Võng Du Chi Thần Ngữ Giả

Contents

Võng Du Chi Thần Ngữ Giả **5**
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Quang Mang Sau Cùng - Tiết Tử 5
2. Quyển 1 - Chương 1-2: Tiết 1 6
3. Quyển 1 - Chương 2: Tiết 2 8
4. Quyển 1 - Chương 3: Tiết 3 10
5. Quyển 2 - Chương 1: Khởi Đầu Mới - Tiết 1 14
6. Quyển 2 - Chương 2: Tiết 2 16
7. Quyển 2 - Chương 3: Tiết 3 18
8. Quyển 2 - Chương 4: Tiết 4 21
9. Quyển 2 - Chương 5: Tiết 5 23
10. Quyển 2 - Chương 6: Tiết 6 25
11. Quyển 2 - Chương 7: Tiết 7 27
12. Quyển 2 - Chương 8: Tiết 8 29
13. Quyển 2 - Chương 9: Tiết 9 32
14. Quyển 2 - Chương 10: Tiết 10 33
15. Quyển 2 - Chương 11: Tiết 11 35
16. Quyển 2 - Chương 12: Tiết 12 38
17. Quyển 2 - Chương 13: Tiết 13 40
18. Quyển 2 - Chương 14: Tiết 14 43
19. Quyển 2 - Chương 15: Tiết 15 45
20. Quyển 2 - Chương 16: Tiết 16 48
21. Quyển 2 - Chương 17: Tiết 17 50
22. Quyển 2 - Chương 18: Tiết 18 52
23. Quyển 2 - Chương 19: Tiết 19 54
24. Quyển 2 - Chương 20: Tiết 20 56
25. Quyển 2 - Chương 21: Tiết 21 59
26. Quyển 2 - Chương 22: Tiết 22 61
27. Quyển 2 - Chương 23: Tiết 23 63
28. Quyển 2 - Chương 24: Tiết 24 65
29. Quyển 2 - Chương 25: Tiết 25 68
30. Quyển 2 - Chương 26: Tiết 26 70
31. Quyển 2 - Chương 27: Tiết 27 73
32. Quyển 2 - Chương 28: Tiết 28 75
33. Quyển 2 - Chương 29: Tiết 29 77
34. Quyển 2 - Chương 30: Tiết 30 80
35. Quyển 2 - Chương 31: Tiết 31 82
36. Quyển 2 - Chương 32: Tiết 32 85
37. Quyển 2 - Chương 33: Tiết 33 87
38. Quyển 2 - Chương 34: Tiết 34 89
39. Quyển 2 - Chương 35: Tiết 35 91
40. Quyển 2 - Chương 36: Tiết 36 94
41. Quyển 2 - Chương 37: Tiết 37 96

42. Quyển 2 - Chương 38: Tiết 38 . . . 98
43. Quyển 2 - Chương 39: Tiết 39 . . . 100
44. Quyển 2 - Chương 40: Tiết 40 . . . 102
45. Quyển 2 - Chương 41: Tiết 41 . . . 105
46. Quyển 2 - Chương 42: Tiết 42 . . . 107
47. Quyển 2 - Chương 43: Tiết 43 . . . 110
48. Quyển 2 - Chương 44: Tiết 44 . . . 113
49. Quyển 3 - Chương 1: Tinh Linh Chi Thành - Tiết 1 . . . 115
50. Quyển 3 - Chương 2: Tiết 2 . . . 117
51. Quyển 3 - Chương 3: Tiết 3 . . . 120
52. Quyển 3 - Chương 4: Tiết 4 . . . 122
53. Quyển 3 - Chương 5: Tiết 5 . . . 125
54. Quyển 3 - Chương 6: Tiết 6 . . . 127
55. Quyển 3 - Chương 7: Tiết 7 . . . 129
56. Quyển 3 - Chương 8: Tiết 8 . . . 131
57. Quyển 3 - Chương 9: Tiết 9 . . . 133
58. Quyển 3 - Chương 10: Tiết 10 . . . 136
59. Quyển 3 - Chương 11: Tiết 11 . . . 138
60. Quyển 3 - Chương 12: Tiết 12 . . . 140
61. Quyển 3 - Chương 13: Tiết 13 . . . 143
62. Quyển 3 - Chương 14: Tiết 14 . . . 145
63. Quyển 3 - Chương 15: Tiết 15 . . . 147
64. Quyển 3 - Chương 16: Tiết 16 . . . 149
65. Quyển 3 - Chương 17: Tiết 17 . . . 152
66. Quyển 3 - Chương 18: Tiết 18 . . . 154
67. Quyển 3 - Chương 19: Tiết 19 . . . 156
68. Quyển 3 - Chương 20: Tiết 20 . . . 159
69. Quyển 3 - Chương 21: Tiết 21 . . . 161
70. Quyển 3 - Chương 22: Tiết 22 . . . 163
71. Quyển 3 - Chương 23: Tiết 23 . . . 165
72. Quyển 4 - Chương 1: Đại Tác Chiến Chủng Tộc - Tiết 1 . . . 167
73. Quyển 4 - Chương 2: Tiết 2 . . . 169
74. Quyển 4 - Chương 3: Tiết 3 . . . 172
75. Quyển 4 - Chương 4: Tiết 4 . . . 175
76. Quyển 4 - Chương 5: Tiết 5 . . . 177
77. Quyển 4 - Chương 6: Tiết 6 . . . 180
78. Quyển 4 - Chương 7: Tiết 7 . . . 182
79. Quyển 4 - Chương 8: Tiết 8 . . . 185
80. Quyển 4 - Chương 9: Tiết 9 . . . 188
81. Quyển 4 - Chương 10: Tiết 10 . . . 191
82. Quyển 4 - Chương 11: Tiết 11 . . . 194
83. Quyển 4 - Chương 12: Tiết 12 . . . 197
84. Quyển 4 - Chương 13: Tiết 13 . . . 199
85. Quyển 4 - Chương 14: Tiết 14 . . . 202
86. Quyển 4 - Chương 15: Tiết 15 . . . 204
87. Quyển 4 - Chương 16: Tiết 16 . . . 207
88. Quyển 4 - Chương 17: Tiết 17 . . . 209
89. Quyển 4 - Chương 18: Tiết 18 . . . 212
90. Quyển 4 - Chương 19: Tiết 19 . . . 214
91. Quyển 4 - Chương 20: Tiết 20 . . . 217
92. Quyển 4 - Chương 21: Tiết 21 . . . 220
93. Quyển 4 - Chương 22: Tiết 22 . . . 222
94. Quyển 4 - Chương 23: Tiết 23 . . . 225
95. Quyển 4 - Chương 24: Tiết 24 . . . 228

96. Quyển 4 - Chương 25: Tiết 25 . . . 230
97. Quyển 4 - Chương 26: Tiết 26 . . . 233
98. Quyển 4 - Chương 27: Tiết 27 . . . 235
99. Quyển 4 - Chương 28: Tiết 28 . . . 237
100. Quyển 4 - Chương 29: Tiết 29 . . . 239
101. Quyển 4 - Chương 30: Tiết 30 . . . 242
102. Quyển 4 - Chương 31: Tiết 31 . . . 244
103. Quyển 4 - Chương 32: Tiết 32 . . . 247
104. Quyển 4 - Chương 33: Tiết 33 . . . 249
105. Quyển 4 - Chương 34: Tiết 34 . . . 252
106. Quyển 4 - Chương 35: Tiết 35 . . . 254
107. Quyển 4 - Chương 36: Tiết 36 . . . 257
108. Quyển 4 - Chương 37: Tiết 37 . . . 259
109. Quyển 4 - Chương 38: Tiết 38 . . . 261
110. Quyển 4 - Chương 39: Tiết 39 . . . 264
111. Quyển 4 - Chương 40: Tiết 40 . . . 266
112. Quyển 4 - Chương 41: Tiết 41 . . . 269
113. Quyển 4 - Chương 42: Tiết 42 . . . 273
114. Quyển 4 - Chương 43: Tiết 43 . . . 275
115. Quyển 4 - Chương 44: Tiết 44 . . . 278
116. Quyển 4 - Chương 45: Tiết 45 . . . 280
117. Quyển 4 - Chương 46: Tiết 46 . . . 283
118. Quyển 4 - Chương 47: Tiết 47 . . . 286
119. Quyển 4 - Chương 48: Tiết 48 . . . 289
120. Quyển 4 - Chương 49: Tiết 49 . . . 293
121. Quyển 4 - Chương 50: Tiết 50 . . . 296
122. Quyển 4 - Chương 51: Tiết 51 . . . 299
123. Quyển 4 - Chương 52: Tiết 52 . . . 302
124. Quyển 4 - Chương 53: Tiết 53 . . . 304
125. Quyển 4 - Chương 54: Tiết 54 . . . 308
126. Quyển 4 - Chương 55: Tiết 55 . . . 310
127. Quyển 4 - Chương 56: Tiết 56 . . . 313
128. Quyển 4 - Chương 57: Tiết 57 . . . 316
129. Quyển 4 - Chương 58: Tiết 58 . . . 319
130. Quyển 4 - Chương 59: Tiết 59 . . . 321
131. Quyển 4 - Chương 60: Tiết 60 . . . 324
132. Quyển 4 - Chương 61: Tiết 61 . . . 326
133. Quyển 4 - Chương 62: Tiết 62 . . . 329
134. Quyển 4 - Chương 63: Tiết 63 . . . 333
135. Quyển 4 - Chương 64: Tiết 64 . . . 335
136. Quyển 4 - Chương 65: Tiết 65 . . . 338
137. Quyển 4 - Chương 66: Tiết 66 . . . 341
138. Quyển 4 - Chương 67: Tiết 67 . . . 343
139. Quyển 4 - Chương 68: Tiết 68 . . . 346
140. Quyển 4 - Chương 69: Tiết 69 . . . 348
141. Quyển 4 - Chương 70: Tiết 70 . . . 350
142. Quyển 4 - Chương 71: Tiết 71 . . . 352
143. Quyển 4 - Chương 72: Tiết 72 . . . 355
144. Quyển 4 - Chương 73: Tiết 73 . . . 358
145. Quyển 4 - Chương 74: Tiết 74 . . . 360
146. Quyển 4 - Chương 75: Tiết 75 . . . 363
147. Quyển 4 - Chương 76: Tiết 76 . . . 365
148. Quyển 4 - Chương 77: Tiết 77 . . . 368
149. Quyển 4 - Chương 78: Tiết 78 . . . 370

150. Quyển 4 - Chương 79: Tiết 79 . . . 372
151. Quyển 4 - Chương 80: Tiết 80 . . . 375
152. Quyển 4 - Chương 81: Tiết 81 . . . 378
153. Quyển 4 - Chương 82: Tiết 82 . . . 380
154. Quyển 4 - Chương 83: Tiết 83 . . . 383
155. Quyển 4 - Chương 84: Tiết 84 . . . 386
156. Quyển 4 - Chương 85: Tiết 85 . . . 388
157. Quyển 4 - Chương 86: Tiết 86 . . . 391
158. Quyển 4 - Chương 87: Tiết 87 . . . 393
159. Quyển 4 - Chương 88: Tiết 88 . . . 395
160. Quyển 4 - Chương 89: Tiết 89 . . . 398
161. Quyển 4 - Chương 90: Tiết 90 . . . 400
162. Quyển 4 - Chương 91: Tiết 91 . . . 403
163. Quyển 4 - Chương 92: Tiết 92 . . . 405
164. Quyển 4 - Chương 93: Tiết 93 . . . 407
165. Quyển 4 - Chương 94: Tiết 94 . . . 410
166. Quyển 4 - Chương 95: Tiết 95 . . . 412
167. Quyển 4 - Chương 96: Tiết 96 . . . 414
168. Quyển 4 - Chương 97: Tiết 97 . . . 417
169. Quyển 4 - Chương 98: Tiết 98 . . . 419
170. Quyển 4 - Chương 99: Tiết 99 . . . 421
171. Quyển 4 - Chương 100: Tiết 100 . . . 424
172. Quyển 4 - Chương 101: Tiết 101 . . . 426
173. Quyển 4 - Chương 102: Tiết 102 . . . 429
174. Quyển 4 - Chương 103: Tiết 103 . . . 431
175. Quyển 4 - Chương 104: Tiết 104 . . . 433
176. Quyển 5 - Chương 1: Tây Phương Uy Hiếp Luận - Tiết 1 . . . 436
177. Quyển 5 - Chương 2: Tiết 2 . . . 438
178. Quyển 5 - Chương 3: Tiết 3 . . . 440
179. Quyển 5 - Chương 4: Tiết 4 . . . 443
180. Quyển 5 - Chương 5: Tiết 5 . . . 445
181. Quyển 5 - Chương 6: Tiết 6 . . . 448
182. Quyển 5 - Chương 7: Tiết 7 . . . 450
183. Quyển 5 - Chương 8: Tiết 8 . . . 452
184. Quyển 5 - Chương 9: Tiết 9 . . . 455
185. Quyển 5 - Chương 10: Tiết 10 . . . 457
186. Quyển 5 - Chương 11: Tiết 11 . . . 459
187. Quyển 5 - Chương 12: Tiết 12 . . . 462
188. Quyển 5 - Chương 13: Tiết 13 . . . 464
189. Quyển 5 - Chương 14: Tiết 14 . . . 467
190. Quyển 5 - Chương 15: Tiết 15 . . . 469
191. Quyển 5 - Chương 16: Tiết 16 . . . 472
192. Quyển 5 - Chương 17: Tiết 17 . . . 474
193. Quyển 5 - Chương 18: Tiết 18 . . . 476
194. Quyển 5 - Chương 19: Tiết 19 . . . 478
195. Quyển 5 - Chương 20: Tiết 20 . . . 481
196. Quyển 5 - Chương 21: Tiết 21 . . . 483
197. Quyển 5 - Chương 22: Tiết 22 . . . 485
198. Quyển 5 - Chương 23: Tiết 23 . . . 488
199. Quyển 5 - Chương 24: Tiết 24 . . . 490
200. Quyển 5 - Chương 25: Tiết 25 . . . 493
201. Quyển 5 - Chương 26: Tiết 26 . . . 495
202. Quyển 5 - Chương 27: Tiết 27 . . . 498
203. Quyển 5 - Chương 28: Tiết 28 . . . 500

204. Quyển 5 - Chương 29: Tiết 29 . . . 503
205. Quyển 5 - Chương 30: Tiết 30 . . . 505
206. Quyển 5 - Chương 31: Tiết 31 . . . 508
207. Quyển 5 - Chương 32: Tiết 32 . . . 511
208. Quyển 5 - Chương 33: Tiết 33 . . . 514
209. Quyển 5 - Chương 34: Tiết 34 . . . 516
210. Quyển 5 - Chương 35: Tiết 35 . . . 518
211. Quyển 5 - Chương 36: Tiết 36 . . . 521
212. Quyển 5 - Chương 37: Tiết 37 . . . 524
213. Quyển 5 - Chương 38: Tiết 38 . . . 527
214. Quyển 5 - Chương 39: Tiết 39 . . . 529
215. Quyển 5 - Chương 40: Tiết 40 . . . 532
216. Quyển 5 - Chương 41: Tiết 41 . . . 535
217. Quyển 5 - Chương 42: Tiết 42 . . . 537
218. Quyển 5 - Chương 43: Tiết 43 . . . 540
219. Quyển 5 - Chương 44: Tiết 44 . . . 542
220. Quyển 6 - Chương 1: Tìm Kiếm Con Đường Lên Trời - Tiết 1 . . . 544
221. Quyển 6 - Chương 2: Tiết 2 . . . 547
222. Quyển 6 - Chương 3: Tiết 3 . . . 550
223. Quyển 6 - Chương 4: Tiết 4 . . . 552
224. Quyển 6 - Chương 5: Tiết 5 . . . 555
225. Quyển 6 - Chương 6: Tiết 6 . . . 557
226. Quyển 6 - Chương 7: Tiết 7 . . . 560
227. Quyển 6 - Chương 8: Tiết 8 . . . 562
228. Quyển 6 - Chương 9: Tiết 9 . . . 565
229. Quyển 6 - Chương 10: Đại Kết Cục – Đôi Tay Nắm Chặt Nhau . . . 568

Võng Du Chi Thần Ngữ Giả

Giới thiệu
Thể loại: võng du (tức là truyện lấy bối cảnh có liên quan đến game online), ưu tú phúc hắc cường ôn nhu công thông m

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/vong-du-chi-than-ngu-gia

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Quang Mang Sau Cùng - Tiết Tử

Gần đây trên đường đều tràn đầy cùng một mẫu quảng cáo. Đó là clip tuyên truyền tư liệu mới của Thế Giới .

Khi ta đi ngang qua màn hình lớn ở quảng trường thành Đông, trên đó đang chiếu đoạn âm nhạc vô cùng quen thuộc. Trong quảng cáo là một người thanh niên mặc trường bào lụa trắng hoa lệ đang tiến hành một màn nghi thức. Thanh niên trông rất thanh tú, dưới sự phụ trợ của trang phục hoa lệ, có loại mỹ lệ trung tính. Hai mắt hắn hơi rũ, khí lưu màu xanh nhàn nhạt vờn quanh toàn thân, thoạt nhìn thần bí lại cao quý. Sau khi nhẹ giọng niệm tụng vài câu, hai tay thanh niên nâng lên, một miếng vảy màu xanh trong tay bay lên, sau cùng quang mang hiện lên, miếng vảy hóa thành một con Thanh Long cực lớn, lượn vòng trong hình ảnh. Phần sau cùng của quảng cáo, dừng ở hình ảnh Thanh Long uốn quanh trên người thanh niên áo trắng, nụ cười mỉm yên tĩnh tự nhiên kia trở thành chủ đề áp-phích của Thế Gới .

"Hắc, thấy không, clip tư liệu mới của Thế Giới sắp ra tháng sau. Nghe nói sắp có người xông lên cấp một trăm, đến lúc đó có thể học tập kỹ năng chung cực cấp một trăm rồi. Kỹ năng kia quả thực mạnh đến

mức nghịch thiên! Nhìn nhìn clip quảng cáo kia, đó chính là Thanh Long đó, chờ ngày nào đó tao cũng triệu một con Thanh Long ra chơi chơi."

"Thôi đi, cho dù mở ra kỹ năng chung cực cũng là những cường nhân trên bảng đẳng cấp kia mới học được. Dựa vào chút đẳng cấp này của mày, còn không biết ngày nào mới có được khả năng đó đây. Hơn nữa mày cho rằng Thanh Long là dễ triệu như vậy sao, mày không thấy cái người Mạc Ly triệu hoán Thanh Long kia sao, chỉ mấy phút triệu hoán đó, đã phải trả giá bằng chính nhân vật đệ nhất bảng chức nghiệp của mình. Nếu như là mày, mày từ bỏ được? Hơn nữa hình như còn có xác xuất thành công nha. 5%, trời biết tên kia ngày đó là đụng phải đại vận gì mới triệu ra được. Nếu như là mày a, không những long không triệu ra được, trái lại bồi cả bản thân, sợ là muốn khóc cũng không kịp. Chúng ta vẫn nên quan tâm địa đồ mới sắp ra thì thực tế hơn."

"Hắc, người ta như vậy kêu là kỹ thuật. Mạc Ly là ai? Đệ nhất ngự thú sư của đại lục Phương Đông! Nhiều cường nhân như vậy, cũng chỉ có một mình anh ta cấp bảy mươi sáu đã dùng ra được kỹ năng chung cực cấp một trăm, đó không phải nói giỡn. Hơn nữa nếu không có Thanh Long của anh ta đi ra cứu trận, lần thành chiến kia của Đông Điệp Thành là thua định rồi. Vì vậy mới nói a, ngự thú sư chúng ta là mạnh nhất."

"Được rồi được rồi, tao không tranh với mày. Tao thừa nhận Mạc Ly lợi hại, được chưa? Đi thôi, nhanh nhanh quay về, hôm nay tao chuẩn bị xông cấp sáu mươi."

Hai học sinh thoạt nhìn như là người chơi của Thế Giới đi ra, ta nghe được đối thoại của bọn họ thì cười khổ một chút. Sau cùng nhìn thoáng qua nụ cười mỉm dừng hình trên màn ảnh lớn, ta quay đầu lại liền đi. Hình ảnh kia bắt rất khá, thế nhưng sự thực phía sau nụ cười kia lại có bao nhiêu người biết được chứ? Dùng nhân vật nỗ lực luyện hơn một năm để đánh cược một kỹ năng xác xuất thành công cực thấp kia, khi chân chính đối mặt lựa chọn nghiêm khắc như vậy, lại có mấy người nguyện ý đánh cược một phen? Không phải chuyện tới trước mắt, thật đúng là không dễ nói.

Bất quá, hết thảy những điều đó đều không liên quan gì đến ta. Tuy rằng người trong quảng cáo kia kỳ thực chính là ta, thế nhưng hiện tại nó đã trở thành một đoạn quá khứ đã kết thúc.

2. Quyển 1 - Chương 1-2: Tiết 1

Gió gào thét qua đầu tường Đông Điệp Thành. Diệu Dương cùng mấy anh em đứng trên tường thành, một đám mặt trầm như mực, chỉ ngoại trừ ta.

Bắt đầu từ ngày tòa thành thị này xây dựng, ta chưa từng vắng mặt qua một lần thành chiến. Vốn tưởng rằng bên cạnh Diệu Dương vĩnh viễn đều sẽ có vị trí của ta, tới hôm nay bỗng nhiên trong một đêm mất đi tư cách đứng ở nơi đó.

Ta không nhớ rõ mọi chuyện là phát sinh thế nào, chỉ biết ngày đó ta rốt cục khống chế không được mà nói ra với nữ nhân Mộng Điệp kia "Tôi thích Diệu Dương thì thế nào?" Khi đó, các anh em vốn nên ra ngoài lại đứng ở cửa nghe thấy rõ ràng, cũng bao gồm cả Diệu Dương. Bọn họ nhất định không ngờ, ta sẽ ôm cảm tình như vậy đối với Diệu Dương cùng là nam nhân. Thấy những biểu cảm không thể tin tưởng đó, nghe thấy Mộng Điệp đứng ở bên cạnh Diệu Dương nói câu "Không muốn gặp lại ngươi", ta biết ta đã xong.

Bắt đầu từ ngày đó, ta không còn gặp bọn họ nữa. Vốn ngày hôm đó cũng không muốn tới, thế nhưng kẻ địch của thành chiến lúc đó lợi hại hơn rất nhiều so với khi xưa. Ta cuối cùng vẫn không yên lòng, len lén lên mạng trốn vào trong góc nhìn.

Thấy mọi người trên tường thành, ta không cảm giác ra được trong lòng là tư vị gì. Kỳ thực nếu như ta muốn da mặt dày đi lên đó cũng được, Diệu Dương cũng sẽ không tuyệt tình đến mức lập tức loại bỏ chức vị phó thành chủ của ta (có lẽ bởi vì chuẩn bị thành chiến mà không để ý đến việc đó), nhưng ta đã không muốn đi đối mặt những ánh mắt phức tạp của anh em ngày xưa kia nữa.

"Cho dù không có ta, bọn họ cũng sẽ làm rất tốt."

Ta luôn luôn tin tưởng như vậy. Nhưng mà mọi chuyện lại ngoài dự liệu của tất cả chúng ta.

****

Tâm tình của Diệu Dương cực kỳ hỏng bét. Gần đây chuyện xảy ra thực nhiều, đặc biệt chuyện kia, khiến tâm tình của mấy anh em đều không tốt lắm. Mà công thành chiến lại đánh đặc biệt không thuận, hắn hiện tại tâm mắng chửi người cũng có. Âm lãnh nhìn chăm chú vào mảng biển người phía trước kia, cười lạnh:

"Thế nào, đều muốn đến bỏ đá xuống giếng? Cũng tốt, tới đủ hết, chờ về sau tính toán nợ nần cũng dễ làm."

"Lão đại, chuyện không thích hợp a. Anh nhìn bên kia!"

Ánh mắt của mấy anh em nhất tề chuyển qua, rất nhanh đều hít một ngụm khí lạnh nhao nhao kêu lên:

"Kia là cái gì? Thế nào sẽ có thứ này!"

Sắc mặt của Diệu Dương lại đen thêm một tầng. Khi hắn thấy những nhóc con bụng lớn màu đen, sừng dài dài cùng cái đầu nhỏ, chấp một đôi cánh ở trong trận pháp hình tròn phát sáng, trong lòng mơ hồ nhớ tới một loại sinh vật —— rồng phương tây.

Theo lý thuyết khoản trò chơi Thế Giới này hoàn toàn mô phỏng kết cấu chân thực của thế giới, có phân chia phương đông và phương tây. Thế nhưng hiện tại mới là sơ kỳ của trò chơi, đại lục phương đông và đại lục phương tây cách đại dương mênh mông vô bờ, trung gian còn có vành đai gió loạn cách ly, còn lâu mới đến được thời điểm đả thông hai khối đại lục. Sinh vật của đại lục phương tây xuất hiện ở phương đông cơ hồ chính là điều không có khả năng.

Bất quá mọi việc luôn luôn có ngoại lệ, hắn đã từng nhìn thấy qua một món đồ có thể triệu hoán những con rắn mối lớn phương tây này. Đó là một khối bài triệu hoán khi Mạc Ly làm nhiệm vụ ngự thú tông sư có được, đại lục phương đông chỉ có một khối. Mạc Ly đặt nó trong kim khố cao tầng của bang, về sau Mộng Điệp thấy chơi vui, liền lấy nó ra cho em trai cô ta. Như vậy, sự xuất hiện của những con rắn mối lớn này, hơn phân nửa chính là món đồ kia. Chỉ không biết em trai của Mộng Điệp làm thế nào mà để thứ đó rơi vào trong tay đối thủ một mất một còn.

Nhớ tới Mạc Ly, trong lòng Diệu Dương khẽ co rút. Ngày đó xảy ra chuyện, sự mờ mịt cùng tuyệt vọng hiện lên trong mắt Mạc Ly lại thoáng hiện trước mắt. Nói thật, hắn không phải không có cảm giác, thế nhưng loại chuyện này thực sự không thể. Bằng không, hắn cũng sẽ không làm đến mức tuyệt tình như vậy… Mạc Ly là người thực đơn thuần, có lẽ cậu ta vĩnh viễn cũng sẽ không biết, chuyện ngày đó, cũng không đơn giản như nhìn bên ngoài. Nói đến cùng, là bản thân có lỗi với cậu ta. Có thể sẽ không còn được gặp lại cậu ta nữa, thực sự là đáng tiếc, đôi mắt sạch sẽ thuần túy hiếm thấy đó.

Ngay thời điểm thất thần này, những triệu hoán trận triệu hoán phi long màu đen kia dần dần bắt đầu nhạt màu. Hiện tượng như vậy bọn họ đã thấy qua nhiều lần, người chơi ngự thú sư đẳng cấp cao nhất chính là anh em của bọn họ, vì vậy mấy anh em này đều rõ ràng điều này biểu thị triệu hoán sắp hoàn thành, đã không còn ai có thể ngăn cản được những con rắn mối lớn màu đen đó đi tới chiến trường. Chúng nó đến, sự uy hiếp đối với phe mình lớn bao nhiêu, người có chút đầu óc đều biết. Đại BOSS cấp tám mươi, căn bản không phải người chơi hiện tại bình quân cấp năm mươi có thể đối phó. Đương nhiên, cái giá mà triệu hoán lần này phải trả cũng cao đến mức khiến người ta thổ huyết, vì vậy khi trước đây bọn họ lấy được bài triệu hoán mới không có suy nghĩ động tới nó, không ngờ tới ngày hôm nay thực có người nguyện ý trả giá đắt như vậy, chỉ vì đối phó Đông Điệp Thành…

"Thực sự là không tiếc a, không tồi không tồi, biết muốn đối phó Diệu Dương ta chính là phải trả giá đắt, ha ha ha…"

Diệu Dương không biết đang suy nghĩ gì, không giận ngược lại cười, mấy người đi theo bên cạnh hắn chỉ cảm thấy trên người phát lạnh một trận. Đối diện nhìn nhau vài lần, trong lòng biết lần này là tới sống chết trước mắt chân chính, bằng không lấy tính cách được xưng lãnh tĩnh bình tĩnh như Diệu Dương sẽ không khác thường như thế. Nhạc Thiên Phái trong mấy anh em thiếu kiên nhẫn nhất, lúc này đánh thành chiến đến bây giờ, đại đội kiếm sĩ dưới tay hắn tử thương phải nói là thảm liệt, hiện tại lại xuất hiện mấy đại BOSS như thế, vậy đến sau cùng người dưới tay hắn có thể còn mấy người?

"Mẹ nó, rắn mối đen gặp quỷ đó, loại đồ này nên để cho Mạc Ly tiểu tử kia đi đối phó, cậu ta mới là người trong nghề!"

"Nhạc Thiên!"

Ám Dạ Vô Thanh hung hăng kéo quần áo hắn, tỏ ý hắn câm miệng. Nhạc Thiên Phái lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện bầu không khí của mọi người biến đổi. Mạc Ly đối với mọi người của Đông Điệp hiện tại có thể coi như là nửa cấm kỵ, đặc biệt ở trước mặt Diệu Dương, thật đúng là không ai dám nhắc, cũng chỉ có Nhạc Thiên Phái cái tên nói chuyện không trải qua đại não này, mới có thể thốt ra.

Diệu Dương cũng không bởi vì câu này mà có phản ứng gì. Trầm mặc một hồi, nói:

"Kêu mọi người phía dưới chuẩn bị đi, để cho những tên đó kiến thức lực lượng của Đông Điệp Thành chúng ta một chút. Muốn đánh bại chúng ta, không phải là chuyện dễ dàng như vậy."

Nghe nói như thế, mấy người đều biết phải liều mạng. Diệu Dương nói đúng, lúc này có lẽ Đông Điệp Thành thực sự sẽ thất bại, thế nhưng cũng không thể để cho những tên đó được tiện nghi. Ngay khi tất cả mọi người chuẩn bị đi ra ngoài tìm thêm mấy cái đệm lưng (ý chỉ giết người bồi táng theo), một người bọn họ đều không nghĩ đến đang chạy vội ở trong thành.

3. Quyển 1 - Chương 2: Tiết 2

Editor: Toujifuu

***

Ta dừng lại bước chân, thở hổn hển mấy hơi, nhìn về tòa nhà cao lớn phía trước mặt.

Đây là tiền trang, không chỉ có thể bảo quản tiền, cũng có thể gửi vật phẩm. Đương nhiên, phải trả tiền, bất quá làm phó thành chủ của Đông Điệp Thành, ta thế nào sẽ để ý chút tiền nho nhỏ đó, đã sớm mua đứt một thương khố cá nhân loại lớn, đem một ít vật phẩm cao cấp mình bình thường không dùng đến đặt ở bên trong.

Hít sâu một hơi, ta nâng bước chân đi vào. Đến nơi đây đương nhiên sẽ không bởi vì buồn chán, ta là vì một món đồ, một món đồ vốn tưởng rằng vĩnh viễn sẽ không dùng đến. Khi ta ở một góc tường nghe thấy tiếng gào rống đáng sợ của ma thú ngoài thành, ta đã biết lần này phiền phức lớn rồi.

Hắc Long Triệu Hoán Lệnh: có thể triệu hoán hắc long dị vực đi tới nơi đây, trong khoảng thời gian ngắn chiến đấu vì người triệu hoán. Thời hạn hai giờ, số lượng triệu hoán cao nhất sáu con. Triệu hoán cần…

Chủ nhân lúc ban đầu của thứ đó chính là ta, đó là khi ta làm nhiệm vụ thăng cấp tông sư ngẫu nhiên lấy được, vốn đặt trong tiểu thương khố của các anh em, về sau nghe Diệu Dương nói bị Mộng Điệp cầm cho em trai cô ta chơi mấy ngày. Không ngờ tới, thứ đó hiện tại sẽ bị kẻ địch lấy đến để đối phó Đông Điệp Thành. Sáu con hắc long, đó căn bản không phải là thứ mà người chơi hiện tại có thể đối phó, không ai so với ta – tông sư triệu hoán, biết rõ năng lực của chúng nó hơn. Như vậy, chẳng lẽ phải trừng mắt nhìn tòa Đông Điệp Thành do mấy anh em mình vất vả thành lập nên này bị kẻ địch lấy đi? Không, tuyệt đối không được. Chỉ có thể thử xem biện pháp kia…

Lần nữa mở ra bảng kỹ năng tìm tờ cuối cùng, ta xác nhận kỹ năng sau khi học được liền một lần cũng không dùng qua kia. Rất tốt, nếu như ta mặc vào bộ trang bị kia hẳn là miễn cưỡng có thể đạt được yêu cầu sử dụng nó, món tế vật thần cấp kia với ta mà nói cũng không phải vấn đề gì, bất quá xác xuất thành công 5%, ta bất lực. Ngược lại nghiêm phạt cố định sau khi sử dụng kỹ năng này với ta mà nói là không quan trọng, dù sao ta cũng không muốn chơi nữa, xóa nhân vật thì xóa nhân vật đi, cũng không có gì khác biệt. Hiện tại, chỉ có thể hy vọng vận khí của ta đủ tốt, vận khí của Đông Điệp Thành đủ tốt, vận khí của mấy tên anh em kia đủ tốt, để ta có thể thành công dùng ra được một chiêu cuối cùng này.

Mở ra thương khố, ta không hề nhìn đến những thứ tràn đầy bên trong, trực tiếp lấy ra một cái rương đặt ở ô thứ nhất. Mở rương ra, bên trong là một bộ trang bị. Áo vải sa tuyết trắng, đai tơ màu vàng nhạt, đai lưng khảm bảo thạch ngũ sắc cùng giày đế mềm do sợi tơ vàng bạc đan thành. Còn có đầu quan (dạng như kim quan), vòng cổ, bông tai, vòng tay, tổng cộng tám món tổ hợp thành một bộ hoàn chỉnh, gọi là "Mị Lực sáo trang". Tên rất tầm thường, bất quá hiệu quả lại tuyệt đối mạnh mẽ, nguyên bộ sau khi mặc đủ, thuộc tính kèm theo của nó có thể đề cao giá trị mị lực của nhân vật lên gấp đôi, hiệu quả của sáo trang chính là đề cao xác xuất thành công triệu hoán thêm 30%. Giá trị mị lực là một thuộc tính quan trọng nhất của ngự thú sư, trực tiếp quan hệ đến đẳng cấp của sinh vật triệu hoán cùng tỷ lệ thành công. Như hiện tại kỹ năng triệu hoán kêu là "Thần Hàng" mà ta chuẩn bị sử dụng này, yêu cầu mị lực trên 200 mới có thể sử dụng. Lấy cấp 76 hiện tại của ta, mỗi khi thăng một cấp cho một điểm thuộc tính, mỗi khi thăng mười cấp, thưởng mười điểm thuộc tính, ta tổng cộng có 139 điểm thuộc tính, trong đó mị lực ta tăng nhiều nhất, tới 116, cũng vẫn còn lâu mới đủ. Nếu như mặc vào bộ trang bị này, mị lực của ta có thể lên đến 232, liền hoàn toàn có thể sử dụng. Mà càng là kỹ năng triệu hoán cao cấp, xác xuất thành công lại càng thấp, xác xuất thành công của kỹ năng Thần Hàng này chính là khiến người ta giận sôi, 5%, cộng thêm sáo trang gia tăng cũng chỉ có 35%. Nghiêm phạt khi sử dụng nó chính là sau một lần sử dụng, vô luận thành công hay không đều coi như tự động xóa nhân vật, nhân vật không thể dùng được nữa. Khoảng chừng hạn chế sử dụng như vậy, chính là vì phòng ngừa kỹ năng mạnh đến mức nghịch thiên này bị người ta phóng loạn khắp thế giới.

"Được rồi, đây là trận cuối cùng của ta, cũng cho mi đi ra trông thấy ánh mặt trời, bằng không mi đến trên tay ta lâu như vậy, một lần cũng không được mặc, có lẽ sẽ muốn mắng ta."

Lấy y phục ra, đổi từng kiện lên trên người. Sau khi một kiện cuối cùng được trang bị xong, ta nghe thấy đinh một tiếng, gợi ý sáo trang của ta tổ hợp hoàn tất, một luồng ấm áp tuôn ra. Mở ra bảng thuộc tính, mắt thấy hàng mị lực biến thành 116(+116), phần lựa chọn "Thần Hàng" trong cột kỹ năng từ màu xám biến thành màu trắng bạc. Rất tốt, còn thiếu một món đồ cuối cùng.

Ta lại tìm tìm trong thương khố, lục ra một miếng vảy lớn màu xanh. Vảy vào tay tương đối trầm nặng, cảm giác lạnh lẽo, còn phiếm gợn sóng lăn tăn như mặt nước, vừa nhìn đã biết không phải vật phàm.

"Liền chọn anh, Long đại ca. Đông Điệp Thành ở phương đông, vừa lúc ở trong phạm vi thế lực của anh, nghìn vạn lần phải cho tôi chút mặt mũi, để cho tôi được vạn chúng chú mục một hồi đi. Ha ha."

Nghĩ đến chuyện phải làm lát nữa, tâm lý của ta có chút khổ sở, lại có chút kích động, lúc này đây, người kia hẳn sẽ nhớ kỹ mình. Nếu như Thần Hàng thành công, như vậy chỉ cần một ngày tòa thành này còn tồn tại, sẽ mang theo ấn ký mình lưu lại. Tuy rằng không thể trở thành tình nhân của hắn, thế nhưng có thể trở thành một người hắn không thể quên được cũng không tệ. Loại tâm tính như tiểu nữ sinh nếm trải mối tình đầu này, cho tới bây giờ ta chưa từng dám để cho người khác biết. Nếu như bọn họ biết Mạc Ly bình thường hi hi ha ha cũng sẽ thường thường toát ra loại ý nghĩ này, sợ là sẽ bị kinh hách rớt hàm.

Ta lại mở ra thương khố bang hội, lấy ra mười hai miếng "Thiên Huyễn Thủy Tinh" từ trong ô trân bảo, mang theo vảy Thanh Long đi thẳng đến đầu tường. Dọc theo đường đi không gặp được mấy người chơi, đại bộ phận người hẳn đều đã lên đầu tường. Thế nhưng mỗi một người nhìn thấy ta đều ngoái đầu nhìn lại. Nguyên nhân không lạ, chỉ là thân trang bị này của ta quá làm người khác chú ý. Tên là "Mị Lực sáo trang", sự mỹ lệ của nó là hoàn toàn xứng đáng. Một thân lụa trắng nhẹ bay, phối thêm đai gấm màu vàng nhạt, cộng thêm các loại trang sức và bảo thạch huyễn lệ nhiều màu trên đai lưng, khi đi lại còn có thể đinh đương rung động. Nếu như một thân trang bị này được mặc trên người một người chơi nữ, cho dù là nữ nhân diện mục cứng nhắc cũng sẽ nhờ sự xuất sắc của nó mà trở nên động nhân. Thế nhưng đem nó mặc trên thân một nam nhân như ta, cảm giác kỳ quặc cực kỳ. Vì vậy, từ sau khi sưu tập đủ bộ sáo trang này, ta liền không thể không biết xấu hổ mà mặc nó ra ngoài gặp người. Nhìn đi, ta vừa mặc xong, tất cả người chơi đi trên đường đều nhìn qua, ngay cả vốn muốn lên tường thành cũng đều dại ra tại chỗ. (Do anh đẹp quá thôi!!!)

Ta không có thời gian đi để ý tới những người chơi đang kinh ngạc vạn phần đó, chạy thẳng đến cửa thành nam. Bên kia chính là vùng chiến trận chính lúc này.

Khi leo lên đầu tường, ta liếc mắt một cái liền thấy được nhóm Diệu Dương. Nam Cực phát hiện ta trước hết, dưới sự nhắc nhở của hắn mấy người khác cũng đều nhìn qua. Ánh mắt mọi người nhìn ta rất phức tạp, tiểu tử Nhạc Thiên Phái tứ chi phát triển kia liền lớn tiếng gào to lên:

“Hắc, Mạc Ly, tiểu tử cậu đi đâu làm bộ y phục xinh đẹp như thế? Trang điểm xinh đẹp như vậy, tôi đều không dám nhận quen biết, nếu như có người chơi nữ nào ở chỗ này, sợ là sẽ trực tiếp giết cậu cướp trang bị.”

“Câm miệng, tôi không phải là người chơi nữ sao?”

Tiểu Vũ trừng hắn một cái, trừng đến mức khiến Nhạc Thiên Phái nuốt lời nói kế tiếp về lại trong bụng. Bất quá tiếng gào to này của hắn, coi như hòa tan một ít xấu hổ khi mới gặp mặt. Ta nhìn thoáng qua Diệu Dương, hắn tránh ánh mắt của ta. Không sao, ta có thể hiểu. Tự mình đánh trống lảng mà cười cười, ta chuyển ánh mắt hướng ngoài thành.

“Những tên đó triệu hoán hoàn thành, nếu như mọi người còn muốn bảo vệ Đông Điệp Thành này, sợ là không thể nhàn nhã.”

Hoa Lạp Lạp Đích Tiểu Vũ (mưa nhỏ rì rào) là người chơi nữ duy nhất trong nhóm người, cô bình thường chơi rất thân với ta, vừa nghe lời nói của ta liền cao hứng lên:

“Mạc Ly, cậu có biện pháp?”

Trong mắt Tiểu Vũ là vui sướng và thân cận chân thành không mang theo nửa điểm thành kiến, trong lòng ta ấm áp, nói:

“Tôi cần ít nhất mười phút, trong mười phút này không thể có người cắt ngang triệu hoán của tôi.”

Diệu Dương nghe nói như thế rốt cục nhìn về phía ta. Chúng ta nhìn nhau một hồi lâu, Diệu Dương quay đầu nói:

“Nhạc Thiên, Ám Dạ, hai người mang vài người giúp Mạc Ly thủ vệ một chút, những người khác đi chỉ huy người của mình, đừng để cho những tên đó thừa cơ.”

Nhìn sườn mặt của Diệu Dương, ta thu hồi ánh mắt cúi đầu cười khẽ. Trong lòng có một loại cảm giác đau đớn lại không chỗ phát tiết, giống như khi còn bé chịu ủy khuất lại tìm không được người thổ lộ. Cưỡng chế cảm giác không tốt trong lòng, hiện tại không phải thời điểm nghĩ những điều này, còn có chuyện quan trọng hơn phải làm đây. Nếu đã quyết định làm một kết thúc, vậy kết phải triệt để, kết oanh oanh liệt liệt một chút đi, đây là một hồi biểu diễn sau cùng của Mạc Ly ở thế giới này, hãy cho những tên xấu xí nhảy nhót đó kiến thức một chút, cái gì gọi là triệu hoán chung cực chân chính!

4. Quyển 1 - Chương 3: Tiết 3

Editor: Toujifuu

***

Trên thành lâu cao nhất của Đông Điệp Thành, ta đứng đón gió, mắt điếc tai ngơ đối với những tiếng kêu ngoài thành kia. Khi vung tay lên, mười hai đạo quang mang bung ra, sắp hàng thành một vòng tròn hoàn chỉnh ở trước mặt ta. Đó là mười hai viên Huyễn Thải Thủy Tinh, nhập vào xuất ra hào quang mênh mông, dường như sinh vật sống biết hô hấp.

Lại lấy ra một khay đồng mười hai góc khắc đầy đường cong, ném nó hướng trung gian Huyễn Thải Thủy Tinh, khay đồng xoay tròn càng lúc càng lớn, khi rơi xuống đất đã lớn bằng nửa thành lâu. Huyễn Thải Thủy Tinh lần lượt đối ứng một góc trong đó, mười hai đạo quang mang tinh tế từ trong Thủy Tinh chiếu xuống, chiếu lên trên khay đồng. Quang mang màu trắng như nước từ giữa hoa văn của mười hai góc chảy ra ngoài, không qua bao lâu, toàn bộ khay đồng liền rực rỡ hẳn lên. Hoa văn phức tạp mà cổ xưa nhìn qua huyền ảo phi thường, Địa Chi bao Thiên Can, Thiên Can lại bao lấy Tứ Tượng, Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ ở trên phương vị của mỗi bên rạng rỡ sinh huy, chúng nó cùng xoay quanh một vòng tròn trơn bóng như gương ở trung gian.

"Woa, thứ này cool nha. Mạc Ly, trước đây thế nào không thấy cậu dùng qua? Một lần dùng mười hai viên Huyễn Thải Thủy Tinh, cậu muốn triệu cái gì lớn sao?"

Nhạc Thiên Phái vĩnh viễn đều là tính tình nghĩ cái gì nói cái đó, ta cười cười với hắn nói:

"Đây là đạo cụ đặc thù, chỉ có thể dùng một lần. Về phần lát nữa sẽ ra cái gì, tôi bảo chứng khiến mọi người đều kinh hách nhảy dựng."

Nhạc Thiên Phái còn giống như muốn nói gì nữa, Ám Dạ kéo hắn một phen:

"Câm miệng, không nên quấy rầy Mạc Ly."

Ta gật đầu với bọn họ, nhìn nhìn thời gian cũng gần xong, hít sâu một hơi nhấc chân đi lên khay đồng kia, đi thẳng đến trung tâm kính tròn đứng định, đối diện phương hướng Thanh Long.

"Bắt đầu đi."

Trong lòng nói nhỏ, ta lấy ra vảy Thanh Long đã chuẩn bị trước. Trong lúc nhất thời, thanh quang đại thịnh trên miếng vảy, cùng đồ án Thanh Long trên khay đồng chiếu rọi lên. Quang mang của Chu Tước, Huyền Vũ và Bạch Hổ ảm đạm xuống, Thanh Long giương nanh múa vuốt mà đưa thanh quang đại biểu cho bản thân vào kính tròn tâm trận ta đang đứng, thẳng đến khi dưới chân ta rõ ràng hiện ra một quang ảnh Thanh Long lượn vòng.

"Đinh ——, người chơi Mạc Ly sắp tiến vào nghi thức 'Thần Hàng'. Là nghi thức kỹ năng chung cực cấp một trăm của chức nghiệp ngự thú sư phương đông, sau khi chính thức bắt đầu không thể đình chỉ. Một trong những điều kiện sử dụng kỹ năng chung cực, một khi sử dụng kỹ năng vô luận thành bại, tư liệu nhân vật của người chơi Mạc Ly đều sẽ bị hệ thống khóa định, nhân vật không thể dùng tiếp. Xin hỏi có tiến hành Thần Hàng hay không?"

"Khóa định? Không phải xóa nhân vật sao? Bất quá cũng không có gì khác nhau. Bắt đầu Thần Hàng."

Theo trả lời khẳng định của ta, quang mang trên khay đồng tăng mạnh, ba tầng vòng tròn đại biểu mười hai Địa Chi, mười Thiên Can cùng tứ thánh thú ở cùng một thời gian lần lượt chậm rãi chuyển động hướng phương hướng tương phản. Những phù văn phát sáng trong lúc chuyển động chậm rãi thoát ly khay đồng, di động hướng không trung. Mà ta đứng ở trung tâm cũng được một đoàn năng lượng nhìn không thấy nâng lên, bay lên. Hư ảnh hình rồng dưới chân vẫn còn thong thả du động. Ta càng lên càng cao, Đông Điệp Thành đã ở hết dưới chân.

Ta tùy ý nhìn thoáng qua dưới chân, miệng tên tiểu tử Nhạc Thiên Phái kia đều đã đóng không được nữa, ngơ ngác nhìn ta. Cũng may có Ám Dạ, hắn vừa nhìn tư thế này của ta liền cho người vây toàn bộ khay đồng lại, như vậy mới để cho ta yên tâm một chút. Ngoài thành, do sự biểu diễn đặc biệt của ta, trong doanh chỉ huy của người chơi công thành rõ ràng nổi lên một trận rối loạn. Bọn họ coi như cũng phản ứng nhanh nhạy, lập tức liền phái sáu con hắc long vừa mới hoàn thành triệu hoán đi cửa thành, xem ra là muốn cưỡng chế đột phá. Hơn phân nửa là ý kiến của tên Hô Phong Hoán Vũ kia nêu ra, tiểu tử đó coi như cũng hiểu rõ ta đây, làm đối thủ đồng chức nghiệp, hắn tuy rằng không mạnh bằng ta, thế nhưng cũng không kém quá nhiều, chúng ta đều rất quen thuộc với đối phương, lúc này hắn khẳng định đã đoán được ta muốn động tuyệt chiêu đè đáy hòm. Bất quá, lúc này cho dù hắn biết ta muốn làm gì, cũng đã ngăn cản không được nữa, huống hồ Hô Phong Hoán Vũ đại khái cũng không hiểu được ta đến tột cùng đang làm gì. Bởi vì theo ta biết, trong thế giới này cho tới bây giờ học chiêu "Thần Hàng" này, chỉ có một mình ta, đây là kỹ năng vốn phải đầy trăm cấp mới có thể nhìn thấy.

Khi ta lên đến độ cao cách đầu tường trên dưới năm mươi mét, quang trận nâng ta ngừng lại. Ta biết ở chỗ này, ta có thể bắt đầu bước thứ hai của ta. Những con hắc long đó chạy rất nhanh, chỉ một hồi, đều đã xông tới phân nửa chiến trường. Bất quá, bọn mi đến cửa thành hay không cũng không sao. Bỗng nhiên lòng tin của ta đối với bản thân tăng gấp bội, trực tiếp xem nhẹ xác suất thành công chỉ có 35% kia.

"Thánh linh ngự trên chín tầng trời, xin lắng nghe lời nói đến từ trần thế. Nguyện lấy máu tươi của ta làm dẫn, lấy da thịt của ta làm tế, lấy linh hồn của ta làm kết, vào lúc này nơi đây hô hoán lực lượng cường đại của truyền thừa viễn cổ vô thượng, giáng lâm thế gian này, cho lực lượng của các ngươi thức tỉnh tại giờ

khắc này, nguyện vinh quang của các ngươi kế tục truyền thừa ngàn năm. Thần Hàng —— người thủ hộ phương đông Thanh Long chi Mộc Hoa!"

Vảy rồng màu xanh ta đang cầm trong tay trôi nổi lên, bay qua đỉnh đầu ta, xẹt ra một đạo quang mang gai mắt ở không trung. Trong loáng thoáng, nơi vảy rồng biến mất xuất hiện một trận pháp, từ một khối nho nhỏ nhanh chóng khuếch tán thành một trận đồ hình tròn cực lớn dựng đứng, đường kính dài hơn mười mét. Tiếng sấm vang lên ở chân trời xa xôi, không trung ban nãy còn trời xanh mây trắng nay cuồn cuộn tầng mây, nặng nề áp xuống. Chỉ nghe một tiếng rồng ngâm, chiến trường huyên náo trong nháy mắt an tĩnh lại. Áp lực vô hình đột nhiên khiến trong lòng người ta run lên. Vô luận là người công thành hay người thủ thành, đều không tự chủ được mà ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Hết thảy loài thú trên mặt đất tựa hồ cũng đã nhận ra được áp lực cực lớn, tọa kỵ cùng chiến thú lần lượt phủ phục thân thể quỳ lễ với trận đồ khổng lồ trên bầu trời. Ngay cả sáu con hắc long đến từ dị vực kia cũng dừng lại bước chân, nôn nóng bất an gầm nhẹ tại chỗ, ánh mắt đỏ bừng gắt gao nhìn chằm chằm không trung.

Ta trôi nổi trên không trung cùng trận đồ trước mặt không hề nghi ngờ đã trở thành tiêu điểm của toàn trường. Mọi người đều đang nhìn ta, suy đoán chuyện này tới cùng là thế nào.

"Mẹ nó, tên Mạc Ly đáng chết kia lại đang làm gì? Hô Phong Hoán Vũ!"

Hô Phong Hoán Vũ nhìn lướt qua minh hữu nổi trận lôi đình của mình, oán hận hừ một tiếng không nói một lời, bởi vì hắn cũng muốn hỏi người kia là đang làm gì. Người có mắt đều nhìn ra được, người trên trời kia muốn xuất tuyệt chiêu. Đều là ngự thú sư, hắn cư nhiên hoàn toàn nhìn không ra đó là kỹ năng gì! Cho tới nay tại trên bảng xếp hạng chức nghiệp, hắn luôn luôn khuất dưới Mạc Ly của Đông Điệp Thành, đã sớm xem người nọ là đối thủ lớn nhất. Vốn tưởng rằng cho dù bọn họ có chênh lệch, cũng bất quá chỉ là trên đẳng cấp, thực lực chân chính cũng sẽ không chênh lệch bao nhiêu. Mà một màn hôm nay này không thể nghi ngờ đã hung hăng cho hắn một bạt tai, Mạc Ly dùng sự thực chứng minh sự khác biệt giữa đệ nhất và đệ nhị, trong lòng Hô Phong Hoán Vũ đương nhiên nghẹn đến luống cuống, làm sao còn có tâm tình đi để ý tới vấn đề của mấy tên ngốc gọi là minh hữu kia nữa.

Tâm tình hoặc kinh ngạc hoặc phẫn hận hoặc hưng phấn của mọi người phía dưới, ta nửa điểm cũng không biết, hiện tại hết thảy tinh lực của ta đều tập trung trên trận đồ trước mắt. Ta đối diện trận đồ, có thể tinh tường cảm nhận được năng lượng mạnh mẽ to lớn tuôn ra từ trong đó, dường như một vòng xoáy do thực chất hóa thành mắt thường có thể thấy được. Một đầu rồng cực lớn đang vươn ra từ bên trong.

Đầu tiên là râu rồng to dài, sau đó là miệng rồng thon dài, tiếp sau đó kèm theo khí lưu khổng lồ, toàn bộ đầu rồng lộ ra ngoài trận. Ta đứng ở trước mặt nó khoảng chừng chỉ bằng một phần ba của cái đầu cực lớn đó, khí lưu nó thở ra cơ hồ đều sắp thổi bay ta.

Ổn định thân thể, ta mỉm cười chào hỏi cùng cự long này:

"Mộc Hoa đại ca, còn nhớ tôi không?"

Mắt rồng thật to chuyển động nhìn qua, mất công phu thật lớn cuối cùng cũng chú ý tới ta nho nhỏ trước mặt.

"Mạc Ly, ta đã biết là tiểu tử cậu mà. Dùng trận thế lớn như vậy kêu ta ra, có chuyện quan trọng gì sao?"

Thanh âm có điểm như sét đánh vang lên bên tai ta.

"Mộc Hoa đại ca, tôi muốn xin anh dành cho tòa thành thị dưới chân tôi đây Long Chi Chúc Phúc (chúc phúc của rồng), để cho thành dân của nó ở dưới sự che chở của anh, đánh bại kẻ xâm lấn."

Thanh Long Mộc Hoa nhìn thoáng qua chiến trường phía dưới, nói:

"Tòa thành thị này, coi như là ở trong khu vực ta quản hạt. Bất quá tiểu tử, cậu biết triệu ta ra đề xuất yêu cầu như vậy, chính cậu phải trả giá gì không?"

Ta không sao cả mà cười:

"Tôi biết, từ đây về sau, tôi sẽ không còn tồn tại trên đời này nữa."

"Hơn nữa ngay cả cơ hội chuyển sinh cũng không có, thế gian sẽ không còn người tên Mạc Ly nữa. Cậu đã suy nghĩ rõ ràng?"

Mộc Hoa hỏi rất nghiêm túc, ta cư nhiên có thể nhìn ra trong đôi mắt rồng thật to kia hương vị của quan tâm, lòng không khỏi mang cảm kích.

"Mộc Hoa đại ca, tôi đã suy nghĩ rõ ràng."

Mộc Hoa nhìn ta một hồi, thở dài nói:

"Được rồi, ta sẽ hoàn thành thỉnh cầu của cậu, chúc phúc tòa thành thị này, cũng giáng xuống một bộ phận thần lực của ta bảo hộ nó. Chỉ tiếc về sau chúng ta không thể gặp lại, hiếm thấy tìm được một nhân loại nhìn thuận mắt."

Mộc Hoa vươn một móng vuốt từ trong trận đồ, trên đầu vuốt sắc bén có một ký hiệu màu vàng kim nho nhỏ. Ta biết đó là ký hiệu ký kết khế ước, chỉ cần hoàn thành nó, nghi thức Thần Hàng này coi như đã hoàn toàn thành công.

"Đinh —— Người chơi Mạc Ly thành công khởi động phần sau của nghi thức 'Thần Hàng', lựa chọn phương thức khế ước số 2: giáng phúc, có thể giáng một bộ phận đơn vị thần lực chỉ định của thần thú triệu hoán để cộng thêm. Xin hỏi có hoàn thành khế ước hay không?"

"Có."

Ta không do dự, làm ra quyết định. Vươn tay, khi đầu ngón tay chạm lên ký hiệu vàng kim kia, một dòng nước ấm từ trên người ta bị hút ra ngoài, ký hiệu vàng kim đó đại thịnh quang mang. Ở trong một mảnh kim quang, ta nghe thấy thanh âm gợi ý của hệ thống:

"Đinh —— Người chơi Mạc Ly thành công hoàn thành nghi thức 'Thần Hàng', khế ước ký kết thành công. Do thánh thú Thanh Long lần đầu tiên được người chơi triệu hoán thành công, đặc biệt thưởng cho đối tượng khế ước Đông Điệp Thành xưng hào vĩnh cửu 'Vùng đất Thanh Long chúc phúc', khi thành này bị công kích, phàm là phương thủ thành đều có thể nhận được thuộc tính cộng thêm 'Thanh Long chi chúc phúc'. Đông Điệp Thành tự động đổi tên thành 'Đông Long Thành'."

Nghe đến đó, ta nghĩ lúc này cuối cùng cũng không uổng phí nhiều công phu như vậy, không ngờ tới còn kiếm lời thêm được thuộc tính cộng thêm vĩnh cửu, về sau Đông Điệp… Không, hẳn là Đông Long Thành, sẽ càng thêm kiên cố không thể phá, ta cũng có thể chân chính không còn lo lắng nữa mà nói tạm biệt với địa phương này.

Quay đầu lại, ta sau cùng nhìn thoáng qua tòa thành thị quen thuộc này, ở đây từ một thôn trấn nho nhỏ phát triển cho tới phồn hoa bây giờ, ta từng bước một chứng kiến sự trưởng thành của nó, cùng các anh em của ta ở chỗ này lưu lại bao nhiêu vui sướng. Ngày hôm nay, đều phải nói tạm biệt. Còn có Diệu Dương… Ta cúi đầu tìm kiếm trên chiến trường, thế nhưng người quá nhiều, ta căn bản tìm không thấy hắn ở nơi nào.

"Thật là, ngay cả lần gặp mặt cuối cùng cũng không cho ta a."

Trong lòng ta như bị vật gì đó nhẹ nhàng đâm, không phải đặc biệt đau, nhưng cũng không cách nào đình chỉ. Dần dần, đường nhìn bắt đầu mơ hồ, ta nhìn thấy thân thể bản thân biến thành vô số cánh hoa màu xanh bay xuống, rơi lên người các chiến sĩ của Đông Long Thành. Rốt cục trước mắt chợt lóe ánh sáng trắng, ta bị ép buộc rời khỏi trò chơi. Lúc này, ta mới đối mặt một thế giới tối đen, nhỏ giọng nói ra câu sớm đã nên nói kia:

"Diệu Dương, tôi thích anh. Diệu Dương, tạm biệt."

5. Quyển 2 - Chương 1: Khởi Đầu Mới - Tiết 1

Editor: Toujifuu

***

"Còn chưa có tin tức của cậu ta sao?"

"Chưa có. Giống như cách nói của phía nhà phát hành đưa ra, nhân vật Mạc Ly xem ra thực sự đã bị xóa, chúng ta gửi thư tín đều nói là tra không được người này. Lại không ai biết tình huống khác của cậu ta, nếu như bản thân Mạc Ly không liên hệ với chúng ta, sợ là tìm không được cậu ta."

Ám Dạ Vô Thanh lắc đầu, mấy người ngồi ở đại sảnh đều thở dài. Tiểu Vũ nói:

"Diệu Dương, có lẽ, Mạc Ly là thực sự dự định rời đi. Cậu ấy dùng loại phương thức này để giúp chúng ta đạt được thắng lợi, dù sao tôi vẫn cảm thấy là do cậu ấy đã sớm lập kế hoạch. Kỹ năng kia dùng chẳng khác nào xóa nhân vật, cậu ấy không có khả năng trước đó không biết. Tôi cảm thấy, cậu ấy sẽ không trở về nữa."

Lời Tiểu Vũ nói không ai phản bác, bởi vì điều này cũng là ý nghĩ của tất cả mọi người. Mạc Ly thường ngày luôn là bộ dáng hi hi ha ha vô tâm vô phế, ai cũng không biết hóa ra cậu ta có tâm tư sâu như vậy. Kỳ thực loại chuyện nam nhân thích nam nhân này bình thường mọi người cho dù chưa thấy qua, cũng vẫn luôn nghe nói qua, trên lý luận cũng không phải khó có thể tiếp nhận. Chẳng qua khi bạn bè bên cạnh mình thực sự biểu hiện ra loại khuynh hướng này, tất cả mọi người có chút không biết làm sao. Mà một số thương tổn, cũng được tạo thành ngay giữa lúc lơ đãng này.

"Nếu như Mạc Ly muốn trở về, đương nhiên sẽ đến liên hệ chúng ta. Nếu như cậu ấy muốn kết thúc như vậy, chúng ta cũng không tất phải cưỡng cầu. Hết thảy đều xem ý của cậu ấy. Chúng ta không phải đương sự, trên loại chuyện này, chỉ có chính cậu ấy mới có thể quyết định. Hiện tại việc chúng ta có thể làm, chỉ có bảo vệ tốt tòa Đông Long Thành này, đừng khiến cho nỗ lực của Mạc Ly lãng phí."

Ám Dạ Vô Thanh nói, nhìn về phía Diệu Dương. Những lời này vốn nên là Diệu Dương người làm lão đại nói, thế nhưng chuyện này vị trí của Diệu Dương tương đối xấu hổ, đành phải để hắn người làm quân sư này đến làm thay.

Diệu Dương trầm mặc nghe, không có bất cứ biểu thị gì. Ám Dạ Vô Thanh than nhẹ, vẫy tay tỏ ý mọi người lui ra ngoài. Diệu Dương một mình ngồi ở trong phòng, một lúc lâu không nói.

****

Rời khỏi Thế Giới hơn ba tháng. Ta vốn chuẩn bị tìm công việc, không ngờ tới người của Ngạo Long Quốc Tế tìm đến ta nói cần đoạn video ta triệu hoán Thanh Long để làm phim tuyên truyền tư liệu mới, dùng bộ dáng "Mạc Ly" mặc Mị Lực sáo trang làm hình tượng phát ngôn. Điều kiện bọn họ đề ra rất hậu đãi, tiền cấp nếu như ta không xài phung phí, cũng đủ mấy năm. Vì vậy trong lúc nhất thời ta lại không có hứng thú công tác, vừa vặn đi ra ngoài chơi một vòng xem như giải sầu. Ai biết ngày hôm qua mới vừa về nhà, hôm nay nhỏ em họ đã tìm tới cửa.

"Ca, xem bộ dáng quạnh quẽ của nhà anh này, chỗ nào như là người ở? Cả nhà chỉ có anh là sinh vật sống, không cần nói đến thứ biết động, ngay cả nhành hoa cọng cỏ cũng không có. Rõ ràng có một tay nghề nấu ăn tốt, trong tủ lạnh lại chỉ đặt mì gói với đồ hộp. Không có TV, không có CD, may mắn có cái giường trò chơi, bằng không em đều sắp hoài nghi anh có phải người hiện đại hay không."

Ta cười khổ một chút, Tiểu Lộ này a, sớm biết nhỏ tới, ta khẳng định tận lực chuẩn bị một chút, ngăn chặn cái miệng kia của nhỏ.

"Cậu với dì có khỏe không?"

"Rất tốt, chỉ là thường nhắc nói anh về ăn cơm. Họ nói anh một mình sống bên ngoài, khẳng định sẽ không chiếu cố bản thân. Em thấy cũng đúng. Đến, muội muội khả ái của anh đều đã giúp chuẩn bị xong nguyên liệu, nhanh nhanh đi làm đồ ăn ngon đi, bằng không anh sắp chỉ còn bộ xương khô rồi. Đương nhiên, cũng thuận tiện khao em vì đã thay anh nghĩ chu đáo như thế một chút đi."

Đến, ta biết ngay vị tiểu thư này là sớm đã có dự mưu mà. Nhận mệnh mà nhấc lên một bao lớn nguyên liệu kia, ta xoay người đi vào phòng bếp.

Một bên phấn đấu với nồi bát muôi chậu, ta một bên hỏi:

"Tiểu Lộ, hôm nay nghĩ như thế nào lại đến chỗ anh?"

Tiểu Lộ dựa cửa cười:

"Nhớ ca a, anh họ thân ái. Muội muội khả ái lại hiểu chuyện của anh đến thăm anh, còn cần lý do sao?"

Ta vứt qua một ánh mắt hoài nghi. Nha đầu này, chỉ ở thời điểm có chuyện cầu ta mới có thể kêu ta là 'ca', bình thường đều là không lớn không nhỏ mà gọi ta Hạ Lam. (Các nàng đừng thắc mắc tại sao từ 'ca' ta ko chuyển thành 'anh' luôn, bởi ta muốn nhấn mạnh chuyện Tiểu Lộ gọi 'ca', chứ mấy chữ 'anh' phía trên toàn là ta chuyển từ chữ 'ngươi' qua cho hợp ngữ cảnh hiện đại đấy thôi!)

"Có chuyện gì thì nói rõ, anh còn không biết em? Cho tới bây giờ đều 'vô sự không lên điện Tam Bảo'."

Tiểu nha đầu hì hì cười:

"Cũng là anh hiểu rõ em nhất. Ca, trò chơi anh chơi gọi là Thế Giới phải không?"

Ta sửng sốt một chút, nhàn nhạt nói:

"Đã không chơi nữa, nhân vật cũng đã xóa. Nghĩ như thế nào lại hỏi chuyện này? Chẳng lẽ em muốn chơi? Cậu sẽ không đồng ý, em chính là thí sinh."

"Đã thi xong! Ca, anh sẽ không phải đến ngay cả thời gian cũng đã quên đấy chứ? Trước đây ba em không cho em chơi trò chơi, hiện tại em đã thi xong, ông cũng nói sẽ mua cho em cái mũ giáp. Tuy rằng em rất muốn loại giường trò chơi giống của anh kia, bất quá nghĩ thứ đó quá mắc, em lại không giống anh là người đi làm, dùng mũ giáp cũng được. Tiểu U với Anh Tử cũng muốn cùng em chơi, anh biết chúng em đều chưa từng chơi loại võng du mô phỏng chân thực này, mới muốn tìm anh lão thủ này mang theo đi một chút. Ai biết anh cư nhiên không chơi nữa. Chờ một chút, anh nói anh không chơi nữa? Xóa nhân vật rồi?!" (Lão thủ = tay già đời, trong bối cảnh game có nghĩa chỉ người đã chơi khá lâu, lão luyện)

Thanh âm của Tiểu Lộ bỗng chốc nâng lên thật cao, ta vội vàng tỏ ý nhỏ nói nhỏ thôi. Loại nhà lầu nửa cũ này cách âm không tốt, quá ồn sẽ bị người mắng.

"Ca, anh vì sao không chơi nữa? Năm ngoái khi anh tốt nghiệp đại học ngay cả công việc cũng không đi tìm, còn tốn hết thảy tiền gửi ngân hàng mua giường trò chơi xa xỉ, không phải nói dự định làm người chơi chức nghiệp sao? Còn nói trò chơi này làm rất tốt, tiền kiếm sẽ không ít hơn so với đi ra ngoài làm công. Thế nào đột nhiên lại đổi tính? Lần trước không phải thấy anh còn nói làm không tệ sao?"

"Không vì sao cả, chính là không muốn chơi mà thôi. Thức ăn đã xong, chuẩn bị ăn cơm đi."

Rõ ràng nói sang chuyện khác, Tiểu Lộ quái quái mà nhìn chăm chú vào ta, may mắn nhỏ không tiếp tục hỏi lại, mà là ném ánh mắt về phía tôm viên chiên mới ra lò.

Đáng thương ta cay cay đắng đắng làm nửa ngày, hơn phân nửa thức ăn đều bị Tiểu Lộ quỷ tham ăn kia quét vào bụng như gió cuốn mây tan. Vừa ăn, nhỏ còn không quên thường thường nhìn ta một cái. Ta bất động thanh sắc, biết nha đầu này hơn phân nửa đang có chủ ý ôi thiu gì đó, biện pháp tốt nhất chính là đừng để ý nhỏ. Sau khi cơm nước xong, tiểu nha đầu nhanh tay nhanh chân chủ động yêu cầu rửa chén, ta cười cười tùy nhỏ. Kỳ thực ta biết nhỏ đang suy nghĩ gì, tất nhiên có người muốn biểu hiện một chút, cũng phải cho nhỏ một cơ hội chứ. Ngươi xem, nhỏ không phải lại ghé sát qua sao:

"Ca —— "

Ta vuốt vuốt da gà trên tay một chút, nhìn không chớp mắt.

"Ca, anh lập một nhân vật khác theo chúng em đi vào chơi một chút a. Dù sao em thấy anh hiện tại cũng không muốn đi tìm công việc khác, có sao đâu. Hơn nữa em một coo gái trẻ cái gì cũng không hiểu, đi vào sẽ chịu thiệt. Bị người khi dễ làm sao bây giờ?"

"Các em không phải ba người sao?"

"Ba nữ tử thì càng dễ chịu thiệt, cho nên mới muốn ca ca đến làm sứ giả hộ hoa a. Ở cùng ca ca, chúng em mới có cảm giác an toàn a."

Nhỏ ngắm ngắm biểu tình bất biến của ta, còn nói:

"Em đều đã nói với ba em, vào trò chơi có anh chiếu cố chúng em. Nếu như ông biết anh không ở bên, lại hoảng loạn quan tâm."

Aiz, lại là chiêu này. Tiểu nha đầu này nhìn chuẩn một khi lôi lão ba của nhỏ ra ta sẽ không có cách. Lúc ba mẹ ta mất, ngoại trừ căn hộ không lớn này, cái gì cũng không để lại cho ta. Mấy năm nay ta nửa làm nửa học, nhà cậu giúp ta rất nhiều, thẳng đến khi về sau này ta ở trong trò chơi kiếm được thu nhập có thể nuôi sống bản thân, mới không tiếp tục nhận trợ giúp của họ nữa. Bởi vậy, ta đối với cậu luôn luôn mang lòng cảm kích, vì vậy Tiểu Lộ mới có thể cầm danh nghĩa của ông nhõng nhẽo với ta.

"Ca, lập lại một nhân vật khác a! Có được không?"

Ta bất đắc dĩ, xem ra nếu như hôm nay không đáp ứng, nha đầu này sẽ không bỏ qua. Lại một lần nữa tiến vào thế giới kia, với ta mà nói là lựa chọn rất mâu thuẫn. Có đi hay không, hai loại đáp án chuyển động một hồi lâu ở trong đầu ta, lúc thấy Tiểu Lộ đầy mắt chờ mong, lòng ta mềm.

"Được rồi, anh với các em cùng nhau vào trò chơi. Bất quá nói trước, anh đây là nhân vật mới, vì vậy chỉ có thể xuất chủ ý cho các em, muốn trang bị các loại thì không có."

"Được nga! Em đã biết ca đối với em tốt nhất!"

Tiểu Lộ cao hứng nhảy lên. Rất nhanh, nhỏ liền vội vội vàng vàng xông về nhà, chắc là muốn chia xẻ tin tức tốt này với nhóm tỷ muội tốt của nhỏ. Tiểu Lộ đi rồi, trong phòng lại an tĩnh lại. Ta nhìn giường trò chơi bày ở một góc gian phòng, có chút hoảng hốt. Khi đáp ứng Tiểu Lộ, nói thật ta có loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm. Có lẽ, ta vẫn luôn đang tìm một lý do, có thể thuyết phục bản thân, lần nữa đi vào nơi đó. Nói đến cùng, ta cũng bất quá chỉ là một tên dối trá, rõ ràng luyến tiếc, lại muốn làm ra bộ dáng từ bỏ được, kết quả vẫn không thể lừa gạt được bản thân. Được rồi, để cho ta lại một lần nữa trở lại địa phương quen thuộc đó đi. Tuy rằng lần này ta đã không còn anh em sóng vai, đã không còn thân ảnh buộc nơi tâm kia nữa, nhưng thế này có lẽ sẽ trở thành khởi điểm bắt đầu mới của ta đây.

6. Quyển 2 - Chương 2: Tiết 2

Editor: Toujifuu

***

Tiểu Lộ gọi điện thoại tới, nói là đã có được mũ giáp trò chơi, ngày mai có thể lên trò chơi. Ta nghĩ nghĩ, tuy nói bản thân coi như là nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh chơi trò chơi đã hơn một năm, bất quá lần này cần dẫn người, hơn nữa là bắt đầu mang từ tân thủ, hơn một năm trước chuyện ở Tân Thủ Thôn ta đều đã quên gần hết. Vì bảo đảm, vẫn là vào xem sớm chút tốt hơn. (Tân thủ = tay mới, ngược với lão thủ, tức người mới chơi)

Tiếp nối nguồn điện, giường trò chơi để đó không dùng mấy tháng đang trong tiếng ong ong nhẹ nhàng vận chuyển. Cởi sạch quần áo, ta tiến vào khoang trò chơi, nhắm mắt lại tiến vào để cho tâm bình tĩnh trở lại. Rất nhanh, hắc ám giáng lâm, vô số ngôi sao hiện lên từ dưới chân ta, sau cùng ta dừng trên một đài cao như là do bạch ngọc trải thành. Ở đây ta còn nhớ rõ, là địa phương lúc ban đầu tạo nhân vật, hẳn là sẽ có một hướng dẫn viên đến hướng dẫn ta hoàn thành quá trình tạo nhân vật.

Khi hai chân ta đứng lên đài cao, trung tâm đài cao phát ra một cột ánh sáng, một thanh âm vang lên:

"Hạ Lam tiên sinh, nhân vật trước của ngài ngự thú sư cấp 76 'Mạc Ly' đã bị hệ thống khóa định, là trạng thái không thể sử dụng. Nếu như ngài muốn đi vào trò chơi, phải một lần nữa lập nhân vật mới. Xin hỏi muốn sáng tạo nhân vật không?"

"Muốn."

"Xin mệnh danh cho nhân vật mới."

"... Du Nhiên."

"Nhân vật tên Du Nhiên không trùng lặp, có thể sử dụng. Xin điều chỉnh ngoại hình nhân vật trò chơi."

Trung gian cột ánh sáng hiển lộ ra ảnh tượng của một người, chính là ta trong hiện thực. Mặt đối mặt nhìn bản thân như vậy, so với bình thường khi soi gương vẫn có chút không giống. Khuôn mặt bình thường, thân cao bình thường, vóc người có chút gầy, thấy thế nào cũng đều là một người thường. Trước đây luôn có người nói ta trông quá thanh tú, như một nữ hài, nhưng chính ta cảm thấy rất tốt a. Trước đây khi tạo lập Mạc Ly, ta đối với mục này chưa từng để ý, chỉ động mấy chỗ nhỏ, trên cảm giác vẫn khá giống bản thân. Bất quá lần này không làm được, nếu như ta để bộ dáng này tiến vào trò chơi, sợ là sẽ có phiền phức. Ta nhìn nhìn hư ảnh của bản thân kia, bắt đầu động thủ cải biến. Nói thật, đối với loại chuyện này ta không phải quá rành, loay hoay cả nửa ngày, thấy thế nào cũng không đúng. May mắn về sau ta phát hiện ở bên cạnh có một cột tay kéo, chỉ cần lựa chọn biến đẹp hay biến xấu, hệ thống sẽ ở trên cơ sở mặt ngoài vốn có tự động tiến hành điều chỉnh (có lẽ hơn phân nửa chính là thiết kế cho loại người giống như ta (lười XD~~)). Ta đem tay cầm kéo một chút hướng phần xấu, nhìn một cái, ngoại mạo của nhân vật trong hư ảnh quả nhiên cải biến, càng thêm bình thường, cơ bản chính là loại hình vứt vào trong đống người cũng tìm không ra. Không tồi không tồi, lại đem tóc đổi thành bộ dáng thật dài thông thường trong trò chơi, dạng này được rồi. Chọn xác định bên cạnh, thanh âm của người hướng dẫn lần nữa vang lên:

"Ngoại mạo nhân vật giảm xuống 20%, xác định không?"

"Xác định."

"Xin lựa chọn chức nghiệp."

Ba một tiếng, cột ánh sáng trung tâm mở rộng, bên trong xuất hiện sáu thân ảnh, là hình thái chức nghiệp bất đồng của nhân vật trò chơi của ta.

"Mấy nha đầu kia là không có kinh nghiệm, căn bản không có khả năng cung cấp được trợ giúp gì cho ta, như vậy những chức nghiệp cần thiết phối hợp đoàn đội là không thể dùng, đạo sĩ cùng nhạc sư xóa đầu tiên."

Tiếng nói của ta vừa dứt, hai bóng người thân mặc đạo bào cùng áo văn sĩ biến mất, còn lưu lại bốn cái.

"Cận chiến cần thần kinh vận động cường đại cùng tinh lực vô tận, đều không phải là thế mạnh của ta a, không cần suy nghĩ. Kiếm khách cùng thích khách cũng không cần."

Hai thân ảnh mặc trang phục kiếm sĩ cùng quần áo bó lần nữa biến mất, sau cùng lưu lại cũng chỉ có hai cái. Ánh mắt của ta đặt ở trên thân ảnh quen thuộc kia, đó là hoá trang của ngự thú sư, là chức nghiệp ta quen thuộc nhất, cũng dùng đến thuần thục nhất. Thế nhưng thực sự muốn lần nữa lựa chọn ngự thú sư sao? Ta do dự nửa ngày, cười cười, nghĩ thầm:

"Hạ Lam, ngươi muốn bắt đầu một lần nữa, vậy rời xa hết thảy những thứ quen thuộc mới được a."

Ngẩng đầu, ta kiên định mà nói:

"Tôi lựa chọn cung tiễn thủ."

Thân ảnh trường bào biến mất, hình tượng cung tiễn thủ mặc bì giáp bó sát người được chuyển đến giữa cột ánh sáng phóng đại đến kích cỡ như người thực của ta. Tay nhấc trường cung, đeo túi tiễn nghiêng, tóc dài buộc sau đầu, vẻ mặt mỉm cười, cũng thực thuận mắt.

"Chức nghiệp xác định là cung tiễn thủ. Xin phân phối điểm số cơ bản. Thể lực, trí lực, nhanh nhẹn, lực lượng, cảm tri, mị lực sáu loại lớn có thể tự do điều chỉnh điểm số, may mắn là thuộc tính ẩn tàng, không thể tự hành phân phối."

Tương đồng với trong trí nhớ, điểm số ngay từ đầu cho là mười điểm. Mà ở mười cấp trước khi rời khỏi Tân Thủ Thôn, thăng cấp chỉ có lượng huyết cùng trị số tinh thần biến hóa, không hề có điểm số thuộc tính, chỉ khi ngươi thăng lên cấp mười, mới có thể một lần cho mười điểm số cho ngươi phân phối. Đó là một thiết kế

rất tốt, bởi vì khi cấp mười chính thức chuyển chức yêu cầu điểm số không giống nhau. Có người khi ngay từ đầu phân phối điểm số phạm sai lầm, lúc này còn có thể sửa lại. trò chơi này mỗi khi thăng một cấp cho một điểm thuộc tính, mỗi khi thăng mười cấp, sẽ một lần cho mười điểm thuộc tính, vì vậy mỗi khi mười cấp sẽ là một đường phân nước. Như vậy mười điểm thuộc tính quý giá bắt đầu này phân thế nào đây? Ta có chút do dự. Điểm số phân phối rất cần chú ý, quan hệ đến chuyển chức sau này. Đối với ta loại người dự định lấy trò chơi làm công tác mà nói lại càng quý giá. Tuy rằng ta chưa từng chơi cung tiễn thủ, bất quá thường thức cơ bản vẫn phải có, một loại thuộc tính trọng yếu nhất của cung tiễn thủ chính là nhanh nhẹn, nó có thể đề cao tốc độ bắn cùng độ chính xác của cung tiễn thủ, cũng dễ dàng để cho bọn họ nhanh chóng di động. Thứ nhì là lực lượng cùng cảm tri, một cái có thể tăng mạnh lực công kích cùng tầm bắn của tiễn, một cái có thể gia tăng độ nhạy dễ dàng nhắm chuẩn mục tiêu. Về phần thể lực, sinh mệnh của cung tiễn thủ thông thường chỉ so với đạo sĩ "Mệnh mỏng như giấy" mạnh hơn một chút, mà trí lực cùng mị lực lại càng không dùng được. Vì vậy mười điểm số này sau cùng được ta lấy tỉ lệ 5: 3: 2 lần lượt gia tăng trên nhanh nhẹn, lực lượng cùng cảm tri.

"Điểm thuộc tính phân phối hoàn thành, xác định không?"

"Xác định."

"Nhân vật Du Nhiên, cung tiễn thủ (học đồ), cấp 1. Xin hỏi có tiến vào Tân Thủ Thôn hay không?"

"Có."

"Hệ thống tùy cơ phân phối Tân Thủ Thôn. Chúc ngài ở trong Thế Giới trải qua thời gian trò chơi vui vẻ."

Bạch quang truyền tống quen thuộc hiện lên, sau một khắc ta xuất hiện trong một tòa thôn trang nhỏ. Nhìn nhìn bốn phía, cùng lần đầu tiên ta vào rất không giống. Lần trước khi sinh ra ở Tân Thủ Thôn, người ở đây đông nghìn nghịt, chen chúc đến mức ngay cả địa phương đặt chân đều không có, ta căn bản cái gì cũng đều chưa kịp nhìn kỹ, liền lao ra cùng người ta đoạt quái vật thăng cấp. Mà lúc này trở lại, ít người hơn rất nhiều, nhóm tân thủ tốp năm tốp ba mà ở ngoài thôn giết các loại động vật nhỏ như gà nhỏ, ếch nhỏ, còn có một số chạy tới chạy lui giữa mấy cửa hàng hữu hạn trong thôn, như là đang làm nhiệm vụ.

"A, thú vị. Nhiệm vụ của Tân Thủ Thôn ta còn chưa làm qua đây, lần trước không làm được, lần này cũng không thể lại bỏ lỡ."

Trở lại khối địa phương quen thuộc này khiến cho tinh thần ta rung lên, tâm tình cũng dần dần tốt hơn. Đánh giá bốn phía một chút, một lão đầu đứng ở trung tâm thôn, vừa nhìn liền biết là thôn trưởng người tuyên bố nhiệm vụ các loại. Ta bị kích động mà đi về phía ông.

7. Quyển 2 - Chương 3: Tiết 3

Editor: Toujifuu

***

"Du Nhiên, ngươi tới vừa lúc. Gần đây ngoài thôn có một đoàn ếch đến, làm cho chúng ta buổi tối đều ngủ không được. Ngươi đi giết chết mười con ếch, đem chân của bọn nó mang về đi."

"Đinh —— Kích phát nhiệm vụ tân thủ: ếch ồn ào. Xin hỏi có tiếp nhận hay không?"

"Tiếp nhận."

"Đinh —— Tiếp nhận nhiệm vụ tân thủ: ếch ồn ào. Ếch ngoài thôn quá ồn, lão thôn trưởng nhờ ngươi đi giết chết mười con ếch cũng thu hồi chân ếch làm bằng chứng. Phần thưởng nhiệm vụ: giày vải thô (1), kinh nghiệm: 50 điểm. Thời gian hoàn thành: không hạn."

Ta mở ra bảng nhiệm vụ, phía trên là một loạt kiểu chữ màu trắng biểu thị ta tiếp được nhiệm vụ đầu tiên. Ta vừa nhìn liền cười, bởi vì ta phát hiện một cái tên "Nhiệm vụ tân thủ " phía trước tên nhiệm vụ, điều

này nói rõ đây là một hệ liệt nhiệm vụ, nhìn nhìn lại phần thưởng nhiệm vụ, ta đoán lường nếu tiếp tục làm hệ liệt này hơn phân nửa có thể lấy được đủ một bộ trang bị tân thủ. Tuy rằng nói trang bị tân thủ bình thường không có tác dụng lớn gì, qua cấp mười phải đổi, bất quá chung quy vẫn dễ chịu hơn không có. Lần trước khi vào ta không lấy, liền dựa vào cùng người tổ đội thăng cấp xông qua cấp mười lập tức vào thành chuyển chức, xem ra ngược lại thiếu rất nhiều lạc thú nha.

Mở ra vòng tay trữ vật, ta nhìn thoáng qua nội dung bên trong, một thanh đao nhỏ đáng thương nằm ở bên trong. Đến, vẫn là thứ này. Trò chơi này thực sự là keo kiệt đến muốn chết, sau khi người mới tiến vào vô luận là chức nghiệp gì, toàn bộ đều chỉ cho một thanh đao nhỏ, đây cũng là loại vũ khí duy nhất có thể được coi là thông dụng cho tất cả chức nghiệp trong trò chơi, chỉ là lực công kích thấp đến mức khiến cho vô số tân thủ nghiến răng nghiến lợi. Nếu không phải về sau lột da sư là chức nghiệp sinh hoạt còn muốn dùng nó, khoảng chừng thứ này đã sớm tuyệt tích ở trong thế giới.

Ta thực sự không cam lòng dùng thứ này chậm rãi đi mài (mài kinh nghiệm, tức kiếm kinh nghiệm, ko phải mài cho nó sắc thêm =_=), trước đây còn có người tổ đội đánh, mấy người hạ thủ đánh thì còn nhanh. Hiện tân thủ ở chỗ này không nhiều, ta lại muốn tự bản thân chậm rãi làm nhiệm vụ, không dễ tìm người tổ đội. Ta nhìn nhìn tiệm vũ khí bên cạnh, nghĩ có lẽ nơi đó có thể có nhiệm vụ gì đó để cho ta có được thanh mộc cung các loại thì tốt rồi.

Đi vào tiệm vũ khí, quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, trên đầu ông chủ tiệm vũ khí có một cái chấm than thật to. Đáng tiếc là màu xám, đẳng cấp hiện tại của ta còn chưa tiếp nhận được. Nhìn nhìn vũ khí trong quầy, cung có hai loại, mộc cung sơ cấp nhất cùng cung gỗ chắc tốt hơn một chút. Bất quá đặc biệt mắc, mộc cung 50 đồng tệ, cung gỗ chắc phải một ngân tệ. Sắc mặt của ta đổi đổi, giá cả này đối với ta người mới cấp 1 thân không xu dính túi mà nói không thể nghi ngờ là món tiền lớn. Đã chết tâm mua cung, ta quay đầu lại đi tới tiệm trang bị bên cạnh. Những thứ trong quầy một kiện ta cũng không nhìn, ta biết làm nhiệm vụ có thể có được trang bị, liền không động tâm tư đi qua mua. Chỉ là trông trông chấm than màu xám trên đầu ông chủ, phát hiện lại là một nhiệm vụ. Lại lần lượt đi đến tiệm tạp hoá, tiệm dược, không mua đồ gì, chỉ là ở chỗ của ông chủ tiệm dược tiếp nhận nhiệm vụ hái rễ Bản Lam.

Nhìn nhìn trong thôn nho nhỏ không còn gì có thể đi xem tiếp, ta mới cầm đao nhỏ đi đến cửa thôn. Ta không động những con ếch đó. Nếu như ta nhớ không lầm, ếch là quái cấp hai. Dựa vào 3 điểm lực lượng đơn bạc của ta cung tiễn thủ cấp 1 này, đối phó nó thực sự có điểm lãng phí thời gian. Ta lại không có thân thủ tốt như người kia, vẫn là trước tiên thăng một cấp rồi mới đi tương đối có lợi. Ngẩn người, ta đem cái tên sắp toát ra từ đáy lòng kia ép trở lại.

Nhìn nhìn bốn phía, cách đó không xa có hai tân thủ cũng đang giết quái, bất quá chuồn chuồn cấp ba, gà nhỏ cấp một cùng ếch cấp hai không hề có người động, vừa vặn lưu lại cho ta. Ta tay cầm đao nhỏ, nhìn chuẩn một con gà nhỏ bên người chém qua một đao. -5, một chữ số đỏ tươi dâng lên. Gà nhỏ bị đâm đau phẫn nộ, vẫy cánh, giương cái mỏ nhỏ nhọn nhọn xông tới chỗ ta, lao đầu mổ trên mu bàn chân ta. Ta chỉ cảm thấy tựa như bị kim đâm một chút, vừa nhìn máu của ta, thiếu hai điểm. Cũng không tệ lắm, ta đánh nó giảm 5 điểm máu, nó đánh ta mới đi hai điểm máu. Chúng ta ban đầu đều là mười điểm máu, một đao đổi một mổ cũng có thể mài chết nó. Ta lại chém hai đao qua, con gà nhỏ này quang vinh ở trong tay ta.

"Đinh —— Giết chết gà nhỏ, được 10 điểm kinh nghiệm."

Âm thanh hệ thống gợi ý vang lên. Thăng cấp 2 cần 100 điểm kinh nghiệm, ta đánh tiếp chín con thì sẽ được. Giết gà nhỏ vẫn rất nhanh, rất nhanh ta liền giết đủ mười con, trên người chợt lóe bạch quang, nhiệt lưu quen thuộc dũng mãnh vào thân thể, thăng cấp. Rất tốt, ta bắt đầu tìm ếch quấy rầy. Ếch rõ ràng so với gà nhỏ khó đánh hơn một chút, bất quá cũng không phải đối thủ của ta. Ta đánh đánh nghỉ nghỉ, cũng chỉ một lát sau, mười con ếch ngã xuống, ta cắt chân của bọn nó xuống, lấy được mười cái chân ếch. Thấy bộ dáng phì nộn của những chân ếch đó, ta không khỏi hoài nghi lão đầu thôn trưởng kia kêu ta đánh chân ếch đến tột cùng là bởi vì chúng nó quá ồn hay còn vì nguyên nhân nào khác đây? Ân, thoạt nhìn trông rất ngon a…

Trở lại cửa thôn, ven hàng rào bên thôn tìm được mười rễ Bản Lam (không nên hỏi ta vì sao nó lại sinh trưởng ở chỗ này), lấy đao nhỏ đào lên cất đi, ta trở lại thôn.

"Lão thôn trưởng, tôi đã trở về."

“Nga, Du Nhiên a, động tác của ngươi thực nhanh, ta đã biết nhờ ngươi là không sai. Nhanh, đem chân ếch cho ta xem.”

Thấy bộ dáng lão thôn trưởng cầm chân ếch vui vẻ ra mặt, ta lại một lần nữa xác định lão tiểu tử này khẳng định là vì ăn mới kêu ta đi giết ếch. May mắn, giày lão đáp ứng thực không thiếu ta, trong nháy mắt khi ta tiếp nhận giày, trên người ta ấm áp, lại thăng cấp.

“Giày vải thô: dùng vải thô nông gia tự chế chế thành, chịu được ma sát. Phòng ngự: 1-1, bền: 10(10), đẳng cấp sử dụng: 1”

Cởi giầy rơm trên chân thay giày vải thô, cảm giác đích xác thoải mái hơn nhiều. Lại nhìn trên đỉnh đầu thôn trưởng lại phát sáng một chấm than màu trắng:

“Du Nhiên a, trong phiến rừng cây đầu thôn đông, có một loại trái cây nhỏ màu đỏ, là hoa quả ta thích ăn nhất. Đáng tiếc ta già rồi, không muốn đi xa như vậy. Nếu như ngươi có thể đi giúp ta hái một ít về thì tốt rồi.”

“Đinh —— Kích phát nhiệm vụ tân thủ: quả đỏ trong rừng cây. Xin hỏi có tiếp nhận hay không?”

“Có.”

“Đinh —— Tiếp nhận nhiệm vụ tân thủ: quả đỏ trong rừng cây. Trong rừng cây thôn đông có nhiều quả đỏ ngon ngọt, lão thôn trưởng nhờ ngươi đi hái về hai mươi quả. Phần thưởng nhiệm vụ: áo vải thô (1), kinh nghiệm: 50 điểm. Thời gian nhiệm vụ: không hạn.”

“Thu thập quả đỏ a, trong rừng cây hình như có thỏ cấp ba cùng hươu cấp năm, vừa vặn thuận tiện thăng vài cấp rồi trở về.”

Ta cầm đao nhỏ tài sản duy nhất hiện nay, thẳng tắp đi qua đàn gà nhỏ đầu thôn đông, chạy vào trong rừng cây. Cánh rừng này không lớn, có thể thấy thỉnh thoảng có con thỏ nhỏ màu trắng thoáng hiện trong lùm cỏ xanh. Thỏ kia rất nhanh nhạy, xa xa nghe được tiếng bước chân của ta liền lần lượt quay đầu nhìn, chờ ta đi đến gần một chút, chúng nó liền nhảy đi tứ tán.

Ta nhìn nhìn đao nhỏ trong tay, nhìn nhìn lại con thỏ trừng mắt màu đỏ nhìn ta cách hơn mấy bước, ta bảo chứng chỉ cần đi lên trước một bước, thứ này sẽ chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Lúc này ta mới chú ý tới một vấn đề rất lớn: ta quen viễn chiến, cận chiến một chút cũng không luyện qua, thỏ này chạy nhanh như vậy, ta đừng nói giết, ngay cả muốn tới gần cũng không được a!

Trong lúc nhất thời có chút thúc thủ vô sách, ta không khỏi cười khổ, thế nào cũng nghĩ không ra thời điểm trước đây mấy cấp đầu làm tân thủ là thăng lên thế nào.

“Thôi đi, vẫn là trước tiên làm nhiệm vụ đi.”

Ngẩng đầu nhìn đến trái cây màu đỏ đầy trên cây, mọng nước, trông thực mê người. Trèo lên hái một trái nếm thử, thực ngọt, hèn chi thôn trưởng thích trái này. Hái hết thảy trái chín lớn thu vào trong vòng tay, một là giao nhiệm vụ, cũng chuẩn bị lưu lại cho bản thân một chút làm điểm tâm, dù sao trước đây chúng ta một đám người đi ra ngoài làm nhiệm vụ, khi thăng cấp thông thường vừa đi là vài ngày, cũng đã quen chuẩn bị chút thực vật bên người. Một lòng hái trái cây, không lưu ý một ít trái ở trên nhánh cây bị lay động đong đưa rớt xuống tàng cây. Ngay khi ta cúi đầu chuẩn bị leo xuống, bỗng nhiên phát hiện dưới tàng cây một con thỏ trợn đôi mắt to mọng nhìn ta, giương nanh múa vuốt mà muốn xông lên tìm ta gây phiền phức. Ta ngây người một chút, nó như vậy là sản sinh cừu hận đối với ta, nhưng ta không có công kích nó a? Lôi ra tin tức hệ thống, ta phát hiện bản thân đang đứng ở trạng thái chiến đấu. Cúi đầu thận trọng tìm kiếm, khi nhìn thấy trái cây rải rác dưới tàng cây liền hiểu rõ. Đại thán bản thân thực sự là hồ đồ, còn nói là lão thủ của trò chơi, ngay cả thiết trí cơ bản như thế cũng đều đã quên, cũng chỉ có thể trách chức nghiệp trước đây của ta đều là trốn ở phía sau vật triệu hoán, để cho những nhóc con đó xông ở phía trước giúp ta giết quái, mới có thể quên “phóng” trong kỹ năng công kích cơ bản. Ta tuy rằng không học qua kỹ năng phi đao của thích khách, bất quá hiện tại ta chính là chuẩn cung tiễn thủ, ném chút tảng đá ra tuy rằng đánh không được bao nhiêu máu, thế nhưng hấp dẫn cừu hận của những con thỏ nhỏ này vẫn đủ. Nghĩ thông suốt điểm này, trong lòng ta vô cùng vui sướng, nhìn những con thỏ dưới tàng cây đó giống như là nhìn một đống kinh nghiệm đang hướng ta ngoắc ngoắc. Cười hắc hắc, đại nghiệp giết thỏ của ta

bắt đầu.

8. Quyển 2 - Chương 4: Tiết 4

Editor: Toujifuu

***

Nương theo tiếng kêu rống sau cùng của một con hươu, ta thành công thăng lên cấp năm. Nhặt lên sừng hươu rớt ra, ta nhìn nhìn trong vòng tay đã chứa gần đầy. Loại vòng tay trữ vật không gian cho tân thủ dùng này thực sự quá nhỏ, chín ô vuông thực sự không đủ. Thực sự là hoài niệm Bích Không Hoàn trước đây của ta a, đồ tốt 120 ô, hiện tại ta không biết phải đến ngày nào mới có thể có được nó nữa.

Chỉnh lý một chút ta chuẩn bị trở về. Dư quang khóe mắt tại trong nháy mắt bắt được một đạo kim quang thoáng qua. Quay đầu lại nhìn, một con hươu đang nghênh ngang tiến vào sâu bên trong rừng cây. Ta cẩn thận đi theo từ sau lùm cây trộm nhìn thoáng qua, cười. Quả nhiên không phải ta hoa mắt, đây là một con quái vật vàng kim. "Quái vật vàng kim" ở trong trò chơi là thứ phi thường được hoan nghênh, số lượng của chúng nó rất ít, thế nhưng nếu như ngươi có thể giết chết nó, hơn phân nửa sẽ có được lượng vật phẩm so với quái bình thường nhiều hơn. Một ít trang bị vũ khí tương đối tốt đều là quái vật vàng kim tuôn ra. Mỗi loại quái đều sẽ có quái vật vàng kim xuất hiện, nó không phải lấy giống để tính toán, mà là lấy khu vực. Tỷ như phiến rừng cây ta đang ở này, lần này quái vàng kim xuất hiện là hươu, lần sau xuất hiện có thể chính là thỏ. Nói chung, đây là một loại quái phi thường ngẫu nhiên mới có thể gặp gỡ, ở trong mắt người chơi cùng cấp nó khả ái tựa như Tán Tài Đồng Tử. Đương nhiên, thứ tốt như vậy so với đồng tộc của chúng nó mà nói cường đại hơn nhiều, nếu như một ít người không hiểu rõ liền mạo muội tìm tới cửa, hơn phân nửa sẽ bị chỉnh. Khi ta còn là Mạc Ly, tổng cộng gặp qua ba lần quái vàng kim, cho nên đối với chúng nó coi như có chút kinh nghiệm. Con hươu vàng kim trước mắt này rõ ràng so với những con hươu khác lớn hơn một vòng, tứ chi hữu lực, sừng dài sừng sững, nhìn liền biết không phải là nhóc dễ đối phó. Ta tính toán lại thực lực của bản thân một chút, lấy bộ dáng hiện tại của ta là khẳng định đánh không lại nó. Nhìn nhìn bốn phía rừng cây không có người nào, nếu như ta lập tức trở về chuẩn bị một chút nói không chừng còn kịp quay lại giết nhóc này.

Việc này không nên chậm trễ, ta cẩn thận rời khỏi một đoạn khoảng cách, xoay người liền phóng vào trong thôn. Trước tiên tới chỗ thôn trưởng giao nhiệm vụ, nhận được một kiện áo vải thô phòng ngự +2. Cũng không quản nhận nhiệm vụ tiếp theo, nhanh chóng nhằm phía tiệm vũ khí. Ta phải tu sửa đao nhỏ một chút, còn phải xem xem bán đi da thỏ cùng sừng hươu đánh được có thể để cho ta mua một cây cung hay không.

Chạy đến tiệm vũ khí, ta phát hiện nhiệm vụ của ông chủ tiệm vũ khí có thể nhận. Nghĩ nghĩ, ta trước tiên nhận nhiệm vụ, không nghĩ tới thật đúng là khéo, ông chủ tiệm vũ khí này muốn vì bà xã của hắn làm một kiện y phục da thỏ, yêu cầu lấy mười tấm da thỏ đưa cho hắn, phần thưởng nhiệm vụ là một kiện vũ khí bản chức nghiệp. Ta vừa nhìn liền cười, may mắn ta có kinh nghiệm, ban nãy không đem đồ bán trước, hiện tại trong bao vừa vặn có hơn mười tấm da thỏ. Lấy ra mười tấm da thỏ đưa cho hắn, hán tử cao lớn thô kệch này lập tức cười giống như đóa hoa hướng ta nói lời cảm tạ, cũng cầm một cây cung cho ta.

Mộc cung tinh xảo: công kích 6~8, yêu cầu: nhanh nhẹn 4, lực lượng 2, đẳng cấp 3, bền 20(20). Mộc cung dùng vật liệu gỗ kiên cố làm thành, rắn chắc dùng bền.

Là thứ ta có thể dùng được, lực công kích so với mộc cung bình thường trong quán cao hơn 1 điểm, ta cao hứng mà đeo trên lưng. Chỉ có cung không thể làm được gì, ta đem thứ không dùng được trong bao bán hết cho ông chủ, lấy được hai mươi ba đồng tệ. Dùng hai đồng tệ tu sửa đao nhỏ, lại tốn hai mươi đồng tệ mua hai bó tên, ta lại một lần nữa biến thành trạng thái nghèo rớt. (-_-)

Bất quá không sao, ta rất nhanh sẽ có tiền. Nghĩ đến con hươu "kim quang lấp lánh" đang chờ ta ở trong rừng cây kia, ta liền mặt mày rạng rỡ. Khi ta lại một lần nữa mò về rừng cây, ở đây quả nhiên còn chưa có

người đến. Càng đi vào sâu bên trong rừng cây, ta lại càng cẩn thận, nỗ lực điều động cảm quan cảm thụ sự vật xung quanh. Đến lúc này, chỗ tốt của việc ta gia tăng hai điểm cảm tri liền thể hiện ra, chí ít ta sẽ không xông loạn ở trong rừng cây mà kinh động đến con hươu vàng kim kia.

Từ từ đi vào sâu bên trong rừng, ta ở sau một gốc cây đại thụ phát hiện tung tích của tên nhóc kia. Nó nhàn nhã ở trên bãi cỏ ăn cỏ, thỉnh thoảng vẫy vẫy đuôi, không chút nào phát hiện ta đang nhìn chằm chằm nó chảy nước miếng (^^). Tên nhóc bự này thoạt nhìn khí lực cũng không nhỏ, ta hồi tưởng lại một chút ban nãy giết hươu bình thường đều mất một ít công phu, tuy rằng ta hiện tại thăng một cấp, tăng thêm hai điểm phòng ngự, thế nhưng cũng không thể bảo chứng nhất định có thể ngăn được hai cái sừng lớn kia. Bất quá, ta hiện tại chính là có vũ khí nơi tay, không cần tiếp tục cùng nó mặt đối mặt cứng rắn va chạm. Ta tính cự ly, tìm một gốc cây không xa lắm cọ cọ vài cái bò lên trên. Đối với viễn chiến ta chính là người trong nghề, tuy rằng hiện tại đã không có những bảo bảo kia trợ thủ, bất quá chung quy so với việc để cho ta lấy đao nhỏ đi đến gần người cùng nó liều mạng tốt hơn nhiều.

Lấy cung cài tên, ta hít sâu một hơi đem dây cung kéo căng. Đây là lần đầu tiên ta xuất cung, cũng không biết có gì cần chú ý, chỉ là dựa vào cảm giác nhắm ngay thân hươu dưới tàng cây phía trước. Ta biết bản thân chưa bao giờ bắn tiễn, khẳng định không quá chính xác, không cần nói gì đến phần mắt yếu hại của hươu, ngay cả đầu hươu cổ hươu cũng không nhất định có thể bắn trúng, đành phải nhắm chuẩn thân hươu diện tích khá lớn, tốt xấu gì bắn trên người nó cũng có thể đi chút máu. Dù sao ta cũng chuẩn bị chậm rãi mài nó.

Ngón tay buông lỏng, mộc tiễn từ trên dây bay vụt ra ngoài. May mắn, có lẽ là do chức nghiệp cung tiễn thủ này có chút tác dụng gia tăng, một tiễn này của ta coi như là không bắn không trúng bia, đâm lên bụng hươu. Hươu ăn đau kêu rống một tiếng, ngẩng đầu nhìn, vừa vặn thấy ta cái người gây ra họa này.

Làm một thành viên cường tráng nhất trong đàn hươu, sự uy nghiêm của hươu đực không thể để bị xâm phạm, con hươu kia không chút suy nghĩ cúi đầu liền xông thẳng qua. Loại tràng diện này đối với ta tiền thân là ngự thú sư mà nói cũng không hiếm thấy, mí mắt căn bản chưa từng động một chút, vào thời điểm nó vẫn còn ở trên nửa đường nhánh tiễn thứ hai lại bay ra. Có lẽ là bởi vì cự ly gần, uy lực một tiễn này của ta so với một tiễn trước đó tốt hơn, hươu kia lại đau kêu một tiếng. Đáng tiếc không chờ ta bắn ra tiễn thứ ba, nó đã đến dưới tàng cây.

Hiện tại ta có thể xem như đã biết, quái vật vàng kim này cùng quái vật bình thường khác biệt thật đúng là không phải một chút. Tỷ như con hươu trước mắt ta này đi, cái sừng lớn của nó kia không phải là vật trang sức. Ta tự cho là đứng ở trên cây nó liền không có biện pháp với ta, ai nghĩ tới người ta lại rất thông minh, vừa thấy không công kích đến được ta, liền dùng sừng dùng sức va chạm thân cây. Khỏi nói khí lực của tên nhóc này thật đúng là không nhỏ, cứng rắn va đụng thân cây to bằng một cái ôm đến mức lay động không ngừng. Ta nhất thời không phòng bị, thiếu chút nữa bị lắc rớt xuống cây.

Ổn định lại, ta dùng chân trái ôm lấy một nhánh ngang bên cạnh, kề sát thân thể ở trên cây. Để hai cánh tay rảnh rỗi, xuất cung kéo dây, tiễn từng nhánh từng nhánh bắn tới con hươu dưới tàng cây. Dù sao hiện tại cự ly nó cách ta rất gần, cũng không cần lo lắng chính xác, chỉ cần bắn là được. Ta tính toán cây này hơn phân nửa duy trì không được bao lâu sẽ bị đánh ngã, trước lúc đó ta phải tận khả năng xoá nhiều chút lượng máu của kim hươu, chờ sau khi xuống đất cũng không phải vị trí tốt để ta chậm rãi mài.

Ngay khi ta đang cùng hươu so sức, đột nhiên từ trong rừng cây bên cạnh chui ra hai bóng người. Ta bớt thời giờ nhìn qua, hai người chơi tân thủ, một kiếm khách một đạo sĩ, nhìn trang bị trên người hơn phân nửa đẳng cấp so với ta cao hơn một chút. Bọn họ cũng thấy được tình huống bên ta, hai người nhỏ giọng nói gì đó, lại nhìn nhìn mọi nơi, chậm rãi nhích lại gần bên này. Ta liếc nghiêng bọn họ vài lần, trong lòng không chút gợn sóng, chờ bọn họ mở miệng.

Quả nhiên, hai vị đó từ từ đến cách không xa bên cây, người cầm kiếm kia hô lên trước tiên:

"Uy, người anh em, xem cậu hình như thực nguy hiểm a, một người làm không được đi? Cậu bao nhiêu cấp? Có muốn chúng tôi hỗ trợ hay không a? Chết chính là phải rớt cấp nga."

Ta cười lạnh trong lòng, hoá ra hai vị này cho rằng ta là tân thủ a, dùng cái cớ thối nát như thế để hù người. Bất quá để bọn họ cho rằng ta cái gì cũng đều không hiểu cũng tốt, đẳng cấp hai người so với ta đều cao

hơn, để cho bọn họ sơ suất mới có cơ hội để ta lợi dụng. Không phải là đoạt quái sao? Cũng không phải chưa thấy qua.

"Được a, tôi mới cấp năm, đánh tên nhóc này đã lâu cũng chưa thấy đánh chết, tôi sợ một mình tôi giết không được nó, các anh giúp tôi đi."

Ta treo lên nét tươi cười tựa như "Tiểu Bạch" (kẻ ngốc không biết gì), hướng hai người kia mời. Hai vị này vừa thấy ta "hợp tác" như thế, đương nhiên rất cao hứng. Trao đổi một ánh mắt đắc ý, giết về phía con hươu kia. Khoảng chừng là nghe ta nói đã đánh thật lâu, tính toán máu của hươu sẽ không quá nhiều, hai người ra tay liền dùng mãnh công. Ta thấy bọn họ không phát đến lời mời tổ đội, liền càng thêm xác định đây là hai tên muốn nhặt tiện nghi. Vừa vặn, để cho bọn họ đi chống một hồi ta cũng có thể nghỉ ngơi một chút. Bọn họ cho rằng máu còn không nhiều phải không? A, hai vị này chỉ sợ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy quái vàng kim đi, nơi đáng sợ của chúng nó rất nhanh sẽ biểu hiện ra, hy vọng hai tên này có thể không thua kém một chút, giúp ta đánh bớt nhiều chút máu mới tốt a. Ta cười tủm tỉm mà nhìn chiến trường phía dưới, nghĩ.

9. Quyển 2 - Chương 5: Tiết 5

Editor: Toujifuu

***

Không thể không nói, hai vị này phối hợp cũng rất thuần thục, khoảng chừng đã hợp tác qua một đoạn thời gian, một chống một công coi như có chút bộ dáng. Thấy bộ dáng con mồi càng lúc càng uể oải, bọn họ đầy mặt là biểu tình hưng phấn, ta biết lúc này hai vị này sẽ không để ý đến ta. Lặng lẽ từ trên cây leo xuống, ta thối lui về phía sau một khoảng cách tiếp tục tìm cây leo lên. Nói giỡn, lấy kinh nghiệm của ta mà xem con hươu vàng kim kia đã sắp đến thời điểm bạo phát, hiếm thấy có "người tốt bụng" đến giúp ta chống, nếu như ta không rời xa khu vực nguy hiểm liền quá ngốc.

Hai người kia có lẽ cũng không đặt ta ở trong mắt, chỉ có đạo sĩ liếc nhìn ta một cái liền không để ý tới nữa. Có lẽ ở trong cảm nhận của bọn họ, biểu hiện này của ta coi như là một loại "thức thời" đi.

Lại là một vòng tiến công, khi thêm một đạo hỏa phù của đạo sĩ đập lên trên người hươu, dị biến chợt sinh. Hươu kia bỗng nhiên vung lên móng trước kêu rống một tiếng, toàn thân tản mát ra đạo đạo kim quang. Chỉ nghe hai tiếng kêu thảm thiết, tổ đội hai người đoạt quái hoang mang rối loạn vội vội vàng vàng lui về phía sau. Thấy bộ dáng kinh sợ của bọn họ, phát hiện bất thường? Máu bắt đầu giảm mạnh? Muộn rồi! Chờ trở về thành miễn phí đi. Ta âm thầm cười trộm, lại nhìn con hươu đực kia, hai nhánh sừng dài tăng trưởng gần gấp đôi, cúi đầu làm dạng đấu bò, hồng hộc mà thở phì phò, tung chân xông thẳng chiến sĩ kia. Chiến sĩ có chút hoang mang, vừa thấy hai nhánh sừng lớn công kích tới, chần chừ một chút cư nhiên xoay người bỏ chạy. Ta thiếu chút nữa cười ra tiếng, hắn lần này thật đúng là giúp ta một việc lớn, bằng không nếu như bọn họ thực sự quyết tâm chống đỡ phản phác lúc sắp chết của con hươu này, sự tình có lẽ phiền phức hơn nhiều.

Hai cái chân nhanh thế nào cũng nhanh không lại bốn chân, không quá vài bước chiến sĩ đã bị đuổi kịp. Hắn một bên né tránh, một bên hô to:

"Pháp Lực Vô Biên, mày TMD nghĩ biện pháp, lão tử sắp bị đâm chết rồi!" (TMD = con mẹ nó, câu chửi nha~)

Đạo sĩ kêu Pháp Lực Vô Biên kia đang luống cuống tay chân mà nhét Hồi Huyết Đan vào miệng, nghe vậy chửi:

"Lão tử đều chỉ còn huyết da (ý nói máu còn ít đến mức mỏng như da), chờ tao hồi một chút lại nói, mày tiếp tục chống một chút. MD con này thế nào đột nhiên trở nên lợi hại." (MD = mẹ nó)

Thực sự là hài tử ngoan biết hợp tác a, hai câu nói liền đem tình huống của bản thân hoàn toàn tiết lộ cho ta. Đạo sĩ chỉ còn huyết da, dùng Hồi Huyết Đan sơ cấp của Tân Thủ Thôn hồi máu ít nhất phải hai phút

mới có thể hồi đầy, không đủ gây sợ hãi. Mà chiến sĩ da dày máu nhiều thân mình lo chưa xong, là không có thời gian uống thuốc. Nhìn biểu hiện không chiến mà chạy của hắn, nói rõ lượng máu cũng tới lúc nguy cấp. Trong nháy mắt ta liền định chủ ý trong lòng. Nâng tay rút ra nhánh tiễn nhắm chuẩn chiến sĩ. Cung tiễn thủ còn chưa nhập môn như ta này đương nhiên không có khả năng bắn trúng phần yếu hại, chỉ là lấy phần thân của hắn làm mục tiêu, ta muốn không phải một kích tất sát, mà là sự chần chừ trong nháy mắt khi trúng tiễn của chiến sĩ. Chỉ cần động tác của hắn có một chút tạm dừng, sừng hươu theo sát mà đến sẽ có thể mang đi một chút máu sau cùng của hắn. Phải biết rằng lực công kích của quái vật tiến vào kỳ bạo phát chính là gấp đôi.

Chiến sĩ đang trong lúc chạy thoát thân chỉ cảm thấy trên đùi đau xót. Bị đánh trúng? Không đợi hắn phục hồi tinh thần lại, phía sau một trận va chạm mãnh liệt, chiến sĩ cảm giác bản thân bay lên, ngay sau đó trước mắt tối sầm, cái gì cũng nhìn không thấy nữa.

"Đinh —— Ngươi chủ động công kích người chơi 'Nhất Bả Đao', đối phương cùng đội hữu trong ba phút có thể tiến hành phản kích tự do."

Bên tai truyền đến thanh âm hệ thống gợi ý bị ta trực tiếp xem nhẹ, ánh mắt của ta xoay chuyển nhìn về phía Pháp Lực Vô Biên. Pháp Lực Vô Biên còn bị vây trong chấn kinh do đồng bạn đột nhiên hóa ánh sáng (là linh hồn bay về điểm phục sinh), hươu mất đi mục tiêu vốn có hiển nhiên xem hắn là đối thủ tiếp theo. Sừng hươu cực đại ở trong mắt Pháp Lực Vô Biên chỉ sợ là tuyệt thế hung khí mười phần. Đạo sĩ bị gần người, kết cục cơ bản đều chỉ có một. Ta nhíu nhíu mày, nếu như tên này bị giải quyết đơn giản như vậy thì không tốt, ta còn trông cậy vào hắn đánh bớt nhiều chút lượng máu của hươu đây. Trong đầu Pháp Lực Vô Biên nhất thời trống rỗng, chỉ thấy một mũi tên từ bên cạnh bay đến, đâm vào thân thể hươu. Một thanh âm kêu to:

"Hỏa phù!"

Pháp Lực Vô Biên phản xạ có điều kiện ở trong nháy mắt hươu ngây người, một đạo hỏa phù bay ra từ trong tay, một cái "-24" đỏ tươi hiện lên từ trên đầu hươu. Hươu phẫn nộ, cúi đầu đâm về phía trước, dứt khoát lưu loát mà giết chết tên đánh đau nó kia. Cùng lúc đó, một mũi tên khác bay tới, hung hăng đâm vào thân thể hươu. Ngay sau đó là tiễn thứ hai, tiễn thứ ba, "bảo hươu" kim quang lấp lánh rốt cục không cam lòng mà ngã xuống.

Kích động a, đã bao lâu không thấy được rơi đồ nhiều như vậy? Trước đây lúc đánh BOSS, nhặt đồ cho tới bây giờ không có phần của ta. Phải biết rằng chờ người phân phối cũng không sảng khoái bằng tự mình đi nhặt được. Ta vừa nhìn đến kim quang đầy đất, nước miếng đều sắp chảy ra.

"Một cái tiền, hai cái tiền, còn có một đôi bông tai nhỏ…"

Bông tai chính là thứ tốt nha, xác suất rơi ra tài liệu trong Thế Giới là cao nhất, vũ khí trang bị xếp sau, trang sức là ít nhất, đặc biệt trang sức thuộc tính tốt, cho tới bây giờ đều là trân phẩm có tiền cũng không thể mua. Nhìn nhìn đôi bông tai trước mắt này, hai hạt châu hình tròn rất đơn giản, ôn nhuận dường như mắt hươu, ngoại trừ tên gọi Hươu Chi Tật, tất cả thuộc tính đều là dấu chấm hỏi, rõ ràng là vật phẩm có thuộc tính gia tăng cần giám định. Ta cười to ba tiếng, vận khí thật tốt, nếu như có thể ra được thuộc tính gia tăng nhanh nhẹn thì quá tốt rồi. Vội vã thu hồi mấy cái tiền còn lại cùng một thanh "đao nhỏ tinh xảo" bạch bản, ta chạy thẳng về thôn. (trong trò trơi, món đồ nào hoàn toàn không có thuộc tính cộng thêm đều bị gọi là bạch bản)

Tân Thủ Thôn không có tiệm chuyên giám định, bất quá có thể ở chỗ thôn trưởng giám định một ít vật phẩm cấp thấp. Đôi bông tai này của ta chỉ là thứ đánh ra từ trên người hươu cấp năm, nghĩ cũng không cao được bao nhiêu, lão thôn trưởng đủ để ứng phó rồi. Trở lại cửa thôn, hai cái tên không may kia giống như còn chưa sống lại. Ta liền nghênh ngang mà đi đến trước mặt thôn trưởng.

"Thôn trưởng gia gia, xin giúp tôi xem xem đôi bông tai này."

Lão thôn trưởng duỗi tay tiếp lấy đôi hạt châu êm dịu kia nhìn, mí mắt khẽ híp:

"Hai ngân tệ."

Ta vừa nghe thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hai ngân tệ giám định một trang sức tối đa cấp năm căn bản

là giá trên trời. Bất quá, về phương diện khác mà nói thế này có phải đại biểu ta nhặt được thứ tốt hay không đây? ^^ Không có nửa điểm chần chừ, ta lấy ra hai ngân tệ đưa qua, trong lòng âm thầm may mắn:

"May mắn ta lấy được chút tiền trên người hươu, bằng không thứ tốt này liền không dùng được."

Lão thôn trưởng cầm tiền, tinh thần bỗng chốc lên cao. Vẻ mặt nghiêm túc mà niệm niệm vài câu đối đôi bông tai kia, trong tay hiện lên bạch quang, hai hạt châu lập tức thay đổi bộ dáng. Vẫn là bộ dáng tròn trơn nhẵn, bất quá bên trong trở nên trong suốt, như là hai hạt thủy tinh đen, trung gian còn bao hai con hươu nhỏ cỡ hạt gạo. Ta cầm ở trong tay nhìn, miệng đều khép không được.

Hươu Chi Tật (bông tai): nhanh nhẹn +5%, kỹ năng phụ thêm: Đào Dật (trong nháy mắt di động hai trăm mét, mỗi ngày hạn chế dùng một lần), đẳng cấp yêu cầu: cấp 5, bền 20(20)

Thuộc tính gia tăng là tỉ lệ phần trăm gì gì đó là phi thường hiếm thấy, tới hậu kỳ loại ưu thế thuộc tính này sẽ càng ngày càng rõ ràng. Bất quá điều này không phải nguyên nhân chủ yếu ta cao hứng, bởi vì hiện tại lấy đẳng cấp của ta mà nói còn không phát huy ra được ưu thế của thuộc tính 5% kia. Ta coi trọng chính là kỹ năng Đào Dật kia, thuấn di hai trăm mét (thuấn di = di chuyển trong nháy mắt), sau khi đẳng cấp cao cự ly hai trăm mét không tính là cái gì, thế nhưng ở thời điểm cấp thấp đây là một chiêu số bảo mệnh tuyệt hảo a! Ta tính toán đôi bông tai này ta dùng đến cấp bốn mươi cũng không có vấn đề gì. Chẳng lẽ ta đổi vận? Hắc hắc cười ngốc vài tiếng, vội vàng đeo bông tai lên.

Đánh ra thứ tốt, tâm tình đương nhiên cực tốt. Kế tiếp, ta liền bắt đầu một lòng một dạ làm nhiệm vụ, thăng cấp, sải bước tiến lên hướng về đại quan ải cấp mười.

10. Quyển 2 - Chương 6: Tiết 6

Editor: Toujifuu

***

"Đinh —— Chúc mừng người chơi Du Nhiên lên tới cấp mười, từ giờ trở đi ngài đã thoát ly hạn chế tân thủ chính thức trở thành một thành viên trong Thế Giới . Xin hỏi có cần tiến thêm một bước hiểu rõ thiết chế trong Thế Giới hay không?"

"Không cần."

Ta một lời từ chối giải thích hệ thống an bài. Những thứ khi lần trước đạt được cấp mười đã nghe qua, không cần phải nghe lại một lần nữa.

"Đẳng cấp người chơi Du Nhiên đạt được cấp mười, đạt được tư cách miễn phí truyền tống một lần. Xin cùng thôn trưởng đối thoại, có thể lựa chọn một trong mười đại chủ thành tiến hành truyền tống."

Ta chỉnh lý một chút đồ đạc của bản thân, ngoại trừ một bộ tân thủ sáo trang trên người, còn có một thanh "mộc cung tinh xảo" cùng một thanh "đao nhỏ tinh xảo", toàn thân trên dưới đáng giá nhất chính là đôi "Hươu Chi Tật" trên tai kia. Thanh lý trống vòng tay, chỉ ở trong một ô đặt quả đỏ làm thực vật dự bị, ở trong một ô khác đặt hai trăm nhánh tiễn (hai trăm là chữ số lớn nhất của cùng một vật phẩm xếp chồng nhau trong một ô). Sau khi chuẩn bị xong ta tìm tới lão thôn trưởng một lần sau cùng.

"Thôn trưởng gia gia, tôi muốn tiến hành truyền tống."

"Nga, Du Nhiên a, ngươi phải rời đi? Thời gian qua thực nhanh, ngươi đều đã thành chiến sĩ đủ tư cách. Bất quá thế giới này vẫn còn rất nhiều nguy hiểm, sau khi ra ngoài phải cẩn thận chú ý. Đến đây đi, lựa chọn một chỗ, bắt đầu cuộc sống mới của ngươi, để cho lão nhân ta tiễn ngươi một đoạn đường."

Lão thôn trưởng cười mặt mũi hiền lành, một bản đồ thành thị mở ra ở trước mặt ta, tên mười tòa chủ thành hệ thống chỉnh tề sắp hàng. Đối với nơi đi, ta sớm cũng đã có dự định. Chủ thành phương đông ta sẽ không đi, bao gồm cả đông nam, đông bắc. Phương tây ta lại không có hứng thú, cuối cùng giữa đại mạc

phương bắc cùng ven biển phương nam ta lựa chọn cái sau. Tiểu Lộ từ nhỏ liền một lòng muốn đi bờ biển xem xem, đáng tiếc luôn luôn không có cơ hội. Chuyện ở thế giới hiện thực không thể làm, tới trong trò chơi dù sao cũng có thể thỏa mãn một chút nguyện vọng của nhỏ. Nghĩ mấy cái tiểu nha đầu sau khi vào trò chơi sợ là trong một đoạn thời gian rất dài đều phải dựa vào mình, mang mấy nhỏ đi bờ biển chơi chơi hẳn sẽ là lựa chọn tốt.

"Đi Hải Duyên Thành."

Lão thôn trưởng không nói hai lời, trong miệng niệm niệm vài câu, trong một trận bạch quang ta biến mất tại tòa Tân Thủ Thôn này.

Hải Duyên Thành là một tòa thành thị ven biển rất đẹp, trước đây lúc làm nhiệm vụ ta cùng Diệu Dương đã tới đó. Ánh mặt trời ấm áp, bãi biển vàng kim, tiếng sóng biển như âm nhạc vọng lại trên đường phố màu trắng. Tòa thành thị này tuy rằng ta không thường đến nhưng vẫn luôn thực yêu thích. Nguyên tưởng rằng vừa mở mắt là có thể thấy cảnh đường phố thành thị biển trong trí nhớ, không nghĩ tới lại thấy một cảnh tượng kỳ quái.

Cổ mộc che trời, dây mây quấn quýt, lọt vào trong tầm mắt là một mảnh xanh um tươi tốt. Ta sửng sốt sau một lúc lâu, xác định một việc —— ở đây quyết không phải là Hải Duyên Thành, thậm chí không phải bất luận một tòa chủ thành nào, truyền tống của ta xảy ra vấn đề. Cười khổ một chút, không nghĩ tới loại sai lầm cơ hồ không thể xuất hiện này sẽ bị ta gặp phải. Đánh giá mọi nơi, ta chọn một phương hướng mà đi. Không có biện pháp, ai kêu trong trò chơi này không có GM tồn tại đây? Xảy ra chuyện như vậy, ta đều tìm không được người trách cứ, đành phải tự mình nghĩ biện pháp xem xem có lối ra hay không, bằng không, ta cũng chỉ có nước logout đi tìm công ty trò chơi.

Đi khoảng chừng mười phút, ta nhận định nơi này là một mảnh rừng rậm nguyên thủy. Trong lòng nhớ lại tất cả những mảnh rừng rậm đã đi qua so sánh một chút, đều không giống. Muốn nói lấy kinh nghiệm "kiếp trước" của ta, địa phương đi qua cũng rất nhiều, nếu như ta đối với nơi đây đều không có ấn tượng, chẳng lẽ là khu quái cao cấp cực xa xôi nào đó? Ta ai thán dưới đáy lòng, sẽ không phải để cho ta mới ra Tân Thủ Thôn, lại phải bị giết quay về chứ?

Kỳ quái chính là, ta lại ở chỗ này đi đi dừng dừng hơn nửa tiếng đồng hồ, còn chưa hề nhìn thấy một con quái, trái lại một ít dược thảo, tài liệu trân quý không thường thấy lại thấy không ít. Đáng tiếc ta còn chưa học kỹ năng sinh hoạt, thu thập không được, bằng không sợ là sẽ vui đến mức hôn mê. Lại đi một đoạn về phía trước, bỗng nhiên nghe thấy một trận động tĩnh trong rừng. Cảnh giác mà dừng lại cước bộ, lại nghe không thấy thanh âm. Ta đứng tại chỗ không dám tùy tiện đi loạn, đang khi đánh giá mọi nơi, chỉ cảm thấy mặt đất dưới chân hơi hơi động một chút. Mới vừa cảm thấy không đúng, dưới chân mềm nhũn. Phản ứng của ta vẫn rất nhanh, trong trực giác muốn nhảy về phía trước. Thế nhưng đẳng cấp của ta quá thấp, cự ly nhảy cực kỳ hữu hạn, sau cùng vẫn là bất đắc dĩ mà rớt vào trong một cái động lớn chợt xuất hiện trên mặt đất.

Ta rơi thất điên bát đảo hơn nửa ngày mới đứng lên được. Ngẩng đầu nhìn, nơi này như là một cạm bẫy đã sớm đào tốt, bốn vách tường rất trơn bóng, động rất sâu, lấy năng lực hiện tại của ta là leo lên không được. Ta giương mắt nhìn cái miệng động cao cao kia, nửa ngày cũng không thể nghĩ ra biện pháp thoát vây. Đang lúc suy nghĩ có nên tự sát quay về Tân Thủ Thôn hay không, chỉ nghe phía trên truyền đến thanh âm loạt loạt xoạt xoạt, chỉ chốc lát sau, một cái đầu nho nhỏ lộ ra.

Đó là một tiểu hài tử rất khả ái, tóc vàng nhạt buộc thành thật nhiều bím tóc, ánh mắt tím sáng trong đặc biệt ngây thơ, khi cười liền lộ ra hai cái răng nanh nhỏ, ở trên trán còn có hai nhánh sừng màu trắng cong cong nho nhỏ giống như trăng non. Nó đánh giá ta một hồi, hỏi:

"Anh ở phía dưới làm gì? Chơi vui không?"

Ta lắc đầu:

"Chơi không vui. Anh không cẩn thận ngã xuống."

Nhóc a một tiếng, lại hỏi:

"Vậy muốn em kéo anh lên không?"

“Em có thể kéo anh đi lên? Vậy đương nhiên tốt a.”

Nhóc con đắc ý cười:

“Em đương nhiên có thể kéo anh lên. Không nên nhìn em tuổi còn nhỏ, thế nhưng khí lực em rất lớn. Tiểu Lục bọn họ đều không so bằng em. Bất quá, cha em nói làm việc cho người khác, là phải thu thù lao. Nếu như em kéo anh lên, anh cũng phải giúp em làm một chuyện mới được.”

Ta thầm than dưới đáy lòng, quả nhiên là như thế này. Từ ban nãy ta đã đoán được, tình cảnh đặc biệt như vậy, hơn phân nửa là bị ta gặp phải nhiệm vụ nào đó. Sự xuất hiện của nhóc con này cùng yêu cầu của nó, liền càng chứng thực điểm này.

“Được a, em muốn anh làm gì?”

Nhóc con cắn cắn môi, có điểm ngượng ngùng mà nói:

“Cái kia, em kéo anh lên trước lại nói đi.”

Đến, này coi như là nhiệm vụ ép buộc trúng thưởng a. Ta thuận theo dây mây nhóc con tìm tới leo lên trên mặt đất, hỏi nó:

“Hiện tại có thể nói chưa? Muốn anh làm gì?”

Nhóc con cúi đầu, ân vài tiếng, mới nho nhỏ tiếng mà nói:

“Em đi ra ngoài chơi, tìm không được đường về nhà. Anh dẫn em đi tìm mụ mụ em đi.” (mụ mụ = momy)

Ta hắc tuyến đầy đầu, này là nhiệm vụ niên đại nào a? Mang tiểu bằng hữu về nhà? Trình tự viên thiết kế nhiệm vụ này sẽ không phải là ở chỗ này hoài niệm thời gian lúc nhỏ đấy chứ?

“Đinh —— Tiếp nhận nhiệm vụ: Tiểu Đồng lạc đường. Tiểu Đồng ở trong rừng rậm lạc đường, nhờ ngươi dẫn nó về nhà. Điều kiện hoàn thành nhiệm vụ: tìm được mẫu thân của Tiểu Đồng. (3) Thời gian nhiệm vụ: không giới hạn.”

Ngươi xem, ta đã nói là nhiệm vụ ép buộc trúng thưởng a, ta còn chưa nói nhận hay không nhận đây, nó liền trực tiếp thêm vào trong bảng nhiệm vụ của ta. Thôi đi, nhóc con này cũng thực khả ái, hơn nữa ta tại địa phương này cũng ra không được, nhiệm vụ này nói không chừng là nơi then chốt ta rời khỏi chỗ này đây. Xem ra lần này là không muốn làm cũng phải làm.

“Được rồi Tiểu Đồng, anh mang em đi tìm mụ mụ em. Nhà em ở bên nào, còn nhớ rõ không?”

Tiểu Đồng vừa nghe lời nói của ta, lập tức cao hứng mà cười rộ lên:

“Em chỉ nhớ rõ em là từ bên kia tới, đi thẳng đi thẳng liền tới đây.”

Nó chỉ một phương hướng, ta nhìn qua, trong rừng kia đích xác có một con đường nhỏ bị che dưới cây cỏ. Ta kéo tay nho nhỏ của nó, tìm qua hướng phương hướng kia.

11. Quyển 2 - Chương 7: Tiết 7

Editor: Toujifuu

***

Nhóc con kêu là Tiểu Đồng này dọc theo đường đi hưng phấn không ngớt, khắp nơi “trêu hoa ghẹo cỏ”, cực không an phận, nửa điểm cũng không giống như là tiểu hài tử lạc đường. Ta cũng không lưu tâm, loại nhiệm vụ cổ quái này tuy rằng chưa thấy qua, bất quá đã là nhiệm vụ, đương nhiên sẽ có biện pháp giải quyết, cho dù giải quyết không được, nhiều nhất bất quá cũng chỉ là nhiệm vụ thất bại mà thôi.

Đi ước khoảng chừng nửa ngày về phía trước, sắc trời trong rừng rậm dần dần tối xuống. Tiểu Đồng đi đã lâu, cũng không còn tinh thần giống lúc trước, vừa đi vừa ngáp. Sau cùng nhóc con thực sự đi không nổi nữa, liền năn nỉ nghỉ ngơi một đêm ngày mai lại đi. Ta thấy bộ dáng mệt mỏi của nó cũng có chút đáng thương, đáp ứng. Dù sao ta cũng không sốt ruột, thời gian trong trò chơi này không giống với hiện thực, một ngày trong hiện thực là sáu ngày trong trò chơi. Ta ở trong trò chơi tốn ba ngày lên tới cấp mười, ở chỗ này chậm trễ một buổi tối nữa cũng không có gì, bên ngoài mới qua nửa ngày thôi. Tìm phiến đất trống nho nhỏ, ta đốt lên một đống lửa, Tiểu Đồng chỉ ở bên đống lửa tìm một chỗ bằng phẳng liền ngủ. Thân mình nho nhỏ cuộn thành một đoàn, thoạt nhìn cũng thực khả ái. Ta một bên nhìn nó ngủ, một bên đánh giá xung quanh. Trong rừng rậm này thực sự có chút cổ quái, cho dù một đường đều không gặp phải quái vật, nhưng ta cũng không dám bảo chứng ở đây là tuyệt đối an toàn.

Cẩn thận đề phòng, ta không bỏ qua bất luận một chút gió thổi cỏ lay nào. Ngay khi ngủ được không bao lâu, ta nghe thấy một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến. Nhìn không chuyển mắt về phía phương hướng kia một hồi lâu, một thân ảnh thướt tha đến gần chúng ta. Người tới là một nữ tử trẻ. Ta đánh giá cô vài lần, trong lòng hiểu rõ, đây hơn phân nửa là nhân vật tương quan đến nhiệm vụ xuất hiện. Nhiệm vụ này xem ra cũng thực phức tạp a, quá trình trung gian chẳng lẽ còn sẽ có khúc chiết nào đó?

Nữ tử có một mái tóc màu bạc dài đến đầu gối, dưới sự chiếu rọi của ánh lửa có chút rạng rỡ sinh huy. Cô mặc váy dài vừa người, khuôn mặt rất thanh lệ, thoạt nhìn như một mỹ nữ cổ điển ôn nhu, chỉ là bên thái dương ẩn ẩn lộ ra một đôi sừng nhỏ cong cong tựa như trăng non, màu trắng noãn, không chú ý thực là nhìn không ra. Nữ tử còn chưa đi đến gần, thanh âm mềm đến mức có thể chảy ra nước đã truyền tới trước một bước:

"Vị tiên sinh này là từ bên kia rừng rậm tới đi? Xin hỏi khi ngài đi trong rừng rậm, có…"

Lời nói của nữ tử còn chưa nói xong, bỗng nhiên thấy nhóc con đang ngủ rất thoải mái trên mặt đất, mạnh dừng lại. Cô tiến lên hai bước, nhìn kỹ một chút, hỏi:

"Xin hỏi hài tử này là tiên sinh gặp được ở nơi nào?"

Quả nhiên, đây lại là một người tương quan tới nhiệm vụ, bước tiếp theo của nhiệm vụ hơn phân nửa rơi trên người cô. Ta đắc ý với sự "thần cơ diệu toán" của mình, trả lời rất dứt khoát:

"Nó là tôi gặp được ở trong rừng rậm, nói là lạc đường tìm không được nhà, tôi đang muốn dẫn nó đi tìm mụ mụ."

Nữ tử nghe xong lời này trong mắt tràn đầy quang mang. Nói:

"Vậy quá tốt rồi. Xin đem nó giao cho ta đi."

Nói, nữ tử duỗi tay ra kéo nhóc con. Ta vội vàng đi lên đứng ở trước người nhóc con:

"Tôi đáp ứng dẫn nó đi tìm mụ mụ, bây giờ còn chưa tìm được, cô không thể tùy tiện dẫn nó đi."

Nữ tử ngẩn người, nhìn ta khì khì cười vài tiếng, cũng không dây dưa, rất nhanh liền thối lui. Ta cũng không để ý cô, hai người ngồi ở bên đống lửa một đêm, ngày thứ hai trời vừa sáng, ta liền ôm nhóc con lên đường. Cô gái kia đột nhiên mở miệng kêu một tiếng:

"Ngươi vì sao khẳng định ta không phải mụ mụ của nhóc con kia như thế?"

Ta cười:

"Vốn tôi không biết, thế nhưng chính cô đem nó viết ở trên mặt. Cô cũng giống như Tiểu Đồng, nguyên hình đều là y dương thú đi? Tôi trước đây đã nuôi qua một con y dương thú, vì vậy tôi biết chỉ có trên đầu y dương ấu sinh mới có loại sừng nhỏ trắng noãn giống trăng non này, sau khi lớn lên sừng nhỏ này sẽ tự động rụng xuống, bởi vậy trên đầu y dương thú thành niên trơn bóng một mảnh. Cô tuy rằng thoạt nhìn là nữ tử thành niên, thế nhưng chỉ cần nhìn sừng trên đầu cô liền biết, cô căn bản còn chưa thành niên. Một con y dương thú còn chưa thành niên, thế nào có thể sẽ là mụ mụ của Tiểu Đồng đây?"

Ta vừa nói xong, cô gái kia cư nhiên nở nụ cười. Cô một bên cười, một bên gật đầu, nói:

"Không tồi, ngươi có thể từ điểm khác biệt này trông ra được vấn đề, nói rõ ngươi đối với chúng ta là thực sự phi thường quen thuộc. Ta xác thực không phải mụ mụ của Tiểu Đồng, mụ mụ của nó vẫn còn ở bên kia rừng rậm. Các ngươi theo đường nhỏ này đi tiếp, rất nhanh sẽ nhìn thấy cô ấy."

Sau đó, chúng ta liền theo đường cô gái chỉ tiếp tục đi. Nhóc con một đêm mộng đẹp đã thần thái phi dương hơn. Không bao lâu sau, chúng ta liền thấy được một tòa nhà gỗ trong rừng rậm. Tiểu Đồng đầy mặt cao hứng, kêu to một tiếng "mụ mụ", vọt thẳng qua. Cửa nhà gỗ chi nha một tiếng mở ra, bên trong một người nữ nhân bình thường trang điểm mộc mạc đi ra. Chỉ liếc mắt một cái nhìn qua cùng những người khác không có gì bất đồng, bất quá chính là bởi vì không có gì bất đồng, mới để cho ta đoán được cô chính là người ta muốn tìm, mà bộ dáng Tiểu Đồng xông hướng cô cũng chứng thực suy đoán của ta. Nữ tử ôm cổ Tiểu Đồng, thân thiết một trận, ngẩng đầu nói với ta:

"Cảm tạ cậu đưa Đồng Đồng trở về. Xin mời vào, ta có một kiện lễ vật tặng cho cậu."

Ta theo cô đi vào nhà gỗ, bên trong chỉnh lý rất đẹp. Ta ngồi xuống ghế, mụ mụ của Đồng Đồng đi tới, hai tay kết một cái ấn ký, đối với cái trán của ta điểm một cái, một đạo kim quang bắn thẳng vào trán ta. Lúc này, ta nghe tiếng hệ thống gợi ý vang lên, vội vàng mở ra nhật ký.

"Người chơi Du Nhiên vì kiếp trước biểu hiện nổi bật, kích phát chức nghiệp phụ ẩn tàng —— Thần Ngữ Giả. Du Nhiên thông qua khảo kiểm nhậm chức Thần Ngữ Giả, xin hỏi có nhậm chức Thần Ngữ Giả hay không?"

Ta nhìn mà không hiểu ra sao, sau cùng vẫn là ở trong gợi ý của hệ thống tìm được giới thiệu của Thần Ngữ Giả:

"Thần Ngữ Giả: một trong những chức nghiệp phụ ẩn tàng của phương đông, cấp bậc đặc thù A+, người chức nghiệp này có thể dùng tâm linh giao lưu cùng sinh vật chủng tộc khác, cũng có xác suất nhất định cảm hóa đối phương, khiến nó trở thành đồng bạn trung thành nhất của Thần Ngữ Giả. Khi kỹ năng chức nghiệp là bị động mở ra, hiệu quả của nó sẽ chồng lên trên kỹ năng chức nghiệp chính. Cũng theo số lần cùng thời gian sử dụng mà thăng cấp, mỗi khi thăng một cấp, số lượng đồng bạn có thể triệu sẽ gia tăng, xác suất cảm hóa cũng sẽ dần dần gia tăng."

Giới thiệu như vậy thật sự là mơ hồ, ta xem nửa ngày, phần then chốt nhất vẫn không hiểu ra sao. Bất quá nghĩ đến một cái chức nghiệp ẩn tàng, hơn nữa còn giống như là phần thưởng "kiếp trước" của ta, thấy thế nào cũng đều tốt.

"Xác định trở thành Thần Ngữ Giả."

Tiếng nói vừa dứt, noãn lưu tràn lên trên người, ta nhận chức nghiệp thành công. Mở ra bảng nhân vật, ta phát hiện ở hàng chức nghiệp của ta trống rỗng, thế nhưng bên cạnh lại có một loạt chữ nhỏ: (Thần Ngữ Giả.)

Đến, chức nghiệp chính còn chưa nhậm chức đây, chức nghiệp phụ đã có trước, lại còn là chức nghiệp không rõ ràng như thế này, tình hình gì cũng đều không nói rõ. Ta lắc đầu, không suy nghĩ nó nữa, dù sao về sau tự nhiên sẽ hiểu rõ tác dụng của Thần Ngữ Giả. Tắt đi bảng hệ thống, phát hiện Tiểu Đồng cùng mụ mụ của nó đang mỉm cười nhìn ta. Thấy ta nhậm chức hoàn thành, cô mới nói:

"Thần Ngữ Giả là một chức nghiệp phi thường thần thánh, đã thật lâu không có Thần Ngữ Giả mới xuất hiện. Hy vọng cậu có thể trở thành một danh Thần Ngữ Giả chân chính."

Nói xong, vung tay lên, một đạo bạch quang bao phủ ta, trong nháy mắt ta biến mất tại chỗ.

12. Quyển 2 - Chương 8: Tiết 8

Editor: Toujifuu

***

Thấy hoa mắt, khi ta lần nữa xuất hiện đã đến mục đích ban đầu —— Hải Duyên Thành. Đoàn người rộn ràng nhốn nháo đi lại trên đường phố, từ rừng rậm ít người ở bỗng chốc đi tới thành thị ồn ào náo động, ta nhất thời có chút hoảng hốt. Hồi lâu không tới, tòa thành thị này vẫn được hoan nghênh như thế, nhìn nhìn các sạp hàng sắp xếp bốn phía quảng trường truyền tống cùng tiếng thét to, tiếng mặc cả liên tiếp, khiến cho ta cảm thấy quen thuộc khó hiểu, nguyên lai mấy tháng ta rời khỏi, trong trò chơi này một chút cũng không thay đổi. Hít sâu một hơi, trong không khí mang theo vị biển đạm đạm, tâm tình của ta đột nhiên trong sáng hơn.

Truyền tống trận ở trên quảng trường trung tâm thành thị, bốn phía quảng trường chính là vài tòa kiến trúc chủ yếu. Công hội chức nghiệp ta muốn tìm ở một góc trong đó. Công hội chức nghiệp chiếm một vùng đất rất rộng, sáu chức nghiệp lớn trong đó đều có một đại sảnh độc lập bất đồng tiến hành chuyển chức cùng truyền thụ kỹ năng. Liếc mắt một cái nhìn lại, thứ khổng lồ kia thập phần bắt mắt. Ta đi thẳng về phía bên kia, hiện tại chuyển chức là mục tiêu hàng đầu của ta. Bởi vì một hồi biến cố trước đó, ta cũng không biết cái chức nghiệp phụ Thần Ngữ Giả kia có thể có ảnh hưởng đối với việc nhậm chức cung tiễn thủ hay không, trong lòng không khỏi lo lắng. Từ trong sáu đạo cổng vòm cao lớn tìm được cái có chạm khắc trường cung, ta đi tới đại sảnh chức nghiệp cung tiễn thủ. Người trong đại sảnh không nhiều cũng không ít, ngoại trừ một ít tân thủ đang tiến hành chuyển chức, đa số người đều vây quanh bên cạnh đạo sư chức nghiệp học tập kỹ năng, thỉnh thoảng có các loại quang mang màu sắc khác nhau chớp động.

Đạo sư phụ trách chuyển chức rất dễ nhận ra, một thân trường sam màu đỏ vạn năm bất biến kia hình như mỗi một chức nghiệp đều như nhau. Ta tìm một đội ít người mà xếp hàng vào, không bao lâu liền đến phiên ta.

"Ngươi muốn chính thức nhậm chức là cung tiễn thủ sao?"

"Đúng vậy."

"Cung tiễn thủ sơ cấp yêu cầu: nhanh nhẹn 10, lực lượng 4."

Ta mở ra bảng hệ thống, đem điểm thuộc tính cho khi thăng cấp mười tăng 5 điểm trên nhanh nhẹn, lại tăng 3 điểm trên lực lượng, sau cùng 2 điểm tăng ở cảm tri, đồng dạng là tỉ lệ 5: 3: 2.

"Cung tiễn thủ là một chức nghiệp quang vinh, chúng ta có thân thủ nhanh nhẹn, hai mắt lợi hại, lấy tiễn trong tay tiêu diệt tà ác, bảo vệ gia viên. Ở thời kỳ thượng cổ, các tiễn thủ cường đại thậm chí có thể dùng một cây cung một mũi tên bắn rơi ngôi sao trên trời, thần linh nơi tầng mây. Nguyện ngươi có thể cùng cung tiễn trong tay tâm linh tương thông, tái hiện tuyệt kỹ thần tiễn thượng cổ."

Theo quang mang chợt lóe trên người ta, nhậm chức của ta kết thúc. Mở ra thuộc tính nhân vật, hai chữ "Học đồ" trong dấu ngoặc phía sau chức nghiệp ta đã biến mất, biến thành "Sơ cấp", trong hàng kỹ năng cũng nhiều thêm hai kỹ năng: Nhắm Chuẩn (bị động) cùng Ngưng Thần Nhất Kích (cấp 1). Như vậy xem ra, cuối cùng cũng có chút bộ dáng của cung tiễn thủ. Đang nghiên cứu sự biến hóa thuộc tính của mình, ta đột nhiên thấy đèn gợi ý của bảng nhiệm vụ đang chớp động. Kỳ quái, ta không có tiếp nhiệm vụ mới a, thế nào sẽ có gợi ý nhiệm vụ? Đầu đầy nghi vấn mà mở ra bảng nhiệm vụ, một nhiệm vụ chưa hoàn thành đang bày ra trên đó.

"Tiếp nhận nhiệm vụ: luân hồi. Xin liên hệ với quản lý viên thương khố, hắn có chuyện rất trọng yếu muốn nói với ngươi. Thời gian nhiệm vụ: không hạn."

Quản lý viên thương khố? Ta nghĩ tới những thương khố mắc đến dọa người đó, ta hiện tại còn chưa có cái thực lực đi mua thương khố kia nha, cũng chưa từng đi qua tiền trang. Vì sao quản lý viên thương khố sẽ tìm ta? Chẳng lẽ là một nhiệm vụ mới? Ta đi ra công hội chức nghiệp, quay người lại liền vào tiền trang bên cạnh. Tiền trang của chủ thành hệ thống này chính là tài đại khí thô, nhìn nhà lầu xanh vàng rực rỡ này, khắp nơi đều lộ ra một cỗ "tài vận".

Người ở đây rõ ràng so với đại sảnh chức nghiệp sát vách nhiều hơn, quản lý viên thương khố cũng có vài người, để tránh khỏi mọi người chật chội. Ta tìm tới một người gần nhất, mới mở miệng, tiểu tử kia liền vẻ mặt rực rỡ mà cười rộ lên:

"Du Nhiên tiên sinh đúng không? Ta chờ ngài đã lâu. Đồ của ngài đều ở chỗ này, căn cứ theo ước định, ngài có thể chọn ra từ trong đó ba kiện vật phẩm."

Còn không chờ ta nói cái gì, quản lý viên kia liền ba một tiếng mở ra một cái bảng thương khố, một loạt ô vuông triển khai trước mắt ta, bên trong đặt chỉnh chỉnh tề tề rất nhiều vật phẩm.

Ta thận trọng phân biệt, phát hiện mấy thứ này nhìn rất quen mắt, chúng nó cư nhiên là đồ tích trữ trong thương khố cá nhân của Mạc Ly! Ta ngốc lăng, tựa hồ có chút hiểu rõ. Bất luận là nhiệm vụ Thần Ngữ Giả trước đó gặp phải, hay là mấy thứ hiện tại này, đều có chút vị đạo ép buộc trúng thưởng, nhưng thận trọng nghĩ lại lại đều là chuyện tốt. Hai chuyện này khẳng định là thoát không được can hệ với "Mạc Ly". Chẳng lẽ bởi vì ta là người đầu tiên sử dụng kỹ năng chung cực mà đạt được phần thưởng ẩn tàng nào đó? Hay là một chút bồi thường cho nhân vật bị xóa của ta? Bất luận nói như thế nào, loại chỗ tốt này không cần bỏ lỡ. Trong thương khố của Mạc Ly ta đều là hàng cao cấp a, ngoại trừ một ít tài liệu triệu hoán cao cấp cùng trang bị của ngự thú sư, còn có một số thứ tốt chuẩn bị đưa đi bán đấu giá. Lấy cấp bậc hiện tại của ta mà nói, bất cứ một loại đồ nào trong đó đều không phải là ta hiện tại có thể đánh ra được. Phát tài, phát tài, ta cười đến mức mắt đều sắp nheo lại. Ở trong thương khố thận trọng xem lướt qua một chút, những đồ của ngự thú sư có thể loại bỏ, hiện tại ta đều dùng không được. Trừ những thứ đó ra cũng chỉ có một ít trang bị cùng tài liệu quý hiếm. Thận trọng chọn lại chọn trong một số trang bị, sau cùng ta lấy ra một cây cung cùng một vòng tay trữ vật, một cái vòng cổ.

Cung (chưa giám định): đẳng cấp sử dụng 74.

Bích Không Hoàn (vòng tay trữ vật cấp A): 120 ô không gian. Đẳng cấp sử dụng: không, buộc định linh hồn.

Phong Thần Chi Dực (vòng cổ): dùng đá Phong Linh tỉ mỉ tạo hình mà thành, người đeo sẽ có được sự chúc phúc của Phong Thần. Nhanh nhẹn: +20%, chính xác: +3, kỹ năng phụ thêm: Phong Hành Thiên Hạ (phi hành nửa tiếng đồng hồ tại tầng trời thấp, không thể đồng thời sử dụng thêm bất luận một kỹ năng nào. Mỗi ngày hạn dùng một lần). Đẳng cấp sử dụng: 68, bền: 20(20), buộc định linh hồn.

Kỳ thực trong thương khố còn có không ít trang bị cực phẩm, bất quá ta vẫn chọn thanh cung chưa giám định kia cùng hai kiện trang sức. Cung đương nhiên là bởi vì chức nghiệp hiện tại của ta dùng đến, hơn nữa thanh cung này ta nhớ kỹ là ta cùng nhóm Ám Dạ đánh ra được từ trên người một con BOSS rất mạnh, thuộc tính hẳn là phi thường tốt. Mà trang sức vốn là thứ tốt có tiền cũng không mua được, đặc biệt thuộc tính cực phẩm như Phong Thần Chi Dực lại càng khó có được, vòng tay trữ vật cấp A cũng là trân phẩm rất hiếm thấy. Vòng tay trữ vật dưới cấp B dễ tìm, thế nhưng chỉ có 60 ô, so với cấp A 120 ô không phải chỉ chênh lệch một điểm nửa điểm. Tốt nhất chính là thứ này có buộc định linh hồn sẽ không rớt, lại không có hạn chế đẳng cấp, là thứ duy nhất trong thương khố này hiện tại ta có thể dùng.

Lưu luyến mà nhìn nhìn những đồ vật tràn đầy một thương khố còn lại, ta biết mấy thứ này lập tức sẽ bị xóa, bao gồm cả một lượng lớn kim tệ kia. Đau lòng a ~~ Nhắm mắt lại, ta nhấn chọn xác định, lúc nhìn lại, thương khố đã trống không, bị thanh lý sạch sẽ, chỉ có ba kiện đồ vật ta chọn ra trơ trọi đặt ở bên trong. Lấy ra Bích Không Hoàn, ta thay vòng tay trữ vật 9 ô của tân thủ trên tay, không gian trữ vật tăng một mảng lớn. Cao hứng mà cười cười, nhìn lại thương khố, ta phát hiện tên của thương khố này biến thành "thương khố cá nhân của Du Nhiên". Trong lòng vui vẻ, chẳng lẽ cái thương khố này cũng coi như của ta? Hỏi quản lý viên biết được thực sự để cho ta nhặt không không một cái thương khố cá nhân loại lớn, vận thật may, thế này lại có thể bớt được một số tiền thật lớn. Ta dừng không được vui vẻ, đối với hai kiện thứ tốt hiện tại không dùng được kia hít hít nước miếng, đóng cửa thương khố chuẩn bị đi thăng cấp, để sớm một chút dùng được chúng nó.

Vừa quay đầu lại, một bóng người xông qua trước mặt, ta không chú ý thiếu chút nữa bị đụng phải. Còn chưa thấy rõ là ai, thanh âm của một nữ hài tử vang lên ở bên tai:

"A, thật xinh đẹp!"

13. Quyển 2 - Chương 9: Tiết 9

Editor: Toujifuu

***

Trong trò chơi có rất nhiều "định luật" hiểu ngầm mà không cần nói ra, trong đó có quan hệ với người chơi nữ chiếm rất nhiều. Đặc biệt nhân vật cấp mỹ nữ, ở trong trò chơi hơn phân nửa sẽ hưởng thụ được sự chiếu cố cùng ưu đãi so với người khác nhiều hơn. Vị trước mắt ta đây, rõ ràng cũng ở trong đoàn này.

Nữ hài tử này khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt xinh xắn còn mang theo tính trẻ con, một đôi mắt to lấp lánh, thoạt nhìn ngây thơ lại đáng yêu. Nữ hài tử khả ái rõ ràng là được người nuông chiều, không e dè tiếp cận về phía ta, thẳng tắp nhìn chằm chằm mặt của ta. Ta bị cô trông đến mức một trận mạc danh kỳ diệu, về sau mới phát hiện người ta nhìn ta chỗ nào, rõ ràng là nhìn chằm chằm bông tai ta đeo trên tai.

"Thật xinh đẹp nga, bông tai của ngươi này lấy ở đâu?"

Ta không nghĩ tới cô sẽ hỏi trực tiếp như thế, loại vấn đề này đối với người chơi hơi chút hiểu quy tắc ẩn tính của trò chơi mà nói đều biết là không thể tùy tiện hỏi, trừ phi là bằng hữu phi thường tốt. Có lẽ là cho tới bây giờ không ai nói cho nữ hài này về thường thức phương diện này đi, cô hình như tuyệt không cảm thấy bản thân hỏi có gì không đúng. Ta cười khẽ, lắc đầu nói:

"Đây là tôi đánh ra."

Trả lời cô một câu, ta không dự định tiếp tục dây dưa với nữ hài xa lạ này nữa, tránh qua cô muốn rời đi. Ai biết nữ hài kia cũng không dự định buông tha ta. Cô duỗi hai tay, ngăn cản ta nói:

"Uy, ngươi đừng vội đi a. Bông tai này của ngươi thực xinh đẹp, bán cho ta đi. Bao nhiêu tiền? Ta kêu ca ta cho ngươi."

Ta nhìn cô đánh giá một cái, một thân trang bị ngự thú sư, khoảng chừng hơn cấp năm mươi, có vài món trước đây ta cũng dùng qua, xem như là thứ không tồi. Thoạt nhìn nữ hài này thực có tiền, khoảng chừng ca ca mà cô nói kia coi như cũng là một nhân vật không tồi đi. Đáng tiếc, những thứ này với ta mà nói không có tác dụng gì.

"Xin lỗi, bông tai này đối với tôi rất hữu dụng, tôi không dự định bán. Hơn nữa thuộc tính của thứ này cũng không thích hợp cô."

Gật đầu với cô ta, ta nhấc chân liền đi. Nữ hài sửng sốt một chút, kêu to:

"Aiz ngươi người này thế nào như vậy a, không phải chỉ là đôi bông tai thôi sao? Ngươi một đại nam nhân đeo cũng không cảm thấy kỳ quặc sao? Bán cho ta a, ta cho ngươi nhiều tiền hơn chút còn không được sao? Bông tai này xinh đẹp như thế, ngươi mang quá lãng phí."

Ta hắc tuyến đầy đầu, nữ hài này là thật không hiểu hay là cố ý? Đây là trò chơi a, những trang sức này trọng yếu ở chỗ không phải có đẹp hay không, mà là thuộc tính có tốt hay không mới đúng đi? Ai quy định nam nhân thì không thể mang bông tai? Nếu như người khác có được loại bông tai cực phẩm này như ta, không ai sẽ bởi vì nam nhân mang không đẹp liền không mang. Ở trong cảm nhận của ta, thuộc tính là truy cầu đệ nhất, có đẹp hay không chỉ là vấn đề thứ yếu. Chẳng lẽ đây là sự khác nhau giữa người chơi nam cùng người chơi nữ? Tiểu cô nương này hình như truy cầu chỉ là đẹp.

Ta lại nhìn cô hai cái, đích xác thực khả ái, đáng tiếc là tên gà mờ. Aiz, xem ra người chơi nữ như Tiểu Vũ có thể cùng người chơi nam địa vị ngang nhau thực sự là quá ít. Lắc đầu, ta cũng không nói lời nào, trực tiếp đi ra phía ngoài. Không đi được hai bước, lại ngừng lại. Lúc này, là hai nam nhân chặn lối đi của ta. Hai người đều là kiếm sĩ, cấp bậc hẳn là đều qua sáu mươi, một bên ngăn ở trước mặt ta, một bên cười với nữ hài tử kia, một bộ dáng hộ hoa. Ta một trận buồn cười, hai vị này muốn làm gì? Sứ giả hộ hoa? Hay là chuẩn bị giúp vị tiểu thư kia cường mua cường bán? Chẳng lẽ bọn họ đã quên nơi này là khu an toàn của chủ thành? Tuy rằng đẳng cấp của ta không cao, bất quá tại loại địa phương không thể động võ này, ta ít nhất có trên năm loại biện pháp thoát khỏi bọn họ. Mà hai vị này thoạt nhìn như là muốn ở trước mặt mỹ nữ hiển lộ một chút, một trận oán giận đối với ta:

"Ngươi người này thế nào không biết tốt xấu như thế? Nga Mi Nguyệt tiểu thư coi trọng bông tai của ngươi là chuyện tốt a, giá chúng ta ra khẳng định cho ngươi kiếm được số tiền lớn, bất quá chỉ là một đôi bông tai mà thôi, làm gì nhỏ mọn như vậy? Ngươi có còn là nam nhân hay không?"

Một tên khác nói tiếp:

"Tiểu huynh đệ, xem đẳng cấp của cậu hẳn là không cao đi? Tôi nghĩ đẳng cấp của đôi bông tai này cũng không cao mới đúng. Tuy rằng loại trang sức bông tai này đích xác hiếm thấy, bất quá dù sao cũng không phải thứ đẳng cấp cao, thuộc tính cũng sẽ không quá tốt. Chúng tôi sẽ cho cậu giá cả gấp hai thị trường để mua đôi bông tai này, tính ra cậu vẫn rất có lời. Cậu suy nghĩ một chút được không? Chúng tôi là người của Trường Thiên Môn, quyết sẽ không nuốt lời."

Uy hiếp dụ dỗ cùng tiến, hai vị này thật đúng là ra sức. Trường Thiên Môn ta có chút ấn tượng, hình như là một bang hội khá lớn của vùng Hải Duyên Thành này, lão đại bọn họ hình như kêu Thu Thủy Trường Thiên, trước đây còn từng có chút giao tình cùng Diệu Dương. Nữ hài này là muội muội hắn? Nhớ kỹ Thu Thủy Trường Thiên thực biết làm người a, thế nào có người muội muội quy củ gì cũng không hiểu đây? Ta lần nữa lắc đầu:

"Bông tai tôi sẽ không bán. Các người vẫn nên tìm cái khác đi. Trong hội đấu giá hẳn là sẽ có bông tai đẹp, các người có thể mua một đôi."

Hai vị này khoảng chừng không nghĩ tới báo ra danh hào của Trường Thiên Môn, ta một tên tiểu nhân vật cấp mười này cũng không bán cho bọn họ. Sắc mặt hai người có chút khó coi, tiểu "công chúa" được bọn họ che chở kia không khỏi kêu to lên:

"Ngươi người này thực sự là keo kiệt đến tận nhà. Cái bông tai rách nát đó, ngươi hiện tại đưa cho ta ta còn không muốn đây."

Tiểu cô nương được người sủng khoảng chừng đều là yếu ớt như thế này đi? Trước đây Mộng Điệp tựa hồ cũng là dạng này. Ta bất đắc dĩ, không muốn gây phiền phức, không nói một lời mà đi ra bên ngoài. Bởi vì là khu an toàn, bọn họ cũng biết không thể động võ, ngăn không được ta, đành phải trừng mắt nhìn ta biến mất ở trong dòng người nơi quảng trường.

Một nhạc đệm nhỏ như vậy ta không để ở trong lòng, nhìn nhìn thời gian cũng không còn sớm, ta tìm một góc logout. Tiến vào trò chơi gần một ngày, ta cuối cùng cũng xem như lên tới cấp mười. Ta tính toán Tiểu Lộ mấy nhỏ vào trò chơi còn phải trước tiên ở trong Tân Thủ Thôn lên tới cấp mười, khoảng chừng phải trên dưới hai ngày, ta thừa cơ hội này thăng nhiều cấp chút, chờ mấy nhỏ đi ra ta có thể mang theo mấy nữ hài tử đi chơi khắp nơi, hoặc là làm chút nhiệm vụ. Nữ hài tử a, đối với thăng cấp đơn điệu khẳng định không có hứng thú, khoảng chừng chỉ có làm nhiệm vụ mới là lạc thú lớn nhất của mấy nhỏ.

14. Quyển 2 - Chương 10: Tiết 10

Tác giả: Thanh Ca

Editor: Toujifuu

***

Rời khỏi trò chơi, bên ngoài trời đã tối. Ta tắm rửa qua loa một chút, lục lọi ra mì gói trong tủ lạnh. Lấy nơi tay lại do dự một chút, nhớ tới lời Tiểu Lộ nói ngày đó, tựa hồ bỏ bê bản thân như thế đích xác có chút không thích hợp. Khó có được ngày hôm nay có tâm tình làm cơm, liền ăn ngon một chút đi. Thức ăn ngày đó Tiểu Lộ mang đến còn một chút, tìm ra mấy củ khoai tây, củ cải cùng cà rốt, ta chuẩn bị nấu một nồi cà ri. Thứ này ăn ngon lại thuận tiện, không bao lâu sau trong phòng liền bốc lên hương vị.

Đinh ——

Ta đang ăn cao hứng, điện thoại đột nhiên vang lên. Người sẽ tìm ta không nhiều, từ sau khi tốt nghiệp đại học, ngoại trừ hai người bạn cơ bản không ai sẽ tìm ta. Mà hai người bọn họ cũng bởi vì công tác đã rất lâu chưa gọi điện thoại tới. Hiện tại người sẽ gọi điện thoại cho ta, ta không cần đoán cũng biết là ai.

"Tiểu Lộ, các em đã chuẩn bị xong?"

"Ca, anh thật lợi hại, không cần nghe cũng biết là em. Hoặc là em nên nói bằng hữu của anh quá ít?"

"Tiểu nha đầu, nếu như em tiếp tục chê cười anh, vào trò chơi các em liền tự mình chơi đi."

"Được được được, là em không đúng, được rồi chưa? Ca, anh thật nhỏ mọn, chỉ đùa một chút cũng không được. Được rồi, mũ giáp của chúng em đều đã chuẩn bị xong, sáng mai chúng em liền vào trò chơi. Ca anh có kiến nghị gì hay không?"

Ta không tiếng động mà cười cười, biết ngay mấy nhóc gà mờ này không có khái niệm gì, may mắn ta sớm đã có chuẩn bị.

"Anh lát nữa truyền một phần tư liệu cho em, trước khi các em vào trò chơi xem trước một chút. Bên trong có phương pháp thao tác cơ bản cùng giới thiệu trò chơi, còn có một ít kinh nghiệm của anh. Xem rõ trước đối với các em khi vào trò chơi có chỗ rất tốt. Đặc biệt đoạn thêm điểm cùng chọn chức nghiệp, nhất định phải nghiêm túc xem, đây là cơ sở để các em ở trong trò chơi có thể chơi vui vẻ hay không."

"Em biết ngay, ca anh cẩn thận tỉ mỉ nhất. Cảm tạ ca ca. ^^ "

Thanh âm ngọt mĩ của Tiểu Lộ khiến cho tâm tình của ta cũng sáng sủa hơn. Tốt a, mấy nhóc gà mờ muốn vào trò chơi, ta người giám hộ này xem ra phải nắm chắc mới được.

Ăn xong cơm tối, ta từ bỏ dự định lên giường ngủ một giấc, lần nữa tiến vào trò chơi.

Lần này đăng nhập, ta xuất hiện tại địa phương logout. Nơi này là một hẻm nhỏ bên cạnh công hội dong binh của Hải Duyên Thành (dong binh = lính đánh thuê), ta đi ra vài bước, liền đi vào trong công hội. Hiện tại có chút muộn, người ở đây rõ ràng so với trước ít hơn một chút. Ta vui vẻ không ai chen chúc với ta, chậm rãi xem lướt qua bảng nhiệm vụ.

Vừa mới nhậm chức, nhiệm vụ thích hợp ta làm không nhiều. Tìm nửa ngày, ta phát hiện một nhiệm vụ thu thập vỏ cua, vừa vặn cùng mục tiêu ta nguyên bản định ra tương hợp, tuy rằng thù lao thực sự không nhiều, ta cũng dứt khoát nhận. Kiểm kê một chút đồ trong vòng tay, còn có hơn một ngân tệ, đây là toàn bộ gia tài của ta. Tính toán một chút, chút tiền ấy còn đủ cho ta mua vài bó tiễn, như vậy có thể ở bên ngoài lâu hơn (mà ko cần phải chạy về mua tiễn bổ sung do hết tiễn). Đang tính toán, ngẩng đầu liền nhìn thấy "người quen". Cười khổ, đây thật đúng là quá không khéo, thế nào ta đi đến đâu cũng đều sẽ gặp phải vị Nga Mi Nguyệt tiểu thư kia đây? Nhìn bên người cô lại nhiều thêm vài người, trong đó một người đạo sĩ mặc đạo bào cao cấp tao nhã hơn phân nửa chính là ca ca cô Thu Thủy Trường Thiên đi. Ta cúi đầu, dự định thừa lúc bọn họ còn chưa chú ý tới ta, nhanh nhanh chuồn đi, miễn gây phiền phức. Đáng tiếc vận khí thực sự không tốt, còn chưa đi ra khỏi đại sảnh, đã bị người nhận ra.

"A, là ngươi!"

Ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của Nga Mi Nguyệt kia đang ở trước mắt, hai vị sứ giả hộ hoa A cùng B kia còn đi theo phía sau cô, trừng ta.

"Nguyệt Nguyệt, em quen biết tiểu huynh đệ này?"

Thu Thủy Trường Thiên đi tới, có chút kỳ quái mà nhìn về phía ta. Bởi vì sợ bị người cáo trạng, ta giành mở miệng trước:

"Nga Mi Nguyệt tiểu thư lúc ban ngày muốn mua bông tai của tôi, tôi không đồng ý. Chúng tôi cũng không thể nói có quen biết. Vị này chính là Thu Thủy Trường Thiên môn chủ đi? Thật cao hứng được gặp anh."

Ta không kiêu ngạo không siểm nịnh mà chào hỏi, Thu Thủy Trường Thiên ngược lại cũng thực có phong độ, đáp lễ nói:

"Nguyên lai là như vậy. Vậy thật đúng là hữu duyên. Nguyệt Nguyệt, em không mang đến phiền phức gì cho vị tiểu huynh đệ này chứ?"

Nga Mi Nguyệt trề môi nhỏ, liếc ngang ta một cái, nói với Thu Thủy Trường Thiên:

"Em mới không có đây. Rõ ràng là người kia quá keo kiệt."

Thu Thủy Trường Thiên cười, hắn biết, muội muội của hắn bị làm hư, rất nhiều chuyện đều chưa rõ ràng, cô nào biết đâu rằng một đôi bông tai thuộc tính tốt ở trong trò chơi trân quý bao nhiêu. Người chơi cấp thấp này không muốn bán, hơn phân nửa cũng là bởi vì thuộc tính của đôi bông tai này rất tốt. Nói như vậy, tiểu muội nhà mình hơn phân nửa vô lễ với người khác, huống hồ còn có hai tên cho tới bây giờ đều chỉ giúp cô nói chuyện ở một bên, lại càng có khả năng. Thu Thủy Trường Thiên lập tức chân thành cười áy náy với ta:

"Vị tiểu huynh đệ này, thực sự ngượng ngùng, Nguyệt Nguyệt nhất định đã vô lễ với cậu."

Ta xua tay:

"Cũng không có gì. Sớm đã nghe nói Trường Thiên môn chủ tao nhã hữu lễ, ngày hôm nay xem ra quả thế. Lệnh muội không làm gì đối với tôi, anh không cần nhận lỗi. Nếu như không có chuyện gì, tôi đi trước."

Nói xong, ta cũng không chờ hắn trả lời, xoay thân liền đi, mấy người Thu Thủy Trường Thiên cũng không ngăn cản. Ta tự nhận không muốn có quá nhiều tiếp xúc cùng bọn họ những nhân sĩ "cao cấp" này, không nghĩ tới Thu Thủy Trường Thiên lại ở sau lưng nhắc tới ta.

"U Tuyền, nhìn ra cái gì không?"

"Cậu ta chỉ có cấp mười, xem ra đích thật là mới từ Tân Thủ Thôn đi ra."

"Tân thủ sao? Tôi thấy không giống. Cậu ta thoạt nhìn không quá giống như tân thủ, tựa hồ đối với trò chơi này rất quen thuộc. Nhìn ánh mắt của cậu ta, tôi cảm thấy trước đây hơn phân nửa cậu ta đã thấy qua tôi. Tân thủ sẽ không đối với tôi một môn chủ nho nhỏ an phận này hiểu rõ như thế. Nói không chừng là xóa nhân vật luyện lại. Cậu ta trước đây có lẽ là người rất lợi hại cũng không chừng."

Thu Thủy Trường Thiên nhìn bóng lưng càng chạy càng xa, nghiền ngẫm mà nói.

****

Bọn họ ở sau lưng nói cái gì ta không biết, hiện tại ta một lòng một dạ đều đặt ở trên người những tên nhóc hoành hành không cố kỵ ở trước mắt này. Hải Duyên Thành là một tòa thành thị ven biển, ra cửa nam không xa chính là một bãi biển hẹp dài. Cát mịn vàng kim cùng nước biển xanh lam cấu thành một phong cảnh mỹ lệ, được người bầu thành một trong thập đại mỹ cảnh của Thế Giới . Mà từ bãi cát hướng đông, ở sau một mảnh loạn thạch, còn có một khu vực rất lớn tất cả đều là khối đá tán loạn, ở đây chính là thiên hạ của những con cua này. Lớn nhỏ đủ loại. Bởi vì cái đầu của đám nhóc này quá nhỏ, vì vậy không được các kiếm sĩ yêu thích. Mà một thân vỏ cứng của chúng nó lại khiến cho cung tiễn thủ cùng đạo tặc rất khó chịu, số lượng tuy nhiều thế nhưng phân bố tương đối tản mát, đạo sĩ cũng không thích, bởi vậy ở đây liền thành nơi ít người lui tới. Ta sở dĩ chọn nơi đây, chính là nhìn trúng ít người, không ai đoạt quái với ta, có thể an tâm luyện cấp. Đương nhiên, ta còn có một tâm tư khác, không chỉ đơn giản là luyện cấp.

Có chút đắc ý bản thân có thể nghĩ ra được địa phương tốt như vậy để rèn đúc chính mình, ta một đường ngâm nga đi đến mục đích. Nguyên tưởng rằng địa phương một người cũng không có, ta lại thấy một thân ảnh xa xa đưa lưng về phía ta, đang giết đến hăng say. Đầu mi ta nhảy nhảy, cư nhiên để người ta đoạt trước. Xem trang bị của người kia, ta đoán đẳng cấp anh ta hơn phân nửa cũng không cao, cho nên mới sẽ tới nơi này. Ta thận trọng nhìn một hồi phương pháp xuất thủ cùng giết quái của anh ta, bỗng nhiên phát hiện tên này nói không chừng cũng ôm tâm tư đồng dạng với ta đây. Xem ra người thông minh không chỉ có một mình ta a.

15. Quyển 2 - Chương 11: Tiết 11

Editor: Toujifuu

***

Cái gọi là "cao thủ" trong Thế Giới , đều thừa nhận cùng một chân lý —— vô luận chức nghiệp nào, chỉ dựa vào kỹ năng hệ thống cho là không có khả năng lên đến đỉnh cao. Khác nhau lớn nhất giữa cao thủ cùng người chơi bình thường, ngay bởi hết thảy cao thủ đều rất coi trọng đối với động tác cơ sở. Những động tác không phải kỹ năng đó, sau khi bắt chúng nó luyện thành bản năng, sẽ đề cao ẩn tính đối với kỹ năng cá nhân. Chém, bổ, đâm, khiêu của kiếm sĩ, nhảy, vọt, né của thích khách, chính xác, tốc độ tay, lực cảm ứng của cung tiễn thủ, đối với người của ba chức nghiệp công kích vật lý này mà nói tác dụng của những động tác cơ bản trong cơ bản này đối với sự gia tăng năng lực bản thân tuy rằng nhỏ bé đến mức rất khó có thể nhận biết, nhưng lại là nơi then chốt quyết định thắng bại khi hai đối thủ lực lượng ngang nhau so đấu.

Những luyện tập cơ bản này không có tiêu chuẩn nào đo lường, không giống kỹ năng hệ thống cho, ngươi có thể thấy nó thăng cấp lúc nào, mỗi một lần dùng tăng bao nhiêu độ thuần thục… Luyện tập động tác cơ bản chỉ có thể tự mình cảm giác tiến độ, thiết kế nội dung luyện tập. Vốn ta cũng không biết những điều này, nhân vật ngự thú sư trước đây của ta cần thiết chính là vận động đầu óc nhanh, vô duyên với những hoạt động thể lực này. Thế nhưng hiện tại không được, cung tiễn thủ cũng là một trong những chức nghiệp cần thiết luyện tập. May mắn ta đã từng lãnh giáo qua người ta về thường thức phương diện này, căn cứ đặc điểm của cung tiễn thủ, ta thiết kế phương pháp một bên luyện cấp một bên luyện kiến thức cơ bản. Vì thế, ta đặc biệt chọn địa phương người ít quái nhiều này, ai biết còn có người cũng chạy tới cùng ta. Ta nghĩ người này không phải là gà mờ cái gì cũng không hiểu rõ, mà chính là lão thủ trong trò chơi mang mục đích tương đồng với ta.

Kiếm sĩ kia chiếm cứ một khu vực cách không xa cửa vào, ta không muốn đoạt với anh ta, đành phải đi vào trong. Lúc đi ngang qua bên cạnh người nọ, ta hiếu kỳ mà liếc một cái, không khỏi ngẩn ngơ. Ban nãy xa xa nhìn người này, ta đã biết anh ta thực cao. Không nghĩ tới đến gần nhìn càng có thể cảm giác được sự cao lớn của người này. Lấy thân cao một thước bảy của ta nhìn anh ta còn phải ngước nhìn, người này ít nhất trên một mét tám lăm. Như vậy còn không đến mức khiến cho ta ngẩn người, chân chính chấn ta ngã, là trông anh ta thực sự quá… cool. Ta cảm thấy từ cool này căn bản là tạo ra vì anh ta. Ngũ quan tuấn mỹ khắc sâu như pho tượng, phối với một mái tóc dài cùng trường bào cổ trang, chính là một quý công tử cổ đại chân chính. Đáng tiếc không có biểu tình gì, thần tình chỉ chuyên chú đến kiếm chiêu nơi tay rất có khí chất của cao thủ (Nếu như không nhìn đẳng cấp của anh ta ^^).

Có lẽ là phát hiện ta đang theo dõi anh ta, nam nhân kia nhìn lướt qua đây. Ta kinh giác bản thân cư nhiên ngẩn người đối với tuấn nam này, thực sự quá không lễ độ. Cười cười ngượng ngùng với anh ta, nhanh chóng quay đầu tránh ra. Tính tình người kia thoạt nhìn không phải rất tốt, ta vẫn không nên gây sự tương đối tốt.

Đi khoảng chừng năm phút đồng hồ hướng vào trong, ta tìm được một khối tảng đá cao lớn leo lên. Chức nghiệp viễn trình chính là có chút chỗ tốt ấy, tìm địa thế tốt đứng xa xa vừa vặn có thể công kích, không cần chạy loạn khắp nơi, người ta thường nói đùa là "bắn tỉa". Có lẽ trong nội tâm ta cũng là một người thực lười đi, đặc biệt chung tình với loại phương thức công kích này. Đứng ở trên tảng đá này có thể thấy rất xa, trời biển xa xa một màu khiến người ta vui vẻ thoải mái, thân ảnh của suất ca chuyên tâm đánh quái phía sau cũng khiến ta sinh ra lòng phân bì (suất ca = anh giai đẹp trai =))). Lại nói như thế nào ta cũng từng là nhân vật nổi danh trên bảng chức nghiệp, cũng không thể bại bởi anh ta.

Nhìn chung quanh trái phải, ta tìm một con cua lớn trong tầm bắn làm mục tiêu đầu tiên. Rút cung, cài tên, nhắm chuẩn, bắn! Sau đó, liền hoa hoa lệ lệ mà bắn trật… -_-

Nhánh tiễn kia không bắn trúng giữa hai mắt cua ta nguyên bản nhắm chuẩn, mà là bắn lên vỏ cua một thân cứng rắn rồi rớt qua một bên. Ta hắc tuyến đầy đầu. Vỏ cứng của cua là rất có danh, lấy lực lượng hiện tại của ta, căn bản không có khả năng bắn thủng. Vì vậy ta muốn giết nó, chỉ có thể nhắm chuẩn công kích nhược điểm giữa hai mắt mới được. Ta cũng biết bản thân chưa bao giờ luyện qua cung tiễn, vì vậy đặc biệt tìm con bự làm bia ngắm, nhược điểm kia cũng dễ ngắm hơn một chút. Không nghĩ tới vẫn không bắn trúng, trái lại làm con cua bự kia phẫn nộ, bày ra mấy cái chân bự tăng tăng tăng bò về phía ta. Sau khi ta luống cuống tay chân giải quyết xong con cua này, mới thở phào nhẹ nhõm cảm thán may mắn đây là trò chơi, bản thân cung tiễn thủ có kỹ năng bị động Nhắm Chuẩn, bằng không khoảng chừng ta bắn ra hết thảy tiễn cũng bắn không đến được trên người con cua đáng hận kia. Quay đầu lại nhìn nhìn, cái loại

bộ dáng ban nãy kia không bị người thấy chứ? Ân, nam nhân cool kia cách rất xa, nhìn bộ dáng chuyên tâm đánh quái ban nãy của anh ta, chắc là sẽ không chú ý tới bên ta. May mắn may mắn, bằng không một đời anh minh của ta a, liền bị hủy rồi. (Ngươi có cái thứ này sao?)

****

Lăng Thiên chém lật con cua lớn trong tay, buông kiếm chuẩn bị nghỉ ngơi một chút. Độ bền của thanh kiếm này chỉ còn một chút, lại phải đổi. Đây là thanh kiếm thứ ba dùng hư, trong bao còn có hai thanh, chờ toàn bộ dùng hết liền trở về. Thu hồi vỏ cua rớt ra, Lăng Thiên thở hắt ra, ngẩng đầu lên.

Tiểu tử đi qua ban nãy kia đến chỗ nào rồi? Không nghĩ tới bây giờ sẽ còn có người đến địa phương này. Lúc nào mà những tên nhóc vỏ cứng khó gặm này cũng có người yêu thích? Hay mục đích của cậu ta cũng là tiến hành luyện tập cơ sở? Lăng Thiên không phí khí lực gì, vừa nhấc mắt liền thấy được bóng người nơi chỗ cao phía trước. Chỉ thấy cậu ta đứng ở trên tảng đá lớn, đang hoa chân múa tay vui sướng. Nhìn một hồi lâu, Lăng Thiên mới phát hiện cậu nhóc kia là đang đối phó một con cua. Đáng tiếc cậu ta để cho cua gần người, một cung tiễn thủ cận chiến thực sự quá không sáng suốt, mới biến thành luống cuống tay chân. Lăng Thiên không khỏi buồn cười, có lẽ đó thật là tay gà mờ đi, cung tiễn thủ đến bắn cua, nếu như không phải cao thủ cũng chỉ có thể là gà mờ cái gì cũng đều không hiểu. Lăng Thiên kết luận người này không cần bao lâu nữa sẽ rời đi.

****

Bất tri bất giác nửa ngày đã qua. Ngay từ đầu hoàn toàn bắt không được cảm giác, đến bây giờ đối với con mồi bất động cơ bản đều có thể bắn mười phát trúng chín, có thể nói là tiến bộ cực đại, cũng khiến ta khắc sâu cảm thụ được sự gian nan luyện tập của cung tiễn thủ. Lắc lắc cánh tay có chút mỏi nhừ, ta đặt mông ngồi xuống trên mặt đất. Kiểm kê thành quả nửa ngày, hiệu suất thực sự không cao, tính toán cứ tiếp tục như vậy, ta sẽ lỗ vốn. May mắn nhận một nhiệm vụ, hy vọng chút trợ cấp ấy có thể san bằng tổn thất.

Tích ——

Ta nghe được một trận thanh âm nhỏ bé, vô ý thức nhấn chọn ra bảng thông tấn. Thấy bảng hảo hữu trống rỗng mới nhớ tới nhân vật hiện tại này không có bất luận một hảo hữu nào, là ai sẽ tìm ta? Tên đang lấp lánh trên kênh trò chuyện ta cũng không nhận ra, Phấn Hồng Trân Châu, thoạt nhìn như là tên của một nữ hài tử.

“Uy, ca, là em nha! Có phải khiến anh kinh hách hay không? Ha ha ha, không nghĩ tới chúng em nhanh như vậy đã vào được đi.”

Mới lấy ra thiết bị trò chuyện, một trận tiếng kêu to sang sảng truyền đến, ta không khỏi nghiêng tai qua một bên.

“Tiểu Lộ? Em không phải nói ngày mai mới đến sao?”

“Chúng em chờ không được a. Mới lấy được mũ giáp, đều muốn tiến vào xem. Dù sao chơi trò chơi này cũng có công năng trợ giúp ngủ sâu. Anh không nên kêu em Tiểu Lộ, đây là trò chơi, kêu em Phấn Hồng Trân Châu. Tiểu U cùng Anh Tử cũng vào rồi, Tiểu U kêu Chanh Hoàng Thủy Tinh, Anh Tử kêu Thanh Lục Mã Não. Chúng em đều ở cùng một Tân Thủ Thôn nha, may mắn có công lược anh cho, bằng không chúng em cũng không biết nên làm gì bây giờ.”

“Không sao, trước cấp mười thăng rất nhanh, chờ lúc các em đi ra, có thể tập trung đến chỗ anh. Anh chọn chính là Hải Duyên Thành, cảnh sắc cạnh biển rất tốt, các em sẽ thích.”

“Thật tốt quá, vẫn là ca anh nghĩ chu đáo. Vậy ca, em hiện tại nên làm gì?”

“Đi tìm thôn trưởng trước nhận nhiệm vụ tân thủ. Nhiệm vụ đầu tiên rất dễ giết, em có thể căn cứ gợi ý đi từng bước một. Đúng rồi, em chọn chức nghiệp gì?”

“Ngự thú sư. Ca anh không biết đâu, em xem phim tuyên truyền của Thế Giới , Mạc Ly bên trong kia thật là lợi hại! Em liền chọn ngự thú sư, nói không chừng ngày nào đó cũng có thể triệu ra Thanh Long đây.”

Ta cười khổ, nha đầu ngốc, em thực cho rằng Thanh Long là dễ triệu như vậy a? Hơn nữa Mạc Ly kia thực sự cũng không có gì lợi hại, triệu hoán Thanh Long bất quá chỉ là cử chỉ đập nồi dìm thuyền, em không nên thực sự như cậu ta mới tốt.

"Ngự thú sư sơ kỳ tốt nhất nên triệu Bích Thảo. Nó có thể công có thể thủ, chờ triệu đến lúc trên cấp hai còn có thể xuất ra một kỹ năng quấn, đối phó gà nhỏ ếch xanh gì gì đó cũng đủ. Hai người kia thì sao?"

"Tiểu U chọn nhạc sĩ, Anh Tử dùng chính là đạo sĩ. Nghe nói lực công kích của đạo sĩ rất mạnh, nhỏ nói về sau muốn làm tay chủ công đây. Ha ha."

Ta vừa nghe liền hôn mê, mấy nhỏ này thật đúng là biết chọn a, toàn bộ là chức nghiệp pháp hệ, chẳng lẽ công lược ta cho mấy nhỏ đều không nghiêm túc xem sao? Nguyên bản cũng không nghĩ mấy nhỏ có thể giúp đỡ được bao nhiêu chuyện, thế nhưng không nghĩ tới ba nữ tử này làm triệt để đến như thế. Lần này hay rồi, ba pháp hệ cộng thêm một cung tiễn thủ, một người có thể chống có thể kháng cũng không có, căn bản là tổ không được một tiểu đội công phòng hoàn chỉnh a. Tính tính, cũng là ta tính sai, ba con gà mờ nhỏ này làm sao biết cái gì là phối hợp chức nghiệp, xem ra ta đành phải vất vả một chút. May mắn mấy nhỏ cũng chỉ đến chơi chơi mà thôi, cẩn thận một chút là được. Hơn nữa ba nữ tử đều thực khả ái, nói không chừng về sau cũng sẽ có cao thủ nguyện ý mang theo chơi, chỉ cần cẩn thận không nên chịu thiệt là tốt rồi.

16. Quyển 2 - Chương 12: Tiết 12

Editor: Toujifuu

***

Lăng Thiên một kiếm giải quyết một con cua, kiếm trong tay cũng đồng thời vỡ vụn. Đây là thanh kiếm sau cùng, lần này không quay về cũng không được. Mở ra vòng tay, bên trong tràn đầy vỏ cua, đủ để nói rõ thành quả nổi bật của hắn từ bao lâu đến giờ. Khi chuẩn bị rời đi, Lăng Thiên lại đem ánh mắt ném về phía thân ảnh đứng cao cao phía trước kia.

Nguyên bản tưởng rằng đó là gà mờ mới vừa vào trò chơi cái gì cũng đều không hiểu, hiện tại hắn hoàn toàn phủ định ý nghĩ của mình. Có thể kiên trì tại địa phương này lâu như vậy, không ngừng lặp lại động tác xuất cung bắn tên khô khan chán nản, đồng thời lấy tốc độ tiến bộ mắt thường có thể thấy được. Bởi vậy có thể thấy được, người này nếu như không phải là lão thủ trò chơi, thì chính là thiên tài.

Bản thân Lăng Thiên bởi vì có chút nguyên nhân phải luyện lại từ đầu, hiện tại nhìn thấy một người rất có thể đồng dạng là cao thủ luyện lại, trong lòng có chút cảm giác bạn cùng đường. Đương nhiên, đối với cậu ta mà nói cũng chỉ là có chút hảo cảm mà thôi, còn chưa có dự định giao tiếp gì với đối phương.

Ngay khi hắn chuẩn bị xoay người rời đi, Lăng Thiên đột nhiên phát hiện người kia có chút không đúng. Tiết tấu nguyên bản luôn luôn bảo trì bị phá vỡ, đối phương nhảy xuống tảng đá bắt đầu chạy băng băng. Ở trong đống đá tránh trái tránh phải, thỉnh thoảng còn quay đầu lại bắn hai tiễn. Nhóc theo phía sau cậu ta tiến vào trong mắt Lăng Thiên, Lăng Thiên cũng bị kinh hách nhảy dựng. Tiểu tử kia không biết là vận gì, cư nhiên gặp BOSS cua của vùng này. Nhóc lớn kia Lăng Thiên tới nơi này lâu như vậy đều không nhìn thấy liền cứ như thế quơ một đôi càng lớn, đong đưa thân thể so với những con cua khác lớn hơn gấp đôi có thừa đấu đá lung tung. Tính toán thực lực BOSS cua một chút, Lăng Thiên rất nhanh phán đoán ra con cua lớn này không phải là thứ tiểu cung tiễn thủ kia có thể đối phó. Không nói vấn đề kỹ thuật, chủ yếu là cấp bậc kém quá lớn, tiểu cung tiễn thủ căn bản chạy không lại người ta, mà một khi gần người, ưu thế của cung tiễn thủ liền hoàn toàn không còn. Kỳ thực không cần nói cung tiễn thủ kia, cho dù là Lăng Thiên hiện tại, muốn đơn độc đối phó con BOSS này cũng không nắm chắc. Bất quá nếu như hai người liên thủ… Lăng Thiên rất nhanh làm ra quyết định, chạy vội qua hướng bên kia.

****

Ta âm thầm kêu khổ trong lòng. Tùy tiện luyện luyện cấp đều có thể để cho ta gặp phải BOSS, đây đến tột cùng là may mắn hay là không may đây? Tuy nói BOSS đại biểu chính là trang bị tốt, nhưng ta tinh tường biết thực lực bản thân hiện nay là không có khả năng đánh thắng được cái con to đùng kia. Tên kia cùng những con cua bình thường hoàn toàn không giống nhau, động tác nhanh nhẹn không nói, ngay cả khu nhược điểm đều có bọc thép bảo hộ, thế này không phải là không lưu lại cho ta nửa điểm cơ hội sao?

Ta một bên né tránh trong đống đá, một bên nghĩ ban nãy thăng hai cấp, có phải nên dứt khoát trực tiếp trở về thành luôn cho rồi hay không? Thế nhưng thấy BOSS trước mắt lại có chút không cam lòng. Lúc này, nghe được phía sau truyền đến tiếng kêu:

"Đưa đoản kiếm cho tôi."

Khu vực này chỉ có hai người, ta lập tức phản ứng lại đó là thanh âm của vị nam nhân cool kia. Anh ta muốn làm gì? Chưa kịp ngẫm nghĩ, ta vô ý thức mà rút ra đoản kiếm mới đánh được treo bên hông ném đi. Một thân ảnh nhanh chóng lướt qua bên người ta, tiếp lấy đoản kiếm trong không trung, một phen rút ra liền công kích về phía BOSS cua.

Có người có thể ở phía trước chống BOSS này, ta liền nhẹ nhõm hơn nhiều. Không cần phải nói, ta cũng biết ý nghĩ của nam nhân này a. Có lẽ đây cũng là một loại ăn ý đi, sau khi ta kéo xa cự ly liền bắt đầu yên lặng mà xuất cung bắn tiễn, cùng nam nhân kia phối hợp giết BOSS.

Không qua bao lâu, ta liền phát hiện nam nhân phía trước thực sự rất không đơn giản. Anh ta xuất thủ phi thường ngắn gọn hữu hiệu, mỗi một lần tiến công đều lựa chọn góc độ cùng thời cơ xuất thủ thích hợp nhất, đồng thời tự thân né tránh cũng phi thường đúng chỗ, anh ta cùng BOSS hẳn là chênh lệch đẳng cấp không nhỏ, lại thật sự lấy lực một người vững vàng khống chế con cua lớn trong một phạm vi không lớn. Đây không phải kỹ năng, mà là một loại kỹ thuật, một loại kinh nghiệm tích lũy qua vô số lần chiến đấu, kỹ thuật hình thành gần như là bản năng. Kỹ thuật như vậy không phải mỗi người đều có thể có, sự hình thành của nó cần thiết lượng lớn kinh nghiệm chiến đấu, còn cần ngộ tính nhất định cùng tổng kết, đến sau cùng mới có thể biến thành bản năng, dung nhập trong mỗi một động tác, mỗi một trận chiến đấu. Lý giải của mỗi người đối với chiến đấu bất đồng, điều hình thành bản năng chiến đấu cũng bất đồng, đây là cái gọi là phong cách. Mà người rõ ràng có thể nhìn ra được phong cách đặc biệt do trải qua thiên chuy bách luyện hình thành như nam nhân này, cho tới bây giờ ta cũng chỉ thấy qua hai người. Ngoại trừ nam nhân trước mặt này, còn một người chính là Diệu Dương.

Nghĩ đến Diệu Dương ta có chút hoảng hốt trong nháy mắt, lại rất nhanh tỉnh táo lại. Hiện tại không phải thời điểm miên man suy nghĩ, nếu như ta không chuyên tâm, rất có thể sẽ hại hai người đều rớt cấp, loại sai lầm này là không thể phạm. Hơn nữa, phong cách của nam nhân kia cùng Diệu Dương cũng rõ ràng không giống nhau, phong cách của Diệu Dương là khí thế vạn quân, mãnh liệt không thể đỡ, mà phong cách của nam nhân này lại có khuynh hướng quỷ dị khó lường, sắc bén tàn nhẫn, một thanh đoản kiếm ở trên tay anh ta xuất quỷ nhập thần, ta có thể tưởng tượng nếu như đổi thành trường kiếm anh ta thuận tay, lại càng không biết sẽ có bao nhiêu uy lực.

Không thể không nói, viễn trình cùng cận chiến phối hợp không phải đơn giản chỉ là 1+1=2. Tuy rằng người làm cung tiễn thủ phát ra thương tổn vật lý chủ lực như ta đây thực sự có chút không xứng chức, thế nhưng kiếm sĩ phía trước kia lại là cao thủ chân chính. Vì vậy, cục diện vẫn được khống chế trong khoảng thời gian ngắn, cũng chậm rãi đánh ra tiết tấu có trật tự. Đánh BOSS đánh tới bước này, có thể xem như thở phào được nửa hơi. Chỉ cần kế tiếp không xảy ra điều gì ngoài ý muốn, trên cơ bản liền không có vấn đề. Ta cùng kiếm sĩ kia đều xem như người có kinh nghiệm, đương nhiên sẽ không để cho việc ngoài ý muốn phát sinh, bởi vậy vào lúc tiễn của ta sắp bắn hết, con cua lớn kia rốt cục cũng ầm ầm ngã xuống.

Ta hoan hô một tiếng, bỗng chốc ngã ngồi xuống đất, không muốn đứng dậy nữa. Kiếm sĩ kia ngược lại thực có tinh thần, bắt đầu lật lật mấy thứ BOSS lưu lại. Ta lười biếng mà nằm xuống, nhìn cũng không nhìn một cái. Nói ta đối với những thứ BOSS rớt không có hứng thú là không có khả năng, bất quá ta tự mình hiểu lấy, lần này đánh quái xuất lực nhiều nhất không phải ta. Nếu như không có kiếm sĩ kia, ta cũng chỉ có nước trở về thành. Nếu có thứ ta dùng được, dựa theo quy tắc ngầm trong trò chơi, anh ta hẳn phải đưa cho ta. Thế nhưng cho dù anh ta không cho, ta cũng thấy không sao, dù sao trận này đánh sảng như thế, ta cũng học được rất nhiều kinh nghiệm khi cung tiễn thủ đối chiến, xem như là có thu hoạch không tồi, vì vậy cũng liền không có tâm "tham tài".

****

Lăng Thiên nhặt lên vài món đồ vật cua rớt ra, vừa quay đầu lại, tiểu cung tiễn thủ kia cư nhiên đã nằm xuống. Cậu ta không lo lắng mình nuốt hết mấy thứ này sao? Người xa lạ mới gặp mặt liền tin tưởng ta như thế? Lăng Thiên lại bắt đầu hoài nghi người này có phải lần đầu tiên chơi trò chơi hay không. Bất quá ban nãy cậu ta phối hợp rất không tồi a, tuy rằng kỹ thuật cung tiễn không quá thuần thục, thế nhưng bắt thời cơ phối hợp rất khá, hoàn toàn không quấy nhiễu đến sự phát huy của mình, ngược lại đều có thể ở vào khoảng cách thời gian mình dừng lại đúng lúc bổ sung vị trí, sự nắm chặt đối với tiết tấu cũng phi thường đúng chỗ, những điều này không phải một hai ngày là có thể luyện ra, sự nắm chặt đối với toàn cục cùng chi viện cho đồng bạn là chuyện trọng yếu nhất mà người công kích viễn trình phải làm ngoại trừ chủ công đánh quái, hai phương diện này cậu ta đều làm rất khá. Lăng Thiên đang phỏng đoán cậu ta trước đây khẳng định cũng là người chức nghiệp viễn trình, chỉ là luyện lại cung tiễn thủ, không quen thuộc đối với kỹ năng mà thôi.

"Cho cậu."

Lăng Thiên đưa qua một đôi giày, là vật phẩm cần thiết giám định, tên gọi "Hoành Hành Vô Kỵ", nhìn tên có thể là tăng tốc độ, cung tiễn thủ dùng vừa vặn. Tiểu tử lười biếng nằm trên mặt đất kia kinh ngạc mà nhìn hắn một cái, tiếu ý chớp động trong mắt khiến cho khuôn mặt bình thường kia trong nháy mắt sinh động hơn.

"Cảm tạ."

Thấy cậu ta cười tủm tỉm mà tiếp nhận giày, trong lòng Lăng Thiên khẽ động, hỏi:

"Cậu tên gì?"

Tiểu cung tiễn thủ sửng sốt một chút, cười trả lời:

"Du Nhiên, du của du nhàn (nhàn nhã), nhiên của tự nhiên."

Lăng Thiên lấy ra bảng xã giao đưa vào tên của Du Nhiên, phát lời xin hảo hữu qua, Du Nhiên rất nhanh liền xác định, cũng lẩm nhẩm đọc lại tên kia:

"Lăng Thiên, tên rất êm tai a. Về sau có cơ hội lại tiếp tục hợp tác đi, cao thủ như anh rất ít gặp được đây."

Lăng Thiên hơi hơi nâng lên khóe miệng, gật đầu.

17. Quyển 2 - Chương 13: Tiết 13

Editor: Toujifuu

***

Mấy ngày kế tiếp, ta đều cắm chốt tại địa phương này. Hiện tại độ chính xác của tiễn ta đã được đề cao rõ ràng, không nói chỉ nơi nào đánh nơi đó, trên cơ bản cũng kém không bao nhiêu. Đáng tiếc tốc độ xuất thủ vẫn không được, lực lượng cũng kém một chút, bất quá những điều này đều không phải một hai ngày là có thể luyện được, ta cũng không vội.

Mấy ngày hôm trước Lăng Thiên cũng ở đây, cùng anh ta luyện cấp, ta càng cảm thụ được sâu sắc thực lực mạnh mẽ của người này. Ta vẫn luôn đoán, anh ta là cao thủ nào "chuyển thế", hình như chưa từng nghe nói trong trò chơi có cao thủ kiếm sĩ nào đột nhiên thất tung a? Thôi đi, trò chơi này lớn như vậy, những ẩn sĩ không muốn nổi danh cũng không ít, người này hơn phân nửa cũng là một trong số đó đi. Bởi vì chính ta cũng có bí mật không muốn nói, vì vậy liền không tốt khi đi hỏi quá khứ của anh ta, chỉ có thể đem lòng hiếu kỳ giết chết trong bụng.

Hai ngày trước Lăng Thiên rời khỏi nơi đây, ta còn hơi có chút luyến tiếc, khiên thịt tốt như vậy, thật là không dễ tìm a! (^^) Này không phải sao, anh ta vừa đi, ta lại đành phải tìm bãi đất cao kiếm bia ngắm, tính thú vị thực sự giảm đi.

Mấy ngày kế tiếp ta lại thăng vài cấp, hiện tại ta đã được cấp mười sáu rưỡi (tức là cấp 16 + nửa cây kinh nghiệm), chuyên tìm nhược điểm công kích đối phó những con cua đó, cơ bản là một tiễn một con. Ban nãy lại là một tiễn bắn chết một con lớn, nghe thấy vang đinh một tiếng, bên người cua rớt ra một cái gì đó loang loáng. Rớt trang bị!

Đàn cua này thực sự quá nghèo, mấy ngày qua trang bị ta đánh ra không vượt quá năm kiện, trong đó có một thanh kiếm thuộc tính ta đã đưa cho Lăng Thiên (Lễ vật chia tay? ^^), thế cho nên hiện tại ta thấy rớt trang bị đều sẽ kích động nửa ngày. Nhặt lên nhìn, là một dải đai lưng, cư nhiên lại là vật phẩm đợi giám định. Nhân phẩm ngày hôm nay của ta đại bạo phát sao? Vui rạo rực mà cất thứ này vào vòng tay, xem ra ngày hôm nay sẽ không lỗ vốn.

"Tích —— "

Có thiên lý truyền âm đến. Mở ra nhìn, tên của Phấn Hồng Trân Châu chợt lóe chợt lóe.

"Tiểu Lộ, chuyện gì?"

"Ca, đã nói không cho phép kêu em Tiểu Lộ!"

"Được được, Trân Châu tiểu thư. Có chuyện gì a?"

"Ca em đến cấp mười."

"Thực sự? Thực lợi hại a."

Ta hì hì cười, Tiểu Lộ này có chút huyết thống của ta a, lấy kinh nghiệm của một tân thủ mà nói trái phải mười ngày đã có thể đến cấp mười coi như không tồi. (chú: đây là thời gian trong trò chơi. Về sau thời gian trong trò chơi đều là thời gian trong trò chơi, ngoài trò chơi là thời gian bình thường, tỉ lệ đổi là 1: 6, sau này không chú thích nữa.)

"Vậy em hiện tại tìm thôn trưởng, ông ta sẽ cho em một bản đồ thành thị, em chọn Hải Duyên Thành bên trong đó. Sau khi tới chờ anh ở ngay chỗ truyền tống trận, anh lập tức trở về thành đón em."

"Được, ca anh đến nhanh lên một chút a."

Muội muội sắp tới, ta thực cao hứng, rốt cục có lý do rời khỏi địa phương không thú vị này rồi! (Còn không phải chính ngươi muốn ngốc ở chỗ này sao…) Cả ngày đối mặt cua, hiện tại ta nhắm mắt đều là hai cái càng bự huy a huy -_-

Vội vã chạy về, ta lo lắng tiểu nha đầu từ trước đến nay đều tràn đầy lòng hiếu kỳ kia sẽ chịu không được mê hoặc bản thân chạy ra ngoài chơi, đến lúc đó muốn tìm nhỏ không phải dễ dàng. Một đường xông tới quảng trường, xa xa ta đã thấy một tân thủ nữ ngự thú sư có tám phần tương tự với Tiểu Lộ đang chán đến chết mà đứng bên truyền tống trận nhìn trái phải xung quanh. Thở phào nhẹ nhõm, ta giảm cước bộ chạy qua, ai biết có người tìm tới Tiểu Lộ so với ta còn nhanh hơn.

"Tiểu muội muội, em một mình sao? Mới vào trò chơi phải không? Có muốn ca ca mang em đi chơi hay không? Anh tới nơi này đã lâu, rất quen thuộc với nơi đây, có thể tìm được rất nhiều địa phương hảo ngoạn. Hơn nữa em xem trang bị của anh, cấp các anh rất cao, có thể bảo vệ em nga."

Ta đi đến phía sau nam nhân kia, vừa vặn nghe được những lời phía trên kia, không khỏi nổi da gà toàn thân. Tên này là kẻ dở hơi từ nơi nào chạy đến a? Lời kịch buồn nôn như thế cũng dám lấy ra. Ta thầm buồn cười, không vội vã ra mặt. Không nên nhìn Tiểu Lộ lộ ra bộ dáng nữ hài ngoan ngoãn, miệng của nhỏ rất lợi hại đó, tên này sắp không may rồi. Ngươi xem, không phải bắt đầu rồi sao ——

"Vị đại thúc này, ta đang đợi ca ca ta, không phiền ngươi, ca ca ta sẽ chiếu cố ta. Hơn nữa đại thúc chơi trò chơi này đã rất lâu sao? Vậy thế nào còn ở nơi này đây? Vào trò chơi đã lâu đều đã là cao thủ, cao thủ bình thường không phải đều phải đi đánh BOSS hoặc là ở trong bang hội làm việc sao? Vì sao đại thúc nhàn nhã như thế đây? Hay là ngươi không phải cao thủ? Vậy ngươi vào trò chơi là tới làm gì nha? Đại thúc vẫn nên

nhanh đi tìm việc làm đi, bằng không cẩn thận bị chúng ta những người hiểu biết ít về trò chơi này vượt qua nga."

Ta nói cái gì? Nha đầu kia chính là có loại bản lĩnh khiến người ta tức đến mức thổ huyết. Mang một khuôn mặt khả ái của thiên sứ, minh bao ám biếm (ngoài sáng khen ngợi trong tối châm biếm), thoại lý tàng đao (trong lời nói giấu đao) là thủ đoạn nhỏ chuyên dùng.

Ta thấy trên mặt vị "đại thúc" kia xanh một trận trắng một trận, biết nếu không đi ra giảng hòa, sợ là có người sẽ nổi điên.

"Trân Châu, anh đã tới chậm. Em đang làm gì? Em hài tử này, luôn thích thêm phiền phức cho người khác. Không nên làm lỡ thời gian của đại ca ca người ta, chúng ta đi thôi."

Ta tiến lên hai bước lôi kéo tay Tiểu Lộ liền đi. Tiểu Lộ vừa nhìn thấy ta, ngẩn ngơ, bất quá rất nhanh phản ứng lại, cười rộ lên với ta, ngọt ngào mà kêu một tiếng:

"Ca —— "

Trong sát na ta chỉ cảm thấy ánh mắt của nửa cái quảng trường đều tập trung trên người ta. Cảm tri của cung tiễn thủ là rất cao, ta rõ ràng thấy có người âm thầm lắc đầu, hình như không nghĩ ra vì sao muội muội xinh đẹp như vậy sẽ có ca ca bình thường như ta. Cũng đúng, Tiểu Lộ vốn trông rất khả ái, sau khi vào trò chơi hơn phân nửa lại đem dung mạo nâng lên, càng là một mỹ nhân tiêu chuẩn. Mà dung mạo của ta lại hạ xuống, đương nhiên không phải cùng một tầng với nhỏ. Thảo nào những người đó sẽ dùng hoa tươi cùng phân trâu để phân biệt chúng ta.

Người trong trò chơi so với trong hiện thực phóng khoáng hơn nhiều, ta đương nhiên biết lấy dung mạo hiện tại của Tiểu Lộ, sẽ trở thành mục tiêu rất nhiều người truy đuổi, hiện tại ta chỉ muốn nhanh chóng lôi ngôi sao nhỏ gây họa này đi, để tránh khỏi phiền phức. Không nghĩ tới, vẫn không kịp, một tay đưa qua ngăn ở trước mặt chúng ta.

"Chờ một chút, các ngươi cứ như thế liền đi?"

Ta quay đầu lại, sắc mặt tên ban nãy bị Tiểu Lộ giáo huấn một trận kia có chút xanh mà nhìn chằm chằm chúng ta. Ta nhìn nhìn trang phục của hắn, một nhạc sĩ. Nam nhân chơi nhạc sĩ thông thường đều là hai loại, một loại cực kỳ yêu thích đối với âm nhạc, muốn ở trong trò chơi đem loại yêu thích này phát giương quang đại, như là một bằng hữu kêu Phi Thiên trước đây của ta. Một loại khác, chính là giả vờ ưu nhã, muốn ở trong trò chơi theo đuổi nữ nhân, tên trước mặt ta này hơn phân nửa chính là loại đó.

"Vị huynh đệ này, ngươi còn có chuyện gì sao?"

Tiểu tử mặt xanh kia giương giương miệng, đột nhiên phát hiện không biết nên nói cái gì cho phải. Lời tiểu nha đầu kia ban nãy nói rất ác độc, nhưng bản thân vẫn nhất mực không thể nói lại, bằng không bất luận nói cái gì, đều sẽ khiến người ta cảm thấy mình là bị cô nhỏ nói trúng. Thế nhưng thả bọn họ đi lại không cam lòng, sắc mặt tiểu tử kia từ xanh lại bắt đầu chuyển trắng. Ta nhịn cười, nhìn hắn chơi trò chơi biến sắc mặt, thật sự là quá thú vị. Tiểu Lộ lại không có tu dưỡng tốt như ta, khe khẽ cười ra tiếng. Ta trừng nhỏ một cái, nhỏ mới thu liễm lại.

Vẫn là bằng hữu của tiểu tử kia nhìn không chịu được, từ bên cạnh đi ra, la hét:

"Các ngươi hai tên gà mờ này, cấp không cao nhưng mồm cũng thực lợi hại a, thế nào, các ngươi cho rằng có thể đi dễ dàng như vậy? Chúng ta chính là người của Trường Thiên Môn, Hải Duyên Thành này hoàn toàn là địa bàn của Trường Thiên Môn chúng ta, các ngươi ngày hôm nay không giao phó rõ ràng, cũng đừng mong đi ra khỏi nơi này."

Như là muốn chứng minh lời nói của hắn, vài người đồng thời vây lại chỗ chúng ta. Ta nhíu nhíu đầu mi, lại là Trường Thiên Môn. Trước đây nghe nói Thu Thủy Trường Thiên vẫn là một nhân vật, thế nào mấy ngày nay gặp gỡ người của Trường Thiên Môn đều là loại dạng này? Chẳng lẽ tình báo trước đây lấy được sai rồi? Hay là Thu Thủy Trường Thiên thực sự không giỏi việc quản lý cấp dưới?

"Tôi chỉ nghe nói Hải Duyên Thành là chủ thành của nhà phát hành, không biết lúc nào biến thành Trường Thiên Thành? Chẳng lẽ Thu Thủy Trường Thiên môn chủ của quý môn cho các ngươi mỗi ngày tới nơi này

tìm người mới gây phiền phức? Lời muội muội tôi ban nãy nói có chút thất lễ, bất quá các ngươi đều là tiền bối trong trò chơi, chẳng lẽ còn muốn tính toán với một tiểu cô nương mới tới hay sao? Trường Thiên Môn thì thế nào, Trường Thiên Môn có thể không giảng đạo lý?"

Ta đem thanh âm đề cao, nói lời nói để cho hơn phân nửa người toàn quảng trường đều nghe được. Ta cũng không tin, tất cả người ở đây đều là người của Trường Thiên Môn. Chỉ cần bọn họ còn bận tâm mặt mũi của Trường Thiên Môn, sẽ không dưới tình huống như vậy gây phiền phức cho chúng ta, huống hồ ở đây vẫn là khu an toàn. Lại nói ta làm thế này cũng là hạ sách vì không còn biện pháp khác, làm như vậy tất sẽ đắc tội Trường Thiên Môn. Hơn nữa nếu như mấy tên này không có đại não, hoặc thủ hạ của Thu Thủy Trường Thiên thực sự hoành hành đã quen, một chút thể diện cũng đều không để ý, vậy ngày hôm nay chúng ta thật đúng là không dễ thoát thân. Thực sự không được nữa, ta cùng Tiểu Lộ sợ là chỉ còn nước bỏ thành thị này, tìm một chủ thành khác mà đi thôi. Ta làm dự định tệ nhất trong lòng, kéo Tiểu Lộ đến phía sau mình. Hai ngày này thu nhập khá nhiều, trong bao có hơn năm mươi ngân tệ, truyền tống hai người vẫn đủ.

Ngay khi song phương giằng co không ngừng, một đội người đã đi tới. Đạo sĩ phía trước kia chính là Thu Thủy Trường Thiên. Hắn còn chưa đến gần, thanh âm đã truyền tới trước:

"Tiểu Thất, các cậu muốn làm gì? Muốn để người ta cho rằng Trường Thiên Môn chúng ta đều là lưu manh không nói lý sao?"

Nhạc sĩ kêu Tiểu Thất kia nhìn thấy hắn lập tức rụt lui thân mình, lửa tức bỗng chốc nhỏ đi. Ta giương mắt nhìn lên, phát hiện Thu Thủy Trường Thiên cũng đang nhìn ta.

18. Quyển 2 - Chương 14: Tiết 14

Editor: Toujifuu

***

Ánh mắt Thu Thủy Trường Thiên nhìn ta có chút quái, như là tràn ngập hứng thú. Ta liền thấy kỳ quái, ta một tiểu cung tiễn thủ hơn mười cấp cũng có thể vào pháp nhãn của đại bang chủ như hắn sao? Hay là hắn phát hiện cái gì? Sẽ không a, ta hiện tại cùng trước đây không có nửa điểm tương tự, vô luận là chức nghiệp hay là ngoại hình, ta bảo chứng cho dù là mấy tên của Đông Long Thành kia tới cũng không có khả năng nhận ra ta. Tiểu tử kia lộ ra loại ánh mắt này đối với ta là có ý tứ gì đây?

"Thu Thủy Trường Thiên môn chủ, lại gặp mặt. Thật đúng là khéo a."

Ta bị hắn nhìn chăm chú đến mức có chút không được tự nhiên, mở miệng đánh vỡ trầm mặc trước. Thu Thủy Trường Thiên mỉm cười với ta, nói:

"Không nghĩ tới lần thứ hai gặp mặt lại để các cậu gặp phải loại sự tình này, thực sự là ngượng ngùng. Những thủ hạ của tôi này tôi sẽ hảo hảo giáo huấn. Hy vọng vị tiểu cô nương xinh đẹp này không nên tức giận."

Tiểu Lộ bĩu môi, nói:

"Bọn họ ban nãy thực hung, làm tôi sợ thiếu chút nữa đều không muốn chơi."

Thu Thủy Trường Thiên cười:

"Nếu quả thật như vậy vậy chính là tổn thất rất lớn nga, trò chơi này rất thú vị, anh nghĩ tiểu cô nương sẽ thích. Không biết vị tiểu muội muội này gọi là gì?"

"Phấn Hồng Trân Châu."

Xem ra Tiểu Lộ rất có hảo cảm đối với Thu Thủy Trường Thiên, lập tức liền báo danh tự. Ta còn đang đề phòng tên đang cười tao nhã kia có thể có ý xấu gì hay không, không đành ngăn cản.

"Thực sự là cái tên khả ái, vừa nghe đã biết là một cô nương xinh đẹp đây. Như vậy đi, ngày hôm nay thủ hạ của anh khiến cho huynh muội hai người chịu sợ hãi, anh đưa muội một kiện trang bị coi như là bồi lễ thế nào?"

Nói xong, hắn nhỏ giọng nói vài câu với Nga Mi Nguyệt đi theo bên cạnh hắn, Nga Mi Nguyệt không quá tình nguyện mà lấy ra một vòng tròn ngân sắc lớn bằng bàn tay. Ta âm thầm kinh ngạc một chút, thứ kia ta còn nhớ rõ, là một la bàn chuyên dụng của ngự thú sư, trên dưới cấp hai mươi có thể sử dụng. Thứ kia lúc xưa ta dùng là cực phẩm, lại còn là lễ vật mà mấy anh em chuyên môn ngồi canh hai ngày ở Kính Đồng Sơn đánh ra được tặng ta, thuộc tính tốt đến mức ta dùng tận đến lúc cấp ba mươi hai đánh ra được một Bát Quái Bàn cực phẩm mới đổi nó. Mà la bàn này chỉ nhìn liền biết không phải là vật phàm, ít nhất cũng là một món cực phẩm nhỏ. Hơn nữa xem ra rất có thể là thứ Nga Mi Nguyệt trước đây dùng qua.

"Hắn ta thế này là muốn làm gì? Thoạt nhìn quả thực chính là có dụng tâm."

Ta dùng ánh mắt tựa như đề phòng cướp mà nhìn nhìn khuôn mặt tuấn tú của Thu Thủy Trường Thiên, Thu Thủy Trường Thiên tựa hồ không hề có chút cảm giác, chỉ là cười với Tiểu Lộ như một con đại hôi lang (Người ta thế kia rõ ràng là nét tươi cười văn nhã a!):

"Trân Châu, muội là ngự thú sư, thứ này muội nhất định dùng đến. Đây là la bàn ngự thú sư cấp hai mươi có thể sử dụng, đối với triệu hoán cấp hai mươi về sau của muội có trợ giúp rất lớn. Thuộc tính của la bàn này khá tốt, so với đại đa số la bàn trên thị trường đều mạnh hơn một chút, xem như là món cực phẩm nhỏ. Chỉ là la bàn này trước đây Tiểu Nguyệt đã dùng qua, nếu như muội không chê bỏ, liền tặng cho muội."

Miệng của tên này cũng thực ngọt, hắn sẽ không phải là muốn theo đuổi muội ta chứ? Tiểu Lộ vui mừng mà tiếp nhận la bàn ngân sắc, cầm nơi tay thưởng thức. Đây là kiện trang bị thuộc tính đầu tiên sau khi nhỏ vào trò chơi nhìn thấy, đương nhiên thập phần hiếm lạ, ngược lại cực phẩm hay không cực phẩm nhỏ không có khái niệm. Hơn nữa hình dáng la bàn kia rất khá, Tiểu Lộ cầm nơi tay liền luyến tiếc buông ra. Chớp chớp ánh mắt, Tiểu Lộ nhìn chằm chằm ta, còn kém chút chưa viết mấy chữ "rất muốn" trên mặt. Ta thầm than, vốn nghĩ nha đầu này nhất thời chưa dùng được vật như vậy, ta dự định qua mấy ngày mới mang nhỏ đi đánh, không nghĩ tới ở chỗ này có thể lấy được một cái.

Nói thật ra, ta không dự định cho Tiểu Lộ dùng đồ tốt như thế. Một là đối với nhỏ mà nói, phẩm chất tốt xấu của thứ này, khi sử dụng đến khác biệt tuyệt không quá lớn, nhỏ lại không dự định lấy mấy thứ này để kiếm ăn, chỉ cần có thể chơi vui vẻ là được, hơn nữa có thuộc tính là cần thiết một ít kỹ xảo mới có thể phát huy hiệu dụng, kỹ xảo của nhỏ cơ bản bằng không. Thứ hai đạo lý của cái gọi là "hoài bích kỳ tội" ta vẫn biết, chúng ta hiện tại người đơn lực mỏng, nếu có thứ tốt gì khiến người ta đỏ mắt không chừng ngày nào đó sẽ khiến người ta để ý, đến lúc đó liền đối nghịch hoàn toàn với mục tiêu nguyên bản của kế hoạch mang mấy người Tiểu Lộ thoải mái đi chơi của ta. Thứ ba chính là muốn tìm trang bị thuộc tính tốt quá khó khăn, đương nhiên ta cũng không phải hoàn toàn không có biện pháp, thế nhưng phải tốn lượng lớn thời gian cùng tinh lực, căn bản là cái được không đủ bù cái mất.

Thế nhưng, ngày hôm nay ở chỗ này đột nhiên có người muốn đưa một món cực phẩm nhỏ cho Tiểu Lộ, ta cũng không tin trên trời sẽ rớt bánh thịt. Trái lo phải nghĩ, hình như ta hiện tại không có gì tốt để người ta phải mưu đồ đi? Chẳng lẽ là ta suy nghĩ nhiều? Ta nhìn nhìn biểu tình khát vọng của Tiểu Lộ, rốt cục gật đầu. Thôi đi, để cho nhỏ cao hứng một chút cũng tốt. Hơn nữa cho dù Thu Thủy Trường Thiên này có mưu đồ gì, ta chỉ cần cẩn thận một chút là tốt rồi. Ta cũng không tin ta ở Đông Long Thành làm phó thành chủ lâu như vậy, còn bảo vệ không được mấy tiểu cô nương.

Tiểu Lộ nhận được cho phép của ta, hoan hô một tiếng, cầm lấy la bàn lộ ra khuôn mặt tươi cười thật to với Thu Thủy Trường Thiên:

"Thu Thủy đại ca anh thực sự là người tốt! Cảm tạ anh."

Chỉ như vậy liền bắt đầu kêu đại ca, Tiểu Lộ nha đầu này cũng quá dễ thu mua đi?

"Đa tạ Thu Thủy Trường Thiên môn chủ chiếu cố Trân Châu như thế. Nếu như không có chuyện gì, huynh muội chúng tôi muốn rời đi. Còn có mấy bằng hữu chờ chúng tôi."

"A, được, các cậu xin cứ tự nhiên. Nếu như ở trong Hải Duyên Thành gặp phải trắc trở gì, xin nhớ kỹ tới tìm tôi. Ở tòa thị thành này, mọi người vẫn sẽ cho tôi vài phần mặt mũi."

Thu Thủy Trường Thiên đưa tên Tiểu Lộ vào bảng hảo hữu của mình, lại dạy Tiểu Lộ thêm anh ta làm hảo hữu, mới phất tay nói lời từ biệt với chúng ta. Bởi vì người ta không phải muốn tìm ta thêm hảo hữu, ta cũng thấy không tốt khi can thiệp quá nhiều, cuối cùng vẫn để cho hắn ta cùng Tiểu Lộ liên lạc. Sau khi đi khỏi chừng một đoạn đường, ta bắt đầu thanh lý một loạt sự tình phát sinh ngày hôm nay, đột nhiên phát hiện thịnh danh chi hạ vô hư sĩ (người nổi danh không có kẻ nào tệ), tên Thu Thủy Trường Thiên kia quả nhiên là nhân vật khôn khéo, hết thảy ngày hôm nay hắn ta làm như đều là vì thành lập giao tình với Tiểu Lộ. Ta tuy rằng không mong muốn, nhưng từng bước một đối phương đi đều thiên y vô phùng, cư nhiên khiến cho ta tìm không được cơ hội cự tuyệt. Giao tiếp với người như vậy, phải xốc lại hoàn toàn tinh thần, bằng không một khi không cẩn thận sẽ bị hắn ta dắt mũi. Thật là, lúc ta còn là Mạc Ly đã phiền chán đối với chuyện như vậy, không nghĩ tới lúc này lại rơi vào. Xem ra về sau vẫn phải cách tên Thu Thủy Trường Thiên kia xa một chút tốt hơn, tốt nhất là ngay cả những người khác của Trường Thiên Môn cũng không gặp. Tuy rằng ta đến bây giờ vẫn chưa nghĩ thông suốt hắn ta đến tột cùng mưu đồ cái gì.

****

Thấy tiểu tử kia lôi kéo Phấn Hồng Trân Châu nhanh chóng chạy mất, Thu Thủy Trường Thiên có chút buồn cười, lúc nào mà mình cũng biến thành hồng thủy mãnh thú? Ban nãy ánh mắt tiểu tử kia nhìn mình giống như là đang đề phòng cướp, có đáng sợ như thế sao? Thu Thủy Trường Thiên thừa nhận bản thân có chút tâm tư nhỏ, bất quá cũng không đến mức bị người phòng bị như thế đi?

"Trường Thiên, cậu làm gì hứng thú như thế với tiểu tử kia vậy? Bất quá chỉ là một tân thủ mà thôi."

Thu Thủy Trường Thiên thần bí mà nói với hảo hữu bên cạnh:

"Tiểu tử kia tuyệt đối không phải người thường. Nói không chừng là cao thủ nào đó chuyển thế."

"Cậu thế nào biết?"

Lam Sắc đầy mặt kinh ngạc, tình báo trong môn đều phải thông qua hắn, Trường Thiên lúc nào nhận được tin tức, vì sao hắn tuyệt không biết? Thu Thủy Trường Thiên đột nhiên xấu xa mà nhìn hắn một cái:

"Trực giác."

"..."

19. Quyển 2 - Chương 15: Tiết 15

Editor: Toujifuu

***

"Tâm của hải dương, vinh quang của biển rộng, tâm nguyện của người chèo thuyền..."

Ta xem qua một đám nhiệm vụ, nỗ lực tìm kiếm một nhiệm vụ phù hợp yêu cầu của ba vị đại tiểu thư kia. Mà Tiểu Lộ cùng hai vị tỷ muội của nhỏ lại ở một bên líu ríu cười nói, không chút nào để ý ánh mắt của người xung quanh. May mắn, do chuyện ngày đó ở trung tâm quảng trường, rất nhiều người đều biết Tiểu Lộ là người Trường Thiên Môn bảo hộ, những tên tiểu tử có ý đồ gây rối ngược lại lần lượt thu liễm hơn rất nhiều, đây là thu hoạch ngoài ý muốn ta không nghĩ tới.

"Hải Chi Hoa (hoa của biển, ta thấy để tên kia hay hơn), nhiệm vụ này có vẻ không tồi. Trân Châu, qua xem."

Nghe thấy tiếng gọi của ta, ba tiểu cô nương chạy tới.

"Ca, anh tìm được rồi? Cái nào?"

"Cái thứ bảy từ trên đếm xuống, Hải Chi Hoa. Đó là một nhiệm vụ cấp thấp dưới cấp mười lăm, các em làm vừa vặn."

“Nơi đó xinh đẹp không? Địa phương không xinh đẹp chúng em cũng không đi.”

Tiểu Lộ chọn ba lựa bốn mà nói, ta liếc ngang nhỏ một cái:

“Tiểu thư, nhìn tên này cũng biết cảnh sắc khẳng định không tồi rồi. Các em không phải là yêu thích hoa hoa cỏ cỏ sao?”

Hai tiểu nha đầu còn lại ở một bên ha ha cười, mấy nhỏ cùng ta còn chưa quen thuộc, đối với ta người làm đại ca này coi như tôn trọng, nào như Tiểu Lộ, không lớn không nhỏ mà chỉ biết sai khiến ta.

“Thủy Tinh, Mã Não, chúng ta liền làm cái này nga?”

Chanh Hoàng Thủy Tinh gật đầu:

“Không sao, dù sao tụi mình cũng không hiểu. Liền nghe hai người là được rồi.”

Tiểu Lộ hì hì cười chạy tới nhận nhiệm vụ, nhỏ lần này xem như là nghiện làm đội trưởng nhận nhiệm vụ, lại trái điểm phải chọn nửa ngày đối với bảng nhiệm vụ, mới đem chức vụ đội trưởng trả lại cho ta.

“Ca chúng ta hiện tại đi nơi nào?”

“Các em mua chút đồ vật trước đi. Mua tám bình Chân Nguyên Thủy cùng hai viên Hồi Huyết Hoàn. Chức nghiệp của các em tiêu hao chân nguyên khá lớn. Mặt khác Thủy Tinh còn phải đổi một bộ nhạc khí cấp mười hai dùng, phải chính em đi chọn. Mã Não cần hai xấp bùa cùng một cây bút chu sa, roi huấn luyện thú của Trân Châu đã có, không cần mua nữa. Được rồi, chỉ cần những thứ này, tiền ban nãy anh cho các em hẳn là đủ rồi, các em đi mua đồ đi, anh đi hỏi thăm tình huống nhiệm vụ này một chút, chờ một lát tập hợp ở cửa nam. Đồ vật thì các em có thể đi đến mấy quầy hàng nhỏ ở trung tâm quảng trường tìm xem, có thể sẽ có mấy thứ so với trong quán tiện nghi hơn, tốt hơn.”

Ba tiểu nha đầu cái gì cũng không hiểu, sau khi nghe phân phó của ta ngoan ngoãn gật đầu, bị ta đuổi, vừa cười vừa chạy đi. Ta nhẹ nhàng thở dài một hơi. Được ba nữ hài tử thanh xuân xinh đẹp vây quanh, bất luận một người nam nhân nào cũng đều sẽ cảm thấy có mặt mũi, thế nhưng áp lực cũng lớn a, nhìn nhìn nam nhân trong đại sảnh này đi, mắt đều sắp bốc lên lục quang, hận không thể nuốt sống ta, thay thế vị trí của ta. Đến, ta vẫn nên tránh nhanh thôi.

Căn cứ gợi ý của nhiệm vụ, ta tìm được một quán rượu nhỏ trong góc thành đông bắc. Trong quán thực hôn ám, mùi rượu nồng đậm cùng vị mồ hôi, cái loại vị đạo đặc biệt này thiếu chút nữa huân ta té ngã. Xem ra ta không cho ba tiểu cô nương theo tới là đúng, mấy nhỏ hơn phân nửa sẽ chịu không nổi địa phương như vậy.

Ở trong một góc âm u của quán rượu, một trung niên nam nhân râu tóc loạn thành một đoàn nằm nghiêng trên mặt đất, bên người chất đầy bình rượu. Ta mới vừa đi đến trước mặt ông ta, chợt nghe ông ta nấc một cái vang dội, một cỗ khí chua của rượu phả ngay vào mặt.

“Lý đại thúc, ngài là Lý đại thúc đúng không?”

Hệ thống nói cũng thực chuẩn, Lý Tam này chính là tửu quỷ mười phần, quá dễ nhận ra. Nghe thấy ta gọi ông ta, Lý Tam mở một con mắt, quét nhìn ta hai cái, thều thào nói:

“Ngươi là ai? Tiểu tử, ta không nhận ra ngươi.”

“Lý đại thúc, là tôi nghe nói thúc đã thấy qua Hải Chi Hoa trong truyền thuyết, đặc biệt đến bái phỏng. Thúc có thể kể cho tôi chuyện của Hải Chi Hoa không?”

Ánh mắt Lý Tam sáng lên:

“Ha ha, không nghĩ tới bây giờ còn có người tin lời nói của ta. Ta đã nói a, ta nói đều là sự thực, sao không có ai tin tưởng?”

Ta âm thầm buồn cười, lời kịch này, Lý Tam này cũng không biết đã nói bao nhiêu lần.

“Người trẻ tuổi, cậu không nên bị tên Lý Tam này lừa, hắn chỉ biết gạt người.”

Một vị khách nhân bên cạnh bàn hảo tâm nhắc ta, ta gật đầu mỉm cười với ông, cảm tạ ý tốt của ông. Bên này Lý Tam cũng không chịu thua kém:

"Uy, ngươi người này cũng không nên nói lung tung! Ta, ta không gạt người, ta thực sự thấy được, ngay phía nam…"

Ông ta nói đến chỗ then chốt đột nhiên dừng miệng, chuyển tròng mắt nhìn nhìn ta, vươn hai ngón tay, nói:

"Ngươi mua cho ta hai bình rượu ta mới nói cho ngươi."

Điều này có gì khó, ta vẫy tay, tiểu nhị bưng tới hai bình rượu đặt trước mặt ông ta. Lý Tam nâng bình rượu lên đặt dưới mũi hít sâu một hơi, nói:

"Rượu này không được, ta muốn Thập Lý Phiêu Hương do chưởng quầy ở đây tự mình ủ."

"Thập Lý Phiêu Hương?"

Nghe qua hình như không phải thứ dễ có a. Ta nhìn đến biểu tình một bộ không có rượu liền không mở miệng của Lý Tam kia, ta không có biện pháp, liền đi về phía nội đường.

Không phí công phu gì liền thấy được chưởng quầy quán rượu, cái người trông tròn vo này thực dễ nói chuyện, ta vừa nói cần Thập Lý Phiêu Hương ông ta liền đáp ứng. Thế nhưng ông ta cũng nói ra một điều kiện, chính là muốn thu một đồ đệ, cùng ông ta học bản lĩnh chế rượu này. Ta không biết thế này coi như là một vòng của nhiệm vụ hay là phần thưởng của nhiệm vụ, vạn nhất người tới đã học qua kỹ năng sinh hoạt thì làm sao đây?

Trước mặt ta bắn ra một tấm bảng nửa trong suốt, ta lựa chọn hàng xác định. Rất nhanh, chức nghiệp sinh hoạt của ta liền biến thành: ủ rượu sư (sơ cấp), chưởng quầy béo hình như đối với ta thực thỏa mãn, cho ta một quyển sách cùng vài loại tài liệu ủ rượu thông thường, liền dẫn ta vào phòng chứa rượu dưới đất. Ta ở bên trong tìm được loại rượu có tên "Thập Lý Phiêu Hương" lấy hai bình. Không phải ta không muốn lấy nhiều, chỉ là ông chủ béo kia nhìn thùng rượu của ông ta như đang nhìn tâm can bảo bối, nhất cử nhất động của ta đều ở dưới sự quan tâm của ông. Ta cũng không muốn vì một bình rượu không biết vị đạo gì, mà bị chưởng quầy này bắt lấy bím tóc hủy nhiệm vụ.

Mang theo Thập Lý Phiêu Hương lần nữa tới gặp Lý Tam, Lý Tam từ thật xa đã ngửi thấy được vị đạo của nó, hai mắt nhấp nháy tinh quang.

"Đến, tiểu huynh đệ, nhanh đưa cho ta!"

Ta cho ông ta một bình, Lý Tam mỹ mỹ mà uống vài ngụm lớn, thỏa mãn mà thở hắt ra, nói:

"Nói đi tiểu tử, ngươi muốn biết cái gì?"

"Tôi muốn biết thúc ở nơi nào thấy Hải Chi Hoa?"

Nhắc tới Hải Chi Hoa, Lý Tam rượu cũng không uống, như là lâm vào hồi ức:

"Ta nhớ kỹ đó vẫn là chuyện lúc ta còn trẻ. Ngày đó chúng ta rời bến đánh cá, cả ngày cũng không có thu hoạch gì, đúng lúc đó, chúng ta phát hiện hướng tây bờ biển phía nam có một cái động bị chìm phân nửa dưới nước biển. Mấy người tuổi trẻ chúng ta lá gan cũng lớn, liền chèo thuyền vào. Ngay trong động kia, chúng ta thấy được Hải Chi Hoa. Nó đỏ rực đỏ rực, không chân thực tựa như mộng…"

Lý Tam nói nửa ngày, ta đã bắt ra được ba từ then chốt từ bên trong: bờ biển hướng tây, động phân nửa chìm dưới nước, Hải Chi Hoa màu đỏ rực. Có lẽ một bước này chính là để cho chúng ta tìm được những gợi ý này, mới lại đi giải khai bước tiếp theo. Lý Tam nói xong, lấy đi bình Thập Lý Phiêu Hương thứ hai từ trong tay ta, lùi về vị trí cũ của ông ta. Ta không lưu lại nữa, một đường chạy chậm nhằm phía cửa thành nam.

20. Quyển 2 - Chương 16: Tiết 16

Editor: Toujifuu

***

Khi ta vội vã chạy đến cửa thành nam, nhìn trái nhìn phải cũng không thấy nhóm Tiểu Lộ đâu. Chẳng lẽ ba vị tiểu thư này lạc đường? Ta đầy mặt nghi hoặc mà tìm một góc chờ. Thẳng đến lúc ước chừng sau một giờ, ta mới phát hiện bản thân phạm vào một sai lầm —— hết thảy nữ nhân, vô luận lớn nhỏ, đều có cùng một thứ yêu thích, đặc biệt thời điểm có trên hai vị nữ tính ở cùng nhau, khi đó lại càng sẽ kéo dài gấp bội, đó chính là đi dạo phố! Rất rõ ràng, theo ta thấy nhiều nhất cần nửa tiếng đồng hồ là có thể mua hết những thứ cần dùng đến bây giờ đã gần hơn hai giờ còn chưa thấy cái bóng của mấy nhỏ, vậy khẳng định là đang lưu luyến đi tới đi lui tại mỗi một quầy hàng đến mức quên cả trời đất.

Mắt thấy mặt trời trên đỉnh đầu đang chầm chậm bò, ta đang suy nghĩ ngày hôm nay dứt khoát tìm một chỗ ngụ lại, ngày mai mới lại đi nữa. Phải biết rằng, có chút nguy hiểm trong đêm tối không giống như ban ngày, Thế Giới ở phương diện này làm phi thường chân thực, vì vậy ta không muốn bởi vì ở trong ban đêm tầm nhìn thấp đi ra ngoài mà dẫn phát việc ngoài ý muốn nào đó.

"Ca!"

Thanh âm của Tiểu Lộ trước khi ta hạ quyết định đúng lúc vang lên, cứu lại một hồi hành động sắp bị bỏ dở nửa chừng.

"Ca, anh xem mấy thứ chúng em mua này, chúng em đã cùng bọn họ ép giá nha, Thủy Tinh chính là cao thủ nga, giết chết rất nhiều, chúng em đều mua được giá tiện nghi nha."

Ta nhìn nhìn một đống đồ Tiểu Lộ cầm trong tay hiến ra. Không ngoài dự liệu, ngoại trừ những thứ ta kêu mấy nhỏ mua, còn có vụn vụn vặt vặt mấy thứ đồ xinh đẹp mà không dùng được như dây cột tóc, trang sức phẩm bạch bản các loại. Những thứ này thường ngày đều là không ai cần, tất cả đều là những thứ do mấy người chơi luyện chức nghiệp sinh hoạt làm để luyện tập, cũng chỉ có những tiểu nữ sinh như mấy nhỏ mới thích. Còn may mấy nhỏ cũng đã mua đủ mấy thứ ta yêu cầu, ta cũng không đành nói cái gì, chỉ có thể thầm than, mấy nha đầu này thực sự là không lo việc nhà không biết củi gạo quý, mấy nhỏ cho rằng mấy món tiền đó đều là từ trên trời rớt xuống sao a? Cũng không biết tiết kiệm một chút.

"Đi thôi, sắc trời không còn sớm. Nếu không đi, sợ là ngày hôm nay chúng ta làm không được nhiệm vụ này."

Mang theo ba con "chim nhỏ vui sướng", nhóm bốn người chúng ta đi hướng bãi biển. Vùng ven biển vàng kim như trăng rằm kia khiến cho ba nữ tử kinh thán từng đợt. Tuy rằng đã không phải lần đầu tiên đến, thế nhưng ba người Tiểu Lộ vẫn bị cảnh đẹp này hấp dẫn đến mức không chuyển chân. Thật vất vả chờ mấy nhỏ lưu luyến không rời mà đi khỏi phiến bãi cát vàng kim kia, cũng đã buổi chiều. Ta nhìn nhìn thái dương có chút ngả về tây, trong lòng ngầm vội, nhưng cũng không có biện pháp. Nghĩ đến nhiệm vụ cấp mười mấy hẳn là sẽ không quá khó khăn đi? Có lẽ nắm chặt một chút vẫn có thể làm xong, đêm nay phải tận lực trở lại trong thành qua đêm mới tương đối tốt.

Lấy kinh nghiệm của ta, nhiệm vụ cấp mười lăm không có trình tự quá phức tạp, đại bộ phận đều là giết chút tiểu quái, chạy chân các loại, nhiệm vụ xuất hiện mê cung cùng tình hình đặc dị rất ít. Không bao lâu sau, chúng ta men theo bãi loạn thạch của bãi biển phía tây tìm được cái thạch động theo như lời của Lý Tam. Cửa động rất rõ ràng, ngay trên một mảnh vách đá rộng lớn cao cao, dù là ai đều có thể liếc mắt một cái liền nhìn thấy. Nhiệm vụ không khó khăn như thế khiến cho ta thất vọng một trận.

Đi vào thạch động, thạch động cũng không sâu, trên cơ bản liếc mắt một cái là có thể thấy đến cùng. Vách động khô ráo bị gió biển thổi nhiều năm, có chút vết tích cát hóa, triều văn nhợt nhạt đầy vách động, tản ra tầng tầng như đóa hoa.

"Chính là ở đây? Nơi nào có hoa a?"

Tiểu Lộ rất hoài nghi, một chút cái bóng của "hoa" nhỏ cũng không thấy được. Ta cũng tìm tìm mọi nơi, đích xác không có. Trong động này rỗng tuếch, sạch sẽ đến mức ngay cả khối đá cũng không thấy, nơi nào

sẽ có hoa gì.

Trong lòng ta lộp bộp một chút, hỏng rồi, sẽ không phải là để cho ta trúng giải thưởng lớn chứ? Sau khi nhìn kỹ thuyết minh của nhiệm vụ, ta xác định lúc này đây ta đích thật là vận khí cực "tốt", gặp phải một nhiệm vụ tình hình đặc dị. Mấy nhiệm vụ loại hình này chỉ là cách gọi mà mấy người chúng ta quen dùng, ở trên mạng cũng có người dùng xưng hô khác. Nói chung chính là một câu nói, nhiệm vụ tình hình đặc dị không hề giống mấy nhiệm vụ giết quái, tìm bảo, mê cung đơn thuần các loại, mấy loại nhiệm vụ trên đây đều có thuyết minh nhận nhiệm vụ rõ ràng, ngươi nên làm gì làm gì, nên đến nơi nào đến nơi nào, có thực lực liền lên, không có thực lực liền xong đời, giản đơn sáng tỏ không có gì không giống mấy trò chơi khác. Thế nhưng nhiệm vụ đặc dị ngoại trừ cần thiết thực lực nhất định, còn cần vận khí nhất định. Ta từng nghe nói, có người sau khi gặp phải loại nhiệm vụ này may mắn qua cửa ải, phát hiện điều kiện hoàn thành nhiệm vụ này có khi là cần thiết thời gian đặc biệt, có khi cần thiết thuộc tính đặc biệt, có khi cần thiết vận khí vô cùng tốt… Điều kiện yêu cầu thiên kì bách quái, căn bản không có định số. Hơn nữa tựa hồ cùng một nhiệm vụ, người nhận bất đồng, thời gian bất đồng, điều kiện hoàn thành nhiệm vụ cũng là bất đồng. Bởi vậy, mấy thứ ngay cả công lược đều không có loại này, nếu gặp phải, cũng chỉ có nước mặc cho số phận, hoàn thành hay không không phải bản thân định đoạt.

Ta khó xử mà nhìn lướt qua ba nữ tử, nhiệm vụ đầu tiên của mấy nhỏ chẳng lẽ phải chết non như vậy? Sợ là không tốt đi. Ta nghĩ mấy nhỏ có thể sẽ nói ta người làm đại ca này một chút tác dụng cũng không có, nhiệm vụ nhỏ như thế đều làm không được, ta liền bồn chồn trong lòng. (Lại nói như thế nào cũng là một nam nhân, ta vẫn còn có chút lòng tự trọng của nam nhân.)

Chưa từ bỏ ý định mà tìm trong động ngoài động vài lần nữa, ngay cả khe đá đều nghía vô nhìn nhìn. Không tìm ra được "Hải Chi Hoa", ngược lại trông thấy một người quen. Ta kinh hỉ một chút, nhảy dựng lên kêu to:

"Lăng Thiên, Lăng Thiên!"

Lăng Thiên ngẩng đầu nhìn nhìn ta, rồi đi tới.

"Cậu ở chỗ này làm gì?"

Thanh âm thanh lãnh bình thường, cũng may chúng ta ở chung vài ngày, mới có thể tại trong loại ngữ điệu này nghe ra anh ta cũng là thực cao hứng.

"Tôi cùng muội tôi còn có bằng hữu của nhỏ đến làm nhiệm vụ."

Lăng Thiên liếc mắt nhìn phía sau ta một cái, hỏi:

"Hải Chi Hoa?"

Ta hung hăng gật đầu:

"Đúng. Anh đã làm? Ở nơi nào có thể nói được không? Chúng tôi ban nãy đã tìm mọi chỗ ở đây cũng không có nửa điểm cái bóng của hoa."

Lăng Thiên lắc đầu, nói:

"Thứ kia sẽ không phải lúc nào cũng đều có, là có thời gian. Hiện tại nhìn không thấy."

Aiz, ta đã biết là như thế mà, cái nhiệm vụ đáng chết này, thế nào lại để cho ta nhận được a!

Nghe thấy ta pi pi pô pô nói thầm, Lăng Thiên nhìn ta một cái, nói:

"Tôi bây giờ muốn đi Thủy Tinh Cung dưới biển. Nếu như các cậu giúp tôi làm nhiệm vụ này, tôi liền mang các cậu tìm Hải Chi Hoa."

Ta nghe nói như thế vô cùng kỳ quái mà nhìn Lăng Thiên. Người này bình thường một câu cũng đều không nói, ngày hôm nay thế nào nhiệt tâm như thế a?

"Được a, tôi không có vấn đề. Mấy em thì sao?"

Ta quay đầu lại nhìn, mấy nữ hài tử Tiểu Lộ vừa nghe nói đi Thủy Tinh Cung, lập tức từ bỏ mục tiêu nguyên bản, ngược lại đối với loại kiến trúc Thủy Tinh Cung đại danh đỉnh đỉnh kia tràn ngập hứng thú.

"Chúng em cũng không có vấn đề. Ca, liền đi Thủy Tinh Cung đi."

Không nghĩ tới những thứ trong truyền thuyết là thứ có thể hấp dẫn người nhất, ba nữ tử đối với Thủy Tinh Cung dưới đáy biển tràn ngập hướng tới, ta đều sợ mấy nhỏ sẽ phấn đấu quên mình mà chạy vào trong biển.

21. Quyển 2 - Chương 17: Tiết 17

Editor: Toujifuu

***

Đẳng cấp nhiệm vụ của Lăng Thiên cũng không cao, theo anh ta nói là một nhiệm vụ trang bị cấp hai mươi. Nhiệm vụ như vậy mỗi một chức nghiệp đều có, chẳng qua mỗi một chủ thành không giống nhau mà thôi.

"Đó là nhiệm vụ gì?"

"Giết quái. Đều là cận chiến, có mấy con viễn trình, bất quá không nhiều."

Người có kinh nghiệm quả nhiên không tầm thường, vừa nghe đã biết ta hỏi cái gì. Cùng theo cách nói của anh ta, ta cơ bản có thể xác định nhiệm vụ lần này của mình, chính là tiến hành chi viện hỏa lực viễn trình, khi tất yếu còn phải làm nhân vật dẫn quái. Về phần ba nhỏ kia có nghe hiểu hay không, không phải ở trong phạm vi kế hoạch của ta, mấy nhỏ chỉ cần không gây thêm phiền cho chúng ta là tốt rồi.

Thủy Tinh Cung nghe tên khiến người ta có một loại tưởng tượng tốt đẹp, nhưng trên thực tế cửa vào của nó lại ở một địa phương không hề có nửa điểm quan hệ tới cái chữ tốt đẹp này. Lăng Thiên mang theo chúng ta vòng qua bãi loạn thạch, tốn một ít thời gian đi đến bên một mảnh đầm lầy. Ta không nghĩ tới tại vùng biển mỹ lệ này cũng sẽ xuất hiện loại địa phương như vũng bùn đầm lầy này, khó trách rất ít có người nhắc tới chữ Thủy Tinh Cung, sợ là căn bản người tới nơi này cũng rất ít.

Ta khó xử mà nhìn thoáng qua ba nữ hài tử, mấy nhỏ có thể có ý kiến hay không? Đã từng có một nữ nhân xinh đẹp, đối mặt quái xương hô to gọi nhỏ, đối mặt quái vật thất kinh, đến sau cùng chúng ta đành phải cung phụng cô như tiên nữ, mấy anh em chúng ta đánh quái, để cho cô ngồi một bên nói chuyện phiếm ké kinh nghiệm. Ta nghĩ Tiểu Lộ mấy nhỏ hẳn là sẽ không làm chuyện như vậy, thế nhưng nữ hài tử đều thích xinh đẹp, đầm lầy bẩn loạn này mấy nhỏ sẽ nhảy xuống?

Về sau ta mới phát hiện lo lắng của mình chỉ là dư thừa, ba nha đầu này biểu hiện so với ta còn tích cực hơn, nhìn trái nhìn phải đầm lầy bốc lên bọt khí kia, vẻ mặt hưng phấn mà hỏi:

"Từ nơi này đi xuống? Chỉ cần nhảy sao?"

Ta cùng Lăng Thiên hai mặt nhìn nhau, đây thật đúng là nữ tử hiếm thấy a. Lăng Thiên cũng hiếm thấy có được chút nét tươi cười đối với mấy nhỏ:

"Chờ một chút sẽ có đường."

Anh ta lấy ra một tấm bài nhỏ do thủy tinh chạm khắc thành ném vào trong đầm, tấm bài đón gió liền dài ra, phân liệt thành rất nhiều mảnh đá vuông vắn một thước phủ lên trên đầm lầy, hình thành một cây cầu nổi, thông hướng giữa đầm. Ba người Tiểu Lộ đầy mặt kinh ngạc, tranh nhau hỏi đây là thứ gì, có thể tìm thêm một khối để chơi hay không. Ta cười khổ một bên giải thích cho ba bé cưng hiếu kỳ đây là vật phẩm nhiệm vụ, không phải nơi nào cũng đều có thể dùng, một bên kêu mấy nhỏ đuổi theo cước bộ Lăng Thiên.

Trung gian đầm lầy không biết từ khi nào đã vô thanh vô tức lộ ra một cái động lớn, từ phía trên nhìn xuống sâu không thấy đáy. Hố sâu tối om om khiến trong lòng người ta có chút phát run, ba tiểu cô nương ban nãy còn gan lớn vô cùng kia hiện tại cũng không nói năng gì nữa, bị gió phía dưới thổi qua lập tức vây lấy ta, Tiểu Lộ lại càng nắm chặt tay ta.

Lăng Thiên nhìn xuống phía dưới một cái, gật đầu với ta, nhảy xuống trước. Ta kéo ba cái "bao quần áo" đến miệng động, hỏi:

"Các em thực sự muốn đi xuống? Nếu như không muốn đi hiện tại cũng có thể trở về thành chờ các anh."

Ba nữ hài tử nhắm chặt mắt bắt lấy ta, dùng sức lắc đầu, lộ ra bộ dáng theo tới cùng. Bất đắc dĩ, ta chỉ đành mang theo mấy nhỏ cùng nhảy xuống. Sau khi ta nhảy rồi nhanh chóng rơi xuống, cảm giác không trọng lực khiến cho bên người ta vang lên ba tiếng thét chói tai thật dài. Đáng thương hai tay ta đều bị nắm lấy không có thứ gì che lỗ tai, chờ khi mấy nhỏ ngừng lại, lỗ tai của ta trong vài phút đều luôn kêu ong ong.

Khí lưu quét qua bên người, chúng ta từ rơi xuống cao tốc đến bay xuống thong thả, không quá mười giây liền tới đáy. Cảm thụ được hai chân bị mặt đất mềm mại chấn một chút, ta không di chuyển một chút mà đáp xuống đất một cách hoàn mỹ. Xem ra gia tăng nhiều nhanh nhẹn cũng có chỗ tốt, chí ít tính cân đối hiện tại của ta so với trước đây tốt hơn nhiều.

Tiểu Lộ mấy nhỏ chưa hoàn hồn được mà vịn ta đứng một hồi, chờ sau khi mắt ta thích ứng hắc ám bốn phía, mấy nhỏ mới từ loại trạng thái này hồi phục lại. Ta thấy Lăng Thiên đang đứng bên một thông đạo nhỏ tối om chờ, cũng thấy không rõ trên mặt là biểu tình gì. Ta lo lắng anh ta có thể cảm thấy chờ quá lâu, vội vàng đi qua.

"Đi bên này?"

"Ừm."

Lăng Thiên không nói gì thêm, vừa quay đầu lại liền đi vào trong thông đạo trước. Ta căn dặn ba nữ tử đi theo, bản thân đi nhanh vài bước đuổi theo bước tiến của Lăng Thiên. Người cao là có chỗ tốt, cự ly một bước của anh ta kéo rất lớn, thông thường anh ta đi hai bước ta phải đi ba bước mới có thể theo kịp. May mắn chức nghiệp của ta thuộc tính nhanh nhẹn, bằng không chỉ cần đuổi theo tốc độ của anh ta cũng không dễ dàng.

Trong thông đạo không có người nói chuyện. Ta là bởi vì thói quen trước đây làm nhiệm vụ dưỡng thành, vì không muốn đưa tới nguy hiểm không tất yếu, thông thường trong quá trình nhiệm vụ đều tận lực bảo trì yên lặng. Lăng Thiên hơn phân nửa cũng là vì nguyên nhân này, trực giác của ta cho rằng như vậy. Ba người Tiểu Lộ ngược lại thực sự sợ hãi, bây giờ còn chưa hoàn toàn khôi phục lại từ trong cảm giác đáng sợ kia, vì vậy cũng không có tâm tư nói giỡn.

Như vậy tốc độ một đường đi tới lại rất nhanh, đi khoảng chừng ba phút, ta phát hiện cảnh vật bên người có biến hóa. Bắt đầu là trên vách bùn xuất hiện vụn vặt những mảnh đá lóe sáng, về sau loại đá này càng ngày càng nhiều, chậm rãi gắn bó thành một mảnh, ta mới phát hiện đó nào phải là đá lấp lánh gì, rõ ràng là vô số thủy tinh lớn nhỏ không đồng nhất, hình thái khác nhau. Những thủy tinh này được ánh sáng không biết từ nơi nào chiếu vào, thoạt nhìn lấp lánh trong sáng cực kỳ xinh đẹp. Tiểu Lộ mấy nhỏ từ sợ hãi lúc đầu, đến kinh hỉ không ngớt bây giờ, ánh mắt nhìn những thủy tinh đó đều có chút không đúng. Trời biết tòa cung điện lấy thủy tinh làm tường này còn xa bao nhiêu, chỉ theo thông đạo này mà nói thực cũng có chút bộ dáng của Thủy Tinh Cung.

"Ca, ở đây thật xinh đẹp."

Tiểu Lộ tới gần ta nhỏ giọng nói. Bởi vì dọc theo đường đi đều không xuất hiện quái vật, ta cũng không ngăn nhỏ nói chuyện.

"Chờ lát nữa đi vào có thể sẽ càng hấp dẫn. Các em cũng không nên chỉ chú ý xem cảnh đẹp, mà quên hết những điều anh bình thường dạy cho các em. Làm giống như hai ngày nay khi chúng ta luyện cấp vậy, các em không nên chạy loạn."

"Vâng!"

Ba nha đầu nghịch ngợm trăm miệng một lời đáp lại, mặt cười hì hì, cũng không biết mấy nhỏ nghe lọt được bao nhiêu.

Lại đi về phía trước một đoạn, ta chỉ cảm giác trước mắt rộng mở trong sáng. Đầu cùng của thông đạo này là một lối ra cao chừng hai thước, chui ra từ lối ra, bên ngoài có một đài cao nho nhỏ. Từ trên tòa đài cao này nhìn tiếp, ta chịu chấn động sâu sắc. Đây là một thung lũng cực đại, đài cao chúng ta đang đứng ngay giữa tường đá ven thung lũng. Trong thung lũng, các loại cung điện to to nhỏ nhỏ chênh lệch chằng chịt sắp xếp tại cùng nơi, căn bản là một tòa cung thành. Ở đây ngoại trừ lượng lớn thủy tinh được vận dụng, còn điểm xuyến các loại trang sức quý báu như san hô, bảo thạch, trân châu, một bộ dáng tráng lệ, khiến cho mấy người lần đầu tiên tới như chúng ta mục trừng khẩu ngốc. Những mặt tường trong suốt có thể soi ra được bóng người đó, những nóc nhà thủy tinh lấp lánh ánh sáng đó, những lan can bảo thạch được chạm khắc tinh vi đó… Chốn chốn lộ ra sự hoa mỹ, khoảng chừng tiên cung thắng địa mà mọi người hay hình dung cũng không khác gì như vậy. Cho dù là ta, cũng bị hoảng đến mức hoa mắt. Lại nhìn về phía trước, nước biển u lam giống như bầu trời lưu động ở trên cao ngàn mét, không biết được lực lượng gì chống đỡ, không có nửa điểm cảm giác bị ép xuống, những quái thú biển sâu cực đại cùng bầy cá năm màu rực rỡ tự động khoan thai bơi qua đó, đều không sản sinh nửa điểm hứng thú đối với nơi rực rỡ thần kỳ đường hoàng này. Ở đây so với bất luận một nơi nào mà ta đã đi qua trước đây đều bất đồng, mỗi nơi có một loại mỹ cảm đặc biệt.

Khẽ chuyển mắt, thấy trên mặt Lăng Thiên mang theo biểu tình tựa tiếu phi tiếu cổ quái, mặt ta đỏ lên, thực sự là bị anh ta chê cười mà. Trong mắt anh ta, biểu hiện ban nãy của chúng ta, khoảng chừng chính là một đám nhà quê đi.

"Được rồi, chờ lát nữa bên trong còn có. Chúng ta đi vào trước đi."

Ta không quên nhiệm vụ hôm nay tới nơi này, nhắc nhở ba cô nương. (Kỳ thực là không muốn bị người cười. ^^) Lúc đi ngang qua Lăng Thiên, lặng lẽ trừng anh ta một cái. Lăng Thiên không để ý, biểu tình ban nãy kia chỉ chớp mắt liền không còn, lại biến thành bộ dáng khô khan diện mục số 101 kia. Đi theo phía sau anh ta, chúng ta đi vào tòa cung điện mỹ lệ này.

22. Quyển 2 - Chương 18: Tiết 18

Editor: Toujifuu

***

Đi vào cung điện, mới phát hiện nhìn gần so với nhìn xa càng thêm đồ sộ. Ngọc trụ quỳnh hoa đong đưa sinh huy, quang ảnh đan xen, sáng đẹp mỹ lệ. Thấy điện vũ một mảnh yên lặng, trong lòng ta càng cảnh giác. Tỏ ý ba nữ hài không nên lên tiếng, ta cùng Lăng Thiên kéo ra cự ly ba bước một trước một sau đi về phía trước.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang vọng trên nền thủy tinh, đi không được vài bước, từ trong một gốc hoa bên cạnh 'hô' một tiếng phóng ra một bóng đen. Lăng Thiên cấp tốc nhảy qua bên cạnh, rút kiếm ra khỏi vỏ chỉ nghe một tiếng kim thạch vang lên, chống đỡ cùng bóng đen kia.

Ta lập tức thối lui thêm vài bước, kéo ra khoảng cách khoảng chừng hai mươi mét, hiện tại đây là cự ly tốt nhất mà độ chuẩn xác của tiễn ta tương đối cao, giá trị thương tổn cũng tương đối tốt. Giữa lúc này, Lăng Thiên đã tìm ra bản thể của quái vật kia, chính là gốc hoa bên cạnh kia. Thụ yêu huy động cành cây dài dài, đánh qua từng cái từng cái. Lăng Thiên di chuyển giữa khe hở của những nhánh cây đó, thành thạo mà vừa né tránh vừa đánh trả. Ta rút tiễn xuất cung nhắm chuẩn phương hướng của thụ yêu kia, một tiễn toàn lực bắn ra đâm vào thân cây, thị giác nhạy cảm của cung tiễn thủ khiến ta rõ ràng thấy có chất lỏng lục sắc chảy ra từ bên trong. Thụ yêu run lên, một cái "-30" thật to từ đầu nó dâng lên. Ta âm thầm lắc đầu, xem ra lực phòng ngự của thứ này rất mạnh, nếu như không phải công kích nhược điểm, sợ là tiễn của ta không phát huy được tác dụng gì lớn.

Ba người Tiểu Lộ thối lui đến vị trí so với ta còn xa hơn, mấy nhỏ đã quen đứng ở phía sau ta tiến hành hiệp trợ tiến công, ta không để ý mấy nhỏ, để cho mấy nhỏ tự mình đi chơi, dù sao lấy lực công kích của

mấy nhỏ cũng không có khả năng kéo cừu hận từ trên tay Lăng Thiên là được. (Nói là hiệp trợ, bất quá là chơi đến mức cao hứng, không có bất luận kỹ thuật gì đáng nói, chỉ bằng bản thân hệ thống kỹ năng công kích, bất quá ở dưới sự giáo dục của ta sẽ không gây thêm phiền mà thôi. Về điểm này mà nói mấy nhỏ coi như học được tương đối tốt.)

Ta đình chỉ bắn tên, thận trọng quan sát. Lăng Thiên đã đến gần thân của thụ yêu, đang công kích bản thể. Thụ yêu hoảng loạn một trận, vô số cành đong đưa cuốn ngược trở lại, thế nhưng chân chính có thể đến được vị trí Lăng Thiên đứng chỉ có một bộ phận rất ít, đại đa số đều đánh tới chỗ trống, cánh hoa màu trắng trên thân cây tung bay phiến phiến. Ta thầm khen một tiếng, không hổ là cao thủ, nhanh như vậy đã phát hiện phương thức công kích tốt nhất. Nhưng đó cũng không phải nơi bạc nhược nhất của thụ yêu, tiễn của cung tiễn thủ ta có thể tạo thành thương tổn đối với thân cây thụ yêu thực sự hữu hạn. Như vậy nơi nào mới là nhược điểm của nó? Ta đánh giá thụ yêu từ trên xuống dưới một phen, đột nhiên phát hiện ở trên đỉnh thân cây có một đạo khe nứt ngang nho nhỏ, hình dạng hai đầu nhọn trung gian rộng, như là vật gì đang mở ra. Ta bảo chứng ta cho tới bây giờ chưa từng thấy qua thứ này trên những cây khác. Thử bắn một tiễn qua, cư nhiên đánh ra thương tổn cao -98. Thụ yêu đau đến mức toàn thân phát run, hết thảy cành nhất tề quất về phía ta. Thế nhưng ta đứng cách nó hai mươi mét có thừa, vô luận cành cây có dài thế nào cũng không đạt được hai mươi mét a. Mà cành của nó giương lên như thế, vừa vặn tạo ra khe hở, càng thêm thuận tiện ta bắn tiễn về phía khe nứt của nó. Thụ yêu ngốc ngốc kia lại trúng hai tiễn, mới phản ứng lại, vội vàng lùi cành về muốn bảo hộ đạo khe nứt kia, thế nhưng Lăng Thiên làm sao sẽ cho nó cơ hội, trông đúng thời cơ một kiếm chém lên trên khe nứt, cừu hận bị ta lôi đi lập tức lại về trên người anh ta, những cành cây đó lần nữa công kích hướng anh ta.

Chuyện kế tiếp liền rất đơn giản, ta cùng Lăng Thiên không ngừng thay phiên đùa giỡn thụ yêu kia đến mức xoay quanh, rất nhanh liền đánh hết máu của nó. Thụ yêu này vốn không phải BOSS gì, cũng không phải quái vàng kim, vì vậy cũng không tồn tại tình huống 'nổ' (ý chỉ rớt ra nhiều vật phẩm). Nó thập phần dứt khoát mà biến thành từng khối thủy tinh, rả rích leng keng tản ra đầy đất. Ba người Tiểu Lộ hoan hô một tiếng, xông lên phía trước lấy thủy tinh ngắm nghía chơi đùa, Lăng Thiên lục lọi từ trong đống thủy tinh ra một kiện đồ vật, đi tới chỗ ta.

"Cho cậu."

"Đây là cái gì?"

Ta nhìn trái cây nho nhỏ anh ta đưa qua kia, kinh ngạc hỏi. Vỏ của trái cây này là trong suốt, dịch thể màu phấn lam đạm đạm bao bên trong đang lưu động, thoạt nhìn thập phần khả ái, ta cho tới bây giờ chưa từng thấy qua.

"Cái này gọi là Tinh Quả, có rất nhiều loại màu sắc. Ăn rất ngon, thử xem?"

Ta nhận lấy trái cây xinh đẹp kia, cẩn thận mà cắn một cái, một cỗ dịch thể lạnh lẽo chảy vào trong miệng, mùi thơm ngát đạm đạm, có chút vị đạo của việt quất trong hiện thực. Ta hút sạch chất lỏng bên trong không chừa một chút, chậc chậc lưỡi:

"Trong miệng lưu hương, thực sự là thứ tốt. Tinh Quả, tôi hình như nghe qua tên này a."

Lăng Thiên khó có được mà cười:

"Tôi biết cậu nhất định sẽ thích. Cái này so với những trái cây đỏ của cậu ăn ngon hơn chứ?"

Ta kinh ngạc mà nhìn anh ta:

"Anh hẳn nên cười nhiều, có thể mê chết một tảng lớn nữ hài tử."

Sắc mặt Lăng Thiên lập tức tối sầm, trừng ta một cái xoay người đi. Ta hì hì cười theo sau. Cùng anh ta ở chung lâu mới phát hiện, người này thực sự rất thú vị, nói không chừng chúng ta có thể trở thành bằng hữu rất tốt.

"Tôi nhớ ra rồi, Tinh Quả kia tôi đã thấy qua giới thiệu ở trên sách ủ rượu, nguyên lai là sản vật ở chỗ này. Tinh Quả lát nữa đánh ra đều cho tôi đi, tôi lấy đi ủ rượu."

Lăng Thiên nhìn chăm chú ta một lát, không có biểu thị gì. Bất quá về sau chúng ta gặp được vài viên Tinh Quả thụ yêu lưu lại đều vào vòng tay trữ vật của ta.

Đoàn người chúng ta đi đi dừng dừng, không bao lâu liền xuyên qua phiến hoa viên cây thủy tinh này, tiến vào một tòa đại điện. Ở chỗ này, chúng ta mới xem như chính thức tiến vào Thủy Tinh Cung, bởi vì xuất hiện quái chiêu bài của Thủy Tinh Cung —— binh tôm tướng cua.

Ta cho tới bây giờ đều không biết nguyên lai binh tôm tướng cua trong Thủy Tinh Cung đều khả ái như thế, thân mình mập mạp sáng trong, bộ dáng cực kỳ như phim hoạt hình. Chúng nó còn mặc y phục đủ mọi màu sắc, giống như búp bê vải mà nữ hài tử yêu thích. Ba nữ hài tử còn chưa đấu võ đã bị đối phương "chinh phục", chỉ lo chảy nước miếng với những nhóc con khả ái đó. Ta cùng Lăng Thiên câm lặng, ta căn dặn mấy nhỏ một phen, trực tiếp động thủ khai sát. Những binh tôm tướng cua này so với thụ yêu bên ngoài dễ đối phó hơn một chút, Lăng Thiên chống quái ở phía trước, ta ở phía sau chi viện hỏa lực, không qua bao lâu liền thanh lý một tảng lớn. Những vật nhỏ này cũng không rớt ra trang bị gì, đại thể chỉ rớt một ít khối đá thủy tinh bình thường, không có tác dụng gì. Ba nữ hài tử ngược lại rất yêu thích, chứa hết vào trong vòng tay của mấy nhỏ, nói là trở về tìm người làm một ít trang sức cho mấy nhỏ.

Cung điện tiếp nối cung điện, dùng hành lang gấp khúc nối tiếp giữa các tòa thính đường, chúng ta tại địa phương giống như mê cung này vòng vòng quanh quanh nửa ngày, càng ngày càng vào sâu. Đẳng cấp quái càng ngày càng cao, từ tiểu binh khoảng chừng cấp mười bốn mười lăm trước đó, đến cận vệ cấp mười sáu mười bảy chúng ta đối phó bây giờ, chúng ta đi càng ngày càng chậm. Trong một đội cận vệ ban nãy gặp phải còn xuất hiện đội trưởng cận vệ, một quái tinh anh dẫn theo một đội tiểu quái, chỉ dựa vào ta cùng Lăng Thiên đối phó vẫn có chút phiền phức. May mắn ba người Tiểu Lộ cũng nhìn ra chúng ta đánh không nhẹ nhõm bằng trước đó, chủ động qua hỗ trợ. Dựa theo thói quen đánh quái trước đây của chúng ta, Tiểu Lộ triệu ra một con Phong Thử dẫn dắt vài con quái rời đi, Thủy Tinh tăng thêm cho chúng ta hiệu quả "lực lượng", kỹ năng duy nhất mà nhỏ hiện tại học được, Mã Não dùng hỏa phù công kích con quái vật ta công kích. Đây là kế hoạch ngay từ đầu chúng ta đã định tốt, có mấy nhỏ gia nhập tốc độ có thăng một ít, ta cùng Lăng Thiên đều có thể rảnh tay để chuyên tâm công kích. Lăng Thiên ngay từ đầu đã đi về phía đội trưởng kia, ta thì đem mục tiêu đặt trên người hộ vệ bình thường. Nhược điểm của chúng nó ta đã tìm ra rõ ràng trong đối chiến ban nãy, một người dẫn đi vài con, vừa chạy vừa bắn, vận dụng đầy đủ chiến pháp "diều giấy", khiến những nhóc con cùng cấp với ta này hao chết ở trên đường.

Chờ ta giải quyết những tiểu binh này, bên Lăng Thiên cũng gần xong. Anh ta dựa vào kỹ thuật cao siêu của bản thân một mình đấu đội trưởng toàn thắng, còn đánh ra được một thanh trường kiếm Thủy Tinh, so với kiếm Thanh Đồng trên tay anh ta tốt hơn một chút, anh ta lập tức liền đổi.

23. Quyển 2 - Chương 19: Tiết 19

Editor: Toujifuu

***

Đi tiếp lại gặp phải vài đội quái vật, đều không tạo thành phiền phức quá lớn, chỉ có một lần bên trong xuất hiện một con đầu lĩnh bạch tuộc, có thể phóng ra luồng thủy tiễn công kích, khiến cho chúng ta chịu kinh hãi nho nhỏ.

Lại đi về phía trước, chúng ta phát hiện một đạo cổng vòm cao lớn. Trụ cửa cùng xà ngang cong cao lớn do lưu ly năm màu chế thành, trong một mảnh thủy tinh tinh thuần đặc biệt bắt mắt. Có lẽ là vì hiển lộ sự đặc biệt của nó, có lẽ là muốn nhắc nhở chúng ta những kẻ xâm nhập này, cánh cổng này thiết kế rộng lớn khổng lồ, ngầm mang một chút dữ tợn. Các loại quái thú biển điêu khắc trên đó giương nanh múa vuốt, lần lượt biểu hiện ra mặt hung bạo của chúng nó. Ta không biết tại trong Thủy Tinh Cung tinh mỹ hoa lệ thiết lập một cánh cửa như vậy là vì muốn dọa chúng ta những kẻ xâm lấn này, hay là vì biểu hiện ra lực lượng hung bạo che giấu dưới một mảnh ôn hoà kia, ta chỉ biết điều này biểu thị chúng ta đã sắp đến nơi. Mục tiêu của Lăng Thiên, hơn phân nửa ở phía trước.

"Lăng Thiên, nhóc con bên trong kia anh có tình báo không?"

"Là một ngư nhân, kêu là thiết giáp tướng quân. Đặc điểm là máu nhiều phòng cao, thế nhưng nhanh nhẹn không cao. Nó biết một chiêu Thủy Tiễn Thuật, là kỹ năng quần công, tối đa phát ba lần."

Quần công a, ta xem xét nhìn ba nữ hài phía sau, đại chiêu của tiểu BOSS cấp hai mươi sợ là chỉ cần một phát đã có thể tống cổ mấy nhỏ trở về thành.

"Trân Châu, các em mỗi người lưu lại một viên Hồi Huyết Hoàn, đưa hết những thứ còn lại cho Lăng Thiên. Còn có Chân Nguyên Thủy, các em mỗi người lưu lại một lọ, còn lại đưa cho Mã Não. Chờ lát nữa Thủy Tinh chỉ cần để ý gia trì Hồi Xuân Thuật cho Lăng Thiên, Trân Châu triệu Thiết Bối Quy bảo hộ chính các em, Mã Não dùng hỏa phù đập là được. Anh sẽ tận lực khống chế không cho BOSS phóng đại chiêu, nếu như không khống chế được, các em trở về thành chờ các anh ngay truyền tống trận."

Ba nữ hài lần đầu tiên đánh BOSS, hưng phấn trong lòng biểu hiện ngay trên mặt, đối với căn dặn của ta hung hăng gật đầu.

Ta cùng Lăng Thiên liếc nhau, hai người phối hợp cũng không phải lần đầu tiên, cũng không cần lời nói dư thừa, Lăng Thiên xông vào trước.

Sau cổng vòm, là một tòa đại điện rộng, trụ tròn cực đại kéo dài lên trên, cơ hồ nhìn không thấy đỉnh. Mặt đất thủy tinh bằng phẳng trơn bóng, đi lên trên sẽ phát sinh âm hưởng thanh thúy. Ở đầu cùng đại điện, trên một bảo tọa cao lớn, một con quái vật thân người đuôi cá đang ngồi, nó thân mặc thiết giáp tay cầm cương soa (cái này 3 chỉa, giống cái nĩa ấy), trừng hai con mắt to như chuông đồng nhìn thẳng chúng ta. Lăng Thiên bắt đầu gia tốc xông tới nó, mà ta thì dừng lại cước bộ ở trung gian đại điện. Liếc mắt một cái nhìn qua, toàn thân BOSS kia được thiết giáp bao bọc, cơ hồ không lưu lại một chỗ trống. Ta không biết tiễn của bản thân bắn lên trên có thể đánh ra bao nhiêu máu, chắc là sẽ không quá lý tưởng. Thở dài, trong lòng lại một lần nữa hạ quyết tâm, lần này trở về phải hảo hảo luyện tập lực đạo của tiễn một chút mới được a, bằng không gặp phải những con quái tìm không được nhược điểm liền khó làm, ngay cả xác ngoài của người ta đều bắn không xuyên được, cung tiễn thủ như vậy cũng quá vô dụng. May mắn, thiết giáp của tên thiết giáp tướng quân này tuyệt không phải thực sự bao bọc nó toàn bộ, bộ phận mặt cùng cái cổ còn lộ bên ngoài, lúc này mới để cho ta có phương pháp làm.

Lăng Thiên cùng thiết giáp tướng quân đánh giáp lá cà, ta phát hiện đúng như lời anh ta, tốc độ di động của thiết giáp tướng quân này thực sự không tốt, chỉ là phòng ngự của nó những tiểu binh trước đó không thể so sánh, là quái máu trâu điển hình, kiếm của Lăng Thiên chém lên đánh ra lượng máu thập phần không như ý người, xem ra phải mài.

Có Lăng Thiên ở phía trước hấp dẫn cừu hận, ta tạm thời không cần lo lắng nó sẽ xông qua. Phía sau bay ra từng đạo hỏa phù màu đỏ, thỉnh thoảng còn có một tia quang mang màu trắng, ba nữ hài cũng đang tận tâm hoàn thành nhiệm vụ ta giao phó mấy nhỏ. Mà ta thì thả chậm tốc độ xạ kích, mỗi một tiễn đều bắn ở bộ vị bất đồng, nỗ lực tìm ra địa phương tương đối bạc nhược.

Công kích của Lăng Thiên vẫn sắc bén như xưa, chiến đấu tựa hồ đã trở thành bản năng của anh ta. Không thấy vẻ mặt anh ta, chỉ nhìn khí thế toàn thân anh ta phát ra ta cũng biết tâm tình anh ta hiện tại cực kỳ vui sướng. Ngay khi tất cả mọi người cảm thấy cục diện được khống chế, ta phát hiện BOSS kia xuất hiện cử động đặc biệt. Chỉ thấy cổ họng của nó hơi hơi phồng lên, rung động trên dưới. Động tác rất nhẹ, nếu không phải ta nghe lời nói của Lăng Thiên vẫn luôn cẩn thận chú ý, cũng không có khả năng phát hiện. Ta lập tức hiểu rõ đây là BOSS đang chuẩn bị phát đại chiêu, thấy bên người nó chậm rãi xuất hiện thủy khí, tinh thần của ta tập trung đến ngoài miệng của quái vật. Đối với loại quái vật pháp hệ này ta trước đây cũng đã đánh qua không ít, vô luận chúng nó sử dụng là pháp thuật gì, trong nháy mắt bạo phát cuối cùng đều sẽ phát sinh tín hiệu từ trong miệng.

Miệng của BOSS đang khẽ động, ta đã vài giây không bắn ra một tiễn, nhánh trường tiễn đang ở trên dây cung kéo thành trăng rằm súc lực, ta đem hết thảy cảm tri của bản thân đặt lên một điểm phía trước. Tâm tình bình tĩnh trở lại, tiếng đánh nhau bốn phía cũng dần dần đi xa, ta phải bắt chặt chỉ có trong nháy mắt, ta chỉ có thể xem như là nửa cung tiễn thủ, không có kinh nghiệm tiễn đạo phong phú của những cao thủ, cũng chỉ có thể điều động toàn bộ thể xác tinh thần để cảm giác. Rốt cục, ta thấy miệng của BOSS đang

mở, chính là hiện tại! Ta quả quyết buông tay phải ra, dây cung ông vang một tiếng, mũi tên kia nháy mắt bắn ra, bức thẳng mặt BOSS.

Đây là một tiễn nhanh nhất ta bắn ra cho tới bây giờ, trong chớp mắt liền tới trước mặt BOSS. BOSS kia hiển nhiên cũng chịu kinh hãi, nó rõ ràng không thuộc về loại tư duy linh hoạt, chỉ là dựa vào bản năng chiến đấu, đối với nhánh tiễn hùng hổ đột nhiên toát ra cũng không có biện pháp ứng đối gì hay, miệng đóng lại, muốn cố chống. Ta muốn chính là hiệu quả này, chỉ cần nó ngậm miệng lại, pháp thuật chuẩn bị đến phân nửa kia sẽ phát không ra. Nói cách khác, chính là cắt đứt tiết tấu công kích của nó. Tiết tấu ở trong chiến đấu là thứ rất trọng yếu, ở trong chiến đấu nắm giữ tiết tấu, là một then chốt trọng yếu đạt được thắng lợi.

BOSS kia sau khi nuốt vào pháp thuật lần đầu tiên, bắt đầu có chút nôn nóng. Điều này rất bình thường, nó tuy rằng không thông minh, nhưng có bản năng chiến đấu, bản năng kia sau khi tiết tấu của nó bị loạn khiến cho nó cảm giác thấy không thoải mái cùng sự không thông thuận khi chiến đấu. Lăng Thiên đối với tình huống như vậy đương nhiên cực kỳ hoan nghênh, anh ta giương lên trường kiếm, gia tăng lực độ công kích. Tại loại thời điểm này chèn ép sự kiêu ngạo của BOSS một chút, không thể nghi ngờ là làm ít công to.

****

Cùng Du Nhiên hợp tác là vui sướng, Lăng Thiên lại một lần nữa chứng thực điểm này. Đối với một tiễn thình lình xuất hiện khiến cho hắn kinh diễm kia, Lăng Thiên vô cùng cảm khái. Có thể ở trong nháy mắt BOSS mở miệng niệm pháp thuật đem nó bức trở lại, điều này cần lực quan sát cùng độ chính xác như thế nào, sự trưởng thành của Du Nhiên Lăng Thiên tận mắt chứng kiến, hắn thật không ngờ trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi hai người xa nhau này, đối phương đã trưởng thành đến trình độ như vậy.

Muốn nói cung tiễn thủ lợi hại không phải Lăng Thiên chưa thấy qua, thế nhưng người có thể cùng hắn phù hợp như thế, có thể ở trong khi chiến đấu để cho hắn cảm giác lưu sướng như thế lại rất ít. Có lẽ hai đồng bạn trước đây của mình kia có thể tính, còn lại cũng chỉ có Du Nhiên này. Thế nhưng hai đồng bạn kia là bạn cũ lâu năm, mà Du Nhiên này lại mới gặp mặt mấy ngày. Lăng Thiên lần đầu tiên động ý nghĩ muốn mang theo Du Nhiên bên người cùng nhau hành động, hắn tin tưởng đây sẽ là một đồng bọn rất tốt.

Lại về sau, mỗi một lần đại chiêu của BOSS đều sẽ bị Du Nhiên đúng lúc tiêu trừ, chiến đấu ngay trong một loại quá trình phi thường thuận lợi kết thúc. Thẳng đến khi bọn họ trở lại Hải Duyên Thành, Lăng Thiên ý vẫn còn chưa hết mà hồi tưởng lại, ánh mắt nhìn Du Nhiên cũng nhiều thêm một phần hứng thú. Lại một lần nữa nghĩ, biết đâu cùng cậu ta tổ đội thực là một ý nghĩ không tồi đây.

24. Quyển 2 - Chương 20: Tiết 20

Editor: Toujifuu

***

“Đi thôi, các cậu không phải muốn tìm Hải Chi Hoa sao?”

Lăng Thiên ngẩng đầu nhìn nhìn ánh trăng trên bầu trời, nói với ta. Ta nhẹ nhàng sửng sốt, không nghĩ tới anh ta sẽ nhiệt tâm với chuyện này như thế, ta còn tưởng rằng anh ta nhất định sẽ đi giao nhiệm vụ trước đây, dù sao ở đây cách công hội dong binh gần như thế.

“Anh đi giao nhiệm vụ trước đi, chúng tôi không vội.”

“Không, chúng ta hiện tại liền đi.”

Thái độ của Lăng Thiên có chút kiên quyết, ta hơi chút nghĩ lại, có chút hiểu. Xem ra, Hải Chi Hoa kia quả nhiên không phải vật phẩm bình thường tùy thời có thể thấy.

Kêu gọi ba nữ hài, năm người chúng ta lần nữa xuất phát. Ở dưới ánh trăng, bãi cát vàng kim không còn, biến thành một mảnh ngân sắc. Từng hạt bụi nhỏ bé phản quang hỗn tạp trong đó, so với nhiều màu sắc của ban ngày, phiến bờ biển dưới ánh trăng trắng trong thuần khiết này có một loại mị lực khác.

"Đã lâu không thấy qua cảnh đêm đẹp như thế, bãi biển mộng ảo, danh bất hư truyền."

Tâm tình của Lăng Thiên tựa hồ rất tốt, ghé mắt nhìn qua:

"Cậu là luyện lại phải không? Vì sao chọn cung tiễn thủ?"

Ta cười, anh ta hỏi vấn đề này, biểu thị cái gì?

"Phải, rất dễ nhận ra sao? Tôi còn tưởng rằng tôi biểu hiện rất giống một tên gà mờ đây. Anh chẳng phải cũng vậy sao. Bất quá anh trước đây cũng là một kiếm sĩ đúng không? Lại còn là người rất lợi hại."

Lăng Thiên giương giương khóe miệng, gật đầu thừa nhận. May mắn ta hiện tại thị lực tốt, mới nhìn thấy tiểu ý nho nhỏ của anh ta. Ta cũng cười, nói rõ như vậy, tuy rằng không phải là tư ẩn chân chính gì, nhưng thế này biểu thị song phương đang chậm rãi tiếp cận, đây là một loại tiếp cận về tâm, trước khi trở thành bằng hữu chân chính, song phương đều phải tiến hành lý giải cùng giao tiếp thiết yếu, chậm rãi làm sâu thêm cảm tình. Quá trình này không phải một hai ngày có thể hoàn thành, bất quá đó là một hiện tượng tốt không phải sao? Chí ít chúng ta đang tiếp cận nhau, ta tin tưởng chúng ta rất nhanh có thể trở thành bằng hữu thậm chí là huynh đệ, bởi vì chúng ta trong mấy ngày ở chung này, là hợp ý như thế.

Sự mỹ lệ của bãi cát dưới ánh trăng khiến người ta lóa mắt thần mê, vào thời điểm hai đại nam nhân chúng ta tiến hành giao tiếp, ba nữ hài tử sớm đã hoan hô chạy tới phía trước. Mấy nhỏ ở trên bờ cát cười huyên náo, tựa như ba tinh linh vui vẻ vô ưu vô lự. Sự vui sướng của mấy nhỏ cũng cảm nhiễm ta. Có lẽ bởi vì ngày hôm nay tâm tình của ta tốt kỳ lạ, đột nhiên có loại xung động muốn cùng mấy nhỏ chạy đuổi nhốn nháo. Trời biết loại xung động này ta đã bao lâu không có? Hình như là… Hình như là sau khi xảy ra chuyện kia, liền không còn vui sướng như vậy nữa. Ta có thể ép buộc tâm bản thân bình tĩnh không gợn sóng, nhưng vui sướng chân chính lại làm không được.

Có chút chột dạ mà nhìn nhìn Lăng Thiên bên cạnh, nếu như anh ta thấy ta với ba nữ hài tử kia cùng nhau điên, không biết sẽ có cảm tưởng gì? Hơn nữa, hiện tại cũng rõ ràng không phải thời điểm tốt để cho mấy nhỏ tùy tính, ngoại ô buổi tối cho dù đẹp thế nào, cũng đều sẽ có một chút nguy hiểm không khiến người chú ý, người không có thực lực nhất định, là không thích hợp đi ra thưởng thức cảnh đêm. Nếu như là ở mấy toà thành thị phía đông, ta còn có một chút nắm chắc, đáng tiếc ta đối với Hải Duyên Thành còn lâu mới có thể nói là hiểu rõ.

"Các tiểu thư, hiện tại không phải lúc chơi đùa, chúng ta còn phải đi xem Hải Chi Hoa thần kỳ, muộn liền không còn."

Ta giương giọng kêu gọi, nhóm nữ hài tử đang chơi vui vẻ, bị người quấy rầy đương nhiên sẽ không quá cao hứng. Thế nhưng mấy ngày này mấy nhỏ nghe theo lời nói của ta đã thành thói quen, mặc dù không vui vẫn lui trở về.

"Ca, để cho chúng em chơi một chút có sao đâu, Hải Chi Hoa kia còn có thể chạy hay sao?"

"A, trong trò chơi này a, có vài thứ là có hạn chế thời gian, bỏ lỡ liền nhìn không thấy. Chúng ta lúc ban ngày đi không phải không thấy được sao?"

"Thực sao?"

Sự tình hiếm lạ này bỗng chốc liền hấp dẫn sự chú ý của nhóm tiểu cô nương, mấy nhỏ trở nên so với ta còn tích cực hơn. Rất nhanh, nhai động ban ngày đã tới lần nữa xuất hiện ở trước mắt. Thế nhưng bất đồng với ban ngày chính là, ta phát hiện nước biển dâng lên. Nhai động ban ngày còn lộ ra một đoạn mặt biển hiện tại đã có hơn phân nửa bị ngâm trong nước.

Ta dùng ánh mắt nghi vấn nhìn về phía Lăng Thiên. Tình huống như vậy, anh ta dự định mang chúng ta qua thế nào? Lăng Thiên biểu hiện đối với nơi đây thập phần quen thuộc, rất nhanh tìm được một con đường nhỏ do đá vụn cấu thành ở bên cạnh vách đá. Đường nhỏ này thoạt nhìn căn bản không giống như là đường nhỏ, cơ hồ tất cả đều là vài điểm dừng chân do từng khối đá có chút bằng phẳng cấu thành. Cũng

may tất cả chúng nó đều hoặc cao hoặc thấp hơn một chút so với mặt biển, vừa vặn để cho chúng ta có thể giẫm lên đi qua. Nếu như không phải người phi thường quen thuộc đối với nơi đây, cho dù là ban ngày cũng không có khả năng tìm được, càng không cần phải nói tại ban đêm không quá sáng sủa này. Ta một bên nhảy lên trên mấy hòn đá, một bên đoán, Lăng Thiên "tiền sinh" hơn phân nửa cũng là người vùng này, cho nên mới hiểu rõ như thế.

So với sự ung dung của ta cùng với Lăng Thiên, động tác của nhóm nữ hài chậm hơn nhiều. Mấy nhỏ dìu đỡ nhau, từng bước một cẩn thận đi tới trên những hòn đá có chút ẩm ướt trơn trượt, kinh hô liên tục, rồi lại hưng phấn dị thường, ngay cả ta đưa tay qua muốn kéo mấy nhỏ cũng bị hất ra. Ta bất đắc dĩ nhún nhún vai, nữ hài tử độc lập tự mình cố gắng như vậy chúng ta nên cổ vũ không phải sao? Ta sớm đã theo sát Lăng Thiên nhảy lên một khối đài cao lớn hơn một chút ngay cửa động, buồn cười mà nhìn mấy nhỏ đang lảo đảo đi tới nửa đường.

Chờ mọi người đến đông đủ, Lăng Thiên mới mang chúng ta đi đến bên kia của đài cao, theo một góc độ đặc biệt nhìn vào trong động. Tình cảnh vào một khắc kia, khiến cho ta trong nháy mắt kinh ngạc đến ngây người.

Bộ phận nhai động bị nước biển nhấn chìn đã nhìn không ra là nhai động, chỉ thấy ở trong gợn sóng, từng tầng quang ảnh màu phấn hồng tản ra, như là một đóa hoa cực lớn vô cùng nở ở trong nước, "cánh hoa" tầng tầng triển khai, theo sự lay động biến hóa không ngừng của gợn sóng, đóa hoa này cũng không ngừng thay đổi hình dạng, như là hoa của mộng ảo vĩnh viễn sẽ không lặp lại. Hoa kia như thực như mộng, diễm lệ tuyệt luân.

"Đây là gì?"

Tiểu Lộ run thanh âm hỏi. Trong bóng tối truyền đến thanh âm của Lăng Thiên:

"Đây là Hải Chi Hoa. Nó chỉ vào buổi tối trăng rằm mới có thể thấy, cũng chỉ có một góc độ này mới có thể thấy."

Ta nhớ lại những đường văn như cuộn sóng thấy ở trên vách động ban ngày, đột nhiên hiểu rõ, đó có lẽ chính là chân tướng của Hải Chi Hoa đi. Nghe thấy thanh âm "Đinh" quen thuộc, ta biết nhiệm vụ lần này thuận lợi hoàn thành, kỳ cảnh như vậy cũng không uổng chúng ta mất nhiều sức lực như vậy tìm được nó. Đột nhiên, ta phát hiện tại trung tâm đóa Hải Chi Hoa có cái gì đó phát sáng, đó là một quang điểm nho nhỏ, nhìn kỹ, hình như là một viên tinh thạch gì đó. Ta nhìn chằm chằm nó, thứ kia là thật? Hay là giả? Hình như cùng đóa hoa xung quanh không quá giống nhau. Nhìn chăm chú hơn nửa phút, ta nghe thấy âm thanh hệ thống gợi ý vang lên bên tai. Chẳng lẽ là vật phẩm đặc thù gì?

Mở ra tin tức hệ thống, một dải gợi ý đang lấp lánh, nói ta phát hiện một loại vật chất đặc thù tên là "Nam Hải Huyễn Tinh".

"Nam Hải Huyễn Tinh? Nguyên lai ở chỗ này a…"

Ta kinh ngạc một trận trong lòng, thứ này đã từng phí vô số công phu của chúng ta cũng không tìm được, không nghĩ tới là ở chỗ này.

Cứ như vậy, chúng ta đứng trên khối đài đá này nhìn kỳ hoa thần kỳ chỉ vào đêm trăng rằm mới có thể thấy kia, thẳng đến khi phương đông lộ ra một tia bạch quang, hoa kia chậm rãi đạm đi. Ba nữ hài tử ở trên đường trở về thành vẫn còn hồi tưởng lại cảnh tượng kia, nhớ mãi không quên.

"Chúng ta logout, ngày mai gặp."

Tiễn bước ba nữ hài, ta cùng Lăng Thiên phất tay từ biệt. Liên tiếp mấy ngày không logout, ta cũng phải nghỉ ngơi một chút. Ngay khi ta sắp rời khỏi trò chơi, Lăng Thiên cười nói:

"Ngày mai ở chỗ này chờ cậu."

Một tiểu đội mới, vì một câu này của anh ta chính thức thành lập.

25. Quyển 2 - Chương 21: Tiết 21

Editor: Toujifuu

***

Đi trên đường Hải Duyên Thành, tâm trạng sáng sủa. Lúc chúng ta lần nữa lên mạng đã là buổi tối. Vừa mới đi lĩnh phần thưởng nhiệm vụ, thu hoạch cũng không tệ lắm, có một kim tệ, mỗi người còn nhận được một đóa châm cài ngực hình "Hải Chi Hoa" nho nhỏ, có thể gia tăng một chút mị lực.

Ta cầm châm ngực cười khổ, thứ này tựa hồ không thích hợp ta dùng, không nói đến mị lực đối với ta thực sự không có tác dụng gì, hơn nữa một đại nam nhân mang châm ngực cũng không coi được, nếu như huy chương thì còn có thể. Đáng tiếc đây là vật phẩm nhiệm vụ, cầm trên tay chẳng khác nào buộc định, cho dù muốn tặng người cũng không có biện pháp.

Cau mày, ta đem cái thứ vô dụng này so so trên người, sau cùng vẫn là quyết định ghim nó trên đai lưng. Dù sao vị trí trang sức hiện tại của ta còn chưa đầy, có thể thêm một chút chính là một chút, cùng lắm thì về sau đánh được cái tốt hơn lại đổi. Thấy hàng mị lực từ "0" nhảy lên "1", thứ này đổi chỗ mang cũng có tác dụng đồng dạng a. ^^

Vừa ngẩng đầu, thấy Lăng Thiên tựa tiếu phi tiếu mà nhìn chằm chằm ta. Ta trừng mắt, anh ta không chút hoang mang mà nói:

"Mấy nhóc kia đều đã đi phía trước. Cậu không đi tìm, chờ một hồi sẽ không thấy nữa."

Được a, người kia căn bản là nửa điểm công việc cũng không chịu giúp, chỉ lo nhìn ta chê cười. Ở chung càng lâu, ta lại càng cảm thấy Lăng Thiên người này thực sự là khắc hoạ tốt nhất cho khái niệm trong ngoài bất nhất, mặt ngoài thoạt nhìn một bó cool, trên thực tế ý nghĩ xấu trong bụng so với người khác tuyệt không ít hơn. -_- (Cái này là phúc hắc a phúc hắc, haha!!)

Nhìn xung quanh một chút, thân ảnh Tiểu Lộ ở trong đám người phía trước chợt lóe, không thấy nữa. Ta vội vàng chạy vài bước, đuổi theo, thấy Tiểu Lộ cùng Thủy Tinh lưu luyến ở trước một sạp nhỏ, cũng không biết nhìn thấy thứ tốt gì.

"Trân Châu, Thủy Tinh, may mắn các em không đi xa. Người ở đây nhiều, các em đừng chạy loạn, sẽ tìm không được người."

"Yên tâm đi, không có việc gì. Lạc nhau thì M một chút là được rồi a." (M = mật, có nghĩa là liên hệ bằng kênh mật ngữ)

Tiểu nha đầu này, nghĩ đơn giản ghê. Nhỏ nào biết ở trong loại chủ thành khổng lồ này, cho dù có thể M được, cũng rất khó tìm người, bởi vì dòng người nơi này quá nhiều. Đặc biệt buổi tối như hiện tại, người lưu lại trong thành càng nhiều, lại càng không dễ tìm.

"Các em đừng xem nữa, không phải nói muốn đi tìm người giúp các em làm trang sức sao? Đi nhanh đi. Mã Não đâu? Kêu em ấy cùng đi đi."

Ta cũng không muốn mài thời gian trên mấy sạp hàng này, trời biết mấy nhỏ xuất hiện hứng thú đi dạo thì phải tốn bao nhiêu thời gian. Ta nghĩ sớm một chút làm xong xuôi mọi chuyện, sớm một chút ra khỏi thành xông cấp hai mươi. Hiện tại ta cấp mười tám rưỡi, có Lăng Thiên cái người giúp đỡ bự này, ta tính toán không cần bao lâu là có thể lên tới hai mươi. Chờ đến lúc đó, mới coi như chính thức bắt đầu lựa chọn phương hướng phát triển về sau của bản thân.

"Mã Não? Nhỏ không phải cùng đi với các anh sao? Ban nãy em còn thấy nhỏ đi bên cạnh các anh a."

Ta sửng sốt,

"Các anh căn bản không thấy em ấy!"

Hai nữ hài nhảy dựng lên kêu to tên Mã Não, đoàn người xung quanh rộn ràng nhốn nháo, không ai trả lời. Ta mở ra thiên lý truyền âm, nhấn chọn tên Mã Não, sau khi vang vài tiếng được người nhận.

"Mã Não, em ở đâu?"

"Du Nhiên đại ca, em cũng không biết ở đâu. Người ở đây thật nhiều, khắp nơi đều có người, em nhìn không thấy các anh."

Thanh âm của Mã Não không có cảm giác hoang mang gì, ngược lại có một loại hưng phấn, xem ra nhỏ rất hưởng thụ cảm giác lạc đường trong chủ thành khổng lồ này. Ta sau một trận câm lặng, nhận mệnh mà quyết định đi tìm nhỏ về đội. Vì sao ta phải lưu lạc đến nông nỗi làm bảo mẫu của tiểu cô nương a a a!!! Nếu như để người ta biết Mạc Ly trước đây hiện tại mang ba con gà mờ còn có thể mang thành cái dạng này, mặt mũi gì của ta cũng đều mất hết. Oán hận mà quay đầu, cái bộ dáng chuyện không liên quan đến ta của Lăng Thiên kia kích thích đến ta. Đừng tưởng rằng giả vờ như vậy ta sẽ bỏ qua anh, bằng hữu chính là có để dùng!

"Lăng Thiên, anh biết điểm tụ tập của người chức nghiệp sinh hoạt ở Hải Duyên Thành không?"

"Ừm."

"Vậy tốt rồi! Trân Châu, các em theo Lăng Thiên đi làm trang sức, kim tệ này cầm lấy. Anh đi tìm Mã Não. Lăng Thiên, các em ấy liền giao cho anh, có đại cao thủ như anh ở đó, tôi nghĩ nhất định không thành vấn đề đúng không?"

Ta lộ vẻ cười gian, nghiến răng, trong mắt tràn đầy mục quang tàn bạo. Lăng Thiên nhìn ta sau một lúc lâu, bĩu môi, vẫy tay với hai tiểu cô nương, mang theo hai nhỏ đi. Mà ta, bắt đầu một bên bảo trì trò chuyện với Mã Não, một bên tận lực đi tìm địa phương theo như lời của nhỏ.

Nguyên tưởng rằng Mã Não đi lạc chúng ta không lâu, sẽ không đi quá xa. Ai biết thẳng đến khi ta ra khỏi khu quảng trường náo nhiệt, cũng không thấy được cái bóng của nhỏ. Căn cứ kiến trúc nhỏ cung cấp, ta chậm rãi đi tới một con đường rộng. Con đường này hẳn cũng là một trong những con đường chính của Hải Duyên Thành, dòng người cũng không ít, nhìn phương hướng là thông hướng cửa tây. Ở hai bên trái phải con đường này, tất cả đều là các loại tiệm đạo cụ phụ trợ. Đi chưa được mấy bước, ta đã thấy tòa Hương Nguyên tửu lâu mà Mã Não nói kia.

Chi phí của tửu lâu này không phải loại giai cấp nghèo rớt như chúng ta hiện tại có thể vào được, vì vậy Mã Não cũng chỉ ở cửa nhìn xung quanh, ôm một bao đồ ăn vặt mới mua ăn đến vui vẻ.

"Mã Não, em thật là biết chạy."

"Du Nhiên đại ca."

Mã Não quay đầu lại ngượng ngùng mà cười cười, chỉ vào tửu lâu kia hỏi:

"Vị đạo của thức ăn bên trong ra sao?"

Ta nghĩ nghĩ, nói lời nói thật:

"Thức ăn của tửu lâu có cái không tồi, có cái cũng không được tốt lắm. Bình thường xa hoa như thế, đều là một chút tửu lâu nổi danh của địa phương, nên có vài thức ăn chiêu bài."

"Thật tốt, lần sau có tiền nhất định phải tới nếm thử."

Ta cười, hình như mấy thứ nữ hài tử yêu thích đều không có gì khác nhau, Tiểu Lộ cũng là một tiểu quỷ tham ăn, khó trách mấy nhỏ có thể trở thành bạn tốt.

"Chờ chúng ta thăng vài cấp, có thể đi đánh chút trang bị cùng tài liệu đi bán, đến lúc đó liền có tiền đến ăn."

Kêu Mã Não ta chuẩn bị trở lại tập hợp cùng bọn Lăng Thiên. Lúc này, một thích khách từ bên cạnh xông qua, chỉ chớp mắt liền tới trước mặt ta. Ta giương mắt nhìn, thích khách cao cấp khó gặp, trang bị trên người ít nhất có phân nửa ta chưa thấy qua, còn có phân nửa là cực phẩm cùng loại mà Nam Cực đã dùng qua. Xem ra hắn đã vượt qua cấp bảy mươi chín của Nam Cực lúc đó. Thích khách cao cấp như thế ở trong trò chơi hẳn là không nhiều đi? Cho dù chỉ là những trang bị đó cũng không phải người thường có thể có được. Tên này hơn phân nửa là vị tai to mặt lớn của đại bang phái nào đó.

Ánh mắt đảo qua tửu lâu bên cạnh, một thân ảnh quen thuộc tiến vào đường nhìn. Quả nhiên là hắn ta.

“Du Nhiên? Ta là U Tuyền của Trường Thiên Môn.”

“Xin chào.”

Ta quyết định giả ngu, coi như không thấy được. Thế nhưng quyết tâm của người nào đó tựa hồ không nhỏ.

“Này, Du Nhiên, thực khéo a. Lên lầu ngồi ngồi đi, chúng ta uống một chén?”

Thu Thủy Trường Thiên đầy mặt thân thiết mà ở trên lầu chào hỏi. Chủ một bang tự mình mở miệng, lại phái một thủ hạ cao cấp như thế đến mời, một tiểu nhân vật còn chưa đến cấp hai mươi như ta đây có phải nên cho chút mặt mũi hay không? Tuy rằng ta nửa điểm cũng không muốn có quan hệ gì với bọn họ. Bất đắc dĩ, ta phất tay với vị suất ca ôn hòa trên lầu kia, mang theo Mã Não đi vào.

26. Quyển 2 - Chương 22: Tiết 22

Editor: Toujifuu

***

“Du Nhiên, mấy ngày nay thế nào? Hải Duyên Thành rất đẹp, có thời gian đừng chỉ lo luyện cấp, có muốn tôi giới thiệu cho cậu mấy địa phương tốt đi xem xem hay không?”

Tục ngữ nói duỗi tay không đánh người mặt cười, ta mang theo dáng vẻ đầy mặt mỉm cười hướng Thu Thủy Trường Thiên.

“Trường Thiên môn chủ, đã lâu không gặp. Không nghĩ tới anh còn nhớ rõ tiểu nhân vật như tôi đây.”

Thu Thủy Trường Thiên không nghĩ tới lần gặp mặt này ta sẽ đối với hắn nhiệt tình như thế, thoáng sửng sốt, rất nhanh đi lên nghênh tiếp:

“Du Nhiên, ngồi bên này. Vị này là ai?”

“Em ấy kêu Thanh Lục Mã Não, là bằng hữu của Trân Châu muội muội tôi. Mã Não, đây là Thu Thủy Trường Thiên, môn chủ của Trường Thiên Môn, nhân vật đạo sĩ nổi danh trên bảng chức nghiệp.”

Mã Não cũng là một nữ hài tử cơ linh, vội vàng nói:

“Trường Thiên Môn chủ thật lợi hại, có thể dạy em một chút bí quyết hay không a? Du Nhiên đại ca tuyệt không hiểu biết chuyện của đạo sĩ, cái gì cũng chưa từng dạy em.”

Thu Thủy Trường Thiên thoạt nhìn đặc biệt cao hứng, ha ha cười nói:

“Được a, hiếm thấy gặp được tiểu muội muội đạo sĩ khả ái như thế, chờ lát nữa anh đưa em vài món đồ chơi chơi.”

Ta âm thầm lật cái bạch nhãn. Tên Thu Thủy Trường Thiên này, mỗi lần gặp mặt đều muốn đưa đồ vật cho tiểu cô nương. Nếu như hắn không phải là dạng người tình nhân của đại chúng, thì nhất định có mưu đồ. Về phần hắn đang mưu đồ cái gì, ta còn chưa đoán được, chỉ là cần cẩn thận chút. Nói đến cùng, ta thật đúng là chán ghét những tên cong cong cuộn cuộn quá nhiều trong đầu này, mỗi một lần bọn họ nói cái gì ngươi đều phải dựng toàn bộ tinh thần đi ứng phó, bằng không trời biết ngày nào đó sẽ bị bọn họ bán. Về điểm này, ta đã được thể hội sâu sắc ở trên người cái tên Ám Dạ kia, cái tên đó bắt đầu từ trước đây đã thập phần thích thú đào một ít cạm bẫy để cho đám người chúng ta nhảy vào. -_-! Không thể không nói, đó thực sự là một loại sở thích cổ quái.

“Mã Não, còn không cảm tạ Trường Thiên môn chủ, thứ môn chủ cho, khẳng định là cực phẩm hiếm thấy bên ngoài.”

Ta không chút hoang mang mà đáp lời, biết ngươi đang tính toán ta, thì để cho ngươi tính toán đi. Dù sao ta cũng phòng không được ngươi, không bằng nhân dịp hiện tại vớt nhiều chỗ tốt chút.

Mã Não vô cùng cao hứng mà nói cảm tạ, Thu Thủy Trường Thiên khoát khoát tay nói:

"Du Nhiên thế nào lại khách khí với tôi như thế, chúng ta nhất kiến như cố (mới gặp như quen đã lâu), tôi đều đã gọi cậu Du Nhiên nhiều lần như vậy, câu môn chủ của cậu cũng nên tỉnh lược đi."

Quỷ mới cùng ngươi nhất kiến như cố ấy. Ta oán hận trong lòng, ngoài miệng lại nói:

"Tất nhiên như vậy, vậy tôi gọi anh Thu Thủy đi. Thu Thủy, anh kêu chúng tôi đến, sẽ không phải chỉ vì mời chúng tôi ăn cơm chứ? Nếu vậy tôi sẽ thực thụ sủng nhược kinh đó."

Dư quang khóe mắt ta quét đến bên cạnh thấy có vài người nhếch khóe miệng, rõ ràng là đang cười trộm. Hừ hừ, ai kêu ngươi muốn lấy cái tên như vậy? Vừa vặn để cho ta lấy dùng. Ngẫm lại cái người "Thu Thủy" nổi danh kia, tuy rằng là nữ nhân, bất quá cũng là một nhân vật lợi hại a. Thu Thủy Trường Thiên ho nhẹ một tiếng, cũng thấy không tốt khi phản đối, vội vàng thay đổi chủ đề.

"Du Nhiên, tôi ngày hôm nay chủ yếu là muốn giới thiệu cho cậu mấy người của Trường Thiên Môn chúng tôi. Người này là phó môn chủ của tôi: Lam Sắc. Người này cậu đã gặp qua, là muội muội tôi Nga Mi Nguyệt. Còn có người ở cửa kia là đệ nhất thích khách U Tuyền. Còn hai người kia là Hoàng Cân Quân cùng Tinh Không, đều là môn nhân mới gia nhập."

Mấy người đều nhất nhất chào hỏi với ta, chỉ có Nga Mi Nguyệt liếc ngang ta một cái, ta cũng không đi để ý cô, ngược lại đối với hai người mới gia nhập Trường Thiên Môn kia có chút hứng thú. Xem bộ dáng của bọn họ, nhiều nhất cũng bất quá chỉ hơn cấp hai mươi, lại là mới gia nhập, đã có thể được chủ một môn như Thu Thủy Trường Thiên mang theo trên người? Không phải có âm mưu gì, thì chính là giống như ta bị Thu Thủy Trường Thiên tính toán. Đối với những người cùng chung hoạn nạn "hư hư thực thực" này, ta đương nhiên rất có hứng thú.

"Hai người các anh đều qua hai mươi đúng không? Thật tốt, tôi mới cấp mười tám. Phụ cận nơi đây có điểm luyện cấp tốt nào hay không, đề cử một chút đi?"

Người cấp thấp luôn luôn có chút chủ đề chung. Ngươi xem, Hoàng Cân Quân kia lập tức liền tiếp lời:

"Có a, bên trong rừng liễu đỏ ngoài cửa đông có rất nhiều chỗ thích hợp, còn có sườn núi Tinh Nguyệt ngoài cửa bắc, cũng là địa phương tốt, nơi đó có Đại Nhĩ Hầu rất dễ giết, kinh nghiệm cũng không ít, tôi cùng Tinh Không một người thích khách một người đạo sĩ tổ đội giết rất nhanh. Bất quá hai người các cậu đều là viễn trình, còn phải tìm một người cận chiến đi tương đối tốt hơn."

Ha ha, ngươi xem ngươi xem, đã nói loại tân thủ tính cách sinh động này là tốt nhất, không quá hai câu nói, cái gì cũng đều nói ra. Có thể thấy được, anh ta cùng Tinh Không kia là trường kỳ cùng một chỗ, hẳn là cùng nhau vào Trường Thiên Môn. Bọn họ hiểu rất rõ đối với phụ cận, có thể thấy được là người chơi bản địa sinh trưởng ở địa phương này. Sẽ thích lấy loại quái không có hàm lượng kỹ thuật gì như Đại Nhĩ Hầu kia để luyện cấp, hơn phân nửa cũng không phải cao thủ gì, chỉ là người chơi dạng đại chúng bình thường. Như vậy Thu Thủy Trường Thiên đưa hai người như thế tới làm gì đây? Hoặc là nói hắn muốn để cho chúng ta làm gì đây? Ừm, đây là một vấn đề đáng giá suy nghĩ. (Nói trước, không phải là ta muốn gài anh ta nói, Du Nhiên ta là người chân thành bao nhiêu a, mới không có bị tiểu tử Ám Dạ kia làm hư đây, những lời này đều là Hoàng Cân Quân tự mình nói ra nha!) (=_=|| chống chế nha!)

"Nếu không như vậy đi, dù sao Du Nhiên các cậu cũng khuyết thiếu cận chiến, thời điểm luyện cấp để cho Hoàng Cân Quân với Tinh Không cùng tổ đội với các cậu đi, cũng có thể dễ chiếu ứng lẫn nhau."

Ta quét nhìn Thu Thủy Trường Thiên một cái, chỉ nhìn thấy một cái đuôi hồ ly thật to đong đưa a đong đưa...

"Chúng ta còn có ba bằng hữu, có một kiếm sĩ."

Mã Não giúp ta trả lời, Thu Thủy Trường Thiên nhẹ nhàng kéo về lại:

"Năm người các cậu, chỉ có một kiếm sĩ thế nào đủ? Nhiều thêm hai người cũng như nhau a. Hơn nữa kỹ thuật của nhóm Hoàng Cân Quân cũng rất không tồi, có bọn họ các cậu luyện cấp cũng có thể nhanh một chút. Mã Não cô nương không muốn nhanh một chút lên tới cấp hai mươi sao? Tới cấp hai mươi có thể học rất nhiều pháp thuật thú vị nga. Đến lúc đó, mới có thể xem như là một đạo sĩ chân chính."

Nhìn xem, nhìn xem, dụ dỗ rõ ràng như thế, loại thủ đoạn lừa gạt tiểu nữ sinh này đều đã xài, hắn sẽ không sợ ta kiên quyết không bị lừa sao? Hay là hắn có hậu chiêu gì? Ta nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười ôn hòa kia suy nghĩ nửa ngày, trong lòng thở dài, địa đầu xà như người ta hình như đã hạ quyết tâm, xem ra tiểu nhân vật không quyền không thế như ta đây không bị lừa cũng không được. Mặc dù ta không biết hắn vì sao sẽ coi trọng ta, thế nhưng đối với chuyện Thu Thủy Trường Thiên khẳng định có âm mưu ta xác định không nghi ngờ.

Trở lại trung tâm quảng trường, Lăng Thiên mang theo hai người Tiểu Lộ đứng ở bên cạnh truyền tống trận chờ. Thấy ta không khỏi nhíu mày, dùng ánh mắt đánh giá Hoàng Cân Quân cùng Tinh Không một phen, ném ánh mắt nghi hoặc hướng ta. Ta đem chuyện gặp phải Thu Thủy Trường Thiên nói lại một lần, Lăng Thiên tựa hồ cũng biết Thu Thủy Trường Thiên là ai, nghĩ nghĩ, liền không tiếp tục hỏi nhiều thêm. Có lẽ anh ta cũng phát hiện vấn đề phương diện này đi. Bất quá, ta không phải loại người mặc người bài bố, ta nghĩ Lăng Thiên cũng không phải, như vậy đối với kế hoạch của Thu Thủy Trường Thiên ta không thể bảo chứng sau cùng sẽ xuất hiện hậu quả gì. Tiền đề chính là ta phải biết rõ ràng Thu Thủy Trường Thiên chuẩn bị làm gì trước.

"Chúng ta đi nơi nào?"

Quay đầu hỏi Hoàng Cân Quân.

"Sườn núi Tinh Nguyệt."

27. Quyển 2 - Chương 23: Tiết 23

Editor: Toujifuu

***

Địa phương này sở dĩ kêu sườn núi Tinh Nguyệt, là bởi vì từ trên nhìn xuống, phiến sườn núi bằng phẳng này là hình dạng một ngôi sao cùng một vầng trăng cong.

Trên sườn núi Tinh Nguyệt chỉ có một loại quái vật, chính là Đại Nhĩ Hầu. Đại Nhĩ Hầu không phải là quái đặc biệt có đặc sắc gì, vì vậy ta trước đây chưa bao giờ nghe nói qua. Sau khi xa xa nhìn thấy bộ dáng của chúng nó, mới phát hiện tên Đại Nhĩ thật đúng là phù hợp (đại nhĩ = tai lớn). Bộ dáng tổng thể của những hầu tử này cùng hầu tử trong hiện thực không có gì khác nhau quá lớn, chỉ là chúng nó đều có một đôi tai rất lớn, lớn đến mức cơ hồ bằng với đầu của chúng nó. Từ xa nhìn lại, giống như là một quả đậu ba hạt cực thú vị.

Cấp bậc của hầu tử ở chân núi đều không cao, chỉ có cấp mười một, mười hai, là để dành cho người mới ra Tân Thủ Thôn luyện cấp, tất cả đều là quái bị động. Thấy một đám người chúng ta, đương nhiên sẽ không tự mình đến trêu chọc, xa xa liền nhảy lên trên cây bên cạnh, lộ ra một đám đầu nhỏ hiếu kỳ mà nhìn chúng ta.

Những tiểu hầu tử cấp quá thấp này đối với chúng ta không có lực hấp dẫn gì, chúng ta trực tiếp đi về phía trước. Càng đi lên cao, rừng cây lại càng rậm rạp, một ít cây to xanh quanh năm cùng bụi cây thấp bé đặc hữu của phía nam lan tràn sơn đạo này, đường nhỏ càng đi càng hẹp, rất nhiều chỗ cơ hồ phải quẹt ngang cây mà đi, thực đúng là ở trong rừng. Giữa các nhánh cây trên đỉnh đầu thỉnh thoảng hiện lên một đạo bóng đen nho nhỏ, hoặc là lộ ra từng đôi mắt to sáng trong suốt.

Tiểu Lộ mấy nhỏ bắt đầu có chút không chuyên tâm. Nữ hài tử đối với những thứ khả ái luôn luôn không có sức chống cự. Ánh mắt của mấy nhỏ luôn luôn sẽ không tự chủ được mà chuyển quanh, truy đuổi những thân ảnh khả ái đó. Khiến ta cảm thấy cao hứng chính là, ba nữ hài tử này tuy rằng rất yêu thích những tiểu hầu tử khả ái đó, nhưng không ai rời khỏi đội ngũ chạy loạn, tỉnh lược cho chúng ta không ít tâm tư.

Xuyên qua rừng cây, không đi bao xa, ta bỗng nhiên nghe thấy tiếng gió vang bên tai. Theo trực giác mà né qua phía bên cạnh, một vật nhỏ bay qua từ bên người ta, đáp xuống mặt đất. Đó là một nhóc con lông

xù màu trắng, khoảng chừng chỉ lớn bằng hai bàn tay ta, một đôi tai thật to nhô ra ở hai bên đầu, một đôi mắt lớn đến mức thái quá chiếm nửa khuôn mặt. Nó thoạt nhìn so với những tiểu hầu tử khác không quá giống nhau, một thân lông trắng ở trong đồng loại màu vàng đặc biệt bắt mắt. Xem ra là một tiểu tiểu hầu mới sinh ra không được bao lâu, tính theo đẳng cấp cũng chỉ chừng cấp mười, mười một. Đột nhiên thấy một đội người chúng ta, nhóc con rụt rè mà đánh giá chúng ta, lộ ra bộ dáng tùy thời chuẩn bị bỏ chạy.

Ta buồn cười mà nhìn nó, đột nhiên cúi thân xuống duỗi tay ngoắc ngoắc trêu nó giống như bình thường trêu tiểu cẩu nhà hàng xóm. Nhóc con kinh hách nhảy dựng, nhảy ra hai bước về phía sau, nghi hoặc mà nhìn chằm chằm cái "móng vuốt" bự trước mặt, vẻ mặt hiếu kỳ lại nhát gan. Đối với một nhóc con như vậy, trong đội ai cũng không có ý muốn giết nó. Ta ngoắc ngoắc vài cái, thấy vật nhỏ không có dự định đi qua, liền thu hồi tay đuổi theo cước bộ của Lăng Thiên phía trước. Ba nữ hài tử vẻ mặt kinh ngạc cùng thích thú mà nhìn rồi lại nhìn nó, lưu luyến, một bước ba lần quay đầu.

Khúc nhạc dạo nho nhỏ rất nhanh bị chúng ta quên qua sau đầu, lại đi về phía trước, chính là địa bàn của Đại Nhĩ Hầu Hung Bạo cấp mười lăm, mười sáu. Đám nhóc này so với thân thích của chúng nó ở chân núi hung ác hơn nhiều, vừa thấy mặt liền cực không hữu hảo mà chi chi kêu loạn với chúng ta, cách gần chút, càng là trực tiếp từ trên cây bổ nhào xuống.

Lăng Thiên đương nhiên là đi lên chống trước tiên, Hoàng Cân Quân kia tuy rằng không tính là cao thủ gì, thế nhưng ở chỗ này lâu phản ứng cũng thực nhanh, cũng rất nhanh rút ra chủy thủ đứng cùng Lăng Thiên, hai cận chiến ở phía trước đã ngăn chặn được vài con Đại Nhĩ Hầu Hung Bạo bổ nhào tới. Những viễn trình như chúng ta đương nhiên cũng không thể nhàn rỗi. Khi mũi tên thứ nhất của ta bay ra, phát hiện bên cạnh cũng có một đạo hỏa phù thiêu đốt vù vù bay về cùng một phương hướng. Tốc độ xuất thủ của Mã Não không nhanh được như vậy, thông thường lúc ta xuất tiễn thứ hai nhỏ mới có thể chuẩn bị tốt hỏa phù đầu tiên, hỏa thế cũng không lớn được như vậy. Ta nhìn lướt qua đạo sĩ có chút trầm mặc kêu Tinh Không kia, nhìn không ra tiểu tử này cũng thực có tài a.

Đại Nhĩ Hầu đích xác không phải là quái khó đánh gì, huống hồ chúng ta còn có ưu thế đẳng cấp. Ở trong mắt ta, da lông toàn thân mềm mại của chúng nó căn bản không có tác dụng bảo hộ nơi yếu hại, hết thảy nhược điểm cơ hồ đều bại lộ ra, mỗi một tiễn đi qua đều có thể mang ra chuỗi dài chữ số mất máu. Không phí khí lực gì, chúng ta tựa như thái rau mà làm sạch mấy con hầu tử.

"Ha ha, nhiều người chính là tốt a, đánh lên thực sảng khoái."

Hoàng Cân Quân có thể chưa từng đánh được thông thuận như ngày hôm nay, tiến đến bên người Lăng Thiên lôi kéo làm quen:

"Lăng Thiên, thân thủ của anh không tồi a, cấp mấy?"

"22."

Lăng Thiên ở trước mặt người không quen vốn là đạm mạc mặt không chút thay đổi trước sau như một. Không nghĩ tới Hoàng Cân Quân là loại hình tự đến tự quen điển hình, tựa như không thấy được sự lạnh lùng của anh ta, vỗ vai anh ta ồn ào:

"So với tôi thấp hơn ba cấp a, không sao, ở đây luyện cấp rất nhanh. Kiếm của anh cũng không tồi, đánh hay là làm nhiệm vụ được?"

"Nhiệm vụ."

"A, xem ra ngày nào đó tôi cũng phải đi làm chút nhiệm vụ, cũng lấy thanh chủy thủ tốt một chút."

Thấy Lăng Thiên bị Hoàng Cân Quân quấn lấy, ta âm thầm cười trộm. Vừa quay đầu, một vật nhỏ màu trắng tiến vào đường nhìn của ta.

"Là con tiểu hầu tử kia? Nó theo tới?"

Tiểu hầu màu trắng kia hình như đang nhìn ta, ta đi qua nó cũng không chạy, ngơ ngác mà giương mắt to nhìn chằm chằm ta.

"Nhóc con, nhóc thế nào chạy tới đây?"

Ta xoa xoa cái đầu nhỏ của nó, lông mềm mềm, xúc cảm rất tốt. Tiểu hầu tử không trốn, còn lấy đầu cọ vài cái trên tay ta. Ta cảm thấy buồn cười, nói:

"Bên trong rất nguy hiểm, nhóc nhanh trở về đi thôi."

Nghĩ cũng biết nó không có khả năng nghe hiểu được, đây là thói quen mà ta trước đây dưỡng thành, thường thường sẽ lải nhải với một đống lớn triệu hoán thú to to nhỏ nhỏ của ta, cũng không quản chúng nó nghe hiểu hay không. Khó có được ngày hôm nay gặp được một nhóc con coi như khả ái, bệnh cũ này lại tái phát. (^^ cả lớn lẫn nhỏ đều dễ thương nha~)

"Du Nhiên, đi thôi."

Lăng Thiên đang kêu ta, ta thả tiểu hầu tử ra, đuổi theo đội ngũ. May mắn ba nữ hài đều chạy đi thu thập chiến lợi phẩm, không phát hiện nhóc con này, bằng không lại nhốn nháo một trận.

Càng đi về phía trước, đẳng cấp của hầu tử càng cao. Khi chúng ta đi đến địa bàn của Đại Nhĩ Hầu Cuồng Bạo cấp hai mươi, mới dừng lại. Hoàng Cân Quân dẫn đường quen thuộc mà tìm được một mảnh nhỏ đất trống trong rừng, giới thiệu nói:

"Xung quanh địa phương này có ba điểm nảy sinh quái tương đối cố định, bình thường ta cùng Tinh Không đều là chọn một điểm để đánh quái, ngày hôm nay chúng ta nhiều người, có thể bao thêm một điểm. Nảy sinh rất nhanh, so với những địa phương bên ngoài tốt hơn nhiều. Đây là do ta trong lúc vô ý phát hiện."

Hoàng Cân Quân đối với địa phương tốt mà bản thân tìm được này phi thường thoả mãn, cũng bởi vì ở trong tiểu đội tạm thời này đẳng cấp của hắn cao nhất, cơ bản chính là xem bản thân như đội trưởng, tỉ mỉ nói về những hạng mục cần chú ý khi luyện cấp ở chỗ này cho chúng ta. Ba nữ hài tử nghe cũng thực nghiêm túc, đối với mấy nhỏ mà nói hết thảy những thứ này đều là mới mẻ, cái gì là bao điểm nảy sinh quái mới a, cái gì là luân phiên dẫn quái a, những bước cơ bản khi phối hợp nhiều người kia khiến mấy nhỏ nghe được mà nóng lòng muốn thử.

"Những thứ cơ bản đó của hắn đều là lời vô bổ. Cậu không sợ mấy nhỏ nghe xong liền ngốc?"

Lăng Thiên tựa ở bên người ta đạm đạm hỏi.

"Không sao, đại đa số người chơi đều làm như vậy, để cho mấy nhỏ hiểu rõ một chút cũng tốt. Dù sao mấy nhỏ không có khả năng vĩnh viễn đều đứng ở phía sau chúng ta, luôn phải tự mình đi thể hội mới biết được sự thú vị của trò chơi a."

Lăng Thiên phì cười,

"Nói như vậy cậu đã quy nhập bản thân về một bộ phận người chơi hiếm hoi? Rất có tự tin a."

"Anh chẳng phải cũng như vậy sao? Đại cao thủ."

Chúng ta nhìn nhau cười, Lăng Thiên nhanh chóng rút ra Lưu Ba Kiếm anh ta mới lấy được, thân ảnh chợt lóe thẳng đến phụ cận một con Đại Nhĩ Hầu Cuồng Bạo mới nảy sinh ra, tiễn của ta ở nửa đường đuổi theo anh ta, trước một bước đâm vào thân thể Đại Nhĩ Hầu, sau đó Lăng Thiên hung hăng bổ lên một cái, chữ số mất máu đỏ tươi dâng lên từ đỉnh đầu của Đại Nhĩ Hầu, chiến đấu bắt đầu.

28. Quyển 2 - Chương 24: Tiết 24

Editor: Toujifuu

***

Chiến đấu đánh rất thuận lợi, trên thực tế ở trong mắt của ta lặp đi lặp lại giết một loại quái không có gì đặc sắc lại bị người ta biết rõ hết các loại đặc điểm như vậy thực sự không có bao nhiêu tính khiêu chiến. Vì vậy đến sau này, ta khó tránh khỏi có chút không tập trung. Tính toán có lẽ Lăng Thiên cũng không khác

mấy, bất quá anh ta so với ta có nghị lực hơn, đối phó mỗi một con hầu tử đều toàn lực ứng phó dùng kiếm chiêu nhanh nhất giết chết đối phương. Anh ta là không bỏ qua mỗi một cơ hội luyện tập kỹ xảo a, điểm này ta so ra kém anh ta, khó trách anh ta so với ta mạnh hơn.

Ta không quá chuyên tâm nhìn loạn mọi nơi, phát hiện bên người còn có một người so với ta càng không chuyên tâm hơn.

"Trân Châu, làm sao vậy? Vì sao không triệu bảo bảo đến hỗ trợ?"

Tiểu Lộ bĩu môi, nói:

"Ca, có phải em không thích hợp làm ngự thú sư hay không? Vì sao ngự thú sư khác đều lợi hại như vậy, thế nhưng bảo bảo em triệu ra đều không có gì hữu dụng?"

"Thế nào sẽ vô dụng? Các bảo bảo đều rất hữu dụng, còn nhớ rõ anh nói với em không?"

"Anh nói em đều biết, thế nhưng chúng nó căn bản chống không được a! Nhìn Mã Não xem, hỏa phù của nhỏ uy lực lớn, Thủy Tinh có thể trị liệu còn có thể gia tăng trạng thái, nhưng bảo bảo của em chống cũng không thể chống, đánh lại đánh không lại, em có phải chọn sai hay không?"

Nha đầu này, bị đả kích rồi.

"Nha đầu, trong trò chơi này mỗi một chức nghiệp đều có đặc điểm của nó, muốn chơi tốt một chức nghiệp chỉ dựa vào làm bừa là không được, đặc biệt ngự thú sư, đó là một chức nghiệp phi thường cần thiết động não. Anh nói cho em biết không nên xem thường bất luận một loại triệu hoán thú nào của em, dưới bất luận một tình huống nào, chỉ cần em chọn đúng bảo bảo, đều sẽ có tác dụng lớn. Hơn nữa đánh quái không phải việc của một người, em hiện tại là ở trong một đoàn thể, tuyệt không phải chỉ có giết chết quái vật mới tính là bản lĩnh. Giết quái đương nhiên có người chức nghiệp công cao đi phụ trách, nếu như em có thể giúp bọn họ giết được nhẹ nhõm hơn, không phải cũng rất tốt sao? Không nên xem thường bản thân."

Tiểu Lộ đầy mặt không cho là đúng, xem ra không cho nhỏ tận mắt thấy hành động thực là không được.

"Như vậy đi, anh nói cho em làm như thế nào, chúng ta thử xem?"

Tiểu Lộ hoài nghi mà nhìn nhìn ta, gật đầu.

"Hiện tại trước tiên nói cho anh biết em có bảo bảo nào, đều đã tới bậc mấy?"

"Đều là cấp một, Bích Thảo, Thiết Bối Quy cùng Phong Hậu. Bích Thảo là bậc hai, hai loại khác là bậc một."

Bích Thảo bậc hai, đó chính là bụi cỏ, kỹ năng quấn đã mở được một phần, đối phó những hầu tử này vẫn có thể được. Ta nhớ tới trước đây đặc biệt yêu thích mấy nhóc con toàn thân bích lục này, chỉ cảm thấy hoài niệm không ngớt.

"Dùng toàn bộ chân nguyên của em, hẳn là có thể triệu được năm Bích Thảo. Em nhìn thấy con hầu tử phía sau khối đất kia không? Triệu hết bọn nó ra, thả phía sau hầu tử. Sau đó uống một lọ Chân Nguyên Thủy, một bên hồi phục một bên triệu tiếp, triệu đủ mười con mới thôi."

Ta chỉ vào con Đại Nhĩ Hầu Cuồng Bạo đang bị mấy người vây công phía sau nói. Tiểu Lộ rất nghi hoặc mà nghĩ nghĩ, chiếu lời nói của ta mà làm. Nhỏ đối với triệu hoán còn chưa quá quen thuộc, mấy nhóc cấp một mà nhỏ cũng phải dùng ước chừng một phút đồng hồ mới hoàn thành mục tiêu ta đề ra. Ta thấy mà phải lắc đầu nguầy nguậy, xem ra còn cần phải tiến hành một ít rèn đúc về phương diện này cho nhỏ mới được, không yêu cầu đạt được cảnh giới cao thủ, nhưng dù sao cũng phải có năng lực tự bảo vệ mình.

"Hiện tại điểm nảy sinh quái mới trong rừng đối diện kia có quái mới đi ra, thấy không? Em triệu một Phong Hậu, đi dẫn nó lại đây. Phong Hậu bậc một là một tổ mười con, em cẩn thận dẫn một chút, chậm một chút, dẫn bọn nó tới chỗ em chôn cỏ, không nên công kích, chỉ cần hấp dẫn sự chú ý của nó là được. Cũng không nên quá chậm, Bích Thảo được chôn dưới đất chỉ có thời gian ba phút."

Tiểu Lộ dựa theo lời nói của ta, chờ chân nguyên hồi phục một chút, liền triệu ra một Phong Hậu, mang theo chín con ong binh của nó ong ong vỗ cánh đi dụ dỗ con hầu tử mới xuất hiện còn có chút đần độn kia. Công phu dẫn quái Tiểu Lộ học được cũng không tồi, rất thuận lợi dẫn được con hầu tử não bộ không linh

mẫn kia vào bãi cỏ xanh nhỏ trồng. Hầu tử vừa bước vào bãi cỏ, những lá cỏ kia liền cuộn lên, như là cơ quan được vặn đủ dây cót, lần lượt quấn lên trên đùi hầu tử. Hầu tử cả kinh chi chi kêu loạn, khí lực nó lớn, vừa nhấc chân liền kéo đứt những lá cỏ non mềm đó, lại có thêm lá cỏ bò lên một chân khác của nó. Nhiều lần như thế, không bao lâu sau hầu tử kia đã kéo đứt sạch một mảnh bụi cỏ nhỏ này.

"Đừng ngẩn người, để cho Phong Hậu đi công kích nó."

Tiểu Lộ nghe lời mà chỉ huy đàn ong xông lên. Ở thời điểm dẫn quái ban nãy đã chết hai con ong binh, bây giờ còn có tám con vây lấy đỉnh đầu hầu tử không ngừng chích. Hầu tử lập tức không còn để ý cỏ nhỏ bên chân, ngược lại công kích đàn ong trên đầu. Nhân cơ hội này, đám cỏ nhỏ không ngừng bò lên trên, lá cỏ trên đùi nó càng ngày càng dày, càng ngày càng nhiều. Khi màu xanh lan tràn đến bắp đùi hầu tử, ta nói với Tiểu Lộ:

"Được rồi, hiện tại chân nguyên của em đã khôi phục được một chút đúng không? Triệu thêm một con Phong Hậu, có thể cùng mấy con còn lại lúc trước đi dẫn con hầu tử tiếp theo. Con hầu tử này có bọn họ đến đối phó."

Ta chỉ chỉ Lăng Thiên cùng Hoàng Cân Quân mới kết thúc chiến đấu, đang công kích tới con hầu tử bị nhốt này. Tiểu Lộ sau khi thấy hầu tử ở trong bụi cỏ bị nhốt đến mức không thể động đậy, bị bọn Lăng Thiên chém vài cái đã ngã, kinh ngạc mà mở miệng.

"Ca, thế này là thế nào? Vì sao hầu tử kia sẽ đứng ở nơi đó để cho cỏ trói? Chẳng lẽ nó không biết chạy đi sao?"

"Đây chỉ là một sự lợi dụng nho nhỏ đối với độ cừu hận. Công kích của Bích Thảo đối với hầu tử so ra kém công kích của đàn ong, vì vậy sau khi đàn ong công kích nó, hầu tử sẽ ưu tiên công kích đàn ong mà sẽ không quản tới Bích Thảo dưới chân, điều này để cho Bích Thảo có thời gian. Đương nhiên, loại thủ đoạn nhỏ này đối với quái thông minh là không có tác dụng, chỉ có thể lừa những tên nhóc dần độn này. Thế nhưng em xem, ngự thú sư không phải cũng rất hữu dụng sao?"

Tiểu Lộ đầy mặt hưng phấn, đặc biệt sau khi Hoàng Cân Quân quay người lại tán thưởng nhỏ, liền càng thêm cao hứng. Nhỏ cũng không nói ngự thú sư không tốt thế nào nữa, một lòng một dạ nghĩ dẫn nhiều thêm chút hầu tử qua để luyện tập. Ta lại thiết kế thêm cho nhỏ hai phương án, để cho tính tích cực đánh quái của nhỏ tăng vọt chưa từng có. Khi Tiểu Lộ khả ái vọt tới phía trước gào thét, Lăng Thiên bớt thời giờ quay đầu lại, nhìn ta cười ý vị thâm trường, ta trả lại anh ta một nét mặt rạng rỡ.

Lần này luyện cấp duy trì liên tục thẳng đến lúc chạng vạng. Sự thích thú của ba tiểu cô nương đang cao, bị chúng ta lấy lý do buổi tối dã ngoại quá nguy hiểm lôi kéo đi xuống chân núi. Trở về thành chẳng qua chỉ có mấy bước đường, tất cả mọi người quyết định không cần Hồi Thành Phù, vừa đi vừa xem cảnh đẹp hoàng hôn. Ta đi vài bước, chung quy luôn cảm giác có cái gì đó đi theo. Thoáng rơi lại về phía sau vài bước, quay đầu lại, trong một mảnh cỏ xanh trông thấy một bụi lông màu trắng. Lại là nó?

Đi qua bắt tiểu hầu tử từ trong bụi cỏ ra, nó trừng đôi mắt to long lanh nước nhìn chằm chằm ta, tuyệt không sợ, trái lại nhỏ giọng mà chi chi cười. (Dễ thương quá aaaaaaaaaaaaaaa!! Ta muốn có một con aaaaaaaaaa!!!!)

"Nhóc con, nhóc luôn theo anh làm gì?"

Tiểu hầu tử kêu hai tiếng với ta, không biết vì sao ta cảm thấy mình hiểu rõ ý tứ của nó.

"Nhóc muốn theo anh?"

Tiểu hầu tử cao hứng mà gật đầu. Ta kinh ngạc, đây vẫn là lần đầu tiên nghe nói có quái muốn chủ động theo người nha.

"Nhóc vì sao muốn theo anh? Anhcũng không phải ngự thú sư, không thể mang nhóc đi. Nếu không anh mang nhóc đi tìm muội muội anh?"

Tiểu hầu tử cấp bách, vươn móng vuốt nho nhỏ bắt lấy ống tay áo ta, trong hai con mắt to nổi lên thủy quang. Ta một trận câm lặng, lúc nào mà mấy nhóc con này cũng học được biện pháp dùng một khóc hai nháo để tranh thủ đồng tình? (Thiếu bước ba thắt cổ nữa là đủ bộ! XD

~!)

"Được rồi được rồi, cho nhóc theo là được. Bất quá nói trước, anh không có chỗ chứa nhóc, nhóc muốn theo cũng chỉ có thể tự mình đi."

Tiểu hầu tử hưng phấn mà liên tục gật đầu, lại chi chi kêu lên.

"Anh đây về sau gọi nhóc là Tiểu Bạch đi. Tự nhóc phải theo kịp đó."

Ta nửa là bất đắc dĩ nửa là buồn cười mà buông nhóc ra, chợt nghe thấy "đinh" một tiếng, có gợi ý của hệ thống đến. Mở ra vừa nhìn, ta sửng sốt.

29. Quyển 2 - Chương 25: Tiết 25

Editor: Toujifuu

***

Trong Thế Giới không phải không có sủng vật, thế nhưng những sủng vật đó đều là các loại động vật nhỏ dịu ngoan như tiểu miêu tiểu cẩu mà thương điếm hệ thống bán ra, có thêm nữa cũng chỉ là tọa kỵ sau cấp bốn mươi mới có thể mua, sủng vật chiến đấu chân chính là độc quyền của ngự thú sư, thế nhưng đó cũng là do triệu hồi mà ra, còn chưa có một ai tại dã ngoại thu phục được sủng vật. Lòng ta tràn đầy kinh ngạc mà cầm tin tức hệ thống nhìn lại nhìn, thật đúng là có loại sự tình này?

"Người chơi Du Nhiên (Thần Ngữ Giả) đạt được hảo cảm của Đại Nhĩ Hầu Tiểu Bạch, Tiểu Bạch tự nguyện trở thành Truy Tùy Giả của ngươi (Truy Tùy Giả = người đi theo), xin hỏi có đồng ý Truy Tùy này hay không?"

Truy Tùy Giả? Đây là danh từ lần đầu tiên ta nghe thấy. Không phải sủng vật, vậy chứng minh nhất định có cái gì đó bất đồng so với sủng vật. Truy Tùy Giả này có thể làm được gì đây? Ngẩng đầu nhìn nhìn bốn phía, ta muốn làm chút thí nghiệm.

"Tiểu Bạch, lại đây."

Vẫy tay với tiểu hầu tử, Tiểu Bạch chớp chớp đôi mắt to ngây thơ của nó, vô cùng cao hứng mà nhảy qua.

"Đến, cầm lấy cái này, vứt lên trên đầu kiếm sĩ phía trước kia đi."

Ta nho nhỏ tiếng mà phân phó, Lăng Thiên a, xin lỗi, anh hi sinh vì tiểu đệ một chút đi. ^^

Tiểu Bạch gãi gãi đầu, có thể cảm thấy khí lực bản thân chưa đủ, chần chừ mà lướt lên cây, lại đu vài cái về phía trước, kéo gần lại một ít cự ly với Lăng Thiên, không chút do dự vứt hòn đá nhỏ trong móng vuốt ra. Lấy thân thủ của Lăng Thiên, đánh lén của Tiểu Bạch đương nhiên không có khả năng thành công, anh ta tựa như có mọc một con mắt phía sau đầu mà bước nghiêng một bước, tảng đá nho nhỏ rơi trên mặt đất lăn vài vòng rồi bất động.

Xem ra Tiểu Bạch cũng là một nhóc con thông minh, biết người kia không thể chọc, một kích xuất thủ cũng không quản đánh trúng hay không, quay đầu bỏ chạy, không nhìn ra hóa ra động tác của nó thực nhanh, ba hai cái liền lướt trở về bên người ta, túm ống quần của ta chi chi kêu, giấu hơn phân nửa thân mình phía sau ta.

Lăng Thiên vừa quay đầu lại liền thấy Tiểu Bạch phía sau ta, quay đầu lại đi tới.

"Ban nãy là nhóc này?"

Câu nói của anh ta tràn ngập nghi vấn, chắc hẳn cũng không quá xác định. Ta đắc ý, loại sự tình này quả nhiên chỉ có ta gặp được.

"Đây là Truy Tùy Giả mới của tôi, nó tự mình muốn theo tôi. Thế nào, so với những sủng vật mà mấy tiểu cô nương nuôi kia tốt hơn chứ?"

Lăng Thiên thoáng cái đã bắt được then chốt, lộ ra một tia kinh ngạc:

"Quái hoang dã cũng có thể thu phục? Trò chơi này hình như không có loại thiết chế này đi? Có ích lợi gì?"

Nhún nhún vai, ta rất là bất đắc dĩ.

"Không biết. Tin tức hệ thống nói thực không rõ ràng, chỉ nói là Truy Tùy Giả, nếu muốn biết nó có thể làm gì, sợ là phải chậm rãi thử."

"Vì vậy cậu kêu nó đến đánh lén tôi?"

Lăng Thiên liếc mắt nhìn ta, ta lấy lòng mà cười cười:

"Không nên nhỏ mọn như vậy a, đó là tôi tin tưởng thực lực của anh, sẽ không bị đánh trúng, hơn nữa chỉ là hòn đá nhỏ mà thôi."

Lăng Thiên cười khẽ, xem ra cũng không phải thực lưu ý. Tiểu Lộ thấy chúng ta rơi lại phía sau, đang lớn tiếng kêu gọi. Lăng Thiên nhấc chân liền đi, ta nhanh chóng đuổi theo. Kỳ thực trong lòng ta đã có chút hiểu rõ, sự xuất hiện đặc biệt của Truy Tùy Giả này, hẳn là có quan hệ đến chức nghiệp "Thần Ngữ Giả" kỳ quái của ta kia. Trên giới triệu chức nghiệp không phải nói có thể giao tiếp cùng các loại sinh linh sao? Như vậy nếu như giao tiếp tốt có phải sẽ như Tiểu Bạch trở thành Truy Tùy Giả của ta hay không đây? Nhưng Truy Tùy Giả này lại không giống sủng vật có thể thu hồi, cũng không như triệu hoán thú đến thời gian sẽ biến mất, nó sẽ theo ta bao lâu, ta có thể có bao nhiêu Truy Tùy Giả, có hạn chế gì hay không, chúng nó có thể làm được gì cho ta, dưới dạng tình huống nào mới có thể thu phục Truy Tùy Giả, những điều này vẫn là mờ mịt, xem ra về sau nội dung ta phải nghiên cứu lại nhiều thêm một mục.

May mắn, động tác của nhóc con rất nhanh, dù sao vẫn là hầu tử, thân thủ nhanh nhẹn là trời sinh, hoàn toàn có thể đuổi theo cước bộ của ta. Sau khi theo kịp mọi người phía trước, ba nữ hài tử lại một trận thích thú, đùa một hồi lâu mới lưu luyến không rời mà để cho tiểu hầu tử trốn về trong lòng ta. Lúc này nhóc con không muốn tự mình đi nữa, dán dính trên người ta nói cái gì cũng không chịu xuống, còn đem đầu vùi vào trong quần áo ta, dạng bịt tai trốn tránh điển hình.

Ta trực tiếp không nhìn ánh mắt hiếu kỳ của Hoàng Cân Quân cùng Tinh Không, đối với sự truy vấn của Hoàng Cân Quân cũng chỉ lấy lý do nó tự mình muốn theo cho qua loa. Bí mật lớn như Truy Tùy Giả ta quyết sẽ không tùy tiện nói ra, đặc biệt tại trước mặt hai người ngoài có quan hệ không cạn với Thu Thủy Trường Thiên kia.

Một đường mọi người coi như ở chung hòa hợp, Hoàng Cân Quân là loại người đặc biệt sinh động, chọc cười ba tiểu cô nương đến mức xoay quanh, khiến quan hệ của hắn với ta và Lăng Thiên tựa hồ cũng thân cận không ít.

Đây chính là một nhân vật khá a, cũng không biết Thu Thủy Trường Thiên đào ra từ nơi nào. Ta cùng Lăng Thiên nhìn nhau, từ trong mắt anh ta ta nhìn thấy một tia sáng tỏ, lấy kiến thức của anh ta chắc hẳn cũng nhìn ra chút gì đó, chỉ là đang đợi ý tứ của ta mà thôi. Đến bây giờ ta cũng có chút hứng thú, Thu Thủy Trường Thiên kia đến tột cùng đang nghĩ gì đây? Có lẽ tiếp mấy chiêu với hắn cũng là trò chơi thú vị cũng không chừng nga.

Sau khi vào thành hẹn xong thời gian gặp mặt ngày thứ hai, chúng ta cùng hai người Hoàng Cân Quân vẫy tay tạm biệt, lại canh cho ba nha đầu logout, Lăng Thiên ôn hoà mà quăng ra một câu:

"Không nên cười đắc ý như vậy, sẽ khiến người ta liếc mắt một cái đã nhìn ra trong bụng cậu có chủ ý xấu."

Ta vứt qua một cái bạch nhãn, vừa đi vừa hỏi:

"Lúc ở trên núi anh có phát hiện những cái đuôi đó không?"

"Bọn họ bất quá chỉ là theo dõi, nhìn không ra được là người của bên nào."

Nguyên lai không phải là ảo giác của ta.

"Tôi nghĩ bọn họ chủ yếu là đến nhìn chăm chú hai tên tiểu tử kia. Thu Thủy Trường Thiên là muốn đem chúng ta bày ra trên mặt bàn (ý là cố tình đưa ra cho người khác xem cái giả nhằm đánh lạc hướng)? Hắn đại khái có động tác ngầm gì đó, không muốn để người ta biết. Tôi đã nói, người kia sẽ không vô duyên vô cớ mà tìm tới tôi. Chắc hẳn hắn cảm thấy tôi với hắn không có giao tiếp gì, là lựa chọn an toàn nhất?"

"Vậy cậu còn muốn để hắn lừa?"

"A, luôn phải tìm chút lạc thú a, suốt ngày luyện cấp cũng không phải biện pháp, ba tiểu nha đầu kia cũng không có khả năng nhẫn nại được lâu, tìm những người này theo mấy nhỏ chơi chơi cũng tốt. Chờ mấy nhỏ có thể chiếu cố tốt bản thân, liền thả mấy nhỏ tự do bay."

Lăng Thiên cười:

"Cậu nỡ được? Tôi còn tưởng rằng cậu chuẩn bị tiếp tục làm gà mái già đây."

Cái người này, có đôi khi mồm mép đáng ghét đến mức thật muốn đá anh ta hai cước. Trừng anh ta một cái, ta thẳng tắp đi vào một gian quán rượu cũ nát nhỏ ven đường.

"Ông chủ, ông chủ có ở đây không?"

Ông chủ mập mạp từ hậu đường chui ra. Ông ta còn nhớ rõ ta, cười ha ha hỏi:

"Lại tới mua rượu?"

"Không phải, là muốn để ông bình luận rượu tôi làm này thế nào."

Ta lấy ra một cái bình nhỏ, mở ra nút bình, một trận hương quả tản mát ra. Mũi của lão bản mập giật giật, lại đổ ra một chút nếm nếm, nói:

"Hương rượu có chút đạm, bất quá vị đạo rất đặc biệt, thanh đạm ngon miệng, chỉ là rượu trái cây mà nói coi như không tồi. Cậu dùng Tinh Quả làm? Nếu như kỹ thuật ủ rượu của cậu có thể lên tới cao cấp, vị đạo của rượu Tinh Quả này sẽ tốt hơn. Hiện tại cậu dùng tài liệu tốt bực này, có chút đáng tiếc."

Ông chủ đáng ghét, ta chính là lần đầu tiên thử làm, cũng không biểu dương ngộ tính suy một ra ba biết bao của một tân thủ như ta đây một chút. Bất quá ta cũng không thể phản bác ông chủ mập, ông ta nói chính là lời thực, ta cũng thấy rượu trái cây này với nước trái cây không có gì khác nhau. Hay là ta nên mua chút tiểu mạch các loại để luyện tập trước? Ta chọn chọn nhặt nhặt ở trong một đống tài liệu ông chủ liệt ra, bổ sung một ít tài liệu bình thường, chuẩn bị hảo hảo luyện tập cái kỹ năng sinh hoạt này của ta một chút. Không chú ý một chút, bình nhỏ trong tay ta bị Lăng Thiên lấy qua, ngửa đầu một cái, một bình rượu Tinh Quả nhỏ đã bị anh ta nốc sạch, chậc chậc lưỡi nói:

"Lần đầu tiên mà nói, cũng không tồi. Về sau có thành phẩm gì cho tôi nếm thử trước."

Ta câm nín, anh ta thật đúng là không khách khí a.

30. Quyển 2 - Chương 26: Tiết 26

Editor: Toujifuu

***

Tiếp qua mấy ngày hai người Hoàng Cân Quân hình như là quyết tâm muốn trộn lẫn cùng chúng ta, vừa vặn ta cũng động tâm tư muốn xem chủ ý của Thu Thủy Trường Thiên một chút, cũng mừng rỡ phối hợp. Thuận tiện còn có thể huấn luyện năng lực tác chiến đoàn thể của ba nha đầu một chút, vì chuyến phiêu lưu về sau của mấy nhỏ mà thiết lập cơ sở.

Luyện cấp mấy ngày nay, đẳng cấp của ta thành công thăng lên hai mươi. Trong khi tiến hành lựa chọn kỹ năng của cung tiễn thủ trung cấp, ta do dự rất lâu, cuối cùng chọn kỹ năng thiên hướng nhanh nhẹn, ta chuẩn bị lấy tốc độ cùng cảm tri làm phương hướng phát triển về sau. Nói đến cùng, ta đối với loại cách

làm một kích không trúng liền chạy xa thiên lý vẫn rất thưởng thức, ít nhất đánh không lại còn có thể chạy. (Mới phát hiện nguyên lai ta còn là một người thực sợ chết a. ^^)

Hiện tại trong đội của chúng ta ngoại trừ ba nữ hài tử tất cả đều là trên cấp hai mươi, đánh Đại Nhĩ Hầu đã có chút không quá thích hợp, cho dù là tiểu BOSS Đại Nhĩ Hầu Vương trên đỉnh núi cũng đã bị chúng ta quét vài lần, bao tay sản vật của Hầu Vương chúng ta cơ hồ là mỗi người một đôi. Thế nhưng hai người Hoàng Cân Quân cùng Tinh Không lại không có nửa điểm dự định rời khỏi đây, lấy cớ "để cho nhóm nữ hài tử cũng thăng lên hai mươi", kỳ thực ta cảm thấy khẳng định là bọn họ nhận được chỉ thị của Thu Thủy Trường Thiên, phải đợi ở chỗ này.

Cứ lăn lộn nửa ngày như vậy, mắt thấy mấy nhỏ Tiểu Lộ cũng sắp thăng cấp, ba nữ hài tử rất hưng phấn, nhiệt tình đánh quái tăng vọt, nhưng ta lại cảm thấy buồn chán cực độ. Một bên chán nản mà lấy tiễn bắn hầu tử thường thường bị Lăng Thiên ném qua, một bên suy nghĩ có còn nên tiếp tục cùng bọn họ diễn tiếp vở kịch buồn chán này hay không? Nhìn bộ dáng của Hoàng Cân Quân kia, trong thần sắc hình như cũng có chút sốt ruột, nếu như chờ nhóm nữ hài tử hoàn toàn thăng lên hai mươi, hắn sẽ không còn cớ tiếp tục kéo chúng ta ở chỗ này.

Đột nhiên, ta cảm giác được trong rừng phía sau có chút lay động, không quay đầu lại, chỉ là phóng ra cảm giác của bản thân đi tra xét, hình như thiếu chút gì đó. Lăng Thiên tựa hồ cũng cảm giác được, một kiếm kết liễu con hầu tử bị anh ta thử kiếm nửa ngày kia, quay đầu lại nhìn qua. Một đạo bóng trắng nho nhỏ từ trong rừng bay ra, nhào tới bên người ta. Tiểu Bạch chi chi mà khoa chân múa tay, ta rất nhanh hiểu rõ ý tứ của nó.

"Tất cả những người đó đều rút lui? Thực sự là kỳ quái."

Nhóm những thám tử theo chúng ta mấy ngày nay đột nhiên rút quân, biến mất không còn một mảnh. Ta cũng không tin bọn họ là chuyên môn tới nơi này cùng chúng ta luyện cấp, vậy bọn họ ở chỗ này không đạt được bất luận thứ gì liền rút đi, chẳng lẽ là bên Thu Thủy Trường Thiên có biến? Hay là những người đó phát hiện chúng ta chỉ là mồi?

Rất nhanh, truyền âm của Hoàng Cân Quân vang lên. Hắn nhẹ giọng mà nói vài câu với ai đó, mặt lộ vẻ vui mừng, liên tục gật đầu.

"Này, mọi người, chúng ta đổi địa phương luyện cấp thế nào?"

Ánh mắt ta mỉm cười, rốt cục cũng đợi được kịch hay.

"Vì sao phải đổi địa phương? Em cũng sắp thăng cấp."

Tiểu Lộ không quá thoả mãn mà lầu bầu. Hoàng Cân Quân cười lấy lòng nói:

"Trân Châu đại tiểu thư, anh bảo chứng sẽ không làm lỡ em thăng cấp, hơn nữa nơi đó so với nơi đây còn chơi vui hơn, là một bằng hữu của anh mới phát hiện, đi thử không?"

Tiểu Lộ làm sao là đối thủ của loại giảo hoạt như tên Hoàng Cân Quân này, hơn nữa ta lại không phản đối, nhỏ đã bị ba hai câu dỗ dành vui vẻ liền đi theo.

Hoàng Cân Quân dẫn đầu, mang theo chúng ta chui hướng phía sau sườn núi Tinh Nguyệt. Ta cùng Lăng Thiên cố ý rơi lại phía sau một bước cùng nhau nhỏ giọng nói chuyện.

"Lăng Thiên, anh biết bọn họ muốn đi đâu không?"

"Không biết."

"Nga, ngay cả anh cũng không biết, vậy xem ra địa phương đó thực bí ẩn a. Chẳng lẽ là nhiệm vụ ẩn tàng gì đó hoặc là phó bản đặc thù?"

Lăng Thiên ném cho ta một cái bạch nhãn, nói:

"Nếu quả thực là như vậy, Thu Thủy Trường Thiên làm gì phải cho chúng ta biết?"

Nói cũng đúng, thực sự có loại chuyện tốt này, cũng sẽ không đến phiên những người ngoài như chúng ta đây được chỗ tốt.

"Không nên nghĩ nhiều như vậy, càng nghĩ cậu sẽ càng ngốc. Đi thì tự nhiên sẽ biết."

Cả người Lăng Thiên thoải mái dường như du sơn ngoạn thủy, ta rất muốn đạp anh ta một cước —— mồm mép người này thực sự là quá đáng hận, thế nhưng đánh không lại anh ta. —_—

Khi chúng ta chui ra khỏi rừng rậm của sườn núi Tinh Nguyệt, chỉ cảm thấy trước mắt rộng mở một mảnh. Đó là một vùng sườn núi lớn liên miên bất tận, phía trên mọc đầy cỏ xanh cùng hoa dại năm màu rực rỡ nhỏ mịn tựa như nhung, khiến trước mắt người ta sáng ngời.

"Thật xinh đẹp, Hoàng Cân Quân đại ca, anh nói không sai, ở đây thực sự rất tốt a. Chúng em không biết phía sau rừng cây còn có cảnh sắc đẹp như thế."

Thủy Tinh cùng Mã Não cùng tán thưởng, muội muội thân ái của ta kia đã rất tự động mà chạy đi đạp hư những đóa hoa đáng thương đó. Tống cổ hết ba nữ hài tử đi đến bãi cỏ chạy nháo điên loạn, Hoàng Cân Quân nhìn ta mang theo một bộ dáng muốn nói lại thôi. Ta đạm đạm nói:

"Có gì muốn nói thì nói đi. Mấy ngày nay chúng tôi cùng các người diễn màn kịch này, hiện tại cũng nên đến lúc kết thúc đi."

Hoàng Cân Quân cười khổ,

"Quả nhiên giống như môn chủ nói, các cậu đã sớm nhìn ra. Các cậu không muốn biết tiền căn hậu quả của chuyện này sao?"

"Tiền căn gì gì đó tôi xác thực không biết, bất quá hậu quả tôi có thể đoán ra được. Vị môn chủ đại nhân thông minh của các người kia khoảng chừng là đang chơi một hồi trò chơi thực thực giả giả đi. Những người mấy ngày trước theo chúng tôi kia ngày hôm nay đều đã đi hết, có lẽ kế hoạch của môn chủ các người tiến hành rất thuận lợi. Vậy kế tiếp chúng tôi phải đi làm gì, có thể có chỗ tốt gì, vậy mời anh thẳng thắn nói một câu, bằng không tôi không xác định mình có còn cần phải diễn tiếp màn kịch này hay không."

Ta nhẹ nhàng mà đảo qua Hoàng Cân Quân cùng Tinh Không, trên mặt Tinh Không vẫn bình tĩnh như dĩ vãng, dường như hết thảy sự tình đều không quan hệ với hắn. Hoàng Cân Quân bắt đầu còn có chút ngượng ngùng, về sau nói đến mục đích chuyến này, hắn bỗng chốc có tinh thần hơn. Bởi vậy có thể thấy được, thu hoạch lúc này sợ là không phải ít.

"Kỳ thực là tôi cùng Tinh Không một lần trong lúc vô tình phát hiện một nhiệm vụ hạn chế dưới cấp ba mươi hoàn thành, trong khu vực đặc thù của nhiệm vụ đó, có một kiện đồ Trường Thiên Môn cần gấp. Lúc đó tôi cùng Tinh Không đi vào cái gì cũng không chuẩn bị, cái gì cũng không thể mang ra. Hiện tại, môn chủ để cho chúng tôi đi một hồi nữa lấy vật kia. Thế nhưng không biết vì sao, tin tức này truyền ra ngoài, bị một ít người biết. Các cậu cũng biết, trò chơi này a, đều sẽ có mấy tên không hợp với chúng tôi, vì vậy bọn họ dự định phá hư nhiệm vụ của chúng tôi. Vì bảo chứng chuyến này bình an, môn chủ quyết định dùng một ít mưu kế dời đi đường nhìn của bọn họ, chúng tôi liền nhân cơ hội đi làm nhiệm vụ. Chờ bọn họ phản ứng lại, cũng đã chậm."

Thì ra là thế.

"Vậy kéo tôi cùng Lăng Thiên xuống nước, chúng tôi có thể có chỗ tốt gì?"

"Môn chủ nói, ngoại trừ đồ vật kia, những thứ khác anh ấy đều không cần, chúng ta có thể tự mình phân phối. Quái trong khu vực của nhiệm vụ đó rất dễ giết, đồ rớt ra cũng không tệ lắm. Hơn nữa sau khi hoàn thành nhiệm vụ, sẽ có rất nhiều kinh nghiệm."

Nghe qua hình như không tồi, nhưng trên thực tế đó đều là chỗ tốt hệ thống cho, Thu Thủy Trường Thiên một cộng lông cũng không mất, liền sai khiến chúng ta đến mức xoay quanh. Phần tâm tư này, thật đúng là không phục không được. Bất quá nhìn trên mặt mũi của một nhiệm vụ thú vị, ta rất rộng rãi mà tha thứ hắn. (Èo, gì mà dễ thế a~~!)

31. Quyển 2 - Chương 27: Tiết 27

Editor: Toujifuu

***

Địa điểm của nhiệm vụ ngay dưới phiến sườn núi cỏ có cảnh sắc xinh đẹp tuyệt trần này. Cửa vào được thiết kế thập phần xảo diệu, không chỉ ở phía trên bị che bởi thảm cỏ không có bất luận cái gì khác biệt so với bên cạnh, còn có một ít bụi gai sinh trưởng rải rác, nếu như không phải nói trước nơi này có vấn đề, ai cũng sẽ không đi đến bên này. Ta một bên nhìn, một bên chậc chậc lấy làm kỳ.

"Các anh là thế nào phát hiện ra địa phương như thế?"

Hoàng Cân Quân đối với điểm này thập phần đắc ý, hắc hắc cười nói:

"Chúng tôi khi đó đuổi theo một con Đại Nhĩ Hầu chạy đến nơi đây. Nhóc con đó đặc biệt chạy nhanh, sau cùng vẫn bị chúng tôi đuổi đến luống cuống, liền chui vào rừng cây này, mới tiến vào đã không thấy tăm hơi. Về sau chúng tôi phát hiện nơi này có cái động. Khi đó không có kinh nghiệm, tôi cùng Tinh Không đi xuống xem xem, gặp được một lão đầu. Lão nhân kia cho một nhiệm vụ, nhưng chúng tôi không thể hoàn thành, bên trong thực sự quá phức tạp. Thế nhưng trong lúc vô ý cũng thấy vài thứ, bên trong có thứ môn chủ chúng tôi muốn tìm."

Đang khi nói chuyện, hắn kéo ra khối ngụy trang che tai mắt người kia, nhóm bảy người chúng ta nối đuôi nhau đi xuống. Thông đạo dưới lòng đất rất thô sơ, chỉ là qua loa đào bùn đất tạo thành, hai bên trái phải còn có thể thấy tầng đất ẩm ướt, trong thông đạo tràn ngập vị đạo đặc hữu của cỏ xanh cùng bùn đất. Thông đạo thô sơ này không dài, rất nhanh hai bên trái phải đã bắt đầu xuất hiện rải rác đá vuông có quy tắc. Nhìn ra được nơi này trước đây là một thông lộ được người lát trải, chỉ là lâu năm thiếu tu sửa, có gạch đá rơi xuống lả tả. Càng đi vào trong, thông đạo lại càng quy tắc, bốn mặt đều được đá vuông cùng một cỡ lát bằng, mỗi một khoảng cách còn có thể có một lỗ nhỏ, bên trong có đèn nến đã khô cứng, đầy bụi bặm. Hoàng Cân Quân châm cây đuốc mang đến, chiếu sáng phạm vi năm mươi mét quanh chúng ta, nhưng ở trong thông đạo rất dài này thực sự không tính là gì, trước sau vẫn là một mảnh tối đen. Đi ở dưới lòng đất sâu thẳm, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của mấy người chúng ta nhẹ vang, nhóm nữ hài tử yên lặng, không dám lên tiếng. Nhìn ra được, mấy nhỏ rất khẩn trương, nhưng vẫn cố cắn răng theo kịp đội ngũ. Ta hiểu ý cười, những tiểu cô nương này, ở trong mắt ta khả ái hơn nhiều so với cái loại mỹ nữ hơi chút liền cần người nâng niu. (Ta cũng thấy vậy ^^)

Hoàng Cân Quân dẫn đường phía trước, Lăng Thiên theo hắn, nhóm nữ hài tử đều ở chính giữa, sau đó là Tinh Không cùng ta. Chúng ta đi dưới lòng đất nơi đây khoảng chừng trên dưới nửa tiếng đồng hồ, thông đạo quanh co khúc khuỷu khiến ta hoàn toàn mất đi cảm giác phương hướng. Rốt cục, ánh lửa ngừng lại phía trước, chúng ta đi tới một giao lộ.

Đánh giá trên dưới một chút, bày ra trước mặt chúng ta, có ba con đường, tạo hình đồng dạng, tối om om đồng dạng, sâu không thấy đáy. Hoàng Cân Quân nhẹ giọng nói:

"Chúng ta ở chỗ này chờ một chút, người giao nhiệm vụ rất nhanh sẽ xuất hiện."

Thừa chút thời gian đó, ta nhìn từ trên xuống dưới giao lộ này, tận lực phân biệt mỗi một chi tiết. Đến bây giờ nếu như ta còn không biết kế tiếp cần đối mặt là nhiệm vụ loại hình gì, một năm trước đây của ta coi như lăn lộn uổng phí. Loại tình cảnh này, là nhiệm vụ mê cung đặc thù điển hình, khó trách Hoàng Cân Quân nói quái bên trong dễ giết, mà bọn họ lại không thể hoàn thành nhiệm vụ, bởi vì kế tiếp chúng ta phải đối mặt chính là khiêu chiến trí lực. Đương nhiên, cũng có người nói đây là khiêu chiến đối với sức quan sát, mà người nói lời này tự hào mình là đại sư phá giải mê cung, còn tổng kết ra vài đại pháp môn đi thông mê cung, rất là khoe khoang với chúng ta một phen. Khi đó cô nàng nói cái gì nhỉ? Ta tận lực nhớ lại, trời biết loại tình huống này trước đây ta đều chỉ cần để ý đi theo là được, hiện tại lại chỉ có thể dựa vào bản thân. Hoặc là mấy người bọn họ có ai có kinh nghiệm không? Ta nhìn nhìn biểu tình của mấy người Lăng Thiên, đầu mi của Lăng Thiên đều nhăn lại, Tinh Không cùng Hoàng Cân Quân lần trước đã không thể đi thông, mấy nữ hài tử kia liền càng không thể trông cậy vào. -_-

"Tiểu Vũ a, hy vọng biện pháp cô nói thực sự hữu dụng, bằng không ta cũng không có biện pháp."

Ngay khi ta miên man suy nghĩ, một thân ảnh màu trắng lắc lắc lư lư xuất hiện ở trước mặt chúng ta. Mấy nhỏ Tiểu Lộ sợ đến mức hét lên một tiếng:

"Quỷ a!"

Ta tập trung nhìn, không phải, thân thể nửa trong suốt, còn tự dưng xuất hiện từ hư không, duy nhất không giống quỷ chính là dưới chân cái tên như cái lão đầu kia còn giẫm lên một vật dạng khói quỷ dị… Cái kia, chẳng lẽ là cái gọi là tiên vân?

"Ha ha, tiểu cô nương, không nên đánh đồng ta cùng với những vật do âm khí biến thành đó, tiểu lão nhi là linh tiên thủ hộ nơi đây."

Nhìn xem, còn linh tiên nữa mới ghê, linh chẳng phải là một loại cách nói khác êm tai hơn chút của quỷ sao? Có lẽ so với quỷ bình thường mạnh hơn chút, trên thực tế đều là mấy thứ cùng loại.

"Như vậy, hiện tại chúng ta tiến vào chính đề đi. Các ngươi muốn tiếp nhận nhiệm vụ của ta sao? Nơi này là bảo địa linh tiên thượng cổ để lại, bên trong có các loại vật hữu ích với người, bất quá phải là người hữu duyên mới có thể đến. Nếu như các ngươi có thể tìm được vật ta yêu cầu từ bên trong, ta liền tặng cho các ngươi một ít đồ ta cất giữ làm phần thưởng."

"Đinh —— Kích phát nhiệm vụ: Nhờ vả của linh tiên. Nhiệm vụ yêu cầu tiến vào trong mê cung tìm ra vật phẩm linh tiên cần, phần thưởng nhiệm vụ: một kiện trang bị bản chức nghiệp, kinh nghiệm: +1000, nhiệm vụ yêu cầu: đẳng cấp dưới 30, thời gian nhiệm vụ: 3 ngày. Không hoàn thành nhiệm vụ hoặc từ bỏ nhiệm vụ, không thể thoát ly từ trong mê cung. Xin hỏi có tiếp nhận hay không?"

"Tiếp nhận."

Đều đã đến tận đây, đương nhiên phải vào xem một chút. Bảy người đều tiếp nhận nhiệm vụ, tổ đội xong Hoàng Cân Quân lựa chọn cửa chính giữa tiến vào. Lão nhân kia vung tay lên, thông đạo tối om om ở trung gian kia sáng lên, ánh nến hai trên vách được đốt cháy, quang ảnh sáng sáng tối tối để cho chúng ta cơ bản có thể thấy rõ đường bên trong.

Đi vào thông đạo, cửa vào phía sau lay động tựa như nước một cái, chậm rãi khép lại, biến thành một bức tường. Ta đưa tay sờ sờ, đây là thực thể. Đường lui đã mất, chỉ có thể đi về phía trước.

"Hiện tại làm gì?"

Có lẽ là trong thông đạo có ánh sáng, Tiểu Lộ hiện tại một chút cũng không sợ, hưng phấn mà hỏi. Ta vô ý thức nhìn về phía Lăng Thiên, không nghĩ tới anh ta cũng đang nhìn về phía ta. Ta cười, nói:

"Tôi nghĩ chúng ta vẫn nên trước tiên hiểu rõ nhiệm vụ của mỗi người một chút tương đối tốt hơn. Xem vật mọi người cần tìm có phải cùng một loại hay không. Hoàng Cân Quân, anh không phải nói các anh lần trước đã đi qua một đoạn đường sao? Có thể nói một chút tình hình hay không?"

Hoàng Cân Quân nhìn ta một cái, ừm một tiếng.

"Em phải tìm chính là Vô Sắc Tinh Sa."

Tiểu Lộ hưng phấn nhất, một câu đã nói ra, có lẽ nhỏ đã xem vài lần. Thủy Tinh cùng Mã Não cũng nói:

"Chúng em cũng phải tìm cái đó."

"Tôi không giống, tôi phải tìm Thiên Cần Lộ. Các người thì sao?"

Ta nhìn hướng Lăng Thiên, anh ta trầm mặc một chút, nói:

"Hoàng Trầm Thổ."

"Tinh Không?"

"Như nhau."

Ta lại nhìn về phía Hoàng Cân Quân, hắn cười nói:

"Tôi phải tìm Xích Quang Ti, môn chủ cần chính là Định Trần Tinh."

"Định Trần Tinh?"

Cái tên rất quen thuộc a, thứ này ta trước đây không phải cũng đi tìm sao? Đó là hai tuần trước khi xảy ra chuyện kia, mấy anh em chúng ta cũng đã mất công phu thật lớn, lật hết một lượt xung quanh Đông Long Thành, mới tìm được. Hơn nữa thứ kia chỉ có một tác dụng, đó chính là… Chẳng lẽ Thu Thủy Trường Thiên cũng chuẩn bị làm nhiệm vụ kia? Không tồi a, xem ra mấy tháng nay trong trò chơi những bang phái này phát triển cũng rất nhanh a, khi đó trong toàn bộ trò chơi có tư cách động đến cái suy nghĩ này không vượt quá ba bang phái. Hơn nữa, đến bây giờ còn chưa nghe nói có bang phái nào chân chính hoàn thành. Ha ha, Định Trần Tinh, sợ là loại dễ tìm nhất trong mấy thứ đó đi. Ngũ tinh ngũ thạch, Thu Thủy Trường Thiên a, sự biến thái của nhiệm vụ đó ngươi mới chỉ nhìn thấy được một góc băng sơn a. ^^

Ta bỗng chốc hiểu rõ mục đích chân chính của Thu Thủy Trường Thiên, tâm tình trong nháy mắt tốt hơn, dẫn tới Lăng Thiên cũng phải quay đầu nhìn ta. Ta khoát khoát tay với anh ta, cười nói:

"Chúng ta đi thôi, phải tìm nhiều thứ như vậy, chỉ có ba ngày. Chúng ta phải bắt chặt thời gian."

32. Quyển 2 - Chương 28: Tiết 28

Editor: Toujifuu

***

Công lược mê cung Vũ thị điều thứ nhất:

Không nên xem mê cung trong trò chơi giống như mê cung trong hiện thực. Mê cung trong trò chơi là có thể kéo dài vô hạn, nếu như không tìm được then chốt phá giải, có lẽ ngươi sẽ vĩnh viễn đi không ra. Biện pháp phá giải mê cung trong hiện thực, ở chỗ này, là không thể thực hiện được.

****

Một điều lý luận này của Tiểu Vũ, ta sau ba tiếng đồng hồ hoàn toàn tín phục. Đoàn người chúng ta không ngừng đi trong mê cung này, đi sau ba giờ hiện tại bốn phía tất cả đều là cảnh vật giống nhau —— Thạch đạo xám vàng nhìn không thấy đầu cùng, thỉnh thoảng xuất hiện ngã tư đường, trên thạch bích lần nữa lặp lại điêu khắc cơ bản giống nhau… Cảnh tượng bất biến khiến người ta thấp thỏm bực bội. Tiểu Lộ có chút nhịn không được, từ mới bắt đầu nhỏ đã luôn nhìn xung quanh, biểu tình không kiên nhẫn bày ra trên mặt. Ta than nhẹ, xem ra cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp.

"Tinh Không, lần trước các anh đến cũng là như vậy sao?"

Tinh Không cùng ta song song đi sau cùng, hắn gật đầu nói:

"Chúng tôi vừa vào cũng là như vậy. Tôi cũng không biết đi bao lâu, mới phát hiện một con quái, bộ dáng tựa như… tựa như loại chạm khắc trên tường này. Tôi cùng Hoàng Cân Quân mới phát hiện quái ở đây thoạt nhìn hung mãnh, kỳ thực rất dễ giết. Về sau cũng không biết đi như thế nào, chúng tôi quẹo quanh đến mức chóng mặt, trong lúc vô ý đi đến một gian thạch thất, phát hiện Định Trần Tinh. Khi đó chúng tôi không biết là cái gì, lại có quái bảo vệ, chúng tôi liền không lấy. Sau khi rời khỏi đây mới biết được đó là thứ môn chủ cần."

Nghe cách nói của hắn, ta mờ mịt một trận. Chẳng lẽ chúng ta cũng chỉ có thể tiếp tục đi thẳng như thế? Sau đó dựa vào vận khí xem ngày nào đó có thể nhìn thấy cái thạch thất hoặc là quái vật gì gì đó kia?

Đột nhiên, ta cảm thấy có người đang kéo tóc ta. Chuyển đầu, Tiểu Bạch đang ngồi ở đầu vai ta, trên móng vuốt nhỏ còn quấn lấy vài sợi tóc.

"Tiểu Bạch, không nên nghịch ngợm, anh đang rất phiền."

Tiểu Bạch chi chi nha nha kêu vài tiếng, một cái móng vuốt nhỏ chỉ vào tường đá bên cạnh. Ta nhìn nhìn, so với những bức tường khác không có gì khác nhau. Đi qua gõ gõ, đặc, không giống có cửa ngầm. Cái giá nến trên tường kia ta cũng kéo kéo, không chút nhúc nhích.

"Ca, anh đang làm gì a? Có phát hiện gì sao?"

Một phen động tác vừa rồi của ta, dẫn tới sự chú ý của mấy người khác, bọn họ đều vây quanh qua. Tiểu Lộ sờ lại sờ ở trên mặt tường ta đã gõ qua, hưng phấn mà hỏi:

"Ca, anh nhìn ra cái gì?"

Ta nhún nhún vai,

"Cái gì cũng không nhìn ra. Là nhóc con này kêu anh nhìn."

Chỉ chỉ Tiểu Bạch trên đầu vai, nó nhìn chung quanh một chút, lại túm tóc ta, muốn cho ta nhìn bức tường kia.

"Được rồi được rồi, Tiểu Bạch, tường kia anh đã xem qua, không có gì khác thường a."

Ta hiểu rõ, nhóc con này khẳng định đã phát hiện gì đó, nhưng ta lại nghe không hiểu nó đang nói cái gì, chỉ có thể bất đắc dĩ mà mắt to trừng mắt nhỏ như vậy. Ngay khi ta cùng Tiểu Bạch "nhìn nhau câm lặng", Thủy Tinh kinh hỉ nói:

"Em biết có chỗ nào khác thường rồi. Mọi người nhìn bức tranh chạm khắc trên tường kia!"

Vẫn là nữ hài tử thận trọng, chúng ta được nhắc nhở nhìn qua, quả nhiên có chút khác thường. Bức tranh phía trên tường cùng bức tranh bên cạnh không quá tương đồng, tuy rằng chạm khắc đều là cùng một loại quái thú chúng ta chưa thấy qua, nhưng khác ở chỗ quái thú trên tường đều chỉ có bốn chân, mà trên mặt tường này lại có năm chân. Phát hiện này kích thích thần kinh của mọi người rất lớn, Hoàng Cân Quân kích động mà la hét:

"Nhanh, mọi người tìm xem còn có loại này hay không."

Bảy người phân công nhau tìm từng khối từng khối, về sau lại tìm được một khối mặt tường có chạm khắc quái thú năm chân ở một ngã tư đường phía trước.

"Xem ra thạch điêu quái thú năm chân kia có lẽ chính là đầu mối qua một cửa này. Chúng ta theo nó đi tiếp, có lẽ có thể sẽ có phát hiện mới."

Trong thông đạo bên phải ngã tư đường này, chúng ta tìm được khối quái thú năm chân thứ ba. Tinh thần mọi người rung lên, tất cả đều lưu tâm hơn đối với bức tranh trên mặt tường. Căn cứ những bức tranh gợi ý cùng loại với bảng chỉ đường này, khi chúng ta chuyển qua giao lộ thứ năm, gặp được con quái đầu tiên.

****

Công lược mê cung Vũ thị điều thứ hai:

Trong trò chơi sẽ không thiết kế mê cung hoàn toàn đi không thông, ít nhiều gì cũng sẽ có một chút gợi ý, có thể đi thông hay không thì phải xem ngươi có thể phát hiện những chi tiết quan trọng hay không. Có lẽ một điểm nhỏ lơ đãng, cũng sẽ trở thành then chốt phá giải mê cung. Vì vậy, trong loại trò chơi trí lực này, xin đánh bóng ánh mắt của ngươi, không nên bỏ qua bất luận một địa phương nào ngươi có thể thấy.

****

Sau đó chúng ta so sánh một chút, quái thú này cùng với những con trên bức tranh chạm khắc kia thực sự rất giống, chẳng qua nó chỉ có bốn chân. Từ trên người con quái thú bốn chân màu vàng xám này, chúng ta lấy được một kiện giáp ngực. Giáp ngực gia tăng mười lăm điểm phòng ngự thực thích hợp chức nghiệp cận chiến sử dụng, đáng tiếc Lăng Thiên cùng Hoàng Cân Quân đều ngại nó sẽ ảnh hưởng tốc độ, không lấy. Hoàng Cân Quân liền thu lại thứ này, chuẩn bị mang về bán. Hắn ha ha cười, nói:

"Tôi đã nói ở đây đánh đồ rất tốt a, quái lại dễ giết, cho dù là đến luyện cấp cũng không tồi. Nếu như là trang bị chúng ta có thể sử dụng thì tốt rồi. Lần trước chúng tôi đánh được hai kiện giáp ngực, lấy về bán hết, cũng là không có món nào có thể sử dụng được."

Có thu hoạch đầu tiên, mọi người đều có tinh thần hơn, không còn bộ dáng chán đến chết như lúc trước. Đáng tiếc từ sau khi chúng ta gặp được con quái thú đầu tiên, trong thạch điêu ở trên tường cũng không tìm được gợi ý nữa, hiện tại hết thảy đồ án đều là quái thú năm chân. Tất cả mọi người cảm thấy điều này nói rõ chúng ta đã tiến vào một khu vực mới.

Đồng dạng thông đạo màu xám vàng, đồng dạng ngã tư đường, bất đồng chính là ở đây so với những con đường phức tạp lúc trước giản đơn hơn một chút, giao lộ cũng không còn nhiều, cũng không còn tử khí trầm nặng không có sinh khí như trước. Ở chỗ này thông thường chuyển qua một cái giao lộ, là có thể gặp được một con quái thú. Mà chúng ta do có kinh nghiệm lúc trước, mỗi một lần đều theo những con đường có quái thú mà tiếp tục đi, rất nhanh liền tới một gian thạch thất. Hoàng Cân Quân cao hứng mà kêu lên:

"Chính là ở đây, lần trước chúng tôi chính là ở chỗ này thấy Định Trần Tinh."

Không cần hắn nói, ta cũng thấy được. Thạch thất này chia làm hai bộ phận trước sau, chúng ta đứng ở trong gian phòng nhỏ phía trước, vừa vặn có thể thấy trong gian phòng lớn rộng mở phía sau kia có một tòa tế đàn nho nhỏ, một viên tinh thạch trong suốt cỡ nắm tay đang trôi nổi phía trên, được một vòm ánh sáng như có như không vây quanh. Ở phía dưới nó có một con quái thú tựa như con hổ đang nằm, đang nhắm mắt ngủ say, một dải đuôi tựa như đuôi trâu thỉnh thoảng đong đưa bên cạnh người.

"Trệ."

Ta nghe Lăng Thiên thấp giọng nói, anh ta nhìn quái vật thân hổ đuôi trâu kia, khóe miệng mỉm cười. Cái người này, hơn phân nửa là lại tìm được đối thủ khiến anh ta "ngón trỏ đại động" rồi. Vậy nói rõ nhóc bên trong kia cũng thực lợi hại a.

Hoàng Cân Quân quay đầu lại nói:

"Chúng ta trước tiên lấy Định Trần Tinh, rồi mới đi tìm những thứ khác đi."

Mọi người gật đầu, dù sao đó cũng là một trong những mục đích chủ yếu vào đây. Hoàng Cân Quân đầu tàu gương mẫu kín đáo đi về phía trước, thích khách như hắn phải đi trước dò xét hư thực của quái vật. Thích khách hơn cấp hai mươi còn chưa có thuật ẩn thân, hắn chỉ là thả nhẹ động tác của mình dò xét về phía trước. Ngay khi muốn đi vào thạch thính, Hoàng Cân Quân dừng lại. Ta thấy hắn duỗi tay ấn ấn ở trên hư không, rất nhanh lại quay trở lại.

"Không được, cửa kia có thứ gì đó giống như một tầng kết giới, căn bản không qua được."

Hoàng Cân Quân cười khổ. Lăng Thiên bước lên trước cũng thử thử, gật đầu nói:

"Đích thật là kết giới. Hẳn là có cơ quan cần thiết phá giải."

Ta nhìn nhìn con Trệ đang ngủ say bên trong kia, nghĩ thầm nhiệm vụ này thật đúng là không đơn giản. Không có biện pháp, toàn thể tổng động viên, mọi người đến tìm cơ quan đi.

33. Quyển 2 - Chương 29: Tiết 29

Editor: Toujifuu

***

Không phí công phu gì, chúng ta tìm được một địa phương có thể là cơ quan mở cửa. Ngay trên khung cửa tương thông hai gian thạch thất, có ba cái hốc cỡ nắm tay trẻ sơ sinh, thoạt nhìn như là có thể khảm vật gì vào đó. Thế nhưng sau khi tìm khắp xung quanh, lại không có bất luận thứ gì có thể bỏ vào.

"Xem ra chìa khóa không ở chỗ này. Có lẽ là cất giấu ở địa phương khác, có lẽ là phải đánh ra từ trên người quái vật. Hiện tại chúng ta ngốc ở chỗ này cũng vô dụng, không bằng đi trước tìm mấy thứ trong nhiệm vụ kia, thuận tiện xem xem có đầu mối của những hạt châu kia hay không."

Ý kiến của ta được mọi người tán thành, chúng ta theo đường cũ quay trở lại.

Từ thạch thất đi ra, đi chưa được mấy bước chính là một ngã tư đường. Lúc trước tới không chú ý, hiện tại chúng ta mới phát hiện cái ngã tư đường này rất thú vị. Con đường phía chính diện kia, chính là đường chúng ta đến, mặt tường màu xám vàng tuyệt không lạ thường. Mà thông đạo bên trái kia, mặt tường lại là màu lam nhạt, bên phải là màu đỏ thẫm, thông đạo màu sắc bất đồng, đồ án mặt tường điêu khắc cũng là bất đồng.

"Nguyên lai nơi này còn có hai con đường a, chúng ta chưa từng đi qua."

Ta nghĩ lại ba cánh cửa khi đến, có lẽ chúng nó cuối cùng đều là thông hướng nơi đây.

"Các anh thấy hạt châu mở cửa kia sẽ ở trong thông đạo nào a?"

Câu hỏi của Tiểu Lộ chúng ta đều không có cách nào trả lời, đây cũng là điều chúng ta muốn hỏi, trời biết những hạt châu gặp quỷ đó sẽ được giấu ở cái chỗ quái nào. Mấy đại nam nhân chúng ta hai mặt nhìn nhau, Hoàng Cân Quân đề xuất nói:

"Chúng ta chỉ có thời gian ba ngày, nếu như tìm từng đường một, không biết phải tìm tới khi nào, đến lúc đó có lẽ sẽ không còn thời gian lấy Định Trần Tinh. Quái bên trong kia trông cũng không dễ đối phó. Bằng không chúng ta phân công nhau đi đi, nếu như ai tìm được trước, có thể lấy thì lấy, lấy không được thì thông tri mọi người, rồi cùng nhau nghĩ biện pháp."

"Như vậy cũng tốt. Chúng ta phân tổ đi."

Tiểu Lộ nhảy ra đầu tiên:

"Em cùng Thủy Tinh, Mã Não một tổ."

Ta quăng cho nhỏ một cái bạch nhãn:

"Ba người các em kinh nghiệm đều không đủ, vạn nhất gặp phải chuyện gì ứng phó không được thì làm sao? Không được, anh đi với các em."

Miệng của Tiểu Lộ trề ra:

"Ca, chúng em cũng đều qua cấp hai mươi, cũng không phải chưa từng đánh quái, anh sợ cái gì? Cùng lắm thì chết trở về thành mà thôi, trò chơi a, cần gì phải nghiêm túc như thế? Anh cần phải để cho chúng em thử một lần a, bằng không cái gì cũng đều là anh xuất đầu, chúng em chỉ theo ở phía sau cái gì cũng không suy nghĩ, vậy trò chơi này chơi còn có ý tứ gì."

Ta cứng họng, nha đầu này, trước đây là ai mặt dày mày dạn muốn ta đến đưa mấy nhỏ tới? Hiện tại ngược lại nói ta đa sự? Thấy huynh muội chúng ta trừng nhau, mấy người khác đều qua khuyên. Lăng Thiên vỗ vỗ vai ta nói:

"Để cho các em ấy thử xem đi. Cậu lúc trước chẳng phải cũng muốn rèn đúc các em ấy sao? Bất quá chỉ là trò chơi mà thôi."

Ta thở dài, nhìn Thủy Tinh cùng Mã Não cũng là bộ dáng nóng lòng muốn thử, có lẽ mấy nhỏ cũng đã sớm đợi cơ hội này đi. Chẳng lẽ là ta suy nghĩ quá nhiều? Nghĩ lại cũng đúng, trước đây ta vào trò chơi không phải cũng như mấy nhỏ cái gì cũng không hiểu sao? Còn không phải cùng mấy người anh em tìm tòi, mới càng ngày càng có kinh nghiệm sao. Nếu như mấy nhỏ không tự mình đi thử, hẳn là cũng sẽ không có tiến bộ.

"Được rồi, vậy nhóm ba người các em cẩn thận một chút, gặp phải quái không nên hoảng, nhớ kỹ anh trước đây dạy các em, hảo hảo phối hợp, quái ở đây hẳn là không làm khó được các em. Có chuyện gì liền truyền âm cho anh."

Ba nha đầu hoan hô một tiếng, tiên phong chọn thông đạo màu lam nhạt chạy vào, chuyển qua khúc quanh liền không thấy nữa. Ta bật cười, đám nhóc con này a.

"Chúng ta liền không cần phân, tôi cùng Tinh Không đi bên màu đỏ, có phát hiện gì thì báo cho nhau."

Hoàng Cân Quân lôi kéo Tinh Không đi vào thông đạo màu đỏ sậm, cũng không thấy nữa. Ta nhìn nhìn Lăng Thiên, cười nói:

"Còn lại hai người chúng ta. Động tác nhanh lên, tôi không muốn thua bọn họ."

Lăng Thiên cho ta một cái bạch nhãn:

"Tôi chẳng lẽ không nghĩ như vậy sao!?"

Anh ta nhấc chân liền đi, đây cũng là người không muốn thua sau người khác a. Ta hắc hắc cười nhanh chóng đuổi theo. Chúng ta dọc theo đường lúc đến, từng chút từng chút đi trở lại, chuẩn bị điều tra một chút địa phương ban nãy xem nhẹ.

Một đường đi trở về, lại gặp vài con quái vật, đồng dạng rơi ra chút trang bị gia tăng phòng ngự cận chiến dùng, ta cùng Lăng Thiên mỗi người chọn một dải đai lưng dùng, tất cả những cái khác đều cất vào trong giới chỉ (= nhẫn, là một loại không gian trữ vật khác giống như vòng tay trữ vật). Trừ những thứ này ra, không còn thu hoạch gì khác. Không bao lâu sau, ta phát hiện chúng ta về tới chỗ giao tiếp tầng thứ nhất cùng tầng thứ hai của mê cung.

"Lăng Thiên, tôi cảm thấy đường chúng ta đi lúc trước là không sai, thứ kia hơn phân nửa vẫn là ở một khối khu vực có quái xuất hiện kia. Nếu không chúng ta tiếp tục tìm một lần từng dải thông đạo?"

Lăng Thiên nghĩ nghĩ, cũng đồng ý cách nói của ta. Xoay người đi tiếp về phía trước, lúc đi qua ngã tư đường ban nãy ta phát hiện con quái vật chúng ta đã giết ban nãy lại nảy sinh ra.

"Đám nhóc này nảy sinh thực đúng là nhanh. Chẳng lẽ mỗi một lần chúng ta đi qua nó đều sẽ nảy sinh một lần?"

Ta một bên bắn tiễn, một bên nói. Hiện tại độ chính xác tiễn của ta càng ngày càng cao, trên cơ bản chính là chỉ nơi nào đánh nơi đó, (Đương nhiên là mục tiêu trên đường thẳng, Tiễn Chuyển Hướng ta còn chưa học được đây.), phối hợp cùng Lăng Thiên, ba tiễn là có thể giải quyết loại quái vật không quá mạnh này.

Lúc đánh xong quái nhặt trang bị, trong lòng ta đột nhiên khẽ động, nghĩ tới một khả năng.

"Lăng Thiên, chúng ta quay về đi một lần nữa."

Lăng Thiên nhìn nhìn ta, cái gì cũng không hỏi, cùng ta lại một lần nữa trở lại khởi điểm của tầng hai. Khi chúng ta lại đi qua cái giao lộ đó, ta cười, bởi vì ta lại nhìn thấy con quái vật một phút đồng hồ trước mới bị giết chết kia.

"Lăng Thiên, có lẽ những quái vật khả ái này là một dấu hiệu rất then chốt của mê cung này đây."

Lăng Thiên thông minh thoáng chốc đã phản ứng được:

"Giống như điêu khắc trên tường lúc trước?"

Ngươi xem, ta đã nói ta thích người thông minh a, một câu nói đã biết ý tứ của ta.

"Ban nãy chúng ta đi chính là thông đạo có quái tới trung tâm mê cung, nói không chừng chìa khóa chúng ta cần tìm chính là ở trong thông đạo không có quái đây. Mê cung a, tôi nhớ có người nói qua đó chính là thứ khiến người ta chạy càng nhiều càng tốt."

"Cách nói rất thú vị, cũng rất sâu sắc. Ai nói?"

"Một bằng hữu tự xưng đại sư phá giải mê cung. Trước đây."

Lăng Thiên không hỏi lại, chúng ta tìm một dải thông đạo không có quái đi vào. Vì tiết kiệm thời gian, chỉ cần nhìn thấy địa phương có quái xuất hiện, chúng ta đều sẽ tách ra đi theo một con đường khác. Bất tri bất giác, ta phát hiện một đoạn thời gian rất dài không gặp phải quái vật. Bắt đầu ta còn lo lắng có phải lại vòng trở lại hay không, nhưng trên tường chạm khắc lại đích xác tất cả đều là quái thú năm chân.

"Xem ra chúng ta đi đúng rồi."

Lăng Thiên chỉ chỉ thông đạo thẳng tắp phía trước nói. Thông đạo này dài khoảng chừng năm trăm mét, vừa nhìn qua không có một lối rẽ, điều này ở trong thông đạo phía trước là chưa từng xuất hiện qua. Ở đầu cùng thông đạo, mơ hồ hình như có một cánh cửa.

Đi đến phụ cận, mới phát hiện đó chỉ là một cái cổng vòm, bên trong là một tòa thính đường lớn so với thạch thính có Định Trần Tinh không khác biệt nhiều, kỳ quái chính là mặt đất không bằng phẳng, mà là một đám gò đất nho nhỏ hơi hơi nổi lên, ở trên gò đất cao nhất tận cùng bên trong kia, mọc một gốc thực vật bích lục, như là rau cần phóng đại vô số lần, thân thẳng tắp giống như bạch ngọc chỉ lên trên, vài phiến lá xanh đến mức tựa như phỉ thúy duỗi bằng, như đang nâng vật gì đó.

"Thiên Cần!"

Trước mắt ta sáng ngời, trực giác đây là thứ ta cần tìm. Lăng Thiên cúi thân xuống lấy một nhúm đất, có chút thất vọng mà nói:

"Hoàng Trầm Sa."

"Tên rất giống, Hoàng Trầm Thổ khẳng định cũng ở chỗ này, thận trọng tìm xem, nói không chừng chôn ở phía dưới đây."

Ta an ủi anh ta, chí ít địa phương không sai. Ngay khi ta cao hứng muốn đi xem trên Thiên Cần nơi nào có Lộ (sương), một tiếng gầm nhẹ từ sau gò đất bên cạnh truyền đến, một trận tiếng gió, một bóng đen nhảy lên, đứng ở trên đỉnh gò đất trừng hướng chúng ta

34. Quyển 2 - Chương 30: Tiết 30

Editor: Toujifuu

***

Quái thú nhảy ra kia trông khá giống mấy con chúng ta đánh lúc trước, chỉ là lớn hơn một vòng, dưới cái bụng còn có cái chân thứ năm. Năm chân chống trên mặt đất, thoạt nhìn đặc biệt buồn cười.

"Ha, không nghĩ tới thật đúng là có nhóc con năm chân. Thoạt nhìn so với những con bốn chân bên ngoài kia mạnh hơn một chút."

Quái thú kia như là nghe hiểu ta đang cười nó, đôi mắt tựa như chuông đồng trừng qua. Trầm thấp rít gào một tiếng với ta, cong thân nhảy, giết qua.

Ta muốn thu hồi câu nói lúc nãy kia, nhóc này không phải mạnh một chút, mà là mạnh rất nhiều. Không nói nhiều, chỉ nhìn cự ly nhảy liền biết không phải là thứ những nhóc bốn chân kia có thể so sánh, mọc thêm một chân lực cơ động cũng cường đại hơn nhiều a.

Tiếng gió vang lên, ta liền nhảy về phía sau. Cận chiến không phải mặt mạnh của ta, vẫn là kéo ra cự ly mới có kịch diễn. Quái năm chân kia mãnh lực nhảy vào khoảng không, mang theo áp lực của gió thổi bụi dưới đất bay đầy trời. Không đợi nó lần nữa nhảy lên, một đạo bóng trắng chợt lướt qua từ trên vai ta, chỉ thấy một đường trắng xẹt qua trên mặt quái năm chân, quái vật kia tru lên, lực chú ý lập tức bị chuyển dời đến bên kia. Trong lòng ta kỳ quái, một bên nhân cơ hội thối lui về phía sau, một bên nhìn qua, nguyên lai là nhóc con Tiểu Bạch kia. Cái đầu của Tiểu Bạch không lớn, ở trên bảng thông tin của ta cũng không thấy đẳng cấp của nó, chỉ có chữ "Truy Tùy Giả cấp một", nửa điểm cũng không nói nó có tác dụng gì. Không nghĩ tới nhóc con ngoại trừ giúp ta canh gác, hái quả, còn có thể giúp ta giết quái a.

"Tiểu Bạch, làm tốt lắm!"

Tiểu Bạch được biểu dương liền tinh thần đại chấn, tốc độ nó vốn cực nhanh, một phen nhảy lên lủi xuống khiến con quái năm chân to con kia lắc lư đến choáng váng. Quái năm chân thoạt nhìn cũng có chút tư duy, bị Tiểu Bạch trêu đùa một trận liền bốc hỏa trong lòng. Không bao lâu sau nó liền phản ứng lại, không tiến

thoái theo Tiểu Bạch nữa, tránh ra hai bước nhìn chằm chằm Tiểu Bạch phía trước rống mạnh một tiếng, thanh âm kia cực lớn khiến ta giật nảy mình. Tiểu Bạch bị bao giữa sóng âm, từ trong vận động cao tốc ngừng lại. Quái năm chân đắc ý muốn bổ nhào lên cắn chết tên nhóc đáng chết kia, trong lòng ta quýnh lên, vù một tiễn bắn tới.

Quái năm chân lần nữa bị cắt ngang xem ra tức giận phi thường, nó chuyển động cái đầu cực đại nhìn chằm chằm ta, thở phì phì. Lại nói tiếp cũng không thể trách nó, một tiễn ban nãy của ta kia là từ phía sau nó bắn qua, nhìn từ phía sau, khu nhược điểm lớn nhất đương nhiên chính là… ^^ (*khụ* ta ko cười, tuyệt đối, ta ko cười nha~! XD

), vì vậy, có thể hiểu được tâm tình của quái thú vô cớ mọc ra một cây "trường thích" trên cái mông, đối với ta cái tên đầu sỏ gây nên này tất nhiên là hận đến tận xương tủy. Thế nhưng, nó hiện tại mới chuẩn bị đến đối phó ta, đã muộn, trường kiếm của Lăng Thiên đã giết đến trước mặt.

Có kiếm sĩ cường đại như Lăng Thiên, ta hoàn toàn có thể yên tâm mà phát huy tiễn kỹ. Phối hợp di động của Lăng Thiên, ta không ngừng biến hóa góc độ bắn ra từng nhánh tiễn. Sau khi trở thành cung tiễn thủ trung cấp, tốc độ của ta lần nữa đề thăng một mức lớn, nguyên bản hai giây ba tiễn hiện tại có thể đạt được một giây hai tiễn. Có lúc ta đều sẽ có một loại cảm giác, có lẽ nhị liên xạ, tam liên xạ trong truyền thuyết là thực sự có thể thực hiện, chỉ cần tốc độ của ngươi đủ nhanh. Tựa như tiễn của ta hiện tại, một giây hai tiễn bắn ra cũng bất quá chỉ trong nháy mắt, nhưng nó còn chưa được tính là liên xạ, nếu như tốc độ của ta có thể nhanh hơn một chút nữa…

Ta không phát hiện bản thân đang trong vô ý thức từng chút từng chút đẩy nhanh tốc độ. Rút tiễn, xuất cung, bắn, rút tiễn, xuất cung, bắn… Động tác trong quá trình lần lượt lặp lại nhiều lần được ta không ngừng uốn nắn, từng chút xóa đi động tác dư thừa, để cho mỗi một bước đều càng thêm ngắn gọn có hiệu suất.

Lăng Thiên di chuyển qua trái, huy kiếm đẩy ra móng vuốt của quái vật, ta đồng thời bước ngang sang phải một bước, một tiễn, hai tiễn, ba tiễn. Hít khí, Lăng Thiên xoay người, ta nhảy lên phía trước, một tiễn, hai tiễn. Quái vật phát cuồng, tất cả trảo đều huy, Lăng Thiên triển khai thân pháp cùng nó du đấu, ta chạy nghiêng mấy bước qua hướng trái, kéo ra một góc độ, liên tục phát ba tiễn bắn về phía thịt mềm dưới cổ của quái vật.

Công kích liên tiếp đánh được dứt khoát lưu loát, dưới sự hợp tác của hai ta đỉnh đầu quái vật kia bốc lên một chuỗi dài chữ số đỏ máu, lượng máu giảm xuống cấp tốc.

Có lẽ quái thú kia cũng đã bị đánh đến phát cáu, bộ lông trên người nó dựng thẳng, ra sức quét lợi trảo về phía mặt Lăng Thiên. Một kích dùng toàn lực kia Lăng Thiên cũng không có dự định cố kháng, nhẹ nhàng khéo léo giảm bớt lực, lay động tránh ra. Ta vừa định tán thưởng một tiếng thân pháp tuyệt, đột nhiên phát hiện chân thứ năm của quái vật từ ban nãy vẫn luôn luôn chống trên mặt đất không có động tác gì kia lui lại. Chẳng lẽ thứ kia là vũ khí bí mật nào đó? Kinh nghiệm giao tiếp qua rất nhiều quái vật nói cho ta biết, quái vật là thiên kì bách quái, tuyệt chiêu là khó lòng phòng bị, ám chiêu cũng không phải chỉ có người mới biết xài! Trực giác của ta biết, tên nhóc này muốn xuất ám chiêu.

Hết thảy đều phát sinh giữa lúc điện quang hỏa thạch, ý nghĩ của ta bất quá chỉ vừa chuyển, chân thứ năm lùi về kia đã búng ra, từ phía dưới đánh thẳng lên bụng dưới của Lăng Thiên. Chân diện mục lộ ra, đó căn bản không phải là cái chân gì, mà là một thứ gì đó như đuôi, có thể tự do co duỗi huy động, công kích giống như roi.

Quái vật một chiêu đắc thủ, Lăng Thiên bị đánh cho lui vài bước. Một cái "-174" từ trên đầu anh ta dâng lên, trong lòng ta cả kinh, lực công kích của quái vật này thực mạnh. Lăng Thiên lại như không có cảm giác, vung kiếm lên lại xông lên. Chỉ là lúc này đây, quái vật kia nhiều thêm một kiện vũ khí hữu lực, có thể công có thể thủ thập phần tiện lợi, Lăng Thiên trong lúc nhất thời cũng không có cách nào tiếp cận nó.

Còn tiếp tục như vậy không biết phải kéo bao lâu mới có thể giải quyết chiến đấu, ta quyết định trước tiên giúp Lăng Thiên đối phó cái "roi" đáng ghét kia. Roi vẫn luôn luôn quơ bên người quái vật, vật thể di động cao tốc đối với tiêu chuẩn hiện nay của ta mà nói là một khiêu chiến không nhỏ. Nhìn ra tốc độ của nó, dự đoán quỹ tích vận động của nó, còn phải có đầy đủ tinh chuẩn cùng tốc độ bắt lấy cơ hội trong nháy mắt kia đem tiễn bắn ra, không có chút bản lĩnh là làm không được, chí ít chỉ bằng vào hệ thống kỹ năng cung

tiễn thủ trung cấp của ta là không được. May mắn ta cũng không phải cái loại người chỉ dựa vào kỹ năng hệ thống, nắm bắt, nhắm chuẩn liền mạch lưu loát, một tiễn mang đầy lòng tin từ trên dây cung bay ra.

Lần đầu tiên khiêu chiến, tuy rằng chính ta cảm thấy rất chắc chắn, nhưng vẫn thất thủ. Khi nhánh tiễn bay đến phân nửa, quỹ tích mà bóng roi kia nguyên bản vẽ ra, lệch hướng một bên. Ta không cam lòng, lập tức lại bắn thêm một tiễn. Có thể là trong lòng ta vội vàng, một tiễn này cư nhiên so với tiễn trước nhanh hơn, đầu đuôi nối tiếp mà đuổi theo nhánh vũ tiễn phía trước kia, hai tiễn chạm nhau, cải biến phương hướng vốn có, không nghĩ tới lại ngẫu nhiên trúng ngay cái thứ không ngừng vũ động kia.

Quái vật ăn đau, roi huy vũ bỗng nhiên dừng lại, Lăng Thiên nắm chặt cơ hội đột nhập vào, dán thân quấn lấy quái vật, không cho nó cơ hội phát huy uy lực của roi.

Ta lăng lăng mà nhìn thành quả của chính mình, như vậy cũng được? Ha, nếu như ta có thể đem ngẫu nhiên ban nãy kia luyện thành "tất nhiên" tùy thời đều có thể dùng đến, có phải ta có thể sớm sử dụng được Tiễn Chuyển Hướng mà cấp sáu mươi mới có thể học được hay không đây? Có lẽ không đa biến như Tiễn Chuyển Hướng, bất quá dùng được cũng là kỹ năng rất thực dụng a! Bất quá, loại chuyện này thực sự có thể làm được sao?

35. Quyển 2 - Chương 31: Tiết 31

Editor: Toujifuu

***

Đi trong thông đạo, ta thưởng thức hạt châu vàng tươi này. Nhìn tính chất như là ngọc, nhu nhuận sáng bóng chiếu trên tay, tuy rằng ta không hiểu ngọc, thế nhưng cũng có thể nhìn ra đây là thứ tốt.

"Hạt châu như thế, có lẽ chính là một trong những chìa khóa. Quái năm chân còn cho cái gì nữa?"

"Hộ giáp, cần giám định."

"Tôi biết mà, nguyên cái ổ này chỉ ra thứ này. Bất quá cần giám định tất nhiên là thứ tốt, nếu như anh có thể sử dụng thì tốt rồi."

Lăng Thiên từ chối cho ý kiến. Ta quét nhìn anh ta một cái, cái người này, cho dù anh ta không nói ta cũng biết ý tứ của anh ta. Những cao thủ kiếm đạo này a, đều có cái bệnh chung, tất cả đều là người ủng hộ của "nhất kiếm hành thiên hạ", treo chiêu bài một thanh kiếm vừa công vừa thủ, cũng đã đủ. *.*

"Được rồi, cho dù anh không cần, cũng có thể bán lấy tiền a. Thu nhập của chúng ta trong khoảng thời gian này cũng không nhiều, tôi còn cần đi xem xem có cung tiễn thích hợp mua hay không đây."

Nói đến đây, Lăng Thiên nhìn ta một cái, ném ra một câu:

"Đích xác, tiễn pháp của cậu là thực phí tiền."

Ta phẫn nộ, người này nói là cái lời gì a! Chẳng lẽ tiễn pháp của ta rất kém sao? Cái gì gọi là rất phí tiền? Ta cho tới bây giờ đều là tiễn tiễn thẳng chỉ nơi yếu hại, không lãng phí một mũi tên, nói thế nào giống như ta là tên gà mờ phóng loạn tiễn đầy trời a?

"Bất quá, một tiễn ban nãy của cậu kia rất thú vị. Lúc nào luyện thành?"

Được rồi, nhìn trên phần anh ta biết hàng như thế, ta liền tha thứ hồ ngôn loạn ngữ của anh ta ban nãy.

"Đó không phải tôi luyện, chỉ là trùng hợp. Bất quá tôi nghĩ nếu như thực sự có thể luyện thành nó, sẽ là kỹ xảo rất hữu dụng."

Ta có chút kích động. Nói thật, khác biệt giữa ngự thú sư cùng cung tiễn thủ vẫn rất lớn, một bên là lao động trí óc, một bên là lao động chân tay, ta đã quen cách chơi của ngự thú sư, đột nhiên chuyển làm cung tiễn thủ, chênh lệch giữa hai bên đến bây giờ ta còn chưa hoàn toàn thích ứng. Có thể nói nếu như Mạc Ly

trước đây là nhân vật đứng đầu trong ngự thú sư, vậy Du Nhiên hiện tại cũng chỉ có thể tính là nhân vật mới nhập môn trong cung tiễn thủ. Ta muốn không phải là loại kết quả này. Vì vậy một đoạn thời gian này ta đều đang suy nghĩ thế nào mới có thể để cho bản thân càng cường đại hơn, càng có thể phát huy đặc điểm cùng ưu thế của chức nghiệp cung tiễn thủ. Ngày hôm nay ngoài ý muốn phát hiện một loại phương pháp, hơn nữa rất có tính khả thi, ta đương nhiên vui vẻ.

Lăng Thiên gật đầu, nói:

"Có thể thử xem. Bất quá hiện tại cậu không có thời gian, chúng ta tới rồi."

Ta mới phát hiện lúc ta đang mơ mộng, Lăng Thiên đã dẫn ta đi tới chỗ giao lộ sau cùng, xa xa có thể thấy con Trệ kia đang ngủ say bên trong.

"Bọn họ còn chưa trở về. Hai con đường kia hơn phân nửa có hai thanh chìa khóa khác. Tôi đi hỏi Trân Châu mấy nhỏ tìm được chưa, chỉ có ba nhỏ sợ là ứng phó không được. Còn có bên Hoàng Cân Quân, cũng không biết tìm được chưa."

Lăng Thiên gật đầu, lại không thấy có động tác. Khẽ lật cái bạch nhãn, ta tiện tay tiếp nối truyền âm với Tiểu Lộ.

"Tiểu Lộ, các em thế nào? Không có vấn đề gì chứ? Các anh đã tìm được một thanh chìa khóa, anh đoán mỗi con đường ẩn giấu một thạch thất, bên trong có quái, từ chỗ nó có thể đánh ra được chìa khóa. Nếu như các em tìm được thì nói một tiếng, các anh qua giết. Quái kia rất lợi hại, các em hiện tại không thể đối phó được."

Tiểu Lộ đầu kia hình như thực bận bịu, vội vàng trả lời hai câu liền cắt. Ta vừa nghe liền sửng sốt. Lăng Thiên hỏi:

"Làm sao vậy?"

"Muội tôi nói các em ấy đã tìm được vật phẩm nhiệm vụ, cũng thấy được tiểu BOSS kia, nhưng đã lấy được chìa khóa, đang chạy trở về. Thế nhưng các em ấy là thế nào lấy được?"

Lăng Thiên nhu nhu đầu của ta, nói:

"Không nên xem thường các em ấy. Mấy nữ hài tử kia đều rất thông minh, để cho các em ấy tự mình xông pha đi. Cậu đừng như con gà mái già."

Được a, không nói quá hai câu liền trêu chọc ta một chút, thật không hiểu người này đối với bằng hữu có phải đều như vậy hay không -__-. May mắn bản thân lòng dạ rộng rãi, không tính toán với anh ta. (Hô hô, dĩ nhiên là chỉ với anh thôi đó a~~ ^.-)

Đang muốn tìm Hoàng Cân Quân, liền thấy hắn cùng Tinh Không xuất hiện ở đầu cùng thông đạo màu đỏ sậm.

"Du Nhiên, Lăng Thiên, động tác các cậu thực nhanh. Lấy được chìa khóa không?"

Vẻ mặt Hoàng Cân Quân vui mừng, sợ là cũng có thu hoạch không ít.

"Lấy được. Các anh hẳn là cũng vậy? Tinh Không, đây là Hoàng Trầm Thổ anh cần."

Tinh Không gật đầu nói cảm tạ với ta, nhận lấy khối đất không lớn kia, cúi đầu chỉnh lý trong giới chỉ của mình một phen bỏ nó vào. Ta ngầm nói thầm, trong giới chỉ tên này không biết đặt thứ gì, đều đã chứa đầy? Bọn họ sẽ không thực sự đánh được nhiều đồ vật như vậy chứ?

"Các cô nương còn chưa trở về sao? Bằng không chúng ta đi chi viện các em ấy một chút?"

Hoàng Cân Quân nhiệt tình kiến nghị, ta khoát khoát tay:

"Ban nãy đã liên hệ qua, các em ấy nói đang trên đường trở về, sắp tới. Chúng ta ở chỗ này chờ được rồi."

Có lẽ là bởi vì không có chợ để đi dạo, ba nữ hài tử lần này rất đúng giờ mà quay về đến nơi. Tiểu Lộ vừa thấy mặt liền cười, đắc ý nói với chúng ta:

"Các anh nhất định không biết chúng em là thế nào lấy được hạt châu kia đúng không? Ca, chúng em thực thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, lúc này xem anh còn dám coi thường chúng em hay không."

Ta cười khổ:

"Ai cũng không dám coi thường các em a. Bất quá các em là thế nào đối phó con tiểu BOSS kia anh đúng thực là muốn biết."

Tiểu Lộ kiêu ngạo mà hừ hừ hai tiếng, nói:

"Thủy Tinh, thả Tiểu Tình ra cho bọn họ nhìn xem."

Thủy Tinh mỉm cười, duỗi tay lau nhẹ trên trán. Ta mới phát hiện trên trán của nhỏ nhiều thêm một đạo ấn ký màu thủy lam.

"Sủng vật? Không, là kỵ thú."

Khi ta nhìn thấy con quái thú màu lam cao lớn đột nhiên xuất hiện kia, lập tức hiểu rõ. Trong Thế Giới chỉ có ngự thú sư mới có thể sử dụng chiến thú (Đương nhiên nhân vật chính không giống ^^), thế nhưng mỗi người đều có thể có một con kỵ thú. Bình thường mà nói đều sau cấp bốn mươi mới có thể đến các chủ thành mua. Cũng có vài người trước cấp bốn mươi vận khí vô cùng tốt, có thể thu phục được kỵ thú, chỉ là sau cấp bốn mươi mới có thể cưỡi. Hơn nữa kỵ thú thu phục cùng ngựa hệ thống bán không giống nhau, chỉ cần là loại thú lớn đều có khả năng thu phục, một con kỵ thú tốt không chỉ uy phong, hơn nữa so về tốc độ ngựa bình thường cũng đuổi không kịp.

Ta không nghĩ tới vận khí của Thủy Tinh tốt như vậy, bất quá chỉ hơn cấp hai mươi, đã có thể thu được một con kỵ thú xinh đẹp như thế. Toàn thân thủy lam, bộ lông kia như bề mặt gấm lấp lánh phát sáng. Bốn trảo cường kiện vững vàng mà đứng trên mặt đất, đuôi tráng kiện nhẹ lay động, vừa nhìn đã biết lực đạo mười phần. Thú vị chính là nó có hai cái đầu trông như hươu, đang nhìn xung quanh trái phải, thoạt nhìn rất ôn thuần.

"Thủy Tinh, em thế nào thu được nhóc này? Thật không tồi."

Hoàng Cân Quân đầy mặt hâm mộ, Thủy Tinh cười nói:

"Địa phương chúng em đi kia rất kỳ quái. Nhiệm vụ của chúng em đều cần tìm Vô Sắc Tinh Sa, tại trong thông đạo màu lam chúng em quẹo tới quẹo lui cũng không biết thế nào liền quẹo vào trong một gian thạch thất. Nơi đó tất cả đều là màu lam, mặt đất là do rất nhiều cát vụn tinh tế trải thành. Bắt đầu chúng em không chú ý, về sau mới phát hiện những hạt cát đó không phải màu lam, chỉ là bị mặt tường nhuộm thành như vậy mà thôi, nguyên bản nó là vô sắc trong suốt, chính là Vô Sắc Tinh Sa chúng em cần tìm. Lúc chúng em đang cao hứng, liền phát hiện Tiểu Tình. Nó đang ngủ, chúng em cảm thấy thật xinh đẹp, liền muốn đến gần một chút nhìn, ai biết nó bỗng chốc liền tỉnh. Thế nhưng nó không công kích chúng em, Tiểu Tình rất ôn thuần, nó nói nó thích em, muốn theo em. Em cũng thực thích Tiểu Tình, nó xinh đẹp như thế, liền thu nó. Tiểu Tình còn đưa chúng em một hạt châu làm lễ vật, chúng em đoán chính là chìa khóa ở đây."

Nói xong, nhỏ lấy ra một hạt châu lam mọng nước, kích cỡ không khác biệt nhiều so với ngọc châu màu vàng chúng ta đánh ra. Ta một trận câm nín. Thứ mà chúng ta đánh nửa ngày mới lấy được, người ta một chiêu cũng không cần xuất đã lấy được. Người so với người a, thực sự có thể tức chết người…

"Tốt, hiện tại chúng ta đã lấy đủ chìa khóa, mọi người vào thôi. Lấy được Định Trần Tinh, nhiệm vụ lần này liền toàn bộ hoàn thành."

Trong lòng Hoàng Cân Quân cũng không quá cân đối, dứt khoát tai không nghe thì tâm tình sạch sẽ, vội vàng đi đến thạch thất sau cùng.

36. Quyển 2 - Chương 32: Tiết 32

Editor: Toujifuu

***

Ba hạt châu để vào trong miệng hốc, hạt châu kia lóe lên một chút, liền không còn động tĩnh. Chúng ta yên lặng đợi một hồi, Lăng Thiên đưa tay thử thử, gật đầu với chúng ta. Tầng kết giới nhìn không thấy kia đã biến mất. Mọi người rất nhanh tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, chỉnh lý vũ khí cùng dược phẩm của mỗi người, xếp thành đội hình chiến đấu nối đuôi nhau đi vào thạch thất.

Con Trệ kia cũng không chú ý tới những kẻ xâm lấn như chúng ta đây, vẫn phì phì ngủ say. Ta nhớ lại thời điểm lấy Định Trần Tinh trước kia, cũng là gặp một mê cung. Do Tiểu Vũ không có mặt, chúng ta ở trong mê cung chậm trễ không ít thời gian. Thế nhưng quái thủ hộ sau cùng lại không phí chút lực nào, chỉ nhớ rõ một đám người chạy vào, không đợi ta nhìn rõ ràng, chiến đấu đã kết thúc, sau cùng ta cũng không biết là ai giết BOSS kia. Nhưng khi đó mỗi người chúng ta đều qua cấp bảy mươi, mà chúng ta hiện tại mới hơn cấp hai mươi. Chênh lệch giữa hai bên cực đại, BOSS ngày hôm nay trong lòng ta thật đúng là không nắm chắc.

"Lăng Thiên, nhóc kia anh hiểu rõ không?"

Ta lặng lẽ truyền âm cho Lăng Thiên, Lăng Thiên ở phía trước khẽ lắc đầu. Ta thất vọng một trận.

Đoàn người ở địa phương cách Trệ không xa sắp xếp xong trận thế, Lăng Thiên đánh đầu Hoàng Cân Quân ở một bên chi viện. Ta đứng ở hàng thứ hai, phía sau là một hàng Tinh Không, Thủy Tinh, Mã Não cùng Trân Châu. Tinh Không cùng ta lần lượt là hỏa lực chính thương tổn vật lý cùng thương tổn ma pháp, Mã Não cũng có thể đánh ra giá trị thương hại. Thủy Tinh làm nhạc sĩ duy nhất của toàn đội, gia trì trạng thái cùng trị liệu chính là nhiệm vụ của nhỏ, tuy rằng kinh nghiệm vẫn quá ít, nhưng tốt hơn không có. Thủy Tinh nha đầu kia mấy ngày nay theo chúng ta cũng học không ít, chí ít sẽ không càng giúp càng phiền là được. Mà nhiệm vụ của Tiểu Lộ là tiến hành quấy rầy quái trợ giúp Hoàng Cân Quân, cũng không biết nhỏ có thể làm được hay không, chỉ hy vọng nhỏ không nên xảy ra sai lầm lớn gì. May mắn lực công kích của bảo bảo của nhỏ đều chưa đủ, cừu hận kéo được hẳn là sẽ không vượt qua thích khách công cao như Hoàng Cân Quân.

Trệ có lẽ đã ngửi thấy được mùi thuốc súng nồng đậm, chậm rãi tỉnh lại từ trong giấc ngủ. Một thân da lông trơn bóng run run vài cái, tứ chi cường kiện hữu lực từ dưới bụng vươn ra chống đỡ mặt đất, Trệ mạnh mẽ đứng lên. Đứng ở tại chỗ lúc lắc đầu, Trệ nhìn về phía chúng ta.

Trong lòng ta thầm khen, đây thực sự là một con thú xinh đẹp. Thân thể thon dài tràn ngập lực lượng, nanh vuốt sắc nhọn biểu diễn ra lực công kích cường đại của nó. Trệ kia không thể nghi ngờ là sinh vật đẳng cấp cao nhất trong mê cung này, hẳn là so với chúng ta còn cao hơn. Đáng tiếc ta còn chưa học được thuật Trinh Trắc, không cách nào biết được đẳng cấp cụ thể của nó. Thế nhưng ánh mắt nó nhìn chúng ta, kiêu ngạo tràn ngập khinh thường, ta càng thêm khẳng định ngày hôm nay sẽ là một trận đánh ác liệt.

Tới bước này, nghĩ những thứ khác nữa đã không còn tác dụng, chỉ có phát huy ra thực lực cực mạnh của bản thân mới có thể chiến thắng nó, lựa chọn như vậy ta sớm đã làm nhiều lần. Hít sâu một hơi, ta để cho tâm bình tĩnh trở lại, đem hết thảy lực chú ý tập trung lại, điều động cảm tri của toàn thân, ta không chỉ quan sát nhất cử nhất động của Trệ, còn lưu tâm hành động của đồng bạn, ta cần thiết phối hợp hành động của bọn họ để quyết định chiến thuật.

Trệ vẫn duy trì một loại phong phạm vương giả, nó nhìn chằm chằm chúng ta nhưng không động thủ trước, chỉ là đứng ở nơi đó lẳng lặng mà nhìn. Hoàng Cân Quân đã tiếp cận gần đến nó, ta thấy hắn ở trước mặt Trệ thay đổi vài vị trí, tựa hồ có chút không biết hạ thủ thế nào. Từ điều này có thể nhìn ra Hoàng Cân Quân cách cảnh giới cao thủ thích khách còn kém quá xa, nếu như là Nam Cực hoặc là U Tuyền bên người Thu Thủy Trường Thiên, khẳng định trong nháy mắt đã có thể tìm ra điểm yếu của nó.

Lăng Thiên nhìn bộ dáng khó xử của Hoàng Cân Quân đại khái có chút không kiên nhẫn, anh ta không chờ Hoàng Cân Quân xuất thủ, bày trường kiếm liền giết qua. Trệ thấy có người giết hướng nó, vung đuôi nằm sấp người xuống làm ra tư thế công kích. Một kiếm của Lăng Thiên nhanh chóng mãnh liệt, Trệ kia phản

ứng cũng không chậm, một cái móng vuốt đã cản được. Hoàng Cân Quân lúc này mới hồi phục tinh thần lại, rốt cục bắt lấy cơ hội Trệ chuyên tâm đối phó Lăng Thiên mà nhào tới. Lăng Thiên đối phó những BOSS này đương nhiên là lão thủ, Hoàng Cân Quân trên cơ bản cũng tiến vào trạng thái, bắt đầu phát huy ra thực lực bình thường của một thích khách.

Có những hỏa lực như chúng ta chi viện, còn có kỹ xảo cao siêu của Lăng Thiên, Trệ rất nhanh đã bị dẫn xoay quanh. Hoàng Cân Quân coi như là một người biết phối hợp, hắn vừa nhìn thấy Lăng Thiên cùng Trệ quấn đấu đã lâu, liền tiến lên cho Trệ một đao đem lực chú ý của nó dời đi. Dưới sự nỗ lực của hai người bọn họ, Trệ bị kiềm chế vững vàng, Hoàng Cân Quân còn có ý thức mà chậm rãi dẫn Trệ đến một bên thạch thính. Chuyện này là ban nãy chúng ta đã thương lượng, dẫn dắt BOSS rời đi, lấy Định Trần Tinh trước lại nói.

Trệ đơn thuần làm sao là đối thủ của hai tên phần tử bạo lực kia, không bao lâu sau đã bị dẫn dắt rời đi. Hoàng Cân Quân hoan hô một tiếng nho nhỏ, quay người lại đem nhiệm vụ làm thuẫn thịt hoàn toàn vứt cho Lăng Thiên, hắn chạy đi lấy Định Trần Tinh. Hoàng Cân Quân mới đụng tới Định Trần Tinh, con Trệ bị Lăng Thiên kéo kia liền dựng thẳng bộ lông. Như có ý cảm ứng tâm linh, nó lập tức bỏ qua Lăng Thiên ngược lại đi bảo hộ bảo bối của nó. Hoàng Cân Quân bất đắc dĩ, đành phải từ bỏ chiến lợi phẩm sắp lấy được để tách khỏi phong mang của nó.

Trệ rất phẫn nộ, sau khi nó phát hiện mục tiêu của chúng ta là Định Trần Tinh liền không chịu rời khỏi nó một bước nữa. Vô luận bọn Lăng Thiên dụ dỗ thế nào, đều không chút động đậy. Hoàng Cân Quân thất vọng cực kỳ, nhảy lên lủi xuống mà mài lượng máu của quái vật. Trệ tuyệt không để ý, nó oán hận đứng ở nơi đó "nhìn chằm chằm" chúng ta những người trước mặt này, kiên định mà muốn bảo vệ tinh thạch kia.

Thế nhưng cứ như vậy, ta cũng yên tâm, nếu Trệ thầm nghĩ muốn đứng tại chỗ, ta không còn cần tiếp tục cố kỵ nó có thể đột phá hai đạo phòng tuyến để giết qua. Bên chúng ta không kiêng nể gì mà đập nhánh tiễn, ma pháp qua.

Quái vật lợi hại thế nào cũng có hạn, dưới sự chung sức hợp tác của mọi người nó rốt cục mang theo bất đắc dĩ ngã xuống bên cạnh Định Trần Tinh.

Hoàng Cân Quân trước tiên nhào về phía tinh thạch kia, ta theo sát sau đó, nhằm phía những thứ Trệ rớt ra. Được xưng là BOSS lớn nhất mê cung này, tệ thế nào cũng nên có chút tích góp, thứ tốt nhất định có.

Vớt lên những thứ vụn vặt trên mặt đất, trong đó có ba kiện đều cần thiết giám định, trong lòng ta cười nở hoa. Hoàng Cân Quân cũng thỏa mãn mà quay về, sau khi người thủ hộ ngã xuống mới đi lấy thứ kia quả nhiên không phí khí lực gì. Hắn dùng tốc độ nhanh nhất cất Định Trần Tinh vào giới chỉ, hình như sợ chúng ta sẽ đoạt nó đi mất. Trong lòng ta buồn cười, thứ kia có cái gì phải giấu, ta cũng không phải chưa thấy qua.

"Thu hoạch lần này không tồi, mọi người chuẩn bị phân thế nào?"

Ta đem chiến lợi phẩm bày ra, ba kiện vật phẩm đợi giám định kia nhận được quan tâm nhiều nhất.

"Mấy thứ này thuộc tính gì cũng không biết. Chờ giám định ra rồi mới phân đi. Ai có thể dùng thì cho người đó."

Hoàng Cân Quân lấy được thứ Thu Thủy Trường Thiên cần, tâm tình tốt người cũng rộng rãi hơn.

"Được rồi, chúng ta trở về thành giám định rồi phân. Hiện tại đi giao nhiệm vụ trước."

Đoàn người bảy rẽ tám ngoặt mà đi qua thông đạo, đi tới địa phương lúc ban đầu xuất phát. Bức tường kia vẫn ở nơi đó không chút thay đổi. Tay ta vịn tường, đột nhiên dưới tay không còn cảm giác, tường tự động tán đi, cửa thông đạo chậm rãi lộ ra. Lão đầu râu bạc kia đầy mặt tiếu ý chờ ở bên ngoài.

37. Quyển 2 - Chương 33: Tiết 33

Editor: Toujifuu

***

"Các vị dũng giả (người anh dũng), các ngươi nhanh như vậy đã tìm được vật lão nhi cần, thực sự là thực lực cường đại."

Lão nhân kia rung rinh đong đưa đi qua, một tấm mặt cười như đóa hoa. Chúng ta lần lượt tiến lên đem đồ vật giao cho lão, lão đầu mỗi khi nhận được một vật đều sẽ làm ra vẻ nghiền ngẫm nhìn nửa ngày, kỳ thực khóe miệng kia đều đã sắp toét đến tận mang tai chỉ cần mắt không mù ai cũng đều có thể thấy được.

"Các vị, các ngươi đúng hạn hoàn thành nhiệm vụ, hiện tại có thể lựa chọn phần thưởng của các ngươi."

Lão đầu toét miệng cười nửa ngày, cuối cùng cũng chưa quên chuyện trọng yếu nhất. Lão đầu không biết làm cái gì, từ hư không toát ra một loạt mười viên cầu.

"Các ngươi có thể chọn một kiện vật phẩm không phải vũ khí, phòng cụ bản chức nghiệp sử dụng,. Trong những viên cầu này chính là phần thưởng, mỗi người có thể lựa chọn một cái mở ra. Đến, thử xem vận khí của các ngươi đi."

Aiz, vì sao không dứt khoát như thế đây? Còn phải rút thưởng, vận đỏ đen của ta luôn luôn đều không tốt lắm a.

Nhóm đồng bạn từng bước từng bước đi lên trước mở ra viên cầu mình chọn trúng, Hoàng Cân Quân lấy được liền lớn tiếng thở dài, hắn lấy được chính là một lọ nước thuốc gia tốc. Vận khí của Tinh Không cùng Lăng Thiên cũng không được tốt lắm, cũng là bình chứa dược tề, bọn họ chưa nói có ích lợi gì, thế nhưng nhìn hai gương mặt thoáng mang theo thất vọng kia, cũng biết không phải là thứ tốt gì. Ba nữ hài tử ngược lại không có kiến thức gì, bất luận lấy được cái gì đều sẽ kinh hô một trận, có vẻ cao hứng bừng bừng.

Rốt cục đến ta, cũng không biết thần phật đầy trời ban nãy ta cầu có phù hộ cái người bình thường không thắp hương như ta đây hay không. Đi đến trước mặt một loạt viên cầu kia, ta lắc lư trái phải do dự. Sau khi nhìn từ trái đến phải lại từ phải đến trái lần thứ ba, ta rõ ràng cảm thấy phía sau truyền đến trận trận hàn ý. Được rồi được rồi, ta biết những tên đó đều là người không kiên trì, thôi đi, dù sao ta lại không có khả năng thực sự nhìn ra bên trong có cái gì, lão hồ ly đáng chết kia vô luận ta đứng trước mặt viên cầu nào đều bất động thanh sắc, ta cũng vô kế khả thi.

Nhắm mắt lại, ta tùy tiện đi lên vài bước đưa tay về phía trước, một viên cầu vào tay mà ra. Mở mắt nhìn, tốt, không phải bình dược. Nhìn thận trọng chút nữa, lòe lòe sáng sáng, trong lòng ta mừng rơn, đây không phải bảo thạch sao.

Bảo thạch ở trong trò chơi chính là thứ tốt, cơ hồ hết thảy vũ khí cùng phòng cụ đều có thể tìm thợ rèn khoan, khảm nạm những bảo thạch cực kỳ thưa thớt này. Mỗi một loại bảo thạch đều có công dụng đặc thù, có khả năng phụ gia một loại kỹ năng, có khả năng gia tăng công kích, lực phòng ngự, còn có khả năng gia tăng thuộc tính. Bảo thạch cũng phân đẳng cấp, bảo thạch càng cao cấp lại càng thưa thớt, càng khó có được, dù là bảo thạch cấp thấp nhất cũng là thứ có tiền cũng không thể mua, có thể xem như là vật hiếm lạ. Ta trước đây cũng dùng qua vài viên bảo thạch, không nghĩ tới lần này tiến vào trò chơi không quá mấy ngày đã có thể thấy nó, chẳng lẽ cầu nguyện ban nãy của ta ứng nghiệm?

Ta mặt mày rạng rỡ mà đem viên bảo thạch màu lục nhạt kia nắm trong tay, hoàn toàn không nhìn ánh mắt giết người phóng tới từ phía sau. Tiểu Lộ chu miệng, oán giận:

"Keo kiệt, để cho em nhìn xem có sao đâu."

Lòng ta nghĩ, cái này quá có sao ấy chứ, cho em xem, hơn phân nửa lấy lại không được. Không nhìn sắc mặt của nhỏ, ta đem viên "Phong Chi Linh" này thu vào trong vòng tay. Tuy rằng chỉ là bảo thạch sơ cấp, thế nhưng nó có thể khiến cho tốc độ tiễn bắn ra cùng hành động của ta nhanh hơn 10%, đây là thuộc tính phụ gia phi thường thực dụng, căn bản là làm ra vì cung tiễn thủ.

Có lẽ là biểu tình hưng phấn của ta quá mức rõ ràng, Tiểu Lộ hung hăng mà hừ một tiếng với ta, đầu hếch lên, lôi kéo Thủy Tinh cùng Mã Não đi. Hoàng Cân Quân cũng vứt qua một ánh mắt chua lè, kêu Tinh Không đi. Chỉ có Lăng Thiên nhìn ta nửa ngày cái gì cũng không nói, sau cùng thở dài lắc đầu, một bên nói thầm "vận khí thật tốt", một bên xoay người đi vào thông đạo lúc đến.

Ta đắc ý cười to ba tiếng, có thể khiến cho tiểu tử Lăng Thiên kia hâm mộ một hồi thực sự là rất khó có được a, ai kêu anh ta ra vẻ người lớn với ta. Vừa định đuổi theo, lão đầu bị ta xếp vào phạm trù hồ ly kia cư nhiên mở miệng gọi ta lại.

"Vị tiểu hữu này xin chờ một chút."

Ta liếc lão một cái, lão đầu đầy mặt tươi cười mà nói:

"Xin hỏi con tiểu hầu tử trên vai ngươi kia là Truy Tùy Giả của ngươi sao?"

Ta sửng sốt, trực giác mà nhìn thoáng qua Tiểu Bạch ghé trên đầu vai. Nhóc con này từ sau lần bị quái vật rống hôn mê liền luôn là bộ dáng hữu khí vô lực.

"Phải. Lão biết Truy Tùy Giả?"

Lão đầu cười càng thêm hài lòng, rất có chút vị đạo cao thâm khó lường.

"Nguyên lai các hạ chính là Thần Ngữ Giả đương nhiệm. Thực sự là thất kính. Tất nhiên như thế, lão nhi nơi đây có một thứ muốn đưa cho các hạ."

Lão đầu đưa qua một thủy tinh cầu, thông qua trong suốt có thể thấy rõ ràng bên trong có một con thú nhỏ đang cuộn tròn.

"Trệ!"

Ta thấp giọng kinh hô. Nhóc này với con Trệ chúng ta giết chết ở trong mê cung kia giống nhau như đúc, chỉ là nhỏ hơn rất nhiều, thoạt nhìn như là ấu thú vừa mới sinh ra.

"Các hạ nhận ra nó vậy quá tốt. Nhóc này mới bị đánh quay về nguyên hình, đang trong ngủ say. Ta nghĩ nếu như có thể trở thành Truy Tùy Giả của các hạ, nó sẽ thật cao hứng."

Lão đầu nói xong xem xét liếc nhìn ta hai cái, ta hiểu được cái ý tứ gọi là đánh quay về nguyên hình kia. Cười khổ, quả cầu như thế, ai biết nó lúc nào mới có thể từ bên trong đi ra, hơn nữa đến bây giờ ta còn chưa biết Thần Ngữ Giả thế nào mới có thể thu phục Truy Tùy Giả, chẳng lẽ chờ sau khi nó đi ra tự động tới tìm ta nhận chủ? Loại chuyện trên trời rớt bánh thịt này ta không hy vọng xa vời có lần thứ hai.

"Linh tiên tiền bối, xin hỏi lão có biết tôi cần thế nào mới có thể thu phục Truy Tùy Giả không?"

Cái gì kêu không ngại học hỏi kẻ dưới, dạng mỹ đức truyền thống này là phi thường đáng giá chúng ta kế thừa cùng phát triển. ^^

"Nga, Truy Tùy Giả của Thần Ngữ Giả các hạ đều là hậu duệ của tiên thú, chúng nó có thể cảm thụ được tâm ý của ngươi, nếu như các hạ có thể khiến cho chúng nó sản sinh ra ý thân cận, chúng nó tự nhiên sẽ nguyện ý đi theo bên người."

Lão đầu cười meo meo mà phun ra một câu như thế, liền không chịu nhiều lời nữa. Ta thấy hỏi không ra được cái gì nữa, đành phải xoay người đuổi theo bọn Lăng Thiên. Dọc theo đường đi ta đều suy nghĩ câu nói kia của lão đầu. Đầu tiên Truy Tùy Giả của ta đều là hậu duệ của tiên thú, nói cách khác không phải mỗi một con quái vật đều có thể thu phục, tựa như Tiểu Bạch, nhiều Đại Nhĩ Hầu như vậy cũng chỉ có nó trở thành Truy Tùy Giả, xem ra huyết thống tiên thú này cũng là thứ rất ít thấy. Thứ hai, cần khiến cho chúng nó sản sinh ra ý thân cận, nói đúng hơn là cần cho chúng nó yêu thích ta. Vậy thế nào mới có thể để cho chúng nó yêu thích đây? Theo trong trò chơi mà nói, được quái thú yêu thích nhất chính là ngự thú sư, bọn họ dựa vào mị lực cực cao có thể triệu được các loại chiến thú. Mị lực? Ta nhớ lại miếng ngực châm mang theo trước khi thu phục Tiểu Bạch, cùng giá trị mị lực từ 0 nhảy đến 1 kia… Chẳng lẽ Tiểu Bạch chính là như vậy mà tới? Tuy rằng ta rất muốn thử xem gỡ xuống ngực châm kia sẽ có hiệu quả gì, bất quá nghĩ đến Tiểu Bạch khả ái có lẽ sẽ bởi vậy mà rời ta đi, cũng chỉ đành thôi. Nhóc con kia ta cũng thực yêu thích, đặc biệt vừa mới phát hiện biểu hiện không tồi của nó trong chiến đấu, ta thậm chí còn đặc biệt thiết

kế vài loại chiến pháp cho nó, hiện tại để cho nó chạy ta thực luyến tiếc. Xem ra, chỉ có chờ lần sau thăng cấp thêm điểm giá trị mị lực, xem xem phản ứng của ấu Trệ trong thủy tinh cầu để nghiệm chứng suy đoán của ta.

Chạy đi một đoạn cự ly không ngắn, phía trước lộ ra ánh sáng. Ta từ trong thông đạo dưới đất chui ra, tất cả mọi người đều có mặt, còn thêm một con người vĩnh viễn cười đến tao nhã.

38. Quyển 2 - Chương 34: Tiết 34

Editor: Toujifuu

***

"Du Nhiên, đã lâu không gặp."

Ta ngoài cười nhưng trong không cười nhìn hắn, nói:

"Thu Thủy môn chủ tương đối bận bịu a. Đồ vật đã lấy được, lúc này môn chủ có thể an tâm."

Thu Thủy Trường Thiên không hổ là chủ một bang, da mặt dày đến mức không có nửa điểm biến hóa, cười cười nói:

"Chuyện này là tôi không đúng, bất quá chuyện quá khẩn cấp, hy vọng các vị có thể tha thứ. Vì thế, tôi đặc biệt chuẩn bị cho các vị một ít lễ vật coi như là thành ý tôi nhận lỗi."

U Tuyền bên người hắn nhất nhất phát cho chúng ta lời mời giao dịch. Cho ta là một thanh cung, hạn chế sử dụng cấp ba mươi, phía trên có quang hoa nhàn nhạt, là một kiện vật phẩm thuộc tính, lại còn là đã giám định. Tên Thu Thủy Trường Thiên này, ngược lại cũng rất biết chọn đồ, cho những người còn lại hẳn cũng có thể không khác mấy. Ta cùng Lăng Thiên không chần chừ rất sảng khoái mà chọn xác định. Tiểu Lộ mấy nhỏ thấy chúng ta không phản đối, cũng nhận.

"Được rồi, Thu Thủy môn chủ, tôi nghĩ mục đích anh bảo chúng tôi tới đã đạt được, hợp tác của chúng ta liền dừng ở đây đi. Tái kiến."

Ta không hề lưu luyến mà chuẩn bị rời đi, Thu Thủy Trường Thiên gọi chúng ta lại:

"Du Nhiên, Lăng Thiên, các cậu hiện tại đều không có bang phái, có hứng thú đến Trường Thiên Môn hay không? Tôi có thể cho các cậu đãi ngộ của bang chúng cao cấp." (hứ!)

Ta không quay đầu lại, xua tay biểu thị không có hứng thú. Lăng Thiên căn bản một biểu thị cũng không có. Rất nhanh chúng ta đã rời khỏi sườn núi Tinh Nguyệt, trên đường trở về thành Tiểu Lộ vẫn là không ức chế được lòng hiếu kỳ, dựa qua hỏi:

"Ca, những lời các anh nói ban nãy là có ý gì? Vì sao Trường Thiên Môn chủ cần nhận lỗi, còn muốn đưa đồ cho chúng ta?"

"Hắn đưa em cái gì?"

"Là một kiện y phục. Rất đẹp, chuyên dụng của ngự thú sư, em cấp ba mươi có thể mặc, còn mang thuộc tính màu lam, gia tăng phòng ngự."

Tiểu Lộ rất hưng phấn, ta lại hỏi Thủy Tinh cùng Mã Não, mấy nhỏ nhận được cũng là y phục thuộc tính bản chức nghiệp, tất cả đều là tiểu cực phẩm.

Tiểu Lộ không có trúng kế nói sang chuyện khác của ta, vẫn còn tràn ngập hiếu kỳ mà nhìn chằm chằm ta. Ta cười khẽ thở dài, tiểu nha đầu này, tuy rằng ta không quá nguyện ý để cho mấy nhỏ biết quá nhiều mặt không quang vinh trong trò chơi, thế nhưng nghĩ lại không qua bao lâu sẽ chuẩn bị thả mấy nhỏ tự do bay, để cho mấy nhỏ có chút tâm phòng người có lẽ cũng là một chuyện tốt.

“Trân Châu, Thủy Tinh, Mã Não, các em cảm thấy Thu Thủy Trường Thiên là người thế nào?”

“Rất không tồi, thoạt nhìn khí chất rất tốt.”

“Rất rộng lượng, là người tốt.”

Đánh giá của Tiểu Lộ cùng Mã Não không có bất luận giá trị gì, may mắn câu trả lời của Thủy Tinh cho ta một chút lòng tin.

“Em cảm thấy Trường Thiên Môn chủ kia không giống như là người quá hào sảng, hắn đối với chúng ta hào phóng như vậy, khẳng định là có mục đích.”

Nhìn xem, nhìn xem, may mắn có Thủy Tinh, bằng không ta thực sự chỉ có thể câm lặng mà hỏi trời xanh. Tiểu muội của ta kia a, thực sự là bảo bảo ngoan không biết nhân gian hiểm ác.

“Thu Thủy Trường Thiên đương nhiên là có mục đích, hắn chính là đem chúng ta ra làm bia ngắm hấp dẫn người. Mục đích vốn có của hắn là muốn lấy được khối Định Trần Tinh kia, là một kiện vật phẩm nhiệm vụ cần thiết phi thường quý trọng ở trong trò chơi này, vì vậy có rất nhiều người đều muốn có được. Sau khi bọn Hoàng Cân Quân phát hiện, Thu Thủy Trường Thiên liền chuẩn bị đi vào lấy. Thế nhưng nhất thời lại tìm không được người thích hợp, bởi vì bên trong đó chỉ có người dưới cấp ba mươi mới có thể vào. Mà vào lúc này, có người biết tin tức bọn họ tìm được Định Trần Tinh, muốn tìm được chỗ của Định Trần Tinh từ trên người bọn họ. Loại chuyện để cho đối thủ phát triển lớn mạnh Thu Thủy Trường Thiên đương nhiên không đồng ý, vì vậy hắn tìm tới chúng ta. Cố ý ở trước công chúng biểu hiện ra cực kỳ thân cận đối với chúng ta, khiến người ta cho rằng hắn sẽ giao cho chúng ta nhiệm vụ rất trọng yếu, lại để cho chúng ta ở sườn núi Tinh Nguyệt luyện cấp nhiều ngày như vậy, hấp dẫn đường nhìn của những người đó. Chờ khi những người âm thầm nhìn chăm chú kia phát hiện không đúng, hắn lại phái người khác dẫn bọn họ đi, chúng ta sẽ có thể đi giúp hắn hoàn thành nhiệm vụ lấy được Định Trần Tinh. Chiêu thức thực thực giả giả ấy của hắn không chỉ mê hoặc người khác, hơn nữa xem như là chúng ta giúp hắn làm hai chuyện, hắn lại chỉ cho một phần thù lao, vì vậy các em không cần quá cảm tạ hắn.”

Ba nữ hài tử nghe xong ngây ra như phỗng, Tiểu Lộ sửng sốt nửa ngày nói:

“Phương diện này có nhiều chuyện như vậy, cư nhiên một chút em cũng không nhìn ra.”

Ta cười, tiểu nha đầu bị kinh hách rồi.

“Vì vậy a, các em ở trong trò chơi nghìn vạn lần phải cẩn thận, không nên bởi vì người khác thoạt nhìn là người tốt liền quá mức dễ tin. Nơi này là trò chơi, người chết rồi đều có thể sống lại, vì vậy rất nhiều người so với trong thế giới hiện thực càng thêm không cố kỵ.”

Cũng không biết lời nói của ta có thể tạo được bao nhiêu tác dụng, thế nhưng chung quy so với việc mấy nhỏ hoàn toàn không biết gì tốt hơn. Ba người đều là cô nương rất tốt, lại đều theo ta vào, ta chung quy luôn cảm thấy có phần trách nhiệm đối với mấy nhỏ.

“Cậu đối với muội cậu thực đúng là tốt.”

Lăng Thiên đi ở bên người ta nhỏ giọng nói, ngữ khí của anh ta nhu hòa hiếm thấy. Ta liếc anh ta một cái, tên này ngày hôm nay thế nào lại cổ cổ quái quái, chẳng lẽ anh ta cũng có chủ ý với muội ta?

“Nói trước với anh, đừng có mà có chủ ý với muội tôi, em ấy vẫn là học sinh.”

Sắc mặt Lăng Thiên cứng đờ, hừ một tiếng bước đi đến phía trước. Ngươi xem, ta đã nói anh ta là có chủ ý với muội ta, bị ta nhìn thấu liền bày sắc mặt cho ta xem. >.< (=“”>

Đứng trên quảng trường truyền tống của Hải Duyên Thành, chúng ta chuẩn bị logout. Thời gian ở trên mạng quá dài, ngoại trừ ba nữ hài tử, ta cùng Lăng Thiên cũng dự định trở về hiện thực nghỉ ngơi hồi phục một chút. Như trước là nhóm nữ hài tử đi trước, Tiểu Lộ sau khi phát động chỉ lệnh logout lại ngừng lại. Bạch quang trên người dần dần biến mất, nhỏ do dự một chút mới đi đến trước mặt ta, nhỏ giọng nói:

“Ca, mấy người chúng em đã thương lượng một chút, ngày mai lúc tới, anh cùng Lăng Thiên đại ca không cần chờ chúng em.”

Ta cho rằng bản thân nghe lầm.

“Các em ngày mai không đến sao?”

“Không phải, là chúng em quyết định tự mình chơi.”

“Vì sao?”

Tiểu Lộ có lẽ là thấy ta không tức giận như trong tưởng tượng, liền phóng đại thanh âm:

“Chúng em đã thương lượng qua, ca anh rất chiếu cố chúng em, cũng dạy chúng em rất nhiều thứ, để cho chúng em tại trong trò chơi này chơi rất vui vẻ lại an toàn. Thế nhưng em biết trò chơi còn có rất nhiều phương diện, nếu như đi theo anh là nhìn không thấy. Hết thảy chi tiết đều chỉ có thể do chúng em tự mình đi thể hội, còn có rất nhiều kinh nghiệm cũng chỉ có từng trải qua mới có thể biết. Chúng em tuy rằng là nữ hài tử, thế nhưng đã vào trò chơi này, đương nhiên cũng muốn tự mình hiểu rõ nơi thú vị của nó. Vì vậy chúng em cảm thấy nên là thời điểm tự mình hành động. Hơn nữa hiện tại chúng em cũng học được một ít phương pháp chiến đấu, đối với tình hình cơ bản trong trò chơi cũng có chút hiểu rõ, không cần lo lắng bọn em không chơi được. Lại nói, đây cũng chỉ là trò chơi mà thôi, cùng lắm thì luyện lại. Đúng hay không?”

Tiểu Lộ nói đạo lý rõ ràng, trong mắt chớp động quang mang mong mỏi. Ta nghĩ nghĩ, tuy rằng có chút sớm, thế nhưng nguyên bản cũng dự định để cho mấy nhỏ tự do bay, hiện tại mấy nhỏ tự mình có ý nghĩ như vậy đương nhiên tốt nhất. Đây cũng là biểu hiện của sự thành thục. Tiểu muội muội này, cũng có suy nghĩ của riêng mình a.

“Được rồi. Bất quá các em phải cẩn thận, người xấu trong trò chơi rất nhiều. Nếu như xảy ra chuyện gì, nhất định phải nhớ kỹ lập tức truyền âm cho anh.”

Tiểu Lộ hoan hô một tiếng, đắc ý chớp chớp mắt với Thủy Tinh cùng Mã Não. Ngay khi trên người mấy nhỏ lần nữa xuất hiện bạch quang logout, nhỏ lại quay đầu lại nói một câu với ta:

“Ca, em biết anh trước đây nhất định là người phi thường lợi hại trong trò chơi, hiện tại những cái đuôi như chúng em không có mặt, anh phải hảo hảo luyện nha, về sau em mới có thể khoe khoang với người ta ca em là một cao thủ.”

Thân ảnh hì hì cười của nhỏ đạm đi, ta không nghĩ tới nhỏ có thể nói ra loại lời này, khiến cho ta cảm thấy những trả giá trên người mấy nhỏ trong khoảng thời gian này thực sự đáng giá.

“Muội muội cậu đối với cậu cũng rất tốt.”

Lăng Thiên quăng ra một câu này, không đợi ta nói chuyện, lập tức nói tiếp:

“Ta out, ngày mai gặp.”

Ta quay đầu lại, chỉ thấy một đoàn bạch quang tiêu tán.

39. Quyển 2 - Chương 35: Tiết 35

Editor: Toujifuu

***

Một đêm ngủ ngon, tâm tình tốt ngay cả mộng cũng không đến quấy rầy. Ưm, xem ra gần đây nhân phẩm có tăng lên. ^^

Khi lần nữa tiến vào trò chơi, vừa vặn là buổi sáng sớm. Trò chơi này được xưng là một thế giới khác, vì vậy hệ thống cũng làm khí trời vô cùng chân thực. Không khí sáng sớm của Hải Duyên Thành đặc biệt tốt, đón bình minh hóng gió biển, dễ chịu nói không nên lời.

Đứng ở địa phương logout một ngày trước ta đợi thẳng đến lúc mặt trời bò lên thật cao, không đợi được Lăng Thiên, lại đợi được một dải truyền âm. Mở ra là một tin nhắn, Lăng Thiên không đầu không đuôi mà nói một câu “Có việc, qua hai ngày tìm cậu.” như vậy rồi thất tung. Ngày đầu là Tiểu Lộ mấy nhỏ rời đi,

hiện tại Lăng Thiên cũng chạy, ta đột nhiên phát hiện bản thân chỉ còn một mình, rõ ràng như là không có việc làm.

Làm gì mới tốt đây? Vốn chuyện ta có thể làm rất nhiều, bất luận là làm nhiệm vụ hay là luyện cấp, hoặc là đi chuẩn bị chút thứ để bổ sung bao tiền khô quắt đều là lựa chọn tốt, đáng tiếc ta nhấc không nổi nửa điểm hứng thú đối với những chuyện trước đây thường làm này.

"Chi, chi chi —— "

Tiểu Bạch lủi ra từ phía sau ta, vô cùng thân thiết mà cọ trên mặt ta. Nhóc con này hiện tại rất có tinh thần, một chút cũng nhìn không ra bộ dáng mặt ủ mày chau ngày hôm trước. Ta thấy nó mới nhớ tới trong vòng tay hình như đã có thêm vài thứ đây.

Mở ra vòng tay, bên trong đầy hơn phân nửa. Tài liệu đánh ra từ trên người Đại Nhĩ Hầu ở sườn núi Tinh Nguyệt cùng trang bị đánh ra ở trong mê cung đều tích rất nhiều, xử lý toàn bộ cũng là một thu nhập không nhỏ.

Tương đối đặc biệt chỉ có ba kiện. Một kiện là thủy tinh cầu phong ấn con ấu Trệ kia, nhóc con xinh đẹp đang ngủ say bên trong, thân mình nho nhỏ phập phồng có quy luật, thường thường còn chậc chậc lưỡi. Ta lấy thủy tinh cầu ra ước lượng ước lượng, Tiểu Bạch nhanh chóng theo cánh tay của ta lẻn đến bên cạnh thủy tinh cầu, thập phần hiếu kỳ mà dán mặt lên nhìn. Ta nhu nhu cái đầu nhỏ lông xù của nó, nói:

"Nhóc này về sau sẽ đồng hành cùng chúng ta, bất quá nó bây giờ còn chưa ra được, anh không biết thế nào mới có thể để cho nó trở thành Truy Tùy Giả của anh. Đáng tiếc nhóc lại không thể nói chuyện, bằng không hẳn là có thể cho anh một đáp án chuẩn xác."

Tiểu Bạch nghe xong lời oán giận của ta, chi chi kêu khoa chân múa tay, thấy vẻ mặt ta vẫn mờ mịt, nhất thời ủ rũ, nằm úp sấp nguyên người lên trên thủy tinh cầu, vô cùng ai oán mà nháy mắt với ấu Trệ trong thủy tinh cầu. Hoá ra hai nhóc con này đang ra ám hiệu? Đáng tiếc tiểu Trệ người ta còn đang ngủ, không đếm xỉa tới nó. ^^

"Được rồi, Tiểu Bạch, không cần bày khuôn mặt này cho anh nhìn. Anh sẽ nghĩ biện pháp đem nó ra."

Có lẽ lão nhân kia nói đúng, nhóc con Tiểu Bạch này có thể thực sự có chút huyết thống tiên thú, bằng không thế nào sẽ thông minh như thế, còn biết bày sắc mặt với ta? -_-

Thu hồi thủy tinh cầu, ta lấy ra cây cung mới nhận được. Ngày đó ta chưa kịp nhìn kỹ, hiện tại lấy ra mới phát hiện đây thực sự là cây cung tốt.

"Thanh Linh (trường cung): 60~75, tốc độ bắn +5%, độ chính xác +5, có tỷ lệ nhất định kích phát nhị liên xạ. Yêu cầu: lực lượng 12, nhanh nhẹn 30, đẳng cấp 30. Bền: 60(60). Được chế tạo sư cung tiễn cấp đại sư dùng Tật Phong Chi Mộc tốt tỉ mỉ tạo hình mà thành, có thể bắn ra tiễn nhanh như gió, là một trong những trường cung ưu tú mà cung tiễn thủ yêu thích."

Ta vừa nhìn vừa không ngừng cười. Tên Thu Thủy Trường Thiên kia, tuy rằng trong lòng ta đối với hắn rất có ý kiến, thế nhưng nhìn trên mặt mũi của cây cung này, ta quyết định phóng khoáng mà tha thứ hắn một lần. Tên này thật đúng là biết chọn đồ, cây cung này quá hợp khẩu vị của ta. Cho dù hiện tại vũ khí dưới cấp năm mươi không phải chủ lưu, nhưng muốn tìm một cây cực phẩm như vậy vẫn là không dễ dàng, chí ít ta không mua nổi, cho dù tự mình đi đánh cũng không nhất thiết có thể đánh ra được. Đặc biệt là cái thuộc tính gia tăng tốc độ bắn 5% cùng độ chính xác +5 kia, thực sự là khiến cho ta chảy nước miếng. Nếu như cộng thêm độ gia tăng của viên bảo thạch ta lấy được kia, tốc độ bắn của tiễn ta có thể gia tăng 15% khủng bố! Có thứ này, ít nhất ở trong quyết đấu của cung tiễn thủ đồng cấp ta có lòng tin đứng vào thế bất bại.

Hút hút nước bọt, ta đặt thứ tốt này về lại vòng tay. Việc cấp bách chính là đi tìm thợ rèn khảm nạm bảo thạch lên trên cung cho ta, lại luyện đẳng cấp đến 30. Hiện tại ta chỉ có cấp 29, còn kém tròn một cấp mới đến ba mươi. Dải kinh nghiệm của một cấp này so với mấy cấp trước dài hơn nhiều, ta còn không biết ngày hôm nay có thể luyện lên được hay không.

Muốn tìm thợ rèn tay nghề tốt một chút tại một thành lớn như Hải Duyên Thành là không thành vấn đề. Vì bảo đảm, ta lựa chọn thợ rèn hệ thống. Tuy rằng tiền có mắc chút, thế nhưng an toàn, xác xuất thành

công cũng cao, lại còn sẽ không khiến người khác chú ý. Vì món tiền phí dụng không nhỏ kia, ta đem tất cả những thứ không dùng được trên người bán hết, bao tiền thật vất vả mới có chút nội dung lại trong nháy mắt xẹp xuống. Nghèo a

~~Chuôi Thanh Linh trường cung kia sau khi trải qua gia công nửa tiếng đồng hồ trở lại trong tay ta, biến thành "Thanh Linh +1", thuộc tính biến thành "Tốc độ bắn +15%, độ chính xác +5, tốc độ hành động +10%". Ta thiếu chút nữa cười lớn ra tiếng. Đem toàn bộ tiền còn lại mua tiễn sắt, ta vô cùng hưng phấn mà bước trên hành trình luyện cấp.

Sườn núi Tinh Nguyệt ta không muốn đi nữa, cua nhỏ cạnh biển rõ ràng cũng không thích hợp ta nữa. Ta nghĩ nửa ngày, đột nhiên nhớ tới tòa Thủy Tinh Cung dưới biển kia. Lần trước đi Lăng Thiên vừa qua khỏi cấp 20, ta mới cấp mười mấy, hiện tại chúng ta đã tăng rất nhiều cấp, chắc hẳn một mình đi cũng có thể đối phó được. Hơn nữa những thụ yêu kia không chỉ nhiều kinh nghiệm, còn có thể thuận tiện luyện tập tiễn thuật của ta một chút, nhất cử lưỡng tiện.

Lần trước đi vào Lăng Thiên nhận nhiệm vụ vũ khí chức nghiệp cấp hai mươi, ta hiện tại cũng vẫn là hơn cấp hai mươi, nhận nhiệm vụ đó hẳn là cũng đi đến địa phương đồng dạng. Nghĩ tới đây, ta quay đầu đi vào đại sảnh chức nghiệp cung tiễn thủ.

Như ta dự liệu, nhiệm vụ của ta cũng là tòa Thủy Tinh Cung kia. Hiện tại người mới đã không còn nhiều, người tới đó đương nhiên cũng rất ít, lần trước đi cũng chỉ có một đội chúng ta. Khi ta lần nữa đi tới Thủy Tinh Cung, người ở đây cũng không nhiều, ngoại trừ ta còn có một tổ khác, tổng cộng sáu người, bên trong có năm người hình như đều vừa qua khỏi cấp 20, còn có một cung tiễn thủ cấp bậc có chút cao, nhìn trang bị hẳn là hơn cấp bốn mươi.

Ta tới so với bọn họ muộn hơn, một tổ người kia chiếm mất con đường nhỏ lần trước chúng ta đi qua. Ta không muốn đi chung đường với bọn họ, liền tìm phương hướng khác chuẩn bị vòng qua. Lúc này cung tiễn thủ kia cũng phát hiện ta, giương giọng nói:

"Này, người cung kia, có muốn cùng chúng tôi tổ đội hay không? Tôi mang cậu qua, chỉ lấy năm mươi ngân tệ."

Năm mươi ngân tệ, đối với nhiệm vụ như vậy mà nói coi như tương đối phải chăng, dù sao vũ khí của phần thưởng nhiệm vụ cũng phi thường tốt, chí ít cần trên một kim tệ đây. Đáng tiếc ta không phải đến làm nhiệm vụ, chỉ là muốn tìm một chỗ luyện cấp mà thôi. Khoát khoát tay với cung thủ muốn kiếm tiền kia, ta chuyển tới bên kia rừng cây. Theo góc độ này còn có thể nghe thấy thanh âm xa xa bên kia đánh rất náo nhiệt, tốc độ đi tới của bọn họ không phải rất nhanh, có thể là còn muốn đánh một ít tài liệu. Ta cũng không suy nghĩ nhiều, tìm được một thụ yêu bắt đầu luyện cấp cộng thêm luyện tiễn.

Sự uy hiếp của những thụ yêu này đối với ta cũng không lớn, lần trước khi đến đã tìm ra được nhược điểm của chúng nó. Kinh nghiệm dâng lên từng chút, coi như khả quan. Thế nhưng luyện tập kỹ xảo lại không quá thuận lợi. Ý nghĩ lần trước ở trong mê cung ta luôn luôn muốn thực hiện, thế nhưng ngày hôm nay thử một lần mới phát hiện so với trong tưởng tượng của ta khó hơn nhiều. Tới sau này ta dứt khoát từ bỏ xạ kích nhược điểm, chuyên môn tìm địa phương da thô thịt dày của thụ yêu mà bắn, một tiễn lại một tiễn, không ngừng thí nghiệm, điều chỉnh lực độ cùng phương hướng, lần lượt tổng kết. Khi tiễn của ta bắn sắp hết phân nửa, lúc thụ yêu bị đấu pháp mài vỏ cây của ta mài đến mức chết vài con, cuối cùng mới tìm được chút cảm giác. Chỉ là bắn ra một tiễn lại dùng một tiễn khác va chạm đơn giản nhất, quá trình này cũng tốn hao lượng lớn tinh lực của ta, về phần khống chế góc độ, phương vị va chạm, còn lâu mới đạt được.

Ta thở dài, chí ít có thấy tiến bộ, đã nói lên loại biện pháp này là khả thi, chỉ cần tiếp tục luyện, một ngày nào đó sẽ thực hiện được thiết tưởng thình lình xuất hiện trong đầu của ta. Tuy rằng hiện tại xem ra đó là mục tiêu xa xôi cỡ nào a. -_-

Ngay khi ta luyện đến nghiêm túc, một thanh âm vang lên ở một bên.

40. Quyển 2 - Chương 36: Tiết 36

Editor: Toujifuu

***

“Cậu đánh như vậy không được, phải tìm nhược điểm của nó.”

Lời còn chưa dứt, một mũi tên bay qua từ bên cạnh, đâm lên trên người con thụ yêu bị ta mài chỉ còn huyết da kia, thụ yêu kêu đau một tiếng, lách cách vỡ thành tinh thạch đầy đất.

Mặt ta trầm xuống, quay đầu lại nhìn, một tổ người ban nãy gặp phải kia không biết từ lúc nào đã vòng đến bên này. Tên cung tiễn thủ hơn cấp bốn mươi bắn một tiễn kia, hiện tại đang bày một tạo hình giương cung, ra vẻ nhiệt tâm cười với ta. Tựa hồ là một người tự thấy bản thân rất tốt đẹp, chỉ là không hiểu nhiều đạo xử sự trong trò chơi a.

Ta không muốn có quá nhiều liên quan với người như thế, đạm đạm mà nói:

“Cảm tạ, tôi đã biết.”

Cung tiễn thủ kia lại một lần nữa đề xuất lời mời:

“Cậu cũng là đến làm nhiệm vụ đúng không? Theo chúng tôi đi đi. Bên này của cậu cách chủ điện còn rất xa.”

Biết rất xa ngươi còn mang theo những người đó qua đây, không phải có bệnh chứ? Hoặc là hắn đặc biệt chạy tới tìm ta? Tên này thoạt nhìn thực ‘ngựa’, không giống như là người thiếu năm mươi ngân tệ a. Ta liếc mắt nhìn mấy người mà cung thủ kia mang, chợt hiểu ra. Một tổ sáu người kia ngoại trừ cung thủ, trong năm người mới có bốn người đều là nữ, diện mạo cũng thực không tồi. Nam đạo sĩ duy nhất là một người diện mạo xấu xí, một thân đạo bào xám xịt của tân thủ, đứng ở bên người cung tiễn thủ sáng lóa kia hơi có chút tác dụng lá xanh tôn hoa hồng.

A, tên này chắc là xem tiểu thuyết YY nhiều, cũng muốn ở trong trò chơi có được phấn hồng tri kỷ khắp thiên hạ? Bất quá còn chưa coi như quá ngốc, biết tìm người đến tôn bản thân lên một chút. Đáng tiếc, hắn muốn đánh chủ ý tới trên người ta thì quá thất sách rồi. (tiểu thuyết yy là tiểu thuyết “ theo kiểu hậu cung 1 nam N nữ!)

“Tôi muốn tự mình từ từ đánh. Không đi cùng với các người. Các người muốn làm nhiệm vụ thì nhanh đi đi.”

Nói xong, ta cũng không để ý đến hắn, đổi một con thụ yêu khác làm bia ngắm. Chỉ là ta không muốn sinh sự nhiều, nhưng người ta lại không nghĩ như vậy.

“Xem đẳng cấp của cậu cũng không cao, không theo chúng tôi đi, chờ lát nữa những con quái bên trong kia không phải thứ cậu có thể đánh thắng được. Hơn nữa cậu chưa từng chơi cung tiễn đúng không? Cung tiễn thủ không phải chức nghiệp đơn giản như cậu nghĩ đâu, theo tôi còn có thể thuận tiện học chút kinh nghiệm của cung tiễn thủ a.”

Không biết tên ‘ngựa’ kia có phải thấy bộ dáng ta bình thường hay không, hoặc là thấy tiễn thuật của ta tựa hồ không bằng hắn, liền muốn kéo ta qua để làm so sánh, để cho ấn tượng của nhóm những “hồng nhan” kia đối với hắn càng thêm khắc sâu. Ta quét nhìn hắn một cái, không nói lời nào. Người không có ánh mắt như vậy, đã định trước chỉ có thể là một tiểu nhân vật, còn không đáng cho ta lãng phí quá nhiều thời gian vì hắn.

Sự xem nhẹ của ta đối với tên ‘ngựa’ kia cũng không biết là xúc động cái dây thần kinh nào của hắn, ngày hôm nay hắn giống như thực sự muốn theo ta tới cùng. Mục tiêu ta mới chọn còn chưa bắn được hai tiễn, tên kia cũng bắn theo qua, một tiễn ở giữa mệnh môn của thụ yêu, đem cừu hận hấp dẫn qua.

Ta giận dữ trong lòng, con chim công hoa kia thực cho rằng hắn là thiên hạ vô địch? Ta không muốn tính toán với hắn, hắn ngược lại được một tấc lại muốn tiến một thước. Liếc hắn một cái, cái khuôn mặt cười đến mức đắc ý kia khiến người ta có loại xung động muốn đập dẹt. Đặc biệt hắn vẫn còn cùng bốn người chơi nữ kia mắt đến mày đi, khiến cho ta càng muốn đập dẹt. Đương nhiên, ta là người văn minh, sẽ không

thực sự vì chút việc nhỏ này mà PK hắn, chẳng qua vẫn còn có phương pháp khác giết chết nhuệ khí của hắn. (PK= player kill, giết người chơi khác)

Quay đầu đối mặt thụ yêu, ta hít khí ngưng thần, dây cung kéo như trăng rằm, hai nhánh tiễn đồng thời gác lên. Kỹ xảo liên xạ một cung hai tiễn là kỹ năng cấp năm mươi mới có thể học, nghĩ đến con chim công hoa cấp bốn mươi kia hẳn là không biết. Động tác lần này của ta lập tức hấp dẫn sự chú ý của mấy người kia, mấy người chơi nữ không cảm thấy gì, bất quá con chim công hoa kia chút kiến thức ấy vẫn phải có, lập tức liền câm họng. Chờ hai tiễn của ta xuất thủ, một tiễn đi trước mà một tiễn khác ở nửa đường đuổi theo va chạm mạnh đuôi của tiễn trước, tiễn thứ nhất nhất thời gia tốc, như tia chớp bay thêm một đoạn thật xa, sau khi vượt qua tầm bắn của tiễn bình thường một phần ba mới đâm lên một cành cây.

Đây là thành quả duy nhất ta luyện lâu như vậy mới đạt được, hiện tại ta chỉ có thể ở trên đường thẳng hoàn thành hai tiễn đụng nhau, hơn nữa không phải lần nào cũng đều có thể thành công. Bất quá chỉ chiêu thức ấy, liền đầy đủ áp đảo tinh thần con chim công hoa kia. Ta quét nhìn hắn một cái, sắc mặt tên kia thập phần đặc sắc, cộng thêm mấy người tân thủ bên cạnh lần lượt vỗ tay trầm trồ khen ngợi, xem đến mức cao hứng bừng bừng, có thể tưởng tượng ra tâm tình của hắn. Tên đó cuối cùng cũng biết ta không phải người hắn có thể tùy tiện đả động, hừ một tiếng, lập tức mang theo mấy tân thủ xoay người đi. Ta thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng thế giới cũng thanh tĩnh.

Thời gian kế tiếp, ta luyện kỹ năng luyện đến mức bất diệc nhạc hồ, bất tri bất giác nhánh tiễn trong tay biến hóa hơn nhiều, đối với phương hướng cùng lực đạo sau khi chúng nó va chạm nhau có hiểu rõ nhiều hơn. Mặc dù cách mục tiêu ta thiết tưởng còn kém rất xa, thế nhưng cũng cho ta thấy được hy vọng.

"Đinh ——"

Thanh âm hệ thống gợi ý vang lên, trên người ta dâng lên một cỗ noãn lưu quen thuộc, thăng cấp.

Mở ra bảng nhân vật, số "30" thật to lấp lánh trong hàng đẳng cấp của ta. Ha, Thanh Linh của ta, cuối cùng cũng có thể trang bị được nhóc. Ta đem mười điểm thuộc tính cấp ba mươi mới nhận được tăng vào, hiện tại thuộc tính của ta là: nhanh nhẹn 30, cảm tri 12, lực lượng 12, mị lực 2(+1). Gia tăng hai điểm mị lực, ta không quên trong thủy tinh cầu còn có một nhóc con đang chờ ta đánh thức, cũng không biết hai điểm mị lực này có tác dụng hay không.

Lấy Thanh Linh trường cung ra, ta chỉ cảm thấy lòng tin tăng nhiều. Hiện tại lực công kích cùng tốc độ của ta đều tăng một mảng lớn, không nói người khác, nếu như tái kiến con chim công hoa ban nãy kia, ta cũng có lòng tin chí ít có thể đánh hòa với hắn.

Cười meo meo mà vuốt vũ khí mới của ta, ta nhìn thoáng qua Thủy Tinh Cung, quyết định vẫn là không tiến vào. Ta cũng không muốn gặp lại cái tên kia.

"Tiểu Bạch, chúng ta trở về đi."

Kêu gọi tiểu hầu tử, ban nãy nó lấy hai viên Tinh Quả từ chỗ ta chạy qua một bên ăn, đến bây giờ còn chưa trở về. Gọi một tiếng, không động tĩnh. Nhóc con này sẽ không phải chạy mất dạng rồi chứ? Ta tìm tìm mọi nơi, sau một thân cây không xa tìm được nó. Bộ dáng của Tiểu Bạch có chút kỳ quái, thân thể cuộn thành một đoàn nằm trên mặt đất, bên người vứt nửa trái Tinh Quả chưa ăn xong. Phản ứng đầu tiên của ta là —— Trúng độc! Thế nhưng lại không giống, thoạt nhìn nó chỉ là đang ngủ. Ta cuống quít lấy ra bảng hệ thống, tìm được hàng của Truy Tùy Giả, phía sau tên của Tiểu Bạch treo chữ (Đang trong thăng cấp) thật to. Trời ạ, nhóc này nói thăng cấp liền thăng cấp, còn làm khoa trương như vậy, cũng không biết kêu ta. Ta nâng nó lên đặt vào trong bao quần áo, một bên cười thầm trong lòng, xem ra ta gia tăng mị lực là đúng, ngươi xem ta mới thêm hai điểm, Tiểu Bạch liền thăng cấp. Thần Ngữ Giả, cái chức nghiệp thần bí này cuối cùng cũng để cho ta mò ra được một chút phương pháp.

Nhấn chọn Hồi Thành Phù, trong lòng ta tính toán sau khi tiểu Trệ kia đi ra, đặt cho nó cái tên gì mới tốt đây? Nếu không kêu Tiểu Hắc? Tiểu Bạch chắc hẳn sẽ thật cao hứng. ^^

Sau hai giờ, trong một gian phòng bình thường ở khách điếm của Hải Duyên Thành, một viên thủy tinh cầu ở trong sự chăm chú của ta vỡ tan ra, một con tiểu thú nho nhỏ run rẩy run rẩy thân mình đứng lên, thấy cặp mắt to đen lúng liếng kia, ta đúng thật rất không dinh dưỡng mà kêu nó là "Tiểu Hắc". Tiểu thú dường như kháng nghị mà kêu một tiếng, không biết làm thế nào mà trở thành danh Truy Tùy Giả thứ hai

của ta. Tiểu Bạch vừa ngủ tỉnh lại đối với đồng bạn mới này thân thiết đến cực điểm, hai nhóc con, không bao lâu liền lăn lộn cùng nhau. (Dễ thương quá a~~, một khỉ một hổ a~~ (hay là mèo nhỉ!? ^^))

41. Quyển 2 - Chương 37: Tiết 37

Editor: Toujifuu

***

Lăng thiên lần nữa xuất hiện, là ba ngày sau.

Lúc ta gặp anh ta anh ta cũng không giải thích gì về hành tung của mình, ta cũng thức thời mà không hỏi. Người a, luôn luôn phải có chút tư ẩn, hơn nữa chuyện ta giấu dếm so với anh ta cũng không ít hơn bao nhiêu.

"Cung rất không tồi. Cậu ba mươi?"

Ánh mắt của tên này luôn luôn tốt như vậy, tựa hồ cái gì cũng không thể gạt được anh ta. Ta đảo qua thanh trường kiếm bên hông anh ta, trước đây đã thấy qua, hình như kêu là "Vọng Thư", cực phẩm của kiếm sĩ cấp ba mươi.

"Anh ba ngày nay cũng không lãng phí a. Làm nhiệm vụ chức nghiệp chưa?"

"Chưa. Cùng đi?"

"Được a, tôi thuận tiện luyện nhóc con này một chút."

Ta moi Tiểu Hắc từ phía sau ra. Lăng Thiên nhướng mày:

"Trệ? Tìm được nơi nào?"

"Tòa mê cung lần trước kia. Về sau các anh không phải đi trước sao? Lão nhân kia cho tôi."

"Phần thưởng đặc biệt của Thần Ngữ Giả?"

Từ sau khi Tiểu Bạch xuất hiện, ta liền thẳng thắn với Lăng Thiên về chức nghiệp phụ đặc thù của ta. Bởi vậy anh ta đối với sự xuất hiện của Tiểu Hắc cũng không quá mức kinh ngạc, ngược lại cảm thấy cao hứng cho ta khi lại thêm một danh Truy Tùy Giả.

Thiết chế của trò chơi Thế Giới rất phức tạp, mỗi chức nghiệp dưới cấp mười là kiến tập, giai đoạn cấp hai mươi là sơ cấp, đều không quá khó đạt được, thế nhưng đến thời điểm cấp ba mươi muốn đề cao xưng hào chức nghiệp lại không hề dễ, phải hoàn thành nhiệm vụ chức nghiệp. Đương nhiên, ngươi không đề cao xưng hào chức nghiệp cũng có thể tiếp tục thăng cấp, thế nhưng như vậy sẽ không có biện pháp học tập kỹ năng chức nghiệp cao cấp cùng kỹ năng công cộng cần yêu cầu đẳng cấp xưng hào, dù cho ngươi lên tới cấp một trăm cũng như vậy. Bởi vậy, chúng ta biết rõ quy tắc này đương nhiên chuẩn bị bằng tốc độ nhanh nhất đi hoàn thành nhiệm vụ chức nghiệp trung cấp, sớm một chút học được kỹ năng mới, ưu thế có thể nắm giữ sẽ nhiều hơn. Trên thực tế, nếu như không phải vì chờ cái tên Lăng Thiên vô cớ thất tung kia, ta đã sớm đi.

Địa điểm nhận nhiệm vụ chức nghiệp không ở chủ thành, mà là ở trên một ngọn núi. Có lẽ cũng không nên gọi là một ngọn núi, trên thực tế nó là một dãy núi do sáu đỉnh núi cực đại tương liên hợp thành. Nguyên bản kêu là gì ta không nhớ kỹ, chỉ biết bởi vì nó là địa phương mà tất cả người chơi đều đến nhận nhiệm vụ chức nghiệp, đã được các người chơi kêu là núi nhiệm vụ. Ở trên ngọn núi này, mỗi đỉnh núi lần lượt đối ứng một loại chức nghiệp, mỗi người đều phải độc lập hoàn thành nhiệm vụ của bản thân. Thế nhưng cũng không phản đối mọi người kết bạn cùng đi.

Ta cùng Lăng Thiên thông qua truyền tống trận rất nhanh đã tới chân núi nhiệm vụ, một loạt mười truyền tống trận cực đại trước mắt không có nửa điểm khác biệt với trong trí nhớ của ta. Duy nhất bất đồng, chỉ

có sự biến hóa trên nhân số. Tuy rằng truyền tống trận trước mắt càng không ngừng có người xuất hiện, thế nhưng so với tình cảnh người đông nghìn nghịt chật như nêm cối khi sơ kỳ của trò chơi trong trí nhớ của ta khác khá xa. Khi đó cơ hồ người mỗi ngày tới nơi này đều có mấy vạn, thử nghĩ mười đại chủ thành toàn đại lục phương đông đều có một tòa truyền tống trận đi thông nơi đây, hết thảy người chơi đều phải hoàn thành nhiệm vụ chức nghiệp tại địa phương này, đó là một con số đáng sợ cỡ nào, mà năng lực dung nạp của ngọn núi này lại là kinh người biết bao! So sánh thì số lượng vạn người hiện tại thực sự quá ít. Đây cũng là bởi vì giai đoạn sau luyện cấp không dễ, mọi người lúc nhanh lúc chậm kéo dài cự ly, tạo thành dòng người phân tán.

Đứng bên cạnh truyền tống trận, ta nhìn ra phía ngoài. Hướng ra phía ngoài trăm mét, chỉ có một mảnh vụ khí trắng xoá, cái gì cũng nhìn không thấy.

"Đang suy nghĩ gì?"

Lăng Thiên thấy ta nhìn đến mức chuyên tâm, đi qua hỏi. Ta chỉ chỉ sương trắng vây quanh cả tòa dãy núi kia nói:

"Tôi đang suy nghĩ bên ngoài kia là gì. Từ khi trò chơi bắt đầu đến bây giờ tất cả mọi người đều thông qua truyền tống trận mà tới, không ai biết tòa núi nhiệm vụ này đến tột cùng ở địa phương nào. Anh nói xem nếu như tôi từ đây chạy ra ngoài, có khả năng tìm được phương vị cụ thể của nơi này hay không?"

Lăng Thiên nhìn ta cổ quái, nói:

"Cậu có thể tìm được hay không tôi không biết, chỉ biết cậu khẳng định sẽ lạc đường bên trong đó. Loại chuyện này cũng không phải chưa ai từng làm. Đừng nói với tôi cậu chưa bao giờ xem diễn đàn."

Ta cười:

"Bài viết nổi danh như vậy tôi thế nào có thể chưa thấy qua. Hình như từ sau khi cái tên không may kia tự sát trở về thành liền không ai làm loại chuyện này nữa. Yên tâm đi, tôi còn chưa nóng đầu đến loại trình độ đó."

Ánh mắt Lăng Thiên nhìn ta tràn ngập không tín nhiệm, ta thoạt nhìn như người không động não như vậy sao?! -_-

"Được rồi, đi nhanh đi."

Mang theo Tiểu Bạch Tiểu Hắc nhà ta, ta đi hướng cầu thang lên núi rộng đến mức đủ cho hai mươi người đi song song kia. Đoạn cầu thang này rất dài, lúc tới khoảng chừng một phần ba còn chia làm sáu đạo phương hướng bất đồng, phân biệt đi sáu đỉnh núi. Tiểu Hắc đã lớn hơn một chút, nó hiện tại lớn cỡ như tiểu cẩu, lại biểu hiện ra đầy đủ phong phạm vương giả tương đồng khi ở thể trưởng thành, ngẩng cao cái đầu nho nhỏ, bước tiến thong thả mà theo ta. Còn Tiểu Bạch thì đổi vị trí qua lại giữa hai nơi đầu vai ta cùng trên lưng Tiểu Hắc. Xem ra cảm tình của hai nhóc con không tồi, Tiểu Hắc cũng không phản đối trên người mình thường thường xuất hiện một tên "lính nhảy dù".

Hiện tại thể hình của Tiểu Bạch không thay đổi, thế nhưng sau khi thăng cấp năng lực lại càng tiến thêm một bước. Đầu tiên là tốc độ của nó nhanh hơn, khi toàn lực phát động dường như một đạo bạch tuyến, có lúc ta còn theo không kịp tốc độ của nó. Hơn nữa khiến ta cao hứng chính là ta có thể nghe hiểu nó đang nói gì. Tuyệt không phải Tiểu Bạch học được tiếng người, mà là ta có thể thể hội ra ý tứ của nó từ trong tiếng kêu. Có lẽ sau khi nó thăng cấp, độ thân mật với ta càng cao, cái gọi là "tâm linh giao lưu" trong năng lực của Thần Ngữ Giả cũng càng thêm lưu sướng.

Chúng ta hai người hai thú đi trên đường, hấp dẫn được vô số đường nhìn hiếu kỳ. Có không ít người chơi nữ thấy bộ dáng khả ái của hai nhóc con, còn la hét muốn mua chúng nó. Đương nhiên, loại ngôn luận đó đều không ngoại lệ bị ta dùng nhãn đao giết trở về. (Khối mặt băng kia của Lăng Thiên tại loại thời điểm này cũng có tác dụng nhất định. ^^)

"Lăng Thiên, chờ lát nữa hoàn thành nhiệm vụ chức nghiệp thì chờ ở dưới chân núi."

Lăng Thiên gật đầu, không nói một lời đi hướng đỉnh núi của kiếm sĩ. Ta thì tốn chút thời gian hơn, tìm đến đường của cung tiễn thủ. Trước đây không chú ý, chỗ của cung tiễn thủ xếp bên cạnh đạo sĩ, bất đồng

với thềm đá chạm khắc đầy các loại thú của ngự thú sư bên kia, trên con đường này chạm khắc chính là các loại cố sự, tựa hồ là Hậu Nghệ bắn mặt trời trong truyền thuyết. Hoa văn rất tinh mỹ, có chút vị đạo của tranh liên hoàn xem khi còn bé. Ta say sưa đánh giá những bức vẽ đó, không chú ý tới một đội người đi đến từ phía sau.

"Ám Dạ, có muốn chúng tôi chờ anh hay không?"

"Không cần, nhiệm vụ cấp chín mươi đều không dễ chịu, Nam Cực cùng lão đại đều qua vất vả như vậy, tôi cũng sẽ không ngoại lệ. Các cậu vẫn nên về trước đi. Tiểu Vũ, em cũng nên chuẩn bị làm nhiệm vụ đi, trang bị không phải còn chưa thu thập đủ sao?"

Thanh âm quen thuộc khiến cho ta hoảng hốt một trận, mạnh quay đầu lại, vài người quen thuộc xuất hiện ở bên cạnh giao lộ. Ám Dạ Vô Thanh, Nhạc Thiên Phái, còn có Tiểu Vũ. Xem bộ dáng của bọn họ thần thái phi dương. Ám Dạ là tới làm nhiệm vụ chức nghiệp cấp chín mươi? Cũng đúng, đã vài tháng rồi, bọn họ cũng nên hơn cấp chín mươi. Trong lòng ta vừa kích động vừa khẩn trương, dùng sức nắm chặt tay, sợ tay sẽ phát run. Lúc gặp thoáng qua, bọn họ cũng không chú ý tới ta, ta hiện tại sớm đã biến thành bộ dáng bọn họ nhận không ra. Thấy bằng hữu khi xưa sống rất khá, ta cảm thấy cao hứng, thế nhưng tràng diện cảnh còn người mất lại khiến cho lòng ta sinh bi thương. Một loại tâm tình nói không rõ tỏ không tường nảy lên, ta đứng ngốc một hồi lâu. Khi lần nữa ngẩng đầu, đã không còn thấy bọn họ. Như vậy cũng tốt, tất cả mọi người ở trong cuộc sống của mỗi người nỗ lực, chỉ cần biết đối phương vui vẻ là tốt rồi. Quay đầu lại, ta kiên định bước trên con đường hướng lên đỉnh núi.

42. Quyển 2 - Chương 38: Tiết 38

Editor: Toujifuu

***

Đi trên thềm đá thật dài, Tiểu Bạch yên lặng ngồi trên vai ta, Tiểu Hắc thỉnh thoảng lại dùng đầu cọ cọ chân ta. Chúng nó đều cảm thụ được sự lên xuống của tâm tình ta, dùng phương pháp của bản thân an ủi ta. Lúc đến đỉnh núi ta đã chỉnh lý xong tâm tình, nghiêm túc đánh giá mảnh kiến trúc trước mắt.

Bất đồng với phong cách kỳ dị của đại điện ngự thú sư, tòa đại điện cung tiễn thủ này khiến người ta có một loại cảm giác cực sắc bén. Phần nóc nhà cao nhất của đại điện được xây thành góc nhọn cực lớn, thẳng chỉ trời không, ở các chỗ mái hiên, chỗ rẽ cũng có thể thấy trang sức dạng góc sắc bén. Những góc lớn nhỏ bất đồng kia cấu thành một loại phong cách đặc biệt, khiến cho mảnh kiến trúc này thoạt nhìn có một loại khí thế dâng lên như tiễn muốn bắn ra. Ta đứng trên bậc thang cuối cùng ngước nhìn lên, cảm thụ được sự trùng kích của cỗ khí thế này.

"Ngươi là đến nhận nhiệm vụ chức nghiệp đúng không? Đi theo ta."

Một cung tiễn thủ đứng ở trước cửa đi tới nói với ta. Hắn thân mang bì giáp lưng đeo trường cung, nếu không phải trên đỉnh đầu có hiện chữ màu vàng biểu thị thân phận NPC, ta sẽ tưởng là một người chơi. Theo NPC tên là "Thủ Vệ Số Một" kia đi vào trong, ta kỳ quái trong lòng:

"Lúc nào mà nhận nhiệm vụ chức nghiệp cũng cần thiết người chỉ dẫn chuyên biệt? Chẳng lẽ trong trò chơi cũng bắt đầu cải tiến chất lượng phục vụ?"

Một đường không yên lòng mà nghĩ loạn, theo người dẫn đường đi qua một tòa lại một tòa thính đường. Lúc trước còn không chú ý, về sau ta mới lưu tâm đến trên những thính đường kia đều treo chữ "Thử luyện chức nghiệp trung cấp", "Thử luyện chức nghiệp cao cấp", "Thử luyện chức nghiệp cấp đại sư", thẳng đến khi chúng ta đi qua đại thính "Thử luyện chức nghiệp cấp tông sư", ta mới nhịn không được nữa.

"Xin hỏi chúng ta hiện tại là đi nơi nào a? Tôi là muốn nhận nhiệm vụ chức nghiệp trung cấp, hình như đã đi qua."

"Không sai, tông lão muốn gặp ngươi. Nhiệm vụ của ngươi sẽ do ngài ấy tự mình phát cho."

Ta hắc tuyến đầy đầu. Tông lão, cái xưng hô này từ trước đến giờ chưa từng nghe qua, nếu như không phải tên thủ vệ này có ý định lừa ta, vậy chỉ có thể là người kia bình thường không xuất hiện trước mặt người khác, hơn phân nửa chỉ có vài người phù hợp điều kiện mới có thể nhìn thấy người kia. Mà ta sở dĩ sẽ có vinh hạnh này, hơn phân nửa đều có quan hệ tới cái chức nghiệp "Thần Ngữ Giả" gây cho ta rất nhiều kinh hỉ kia.

Xưng là tông lão, ta cho rằng nhất định là một lão đầu già bảy tám mươi tuổi, gặp mặt mới biết cũng không phải như thế. Tông lão kia thoạt nhìn bất quá cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, một thân trường sam hào hoa phong nhã, hoàn toàn không giống một cung tiễn thủ cường đại. Thủ vệ đối với hắn thập phần cung kính, cách thật xa liền dừng lại hành lễ:

"Tông lão, ta đã mang hắn đến."

Tông lão phất phất tay, Thủ Vệ Số Một lắc mình rời khỏi gian phòng không lớn này. Ta cả kinh, không nhìn ra thủ vệ này lại lợi hại như vậy, tốc độ cơ hồ tới mức độ mắt thường không thể phân biệt, sợ là Tiểu Bạch cũng đuổi không kịp hắn. Người như vậy nên là cấp bao nhiêu a? Tông lão kia thấy biểu tình của ta, rất biết lý giải ý người mà nói:

"Hắn đã cấp chín mươi bảy, đang cần tìm phương pháp đột phá cảnh giới sau này."

Chín mươi bảy, ta âm thầm chậc lưỡi, khó trách lợi hại như vậy.

"Chào tông lão, tôi muốn nhận nhiệm vụ chức nghiệp của cung tiễn thủ trung cấp."

Ta lần nữa đem lực chú ý đặt tới trên thân người thần bí trước mặt này, ta cũng không quên mục đích ngày hôm nay tới. Tông lão không nói gì, nhìn chằm chằm ta nửa ngày, ha ha cười nói:

"Không nghĩ tới một đời Thần Ngữ Giả hiện tại sẽ lựa chọn trở thành cung tiễn thủ. Ta kêu Liên Tinh, rất vinh hạnh có thể trở thành Dẫn Đạo Giả của cậu."

Được a, thế này đều là cái gì cùng cái gì a. Ta bất quá chỉ là muốn tiến bậc chức nghiệp trung cấp, thì từ đâu chạy đến một nhân vật cổ quái như thế.

"Xin hỏi cái gì là Dẫn Đạo Giả? Là thiết lập chuyên biệt vì Thần Ngữ Giả?"

"Đúng, cũng không đúng. Kỳ thực ta chỉ là một cung tiễn thủ mà thôi, cũng chỉ có thể dành cho cậu một ít hướng dẫn ở phương diện này. Bất quá bởi vì thân phận của cậu tương đối đặc biệt, nếu như cậu có thể hoàn thành nhiệm vụ của ta, ta cũng sẽ nói cho cậu một ít chuyện của Thần Ngữ Giả mà ta biết."

Hiểu rồi, ta đã nói hệ thống này thế nào sẽ làm ra một cái chức nghiệp khiến người ta nửa điểm cũng không biết, nguyên lai nó vẫn có an bài người đến giải thích nghi hoặc cho ta.

"Vậy được rồi, tôi muốn nhận nhiệm vụ chức nghiệp của cung tiễn thủ trung cấp."

Liên Tinh dẫn ta đi đến trước một mặt tường đá, nói:

"Đặt tay lên, cậu có thể tiến vào không gian nhiệm vụ chức nghiệp. Sau khi cậu đi vào mới có thuyết minh nhiệm vụ. Mặt khác Truy Tùy Giả của cậu cũng sẽ cùng tiến vào."

Ta đặt tay lên tường đá lạnh lẽo, trước mắt chợt lóe bạch quang, ta đi tới một nơi khác.

Lọt vào trong tầm mắt là một mảnh đại địa khô vàng. Không thấy người ở, thổ địa khô cạn nứt nẻ, trong không khí tràn ngập vị đạo bụi bặm khô khốc. Ta dõi mắt trông về phía xa, bốn phía thoạt nhìn đều không có gì khác nhau, cũng không biết nên đi hướng nào. Cái gọi là thuyết minh nhiệm vụ kia hoàn toàn không có dấu hiệu xuất hiện. Tiểu Bạch Tiểu Hắc theo ta cùng vào đều ở bên người ta. Tiểu Hắc ngẩng đầu ngửi ngửi, ô ô kêu vài tiếng. Tiểu Bạch phiên dịch thay nó:

"Tiểu Hắc nói bên kia có hương vị của con người."

Chưa từng phát hiện mũi của Tiểu Hắc hữu dụng như thế, chẳng lẽ Trệ cùng cẩu có quan hệ thân thích gì đó? (Em lạy anh, hổ họ mèo nha~! Dù có đuôi trâu chăng nữa thì nguyên người nó vẫn là hổ a~~!)Ta theo phương hướng của Tiểu Hắc vạch ra mà đi, không qua bao lâu quả nhiên phát hiện một thôn trang nho nhỏ.

Trong thôn khoảng chừng hai mươi hộ gia đình, một người từ ngoài đến như ta bỗng chốc thành tiêu điểm chú mục của thôn nhân. Rất nhanh, một đại hán tách mọi người ra đến trước mặt ta.

"Chào cậu, người phương xa. Ta là thôn trưởng của Tiểu Tịch Thôn. Cậu tới nơi này có chuyện gì không?"

"Tôi là người đang tiến hành tu hành cung thuật, trên đường đi qua nơi đây, muốn nghỉ ngơi một đêm. Có thuận tiện hay không?"

Ta liếc nhìn một khung đối thoại tự động bắn ra, dựa theo gợi ý phía trên đáp lại. Thôn trưởng kia nhiệt tình mà mời ta vào thôn, dàn xếp ổn thoả. Ngày thứ hai trời còn chưa sáng, ta đã bị một trận thanh âm ong ong làm bừng tỉnh. Xuất môn xem, kinh ngạc phát hiện trên khối đất bằng phẳng đầu thôn có không ít người vây quanh, tất cả đều đang cầm trường cung trong tay luyện tập. Già trẻ lớn bé nam nam nữ nữ thật đúng là không ít. Hơn nữa ta chỉ đứng một hồi, liền phát hiện tiễn thuật của những người này có chút tinh diệu, các loại kỹ xảo bách bộ xuyên dương, tiễn xuyên đồng tiền chỗ nào cũng có. Công bình mà xem, bên trong có mấy người tiễn thuật sợ không dưới ta.

"Du Nhiên, thức dậy sớm a."

Thôn trưởng đại hán cũng ở trong đó, thấy ta đến, đi tới chào hỏi.

"Thôn trưởng, tiễn thuật của người trong thôn thật tốt, hẳn là bình thường săn bắn luyện ra?"

Thôn trưởng lắc đầu nói:

"Chúng ta còn kém xa lắm a. Du Nhiên không phải cung tiễn thủ sao? Tới xuất vài đường cho mọi người xem đi."

Lời nói của hắn dẫn tới phụ họa của mọi người, ta nghĩ nghĩ, thành thạo mà đi đến giữa sân. Nhiệm vụ này rất cổ quái, đến bây giờ ta còn chưa nhận được gợi ý nhiệm vụ, ta cảm thấy sợ là phải bắt tay từ trên người những thôn dân này, lần này nói không chừng chính là một cơ hội.

Bia ngắm có sẵn, ta chọn một đồng tiền treo cách hơn trăm bước. Lấy ra Thanh Linh, ta xuất cung nhắm chuẩn. Gió lên, đồng tiền có chút lay động, thế nhưng không làm khó được ta. Tiễn thuật mấy ngày nay cũng không phải luyện không, hai tiễn ta bắn ra trước sau đầu đuôi nối tiếp tất cả đều ở giữa tâm tiền. Biểu diễn của ta dẫn tới tiếng trầm trồ khen ngợi của nhóm thôn dân, thôn trưởng đầy mặt tươi cười mà đi tới nói:

"Quả nhiên là cao thủ, bội phục. Mọi người, phải hảo hảo học tập Du Nhiên tiên sinh a."

Nhóm thôn dân ồn ào đáp vâng, ta lại tuyệt không cao hứng, bởi vì ta vẫn chưa nhận được gợi ý nhiệm vụ. Cái địa phương quỷ quái này, cái nhiệm vụ chức nghiệp đáng chết kia đến tột cùng ở nơi nào a?

43. Quyển 2 - Chương 39: Tiết 39

Editor: Toujifuu

***

Thẳng đến chạng vạng, ta cũng chưa nghe được âm thanh gợi ý của nhiệm vụ. Hiện tại có thể khẳng định, nhiệm vụ đó hoặc là không ở trong thôn này, hoặc chính là cần thiết điều kiện kích phát đặc biệt. Trải qua phân tích, ta càng thiên về điều sau. Loại phó bản làm nhiệm vụ chức nghiệp trung cấp này bình thường sẽ không quá lớn, cho dù tình huống của ta đặc thù, ta nghĩ cũng không đến mức đem ta đặt vào địa đồ của chức nghiệp cao cấp. Mà ở địa phương hữu hạn này hệ thống sẽ không vô cớ an trí một thôn nhỏ, ở đây khẳng định là một chỗ trọng yếu. Như vậy đến tột cùng cần điều kiện gì mới có thể kích phát nhiệm vụ đây? Trời ạ, nhiệm vụ này thực sự là của cung tiễn thủ trung cấp sao? Nhớ trước đây khi ta trở thành ngự thú sư trung cấp giản đơn hơn nhiều, vài giờ đã đối phó xong, còn hiện tại đều đã qua một ngày, ta còn

chưa hiểu ra sao. Nghĩ như vậy, chờ khi ta lên cao cấp, cấp đại sư, cấp tông sư, vậy nhiệm vụ sẽ khó bao nhiêu? Thế này còn để cho người ta sống hay không a a!

Oán giận là không có tác dụng, mặc dù lòng ta tràn đầy mất hứng, nhưng vẫn phải làm tiếp nhiệm vụ, ngoại trừ xưng hào chức nghiệp phải cần thăng cấp, ta cũng muốn lý giải tình huống của chức nghiệp Thần Ngữ Giả này nhiều một chút. Từ một chút việc đã phát sinh qua mà xem, Thần Ngữ Giả hẳn là một chức nghiệp rất đặc thù, không chỉ có được loại kỹ năng thu phục Truy Tùy Giả xấp xỉ như chơi ăn gian này, hơn nữa hình như còn có nội tình không giống với người bình thường. Có đôi khi ta đều đang suy nghĩ, bản thân có phải đã nhận một củ khoai lang phỏng tay hay không? >.

"Du Nhiên, thôn trưởng gọi cậu đi ăn cơm."

Một thôn dân nhiệt tình ở ngoài cửa hô. Ta lên tiếng, mang theo Tiểu Bạch Tiểu Hắc đi ra ngoài. Người trong phòng thôn trưởng không ít, mọi người thấy ta đến đều hữu hảo mà chào hỏi. Ta không thấy gì khác thường, một bên đáp lại, một bên suy nghĩ có nên trực tiếp tìm thôn trưởng hỏi thăm một chút hay không, nói không chừng sẽ có đầu mối gì đó. Thế nhưng ngày hôm qua lúc tới ta đã thử qua, đại hán này cái gì cũng không nói. Nếu không thử lại?

"Thôn trưởng, tôi được mọi người chiếu cố nhiều như vậy, không biết có việc gì có thể giúp đỡ không?"

Giữa tiệc ta tìm được cơ hội, lấy một cái lý do "đường đường chính chính" mở miệng. Ta mẫn cảm chú ý tới, đối với lời đề cập của ta, người trong bữa tiệc hoặc nhiều hoặc ít đều lộ ra biểu tình cao hứng. Có cửa, ta mừng thầm trong lòng. ('có cửa' ở đây ý là có chỗ, có mấu chốt để đột phá, để đi tiếp)

"Du Nhiên a, cậu là một hiệp sĩ chân chính. Lại nói tiếp, Tiểu Tịch Thôn chúng tôi thật đúng là có chuyện cần thiết sự trợ giúp của cậu."

Thôn trưởng ho nhẹ hai tiếng, nói.

"Cậu biết vì sao toàn thôn già trẻ chúng tôi đều phải học tập tiễn thuật không?"

Ta nhẹ nhàng lắc đầu, lúc này tốt nhất cái gì cũng đừng nói, hắn tự nhiên sẽ cho ra đáp án.

"Bởi vì chúng tôi cần thiết dùng tiễn thuật, vì bản thân cầu lấy quyền lực sinh tồn."

Hắn nói xong, sắc mặt mọi người ảm đạm xuống. Có mấy thanh niên nhân trên mặt còn xuất hiện thần sắc bi phẫn đan xen.

"Đó là chuyện gì? Xin ngài nói cụ thể một chút được không?"

Khung gợi ý một ngày không chút động tĩnh lần nữa xuất hiện, đủ để nói rõ ta cách nhiệm vụ chức nghiệp không xa. Ấn xuống vui sướng trong lòng ta dựa theo nội dung trong khung gợi ý mà hỏi han.

Thôn trưởng thở dài một tiếng, tiếp tục nói:

"Ở phía tây của thôn, vượt qua tòa núi cao nhất, có một sơn trại Hổ Uy. Lão đại của bọn chúng là một cung tiễn thủ phi thường lợi hại. Lạc thú lớn nhất của hắn, chính là tìm người tỷ thí tiễn thuật. Thế nhưng mỗi người ở đây đều biết tiễn thuật của người kia lợi hại phi thường, cùng hắn tỷ thí rất có thể có đi không về, làm sao có người nguyện ý. Trước kia hắn đề xuất người thắng hắn có thể đạt được rất nhiều tiền tài, cũng có người bị mê hoặc đi so đấu với hắn, về sau tất cả mọi người đều hiểu rõ bản thân vô vọng thắng lợi, cũng không đi làm loại chuyện ngốc kia nữa. Dù sao sinh mệnh so với cái gì cũng trọng yếu hơn. Lão đại kia thấy không ai tìm hắn nữa, lại sinh ra một kế. Hắn mang theo thủ hạ đi tới thôn của chúng tôi, yêu cầu hàng năm đều phải cử ra một người cùng hắn so tiễn thuật. Nếu như chúng tôi có thể thắng, hắn sẽ rời khỏi nơi đây, từ nay về sau không đến quấy nhiễu nữa. Cho dù chúng tôi thất bại, hắn trong một năm đó cũng sẽ không đến quấy nhiễu sự an bình của thôn nhân nữa. Thế nhưng nếu như chúng tôi không thể so đấu với hắn, hắn sẽ dẫn người biến Tiểu Tịch Thôn thành bình địa. Chúng tôi bất đắc dĩ, từ năm đó hàng năm đều chọn ra người tiễn thuật tinh tế nhất trong thôn đi so đấu với hắn, thế nhưng không có một người có thể thắng, người đi đều bị hắn bắn chết tại chỗ. Hiện tại thôn chúng tôi đã tìm không ra được người có thể đi so đấu nữa. Ngày mai chính là lúc tỷ thí, mắt thấy năm nay vô vọng, cậu lại đột nhiên xuất hiện. Chúng tôi đều cảm thấy là ông trời mở mắt, phái cậu đến đây cứu trợ chúng tôi. Du Nhiên tiên sinh, xin cứu thôn dân tôi đi."

Nói xong, thôn trưởng đứng dậy hướng ta thi lễ, chúng thôn dân cũng làm theo.

"Đinh —— "

Âm thanh gợi ý đã lâu không thấy rốt cục vang lên. Ta mở ra giao diện, trong hàng nhiệm vụ chớp động một gợi ý nhiệm vụ:

"Người chơi Du Nhiên kích phát nhiệm vụ chức nghiệp cung tiễn thủ trung cấp: Cứu tinh của Tiểu Tịch Thôn. Yêu cầu nhiệm vụ: tiêu diệt lão đại sơn trại Hổ Uy, giải cứu mọi người của Tiểu Tịch Thôn. Phần thưởng nhiệm vụ: xưng hào chức nghiệp cung thủ trung cấp. Xin hỏi có tiếp nhận hay không?"

Nghìn hô vạn gọi mới ra, còn có thể có đạo lý không tiếp nhận? Ta xác định tiếp nhận, cũng căn cứ gợi ý trấn an chúng thôn dân. Từ nhà thôn trưởng đi ra, đêm đã khuya. Bốn phía một mảnh tối đen, chỉ có một vầng trăng tàn lẻ loi treo ở trên trời. Ta vừa đi vừa suy nghĩ nhiệm vụ này, chung quy cảm thấy gợi ý nhiệm vụ có chút quái quái. Lấy ra bảng nhiệm vụ cẩn thận nhìn nhìn, ta cười. Quay người lại rời khỏi gian nhà của ta, đi hướng ra ngoài thôn.

Tiểu Bạch cọ cọ vài cái bò lên trên vai ta, hỏi:

"Chủ nhân, thế nào không đi ngủ a? Ngày mai không phải còn cần so tiễn sao?"

"Chúng ta không cần chờ ngày mai."

"Vì sao?"

"Nhiệm vụ kia chỉ nói tiêu diệt lão đại của sơn trại Hổ Uy, cũng không nói để cho anh cùng hắn so tiễn thuật a. Bất luận là tiêu diệt thế nào, chỉ cần hắn chết là được. Hơn nữa nhóc xem tiễn thuật của người trong thôn, có mấy người rất lợi hại, tính ra không phân cao thấp so với anh. Ngay cả bọn họ đều thắng không được, anh không cảm thấy ta chính diện tỷ thí nhất định có thể thắng. Bất quá đánh lén thì không giống, chúng ta vẫn rất có cơ hội."

Tiểu Bạch câm lặng, nghiêng mắt nhìn ta. Ta nhào nặn đầu của nó, nhóc con này càng ngày càng không biết lớn nhỏ, còn dám dùng loại ánh mắt này nhìn ta.

Nhận rõ phương hướng một chút, ta chạy hướng về tòa núi cao nhất xa xa kia, Tiểu Hắc ở bên chân ta như một cái bóng, theo sau cước bộ của ta.

Thôn trưởng không nói sai, vượt qua ngọn núi này ta liếc mắt một cái liền thấy được tòa sơn trại xây trên bờ sông kia. Trại không lớn, vài toà lầu gỗ một tiểu viện. Người cũng không nhiều, thế nhưng trước cửa chính còn dựng hai tiễn tháp, phòng thủ thực nghiêm.

"Chủ nhân, thế này sao đi vào a? Tiễn của anh có thể bắn xa như vậy không?"

Tiểu Bạch ở bên tai ta nói thầm, nghe ngữ khí thực hưng phấn. Nhóc con vừa mới lật bạch nhãn với ta, lúc này ngược lại so với ta còn tích cực hơn.

"Ngốc, cho dù anh có thể bắn chết hai thủ vệ kia, người bên trong cũng sẽ lập tức biết có chuyện xảy ra. Chúng ta có thể đánh thắng được nhiều người như vậy? Sợ là sẽ bị tên lão đại kia bắn thành cái sàng. Loại chuyện đánh lén này phải lặng lẽ mà làm."

Ta nhìn nhìn con sông nhỏ chảy qua từ bên cạnh sơn trại kia, lần mò đi qua.

44. Quyển 2 - Chương 40: Tiết 40

Editor: Toujifuu

***

Như ta dự liệu, một bên trại này quả nhiên là xây ven sông, vì thuận tiện dùng nước mà đặc biệt mở một lỗ hổng dẫn nước sông vào.

Cẩn thận xuống nước, ta ngậm trong miệng một cây lau tiện tay ngắt lấy mà lẻn qua hướng tòa sơn trại kia. Năng lực hành động ở dưới nước của Tiểu Hắc cũng không tệ lắm, bốn cái móng vuốt nhỏ đạp nước theo ta. Tiểu Bạch lại không rành, chỉ có thể gắt gao bám chặt trên đỉnh đầu ta. Ta liền thấy kỳ quái, không phải hầu tử biết bơi sao? Một thân lông trắng của nó trong ban đêm cũng không quá thuận tiện, ban nãy ta ở bờ sông tìm chút bùn xoa lên cho nó một lần, nhóc con đang rất mất hứng, nếu không phải chúng ta hiện tại ở trong nước, nó nhất định sẽ gây sự ở trên đầu ta. (2 bé này ngược nha~, mèo biết bơi, khỉ lại ko biết! XD

)

"Tới rồi, hai nhóc không nên lên tiếng. Tiểu Bạch Tiểu Hắc mấy nhóc đi vào trước, tìm thấy lão đại kia ở nơi nào thì đi ra nói với anh."

Hai nhóc con gật đầu biểu thị nghe hiểu, Tiểu Hắc theo cửa thủy đạo kia lẻn vào, Tiểu Bạch thì leo lên tường gỗ của trại. Trước khi đi, Tiểu Bạch còn ở trên đầu ta cọ một cái, có lẽ là muốn đem bùn trên cái bụng của nó trét lên đầu ta đây. Ngẩng đầu, Tiểu Bạch làm một cái mặt quỷ với ta, nhanh chóng leo lên trên đầu tường rồi biến mất.

Hai nhóc đi vào không bao lâu sau, ta đã thấy một bóng xám nho nhỏ hiện lên trên tường gỗ, Tiểu Bạch bị bôi thành màu xám đen xuất hiện ở trước mắt.

"Chủ nhân, bên trong có hơn năm mươi tên, ba mươi tên đều đang ngủ, hai tên ở tháp tiễn phía trước cửa, năm tên ở trong sân nói chuyện phiếm, trong căn phòng lớn nhất kia có một tên râu ria, có thể chính là lão đại, đang uống rượu. Có hai người ở cùng hắn."

"Thấy cung với tiễn của hắn không?"

"Thấy được, treo ngay trên tường của căn phòng đó."

Ba người, có chút không dễ làm. Đặc biệt tên lão đại kia, nếu như để cho hắn lấy được cung tiễn thì phiền phức. Tên đầu tiên ta muốn giải quyết chính là hắn, thế nhưng hai người còn lại làm sao bây giờ đây?

"Tiểu Bạch, Tiểu Hắc ở chỗ nào?"

"Nó đang ở bên trong canh chừng kìa."

Ta theo thủy đạo ẩn vào tường rào, tựa như Tiểu Bạch nói, năm tên lâu la vốn nên tuần tra ban đêm đang tụ ở một góc viện nói chuyện phiếm, thuận tiện cho ta vô thanh vô tức mà lẻn đến sau gian phòng lớn sáng đèn kia. Học cổ nhân trong TV tiểu thuyết, ta chọc ra một lỗ nhỏ trên cửa sổ giấy, áp sát qua quan sát tình huống bên trong. Lão đại râu ria ngồi trên chủ vị, vẻ mặt ngang ngược. Dưới tay có hai người ngồi, một tên ăn mặc kiểu thư sinh, lấm la lấm lét như là loại nhân vật quân sư. (Hỏi ta vì sao biết? Trong sơn trại không phải đều nên có một tên quân sư quạt mo sao?) Một tên khác so thể hình với lão đại kia không khác biệt nhiều, có lẽ là tên tay chân đắc lực.

Thanh cung khiến ta quan tâm treo ở trên tường phía sau tên râu ria, cách hắn khoảng chừng cự ly mười bước. Nếu như là ta, chỉ cần hai giây là có thể lấy được, đổi lại là tên râu ria kia, có lẽ chỉ dùng một giây đồng hồ. Nói như vậy ta chỉ có một lần cơ hội, cho dù không thể một lần kích sát cũng phải để cho hắn thương cơ động cốt, bằng không nói không chừng không may chính là ta. Trên chân nhiều thêm một đoàn lông xù, Tiểu Hắc lẻn tới bên chân ta.

"Tiểu Bạch, nhóc lát nữa đi ra kia, dẫn sự chú ý của mấy người trong viện. Động tác của nhóc nhanh, nếu như có thể dẫn hai tên thủ hạ trong gian nhà kia ra thì càng tốt. Tiểu Hắc nhóc chờ ở cửa gian nhà, nếu như Tiểu Bạch không thể dẫn hết hai người rời đi, nhóc liền đi công kích tên còn lại. Chờ khi hỗn loạn, sự chú ý của tên râu ria kia sẽ phân tán, khả năng anh một tiễn bắn trúng hắn sẽ lớn hơn."

Hai nhóc con nghe ta nói xong kế hoạch, lần lượt gật đầu, lủi ra ngoài. Nói ta không lo lắng là giả, bất quá tốc độ của chúng nó đều rất nhanh, những tiểu lâu la kia hẳn là không làm khó được chúng nó. Chỉ cần tên râu ria không ra tay, vẫn là tương đối an toàn. Mà tên BOSS râu ria kia, để cho ta tự mình đến đối phó đi.

Nghĩ lại sắp cùng cao thủ bản chức nghiệp đọ sức, trong lòng ta ít nhiều cũng có chút kích động. Trước đây khi vẫn là ngự thú sư, đọ sức giữa người cùng chức nghiệp ta chưa từng bị bại, hiện tại làm cung tiễn thủ, ta cũng không muốn phá cái kỷ lục này.

Không thấy được Tiểu Bạch làm thế nào, không bao lâu sau trong viện đã có người hô lên, khoảng chừng là năm tên tuần tra ban đêm kia. Vào đêm sâu yên tĩnh những thanh âm đó nghe ra đặc biệt vang, trong phòng lập tức đã có động tĩnh. Tên râu ria nhìn ra phía ngoài một chút, phân phó với tên thủ hạ to con:

"Đi xem xem, mấy tiểu tử đang náo loạn cái gì."

Quân sư cười, nói:

"Còn có thể là cái gì, nghe bọn chúng kêu, hơn phân nửa là đang bắt cái gì đây. Có thể là động vật nào đó không có mắt chạy vào trong trại. Để cho bọn họ bắt tới nhắm rượu đi."

Tên to con một bên đi ra phía ngoài, một bên vui tươi hớn hở mà nói:

"Rất tốt, yêm đi bắt để cho mấy tiểu tử kia làm."

Thấy tên to con đi ra ngoài, hai người trong phòng tiếp tục ăn uống. Quả nhiên, Tiểu Bạch chỉ dẫn đi được một người. Rất nhanh, đã nghe thấy tiếng bước chân của tên to con đi xa, ta đổi một góc độ nhìn về phía cửa. Một thân ảnh nho nhỏ lướt đến. Động tác của Tiểu Hắc cực nhẹ, không hề dẫn tới hai người kia chú ý. Da lông màu sậm của nó vừa vặn thích hợp làm loại chuyện này. Nhóc con nho nhỏ không nhanh không chậm lướt đến bên cạnh bàn, đứng ở dưới chân quân sư. Ta thấy nó duỗi móng vuốt gãi gãi ống quần quân sư, ngửa đầu nhìn hắn. Quân sư cúi đầu, đột nhiên phát hiện "vật thể bất minh" xuất hiện dưới chân mà kinh hách nhảy dựng, Tiểu Hắc khi hắn kêu ra tiếng liền chuồn đi, vừa vặn nhảy đến dưới ngọn đèn. Trong lòng ta tán thưởng một câu, nhóc này thật thông minh, còn biết kỳ địch dĩ nhược (đối phó với địch phải đối phó điểm yếu). Tên râu ria thấy chỉ là một vật nhỏ như thế, mất đi cảnh giác, cười ha ha:

"Lão tam, lá gan của ngươi thế nào càng ngày càng nhỏ? Cái thứ chỉ giống như tiểu miêu tiểu cẩu như thế cũng có thể làm ngươi kinh hách. Đi, bắt nó lại."

Lão tam kia gãi gãi đầu, ngượng ngùng mà ừm một tiếng, nhào về phía Tiểu Hắc. Đáng tiếc thân thể rõ ràng khuyết thiếu rèn đúc của hắn kia làm sao có thể đuổi theo kịp được Tiểu Hắc, Tiểu Hắc ba lủi hai lủi liền dẫn hắn ra ngoài phòng. Tốt, hiện tại xem ta đây.

Nửa quỳ trên mặt đất, ta không tiếng động kéo dây cung ra, thông qua lỗ nhỏ kia nhắm chuẩn phương hướng của tên râu ria. Cách cửa sổ xạ kích đây là lần đầu tiên, cũng không biết có thể bắn chuẩn hay không. Cẩn thận điều chỉnh phương hướng, ta trực giác có tám phần mười nắm chặt. Nhẹ buông tay, trường tiễn xuyên cửa sổ mà qua. Trong phòng truyền đến một tiếng bạo rống, lòng ta biết một tiễn kia khẳng định trật. Một quyền đánh nát cửa sổ gỗ, thấy tên râu ria kia đang từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên, một nhánh vũ tiễn đang đâm ở trên cánh tay trái của hắn. Nguyên lai cũng không phải hoàn toàn trật, ít nhất đã kích thương tay hắn, tiễn pháp cường hãn của hắn sẽ mất đi phân nửa uy lực. Động tác của ta cũng không chậm, rút tiễn bắn vào trong theo cửa sổ bị đánh vỡ. Hiện tại có Thanh Linh, tốc độ bắn của ta được đề thăng trên diện rộng, liên tiếp vài tiễn xuất thủ cơ hồ xếp thành một hàng dọc. Một tiễn thẳng đến chỗ treo cung trên tường, ta đoán phản ứng đầu tiên của tên râu ria khẳng định là đi lấy cung, một tiễn này là muốn ngăn cản thế đi của hắn. Tiễn thứ hai là chỉ hướng bản thân tên râu ria, tiễn thứ ba bắn về phía sau hắn. Ba tiễn này sau khi xuất thủ lần lượt bay đi ba điểm, có thể trong nháy mắt phong bế ba phương vị của tên râu ria. Nghe qua thì hình như rất lợi hại, thế nhưng ta biết tiễn pháp như vậy còn xa chưa đủ, chí ít ta biết có rất nhiều cao thủ có thể thoải mái né được nó. Thế nhưng lấy trình độ hiện tại của ta, có thể trong nháy mắt đánh ra ba điểm đã là cực hạn, vẫn là bởi vì có Thanh Linh. Nếu như muốn tiến thêm một bước tiến hành phong tỏa toàn bộ phương vị, còn cần luyện tập nhiều hơn, lại thăng thêm vài cấp. Vạn hạnh tên râu ria kia cũng không phải nhân vật quá lợi hại gì, hắn tránh được tiễn thứ nhất cùng tiễn thứ hai, lại thua bởi tiễn thứ ba. Một tiễn kia kích thương tay phải của hắn, cộng thêm vết thương trên cánh tay trái lúc trước, hai tay của hắn trên cơ bản đều bị phế.

Một cung tiễn thủ không có hai tay, sẽ không đủ gây sợ hãi. Đợt đánh bất ngờ này, coi như là phi thường thành công, bia ngắm lớn như vậy cho ta bắn, nếu như giải quyết không được nữa, coi như ta lăn lộn uổng phí rồi. Ngay khi tên râu ria rống giận ngã xuống đất, ta nghe thấy âm thanh gợi ý nhiệm vụ hoàn thành.

45. Quyển 2 - Chương 41: Tiết 41

Editor: Toujifuu

***

Sơn trại mất đi thủ lĩnh hỗn loạn một đoàn. Ta trước khi bị người phát hiện lặn xuống nước ra khỏi trại. Chỉ chốc lát sau, Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc cũng thừa loạn chạy ra. Chúng ta dưới sự yểm hộ của đêm tối rời xa khối địa phương này.

Thuận lợi trở lại Tiểu Tịch Thôn, người trong thôn vẫn còn trong mộng đẹp. Ta ở trong phòng chọn ra bảng hệ thống, hàng nhiệm vụ chức nghiệp phiếm ánh sáng vàng kim, biểu thị đã hoàn thành. Để cho Tiểu Bạch ngồi trên vai, một tay ôm lấy Tiểu Hắc, ta nhấn chọn hàng nhiệm vụ kia, một trận ánh sáng lay động, tình cảnh trước mắt chuyển hoán trong nháy mắt.

"Hoan nghênh trở về, chúc mừng cậu tấn chức thành cung tiễn thủ trung cấp."

Mắt tông lão mang đầy ý cười nhìn ta, hắn tựa hồ có loại lực lượng kỳ dị có thể khiến người ta cảm thấy tâm tình ôn hoà. Ta ngầm nói thầm, người này thực nên đổi nghề đi làm ngự thú sư, nhất định là một nhân vật cấp thiên tài. (Ý anh Nhiên là anh tông lão này 'mị lực' rất chi là cao, mà nghề ngự thú sư cần nhất chính là 'mj lực', dĩ nhiên anh tông lão kia sẽ là thiên tài rồi! XD

~)

"Tông lão, nhiệm vụ lần này hình như không phải nhiệm vụ chức nghiệp trung cấp bình thường a, nếu như mọi người tấn chức trung cấp đều phải làm loại nhiệm vụ này, sợ là có thể thành công không được mấy người a?"

Tông lão nghe thấy lời ta mang theo bất mãn, an ủi nói:

"Bỏ vốn cao mới có tiền lời cao a. Nhiệm vụ cậu làm khó, đạt được đương nhiên cũng sẽ nhiều. Hơn nữa thân phận của cậu vốn đã không giống người khác."

"Vậy được rồi, tiền lời cao của tôi đâu?"

Thẳng tắp mà đem bàn tay đến trước mặt tông lão, ta cũng mặc kệ hắn có thân phận gì, lời nói ra miệng thì không thể thu hồi. Tông lão kia thấy ta "thẳng thắn" như thế, không khỏi sửng sốt, sau đó bật cười:

"Phản ứng của cậu ngược lại rất nhanh a, xem ra làm cung tiễn thủ rất có tiền đồ." (ô hô, anh này cũng móc anh Nhiên a, kẻ tám lạng ng' nửa cân a! XD~~)

Hắn nghĩ nghĩ, còn nói:

"Như vậy đi, ta truyền cho cậu một kỹ năng, đây là kỹ năng dưới tình huống bình thường học không được, đối với cung tiễn thủ rất hữu dụng."

Kỹ năng ẩn tàng! Ta trước tiên ý thức được điểm này. Kỹ năng trong Thế Giới chia làm vài loại, loại thứ nhất là kỹ năng đại chúng, chỉ cần ngươi đạt đủ đẳng cấp, lại có đủ kim tệ, hoặc là đã làm nhiệm vụ, mọi người đều có thể học tập kỹ năng chức nghiệp của bản chức nghiệp. Thông thường mỗi cấp mười sẽ có hai đến ba kỹ năng đại chúng. Loại thứ hai là kỹ năng công cộng, đây là kỹ năng mà chức nghiệp khác nhau đều có thể học tập, tỷ như cung tiễn thủ cùng thích khách có thể học "Trinh Trắc", kiếm sĩ cùng thích khách có thể học "Dũng Khí", còn có đạo sĩ cùng ngự thú sư có thể học "Trữ Tâm Tĩnh Khí" các loại, đương nhiên, những thứ này cũng đều có yêu cầu đẳng cấp cùng xưng hào chức nghiệp. Mà loại thứ ba, chính là cái gọi là kỹ năng ẩn tàng. Những kỹ năng này đều không phải là kỹ năng chủ công, nhưng lại có công năng phụ trợ rất mạnh. Người chơi trong Thế Giới tuyệt không phải mỗi người đều như nhau, có một chút người chơi có kỳ ngộ tốt học được kỹ năng ẩn tàng thực dụng, so với người chơi bình thường sẽ rất có ưu thế.

Đối mặt ánh mắt sốt ruột của ta, tông lão rất sảng khoái mà truyền đạt một lời mời truyền thụ.

"Tông lão Liên Tinh của Cung Chi Điện truyền thụ cho ngươi kỹ năng bị động: Linh Nhãn. Kỹ năng này có thể trợ giúp người chơi nhìn ra quỹ tích phi hành của tiễn, cũng có thể tăng mạnh thị lực. Xin hỏi có học tập hay không?"

Học, đương nhiên muốn học, không học mới là tên ngốc. Đích thật là bỏ vốn cao hồi báo cao, lời này một chút cũng không giả. Ta thấy trong kênh kỹ năng nhiều thêm một kỹ năng mới, mặt mày rạng rỡ.

"Đa tạ sự chỉ điểm của Liên Tinh tông lão. Hiện tại có thể nói cho tôi biết chuyện có quan hệ đến Thần Ngữ Giả không?"

Hiện tại tâm tình ta rất tốt, cuối cùng cũng có thể mặt mày rạng rỡ nhìn đối diện hắn. Liên Tinh không có biện pháp với ta, lắc đầu nói:

"Đi theo ta, chúng ta ngồi xuống nói."

****

"Không biết cậu đối với chức nghiệp Thần Ngữ Giả này hiểu rõ bao nhiêu?"

Ở trong phòng của Liên Tinh chúng ta ngồi đối diện nhau. Liên Tinh mở miệng câu đầu tiên đã khiến ta phải suy nghĩ, sau đó rất bất đắc dĩ mà trả lời:

"Chức nghiệp này tôi chỉ biết một chút thuyết minh mà hệ thống cấp ra, còn có tôi phỏng đoán mị lực đối với chức nghiệp này mà nói tương đối trọng yếu. Chỉ nhiêu đó thôi."

"Ha ha, có thể nhận thấy được điểm này, cũng đã rất không tồi. Làm Thần Ngữ Giả cậu coi như có thiên phú."

Liên Tinh thoạt nhìn thật cao hứng, nhấp một ngụm trà còn nói:

"Thần Ngữ Giả, thay vì nói là chức nghiệp, không bằng nói là một loại xưng hào thì chuẩn xác hơn. Mỗi một đời Thần Ngữ Giả đều chỉ có một người, lưng đeo một trách nhiệm trọng yếu. Thế nhưng trách nhiệm này là gì ta bây giờ còn chưa thể nói cho cậu, thực lực của cậu còn xa mới đủ."

Điểm này ta rất tán đồng, trong loáng thoáng ta cũng có cảm giác, Thần Ngữ Giả sẽ không đơn giản như vậy, hệ thống làm ra một nhân vật đặc thù như vậy khẳng định là có tác dụng trọng yếu. Về phần thực lực, ta hiện tại đích xác kém quá xa, điểm này lòng ta biết rõ.

"Hiện tại tôi có thể biết cái gì đây?"

Liên Tinh tán thưởng mà nhìn ta một cái, nói:

"Ta có thể nói cho cậu là, ưu thế lớn nhất của chức nghiệp Thần Ngữ Giả này chính là có thể có được Truy Tùy Giả, trên lý luận mà nói, hết thảy loài thú có chứa huyết thống của tiên thú đều có thể trở thành Truy Tùy Giả của cậu. Bất quá điều này cũng có hạn chế, nó cùng mị lực của cậu có quan hệ mật thiết. Số lượng Truy Tùy Giả cùng giá trị mị lực của cậu tương quan mật thiết, mỗi khi thêm một Truy Tùy Giả, mị lực của cậu phải so với trước đó cần gấp đôi. Tỷ như cậu thu phục Truy Tùy Giả đầu tiên cần có 1 điểm mị lực, khi thu phục nhóc thứ hai cần 2 điểm khi thu phục nhóc thứ ba cần 4 điểm, cứ như vậy mà suy ra. Đương nhiên, đây chỉ là điều kiện cơ bản nhất. Còn có điều kiện thứ hai, chính là cậu phải cùng những con thú có huyết thống tiên thú đó có tiếp xúc, cũng để cho chúng nó sản sinh hảo cảm đối với cậu. Thần Ngữ Giả có thể cùng chúng nó tiến hành giao lưu tâm linh, càng là loài thú cao cấp khi giao lưu lại càng thông thuận. Đương nhiên, điều này cũng không phải tuyệt đối, có đôi khi cũng có nhân tố thiên thời địa lợi ở bên trong. Ở chỗ ta có một món đồ chuyên dụng của Thần Ngữ Giả, tặng cho cậu."

Liên Tinh lấy ra một thứ gì đó như vòng tay, phẩm chất màu bạc, rộng ba ngón tay, mặt trên có một chút hoa văn huyền diệu. Tay hắn khẽ phóng, vòng tay kia tự động bay qua, bao lấy tay trái của ta, bỗng chốc buộc chặt, lấy không ra được nữa.

"Hô Hoán Của Tâm Linh (vòng tay): chuyên dụng của Thần Ngữ Giả (sáo trang một). Có thể đề cao lực cảm ứng của Thần Ngữ Giả, trợ giúp phân rõ huyết thống tiên thú, cũng có thể tăng mạnh giao lưu giữa loài thú, có trợ giúp gia tăng độ hữu hảo."

Ta cuối cùng coi như cũng có một vật chuyên dụng, thu hoạch lần này có thể nói là phong phú. Hơn nữa còn hiểu rõ được quy định có quan hệ đến Truy Tùy Giả, đối với lựa chọn về sau của ta thực sự là quá có trợ giúp.

"Truy Tùy Giả phải dưới tình huống nào mới có thể thăng cấp đây?"

Vấn đề này cũng là điều ta quan tâm nhất, ta cũng không muốn Tiểu Hắc vĩnh viễn nhỏ như vậy.

"Truy Tùy Giả cũng như Thần Ngữ Giả, chúng nó cũng có thể tích lũy kinh nghiệm. Khi kinh nghiệm tích lũy đến trình độ nhất định, đương nhiên có thể thăng cấp. Còn có một nhân tố khác, chính là độ thân mật của cậu cùng nó phải có đề cao, bằng không nó cũng sẽ thăng cấp không được."

Thì ra là thế. Vậy Tiểu Hắc theo ta luyện cấp, một ngày nào đó cũng sẽ quay về thời điểm uy phong khi nó trưởng thành chứ.

Ra khỏi Cung Chi Điện, đã là sáng sớm ngày thứ ba. Đi ra vừa nhìn, người nối liền không dứt đang leo lên trên núi, cũng có rất nhiều người đan xen với bọn họ, đi xuống phía dưới. Ta vừa ra khỏi cửa lớn của Cung Chi Điện, chợt nghe thấy thiên lý truyền âm vang điên một trận.

"Lăng Thiên? Xin lỗi, nhiệm vụ của tôi xảy ra chút vấn đề, hiện tại mới ra được. Anh ở nơi nào?"

"Truyền tống trận."

Ta ba bước làm thành hai bước lao xuống, từ rất xa đã thấy được khối mặt băng của Lăng Thiên kia.

"Chậm chết. Lại là cái gì xảy ra vấn đề?"

Ta đem tình huống trong phó bản nói với hắn một lần, hắn gật đầu nói:

"Như vậy cũng rất bình thường, ai kêu cậu không phải người bình thường đây. Kỹ năng cấp ba mươi học chưa?"

Cái gì kêu không phải người bình thường? Ta trợn mắt nhìn, căm giận đáp:

"Học rồi."

Liên Tinh kia một đồng cũng không cho ta thiếu, ta chính là nhân vật đặc thù a! Hừ một tiếng, nặng nề mà bước trên truyền tống trận. (Ai ko hiểu khúc này ko? Học kỹ năng phải tốn tiền, ảnh đang oán anh tông lão ko 'chiết khấu' cho ảnh mấy đồng học kỹ năng cấp 30 ấy mà! XD~~)

46. Quyển 2 - Chương 42: Tiết 42

Editor: Toujifuu

***

Từ truyền tống trận đi ra, Lăng Thiên kéo ta lại.

"Du Nhiên, có chuyện muốn hỏi cậu một chút."

"Chuyện gì?"

Lăng Thiên rất ít nói loại lời này, ta phỏng đoán khẳng định là có chuyện quan trọng.

"Chúng ta tìm một địa phương yên lặng rồi nói."

Lăng Thiên nhìn nhìn bốn phía quảng trường người đến người đi, rõ ràng đây không phải địa phương tốt để đàm chuyện. Trên đường đi về phía khách điếm, ta lưu ý thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Lăng Thiên. Biểu tình cứng nhắc số 101 của anh ta kia có khác biệt rất nhỏ, chỉ là người bình thường nhìn không ra mà thôi.

Thuê một căn phòng, ta có chút nóng ruột hỏi:

"Chuyện gì, khiến anh…"

"Tích —— "

Truyền âm vào lúc này đột ngột vang lên. Ta ngượng ngùng mà nhìn nhìn Lăng Thiên, anh ta hiếm thấy mà cười cười, tỏ ý ta trước hết nghe truyền âm.

"Ca!"

Tiếng đầu tiên lọt vào tai khiến cho lòng ta nhảy dựng, nha đầu kia đã xảy ra chuyện? Bằng không thanh âm tại sao có thể âm u như vậy?

"Trân Châu, chậm rãi nói, xảy ra chuyện gì?"

"Ca, bọn họ quá khi dễ người!"

Thanh âm của Tiểu Lộ mang theo kích động phẫn nộ, đùng đùng lên án, một hơi liên tục nói đến cùng chưa từng dừng lại một lần. Loại bỏ một ít oán giận xen lẫn bên trong, ta rốt cục hiểu rõ nguyên câu chuyện. Nói giản đơn một chút, đây là sự kiện người chơi cấp thấp bị người chơi cấp cao khi dễ điển hình. Quá trình chủ yếu đơn giản là ba nữ hài tử trông tương đối khả ái, đẳng cấp lại không cao, có chút nhân sĩ buồn chán muốn đi chiếm chút tiện nghi. Tiểu Lộ với tính tình kia làm sao là người có thể chịu cục tức này, lập tức liền bày ra miệng, sau đó thì dẫn đến tranh đấu. Đẳng cấp mấy nhỏ không cao, đương nhiên sẽ không phải là đối thủ của người ta, bị giết trở về truyền tống trận. Vốn việc này cũng coi như xong, không nghĩ tới những rác rưởi đó về sau lại ở điểm luyện cấp gặp phải mấy nhỏ, từ đó liền theo dõi ba nữ hài tử, đoạt quái của mấy nhỏ, khiến cho mấy nhỏ làm không được nhiệm vụ cũng luyện không được cấp, trong miệng còn không sạch sẽ mà nói mấy lời khó nghe. Thủy Tinh cùng Mã Não thiếu chút nữa bị tức đến khóc, Tiểu Lộ càng là tức giận đến thiếu chút nữa phát cuồng. Thế nhưng nhỏ rất rõ ràng lấy thực lực của mấy nhỏ là đấu không lại đối phương, đành phải xin ta giúp đỡ.

Nghe xong tường thuật của nhỏ, sắc mặt của ta dần dần âm trầm xuống. Bằng hữu trước đây đều biết, ta không phải một người keo kiệt, đại đa số thời điểm đều là hi hi ha ha mà cho qua chuyện. Nhưng như thế cũng không biểu thị ta không có lúc nóng nảy, nếu có người chạm vào điểm mấu chốt của ta, ta cũng sẽ không chút do dự tiến hành trả thù. Trước đây điểm mấu chốt của ta là những huynh đệ cùng Đông Long Thành, đương nhiên còn có Diệu Dương. Mà hiện tại với ta mà nói cần bảo vệ nhất, đương nhiên chính là muội muội thân ái kia. (Lăng Thiên tiểu tử kia quá mạnh mẽ, có vẻ không cần ta bảo hộ…)

"Hiếm thấy cậu tức giận như thế. Đến tột cùng là chuyện gì?"

Lăng Thiên uống rượu (ta ủ), thấy thần sắc ta bất thiện, nhẹ giọng hỏi. Ta thở sâu đè xuống lửa giận trong lồng ngực, nói:

"Lăng Thiên, xin lỗi, chuyện của anh có thể phải đợi lát nữa lại nói. Có mấy tên hỗn đản khi dễ Trân Châu mấy nhỏ, tôi phải đi xem."

"Nga, vậy cùng đi đi."

Thông qua truyền tống trận, chúng ta đi tới Ngật Sơn Thành chủ thành của phương đông. Mảnh thành thị của phương đông này đã từng là căn cứ địa của chúng ta, ta coi như cũng quen thuộc. Ra khỏi cửa thành trực tiếp tìm tới rừng Bích Đồng của Ngật Sơn mà Tiểu Lộ nói. Nơi này là địa bàn của lợn rừng Thứ Tích cùng nhện Hồng Đỉnh trên dưới cấp ba mươi, Tiểu Lộ mấy nhỏ coi như cũng tìm được một nơi rất thích hợp mấy nhỏ.

Căn cứ tọa độ Tiểu Lộ cung cấp, ta không bao lâu sau đã thấy được thân ảnh của ba nữ hài tử. Quả nhiên, bên cạnh mấy nhỏ không xa còn có bốn nam nhân một bên đánh quái một bên miệng đầy thô tục. Hai kiếm sĩ một đạo sĩ cùng ngự thú sư. Nhìn trang bị của tên ngự thú sư kia khoảng chừng cấp ba mươi lăm ba mươi sáu, Lăng Thiên nhìn lướt qua nói:

"Hai kiếm sĩ, trên dưới cấp bốn mươi."

Như vậy xem ra đẳng cấp đạo sĩ kia cũng là trình độ này.

"Đạo sĩ tôi khoảng chừng cần hai mươi giây, cộng thêm ngự thú sư có thể cần một phút đồng hồ. Anh có thể chống đỡ được hay không?"

Lăng Thiên cười nhạo:

"Đánh chết đạo sĩ trước liền không thành vấn đề. Hai tên kia cầm kiếm tay chân vụng về, căn bản không cần lo lắng."

Rất tốt, những rác rưởi này, ngày hôm nay phải để cho bọn chúng nhớ kỹ.

"Trân Châu, các em hiện tại đánh con lợn rừng kia nếu như mấy cặn bã đó muốn cướp thì để cho bọn chúng cướp, các em lập tức thối lui về hướng nam, các anh đến đối phó bọn chúng."

Tinh thần Tiểu Lộ rung lên, vội vàng gật đầu. Lúc này, con lợn rừng kia đã bị mấy nhỏ xoá gần phân nửa máu, quả nhiên có một đạo hỏa phù bay qua. Lực công kích của đạo sĩ vốn đã cao, lại thêm hai tên kiếm sĩ nhảy qua chém lung tung một trận, rất nhanh đã kéo cừu hận của lợn rừng qua. Khó trách Tiểu Lộ mấy nhỏ lấy không được kinh nghiệm từ trên tay đám người kia đây, phân công rất rõ ràng a. Ta hừ lạnh trong lòng, loại trò xiếc này ta còn chưa đặt ở trong mắt.

Ba người Tiểu Lộ cùng Thủy Tinh dựa theo phân phó ban nãy của ta rất nhanh đã lui lại hướng bên chúng ta. Mấy tên rác rưởi kia cười to, kêu lên:

"Cô em, không phải nói muốn kêu ca ca em đến trừng trị các anh sao? Thế nào, nhanh như vậy đã muốn chạy? Kỳ thực các em chỉ cần nói xin lỗi, kêu hai tiếng ca ca tốt, các anh không chỉ sẽ không làm khó các em, còn có thể mang các em thăng cấp nga, so với tên ca ca không biết trốn ở nơi nào kia mạnh hơn nhiều."

Nhóm nữ hài tử biết khôn, có lẽ là biết ta cùng Lăng Thiên ngay ở phụ cận, căn bản không để ý tới bọn chúng, chỉ để ý lui về phía sau.

Chờ sau khi mấy nhỏ rời khỏi phạm vi công kích của mấy tên rác rưởi, ta xuất cung súc lực, đầu tiên nhắm ngay tên đạo sĩ. Cũng đáng đời bọn chúng không may, có thể là bởi vì phụ cận không có quái nào có thể uy hiếp bọn chúng, mấy tên đó liền thư giãn, bên người đạo sĩ căn bản không ai bảo hộ, ngay cả ngự thú sư đều vọt lên cầm chủy thủ đâm quái, bởi vậy có thể thấy được bốn người này căn bản không có nửa điểm tinh thần phối hợp đoàn đội. Loại nít ranh này nếu như ta cùng Lăng Thiên đều giải quyết không được, vậy tự bạt tai mình đi.

Nguyên bản tưởng rằng đạo sĩ cần thiết thời gian hai mươi giây mới có thể giải quyết, tại dưới tình huống thuận lợi ngoài ý nghĩ chỉ dùng mười giây đã bị khoái tiễn liên tục của ta bắn chết tại chỗ. Trong thời gian đó hắn còn muốn trốn, thế nhưng ta lợi dụng kỹ xảo "Bính Kích" mới nắm giữ được sơ bộ phong kín hết thảy đường lui của hắn, một tiễn sau cùng càng là trực tiếp xẹt qua kiếm sĩ chạy tới cứu hắn bắn trúng cổ hắn. Nhóc con đáng thương, nếu như hắn có thời gian khởi động hộ thuẫn còn có thể sống lâu được một lúc, đáng tiếc tốc độ niệm chú của hắn chưa đủ nhanh, lại gặp phải cung tiễn thủ tốc độ vượt xa người thường như ta đây, đương nhiên chết buồn bực vô cùng.

Bị đánh lén chết một người, ba tên còn lại giống như bị lửa đốt mông giậm chân mắng chửi, loại ô ngôn uế ngữ gì cũng đều nói ra. Ta cười lạnh, đám nhóc này còn có tinh thần mắng chửi, chờ lát nữa sẽ khiến cho bọn chúng mắng không nổi. Trong lòng nảy sinh ác độc, tiễn dưới tay càng bắn càng nhanh, ngay cả chính ta cũng chưa từng phát hiện tốc độ bắn của ta tựa hồ có đột phá. Bởi vì có "Linh Nhãn" phụ trợ, mỗi một tiễn đều chính xác đến đáng sợ, ngay cả kỹ xảo "Bính Kích" ta tự nghĩ ra cũng càng dùng càng thuận tay.

Lăng Thiên từ lúc ta bắn ra tiễn thứ nhất đã nhảy ra ngoài, xuất thủ chống đỡ một kiếm sĩ cùng ngự thú sư. Chờ sau khi ta giải quyết đạo sĩ xong khẽ chuyển mũi tên, ngự thú sư trở thành mục tiêu thứ hai, Lăng Thiên bước nghiêng một bước lại đem một kiếm sĩ khác đang muốn nhằm phía ta giết trở lại. Tình huống hiện tại là hai kiếm sĩ đều bị anh ta ngăn chặn thoát không được thân, mà ngự thú sư ở trong vũ tiễn của ta trái tránh phải né, con Phong Báo hắn triệu ra bị hắn kéo đi chắn trước người, nhưng rất bất đắc dĩ phát hiện hoàn toàn đỡ không được nhánh tiễn không chỗ nào không lọt của ta. Không bao lâu sau, cũng bước theo gót đạo sĩ.

Hai kiếm sĩ còn lại thì càng giản đơn, Lăng Thiên một người chọi hai tên, ta thì lại thường thường bổ thêm vài nhánh tiễn bắn lén, không hề có chút hồi hộp, bọn chúng một tên tiếp một tên thành bạch quang trở về

thành. Tên sau cùng trước khi chết còn rất có cốt khí mà hô một câu:

"Các ngươi hai tên rác rưởi này có gan thì đừng chạy, chúng ta sẽ không bỏ qua các ngươi!"

Trong nụ cười lạnh của ta, thế giới thanh tĩnh.

47. Quyển 2 - Chương 43: Tiết 43

Editor: Toujifuu

***

"Đã lâu không đỏ, thật đúng là không quen." (Trong game giết người chơi khác, sẽ rớt danh vọng, tên của mình sẽ từ màu trắng biến thành màu đỏ!)

Lăng Thiên lấy ra bảng hệ thống nhìn nửa ngày, ta bên nhặt những thứ rơi trên mặt đất bên hỏi:

"Anh trước đây thường đỏ?"

"Có đôi khi. Trò chơi a, luôn luôn có vài con sâu không có mắt."

Ha ha, nhìn không ra tính tình anh ta trước đây cũng thực lớn. Ân, những thứ trong bao ba tên kia không tồi a, vòng cổ gia tăng 10 điểm mị lực này vừa vặn thích hợp ta dùng. ^^

"Lăng Thiên, món đầu sức này anh có cần hay không? Gia tăng 20 phòng ngự."

Lăng Thiên hình như còn chưa có trang bị trên đầu, ngày hôm nay vừa vặn bổ sung. Cái khác không nói, cái dây buộc tóc màu bạc này giản đơn thanh nhã, Lăng Thiên mang ở trên đầu cũng không tệ lắm.

"Hiện tại làm gì? Anh hình như có chuyện trọng yếu có đúng hay không?"

Lăng Thiên cười lạnh:

"Cậu không đánh đau những tên nhóc đó, chờ chúng ta vừa đi bọn chúng vẫn sẽ nhảy ra."

Điều này ta đương nhiên biết, chẳng lẽ ý tứ của anh ta là…

"Anh không sợ đỏ đến mức biến thành đen?"

"Mấy tên tiểu tử bắt nạt kẻ yếu, giết không tới vài lần sẽ chạy."

Được a, vốn cũng là ra mặt cho muội muội ta, nếu anh ta có hứng thú này, ta đương nhiên phụng bồi.

Phát một truyền âm cho Tiểu Lộ mấy nhỏ, để cho mấy nhỏ đến một thành thị khác chơi. Ta cùng Lăng Thiên trở lại Ngật Sơn Thành, đi đường nhỏ chạy đến cửa miếu thổ địa chờ. Cũng là mấy tên tiểu tử kia không may, Ngật Sơn Thành ta đã ở qua một đoạn thời gian rất dài, các dải thông đạo trong thành nhắm mắt lại cũng sẽ không đi nhầm. Không phí khí lực gì, chúng ta tìm được tổ bốn người mới sống lại từ miếu thổ địa đi ra.

Bốn tên kia hùng hùng hổ hổ mà ở phía trước đi tới, nhìn phương hướng tựa hồ là rừng Bích Đồng. Ta câm lặng, đám nhóc này chẳng lẽ còn muốn trở lại tìm chúng ta gây phiền phức? Nhìn không ra bọn chúng còn có chút cốt khí a, sớm biết vậy ta cùng Lăng Thiên đã không cần chạy một chuyến này.

Tuy rằng bởi vì hành vi "anh dũng" (hoặc nên nói là chịu chết?) của bọn chúng, ấn tượng hỏng tới cực điểm của ta đối với mấy tên đó có một chút tăng, từ rác rưởi thăng cấp thành "vật phẩm có thể thu nhặt", thế nhưng điều này không thay đổi được kết cục tất nhiên của bọn chúng. Ở giữa cùng một phiến đất rừng, ta cùng Lăng Thiên liên thủ trong mười phút khiến cho bọn chúng lần thứ hai đoàn diệt. Lần này đám nhóc kia cuối cùng cũng hiểu rõ, mấy người bọn chúng căn bản không phải đối thủ của chúng ta, mặc dù đẳng cấp bọn chúng so với chúng ta cao hơn, nhân số so với chúng ta cũng nhiều hơn.

Đứng từ một nơi bí mật gần đó, ta thấy bốn tên tiểu tử kia lén lút chuồn về phía cửa thành bắc. Gật đầu, bốn tên hỗn đản này cũng biết sợ a.

"Lăng Thiên, xem ra được rồi, lần này chí ít có thể khiến cho bọn chúng thành thật vài ngày. Tìm địa phương quét danh vọng đi, tuy rằng mặt ngoài nhìn không ra chúng ta là tên đỏ, thế nhưng gặp phải thủ vệ thành thị vẫn là không thuận tiện."

"Ở đây cậu quen thuộc, tìm một chỗ đi."

Ta ở trong đầu hồi ức lại địa phương tốt tẩy danh vọng ở phụ cận nơi đây, sau cùng quyết định đi động khoáng nham thạch phía bắc. Quét danh vọng là cách nói thông dụng trong trò chơi, có quét danh vọng dương, cũng có quét danh vọng âm (đương nhiên không nhiều là được). Nếu như vô cớ giết người, danh vọng sẽ rớt rất nhiều, rớt đến số âm chính là cái gọi là tên đỏ. Tên đỏ bình thường danh vọng trong vòng -1000 ở mặt ngoài sẽ nhìn không ra, nếu như âm nhiều hơn, thân thể sẽ phiếm ra hào quang đỏ, âm càng nhiều đỏ càng lợi hại. Đối với tên đỏ chủ thành của hệ thống đều không chào đón, nếu như để cho thủ vệ thành thị phát hiện sẽ bị truy sát, mà thành thị của người chơi thì chủ yếu phải xem những thiết định của thành chủ. Ta cùng Lăng Thiên giết bốn tên nhãi kia hai lần, danh vọng hiện tại đều âm tới khoảng 7, 8 trăm, muốn quét dương thật đúng là phải phí chút công phu.

Biện pháp tốt nhất để quét danh vọng dương chính là giết quái, đặc biệt quái thuộc tính tà ác danh vọng so với quái bình thường cao hơn nhiều, đương nhiên cũng không quá dễ giết. Bất quá những điều này đối với ta cùng Lăng Thiên mà nói không là vấn đề lớn, chỉ cần chúng ta không phải nóng đầu đi trêu chọc những con quái lớn, những bộ xương trong động khoáng nham thạch kia còn chưa xem như là những nhóc quá nguy hiểm.

Ra cửa bắc đi khoảng chừng nửa tiếng đồng hồ, chúng ta đi tới một khe núi. Ở đây bất đồng với rừng Bích Đồng ngoài cửa nam, tất cả đều là đá, không có một chút màu xanh, đi đến đáy khe là có thể thấy một tòa động khoáng đã bị bỏ đi không biết bao nhiêu năm. Rất nhiều người đều biết quái trong động khoáng, tất cả đều là khô lâu cùng cương thi, là quái quét danh vọng dương tốt nhất. Đáng tiếc bộ dáng của chúng nó thực sự quá mức "tả thực", vì vậy ở đây cơ hồ thành vùng cấm của người chơi nữ, người chơi nam cũng ít chạy đến nơi đây tìm kích thích.

Vào động, ta cùng Lăng Thiên không nói một lời động thủ liền khai sát, thời gian rất quý giá, ta cũng không muốn lãng phí nó trong việc quét danh vọng buồn chán.

Trường kiếm của Lăng Thiên đối với mấy bộ xương kia mà nói thực sự là một thanh lợi khí, một quét là một tảng lớn, ta nhìn mà đỏ mắt không ngớt. Thế nhưng tốc độ của ta cũng không chậm, đầu tiên là dùng Bạo Liệt Tiễn mới học được nổ rớt một đống mảnh xương nát, chờ sau khi chân nguyên dùng hết lại đổi thành bắn tỉa. Trên người mấy bộ xương không có thịt, rất nhiều người đều cho rằng cung tiễn thủ đánh khô lâu rất chịu thiệt, kỳ thực bọn họ không rõ trên người bộ xương cũng có nhược điểm. Trong mắt của mỗi con khô lâu đều sẽ có hai luồng minh hỏa xanh u u, chính là nơi căn bản sinh mệnh của chúng nó. Chỉ cần tiễn của ngươi đủ chuẩn, đủ nhanh, bắn rớt hai luồng lửa kia khô lâu sẽ trở thành xương trắng bình thường không còn có thể di chuyển.

Chỉ thấy phiến không gian ở trước mặt ta tiễn bay loạn đầy trời, thường thường còn có thể có hai tiễn nửa đường chạm nhau thay đổi tuyến đường, hoặc là phát sau đến trước đột nhiên tăng tốc các loại. Ta bắn đến mức hứng khởi, phát hiện cảm giác tiễn ngày hôm nay so với khi dĩ vãng đều tốt hơn, trường tiễn như không cần tiền mà bị rắc đi, trúng mục tiêu cũng phi thường cao. Chờ con khô lâu sau cùng ngã xuống đất, ta rất có cảm giác thành tựu mà xông lên đi tìm thành quả của mình. Khác không nói mấy bộ xương này cũng thực có tiền, ta không chỉ nhặt được mười mấy kim tệ, còn có năm kiện trang bị trắng cùng hai kiện trang bị thuộc tính bình thường, mặt khác có một thanh chủy thủ cần giám định. Đắc ý hướng Lăng Thiên giơ giơ lên thu hoạch của ta, Lăng Thiên cười:

"Tốc độ không tồi, chỉ kém chút nữa là theo kịp tôi."

"Lời vô ích, anh là kiếm sĩ, đánh xương vốn đã có ưu thế có được không."

Lật cái bạch nhãn với anh ta, ta kiểm tra nhánh tiễn còn lại của mình, một vòng tiễn ban nãy kia dùng rất nhiều, kế tiếp sợ là phải tỉnh lược một chút.

"Ba ba ba"

Một trận tiếng vỗ tay truyền đến từ ngoài động, vài người đi đến. Một đạo sĩ dẫn đầu liên tiếp vỗ tay nói:

"Đặc sắc, đã lâu không thấy qua cung tiễn thủ lợi hại như vậy."

Ta đầu tiên thấy hắn liền sửng sốt, Ám Dạ Vô Thanh.

"Ám Dạ lão đại, chính là bọn chúng, đánh lén chúng tôi, giết bốn người chúng tôi một lần còn chưa đủ, sau khi chúng tôi sống lại còn đuổi theo giết một lần nữa, cấp hai ngày nay coi như luyện không."

Bốn tên cặn bã đi theo phía sau Ám Dạ lên án, nhìn bộ dáng đáng thương kia, ta cảm thấy bọn chúng không đi diễn kịch thực sự là một tổn thất lớn. Ám Dạ quét nhìn tên kiếm sĩ nhảy ra kia một cái, kiếm sĩ lập tức câm miệng không dám nôn nửa chữ nữa.

"Xin hỏi hai vị xưng hô thế nào?"

"… Du Nhiên."

Lăng Thiên không đáp lời, nhìn chăm chú hắn. Ám Dạ không chút nào để ý mà cười gật đầu với anh ta:

"Ngày hôm nay có thể nhìn thấy hai vị cao thủ thực sự là vinh hạnh. Tôi là Ám Dạ Vô Thanh của Đông Long Thành. Nghe nói hai vị cùng mấy tên này của bản thành có chút mâu thuẫn, tôi vừa lúc ở phụ cận, liền tới đây hỏi một chút, xem bọn họ đắc tội hai vị chỗ nào, để cho bọn họ đến nói lời xin lỗi."

Đã lâu không nghe thấy cái tên hồ ly Ám Dạ này nói chuyện, vẫn là cẩn thận như thế, đạo hạnh của hắn hình như càng ngày càng cao thâm đây, cũng không biết mấy người kia có thể chịu được hắn hay không. Cảm giác trong lòng ta thực phức tạp, theo lý thuyết Ám Dạ sẽ không theo những tên 'mắt cao tay thấp' khắp nơi gây họa này ở cùng nhau, càng không nên chuyên biệt chạy tới chùi đít cho bọn chúng. Chẳng lẽ mấy tên này có lai lịch? Ta lần nữa thận trọng đánh giá bốn người trốn ở phía sau Ám Dạ kia, mới phát hiện có một tên trong đó nhìn thực quen mắt, hình như trước đây Mộng Điệp từng mang đến cho chúng ta gặp qua, nói là anh trai của cô ta các loại. Khi đó ta đối với Mộng Điệp không có hảo cảm gì (tình địch a), vì vậy hết thảy về cô ta đều sẽ tự động không lưu ý, bởi vậy đến bây giờ mới nhớ ra. Chuyện trên đời này a, thật đúng là khéo như thế.

"Ám Dạ Vô Thanh phó thành chủ, chuyện này căn bản là do người của quý phái gây nên, bốn đại nam nhân bọn họ, khi dễ ba nữ hài tử muội muội tôi không nói, còn xuất khẩu vũ nhục, người làm ca ca tôi đây chẳng lẽ không nên quản sao?"

Nếu là ca ca của Mộng Điệp vậy hoàn toàn không cần khách khí, sớm đã nghe nói tên đó không phải người tốt gì, chỉ biết ỷ vào muội muội ở trong đoàn của chúng ta vớt chỗ tốt chiếm tiện nghi, mọi người hình như đều có ý kiến không hề ít với hắn, ta nghĩ Ám Dạ cũng biết rõ một thân phẩm hạnh đó, tin tưởng hắn sẽ biết xử lý như thế nào.

Quả nhiên, Ám Dạ hung hăng trừng tên kiếm sĩ kia một cái, nói:

"Thì ra là thế, tôi đây thay bọn họ nói tiếng xin lỗi với hai vị, hy vọng hai vị không nên để tâm. Tôi sẽ hảo hảo ràng buộc bọn họ."

Mấy tên kia kêu lên, kiếm sĩ nhảy ra nói:

"Ám Dạ ngươi nói cái gì a? Ta là kêu ngươi đến giáo huấn bọn chúng, ngươi trái lại nhận lỗi với hai tên đó, ngươi cũng không sợ làm mất mặt của Đông Long Thành."

Sắc mặt Ám Dạ trầm xuống:

"Ta thấy hành động việc làm của các ngươi mới là làm mất mặt của Đông Long."

Kiếm sĩ thấy hắn thay đổi sắc mặt, lập tức câm miệng, thế nhưng ánh mắt nhìn hắn rõ ràng còn không phục, bất quá Ám Dạ đương nhiên sẽ không sợ hắn.

Ta cúi đầu cười khẽ, bất luận qua bao lâu, những huynh đệ này vẫn là lợi hại như vậy. Đột nhiên nhớ tới một việc, lần trước nhìn thấy Ám Dạ không có cơ hội nói, lần này xem ra là cơ hội tốt đây.

“Ám Dạ phó thành chủ, anh biết ngũ tinh ngũ thạch không?”

Trong mắt Ám Dạ hiện lên một đạo quang mang, cười nói:

“Biết một chút. Du Nhiên kêu tôi Ám Dạ là được.”

“Ám Dạ, tôi có một tình báo trọng yếu là về khối đá phía nam, không biết anh có hứng thú không?”

Lão hồ ly Ám Dạ cười càng thêm cao hứng:

“Nếu như hai vị có thời gian, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống uống chút trà được không?”

48. Quyển 2 - Chương 44: Tiết 44

Editor: Toujifuu

***

Trong một gian khách điếm tốt nhất Ngật Sơn Thành, Ám Dạ bao gian phòng chữ Thiên. Bốn tên cặn bã kia vừa vào thành đã bị Ám Dạ đuổi đi, bọn chúng lúc gần đi sắc mặt cực kém, đáng tiếc đối với chúng ta không có nửa điểm uy hiếp.

Ta cùng Ám Dạ ngồi mặt đối mặt, Lăng Thiên một mình chạy đến một bên uống rượu của anh ta (vẫn là ta ủ, tiểu tử này hiện tại đã xem ta là kho rượu miễn phí -__-), nói rõ không có hứng thú đối với chuyện này.

“Du Nhiên, tôi không biết cậu từ nơi nào biết chuyện của ngũ tinh ngũ thạch, tin tức thật là linh thông. Cậu trước đây hẳn cũng là nhân vật trọng yếu của bang phái nào đó?”

Ám Dạ vừa mở miệng đã muốn chụp lời ta, thực sự là thói quen xấu.

“Đại danh của Ám Dạ phó thành chủ tôi nghe qua rất nhiều lần, xin yên tâm, tôi nghĩ lấy uy danh của Đông Long Thành các anh trong trò chơi sợ là không có mấy người dám đến lừa bịp. Đương nhiên, lấy cách làm người của Ám Dạ phó thành chủ hẳn là cũng không đến mức khi dễ cung tiễn thủ nho nhỏ như tôi đây.”

Ta nhìn hắn, nụ cười hình thức tiêu chuẩn của Ám Dạ kia một tầng bất biến. Ta vốn cũng không trông cậy vào việc cái tên khôn khéo này sẽ thoáng cái liền tin tưởng “người xa lạ” ta đây, thế nhưng trong lòng ít nhiều vẫn có chút thất vọng.

“Tôi biết đến là viên tinh thể phía nam. Nếu như nhớ không lầm, hẳn là kêu ‘Nam Hải Huyễn Tinh’?”

“Không sai, đích thật là một khối trong ngũ tinh. Như vậy cậu muốn dùng tin tức này đổi cái gì đây?”

Hồ ly, rõ ràng đã muốn vô cùng, còn giả bộ! Ta rất rõ ràng, cái nhiệm vụ biến thái kia đối với Đông Long Thành mà nói trọng yếu bao nhiêu, khối Nam Hải Huyễn Tinh kia hắn khẳng định muốn lấy, chẳng qua bản lĩnh giả bộ của người này quá lô hỏa thuần thanh, đến bây giờ da mặt còn chưa từng động một chút.

“Trang bị tôi hiện tại còn chưa quá cần, nếu không cho tôi một vạn kim tệ đi. Nghe nói Đông Long Thành có thể mua nhà ở tư nhân, có thể cho tôi một gian không? Không cần quá lớn.”

Một vạn kim tệ, đối với Đông Long mà nói ngay cả một sợi lông trâu cũng không được tính như, thành thị lớn như vậy, thuế thu mỗi ngày đều trên dưới tám chín vạn. Về phần gian nhà kia lại càng không đặt ở trong mắt Ám Dạ, tin tức này của ta cơ bản chẳng khác nào tặng không. Nếu như không phải sợ cái gì cũng đều không cần sẽ dẫn tới lòng nghi ngờ của bọn họ, ta còn thực dự định nói không cho hắn.

“Du Nhiên thực sự là người sảng khoái. Đây là thẻ bất động sản của Đông Long Thành, cậu cầm nó đến Đông Long Thành, chỉ cần là phòng ốc vô chủ đều có thể tùy ý chọn một căn. Về phần kim tệ đáng tiếc ngày hôm nay trên người tôi không mang nhiều như vậy, trước tiên đưa cậu năm nghìn có thể chứ? Phần còn lại tôi sẽ nhanh chóng gửi cho cậu.”

Đương nhiên không có vấn đề, vốn ta không quá lưu ý đối với những món tiền đó, lấy gian phòng kia cũng chỉ là xung động nhất thời, không nghĩ tới Ám Dạ ngược lại rộng rãi, trực tiếp cho một khối thẻ bất động sản quyền hạn cao nhất, có thứ này ta đến Đông Long Thành lấy cái biệt thự đào viên cũng đều được. Kế tiếp ta đem địa điểm cùng thời gian mình phát hiện Nam Hải Huyễn Tinh tỉ mỉ nói cho Ám Dạ, sau khi hắn nghe xong lập tức liền rời đi. Có lẽ ngày hôm nay hắn sẽ tìm người đi vớt món đồ kia.

"Chuyện đã làm xong, vậy đi thôi. Danh vọng của chúng ta còn chưa tẩy trắng."

Lăng Thiên vỗ vỗ vai ta, khiến ta bừng tỉnh từ trong hồi ức. Trong nháy mắt ban nãy ta nhớ lại rất nhiều chuyện trước đây. Tuy rằng hiện tại trở về không được, nhưng những từng trải đó ta vĩnh viễn cũng sẽ không quên.

Tiếp tục ở lại động khoáng nham thạch ba ngày, danh vọng của ta cùng Lăng Thiên cuối cùng cũng lại biến thành dương. Sự kiện lần này còn để cho ta phát hiện một vấn đề khác, khi danh vọng của ta biến âm, Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc đều sẽ trở nên rất kỳ quái, bộ dáng như là không có tinh thần gì. Như thế xem ra Thần Ngữ Giả không chỉ cần mị lực, ngay cả phương diện danh vọng cũng là có yêu cầu. Vì thế ta lôi kéo Lăng Thiên quét khô lâu thêm một ngày, kiên quyết đem danh vọng xông lên dương 500.

"Dừng ở đây đi, danh vọng thế này có lẽ đã được rồi. Lăng Thiên anh ngày đó hình như cũng có chuyện phải không? Bởi vì tôi mà làm chậm trễ lâu như vậy, thực sự là ngượng ngùng."

Lăng Thiên yên lặng thu hồi trường kiếm, nói:

"Không sao, chuyện của tôi cũng không phải quá cấp bách. Tôi muốn để cậu theo tôi đi làm một nhiệm vụ."

"Nhiệm vụ gì?"

Nhiệm vụ có thể khiến cho Lăng Thiên coi trọng nhất định không đơn giản, ta bỗng chốc tỉnh táo tinh thần. Lăng Thiên cười cười với ta, nói ra câu khiến cho ta chấn kinh:

"Nhiệm vụ khai mở chủng tộc."

****

Trong thế giới rộng lớn này, sinh tồn các loại sinh linh. Ngoại trừ nhân loại, còn có vô số sinh vật trí tuệ ẩn tàng tại mỗi bí cảnh không để người biết. Như yêu tộc, tiên tộc của đại lục phương đông, ma tộc, thần tộc của đại lục phương tây. Khi thời cơ chín muồi, những chủng tộc thần bí này cuối cùng sẽ có một ngày xuất hiện ở trước mặt nhân loại, cùng nhân loại thăm dò thế giới tràn ngập kỳ ngộ cùng mạo hiểm này.

Trên đây là hiểu rõ duy nhất của ta đối với cái gọi là chủng tộc trong Thế Giới , nó được đặt trong giới thiệu trò chơi trên trang web của nhà phát hành. Trò chơi bắt đầu đã lâu, thế nhưng những chủng tộc đó chưa ai tìm được, lâu dần rất nhiều người đều đã quên còn có một cái thiết định như vậy. Chẳng lẽ Lăng Thiên cái tên may mắn này tìm được đầu mối khai mở chủng tộc mới?

Không cần nhìn cũng biết, trong mắt ta khẳng định đang bốc lên kim quang, vui tươi hớn hở mà tiến đến bên người Lăng Thiên. Loại nhiệm vụ cỡ lớn này không chỉ chơi vui, thù lao cũng tuyệt đối dày, có thể gặp không thể cầu a!

Trải qua sự giải thích của Lăng Thiên, ta mới biết được nhiệm vụ chủng tộc này cùng nhiệm vụ bình thường rất không giống nhau. Anh ta tuyệt không phải thực sự nhận được nhiệm vụ, mà là trong lúc vô ý đạt được một kiện vật phẩm tương quan. Lăng Thiên lấy ra cho ta xem, đó là một pho tượng xinh đẹp, hình người thủy tinh cỡ bàn tay, vóc người thon dài, khuôn mặt mỹ lệ kia, liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra đây là một nữ nhân. Bất đồng với người thường chính là, vị nữ nhân này có một đôi tai dài nhọn nhọn. Ta ngẩn ngơ, hỏi:

"Người này sẽ không phải là tinh linh chứ?"

"Hình như phải."

"Tinh linh không phải sinh vật thuộc trận doanh thần tộc của phương tây sao? Anh xác định cái này là vật phẩm nhiệm vụ chủng tộc của phương đông chúng ta?"

"Cái này tôi cũng không biết. Tôi lại chưa từng làm qua."

Ngẫm lại cũng đúng, loại nhiệm vụ chưa ai từng làm này là không thể qua bằng lẽ thường. ^^ Lăng Thiên là thế nào lấy được thứ này đây? Không giống như là gần đây có được, chẳng lẽ là thứ "kiếp trước" anh ta tìm được? Nhớ tới Lăng Thiên cho tới bây giờ chưa từng nói qua anh ta vì sao luyện lại, chẳng lẽ có quan hệ với cái này? Vật như vậy hẳn là rất có lực hấp dẫn nga, nhiệm vụ hệ thống cỡ lớn, nếu có người biết sự tồn tại của thứ này sợ là sẽ không bỏ qua. Ừm, loại sự tình này hình như rất phức tạp, vẫn là không nên nghĩ quá nhiều tương đối tốt.

"Nhanh lên một chút đi, tôi còn chưa làm qua nhiệm vụ lớn như vậy, hy vọng không nên quá biến thái."

Ở trong ánh mắt mong đợi của ta, Lăng Thiên đốt sáng pho tượng thủy tinh nho nhỏ này. Bạch quang phát sáng, ta cảm giác như đang ngồi trên một truyền tống trận cự ly siêu dài, thoáng lóa mắt, thế giới trước mắt hoàn toàn thay đổi hình dáng.

"Ở đây, là nơi nào a!?"

Thấy những thứ trước mắt, khiến cho ta mục trừng khẩu ngốc.

Hoàn quyển 2.

49. Quyển 3 - Chương 1: Tinh Linh Chi Thành - Tiết 1

Editor: Toujifuu

***

Đại thụ chọc trời cao vút trong mây che phủ toàn bộ bầu trời, không có một tia nắng chiếu xuống, trong rừng rậm dị thường u tĩnh. Lá cây năm màu rực rỡ sinh trưởng trên đại thụ, thỉnh thoảng từ trên đó rơi xuống một vòng ánh sáng mịn như nhung, tựa như huyễn ảnh xuyên qua ngọn cây, thân cây, cỏ dại thấp bé, chìm xuống dưới đất rồi biến mất.

Cả tòa rừng rậm đều là loại đại thụ cổ quái đẹp đến kinh người chưa từng thấy qua này, tại địa phương yên tĩnh đến mức ngay cả một tiếng gió nhẹ cũng nghe không thấy này thì sự mỹ lệ kinh người ngược lại thành áp lực không tên khiến cho lòng ta trong nháy mắt trầm tĩnh lại. Không tùy tiện đi ra khỏi tòa đài đá nơi chúng ta vừa truyền tống tới, sau khi ta cẩn thận xác nhận bên người đích xác không có khí tức khác mới quay đầu hỏi:

"Lăng Thiên, biết đây là chỗ nào không?"

Lăng Thiên chậm rãi lắc đầu, vẻ mặt thận trọng, ánh mắt đảo qua nhiều lần trong rừng. Xem ra nơi thần bí này đích thật là chưa ai từng đến, khiến ta nhớ lại tòa đất rừng nơi khi trở thành Thần Ngữ Giả. Tuy rằng cảnh vật không giống, thế nhưng đồng dạng cổ quái. Cúi đầu, ta quan sát đài đá dưới chân. Một chuỗi ký hiệu cổ quái đầy mặt đài, kéo dài tới tường biên của đài đá. Có lẽ bởi vì niên đại lâu đời, có thể thấy được rêu xanh đậm dày dày khắp nơi trên đài đá này, chỉ có một khối trung gian tương đối sạch sẽ, ta đoán là bởi vì khi ta cùng Lăng Thiên truyền tống đến đây bị năng lượng truyền tống cạo đi.

"Có người tới."

Lăng Thiên đột nhiên mở miệng, nhanh chóng lôi kéo tay ta từ một bên đài đá lướt đi. Thoáng cái phản ứng lại ta lập tức thả tốc độ đuổi theo anh ta, chúng ta ở sau một gốc cây đại thụ cách đài đá trăm mét có thừa tìm được một chỗ trũng bị thân cây cùng dốc đất ngăn trở. Vừa mới trốn vào, chợt nghe thấy vài tiếng gió xẹt qua ở cách đó không xa. Do khu vực cổ quái này yên tĩnh đến mức không bình thường, vì vậy ngay cả tiếng gió động nguyên bản cực nhẹ cũng đều có thể nghe thấy rõ ràng. Ta cùng Lăng Thiên bỗng chốc phát hiện vấn đề này, nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng ép hô hấp xuống đến cực điểm.

Xuyên qua khe hở giữa lá cỏ, ta nhìn thấy hai đạo nhân ảnh đáp xuống trước tòa đài đá mà ban nãy chúng ta tới kia. Bọn họ không đi lên, chỉ là vòng quanh dò xét đài đá một vòng. Tốc độ họ biểu hiện ra khiến cho ta âm thầm kinh hãi. Nhìn kỹ hơn nữa, mới phát hiện đó căn bản không phải nhân loại, vành tai dài

nhọn nhọn cùng mái tóc dài màu lục của bọn họ, ta liên tưởng đến pho tinh linh thủy tinh kia, miêu tả sinh động một chủng tộc ——

"Tinh linh!"

Trong lòng âm thầm kêu một tiếng, ta không hề nghĩ tới bản thân sẽ ở trong trò chơi gặp được thứ trong truyền thuyết như tinh linh này. Đây chính là đặc sản của đại lục phương tây, không cần nói hiện tại ngoại trừ nhân loại còn chưa khai mở chủng tộc khác, cho dù khai mở, giữa đại lục đông tây còn có đại dương vô tận cùng vành đai gió loạn cách ly tồn tại, trên cơ bản loại chủng tộc đặc hữu của phương tây này những người phương đông như chúng ta đây trước khi đả thông thông đạo đại lục là không thể thấy được.

"Cái truyền tống trận đáng chết kia tới cùng đưa chúng ta đến nơi nào rồi, sẽ không phải là đại lục phương tây chứ?"

Ta cùng Lăng Thiên đồng thời thấy được vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương. Chúng ta ở đây còn chưa suy nghĩ được rõ ràng, hai sinh vật tinh linh hư hư thực thực kia bắt đầu ê a đối thoại. Bọn họ sử dụng ngôn ngữ ta chưa từng nghe qua, ngữ tốc nhẹ nhàng ngữ điệu ưu giương, nếu phối thêm một tiếng hót hay, liền tựa như ca hát.

Tuy rằng nghe thanh âm của bọn họ là một loại hưởng thụ, thế nhưng nghe không hiểu nội dung bọn họ nói chuyện cũng khiến ta có chút sốt ruột. Tại địa phương cổ quái xa lạ này tin tức trọng yếu ra sao, khó có được có người địa phương xuất hiện, nếu như có thể hiểu rõ được tình hình cơ bản từ trên người bọn họ, đối với bước hành động tiếp theo của ta cùng Lăng Thiên phi thường có lợi. Thế nhưng thành tích ngoại ngữ của ta thực sự không dám đem ra, đối với "tiếng chim" này chỉ có thể giương mắt nhìn. Lúc này, thanh âm của Tiểu Bạch bên cạnh đột nhiên xuất hiện trong đầu:

"Chủ nhân, anh có thể nghe hiểu lời nói của bọn họ a."

Có lẽ bởi vì nó là Truy Tùy Giả của ta, nên có thể cảm ứng được tâm ý của ta.

"Tiểu Bạch, anh lại chưa từng học qua ngôn ngữ tinh linh, thế nào có thể nghe hiểu được."

"Chủ nhân, anh đã quên anh là Thần Ngữ Giả sao? Thần Ngữ Giả là có thể dùng tâm mà nghe, anh chỉ cần dùng tâm cảm thụ, là có thể hiểu rõ lời bọn họ nói."

Tiểu Bạch lật cái bạch nhãn nho nhỏ với ta, dường như người làm Thần Ngữ Giả chính quy như ta đây hiểu còn không nhiều bằng nó, thực sự là quá thất bại.

Ta câm lặng, chẳng lẽ nói Thần Ngữ Giả chính là ngôn ngữ học gia trời sinh sao? Hay là máy phiên dịch hình người tự động? Bất quá Tiểu Bạch đích xác không gạt ta, khi ta tập trung lực chú ý nghe cuộc đối thoại của các tinh linh, nội dung bọn họ nói chuyện cư nhiên ta đều hiểu rõ. (Tự động phiên dịch thành tiếng Trung, nếu như trong hiện thực cũng có loại năng lực thần kỳ này thì tốt rồi. ^^)

"Eifela, cậu có phát hiện gì không?"

Tinh linh có mái tóc dài màu xanh đậm đeo trường cung hỏi tinh linh mặc trường bào cầm pháp trượng bên người. Tinh linh tên là Eifela nói:

"Không có bất luận phát hiện gì. Bất quá tôi có thể cảm thụ được ở đây đích xác từng xuất hiện một luồng nguyên tố cường đại, ngay không lâu trước đây. Motok, cậu không phát hiện sao?"

Motok kia tựa hồ cười khổ một tiếng, nói:

"Địa phương này quá quỷ dị, tôi cảm thụ không được một tia khí tức của rừng rậm, ở đây ngay cả gió tựa hồ cũng bị giam cầm, khí tức tự nhiên cũng cực kỳ yếu ớt, năng lực cảm ứng của tôi bị áp chế tới mức thấp nhất. Không nghĩ tới nơi cấm địa trong tộc sẽ là loại bộ dáng này, những con dân của rừng rậm như chúng ta hình như không được những cây Gusdoya này hoan nghênh a."

Ta thở phào nhẹ nhõm, may mắn năng lực của hai tinh linh này đã bị hạn chế, bằng không có thể sẽ không ổn. Tuy rằng chưa từng thấy qua, thế nhưng nghĩ cũng biết chủng tộc đặc thù trong trò chơi nhất định có năng lực cường đại nào đó, tinh linh được xưng là con dân của rừng rậm ở trong rừng rậm cơ hồ chính là vô địch, nhìn tốc độ ban nãy hai người biểu hiện ra, ta cùng Lăng Thiên một khi bị phát hiện, cơ hồ đừng

mong chạy thoát khỏi tay những tên lấy nhanh nhẹn mà xưng này. Nếu như để cho bọn họ phát hiện hai người từ ngoài đến chúng ta, trời biết sẽ xảy ra chuyện gì. Trước khi gợi ý nhiệm vụ chính thức chưa xuất hiện, ta cùng Lăng Thiên giống như là con thỏ nhỏ rơi vào ổ sói, vẫn là đừng lộn xộn tương đối tốt. (Lăng: Tôi giống thỏ chỗ nào?)(XD~~)

Hai tinh linh thận trọng tra xét đi tra xét lại phụ cận đài đá, rốt cục hết hy vọng, dùng tốc độ như lúc đến nhanh chóng "bay" đi. Lưu cho ta ngoại trừ một chút mê hoặc khi nhìn thấy tướng mạo mỹ nam cường đại của bọn họ cùng trái tim vì khẩn trương mà nhảy loạn ra, cũng chỉ còn một việc khiến ta xác nhận: chúng ta thực sự chạy đến tây đại lục, còn thẳng tắp tiến vào cấm địa của tinh linh tộc người ta.

Đem tình huống ta nghe được nói với Lăng Thiên, Lăng Thiên đầu tiên là kinh ngạc một hồi đối với việc ta có thể nghe hiểu lời nói của bọn họ, sau đó lấy ra pho tượng thủy tinh đưa chúng ta tới đây. Pho tượng vốn bình thường vừa xuất hiện, bỗng nhiên như là sống lại, từ nội bộ thủy tinh lộ ra từng điểm ánh sáng nho nhỏ, bay thẳng hướng ra phía ngoài. Nhóm điểm ánh sáng rung rinh chạy về phía đài đá, sau khi rơi xuống trên đài cư nhiên ngưng kết ra một cái bóng mông lung. Cái bóng lớn cỡ người thật, thoạt nhìn hình như so với ta cao hơn một chút, khoảng chừng xấp xỉ Lăng Thiên, chỉ là cũng không hoàn chỉnh, thoạt nhìn mơ mơ hồ hồ. Lăng Thiên nhìn nhìn cái bóng kia, lại nhìn nhìn pho tượng trong tay, thử buông tay, pho tượng thủy tinh rất nhanh đã bị cái bóng trên đài đá hút qua. Phiến quang ảnh hình người kia bao pho tượng vào trung gian, rất nhanh bộ dáng liền rõ ràng hơn. Chậm rãi xuất hiện ngũ quan, tóc dài, y giáp, thân hình, căn bản là phiên bản của pho tượng kia. Ngũ quan nguyên bản đờ đẫn trở nên sinh động hơn, trong nháy mắt khi cô mở mắt, ta hình như thấy được một mảnh cảnh sắc tuyệt mỹ.

"Chào các ngươi, con người, ta là nữ thần rừng rậm Doya Molice."

50. Quyển 3 - Chương 2: Tiết 2

Editor: Toujifuu

***

"Chào các ngươi, con người, ta là nữ thần rừng rậm Doya Molice."

Ta cứng họng, nỗ lực an ủi bản thân đây là trò chơi, xuất hiện tình hình gì cũng đều có khả năng, cho dù là người vô thần như ta đây thấy được loại sinh vật "thần" này, cũng không có gì phải thấy kỳ quái.

"Ách, nữ thần điện hạ, chào ngài."

Ta lặng lẽ nhìn xem xét Lăng Thiên, anh ta một bộ dáng có nghe không có hiểu, xem ra quan ngoại giao ta đây còn phải tiếp tục đảm chức.

"Xin hỏi nơi này là địa phương nào? Chúng tôi vì sao sẽ đến nơi đây?"

Bóng hình của Doya Molice mỉm cười, nói:

"Các ngươi thấy kỳ quái cũng là bình thường, ở đây đã không phải là đại lục của các ngươi. Nơi này là rừng Gusdoya trung tâm rừng rậm tinh linh thuộc đảo Heironslo của đại lục phương tây, là nơi thần điện của ta tọa lạc."

Thần điện? Ta nhìn quét mọi nơi, hình như không thấy được thứ gì có thể phù hợp với cái từ này a.

"Ha ha, không cần tìm, tòa thần điện kia sớm đã bị hủy, biến mất trong tầng bụi của lịch sử. Mà ta, cũng đã dùng trạng thái phong ấn trải qua thời gian quá lâu."

Trong mắt ta nhất định đang toát ra thần sắc hiếu kỳ, thế nhưng nữ thần đại nhân rõ ràng không có hứng thú giải thích nghi hoặc cho ta.

"Dũng sĩ từ phương xa, cảm tạ các ngươi mang ta về tới cố hương của ta. Thế nhưng ta phải nói cho các ngươi một tin tức khiến người tiếc nuối, khi các ngươi đến, tòa truyền tống trận cổ này đã dùng hết một tia năng lượng sau cùng, vì vậy ta hiện tại không có năng lực đưa các ngươi trở lại đại lục trước đây."

Vẻ mặt Doya Molice áy náy, khiến người ta không đành lòng trách cứ cô. Trên thực tế ta cũng không có nửa điểm ý tứ muốn trách cô ấy. Nói giỡn, tới nơi này chính là vì làm nhiệm vụ, nếu như thực để cho chúng ta chuyện gì cũng không làm mà trở về ta mới muốn phát điên.

"Vậy chúng tôi thế nào mới có thể trở lại đại lục phương đông đây?"

Theo lời của cô nói tiếp, nữ thần đại nhân than nhẹ một tiếng:

"Nếu như thần lực nguyên bản của ta có thể hồi phục, dù cho chỉ có phân nửa, cũng đủ để lần nữa khởi động tòa truyền tống trận này. Thế nhưng ta hiện tại muốn đạt được thực lực như vậy sợ là không có trên trăm năm là không có khả năng."

Không sao không sao, hệ thống không có khả năng để cho chúng ta một nhiệm vụ làm trăm năm, ta đây cùng Lăng Thiên còn không bằng xóa nhân vật luyện lại. ^^

"Không có phương pháp khác sao?"

Nữ thần đại nhân do dự sau một lúc lâu, nói:

"Biện pháp cũng không phải không có, thế nhưng quá mức nguy hiểm, với năng lực hiện tại của các ngươi là làm không được."

"Không sao, tôi cùng đồng bạn của tôi nguyện ý nỗ lực đề cao thực lực, nhanh chóng đạt được yêu cầu của nữ thần ngài. Chỉ hy vọng nữ thần điện hạ nói cho chúng tôi biết biện pháp đó."

"Được rồi, các ngươi đã có quyết tâm như vậy, ta cũng không giấu các ngươi. Năm đó ta trước khi bị phong ấn đã có chút giác ngộ, vì vậy hao hết tâm lực đem phân nửa thần lực ngưng kết thành một khối đá Thần Tinh, phong ấn trong một kiện thần khí. Sợ bị người ta trong lúc vô tình lấy đi, ta còn hạ phong ấn xung quanh nó. Chỉ là với cường độ phong ấn kia, thực lực hiện tại của các ngươi căn bản ngay cả tiến vào đều không có khả năng, càng đừng nói lấy được thần khí. Khi các ngươi có thể trưởng thành đến mức lấy được khối đá Thần Tinh kia, ta có thể ở trong khoảng thời gian ngắn khôi phục năm thành thần lực nguyên bản, đủ đưa các ngươi trở lại."

Nghe xong nửa ngày, ta hiểu được một việc —— nhiệm vụ lớn này, chúng ta phải có chuẩn bị trường kỳ kháng chiến.

"Như vậy thực lực dạng gì mới xem như là đạt được tiêu chuẩn đây?"

Doya Molice mỉm cười nói:

"Về điểm này, vì bảo chứng các ngươi về sau hành sự thuận lợi, ta sẽ cung cấp cho hai vị dũng sĩ sự thuận tiện mà ta có khả năng cung cấp. Đầu tiên, các ngươi có thể đến Tinh Linh Chi Thành trong rừng rậm, học tập võ kỹ của tinh linh. Kiếm thuật của tinh linh tộc lấy linh hoạt mau lẹ làm chủ, vị dũng sĩ này thân mang kiếm mỏng, chắc hẳn cũng có truy cầu ở phương diện này. Ta không dám nói kiếm thuật của tinh linh chúng ta mạnh hơn so với kiếm kỹ cổ xưa tương truyền của đại lục phương đông, bất quá dù sao cũng là phong cách bất đồng, hẳn là cũng có thể cho ngươi một ít dẫn dắt. Về phần vị cung tiễn thủ dũng cảm này, tiễn thuật của bộ tộc tinh linh chúng ta cũng là đứng đầu toàn bộ đại lục phương tây, ngươi nhất định sẽ thích phần lễ vật này của ta."

Thật tốt quá, chỉ cần không phải để cho ta đi so đấu với tinh linh là tốt rồi. Ở trong rừng rậm khiêu chiến toàn bộ tinh linh tộc, trừ phi là chán sống, bằng không ta mới sẽ không làm loại chuyện này. Đem lời nói của Doya Molice thuật lại cho Lăng Thiên, anh ta cũng thật cao hứng khi có thể kiến thức được kiếm thuật của dị tộc. Sau khi thấy chúng ta đáp ứng, Doya Molice nâng tay phóng ra một đạo quang mang lục sắc, xuyên qua rừng cây Gusdoya cực đại, không biết bay đi nơi nào.

Chỉ chốc lát sau, từ trong rừng rậm truyền đến động tĩnh. Lúc này đây không còn là động tác rất nhỏ nữa, nghe thanh âm như là một đoàn người đang tới. Rất nhanh một đám thân ảnh màu lục đậm có nhạt có

xuất hiện trong rừng, bọn họ lấy tốc độ người thường khó có thể tưởng tượng tới gần nơi đây, thoáng cái đã tới trước mặt ta.

"Nữ thần điện hạ thân ái, con dân của rừng rậm rốt cục một lần nữa gặp được ngài."

Nhóm người không dưới trăm tinh linh đó quỳ xuống trước đài đá, tinh linh dẫn đầu thoạt nhìn lớn tuổi nhất run rẩy thanh âm nói, ta mắt sắc, còn phát hiện hắn cư nhiên kích động mà rơi nước mắt. Doya Molice nhẹ nhàng nâng tay, thanh âm ôn nhu lấy một loại phương thức đặc thù vang lên trong rừng:

"Các con dân của ta, đứng lên đi. Trong mấy năm ta không có mặt, các ngươi nỗ lực thủ hộ rừng rậm của chúng ta, ta vì các ngươi mà kiêu ngạo. Hiện tại, ta về tới nơi đây, đối mặt những tà ác đó, chúng ta không cần sợ hãi!"

Nhìn không ra, nữ thần này cũng thực biết kích động nhân tâm, nhìn bộ dáng kích động của những tinh linh đó, chiêu thức ấy phải chăng là môn cơ bản bắt buộc của những thần linh như bọn họ?

"Hiện tại thần lực của ta còn chưa đủ để đánh thức bản thể, bản thể của ta còn ngủ say tại phiến rừng rậm Gusdoya này. Mà hai vị khách nhân khác đại lục đã trợ giúp ta trở lại rừng rậm tinh linh này chính là người có thể giúp ta tìm về thần lực. Bọn họ sẽ đề thăng thực lực trong rừng rậm tinh linh này, sau cùng tìm về thần lực của ta đánh thức bản thể của ta. Các tinh linh, các ngươi cần làm chính là trợ giúp bọn họ."

Đề tài câu chuyện của nữ thần chuyển tới trên người ta cùng Lăng Thiên, ánh mắt của các tinh linh "ba" một cái nhìn qua. Được hơn một trăm mỹ nhân thực lực cao cường nhìn chằm chằm, ta đột nhiên phát hiện bản thân có chút không được tự nhiên. Lăng Thiên ngược lại vẫn là mặt không chút thay đổi, cũng không biết anh ta có cảm giác gì. (a a a…. mỹ nhân a, ta cũng muốn được ngắm mỹ nhân a a a ….)

"Nữ thần điện hạ, bộ tộc tinh linh chúng ta nhất định sẽ tuân theo phân phó của người, trợ giúp hai khách nhân từ phương xa tới."

Lão tinh linh lần nữa quỳ xuống, Doya Molice giao phó xong hết thảy, liền chậm rãi biến mất trên đài đá, có lẽ là trốn đi địa phương nào đó hồi phục cái gọi là thần lực của cô ấy đi. Lúc này ta nghe thấy thanh âm gợi ý của nhiệm vụ, vội vàng mở ra bảng nhiệm vụ:

"Tiếp nhận nhiệm vụ chủ tuyến hệ thống: yêu cầu của nữ thần (giai đoạn thứ nhất), đề thăng thực lực đạt được tiêu chuẩn thấp nhất của nữ thần rừng rậm. Thời gian nhiệm vụ: hai tuần. Phần thưởng nhiệm vụ: trong khi thực hiện nhiệm vụ giết chết quái có gia tăng gấp ba kinh nghiệm, gấp ba xác suất rơi vật phẩm. Kinh nghiệm +200000."

Nước bọt của ta soạt cái chảy ra. Gấp ba a, gấp ba kinh nghiệm, gấp ba xác suất rớt đồ, còn có phần thưởng kinh nghiệm 200000, ta sẽ không phải là đang nằm mộng chứ?

"Lăng Thiên, tôi sẽ không phải là hoa mắt chứ? Nhiệm vụ này cũng quá khoa trương."

Lăng Thiên nhìn ta một cái, đột nhiên duỗi tay ra ở trên cánh tay ta hung hăng ngắt một cái, ta đau đến mức kêu to một tiếng:

"Lăng Thiên anh mưu sát a!"

"Hiện tại có thể xác định cậu không nằm mơ."

Cái tên kia một bộ biểu tình nghiêm chỉnh, trong mắt lại mang theo thần sắc thực hiện được trò đùa. Anh ta là con nít sao? Ta rất muốn cho anh ta một cước, thế nhưng gần người ta không phải đối thủ của anh ta… -_-

"Ông già kia đang ê a nói cái gì?"

Lăng Thiên đáng hận, có bản lĩnh anh đừng tìm tôi làm phiên dịch! Hung hăng trừng anh ta một cái, thận trọng nghe lời nói của thủ lĩnh tinh linh:

"Khách nhân tôn quý, xin theo chúng tôi đến Tinh Linh Thành. Hết thảy những gì hai người cần đều sẽ đạt được ở nơi đó."

Vừa vặn hợp ý ta, Tinh Linh Thành thần bí, trong truyền thuyết đều là xa hoa lộng lẫy, hứng thú ta đối với nó thực rất lớn.

Hơn một trăm tinh linh ở phía trước mở đường, tràng diện cực kỳ đồ sộ. Ta cùng Lăng Thiên theo ở phía sau, bồi bên người chính là hai tinh linh gặp lúc mới nãy kia: Eifela cùng Motok. Khi xa xa thấy bọn họ liền cảm thấy hai tinh linh này rất đẹp, nhìn gần càng có thể cảm giác được sự tinh xảo của dung mạo bọn họ. Hơn nữa một thân thực lực cường đại kia, khiến ta hâm mộ đến mức chịu không nổi. Ta cùng Lăng Thiên phát động tốc độ cao nhất chạy trong rừng rậm, thế nhưng hai tinh linh kia lại rất nhẹ nhàng theo sát ở bên người chúng ta cách một bước nguyên một đường bất biến, vậy tốc độ của bọn họ đáng ra phải nhanh bao nhiêu? Ta hạ quyết tâm, kế tiếp chuyện đầu tiên chính là đề thăng tốc độ của ta. Một cung tiễn thủ, nếu như ngay cả tốc độ đều không có vậy thì mua khối đậu hũ đập đầu chết đi.

Cũng không biết chạy bao lâu, ta phát hiện thực vật bốn phía xuất hiện biến hóa. Cái loại đại thụ gọi là cây Gusdoya càng ngày càng ít, thỉnh thoảng có lá xanh cây cối khác xen giữa. Những cây đó đồng dạng cao lớn, cành lá đồng dạng che trời chắn nắng, bất quá thoạt nhìn bình thường hơn rất nhiều, như là một mảnh rừng rậm bình thường. Gió bắt đầu lưu động, tiếng trùng kêu chim hót ẩn ẩn truyền đến, thế giới trong lúc bất tri bất giác trở nên không còn tử khí âm trầm nữa, sức sống của sinh mệnh bắt đầu lưu động trong rừng rậm. Ta chỉ cảm thấy trên người nhẹ nhõm, dường như một tầng màng nhìn không thấy bị lột đi từ trên người.

Rất nhanh, một gốc cây Gusdoya cũng nhìn không thấy nữa, thay thế chính là rừng rậm nguyên thủy diện tích vô biên. Trong rừng rậm rất khó phân biệt phương hướng, ta quẹo đến mức chóng mặt hoàn toàn không còn cảm giác phương hướng, chỉ cảm thấy bên nào cũng như nhau. Lại chạy thêm ước chừng hai tiếng đồng hồ, (Trên đường ta cùng Lăng Thiên không thể không dừng lại bổ sung thể lực. Toàn lực chạy nhanh lâu như vậy, quá tốn khí lực.), phía trước rất nhiều tinh linh sớm đã nhìn không thấy bóng dáng. Thật vất vả, mới nghe thấy Eifela nói:

"Tới rồi."

Giờ khắc này ta chỉ cảm thấy hắn thực như một thiên sứ.

Chúng ta dừng trên một khối đất trống trong rừng, Eifela nhỏ giọng mà niệm câu gì đó, một tầng sóng gợn như mặt nước tản ra, một đạo khe nhỏ xuất hiện trước mặt chúng ta, vừa vặn đủ hai người đi song song.

"Hoan nghênh đi tới Tinh Linh Thành."

51. Quyển 3 - Chương 3: Tiết 3

Editor: Toujifuu

***

Bước bước đầu tiên vào Tinh Linh Thành ta cẩn thận vạn phần. Ta nhìn những cỏ dại màu lục mang theo đường văn mỹ lệ trên mặt đất kia nửa ngày cũng không biết nên giẫm lên hay không. Nhìn các tinh linh từng người thân nhẹ như yến mà bay vút phía trên, ta sợ thân thể ta chưa đủ nhẹ nhàng, nếu như giẫm hủy thảm thiên nhiên của người ta bọn họ kêu ta bồi thường thì làm sao bây giờ.

Không kéo lại kịp, tên thô nhân Lăng Thiên kia đã sải bước đi tới. Cái tên không có nửa điểm thẩm mỹ quan này, mấy cái vết chân đường đường hoàng hoàng bày trên những lá chồi mịn như nhung kia, mười phần sát phong cảnh. Cuối cùng còn tràn ngập nghi hoặc mà nhìn nhìn ta:

"Cậu chuẩn bị đứng ở cửa tới khi nào?"

Đối mặt cái tên phá hư sự vật tốt đẹp mà không tự biết này, ta câm lặng mà đối đáp. May mắn, các tinh linh tựa hồ không bởi vì ta cùng Lăng Thiên làm không được 'đạp thảo vô ngân' mà tức giận, rất nhiệt tình mà dẫn chúng ta đi vào trong.

Đoạn đường do cỏ dại ngắn non mềm mại trải thành kia cũng không quá dài, rất nhanh ta liền phát hiện chúng ta bước trên một loại mặt đường khác cứng rắn hơn. Bất đồng so với con đường đất bùn mọc đầy cỏ dại, bản thân loại mặt đường mới này chính là màu lục đậm, còn mang theo hoa văn dạng sợi màu nâu, tựa như nước chảy không ngừng kéo dài đi. Mặt đường mới trơn bóng lại không bằng phẳng, một đường hướng lên trên. Đi sau một lúc lâu ta bừng tỉnh nhớ tới trong truyền thuyết các tinh linh đều là sống ở trên cây, hiện tại đường dưới chân không phải giống như là một bộ phận của cây sao? Bất quá cây này cũng quá lớn đi, ta phóng nhãn nhìn cư nhiên nhìn không ra diện mạo vốn có của nó, một ít thực vật thấp bé sinh trưởng hai bên nở ra các loại hoa nhỏ chiếm cứ hơn phân nửa tầm nhìn của ta.

"Xin hỏi, chúng ta hiện tại là đang đi ở trên cây sao?"

Eifela quay đầu mỉm cười nói:

"Đúng vậy, đây là loại cây cự mộc đặc hữu của rừng rậm tinh linh. Tinh Linh Thành của chúng tôi, là xây ở trên cự mộc. Đường kính loại cây này phi thường cực đại, đủ cho chúng tôi hoạt động phía trên. Mà mỗi khi trưởng thành được một đoạn thời gian, nó sẽ tự nhiên hình thành một ít động cây to to nhỏ nhỏ. Động cây khô ráo ấm áp, tu chỉnh một chút là có thể vào ở. Tinh linh chúng tôi sau khi trưởng thành đều sẽ tự mình chọn một động cây thích hợp tu kiến thành phòng cây."

"Nghe qua hình như rất thú vị, Eifela anh cũng có phòng cây chứ? Tôi có thể đi tham quan một chút không?"

"Đương nhiên có thể."

Eifela thoạt nhìn rất cao hứng. Về sau ta mới biết được phòng cây của các tinh linh đều được tốn khá nhiều tâm lực trang trí, phòng cây xây đẹp sẽ có rất nhiều tinh linh đến tham quan, đây là một loại vinh quang.

Chúng ta đi thêm hơn nửa giờ trên thân cây cực đại quanh co khúc khuỷu này, một đường luôn đi hướng lên, ta tính toán vị trí hiện tại của chúng ta chí ít cao cách mặt đất khoảng ba, bốn trăm mét. Nhìn nhìn bốn phía, không thấy được mặt đất, chỉ có các nhánh cây không khác biệt nhiều so với đường dưới chân phân tầng đan xen, kéo dài ra những phương hướng bất đồng. Chậm rãi, vài tia sương mù hiện lên bên người, lại đi hướng lên trên qua không bao lâu sau, ta cảm thấy trước mắt rộng mở trong sáng. Đột nhiên tầm nhìn khai mở, từ nơi ta đứng nhìn ra, một tảng lớn cây cối cao vút trong mây trải rộng toàn bộ không gian, cành rối lá rậm, tràn ngập sinh cơ. Từng đạo ánh nắng vàng kim từ giữa các nhánh cây chiếu xuống, hình thành quang ảnh nhợt nhạt thật sâu ở trong rừng, thỉnh thoảng còn có thể thấy các loài chim lông vũ rực rỡ bay tới nhảy lui trong đó. Đáng tiếc chính là ta vẫn không thể nhìn thấy toàn cảnh gốc đại thụ hiện tại đang đứng, chỉ có thể thông qua một góc băng sơn nhìn thấy trong mắt nơi đây mà tưởng tượng sự cực đại của nó.

Lại đi thêm một đoạn đường hướng lên, ta rốt cục thấy được cái gọi là phòng cây. Các tinh linh là chủng tộc phi thường thông minh khéo tay thưởng thức rất cao, nơi cư trú của chính bọn họ đương nhiên cũng không thể tùy tiện. Mỗi một gian phòng cây chúng ta đi ngang qua đều được chỉnh lý phi thường quy tắc, nói đến sự an toàn thì có cửa do dây mây màu lục bện thành, hoa văn mặt trên mỗi một nhà đều không giống nhau, còn có khảm nạm tinh thạch làm trang trí. Nói đến sự thông thoáng thì có cửa sổ, trên cửa sổ treo lá cỏ dài nhỏ cùng mành cửa ren hoa màu sắc rực rỡ, mỹ quan trang nhã lại thông gió thoáng khí, còn phiếm hương thơm mát đạm đạm, ta thấy mà hâm mộ không ngớt, quyết tâm nhất định phải mang một ít trở về, về sau nhà ta ở trong trò chơi cũng phải dùng loại rèm cửa sổ này.

Đi đi lại đi đi, ta một bên đi một bên nhìn, bất tri bất giác đi tới một gian đại điện. Nơi đại điện chung này cũng là do động cây xây dựng, động cây này không biết đã sinh trưởng bao nhiêu năm, mấy cái động gắn bó một mảnh, cửa đều đặc biệt lớn, thoạt nhìn không giống cửa, ngược lại như vài cây cột bằng gỗ. Trên các cánh "cửa" đồng dạng cao lớn gắn bó một mảnh này, treo lụa mỏng màu hồng đào nhạt, theo gió nhấp nhô, trở thành phong cảnh sáng rực tiên diễm nhất trong một mảnh hải dương màu lục.

"Hoan nghênh hai vị khách nhân đi tới Lục Chi Thính."

Lão đầu tinh linh lúc trước đã gặp qua kia đứng ở cửa nghênh tiếp chúng ta. Nói hắn là lão đầu kỳ thực không quá thích hợp, thoạt nhìn tối đa bốn mươi tuổi, ngũ quan còn rất tuấn mỹ, hoàn toàn là một mỹ trung niên. (Có cái từ này sao? =.=)

"Vị này chính là trưởng lão Kocuria của tinh linh tộc chúng tôi."

"Chào ngài trưởng lão."

Ta ân cần thăm hỏi một tiếng, Lăng Thiên nghe không hiểu lời nói của bọn họ, chỉ là gật đầu một cái. Kocuria có lẽ vì thấy được nữ thần rừng rậm, đang cao hứng, vui tươi hớn hở mà nghênh đón chúng ta vào đại sảnh, để cho ta kiến thức thêm được một bước mắt thưởng thức của các tinh linh. Tất cả vật phẩm nơi đại sảnh đều tinh xảo phi phàm, hơn nữa còn bảo vệ môi trường. ^^

"Trưởng lão các hạ, tôi nghĩ hiện tại quan trọng nhất với chúng tôi chính là đề thăng thực lực, sớm chút hoàn thành giao phó của nữ thần điện hạ. Ngài có thể cho chúng tôi một ít kiến nghị không?"

Tuy rằng tham quan Tinh Linh Thành lộng lẫy là chuyện khiến người ta phi thường vui sướng, nhưng ta cũng không quên mục đích ban đầu. Hơn nữa từ giờ trở đi là thời gian gấp ba kinh nghiệm, lãng phí một chút đều là phạm tội!

Nhắc tới nữ thần của bọn họ, Kocuria lập tức nghiêm túc lên.

"Đích xác, hiện tại mục tiêu của chúng ta chính là để cho nữ thần đại nhân hồi phục thần lực. Vì thế, ta lại một lần nữa cảm tạ sự trợ giúp của hai vị đối với bộ tộc tinh linh ta. Ta chuẩn bị để cho kiếm sĩ cùng cung tiễn thủ ưu tú nhất của tộc ta bồi bạn hai vị, không nửa điểm bảo lưu tài nghệ của tinh linh tộc ta, chỉ cần hai vị dùng được, đều có thể học."

Ý tứ này ta có thể lý giải là chỉ cần đẳng cấp của chúng ta có thể đạt tới, kỹ năng tinh linh tộc sẽ toàn diện khai mở với chúng ta hay không đây? Hơn nữa ta hiện tại lại đang giúp nữ thần của bọn họ làm việc, hẳn là sẽ không thu tiền của ta chứ? Nghĩ tới đây ta đều sắp cười tít đến mức không còn nhìn thấy mắt. Phiên dịch cho Lăng Thiên nghe, anh ta thoạt nhìn cũng rất có hứng thú.

"Vậy phiền hà trưởng lão rồi."

Kocuria phân phó hai câu với người bên cạnh, chỉ chốc lát sau liền có hai chàng trai tinh linh tiến vào, một người trong đó cư nhiên là Motok. Hắn đeo một cây cung xinh đẹp khoác hũ tiễn, vẻ mặt lãnh đạm. Thấy Kocuria ngược lại rất cung kính, Kocuria phân phó với bọn họ một lần, hai tinh linh hướng chúng ta thi lễ, mỗi người dẫn ta cùng Lăng Thiên đi ra ngoài. Đi đến ngoài cửa, ta phát hiện ta cùng Lăng Thiên được dẫn về phương hướng bất đồng. Hì hì cười nói:

"Lăng Thiên, sau hai tuần lễ chúng ta so xem ai tiến bộ lớn nhất. Anh cũng đừng bị tôi một tiễn bắn trúng đó."

Lăng Thiên ném cho ta một cái bạch nhãn, giơ giơ lên kiếm của anh ta với ta, đi theo tinh linh dẫn anh ta rời khỏi. Mà ta thì toàn lực phát động, đuổi theo Motok.

52. Quyển 3 - Chương 4: Tiết 4

Editor: Toujifuu

***

"Cậu cho rằng một cung tiễn thủ trọng yếu nhất là gì?"

Motok thoạt nhìn lạnh lùng cao ngạo, nhưng khi làm việc lại rất nghiêm túc. Vừa mở miệng liền thẳng đến chủ đề. Ta nghĩ nghĩ, dựa vào sự hiểu rõ trong khoảng thời gian này đối với cung tiễn thủ, ta tổng kết ra ba điểm:

"Nhanh, độc, chuẩn."

Sau đó nhìn nhìn Motok, hắn không gật đầu cũng không lắc đầu, mặt không chút thay đổi mà nói:

"Không thể nói không đúng, nhưng đó chỉ là cơ bản nhất. Làm người mới học cung tiễn, đáp án của cậu có thể coi như chuẩn xác, thế nhưng nếu như cậu muốn trở thành cao thủ cung tiễn chân chính, chỉ biết ba điểm này còn xa mới đủ."

Mặt ta cứng đờ, nguyên lai ta ở trong mắt người ta mới chỉ là một người mới học a, nguyên bản ta còn có chút lòng tin đối với sự nỗ lực trong khoảng thời gian này. Không có biện pháp, ai kêu chủng tộc nhà người ta là dựa vào cung tiễn mà nổi danh đây? Mấy tuần ta mò mẫm làm sao có thể so bằng truyền thừa mấy nghìn năm của người ta. Motok lấy xuống cây cung của hắn nắm trong tay vuốt ve một chút, lại hỏi:

"Ở trong mắt cậu, cung là gì? Tiễn lại là gì?"

"Cung cùng tiễn đều là vũ khí, cung tiễn tốt có thể để cho ta phát huy ra thực lực càng mạnh đả kích địch nhân."

Ta thực sự nói không nên lời thứ gì quá hoa mỹ, ở trong mắt ta cung tiễn cũng chỉ là một loại vũ khí mà thôi, vì vậy ta ăn ngay nói thật. Không nghĩ tới Motok nhẹ nhàng cười, nói:

"Cậu ngược lại nhìn rất thực tế. Đích xác, cung cùng tiễn đều là một loại vũ khí, thế nhưng vũ khí này cùng vũ khí khác lại không giống nhau. Cung, nó là phần kéo dài của cánh tay chúng ta, khi ngươi có được một cây cung thích hợp bản thân, ngươi sẽ có một loại cảm giác huyết mạch tương liên với nó, chỉ có cung như vậy mới có thể phát huy ra trăm phần trăm lực lượng của ngươi, thậm chí còn có thể có phần gia tăng. Mà tiễn lại là phần kéo dài của lực lượng của ngươi, cung tiễn thủ tốt không chỉ cần có thể nắm giữ tơ rung động đầu tiên của cung, còn cần có thể nắm chặt hướng đi của mỗi một mũi tiễn. Vô luận là tốc độ, phương hướng, lực đạo, góc độ của nó, đều phải ở trong khống chế của ngươi. Đặc biệt tiễn thuật trong thực chiến, so với bia ngắm đơn thuần là hoàn toàn không giống nhau. Ở trong thực chiến có quá nhiều nhân tố không xác định: một làn gió nhẹ, một mảnh lá rụng, thậm chí một tia ánh dương..... chúng nó đều sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với tiễn của ngươi. Có đôi khi dù cho chỉ là một chút rất nhỏ, cũng có thể tạo thành sự thất bại của một tiễn đó. Bởi vậy, học biết khống chế tiễn, chính là mục tiêu đầu tiên của cung tiễn thủ. Hiện tại, chúng ta liền bắt đầu từ một bước này."

Nghe nghe, không hổ là đại sư cung tiễn của tinh linh tộc, những điều hắn nói ta hoàn toàn chưa từng nghĩ qua. Ta đột nhiên ý thức được nguyên lai cái kỹ nghệ cung tiễn có thể nói là cổ xưa này là bất phàm như vậy, có nhiều chỗ phải học tập như vậy. Nguyên bản trong lòng ta còn hơi hơi có chút đắc ý đối với sự tiến bộ trong đoạn thời gian gần đây của bản thân, hiện tại buổi nói chuyện của Motok như một chậu nước lạnh xối từ đầu xuống, khiến cho ta không còn có nửa điểm kiêu căng, bắt đầu nghiêm túc đối đãi lần tu luyện này. Ta có loại cảm giác, chờ nhiệm vụ lần này kết thúc, tiễn thuật của ta tất nhiên sẽ tiến thêm một bước lớn. Liền hướng về điểm này, cho dù nhiệm vụ lần này không thể hoàn thành, ta cũng thấy bản thân kiếm lời.

Motok mang theo ta xuyên qua giữa đất rừng, đi rất lâu, chúng ta đi tới một miệng nhai. Ở đây thoạt nhìn là một tòa đoạn nhai, đứng ở phía trên gió đặc biệt lớn, cơ hồ có thể thổi bay mọi người. Motok chỉ đứng tại một khối bia tiễn trên nhai nói:

"Đó chính là mục tiêu đầu tiên của cậu. Đến khi tiễn của cậu có thể mỗi lần đều bắn trúng hồng tâm, chúng ta mới bắt đầu bắn sinh vật sống."

Ta vừa nhìn trong lòng liền bồn chồn. Gió lớn như vậy, ta đứng cũng rất cố sức, càng đừng nói một mũi tiễn nho nhỏ bay ra còn có thể không bị thổi bay? Thế nhưng nhìn bộ dáng ung dung kia của Motok, ta đoán hắn khẳng định có thể làm được điều này. Nhận mệnh mà giương cung cài tên, ta cảm thụ một chút phương hướng gió, hướng về một góc độ trật về bên phải bia tiễn mà bắn. Như ta suy nghĩ, sau khi tiễn bay đi liền theo sức gió bay về phía bên trái. Thế nhưng gió rất loạn, căn bản là không đưa tiễn đến trên bia ngắm, mà là mang theo tiễn vù vù bay đến không biết cái góc nào. Ta quẫn bách, liếc nhìn Motok một cái, may mắn, hắn hình như không có ý tứ muốn cười ta. Ta lại bắn ba tiễn, bất luận ta điều chỉnh góc độ thế nào, tiễn kia đừng nói đến ở giữa hồng tâm, căn bản ngay cả biên bia ngắm cũng chưa từng dính. Ta thở dài, nói với Motok:

"Motok tiên sinh, thỉnh ngài chỉ điểm một chút được không?"

Motok không nói gì, tùy ý mà kéo ra cung của hắn, một tiễn bắn ra. Hắn tuyệt không nhắm lệch khỏi quỹ

đạo mục tiêu, tiễn nhắm chuẩn bia ngắm chợt lóe mà qua trước mắt ta, sau một khắc liền đoan chính mà cắm trên hồng tâm. Ta mục trừng khẩu ngốc nửa ngày, nhiều lần so sánh sự bất đồng giữa ta với hắn, phát hiện một nhân tố trọng yếu —— Tốc độ!

Tốc độ không thể lấy so sánh, tốc độ có thể phá vỡ sức gió, nếu như tiễn của ngươi nhanh đến mức ngay cả gió đều đuổi không kịp, đương nhiên có thể đem sức ảnh hưởng của gió đối với tiễn giảm đến mức thấp nhất! Thấy thần sắc ta bừng tỉnh đại ngộ, Motok nhẹ nhàng gật đầu.

"Ta đến rừng rậm một chút. Chính cậu luyện tập đi. Một giờ sau ta sẽ trở về."

Hắn lắc mình đi, ta cũng không để ý. Hiện tại ta hoàn toàn chìm đắm trong luyện tập tiễn thuật, một tiễn ban nãy kia như là mở ra cho ta cửa lớn của cung điện tiễn thuật, ta vui vẻ thích thú.

Nhắm chuẩn, bắn. Nhắm chuẩn, bắn. Không được không được, tốc độ chưa đủ. Làm lại!

Ta bắn một tiễn lại một tiễn, hoàn toàn không chú ý tới tiễn mang đến căn bản không có khả năng duy trì lâu như vậy, cũng càng không chú ý tới là ai chất tiễn đầy đất ở bên cạnh ta, chỉ biết ta cách mục tiêu càng ngày càng gần. Mỗi một lần rung động của dây cung đều như cùng hô hấp của ta hòa hợp một thể, ta có thể cảm giác được điểm nào mới có thể bắn được xa nhất, điểm nào có thể để cho tiễn bay càng nhanh hơn, dây cung kéo ra đến mức độ bất đồng sẽ có biến hóa gì bất đồng, lại sẽ có bao nhiêu sức ảnh hưởng đối với tiễn; ta cũng có thể sờ mà cảm nhận ra lông vũ đuôi mỗi một nhánh tiễn có gì không giống nhau, tiễn bất đồng nên bắn ra từ góc độ nào để có thể tu chỉnh độ chênh lệch của nó… Những chi tiết mà trước đây ta chưa từng chú ý qua từng chút từng chút trở nên rõ ràng, ta cảm giác được bản thân đang lột xác, cách tiễn thuật chân chính chỉ còn một bước. Những hành vi đơn thuần đem tiễn bắn ra trước đây hiện tại xem ra vô cùng buồn cười. Cung tiễn thủ, nguyên lai là chức nghiệp thần kỳ như vậy.

"Rất tốt."

Sau khi ta mười tiễn liên tục đều vững vàng đâm vào hồng tâm, bên người ta vang lên thanh âm của Motok. Quay đầu nhìn, ta cười. Đây là lần đầu tiên hắn lộ ra ánh mắt tán dương với ta, ta nghĩ ta hiện tại khoảng chừng có thể nằm vào tiêu chuẩn thấp nhất của hắn đối với cung tiễn thủ.

"Hiện tại chúng ta đổi mục tiêu. Mục tiêu kế tiếp của cậu là chúng nó ——"

Theo tay hắn trông qua, ngoài đoạn nhai bay rất nhiều bóng đen nho nhỏ.

"Đó là Phong Điểu, chúng nó luôn thích ở tại nơi gió lớn."

Tuy rằng các chú chim cách khá xa thoạt nhìn rất nhỏ, thế nhưng ta lại không sợ. Trước đây ta không phải chưa từng bắn những thứ nhỏ bé, những khu nhược điểm trên người quái vật đều sẽ không lớn, vì vậy ta đối với tính chính xác của bản thân vẫn rất có lòng tin, cho dù là ở đây gió lớn, bất quá ta cũng có tiến bộ rất lớn không phải sao? Kéo đầy cung, một tiễn bắn ra, một điểm ngân quang nhanh như tia chớp lóe ra, mắt thấy sắp đâm lên trên người Phong Điểu, lại ở giữa không trung hết lực rớt xuống. Ta ngẩn người một trận, điều này sao có thể!

"Cậu quên sức gió ở đây. Gió là có lực cản, vì vậy cự ly bình thường cậu có thể bắn tới tại nơi này sẽ không đạt được. Bởi vậy, muốn phát huy ra tầm bắn bình thường, tiễn của cậu ngoại trừ tốc độ còn phải có lực lượng. Một nhánh tiễn không có lực lượng giống như trường kiếm không có mũi kiếm, không có lực sát thương."

Motok nói xong, lại một lần nữa kéo ra cung của hắn. Ta chú ý tới ban nãy hắn bắn bia ngắm chỉ kéo nửa cung, hiện tại lại đầy cung, toàn bộ cơ bắp cánh tay phồng lên, tràn ngập mỹ cảm của lực lượng. Buông tay, tiễn kia cư nhiên ta không hề nhìn thấy! Giống như là hư không biết mất, bên này mới buông tay, bên kia một con Phong Điểu đã kêu thảm rớt xuống.

"… Thuấn Di a!"

Ta hoàn toàn ngây người, dùng ánh mắt vô cùng sùng bái nhìn phía Motok. Có lẽ là ánh mắt của ta quá mức nhiệt liệt, hắn cư nhiên ho khan hai tiếng, đỏ mặt lên.

"Cậu, chính cậu luyện đi. Ta rời đi một chút."

Ha, xấu hổ, thực sự là tinh linh khả ái. Ta hoàn toàn không cảm thấy ngượng ngùng đối với chuyện bản thân dọa chạy huấn luyện viên, chỉ cảm thấy những tinh linh này thực sự là quá thuần khiết. ^^

Kế tiếp, các chú chim, chuẩn bị tiếp chiêu đi! Ta hùng tâm vạn trượng mà kéo ra cung tiễn với Phong Điểu vô tội.

53. Quyển 3 - Chương 5: Tiết 5

Editor: Toujifuu

***

Sau ba ngày, mục tiêu của ta từ tiểu động vật an toàn thăng cấp tới giống loài nguy hiểm trong rừng rậm. Trong lòng ta rất hưng phấn. Tiến hành luyện tập xạ kích đến ngày thứ hai ta mới phát hiện những tiểu động vật mà mình bắn cũng có kinh nghiệm, hơn nữa còn không ít, ta cư nhiên trực tiếp từ cấp ba mươi mốt thăng lên đến cấp ba mươi tám, ta cao hứng đến mức trước mắt tất cả đều là sao nhỏ. Gấp ba kinh nghiệm a, chiếu theo tốc độ này tiếp tục thăng, chờ sau hai tuần ta không phải có thể lên tới cấp sáu, bảy mươi sao? Hơn nữa từ giờ trở đi chuẩn bị săn giết mấy nhóc lớn, hiện chính là gấp ba xác suất rớt đồ nha, hai ngày trước những thứ Phong Điểu rớt ra ta lấy không được, lần này sẽ không thể bỏ qua nữa.

Lẳng lặng nấp sau một bụi cây, ta bình ổn hô hấp, để cho bản thân dung nhập vào hoàn cảnh xung quanh. Loại kỹ năng này là sở trường đặc biệt của tinh linh tộc, ta mới học đương nhiên không có khả năng thực sự đồng hô đồng hấp với các thực vật, tối đa chỉ khiến cho cảm giác tồn tại của bản thân trở nên nhạt đi mà thôi. Cũng may đây là trò chơi, bằng không những bản lĩnh này làm sao chỉ hai ba ngày đã có thể luyện ra.

"Một cung tiễn thủ giỏi, nhất định cũng là một thợ săn giỏi. Cung tiễn thủ phải có đủ kiên trì, năng lực nhìn rõ cẩn thận tỉ mỉ, còn phải có năng lực bố cục cùng năng lực ẩn giấu bản thân. Có thể nói cung tiễn thủ là một chức nghiệp năng lực sinh tồn rất mạnh. Hiện tại cậu muốn thành một danh cung tiễn thủ đủ tư cách, trước hết phải học biết đi săn."

Bởi vì một câu đó của Motok, ta đã bị hắn vứt vào trong biển rừng mênh mang này. Sau khi lại một lần nữa toàn diện nhận thức được trình độ mù đường của bản thân, ta đã không còn ôm hy vọng với việc bản thân tìm về được Tinh Linh Thành, thành thành thật thật mà tiếp tục ở tại chỗ này, vận dụng pháp môn còn chưa quá quen thuộc ẩn núp đi.

Non nửa ngày đứng ở tại chỗ không hề động thân, ta chưa từng phát hiện hóa ra ta cũng có kiên trì tốt như vậy. Không phải ta không muốn động, mà là địa phương này thực sự quá quỷ dị, vài con quái vật đến đến đi đi tất cả đều cao lớn vô cùng da dày thể kiện, hơn nữa hoàn toàn đều chưa từng thấy qua. Ta căn bản nhìn không ra chúng nó là cấp bao nhiêu, cũng không biết đám nhóc này có năng lực gì, vạn nhất liều lĩnh xuất thủ bị quái đánh chết… Tử vong trở về thành = nhiệm vụ thất bại = phần thưởng không còn = gấp ba kinh nghiệm cùng gấp ba xác suất rớt đồ bay đi = không thể tiếp tục ở Tinh Linh Thành học tập tiễn thuật… Thực sự quá khủng bố! Lắc đầu quăng những ý nghĩ đó đi, cũng không thể chưa gì đã dọa ngất bản thân. Bởi vậy, ta ngồi chồm hổm ở tại chỗ nửa ngày, ngơ ngẩn một chút cũng không dám động.

Đương nhiên, ta cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch. Trong nửa ngày này, ta nhìn thấy tổng cộng ba loại quái vật bất đồng giống loài, có lẽ phụ cận cũng chỉ có ba loại này. Một loại trong đó có hình thể cực đại, mỗi khi đi đường đều đất rung núi chuyển, từ rất xa cũng có thể cảm giác được, là loại lực lượng điển hình, động tác có chút ngốc. Loại thứ hai là động vật hình thể tương đối nhỏ có chút giống họ nhà mèo lớn (như hổ, báo, sư tử, …), động tác rất nhanh, di chuyển chớp lóe trong rừng. Loại sau cùng lại là một loài hồ điệp hoạt động quần thể. Quái ở đây đều có xu thế cực đại hóa, những con hồ điệp này so với hồ điệp bình thường đều phải lớn hơn gấp hai gấp ba. Chúng nó triển khai cánh điệp màu lục đậm, mặt trên là từng đạo đường văn vàng kim, khi bay lượn có chút kim quang chớp động. Đàn hồ điệp này ta nhìn thấy nhiều nhất, đến đến đi đi bay qua trước mặt ta ba lần. Mà hai loại quái trước đều chỉ xuất hiện qua một hồi. Bởi vậy, ta dự định trước tiên bắt đầu từ đàn hồ điệp này.

Vì bảo đảm, ta còn phái Tiểu Bạch đi ra ngoài trinh sát một vòng, sau khi bảo đảm xung quanh trong cự ly nhất định đều không còn uy hiếp khác ta liền bắt đầu lần "săn thú" đầu tiên.

Đối phó đàn quái, biện pháp tốt nhất chính là phân nhỏ giết đơn. Nếu như là chiến sĩ da dày máu nhiều có thể lựa chọn cứng đối cứng, nếu như là đạo sĩ có thể sử dụng kỹ năng quần sát (là kỹ năng giết quần thể, tức là skill đánh nhiều mục tiêu cùng lúc, hay còn gọi là aoe), mà cung tiễn thủ nho nhỏ ta đây thì chỉ có thể đánh du kích chiến.

"Tiểu Hắc, Tiểu Bạch, đợi lát nữa mấy nhóc dẫn những con hồ điệp đó lượn vòng, anh tách bọn chúng ra giết."

Tiểu Hắc Tiểu Bạch cùng tâm ý ta tương thông, gật đầu lủi ra ngoài. Hai nhóc con gần đây cũng tiến rất xa, tựa hồ thực lực của ta đề cao, chúng nó cũng sẽ đề cao theo. Vừa lủi đi, đã đi hơn mười mét, hai dải một đen một trắng, trắng ở trên đen ở dưới, thoáng cái đã không còn thấy, lần nữa xuất hiện đã là trong đàn điệp. Hai nhóc con hiện tại lá gan càng lúc càng lớn, cư nhiên thẳng tắp đi qua từ giữa đàn điệp, chạy tới bên kia. Đàn điệp vô cớ bị quấy nhiễu, hoảng loạn một chút, rất nhanh liền đuổi theo người xâm nhập. Ta thấy chúng nó bay rất đẹp thế nhưng tốc độ cũng không nhanh, mới yên lòng. Hai vị này, trở về nhất định phải hảo hảo giáo huấn một chút, cư nhiên liều lĩnh như thế, vạn nhất những con hồ điệp kia có kỹ năng viễn công lợi hại gì đó, hoặc là tốc độ rất nhanh, vậy làm sao bây giờ?

May mắn lo lắng của ta không trở thành hiện thực, tốc độ của hai nhóc đối phó những con hồ điệp nhẹ nhàng bay lượn đó cũng đủ. Ta mắt sắc còn thấy được một chút bụi phấn rơi xuống từ trên người hồ điệp, đáng tiếc trong rừng gió không lớn, đuổi không kịp hai nhóc con kia.

Rút ra một nhánh trường tiễn, ta khoác lên trên Thanh Linh cung. Kéo chặt dây, đem chú ý tập trung trên một con Mặc Điệp lạc ở phía sau. Phi hành của Mặc Điệp cùng Phong Điểu không giống nhau. Phi hành của Phong Điểu là rất có quy luật, lộ tuyến phi hành của chúng nó chỉ cần quan sát một hồi là có thể suy đoán ra được đại khái, mà ta lại có Linh Nhãn tương trợ, bắn chúng nó đương nhiên không khó. Mà Mặc Điệp bay lên nhẹ nhàng phiêu nhiên, nhưng quỹ tích cực kỳ phiêu hồ, ta ngắm một hồi lâu vẫn cảm giác bắt không được quy luật của nó. Mắt thấy con điệp bị nhắm sắp bay ra khỏi tầm bắn của ta, ta ngưng thần, bắt lấy điểm bản thân cảm giác nắm chắc nhất mà bắn đi.

Không tiếng động mà thở dài, quả nhiên không bắn trúng. Con hồ điệp bị ta chọn trúng kia đã bị tiễn quấy nhiễu dừng lại ở tại chỗ, chuyển hướng về phía bên ta, cuối cùng phân tán với tộc đàn ban đầu. Đáng tiếc, chờ nó bay đến chỗ ta ẩn thân, ta sớm đã chạy tới bên khác. Một nhánh tiễn lấp lánh hàn quang từ sau cây lộ ra, nhắm chuẩn con hồ điệp đáng thương kia. Ta xem như đã hiểu rõ, lộ tuyến phi hành của điệp này khiến cho ta tìm không ra quy luật, ta đây cũng chỉ có thể bắt đầu từ một chữ nhanh. Chỉ cần nhanh đến mức nó không kịp biến hướng, tự nhiên có thể bắn trúng.

Hạ quyết tâm bắt tay từ phương hướng này, ta liền kiên định nỗ lực. Ba chữ yếu quyết nhanh, độc, chuẩn trong mấy ngày tiến bộ nhanh chóng này, ta không còn là người mới học nghệ trong hàng cung tiễn thủ nữa, mà sức nắm bắt đối với hoàn cảnh, sức khống chế trong chặn đánh, sự bố cục trong săn giết cũng thể hội được một chút, lại nghe Motok nói một chút, hiện tại vừa vặn lấy những con hồ điệp cổ quái này luyện tập.

Khi Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc mang theo đàn hồ điệp bay trở về nơi đây, ta đã thành công giết được một con. Mất chút công phu, còn thiếu chút trúng ám toán: lân phấn của hồ điệp kia, ta cuối cùng cũng coi như hiểu rõ được tác dụng, nó có độc, hơn nữa độc tính kịch liệt. Nơi con hồ điệp kia mãnh lực vẩy ra lân phấn, lá cỏ dính phấn liền khô, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được trở nên khô vàng. Từ đó về sau, ta liền càng thêm cẩn thận, luôn bảo trì cự ly với nó, hoàn thành phát huy tác dụng viễn trình ngắm bắn.

Săn giết con Mặc Điệp thứ nhất để cho ta thu hoạch tương đối nhiều, không chỉ để cho ta đem khoái tiễn do đứng trong gió luyện ra dung hợp đến trong thực chiến, cũng cho ta từng bước tự thể nghiệm kỹ xảo săn giết trong rừng cây theo như lời Motok một phen. Bởi vậy, Mặc Điệp tiếp sau đó với ta mà nói không là nan đề nữa. Dưới sự phối hợp của Tiểu Hắc Tiểu Bạch, ta săn giết từng con từng con, dùng hơn hai giờ, cuối cùng cũng giết xong con sau cùng. Lúc này, dị biến nổi lên.

54. Quyển 3 - Chương 6: Tiết 6

Editor: Toujifuu

***

Ban nãy tinh thần luôn luôn bị vây trong khẩn trương cao độ, ta không chú ý tới thi thể của những con Mặc Điệp bị giết kia hoàn toàn không biến mất, mà là vẫn duy trì bộ dáng bị ta bắn tứ tán như cánh hoa rơi trong bụi cỏ. Lúc này, từ chỗ những cánh điệp tản lạc kia toát ra từng đoàn ánh sáng, có chút giống ngày ấy chúng ta thấy ở trong rừng Gusdoya, bất quá so với những quang ảnh tựa như ảo mộng kia nhỏ hơn một chút, cũng ảm đạm hơn, có xanh có vàng. Nhìn qua như là từng ngôi sao lượn lượn lờ lờ tập hợp cùng một chỗ. Đoàn ánh sáng được hội tụ thành càng lúc càng lớn, hợp thành một cái kén ánh sáng di động trôi trôi nổi nổi ở không trung.

Ngay từ đầu ta có chút hứng thú mà nhìn chằm chằm thứ kia, bởi vì lúc nó bắt đầu ngưng kết, "Hô Hoán Của Tâm Linh" ta mang trên cổ tay phải đột nhiên run run lên, còn có một tia quang mang như ẩn như hiện vẽ ra từ trong hoa văn của vòng tay. Chẳng lẽ là linh thú nào đó xuất hiện? Đáng tiếc chờ mong trong lòng ta rất nhanh bị đánh vỡ, thứ gì đó ngưng tụ thành cái kén ánh sáng kia đã không còn động tĩnh, Tiểu Bạch lại đột nhiên kêu lên. Dưới sự nhắc nhở của Tiểu Bạch ta mới phát hiện bộ dáng của Tiểu Hắc có chút biến hóa. Thân thể nho nhỏ nằm trong bụi cỏ không hề nhúc nhích, hai mắt nhắm nghiền, nếu như không phải cái bụng nhỏ kia vẫn còn phập phồng hô hấp, ta thực sự sẽ lo lắng nó xảy ra vấn đề gì.

"Tiểu Hắc đang tiến hóa, ban nãy giá trị kinh nghiệm của nó đã đạt đủ."

Ta gật đầu, nhớ tới bộ dáng của Tiểu Bạch khi tiến hóa lần trước.

"Tiểu Hắc cần tiến hóa bao lâu? Lần trước nhóc hình như dùng vài giờ đúng không, nó thì sao?"

Tiểu Bạch sờ sờ đầu, nói:

"Cái này thì không biết. Bất quá Tiểu Hắc hẳn là không nhanh như em đâu."

"Vì sao?"

"Nói như thế nào đây, nó không giống với em. Em tiến cấp, là trưởng thành linh lực, chính là càng trưởng thành càng thông minh, bất quá hình thể biến hóa không lớn. Có lẽ về sau em tiến cấp thêm nữa cũng chỉ có thể lớn như vậy. Thế nhưng tiến cấp của Tiểu Hắc là phát triển theo phương hướng thân thể, nó lần trước nói với em nó sau khi tiến cấp sẽ trưởng thành rất lớn, còn nói về sau muốn chở anh chạy khắp nơi đây. Vì vậy nó tiến cấp rất tốn thời gian, em cũng không biết cụ thể cần bao lâu, bất quá chính nó nói cần rất lâu."

Được a, hỏi cũng bằng không hỏi. Nhưng ta nghĩ lại nếu như Tiểu Hắc thực sự có thể trưởng thành lớn như khi mới gặp, thật đúng là một con thú xinh đẹp uy vũ đây, cưỡi nó chạy khắp nơi, có lẽ sẽ có rất nhiều người hâm mộ đi. ^^

"Được rồi, chúng ta hiện tại cần tìm một địa phương an toàn để cho Tiểu Hắc hảo hảo nằm."

Phụ cận an toàn nhất không ngoài Tinh Linh Thành. Ta cũng không dám để cho nhóc con sau khi ngủ không có phòng bị gì mà ở trong rừng rậm, trời biết thời điểm nào đó ta cùng Tiểu Bạch không chú ý, để cho quái vật không có mắt ngậm nó đi, vậy thực sự là quá không xong. Khi Motok rời đi lưu lại phương thức liên hệ khẩn cấp, ta phát sinh tín hiệu còn chưa tới một phút đồng hồ, hắn đã xuất hiện ở trước mặt ta.

"Tiểu Hắc nhà tôi muốn tiến cấp, tôi muốn đưa nó về Tinh Linh Thành, nơi đó an toàn hơn."

Motok nhìn Tiểu Hắc một cái, gật đầu nói:

"Ta đưa nó trở lại. Cậu trước tiên xem xem nhóc con theo phía sau cậu kia đi. Nó hình như có chuyện muốn nói với cậu."

Motok duỗi tay tiếp nhận Tiểu Hắc, lên xuống mấy cái đã biến mất sâu bên trong rừng rậm. Ta biết lấy năng lực hiện tại của ta một chuyến đi tới đi lui đến Tinh Linh Chi Thành sẽ lãng phí rất nhiều thời gian

quý giá, cũng biết tinh linh tộc còn cần dựa vào ta cùng Lăng Thiên trợ giúp nữ thần của bọn họ, tự nhiên sẽ bảo vệ Tiểu Hắc thỏa đáng. Thế nhưng nó dù sao vẫn là được ấp ra từ trong tay ta, mắt thấy nhóc con rời đi ta vẫn khó tránh khỏi lo lắng. Đương nhiên, cũng như lời Motok nói, hiện tại không phải thời điểm nghĩ những điều này, ta hiện tại cần thiết xử lý một vật nhỏ khác xuất hiện phía sau.

Xoay người, ta thấy được toàn bộ diện mạo của nó ——

Cánh xanh lục gần như là màu đen, thoạt nhìn rất cổ quái mà có loại cảm giác trơn bóng. Vài đạo đường văn vàng kim lóng lánh lưu quang hiện lên trên cánh nó, hợp thành hai đồ án trừu tượng tựa như con mắt. Trừ những cái đó ra, không còn có dị tượng nào khác, thoạt nhìn chỉ là một con hồ điệp xinh đẹp hơn bình thường một chút, thậm chí so với những con hồ điệp ban nãy ta săn giết còn nhỏ hơn một vòng lớn.

Đối mặt vật nhỏ này ta không có ý nghĩ động thủ, bởi vì vòng tay của ta khi nó lắc lư bay tới lần nữa chớp động lên, còn càng ngày càng sáng, ta tựa hồ có thể cảm giác được sự hiếu kỳ cùng một chút thiện ý của nó. Hồ điệp ngừng một chút trước mặt ta, quả nhiên không có công kích, thế nhưng cũng không có động tác khác. Ta cơ hồ có thể khẳng định nó có cái gọi là huyết thống linh thú, thế nhưng nó không nói không động thế kia là có ý tứ gì đây? Chẳng lẽ không phải là đến nương tựa ta? Hay là mị lực của ta chưa đủ? Hoặc là cách nhau một đại lục, ngôn ngữ giao lưu hai phương đông tây có khác biệt ngay cả giao lưu mị lực cũng có khác biệt? ^^

"Nhóc con, nhóc muốn làm gì? Là muốn theo anh sao?"

Bất động, không để ý tới ta.

Ta nhớ tới ban nãy giết xong đàn điệp thăng một cấp, còn có một chút điểm thuộc tính chưa cộng đây. Thử cộng thêm mị lực, tiểu hồ điệp kia vẫn bất động. Câm lặng, ta xem như là bó tay.

"Thôi đi, nhóc muốn theo anh thì cùng đi, nếu như không muốn theo anh cũng không có biện pháp."

Hiện tại thời gian của ta rất quý giá, không có công phu mài cọ với nhóc con này. Tất nhiên nó không có dự định đánh một trận với ta, ta cũng không nghĩ đi khi dễ con tiểu hồ điệp này.

Dời đi mục tiêu, mang theo Tiểu Bạch, ta đi vào sâu bên trong rừng rậm. Tiểu Bạch dọc theo đường đi phát huy xuất sắc, hoàn toàn là một bộ dáng vội khó dằn nổi, nhảy lên lủi xuống giúp ta tìm quái giết quái. Sau đó, ta lại thuận lợi săn được một ít con mồi, trong toàn bộ quá trình này, con hồ điệp nho nhỏ kia luôn luôn theo sát không xa không gần.

Tất cả quái vật trong rừng rậm tinh linh ta đều chưa thấy qua, căn cứ để ta phán đoán thực lực của chúng nó chỉ có hai mắt của bản thân. Tròn một tuần, ta du đãng ngay trong phiến đất rừng bất minh phương hướng sâu thẳm tĩnh lặng này, như một thợ săn chân chính dùng cung tiễn, cạm bẫy để săn giết các loại con mồi. Theo dõi, bố cục, dẫn dụ, phục sát, ta tại phiến đất rừng này dần dần tựa như cá gặp nước. Từ ban đầu một mảnh mờ mịt đến bây giờ có thể thoải mái mà theo thanh âm, rung động mặt đất cùng dấu chân để phân biệt con mồi của ta là chủng loại gì, ở phương hướng nào, quần cư hay là một mình. Ta thậm chí còn có nhàn rỗi mà tìm vài loại trái cây cùng loài nấm ăn ngon ở trong rừng, hảo hảo mà ăn cho sảng khoái.

Tiễn kỹ tinh tiến, mang đến chính là kinh nghiệm tăng cao, trang bị đầy kho. Những trang bị trắng một kiện ta cũng không lấy, chỉ nhặt tiền, trang bị thuộc tính cùng vật phẩm cần giám định lưu lại. Mặc dù như vậy, không gian trong vòng tay hơn trăm ô của ta cũng bị chứa gần đầy. Có lẽ bởi vì lân cận tinh linh tộc, trang bị ở đây đa số đều gia tăng nhanh nhẹn cùng cảm tri, cũng có chút ít tăng lực lượng cùng tốc độ xuất thủ. Không quá mấy ngày, ta đã thay đổi bản thân một lượt từ đầu đến chân. Ngoại trừ hai vòng tay, một vòng cổ cùng Thanh Linh cung, tất cả đều là đồ mới, trang bị thuộc tính thuần một sắc. Đặc biệt kiện bì giáp kia, khiến cho ta cao hứng.

Thủ Hộ Của Rừng Xanh (bì giáp): do da của Ma Lang Vương trong rừng rậm tinh chế mà thành, đã được sự chúc phúc của nữ thần rừng rậm, có thể mượn dùng khí tức của rừng rậm khiến người tràn ngập sức sống. Nhanh nhẹn +15, phòng ngự +120, ở trong rừng rậm có thể khôi phục sức sống cùng linh lực với tốc độ 50/phút. Đẳng cấp sử dụng: 50. Bền: 60/60

Đây là một kiện giáp rất mềm rất nhẹ, thiết kế bó sát người không tay áo khiến cho động tác của ta không

có nửa điểm trở ngại. Trên màu nền xanh sẫm có hoa văn dạng dây mây màu tím đậm, hàm súc lại không mất tao nhã, rất có phong cách của tinh linh. Ta coi như cũng là người đã thấy qua vô số trang bị, lúc thấy bộ giáp này cũng phải thừa nhận sự xinh đẹp của nó trong những loại y giáp là tương đối hiếm thấy. Đương nhiên, ngoại trừ một số trang bị đỉnh cấp. (Tỷ như bộ "Mị Lực sáo trang" ta đã từng có kia.)

Một thân trang bị hoàn toàn mới khiến thực lực của ta lại tiến thêm một bước, ta hưng phấn mà kêu ngao ngao, một đầu đâm vào trong rừng.

55. Quyển 3 - Chương 7: Tiết 7

Editor: Toujifuu

***

Lần nữa nhìn thấy Tiểu Hắc, đã là trong hai tuần sau khi huấn luyện chấm dứt. Trở lại Tinh Linh Thành bộ dáng ta đại biến, ngay cả chính ta đều có thể cảm giác được lực lượng do thực lực tăng vọt mang đến. Loại cảm giác này thực kỳ diệu, tựa như trước đây ta ngộ ra nơi tiềm lực chân chính của ngự thú sư khi thực lực tiến lớn, đối với chức nghiệp cung tiễn thủ hiện tại này, ta rốt cục có thể nói bản thân xem như là đã nhập môn. Chí ít, ta so với đại đa số người chơi cung tiễn thủ hẳn là càng hiểu rõ cái chức nghiệp này hơn. Đối mặt ánh mắt mang theo tán dương của Motok, cái loại gọi là tự tin, cũng lại một lần nữa xuất hiện trên người ta.

Nguyên tưởng rằng bản thân là thay đổi nhiều nhất, không nghĩ tới thấy Tiểu Hắc mới phát hiện nó mới là thứ có thể khiến người ta kinh hỉ nhất. Không quá một tuần trước đây, tiểu thú một tay đều có thể nhấc lên, qua một giấc ngủ đã thành quái vật lớn. So với Trệ thành niên khi xưa nhìn thấy thì cái đầu của Tiểu Hắc nhỏ hơn một chút, thế nhưng khác biệt cũng không lớn. Một thân lông trơn bóng thủy nhuận mềm mại khoác ở trên người, ta thấy mà nước bọt a nước bọt! Cọ cọ qua sờ lại sờ, mềm mềm, trơn trơn, còn mang theo hào quang, vừa nhìn đã biết là được ăn ngon ngủ ngon được cưng chiều.

"Tiểu Hắc nhà ta trưởng thành lớn như vậy, thật xinh đẹp."

Ta cười đến mức miệng đều khép không được. Tiểu Hắc được ta tán thưởng có chút ngượng ngùng, dùng cái đầu to cọ cọ ta, nói:

"Chủ nhân, em hiện tại trưởng thành, có thể chở anh chạy. Tốc độ của em nhanh, các loại địa hình đều có thể đi, anh muốn đi nơi nào em đều có thể chở anh đi."

Hảo Tiểu Hắc, không uổng công ta đã đối tốt với nhóc khi nhóc vẫn là một cái trứng (thủy tinh cầu cũng là một loại trứng a). Ta cao hứng bừng bừng mà cưỡi lên trên lưng Tiểu Hắc, nó chở ta một hơi từ cửa vào của Tinh Linh Thành chạy đến Lục Chi Thính phía trên, không hề thở dốc một hơi. Ta thán dài, luận về chạy bộ, ta thật đúng là không bằng nó.

Ta cùng Tiểu Hắc chơi đến mức cao hứng, tới Lục Chi Thính mới phát hiện Lăng Thiên cũng đã trở về.

"Lăng Thiên."

Ta vẫy tay với anh ta, từ trên người Tiểu Hắc nhảy xuống. Lăng Thiên nhìn về phía ta, ta bỗng nhiên phát hiện giữa trán anh ta có khí chất nào đó, là khí thế của người thực lực cường đại biểu lộ ra giữa lúc lơ đãng. Lăng Thiên trước đây rất lợi hại, có chút nhãn lực là có thể nhìn ra. Thế nhưng sự lợi hại khi đó tựa như một thanh đao nhọn, sắc bén, nhưng không có bao nhiêu độ dày. Khi đó ta đã phỏng đoán điều đó hơn phân nửa có quan hệ tới đẳng cấp của anh ta, sau khi đẳng cấp thăng lên anh ta tự nhiên sẽ có được khí thế mang theo cảm giác uy áp. Hiện giờ nhìn, quả thế.

"Xem ra hai tuần nay anh tiến bộ cũng không nhỏ a."

Ngắm nhìn trang bị mới của anh ta, hảo tiểu tử, ngay cả kiếm đều đã đổi một thanh khác. Cái khác không nói, chứ xuất phẩm của rừng rậm tinh linh này đều thực xinh đẹp, một thân y giáp phòng cụ kia mặc ở

trên người anh ta cũng thực không tồi. Vóc người thon dài cao thẳng hiển lộ, tóc dài nhẹ giương, dưới sự phụ trợ của sự tinh xảo cùng hoa lệ đặc hữu của tinh linh tộc, anh ta chỉ tùy ý đứng nơi đó đã có thể hấp dẫn ánh mắt người khác, so với tinh linh bên cạnh tuyệt không thua kém.

"Nhìn ngốc rồi?"

Lăng Thiên đi tới đưa tay xoa tóc ta. Ta hất tay anh ta ra, nói:

"Còn nhớ rõ cuộc so đấu của chúng ta không? Tôi đã đến cấp 56 nha."

Lăng Thiên cười:

"Không tồi a. Tôi 58."

Ta ngốc lăng, hít sâu một hơi, nói:

"Lăng Thiên anh khẳng định không phải người."

Nhớ ta vất vả từng ngày từng đêm luyện tập, hai tuần liền không logout một lần nào, còn có Tiểu Bạch cùng Tiểu Bích về sau gia nhập hỗ trợ, cư nhiên vẫn không thể thắng anh ta!

"Ha ha, đây là kỹ thuật."

Cái tay kia lại duỗi đến trên đầu ta. Anh ta là lúc nào mà dưỡng thành loại thói quen hư này? Hung hăng trừng anh ta một cái, ta thầm hạ quyết tâm lần sau nhất định phải thắng anh ta, không thể để cho tiểu tử này quá đắc ý.

Trưởng lão Kocuria biết được tin tức chúng ta trở về, sớm đã chờ ở cửa thính. Hắn thấy chúng ta đến gần, đánh giá trên dưới một phen, vui tươi hớn hở nói:

"Hai vị khách nhân tôn quý, thấy bộ dáng này của hai người hai tuần nay hẳn rất có thu hoạch a. Không hổ là người nữ thần điện hạ chọn, các ngươi nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ của nữ thần. Hiện tại mời theo chúng ta đi gặp nữ thần, người đang chờ các ngươi."

Lần này đội ngũ đi rừng Gusdoya tinh giảm rất nhiều, trưởng lão Kocuria cùng Motok cùng với vị đệ nhất kiếm sĩ tinh linh tộc tiên sinh kia. Ta cùng Lăng Thiên tuyệt không phải tinh linh, tuy rằng có tiến bộ nhảy vọt, nhưng cũng không có khả năng luôn luôn bảo trì chạy cao tốc bất biến mấy tiếng đông hồ trong rừng rậm như tinh linh. May mắn hiện tại ta có Tiểu Hắc vốn chuẩn bị để cho Lăng Thiên hảo hảo hâm mộ một chút, ai biết anh ta cư nhiên cũng bắt được một con báo Ám Ảnh làm tọa kỵ, (mệnh của người này thật tốt =.=) đương nhiên, khẳng định không xinh đẹp bằng Tiểu Hắc nhà ta, không uy vũ bằng Tiểu Hắc nhà ta, không thông minh thông nhân tính bằng Tiểu Hắc nhà ta… Bất quá cuối cùng cũng là một con tọa kỵ hiếm thấy a. Bởi vậy, lần này tốc độ đi rừng Gusdoya so với lần trước nhanh hơn nhiều. Ta cảm thấy không qua bao lâu, chúng ta đã tới ngoại vi rừng Gusdoya.

Lại một lần nữa đến nơi đây, chấn động trong lòng ta một chút cũng không đổi. Thân cây so với bên ngoài rừng rậm rõ ràng cao hơn một mảng lớn, phiến lá năm màu so với bàn tay người trưởng thành còn lớn hơn, hình ảnh từng điểm tinh quang phiêu đãng, duy mỹ, lại vì nó yên tĩnh tới cực điểm mà có vẻ vô cùng dị thường.

Đài đá vẫn là nguyên dạng, cũ kỹ, đổ nát, mọc đầy rêu xanh. Dây mây rậm rạp bò đầy bốn vách tường, bao lấy những ký hiệu cổ quái kia ở bên trong. Thứ duy nhất bất đồng với cảnh vật xung quanh chính là quang ảnh hoa lệ cao quý huyễn hóa ra của Doya Molice, lơ lửng cao cao trên bầu trời của đài đá.

"Các ngươi rốt cục đã tới, dũng sĩ thân ái của ta."

Doya Molice nhìn thấy chúng ta như là rất thoả mãn, nhẹ nhàng gật đầu.

"Nữ thần điện hạ, chúng ta hiện tại đã đạt được tiêu chuẩn của ngài chưa?"

"Đương nhiên, dũng sĩ thân ái của ta, ta hiện tại có thể khẳng định các ngươi nhất định là chiến sĩ ưu tú nhất, mới có thể tại trong thời gian ngắn này trưởng thành lên."

Biết rõ cô nàng chỉ là đọc theo lời kịch hệ thống cấp cho, nhưng trong lòng ta vẫn rất cao hứng.

"Xin hỏi chúng tôi hiện tại nên làm gì đây?"

"Hiện tại các ngươi có thể đi tìm kiếm địa phương ta chôn giấu đá Thần Tinh. Thời gian qua đã quá lâu, ta chỉ nhớ rõ ta đem nó chôn ở phương bắc của rừng rậm. Đó là một địa phương nở đầy hoa tươi, có cầu vòng mỹ lệ. Mặt hồ màu lam như một khối bảo thạch to lớn, núi xa một mảnh xanh thẳm. Ta đã thiết lập kết giới ở nơi đó, đem đá Thần Tinh giấu trong một kiện thần khí."

Cái gì kêu ở phương bắc rừng rậm? Cô nàng này cư nhiên ngay cả địa phương cụ thể cũng không nói rõ, chẳng lẽ muốn ta cùng Lăng Thiên tìm từng điểm từng điểm sao? Lúc nào mới tìm được? Mấy ngày nay ta đã hoàn toàn cảm nhận được sự quảng đại của phiến rừng rậm này, cái khu vực phương bắc rừng rậm rộng lớn kia đừng nói tìm, nhìn lướt trên địa đồ một cái thôi ta cũng choáng cả đầu. Được a, trắc trở thế nào chúng ta cũng phải nhận. Nhiệm vụ này ta đã quyết tâm phải làm tới cùng.

"Chúng tôi nhất định sẽ mang đá Thần Tinh về cho ngài."

Cùng Lăng Thiên tiếp nhận nhiệm vụ, trên người ta lóe lên bạch quang, 20 vạn kinh nghiệm tới tay, lại thăng cấp.

"Đinh —— Tiếp nhận nhiệm vụ chủ tuyến hệ thống: yêu cầu của nữ thần (giai đoạn thứ hai). Tìm kiếm thần khí nữ thần rừng rậm lưu lại vạn năm trước, đồng thời mang về rừng Gusdoya. Thời gian nhiệm vụ: mười bốn ngày. Phần thưởng nhiệm vụ: một khối tín vật của yêu tộc đại lục phương đông. Kinh nghiệm: 500000. Có thể từ chỗ nữ thần tinh linh học tập một kỹ năng (tùy cơ lựa chọn). Một kiện trang bị bản chức nghiệp (tùy cơ lựa chọn)."

Phần thưởng là mê người, yêu cầu là cần nỗ lực. Đá Thần Tinh, chúng ta tới đây!

56. Quyển 3 - Chương 8: Tiết 8

Editor: Toujifuu

***

Trở lại Tinh Linh Thành, ta cùng Lăng Thiên bắt đầu làm chuẩn bị cho hành động kế tiếp.

Có thể dự kiến đây sẽ là một hành động thời gian dài, vừa ra khỏi tòa thành này, rất có thể trong thời gian hai tuần đều sẽ không được bổ sung. Nếu như là luyện cấp bình thường đương nhiên không thành vấn đề, thế nhưng làm nhiệm vụ vậy thì không giống, những thứ cần chuẩn bị rất nhiều. Nước thuốc, nhánh tiễn còn có quyển trục trân quý, đó chính là thứ tốt, bình thường rất hiếm thấy được, biết cách dùng vào thời khắc mấu chốt là thứ có thể cứu mệnh, mắc đến dọa người. Hiện tại Tinh Linh Thành hào phóng tặng cho, đương nhiên phải chuẩn bị nhiều thêm mấy cái. Đẳng cấp của ta cùng Lăng Thiên còn chưa dùng được quyển trục cao cấp, trung cấp thì ta chọn một quyển trục truyền tống cự ly ngắn cùng một quyển trục Cánh Nguyên Tố có thể duy trì ba phút, còn có một quyển trục ẩn thân mười phút. Lăng Thiên mang theo cái gì ta không hỏi, dù sao mỗi người được ba cái, hẳn cũng là thứ tốt hữu dụng với anh ta. Còn có nước thuốc, hồng dược lam dược hoàn toàn lấy bình lớn (hồng dược bổ sung máu, lam dược bổ sung ma pháp(mana)), nước thuốc gia tốc ta cũng mang theo một tá. Mặt khác còn có thuốc giải độc, thuốc trấn tĩnh… Dù sao nhìn thấy thứ nào có thể sử dụng ta đều lấy một chút, phòng trước khỏi họa. (Mấy thứ này cho dù khi làm nhiệm vụ vô dụng, về sau cũng là tài sản riêng của ta a. Cơ hội hiếm thấy, không lấy thực phí.)

Nhánh tiễn ta chọn ba loại, loại cấp năm mươi mang vài bó, cấp sáu mươi mang nhiều một chút, lại chuẩn bị thêm một ít cấp bảy mươi. Tuy rằng ta biết sẽ không nhanh được như vậy, thế nhưng vạn nhất có thể lên tới cấp bảy mươi thì sao? ^^

Sau đó chính là điều quan trọng nhất, tu sửa trang bị. Một thân trang bị tu sửa thì đi tu sửa đổi thì đi đổi, hồi phục đến trạng thái tốt nhất. Đặc biệt cung của ta, các tinh linh thật đúng là cho ta một kinh hỉ.

Khi ta đề xuất muốn sửa chữa trang bị các tinh linh trực tiếp tìm đến cho ta công tượng tốt nhất. Vị đại sư tinh linh kia vừa nhìn Thanh Linh cung của ta đã nói:

"Chuôi cung này chọn tài liệu rất khá, bất quá công nghệ chế tạo không tốt, chưa thể phát huy ra uy lực lớn nhất của nó. Còn có khối bảo thạch này, là thứ tốt. Thế nhưng kỹ thuật khảm nạm nó quá cẩu thả, thực sự là lãng phí a."

"Vậy đại sư có thể giúp tôi điều chỉnh một chút không?"

Cơ hội tốt chiếm tiện nghi rõ ràng như thế, người không bắt lấy mới là ngu ngốc. Ân, nếu như dùng lời của tên hồ ly Ám Dạ kia mà nói, chính là vào thời cơ thích hợp, đem lợi ích của mình nâng đến cao nhất.

Xét thấy ta hiện tại là khách nhân quan trọng có thể trợ giúp nữ thần của bọn họ, vị đại sư tinh linh kia không cự tuyệt yêu cầu của ta. Sau khi thoáng tốn một chút thời gian, khi Thanh Linh cung lần nữa trở lại trong tay ta đã được cải biến bộ dáng rất lớn.

"Thanh Linh được chúc phúc (trường cung +1): 120~150, tốc độ bắn +20%, chính xác +10, tốc độ hành động +15%, 30% tỷ lệ kích phát nhị liên xạ. Yêu cầu: lực lượng 20, nhanh nhẹn 55, cảm tri 18, đẳng cấp 50. Bền: 80(80). Dùng gỗ Tật Phong ưu tú được chế tạo sư cung tiễn cấp đại sư tỉ mỉ tạo hình mà thành, sau được đại sư cung tiễn tinh linh tộc cải chế, đã được sự chúc phúc của nữ thần rừng rậm, có thể bắn ra tiễn nhanh như kình phong, là một trong những trường cung ưu tú mà cung tiễn thủ yêu thích."

Cái gì kêu nhân phẩm? Cái gì kêu vận khí? Chính là thế này! Ta cười đến mức có thể nói là đắc ý a, thứ này nếu như sau khi trở về quăng nó vào phòng đấu giá, khẳng định sẽ làm tròng mắt của vô số người đều rớt xuống. Cung cực phẩm a, còn có cái 30% tỷ lệ nhị liên xạ kia nữa, vậy là trên cơ bản ta bắn ba tiễn sẽ có một lần công kích biến thành gấp đôi, không phí lam không chiếm kỹ năng ('lam' ở đây là độ ma pháp(mana), khi sử dụng skill sẽ tốn mana), nếu như đồng thời đánh ra được bạo kích… Nước bọt a!

Mang theo cung mới cùng đồ dùng bổ cấp chứa đầy vòng tay, ta cùng Lăng Thiên bước trên con đường tìm kiếm thần khí. (Ngươi hỏi ta những trang bị lúc trước đánh được để ở chỗ nào? Ngốc, đương nhiên là cất đi rồi. Bất quá thương khố của hai phiến đại lục không tương thông nhau, những thứ cất ở bên kia không đến được bên này. Ta dự định sau khi làm xong nhiệm vụ rồi trở về lấy chúng nó, dù sao còn phải quay về nơi đây giao nhiệm vụ không phải sao? Vừa vặn đến lúc đó cướp đoạt một ít thổ sản trở về, nói không chừng có thể bán được giá tốt đây. ^^)

Rừng rậm tinh linh rộng vô cùng, không phải thứ mà cái gọi là rừng rậm nguyên thủy trong hiện thực có thể sánh bằng. Ở trong trò chơi, một hòn đảo nho nhỏ trên bản đồ này, cơ hồ có thể tương đương với toàn bộ diện tích của Australia trong hiện thực. Ta cùng Lăng Thiên lấy từ chỗ trưởng lão tinh linh một phần bản đồ của rừng rậm, thế nhưng tuyệt không được rõ ràng, chỉ có đại khái, phần bức vẽ nơi phương bắc là một ít đường vòng vòng xiên xiên, rồi viết lên tên, coi như là đánh dấu. Thứ đơn sơ như thế ta cùng Lăng Thiên chỉ có thể cười khổ.

"Lăng Thiên, không phải Doya Molice nói nơi cô ấy chôn thần khí có hồ sao? Chúng ta lấy cái này làm tiêu chuẩn tìm đi."

Lăng Thiên gật đầu, sau khi nhìn kỹ bản đồ vạch ra ba cái hồ trong đó rồi nói:

"Trước tiên tìm ba cái này. Thời gian nhiệm vụ cho là hai tuần, tính toán thời gian đi về cùng tốn hao khi làm nhiệm vụ, cộng thêm việc hệ thống không có khả năng cho thời gian quá khít khao, vì vậy mục tiêu có khả năng nhất chính là trong phạm vi này. Ba cái hồ này tương đối khả nghi."

"Có đạo lý. Chúng ta đi hồ Mona trước, rồi đi hồ Thiên Âm hướng bắc, sau cùng vòng đến hồ Tịch Trạch. Đi như vậy sẽ không lặp lại đường, nên sẽ tỉnh lược được thời gian nhất. Cho dù phải đi toàn bộ thì cũng chỉ cần một tuần, cho dù không tìm được cũng đủ cho chúng ta tính toán tiếp."

Tiểu Hắc cùng con báo Ám Ảnh bị kêu là Ám Ảnh thả tốc độ chạy băng băng ở trong rừng. (Lăng Thiên thật đúng là lười.)(Anh Nhiên chê anh Thiên lười đặt tên ấy, anh ko nghĩ lại mình xem đặt tên cũng chỉ toàn là màu XD~)

Ta cưỡi trên người Tiểu Hắc cảm thụ được gió thổi qua bên người, cảm nhận được đầy đủ lạc thú của mấy người thích tốc độ. Lăng Thiên một bên chạy một bên còn có nhàn nhã mà hỏi ta:

“Thứ rung động rung động trên tóc cậu kia là cái gì? Trước đó đã thấy. Đừng nói với tôi đó là nơ bướm.”

Lườm anh ta một cái:

“Đây là Tiểu Bích, Truy Tùy Giả mới của tôi. Đây chính là vũ khí bí mật của tôi đó. Ngày nào đó có cơ hội cho anh kiến thức sự lợi hại của nó một chút. Bảo chứng khiến anh kinh hách.”

“Không tồi, trông rất đẹp, y chang đồ trang sức.”

Giận, cái tên này dám xem thường bảo bối ta thật vất vả mới thu được!

“Tiểu Bạch, cắn hắn!”

Tiểu Bạch vù một cái nhảy qua, nằm trên cánh tay Lăng Thiên há miệng liền cắn. Lăng Thiên giơ tay lên chọc chọc nó, nói:

“Răng của nhóc con này quá nhỏ, cắn không được. Cho nhóc bự con cậu cưỡi kia đến may ra mới có khả năng.”

Hừ, ta biết mà, tên này khẳng định da dày một vòng. Quét nhìn bộ giáp mỏng màu đen của anh ta một cái, hỏi:

“Thứ này thoạt nhìn rất cao cấp. Gia tăng phòng ngự đúng không? Bao nhiêu?”

“320. Còn gia tăng xuất thủ cùng nhanh nhẹn.”

Thứ tốt, thuộc tính gia tăng xuất thủ rất hiếm thấy nha. Lại một lần nữa khẳng định vận khí của cái tên Lăng Thiên này không phải tốt bình thường.

Một đường đi không ngừng, chờ khi chúng ta chạy đến hồ Mona trời cũng đã tối. Xa xa, thấy một đầm nước bích xuất hiện, không khí ẩm ướt hơn, vụ khí lượn lờ phiêu đãng giữa cây cùng cây, một bức phong cảnh tuyệt đẹp.

“Thật xinh đẹp. Địa phương của tinh linh quả nhiên không tầm thường. Không biết những bí cảnh của phương đông có thể cũng đẹp được như thế hay không.”

“Yên tâm đi, tiên cảnh phương đông khẳng định cũng là danh bất hư truyền. Bất quá nơi này hình như không phải hiếu khách như vẻ ngoài, muốn an tâm ngắm cảnh, phải đuổi những thứ không hữu hảo kia đi trước rồi lại nói.”

Ta đã sớm thấy một con quái vật lớn từ trong rừng nhảy ra chặn đường. Cùng Lăng Thiên nhìn nhau cười, chúng ta đồng thời phi thân nhảy lên. Thành quả của hai tuần tu hành, đã đến thời điểm lấy ra biểu hiện một chút.

57. Quyển 3 - Chương 9: Tiết 9

Editor: Toujifuu

***

Không lấy trang bị rớt ra, một kiện trang bị trắng hơn cấp sáu mươi hiện tại trong mắt chúng ta căn bản là không đáng tiền. Bất quá mấy cái kim tệ kia cũng không tệ lắm, không thể không bù một chút. Không nghĩ tới một tên nhóc lớn như thế, khi đánh ngược lại không phí khí lực gì.

“Lăng Thiên, anh nói xem chúng ta sau khi trở về có phải là có thể ‘đi ngang’ hay không?” (đi ngang: ở đây có nghĩa là ‘hoành hành’, ý anh Nhiên chỉ là mình có thể ‘hoành hành thiên hạ không cố kỵ’, dạng như siêu cấp cao thủ ấy.)

Lăng Thiên cổ quái mà nhìn ta chăm chú, đi tới sờ sờ trán ta:

"Không phát sốt a."

"Đi, để cho tôi YY một chút cũng không phạm pháp." (YY = mơ mộng, hoang tưởng)

"Ha ha,"

Lăng Thiên cười âm trầm:

" 'Đi ngang' là không có khả năng, cậu cũng không phải cua (ảnh chơi chữ nha~ XD~~). Bất quá tôi nghĩ chờ chúng ta đuổi kịp đẳng cấp, ngược lại có thể khiêu chiến những tên trên bảng kia một chút." ('bảng' ở đây là bảng xếp hạng đẳng cấp. Còn khi anh Thiên nói 'đuổi kịp đẳng cấp' ý là đuổi kịp cấp bậc trung bình hiện nay của những người chơi khác, 2 anh ấy luyện lại cho nên tính ra đẳng cấp thua khá xa những cao thủ khác, nên mới dùng từ 'đuổi kịp'.)

Cũng không biết anh ta nghĩ tới cái gì, mà nhe răng nhếch miệng, sẽ không phải là dự định muốn tìm người nào đó gây phiền phức đấy chứ? Vậy đến lúc đó ta có nên giúp anh ta hay không đây? Ừm, nếu như anh ta không tiếp tục mỗi ngày tìm ta gây phiền phức nữa, vậy giúp một chút cũng được. Xem, ta khoan hồng độ lượng cỡ nào a. (=_= anh tự sướng vừa thôi, cứ chờ đi… *hehe*)

"Chủ nhân, chủ nhân, bên này có thứ tốt."

Tiểu Bạch bị ta thả đi làm lính trinh sát đã lủi trở về. Tiểu Bạch sau khi tiến hóa có một kỹ năng gọi là Thần Giác, có thể phóng ra thần niệm tiến hành trinh sát trong phạm vi lớn, rất thuận tiện. Đương nhiên, là phải tốn linh lực, linh lực hiện tại của Tiểu Bạch chỉ có thể nhìn được những thứ trong phạm vi ba trăm mét. Điều này rất tốt, chí ít cảm tri của ta còn xa mới đạt được loại trình độ đó. Bởi vậy Tiểu Bạch đã bị ta hoàn toàn dùng làm thám báo. Hiện tại nó lại phát hiện cái gì?

Theo chỉ điểm của nó, ta cùng Lăng Thiên đi tới bên hồ. Quái phụ cận nơi đây không nhiều, cách rất xa mới có vài con đang chầm chậm uống nước, không hề phát hiện chúng ta. Tiểu Bạch chỉ chỉ hồ nước nói:

"Bên trong có cái gì đó, hình như là một đoạn cầu thang đá."

Cầu thang đá? Vận khí của chúng ta sẽ không phải tốt như vậy chứ?

"Thông hướng nơi nào?"

"Không biết, em lại không biết bơi, không thể đi xuống."

Tiểu Bạch lắc lia lắc lịa cái đầu nhỏ, nó là một con hầu tử không biết bơi, trời sinh đối với nước không có hảo cảm, có thể phát hiện dị thường dưới nước đã là không tồi.

"Tôi xuống xem. Cậu xem chừng những nhóc kia."

Lăng Thiên chậm rãi trượt vào trong nước, để ta lưu lại "canh chừng" cho anh ta. Đàn quái xa xa thoạt nhìn rất nhàn nhã, không có dấu hiệu di động về phía chúng ta. Ta vẫn duy trì cảnh giác, ẩn núp ở bên hồ. Cùng tự nhiên đồng hô đồng hấp, để cho sự tồn tại của bản thân trở nên mờ nhạt là một trong những năng lực hữu dụng nhất mà ta học được trong khoảng thời gian này. Giờ khắc này, tâm của ta yên tĩnh không gợn sóng tựa như mặt hồ bên cạnh. Tiểu Hắc cùng Ám Ảnh theo hai phương hướng đi đến rừng cây phía sau ta, chúng nó sẽ từ một nơi bí mật gần đó bày ra đạo cảnh giới thứ hai, để đảm bảo hành động của chúng ta không phát sinh điều gì ngoài ý muốn.

Không qua bao lâu sau, Lăng Thiên đã nổi lên. Anh ta vẫy tay với ta, ta đeo cung lên xong cũng xuống nước. Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc đều không cùng xuống, ngược lại Tiểu Bích trên tóc ta không hề rời khỏi, sau khi nó vào nước theo sự phiêu động của sợi tóc mà phiêu động, thân thể tự nhiên phát sinh một đạo ánh sáng yếu ớt, bảo hộ bản thân không bị thấm ướt. Ta kinh ngạc một chút, lại cao hứng lên. Có loại bản lĩnh này, về sau Tiểu Bích có thể tùy thời theo ta, thuận tiện rất nhiều nha.

Không cần Lăng Thiên dẫn đường, ta vừa xuống nước liền thấy được thềm đá kia. Trơ trọi đứng ở trong nước, thoạt nhìn như là tàn tích của một kiến trúc nào đó.

Bơi đến gần, mới thấy rõ đó hình như là một đoạn cầu thang được cố ý xây thành như vậy, cũng không biết là niên đại nào, bộ dáng rất xưa, trên đỉnh còn có một đài cao nho nhỏ. Trong lòng ta ngầm nói thầm,

không biết là người nào dở hơi như vậy, xây một thứ nửa dài không ngắn chẳng cao không lùn như thế, lại còn đặt ở trong nước!

Lặn xuống đáy hồ, lọt vào trong tầm mắt là một mảng cát sỏi trắng ngần, chôn lấp phần dưới của cầu thang đá. Lăng Thiên chỉ chỉ nơi cầu thang đá bị che lấp, bơi qua quét ra một ít cát, ta mới phát hiện phía dưới còn có một bộ phận.

Quét cát trắng ra một chút, bí mật của đáy hồ xuất hiện ra trước mắt. Một ít đồ hình không rõ ý nghĩa được khắc trên một phiến đá, nối tiếp phần gốc của cầu thang đá, thoạt nhìn là một cái chỉnh thể. Theo đồ án tìm xuống, nguyên lai phiến đá này được thiết lập vây quanh dựa vào cầu thang đá, một hình tròn hoàn chỉnh. Ta cùng Lăng Thiên mỗi người nghiên cứu một hồi, sau khi dùng hết hơi mới trở lại mặt nước.

"Du Nhiên, nhìn ra cái gì rồi?"

Ta nghĩ nghĩ, không quá xác định mà nói:

"Những bức vẽ đó có chút giống như là một chuyện xưa. Có hai loại người, tai nhọn có thể là tinh linh, còn có một loại đầu to thân nhỏ tôi không nhận ra. Thoạt nhìn như là nhóm đầu to đang tiến hành nghi thức nào đó, mà các tinh linh xông đến, nhiễu loạn bọn họ. Về sau hai bên đánh nhau. Tôi cảm thấy chuyện xưa này chưa kết thúc, kết cục không được vẽ ra."

"Nói như vậy ở đây hơn phân nửa không có quan hệ gì tới đá Thần Tinh. Có thể là di chỉ của bộ lạc cổ xưa nào đó."

Ta cũng cảm thấy như thế, đã nói mà, chúng ta không có khả năng có vận khí tốt như vậy, thoáng cái đã tìm được đá Thần Tinh kia.

"Vậy xuất phát đi hồ phía dưới đi. Hồ Thiên Âm từ nơi này đi khoảng chừng cần thời gian cả ngày."

Lần nữa lên đường, đã không còn được yên bình như trước. Có lẽ là cách Tinh Linh Thành càng ngày càng xa, chủng tộc quái vật cũng càng hưng thịnh. Ta cùng Lăng Thiên cẩn thận một đường, sau cùng vẫn bị một tên nhóc bự con chặn đường.

Con quái kia có hai con mắt tựa như bóng đèn, miệng rất dài, răng nanh lộ ra ngoài miệng. Hai cái sừng uốn lượn thành một hình dạng cổ quái, mọc trên đỉnh đầu. Một ít dịch nước miếng màu xanh lá rỉ ra từ khóe miệng, rơi trên mặt đất, liền toát ra một trận khói nhẹ, rõ ràng có độc.

Ta cùng Lăng Thiên đồng thời lấy ra một lọ dịch thể màu lục nhạt rồi uống vào, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm nhóc bự con kia.

"Lăng Thiên, hiệu quả phòng độc của thuốc giải độc chỉ có mười phút, tốc chiến tốc thắng."

Lăng Thiên nhẹ gật đầu, không hề chớp mắt mà nhìn phía trước. Nhẹ nhàng, rút ra thanh kiếm, động tác kiên định lại dịu nhẹ, không có một chút thanh âm. Ta cúi hạ thân mình xuống, thối lui về phía sau, dư quang khóe mắt đảo qua, Tiểu Hắc đã nấp sau một cây đại thụ bên trái, nó đang chờ cơ hội. Tiểu Bạch thì sao? Ta giật mình, ý thức của Tiểu Bạch truyền tới:

"Chủ nhân, bên phải phía sau các anh một trăm mét có một đám quái nhỏ, em sẽ dẫn bọn nó rời đi. Những phương hướng khác lân cận đây không có quái, các anh có thể yên tâm đánh."

Có Tiểu Bạch thực sự là thuận tiện hơn nhiều, còn chưa bắt đầu đánh, nó trước hết đã giúp chúng ta thanh lý xong hiện trường. Kế tiếp, liền xem chúng ta đối phó con độc vật không biết tên kia thế nào.

"Con quái này có độc, tôi chủ công."

Làm một thủ thế với Lăng Thiên, Lăng Thiên hiểu ý của ta, gật đầu. Nghiêng người lộ ra nửa thân mình từ sau thân cây ẩn núp, ta kéo căng cung nhắm chuẩn sườn cổ của con độc vật kia. Kỳ thực mắt của nó cũng là nhược điểm rất tốt, thế nhưng quái cao cấp đều rất nhanh nhạy, loại khu nhược điểm rõ ràng như mắt thông thường sẽ được đặc biệt chú ý bảo hộ, trái lại không nhất định có thể một tiễn đã trúng. Đây là kinh nghiệm mà mấy ngày qua ta tổng kết ra.

Gió nổi lên, trong nháy mắt nó phất qua thân thể ta, tiễn đã bay ra từ trên dây. Tiếng gió che đi thanh âm tiễn phá không, một tiễn hoàn mỹ, ta tận mắt nhìn thấy mũi tên chớp động hàn quang đâm vào trong

da lông màu xám vàng.

58. Quyển 3 - Chương 10: Tiết 10

Editor: Toujifuu

***

Mắt thú âm ngoan nhìn chằm chằm ta thẳng tắp, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua quái bị trúng một tiễn còn không có nửa điểm dao động. Chẳng lẽ thứ màu đỏ chảy ra kia không phải máu của nó sao? Hay là nó căn bản không có cảm giác đau?

Trong nháy mắt, độc thú động. Chân sau hữu lực đạp một cái trên mặt đất, nhảy nhào qua. Tốc độ như gió cùng khí thế hung mãnh kia khiến cho ta trực giác thấy cự ly hơn trăm mét căn bản ngăn cản không được nó tiếp cận. Rất nhanh, phi thường nhanh, nếu như không phải có cây cối cách trở, ta tin chắc nó chỉ cần nhảy mấy cái là có thể chạy tới bên người ta. Ta bắt đầu lui về phía sau, thuần thục mà lách mình giữa cây với cây, lợi dụng lộ tuyến không trật tự kéo dài thời gian đối phương tới gần, nhưng cũng chỉ được như thế. Căn bản không để cho ta có thời gian kéo cung, dừng lại một chút cũng không dám, chỉ càng không ngừng chạy, chuyển hướng, nhảy đi… Trong trực giác, ta biết không thể chạy xa, đã tiếp cận vị trí Tiểu Hắc ẩn nấp, ta có thể cảm thụ được nó đang vận sức chờ phát động.

Mượn lực nhảy trên một khối đá, một đạo bóng đen sát qua bên tay phải ta. Tiểu Hắc, tới rất tốt! Ta đáp xuống đất đồng thời xoay người, tiễn đã khoác lên trên cung ở giữa không trung, xuất cung, nhắm chuẩn, phóng tiễn liền mạch lưu loát, độc thú bị một kích đột nhiên của Tiểu Hắc hấp dẫn một giây chú ý lại trúng một tiễn. Khiến cho ta lạnh người chính là nó vẫn như không có bất luận cảm giác gì, lập tức bỏ qua Tiểu Hắc đang tránh vào trong rừng, đuổi theo ta.

Con quái này 'nhìn trúng' ta rồi sao? Ta một bên chạy, một bên phiền muộn. Lăng Thiên tên hỗn đản kia, nếu không đi ra tôi sẽ bị đuổi kịp a! Ngay khi trong lòng sốt ruột, ta rốt cục đã thấy được Lăng Thiên. Tiểu tử kia hơn phân nửa là vừa thấy ta dẫn độc thú đi, liền chạy qua bên này. Ta biết anh ta có chủ ý gì, chẳng phải là tính toán chênh lệch thời gian sao, thế nhưng anh ta lại không nhìn xem tốc độ của cái con đuổi theo phía sau kia nhanh tới trình độ nào, nếu như là ta khi mới đến rừng rậm tinh linh, sớm đã bị đuổi kịp. May mắn cuối cùng cũng để cho anh ta cản được, khi lách người đi ta rốt cục thở phào nhẹ nhõm. Đối với lực công kích của Lăng Thiên ta rất có lòng tin, không sợ anh ta kéo đi không được độ cừu hận của độc thú. (Giải thích chút về đoạn này: khi anh Nhiên bị dí, anh Thiên đã chạy đến chỗ khác chờ sẵn mai phục, mà chờ ở đoạn cách khá xa, nên anh Nhiên mới phàn nàn là nếu là anh Nhiên trước đây (khi chưa có thực lực như bây giờ) sẽ bị quái đuổi kịp trước khi đến được chỗ anh Thiên mai phục, nhưng cũng may là anh Nhiên chạy nhanh, đã đến đc chỗ anh Thiên trc khi bị quái 'hun pp' XD~)

Lắc mình đứng trên một gốc cây khô ngã đổ ở phía trước, trong lòng định ra kế hoạch. Tiểu Bích trên tóc ta vỗ vỗ cánh, chuẩn bị ổn thỏa.

Lấy ra vài nhánh tiễn mới từ trong vòng tay cắm vào túi tiễn, một nhánh trong đó được ta gác trên dây cung. Loại tiễn này rất không giống với tiễn bình thường, toàn thân do một loại vật liệu gỗ màu đỏ chạm khắc thành, không có bất luận vết nối nào. Trên thân tiễn có khắc một vòng phù văn tinh tế, màu đỏ sậm sáng bóng lúc ẩn lúc hiện. Đây là bảo bối ta vét ra được ở Tinh Linh Thành, các tinh linh rót lực lượng ma pháp vào bên trên. Theo trưởng lão Kocuria nói, chế tác những ma pháp tiễn này không dễ, bọn họ cũng không có nhiều. Ta vét đi hết tổng cộng hai bó (bốn mươi nhánh), lão đầu tinh linh kia liền đầy mặt đau lòng, chết sống không chịu cho thêm. Hiện tại, ta ngược lại rất muốn thử xem uy lực của nó, có phải thực sự lợi hại như lời các tinh linh hay không.

Lăng Thiên đã cùng độc thú liều mạng hai lượt, thế nhưng độc tính quá mạnh mẽ, Lăng Thiên vào lần huy kiếm thứ ba mượn lực con thú thối lui về phía sau. Khi anh ta nhìn về phía ta, tiễn của ta đã xuất thủ. Một tiếng kêu nhỏ, tiễn màu đỏ lửa ở không trung tự cháy, mang theo hỏa diễm oanh hướng độc thú. Tiễn này

thực thích làm náo động, ngươi bay thì bay đi, kêu cái gì? Ta cảm thấy kì lạ, thế này không phải là đang nhắc nhở địch nhân chú ý sao? Ngoài dự liệu của ta chính là, độc thú kia cư nhiên không trốn, khi tiếng tiễn vang lên ngơ ngác mà nhìn qua, dường như đột nhiên bị định thân. Cho dù chỉ có trong nháy mắt, khi nó phục hồi tinh thần lại muốn tránh, tiễn đã bay đến bên người.

Một tiễn này bắn ra phải nói là độc, sau khi ma pháp tiễn màu đỏ đâm vào thân thể nó oanh một tiếng nổ ra, nửa thân mình của độc thú đều bị nổ đến mức da tróc thịt bong. Lần này biết đau rồi chứ? Nhìn độc thú đau rống mãnh liệt, trong lòng ta vô cùng sảng khoái. Ai kêu ban nãy ngươi ác hình ác trạng mà đuổi theo ta, cái này kêu là phong thuỷ chuyển luân phiên! (tựa như 'vận đổi sao dời')

Độc thú cũng là loại ngoan cường, sau khi kêu đau một tiếng cư nhiên không giảm tốc độ, mang theo phân nửa thân thể bị nổ nát kia xông qua, nhìn khí thế kia hình như so với ban nãy chỉ có hơn chứ không kém. Ta cười lạnh nhìn nó, không nhúc nhích đứng ở tại chỗ. Trong tay càng không ngừng bắn thêm hai tiễn, vận khí rất tốt mà ra được một cái công kích song bội. Độc thú kia chỉ qua hai tiễn đã tới trước mặt, thế nhưng ta thế nào có thể thực sự để cho nó nhào tới trên người? Khẽ lách mình, ba đạo nhân ảnh sắp thành hàng ngang. Ba người giống nhau như đúc đứng ở nơi đó, độc thú nhào tới giữa không trung ngây người một chút, vẫn là lựa chọn người đứng ở vị trí cũ. Điều này ở trong dự liệu của ta, ta sở dĩ chọn chỗ này chính là có mục đích. Sau khi độc thú kia bổ nhào qua, chợt nghe một tiếng va chạm vang lên, thân ảnh kia lung lay vài cái rồi biến mất, chỉ để lại độc thú vì cắm đầu đụng phải tảng đá lớn sau thân cây mà nằm úp sấp ở nơi kia.

Ta chân chính sớm đã vọt ra chỗ khác, một bên chạy qua chỗ Lăng Thiên, một bên đắc ý cười. Cổ nhân có ôm cây đợi thỏ, ngày hôm nay ta ôm đá đợi thú, cũng không tệ nha. ^^

Lăng Thiên đối mặt ta yên lặng bật cười, dựng ngón cái với ta, ném xuống bình nước thuốc đã uống hết trong tay, chạy qua chỗ độc thú. Thừa nó bệnh lấy mệnh nó, độc thú không may kia bị ta nổ đến gần chết, Lăng Thiên cho nó thêm một trận khoái kiếm "sấm sét" nữa, rất nhanh đã giết tên nhóc hung mãnh này đến mức không còn ra hình dạng. Chỉ tiếc bộ da lông kia, nếu có thể bảo lưu lại, khẳng định là khối tài liệu tốt. Ta có chút đau lòng mà nhìn Lăng Thiên đâm ra trên người độc thú vô số lỗ nhỏ, tuy rằng nhìn anh ta múa kiếm cũng thực đẹp mắt vui lòng, thế nhưng không cần phải trả nhiều tiền như vậy chứ? Tên nhóc đó tốn của ta một nhánh ma pháp tiễn quý giá đó nha!

"Giết chết Thú Mỏ Nhọn Răng Độc, thu được kinh nghiệm..."

Ta nhìn lướt qua gợi ý của hệ thống, nguyên lai thứ này gọi là Thú Mỏ Nhọn Răng Độc. Thật đúng là hình tượng.

"Lăng Thiên, đừng đâm nữa, xem xem rớt cái gì."

Lăng Thiên nhặt về hai kiện đồ, mấy đồng kim tệ cùng một khối đá màu lục cổ quái. Khối đá kia thoạt nhìn xấu xí không thu hút, như cái lò xo từng vòng từng vòng, toàn thân còn có mụn. Cầm nơi tay tra xét, hệ thống liền cho một cái giải thích "Hòn đá không biết tên". Ta cùng Lăng Thiên nhìn nhìn nhau, thứ này có cần lấy hay không? Không gian vòng tay của chúng ta đều rất quý giá, lúc đi ra nhồi đầy vật phẩm bổ cấp vào. Nếu như muốn chứa cái này, phải vứt đi vật phẩm vốn chứa bên trong. Thế nhưng thoáng nghĩ lại, trong trò chơi rất nhiều vật phẩm "không biết tên" sau khi tìm được cách dùng sẽ phát hiện đó là những thứ hiếm thấy rất trọng yếu. Vậy có nên đánh cuộc một chút hay không đây? Ta nghĩ nghĩ, lấy tảng đá kia qua nói:

"Để tôi cất đi, tiễn của tôi mang nhiều, có một ô chỉ còn một chút, vứt đi cũng không sao, vừa vặn trống để chứa nó."

Đem tảng đá cổ quái này cất vào trong bao, ta chuẩn bị lần nữa lên đường. Lăng Thiên lại đi qua chọc chọc Tiểu Bích trên tóc ta hỏi:

"Chiêu ban nãy kia là kỹ năng đặc biệt của nhóc này? Cậu thu được thứ rất hữu dụng a."

Tiểu Bích vù một cái chạy thoát khỏi ngón tay anh ta, bay đến bên kia tóc ta rồi đáp xuống. Nó lên xuống rất nhẹ, dừng trên mái tóc dài bị gió thổi bay của ta, cùng với tóc bị thổi đong đưa đến đong đưa đi. Ta bắt lấy nhóc đang nghỉ trên tóc túm ở trong tay, phòng ngừa Lăng Thiên lại động thủ động cước với nó. Cái người này, không thể nhìn được chuyện ta có đồ tốt.

Một cái bóng trắng trắng nho nhỏ từ trên trời giáng xuống, đáp xuống trên vai trái ta, Tiểu Bạch đã trở về. Tiểu Hắc cùng Ám Ảnh ban nãy không biết trốn đi nơi nào cũng chạy qua. Ta ôm Tiểu Hắc cọ cọ, may mắn không bị thương. Tiểu Hắc nói với ta:

"Chủ nhân, vị đạo trên người quái vật ban nãy kia rất thối, khẳng định không biết giết bao nhiêu sinh linh. Chủ nhân nếu như giết thêm nhiều loại ác thú này một chút, có thể được rất nhiều danh vọng."

Ta vừa nghe, mở ra bảng giao diện, phát hiện danh vọng quả nhiên tăng thêm một trăm điểm. Mũi Tiểu Hắc cư nhiên có thể ngửi ra công đức của con quái nào nhiều, vậy về sau quét công đức không phải rất thuận tiện sao? Chỉ là, Tiểu Hắc a, nhóc xác định tổ tiên của nhóc không có quan hệ gì với cẩu chứ?

59. Quyển 3 - Chương 11: Tiết 11

Editor: Toujifuu

***

Hồ Thiên Âm cùng hồ Mona rất không giống nhau. Nếu như nói hồ Mona là thục nữ yên lặng, vậy hồ Thiên Âm chính là nha đầu hoang dã chạy điên loạn giữa núi. Diện tích của nó không lớn, có hai dải sông nhỏ hợp tại nơi đây, lại theo một dải sông lớn bên kia chảy đi. Dòng nước ra vào chảy xiết, một khắc không ngừng, cách thật xa cũng có thể nghe thấy tiếng nước ào ào.

So sánh với quá trình tra xét yên tĩnh khi ở hồ Mona, hồ Thiên Âm bên này lại náo nhiệt hơn nhiều. Buông tay trái đang giơ cung xuống, ta một lần nữa lấy ra một ít nhánh tiễn bổ sung đầy túi tiễn. Tiểu Hắc đi tới, ở bên người ta nằm sấp xuống liếm liếm móng vuốt của chính nó, lần tấn công ban nãy hình như khiến nó bị thương. Tiểu Bạch cầm lấy một chuỗi sáng trong suốt gì đó nhảy qua, hình như là vòng cổ, con đại tinh tinh ban nãy kia thực rộng rãi a.

Hiện là ngày thứ hai chúng ta đến hồ Thiên Âm, ngay từ đầu hoàn toàn không dự liệu được sẽ gặp phải nhiều quái như vậy, khiến cho tiến trình của ta cùng Lăng Thiên trở nên thong thả. Đến bây giờ, chúng ta chỉ vừa mới tiếp cận bờ hồ, một đường cơ hồ đều là giết mà tới, quái bất đồng chủng loại, bất đồng hình thể, bất đồng năng lực tầng tầng lớp lớp, vài lần còn thiếu chút nữa khiến ta cùng Lăng Thiên rơi vào vòng vây. Tiểu Bạch xem như là lập công lớn, Thần Giác của nó hữu hiệu giúp chúng ta tránh được vài lần nguy cơ, bằng không cho dù ta cùng Lăng Thiên không chết, cũng chỉ có nước chạy trốn.

Tiếp nhận chiến lợi phẩm Tiểu Bạch đưa tới, ta vỗ vỗ đầu của nó lấy làm biểu dương. Tiểu Bạch lủi lên bờ vai ta, nói:

"Chủ nhân, chúng ta đã gần tiếp cận địa phương kỳ quái trong hồ kia rồi. Từ nơi này xuống nước là gần nhất. Bất quá trong hồ hình như có quái cá, các anh phải cẩn thận một chút."

Lăng Thiên từ trong rừng đi tới, y phục của anh ta dính không ít vết máu đỏ đỏ đen đen, có thể thấy được độ kịch liệt của trận chiến ban nãy bên chỗ anh ta. May mắn những vết máu này qua một hồi hệ thống sẽ tự động thanh trừ, bằng không một thân bộ dáng này của anh ta xuất hiện trong thành thị thật đúng là sẽ dọa ngất mấy tiểu cô nương.

"Lăng Thiên, Tiểu Bạch nói trong hồ nước có quái cá. Tôi xuống xem trước, nếu như quả thật là địa phương chúng ta cần tìm anh hãy xuống."

Lăng Thiên gật đầu, anh ta biết ta có Tiểu Bích, có thể lợi dụng huyễn ảnh phân thân né tránh những quái cá kia, có thể tránh khỏi đấu trực diện làm lỡ thời gian ở mức lớn nhất.

Dòng nước của hồ Thiên Âm rất xiết, sau khi xuống nước ta có thể cảm thụ được lực trùng kích của nó. May mắn kỹ năng bơi của ta không tồi, sau khi cố sức bơi trong nước một đoạn, kỹ năng bơi cư nhiên từ trung cấp lên tới cao cấp, xem như là có thể bơi tương đối thoải mái ở trong nước.

Cẩn thận vòng quanh những quái cá kia mà bơi tới. Nước của hồ Thiên Âm không thể so với hồ Mona trong suốt thấy đáy, dòng nước đùng đục trở ngại đường nhìn của ta, bởi vậy ta có thể nhìn thấy chỉ trong cự ly hơn mười thước, xa thêm chút nữa, chỉ có một chút cái bóng mơ hồ lay động. Tra xét quái cá chỉ có thể dựa vào cảm tri của thân thể, đương nhiên khiến cho tốc độ của ta giảm đi. Nhưng biện pháp như vậy cũng không bảo đảm, tuy rằng cảm tri của ta được thêm điểm không ít, nhưng cũng chịu không nổi nhiều quái như vậy a! Huống hồ ở đây còn là địa bàn của người ta. Không phải đó sao, con cá đuổi theo phía sau kia rõ ràng đã phát hiện ta. Mà con phía bên tay trái kia cũng không có thời gian nhường cho ta vòng ra, hiện tại ta chỉ có thể một lòng một dạ, phát huy tốc độ lớn nhất xông về phía trước, hy vọng có thể có vận khí tốt, không bị vây lại.

Dựa vào phân thân của Tiểu Bích cùng thị lực hữu hạn, ta hiểm hiểm tránh thoát vài lượt vây đuổi chặn đường của càng ngày càng nhiều quái cá, nhưng lại đâm đầu vào một vùng xoáy nước. Dòng nước ở đây phức tạp, có xoáy nước ta tuyệt không thấy kỳ quái, bất quá khi đang chạy trốn đột nhiên nhìn thấy vẫn bị kinh hách nhảy dựng. May mắn ta thấy sớm, sớm một bước tránh ra, bằng không bị nó hút vào thì xong.

Có được có mất, ta bị vây giữa mấy cái xoáy nước tránh trái tránh phải, không còn tiếp tục bị đàn quái cá truy kích nữa. Những sinh vật dưới nước kia biết rõ sự lợi hại của nơi đây, xa xa đã tản ra. Thế nhưng ta làm thế nào đi ra ngoài đây? Ta hiện tại bị vây giữa mấy cái xoáy nước, giữa đôi bên chúng nó vẫn duy trì một loại cân đối, bên ngoài sóng nước xoay vần, trung gian lại gió êm sóng lặng. Ta hiện đang đứng ở chỗ yên bình hiếm hoi của nơi đây, trời biết ban nãy là vào bằng cách nào, hiện tại ngược lại ra không được. Làm sao bây giờ đây?

Hướng lên khẳng định không được, là người đều biết càng hướng lên diện tích xoáy nước càng lớn, vậy chỉ có thể hướng xuống. Chung quy không thể ở chỗ này chờ đến khi hết hơi, chết trở về nha.

Sau khi hạ quyết tâm ta liền bơi thẳng một đường hướng xuống. Nhìn không ra hồ Thiên Âm này cũng thực sâu, tốn mấy phút còn chưa thấy đáy, thế nhưng có thể thấy dưới nước không xa có một cái bóng đen đen xuất hiện. Cái dạng kia thoạt nhìn rất quen mắt, là cái gì? Ta tràn đầy hiếu kỳ mà tiếp cận, phát hiện đó cư nhiên cũng là một đoạn cầu thang không dài không ngắn.

Ngay khi ta vừa ngây người, phía dưới đột nhiên xuất hiện một cỗ lực hút, hút ta xuống. Ngay khi cả kinh còn tưởng rằng là mạch nước ngầm ta không phát hiện ra nào đó, ai biết khi bị kéo xuống tới nơi mới cảm giác hình như không phải như vậy. Không gian này không có nước, dưới chân ta tất cả đều là cát trắng mịn, không khí rất tốt, không có hiện tượng bí hơi. Tòa cầu thang đá cổ quái kia ngay bên người ta không xa, phạm vi xung quanh khoảng chừng năm mươi mét tựa như bị một cái lồng kính nhìn không thấy bao lại, nước bị ngăn cách bên ngoài. Địa phương như vậy rất có chút tương tự Thủy Tinh Cung của Hải Duyên Thành, chỉ là diện tích nhỏ hơn nhiều.

Ta rất nhanh quét ra cát trắng dưới bậc đá, ở đây quả nhiên cũng có bức vẽ. Chuyện xưa tựa hồ là phần tiếp tục của hồ Mona, một hồi chiến tranh kia đánh tới sau cùng tinh linh lui về, thế nhưng gia viên của nhóm đầu to cũng bị phá hư. Bọn họ bắt đầu di chuyển, muốn tìm một gia viên mới. Sau đó, bọn họ tìm được một cái hồ, ta thầm nghĩ có thể chính là hồ Thiên Âm. Tại bên hồ này bọn họ gặp một đám ngựa trên đầu có mọc một sừng, chẳng lẽ là Bạch Kỳ Mã trong truyền thuyết? Cũng không biết đoán đúng hay không, coi như là vậy đi. Nhóm Bạch Kỳ Mã cùng nhóm đầu to nổi lên xung đột, lại một lần huyết chiến phát sinh. Sau cùng nhóm đầu to rốt cục đánh bại Bạch Kỳ Mã, một người đầu to cao nhất đứng trên bậc đá, xem ra như là đầu lĩnh, một tay hắn giơ thứ gì đó như một thanh quyền trượng, tay còn lại chỉ hướng phương xa, phía dưới khắc một tảng lớn chi chít người cúi đầu quỳ lạy. Bức vẽ sau cùng, là lớn nhất, khắc ra một tòa thành nhỏ xây ven hồ, ba dải sông từ trong thành chảy qua, ở trong hồ có một đài cao, thủ lĩnh đầu to trước kia cùng một tên mặc trường bào đeo vương miện hình như là nhân loại đứng phía trên bắt tay nhau, thuyền nhỏ xung quanh vây quanh bọn họ, rất nhiều đầu to ngồi bên trên.

Chuyện xưa rất truyền kỳ, ta phỏng đoán nhóm đầu to nhất định là định cư ở hồ Thiên Âm. Về phần bọn họ vì sao sẽ biến mất, không phải điều ta có thể suy đoán. Chỉ là nhìn bức vẽ sau cùng này, bọn họ nhất định cũng có thời kì rất huy hoàng. Nhưng điều đó và ta có quan hệ gì đây? Ta muốn tìm chính là bảo bối của nữ thần tinh linh tộc, mà không phải nghiên cứu văn minh cổ xưa biến mất. Thở dài, mất công phu lớn như vậy chạy tới, vẫn là không có kết quả.

Chọn phương hướng dòng nước tương đối ôn hòa mà bước vào trong nước, ta cảm giác tựa như xuyên qua

một tầng lá mỏng, áp lực nước lập tức gia tăng lên trên người ta. Ra sức bơi a bơi, lại là một phen đọ sức đuổi cùng trốn (⁀), ta bình an trở lại trên bờ. Đem chuyện xưa thấy dưới nước nói cho Lăng Thiên, Lăng Thiên cười:

"Không tồi a, tuy rằng không tìm được vật phẩm nhiệm vụ, bất quá cuối cùng cũng cho cậu xem xong chuyện xưa."

"Tôi cũng không phải đi xem chuyện xưa -_-. Đi thôi đi thôi, tiếp tục đứng ở chỗ này lát nữa lại có quái chạy tới."

Chuẩn bị xuất phát, phía trước chờ chúng ta chính là mục tiêu sau cùng của chuyến này —— hồ Tịch Trạch. Hy vọng đến lúc đó có thể có thu hoạch.

60. Quyển 3 - Chương 12: Tiết 12

Editor: Toujifuu

Đi đi lại đi đi, thời gian hai ngày vượt qua trong tình trạng đi đi dừng dừng.

Hồ Tịch Trạch ở phía đông nam hồ Thiên Âm, cách khá xa. Sau khi đi một ngày, ta cùng Lăng Thiên mới thoát khỏi vòng quái vật dày đến dọa người bên hồ Thiên Âm. Mặc dù ở bên trong giết mấy con lấy mấy thứ là rất sảng khoái, thế nhưng cho dù người làm bằng sắt cũng chịu không nổi bị đánh hội đồng một khắc không ngừng a! >

"Trời ạ, những tên đó thực sự là điên rồi. Tôi cho tới bây giờ chưa từng thấy quái của nơi nào có nhiều chủng loại như vậy còn dày đặc như thế. Ở đây sẽ không phải là đại bản doanh quái vật của rừng rậm tinh linh đấy chứ?"

"Thế nhưng rất khiến người ta hưng phấn không phải sao? Tôi có thể tinh tường cảm giác được bản thân đang tiến bộ."

Lăng Thiên trầm thấp mà cười, vẻ mặt thỏa mãn. Cái tên biến thái này! Lườm anh ta một cái, loại người bình thường như ta đây, là không có khả năng so sánh với biến thái.

Từng trải qua một phen huyết chiến, đường đi phía sau để cho ta cảm giác yên tĩnh giống như đang dạo chơi ngoại thành. Thường thường vài nhóm quái vật nhảy ra chẳng qua chỉ là vật phẩm điều hòa nho nhỏ. Vào ngày thứ hai khi mặt trời xuống núi, chúng ta rốt cục cũng tới được trạm sau cùng của ba mục tiêu.

Bất đồng với sự ôn hoà của Mona, hung hiểm của Thiên Âm, hồ Tịch Trạch là yên tĩnh, đặc biệt khi nhìn dưới ánh trăng, rất có loại vị đạo thoát khỏi phàm trần. Ánh trăng như yêu tinh linh động, nhảy múa trên mặt hồ, một ít cỏ nhỏ không rõ ven hồ cũng lay động theo. Từng viên từng viên ánh sáng từ dưới đất bốc lên, phiêu động giữa cây cùng cây, tựa như ảo mộng. Duỗi tay bắt lấy một đóa, nguyên lai là một loại hoa nhỏ bé tựa như nhung cầu, sáng lên dưới ánh trăng, bị gió thổi qua liền bay ra đầy trời.

"Tiểu Bạch, có phát hiện gì không?"

Máy trinh trắc toàn phương vị đa công năng loại hình tự động – Tiểu Bạch cổ quái mà lắc đầu:

"Trong hồ cái gì cũng không có, rất sạch sẽ. Nếu như là ban ngày, các anh liếc mắt một cái đã có thể thấy đáy hồ, nước rất cạn."

"Không thể nào, chẳng lẽ chúng ta nghĩ sai rồi? Cái gọi là cấm địa kia không ở chỗ này?"

Sắc mặt ta có chút trắng. Nghĩ lại nếu như thực là đã đoán sai, vậy lại phải đi đâu tìm cái cấm địa đáng chết kia đây? Biển rừng mênh mang a, kêu chúng ta mò kim đáy biển cũng phải cho chút đầu mối a!

Tiểu Bạch chần chừ nói:

"Cũng không nhất định là sai. Em phát hiện một chỗ rất cổ quái, Thần Giác của em không xuyên vào được. Thế nhưng không ở trong hồ, mà là nơi hơn hai trăm mét hướng bắc."

"Đi xem. Nhiệm vụ cũng không nói cấm địa là ở trong hồ."

Lăng Thiên vừa nhắc ta cũng phản ứng lại. Đúng vậy, Doya Molice cũng không nói cô thiết lập cấm địa ở trong hồ, chỉ là nói bên cạnh cấm địa cô thiết lập có cái hồ xinh đẹp mà thôi. Chỉ là bởi vì chúng ta phát hiện bậc đá cổ quái ở đáy hồ Mona, mới có thể đem toàn lực chú ý tới trong hồ.

Theo chỉ điểm của Tiểu Bạch, chúng ta đi tới phiến địa phương khiến cho nó cảm thấy cổ quái kia. Xa xa đã thấy một mảnh trắng bóng dưới ánh trăng. Đến gần hơn chút, ta bỗng nhiên phát hiện những bóng trắng gì đó kia, tất cả đều là hài cốt. Không phải của nhân loại, nhìn hình dáng khung xương như là loài thú tương đối cao lớn nào đó. Lấy lên một bộ xương sọ khô, hình dáng có chút giống đầu ngựa, chỉ là trên đầu nhiều thêm một nhánh sừng dài nhọn nhọn. Sừng này trắng noãn như ngọc, không dính chút bụi, dưới ánh trăng cũng có thể nhìn ra đường văn xoắn ốc xinh đẹp trên đó.

Lấy tay kiểm tra, tính chất mát mát lạnh lạnh có chút giống như ngọc, không quá giống như xương động vật. Ta chung quy cảm thấy đã từng thấy qua thứ tương tự thế này ở nơi nào đó, là ở nơi nào nhỉ?

"Nghĩ cái gì?"

Lăng Thiên vỗ vỗ vai ta, sáp qua nhìn thứ trong tay ta. Ta chỉ chỉ cái đầu ngựa mọc sừng kia (tha thứ ta tạm thời kêu như vậy):

"Thứ này hình như tôi đã thấy qua ở nơi nào rồi."

Lăng Thiên nhìn chăm chú, xoa đầu ta:

"Ngốc, không phải cậu đã nói thấy bức vẽ ở hồ Thiên Âm có Bạch Kỳ Mã sao?"

"Đúng vậy, đây khẳng định là Bạch Kỳ Mã!"

Ta đã hiểu rõ. Lập tức giận dữ trừng:

"Không được sờ đầu tôi!"

Lăng Thiên tiểu nhân kia đã sớm một bước nhảy ra, coi như không nghe thấy. -_-

Chúng ta tốn chút thời gian thận trọng kiểm kê di hài của Bạch Kỳ Mã ở đây một chút, phát hiện không dưới trăm con. Số lượng này để cho chúng ta lắp bắp kinh hãi. Tên tuổi của Bạch Kỳ Mã rất lớn, tuy rằng chúng ta chưa từng thấy qua, thế nhưng phỏng đoán đẳng cấp tuyệt đối không thấp. Vậy là ai có thể giết chết nhiều Bạch Kỳ Mã như vậy?

"Không có khả năng là tinh linh, Bạch Kỳ Mã trong truyền thuyết của bọn họ là sinh vật rất thần thánh. Vậy trong rừng rậm này còn có cái gì có thể uy hiếp đến chúng nó đây?"

Ta bỗng nhiên phát hiện trong một khối xương ngực của Bạch Kỳ Mã có đâm một nhánh trường mâu. Rút ra nhìn nhìn, thiết kế giản đơn, không có bất luận chỗ nổi bật nào, chỉ có khắc một ký hiệu kỳ dị ở phần đuôi tay cầm, mà ký hiệu này để cho ta tìm được đáp án.

"Lăng Thiên, tôi biết đây là chỗ nào rồi."

Lăng Thiên từ trong đống xương ngẩng đầu lên nhìn ta. Ta huy huy trường mâu này nói:

"Còn nhớ chuyện xưa tôi đã kể với anh về trận đại chiến giữa người đầu to cùng Bạch Kỳ Mã không? Ở đây chính là chiến trường. Nguyên lai những người đầu to kia lần đầu tiên di chuyển là tới hồ Tịch Trạch, ở chỗ này gặp phải một đàn lớn Bạch Kỳ Mã, sau khi đánh một trận mới chuyển đến hồ Thiên Âm. Tôi lúc trước luôn luôn tưởng đó là chuyện phát sinh ở hồ Thiên Âm, nên không nghĩ đến phương diện này. Hiện tại xem ra chiến trường ở đây mới đúng."

"Có đạo lý. Nhìn những bộ xương này hẳn là đã chết rất nhiều năm. Bất quá những người đó cũng thực không may, đầu tiên là đánh một trận với tinh linh, sau đó lại gặp phải một đàn lớn Bạch Kỳ Mã."

"Đích xác, vì vậy mấy cái sừng của Bạch Kỳ Mã vừa vặn tiện nghi cho chúng ta. Tìm hai nhánh lớn mang về, nói không chừng các tinh linh sẽ thích."

Trong mắt ta nhất định đang lóe kim quang, sừng của Bạch Kỳ Mã a, bất luận thứ gì trong truyền thuyết cũng đều là thứ tốt, nếu như các tinh linh có thể sử dụng nó tạo vài món trang bị tốt thì tốt rồi. Cho dù không được, ta cũng có thể đổi chút ma pháp tiễn với bọn họ, thứ đó dùng quá tốt. Bất quá nhiều Bạch Kỳ Mã ở chỗ này như vậy làm gì đây? Sẽ không phải là hội họp đấy chứ. ^^

"Chủ nhân, bên này có cái gì đó."

Thanh âm của Tiểu Bạch truyền đến từ xa xa. Ta ngẩng đầu nhìn, nó đứng trên một đống loạn thạch huy móng vuốt với ta.

Cùng Lăng Thiên nhảy lên đống loạn thạch kia, phía sau lại là một mảnh trời đất khác. Một mảnh cỏ hoang, vài khối đá cực đại đặt tán loạn trong vùng cỏ cao đến thắt lưng. Tiểu Bạch chú ý tới chúng cũng bởi vì hoa văn bên trên. Trên mỗi một khối đá đều có đồ án tạo hình dây leo cùng hoa mạn đằng* tinh tế, rất giống với những thứ ta nhìn đã quen ở Tinh Linh Thành. Còn có hai khối được viết lên văn tự tinh linh, đáng tiếc ta xem không hiểu nội dung bên trong.

"Du Nhiên, tôi nghĩ chúng ta tìm đúng nơi rồi."

Lăng Thiên đứng trong bóng râm của một khối đá nói với ta. Ta đi qua theo, mới phát hiện phía sau bóng râm cư nhiên là một sườn dốc hướng xuống, một ít trụ đá thô to, tượng đá tinh mỹ, nóc đá thật dài chất đống đổ trái ngã phải, bởi vì có sườn dốc cùng cây rừng che, không đứng trên đỉnh sườn dốc này là căn bản không phát hiện ra được.

"Ở đây hình như là di chỉ của thần điện. Những kiến trúc đó không giống phòng ốc bình thường."

"Các tinh linh cho ai xây thần điện đây? Còn có nhiều Bạch Kỳ Mã như vậy thủ hộ."

Lăng Thiên cười khẽ, bộ dáng nắm chắc mười phần mà nhảy xuống. Aiz, sao cứ xông vào trong như thế, nếu như quả thật là địa điểm nhiệm vụ, nữ thần người ta nói có kết giới a, trời biết có cái gì nguy hiểm hay không.

"Tiểu Bạch, xem xem phụ cận nơi đây còn có chỗ nào cổ quái không. Tiểu Hắc, chúng ta đi."

Theo sau Lăng Thiên nhảy xuống, tên đó liền lập tức chạy đi thật xa. Đáy dốc không lớn, thoạt nhìn tòa thần điện này nguyên bản cũng không được xây quá quy mô. Chỉ chốc lát sau, chúng ta đã tìm được một nơi khả nghi.

Đây thoạt nhìn là một tòa tế đàn, theo bố cục hẳn là ở trung tâm của thần điện trước đây. Phía trên cắm một cái giá, bất quá do thiếu một chân mà nghiêng lệch, đầy bụi. Thế nhưng nếu như thận trọng quan sát có thể phát hiện tòa tế đàn này cũng không đơn giản như vẻ ngoài của nó. Trên mặt tế đàn có khắc rõ ràng không phải là hoa văn trang trí bình thường, trong một vòng tròn khắc năm góc nhọn, rất nhiều ký hiệu đặc biệt tràn ngập giữa các mặt trống trong đó. Nếu như không đoán sai, đây là một ma pháp trận. Không chỉ một chỗ này, sau khi chúng ta quét ra đá vụn trên mặt đất, phát hiện trên mặt đất cũng có một ma pháp trận cùng loại, vây toàn bộ tế đàn bên trong. Phạm vi to lớn, ta cùng Lăng Thiên thanh mở cự ly gần mười thước ma pháp trận còn chưa lộ ra hoàn toàn. Trong đầu ta bỗng chốc nhớ tới một từ:

"Kết giới!"

Lăng Thiên động động miệng, cũng nói ra những lời này đồng thời với ta. Nhìn nhau cười, Lăng Thiên lập tức nghiêm túc lên:

"Ở đây hơn phân nửa chính là chỗ thần khí mà Doya Molice nói. Thế nhưng kết giới của cô ta bị phá, chúng ta đến không hề cảm giác thấy một chút trở ngại chính là chứng minh. Thủ vệ của cô ta cũng đã chết, là bị người đầu to giết chết. Như vậy tôi nghĩ thần khí ở đây hơn phân nửa cũng bị lấy đi."

"Có khả năng nhất chính là người đầu to lấy. Bất quá Lăng Thiên, chúng ta hình như đã quên một chuyện rất trọng yếu."

Lăng Thiên ném đến ánh mắt nghi vấn.

"Chúng ta đã quên hỏi vị nữ thần đại nhân kia, thần khí của cô nàng là bộ dáng gì." (=_= em bó tay với 2 anh!!)

Ta thấy khóe miệng Lăng Thiên khẽ giật. Ha ha, không nghĩ tới hai người được xưng là lão thủ trò chơi như chúng ta đây cũng sẽ phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy.

"Vậy hiện tại làm sao?"

"Không phải cậu nói trong hồ Thiên Âm cái gì cũng không có sao? Vậy tôi nghĩ chúng ta nên trở về tìm các tinh linh. Thứ này chỉ có hai người chúng ta sợ là tìm không được."

Ta gật đầu, gọi Tiểu Hắc cùng Ám Ảnh tới, chúng ta một khắc không ngừng chạy về Tinh Linh Thành.

61. Quyển 3 - Chương 13: Tiết 13

Editor: Toujifuu

***

Uống nước Bách Hoa độc hữu của tinh linh, ta thở hắt ra thật dài. Từ hồ Tịch Trạch một hơi chạy về Tinh Linh Thành, cho dù là ở trong trò chơi cũng khiến ta mệt muốn đứt hơi. Ta nửa nằm trên ghế ở Lục Chi Thính, nhìn trưởng lão Kocuria cùng mấy vị cấp cao của tinh linh tộc ở một bên nói nhỏ, bộ địa đồ đều sắp bị bọn họ lật nát, ban nãy còn đưa đến một đống sách dày đến mức có thể làm gạch trái tra phải tìm, cũng không biết lúc nào mới có thể ra được kết quả.

Buồn chán mà mở ra bảng nhiệm vụ, ban nãy có gợi ý của hệ thống, ta còn chưa kịp xem đây. Hiện tại lật lật, phát hiện ở dưới nhiệm vụ chủ tuyến 'yêu cầu của nữ thần' nhiều thêm một nhiệm vụ chi nhánh. Hừ hừ, nhiệm vụ này làm thì làm, có cần phải lăn qua lăn lại chúng ta như thế không?

Thần khí thất lạc (nhiệm vụ chi nhánh một 'yêu cầu của nữ thần'): Trợ giúp tinh linh tộc tìm được nơi tọa lạc của thần khí thất tung. Phần thưởng nhiệm vụ: Chúc phúc của Bạch Kỳ Mã (bảo thạch sơ cấp) một viên.

Bảo thạch a, ánh mắt ta sáng lên. Thứ tốt, ta đây có phải nên vì chuyện này mà xuất nhiều lực một chút hay không đây? ^^

"Hai vị dũng sĩ, trải qua sự kiểm chứng của chúng tôi, địa phương các ngươi tìm được đích thật là thần điện rừng rậm mà nữ thần thiết lập kết giới tại viễn cổ, có ghi chép rằng bên trong bảo tồn một kiện bảo vật của thần. Mà nhìn hoa văn hai nhánh sừng của Bạch Kỳ Mã này hẳn là sừng của Bạch Kỳ Mã thành niên cấp cao. Địa phương được nhiều Bạch Kỳ Mã thủ vệ như vậy, chúng tôi suy đoán cũng chỉ có thể là cấm địa nơi nữ thần đặt thần khí. Tiếc nuối chính là, hiện tại không thấy thần khí, hơn nữa chuyện nhiều năm trước như vậy, chúng tôi cũng không biết bắt tay đi tìm từ nơi nào."

Lăng Thiên hỏi:

"Các người biết kiện thần khí kia đến tột cùng có bộ dáng gì không?"

Kocuria sửng sốt:

"Các ngươi không biết sao? A, là chúng tôi sơ sót. Nguyên tưởng rằng thần khí có kết giới thủ hộ, các ngươi vừa nhìn là có thể nhận ra. Thần khí kia là một cây quyền trượng. Phía đỉnh trượng khảm nạm một viên bảo thạch cực đại chính là đá Thần Tinh."

Quyền trượng a, ta không tự chủ được mà nhớ tới cây quyền trượng bị thủ lĩnh đầu to giơ lên cao trên bức vẽ ở hồ, phía trên khảm một viên bảo thạch lớn vô cùng.

"Tôi nghĩ có lẽ cây quyền trượng kia tôi đã thấy. Bất quá là trên một bức vẽ."

Trưởng lão Kocuria kích động hỏi:

“Thực sao? Ở nơi nào?”

“Ở đáy hồ Thiên Âm. Lăng Thiên, còn nhớ những bức vẽ tôi nói với anh không? Bên trong bức lớn nhất có vẽ thủ lĩnh của người đầu to giơ một cây quyền trượng trên tay, phía trên có một viên bảo thạch rất lớn. Lúc đó tôi còn tưởng rằng đó là tượng trưng cho thân phận, không lưu ý. Hiện tại nhớ lại, có lẽ thật là thần khí bị bọn họ lấy đi cũng không chừng.”

“Nói như vậy, các vị tốt nhất nên theo chúng tôi đi hồ Thiên Âm một lần, tận mắt nhìn những bức vẽ đó.”

Ý kiến của Lăng Thiên vừa vặn hợp tâm ý các tinh linh, bọn họ rất nhanh triệu tập đội ngũ tinh anh tròn năm mươi người, xuất phát hướng hồ Thiên Âm. Ở trên đường, ta được trưởng lão Kocuria giảng giải một chút, những người đầu to kia trên sách cổ của bọn họ cũng có ghi chép, kêu là người Medarmin, là một trong những thổ dân cổ xưa nhất của rừng rậm tinh linh. Vào mấy nghìn năm trước còn cùng các tinh linh sinh sống ở trong rừng rậm. Chỉ là quan hệ giữa hai chủng tộc luôn luôn không tốt, thường có chiến đấu phát sinh. Đột nhiên có một ngày, các tinh linh phát hiện những người Medarmin đó biến mất, chỉ để lại bộ lạc trống rỗng của bọn họ. Từ đó về sau, các tinh linh cũng không còn thấy chủng tộc này ở trong rừng rậm tinh linh nữa. Trong năm tháng mấy nghìn năm, ngay cả thôn xóm của bọn họ cũng bị thiên nhiên vô tình vùi lấp, cũng không còn tìm thấy một tia vết tích nữa. Nếu như không phải chúng ta phát hiện bức vẽ ở đáy hồ, có thể ngay cả chính các tinh linh đều đã quên từng có một nhóm hàng xóm như vậy.

Có đại bộ đội của tinh linh mở đường, những quái vật trong rừng rậm không còn có thể cấu thành uy hiếp nữa. Khi hơn mười danh cao thủ tinh linh nhất tề xuất chiêu, tràng diện đó mới được gọi là đồ sộ, hiệu quả thanh quang của các loại kỹ năng cấp cao trong rừng rậm để cho ta đại khai nhãn giới, cùng so sánh với công thành chiến từng trải năm đó cũng là mỗi bên mỗi vẻ. Một đường giết đến bên hồ, mười danh tinh linh cộng thêm ta cùng Lăng Thiên cùng xuống nước. Những quái cá trong nước kia ngược lại cũng rất thông minh, biết chúng ta người đông thế mạnh, đều không đến trêu chọc, đúng thực là mấy con khi nhược sợ cường mà.

Không phí khí lực gì, mọi người đã đi tới không gian nho nhỏ nơi đáy hồ. Giống như lúc ta tới, khắp nơi đều là cát trắng, những bức vẽ bị ta quét cát lộ ra còn chưa bị che lấp.

Trưởng lão Kocuria vừa thấy những bức vẽ này liền kích động không ngừng, mang theo mấy lão đầu tinh linh khác nhào qua. Ta cùng Lăng Thiên rất biết điều mà không đi quấy rầy bọn họ, không nhìn ra, những tinh linh này còn có tinh thần nghiên cứu mạnh như thế.

Chuyên gia chính là không tầm thường, bọn họ không chỉ nhìn ra được rất nhiều chi tiết ta không chú ý tới từ trên bức vẽ, còn tìm thêm được một ít nơi bí ẩn ta không phát hiện ra. Nguyên lai bị lấp dưới cát không chỉ có những bức vẽ này, ngoài vòng bức vẽ còn có một ma pháp trận rất to. Nhìn vẻ mặt các tinh linh hoặc kinh hỉ hoặc ngưng trọng, đây tựa hồ là một phát hiện thực khó lường.

“Trưởng lão Kocuria, trên bức vẽ kia là thần khí chúng ta cần tìm sao?”

Kocuria từ trên mặt đất đứng lên quét quét cát bụi trên y phục, cười khổ mà nói:

“Đó đích thật là thần khí của nữ thần chúng tôi, so với đồ hình lưu truyền trên sách cổ hoàn toàn giống nhau. Hiện tại có thể khẳng định thần khí là bị người Medarmin cầm đi. Hơn nữa chúng ta cũng biết những người Medarmin đó đi nơi nào. Thế nhưng…”

Rất tốt, có mục tiêu là dễ làm rồi. Thế nhưng nội dung phía sau a, đương nhiên chính là chuyện của ta cùng Lăng Thiên.

“Xin nói cho chúng tôi biết ở nơi nào mới có thể tìm được thần khí?”

Mấy lão đầu tinh linh nhìn nhau cười, Kocuria nói:

“Các ngươi thực sự là bằng hữu nhiệt tình. Có hai vị ở đây, tôi nghĩ thần khí của nữ thần nhất định có thể lấy lại được. Theo chúng tôi quan sát, ma pháp trận này là một truyền tống trận cực đại. Những người Medarmin đó là được truyền tống đi. Mà căn cứ theo bộ bức vẽ sau cùng bọn họ lưu lại, tôi tin tưởng bọn họ là cùng nhân loại kết thành đồng minh, đi thế giới nhân loại. Mà thần khí, cũng tất nhiên bị đưa đến xã hội nhân loại. Thế nhưng ngươi biết, tinh linh chúng tôi cùng nhân loại đã rất lâu không có liên hệ, bởi vì

một ít nguyên nhân, chúng tôi hiện tại không thể xuất hiện tại xã hội nhân loại. Vì vậy, hành trình thu hồi thần khí lần này, chúng tôi không giúp được gì cho hai vị. Xin tha thứ."

Tha thứ, đương nhiên tha thứ, đây là hệ thống đặt ra a. Bất quá, ta có phải có thể lấy một chút bồi thường hay không đây? ^^

"Chúng tôi rất nguyện ý trợ giúp bằng hữu tinh linh hữu hảo. Thế nhưng ngài biết chúng tôi không phải người đại lục phương tây, cho nên muốn ở xã hội nhân loại của đại lục phương tây tìm thần khí về, cũng không phải chuyện dễ dàng. Bởi vậy tôi muốn mang một chút nhu yếu phẩm đi. Có thể chứ?"

Có lẽ là nghĩ đến phải đem hai con "cừu nhỏ" chúng ta vứt đến cái "nơi hung hiểm" của nhân loại kia, Kocuria có chút ngượng ngùng, đáp ứng rất sảng khoái. Một hồi đến Tinh Linh Thành, không chỉ đem hai viên "Tâm của Bạch Kỳ Mã" ta cùng Lăng Thiên hẳn nên có cho chúng ta, còn rộng rãi mà lấy ra một nhóm nước thuốc, nhánh tiễn cùng vật tư chiến lược cao cấp, ngay cả ma pháp tiễn khiến hắn đau lòng cũng cho ta thêm hai bó. Đương nhiên, ta nghĩ hiện tại thái độ của hắn đối với ma pháp tiễn đã rộng rãi hơn một chút, hơn phân nửa hẳn là cũng có quan hệ tới một đống lớn sừng của Bạch Kỳ Mã đang chờ bọn họ đi thu kia. Ha ha, bọn họ không biết trong mỗi bao của ta cùng Lăng Thiên cũng chứa một nhánh lớn, thật vất vả mới tới một lần, loại thổ sản này, thế nào có thể bỏ qua đây?

62. Quyển 3 - Chương 14: Tiết 14

Editor: Toujifuu

Tâm của Bạch Kỳ Mã (bảo thạch sơ cấp): Phụ gia ma pháp hệ điện sơ cấp cho vũ khí, mỗi một lần công kích, đều sẽ có chứa thương tổn hệ điện, 10% tỷ lệ tê lệt.

Ma pháp hệ điện, thành thật mà nói ta cảm thấy tác dụng đối với ta không lớn, ma pháp tiễn thuộc tính điện ta đã thấy, vừa ra tay liền lách tách rung động, thực sự không tương hợp với nguyên tắc "len lén phóng thương" ta truy cầu. Thuộc tính tê lệt kia rất khiến người ta nước bọt, thế nhưng chỉ có tỷ lệ 10%, so với thuộc tính liên xạ 30% của ta còn kém xa. Thế nhưng nếu có 20% thì tương đối khả quan. Híp mắt nghĩ nghĩ, thở dài, thôi đi, xem ra lần này vẫn là tiện nghi cho tiểu tử kia. Hồi tưởng lại hình như sau khi cùng anh ta tổ đội đều là anh ta chiếm tiện nghi a, rượu uống là ta ủ (anh ta chỉ lo há miệng), bán đồ là ta đi (anh ta chỉ lo phân tiền), phiên dịch là ta đảm đương (anh ta có nghe không có hiểu), lần này cầm viên bảo thạch còn phải cho anh ta ><>

"Lăng Thiên, kiếm của anh có thể khoan đúng không? Cầm cái này gắn luôn đi."

Bảo thạch màu trắng vẽ ra một hình cung xinh đẹp trong không trung, được anh ta tiếp lấy. Lăng Thiên rõ ràng sửng sốt:

"Cậu không cần sao?"

"Thanh Linh của tôi đã rất mạnh, hơn nữa ma pháp hệ điện với tôi mà nói quá làm người khác chú ý, không phải thuộc tính tốt."

Lăng Thiên ngẫm lại, gật đầu, chuyển tay đem hai viên bảo thạch cùng giao cho thợ rèn tinh linh. Khỏi nói, tay nghề của tinh linh dùng để làm nghề rèn ta không dám nói, thế nhưng khảm những vật nhỏ này ngược lại rất thích hợp. Nhìn nhìn trường kiếm sau khi khảm lên hai viên bảo thạch, thân trường kiếm mảnh không có hoa văn quá phức tạp, tương đối đặc biệt chính là chuôi kiếm được chạm khắc thành hình dáng hai cành cây quấn lấy nhau, phiến lá giao nhau, mỹ quan trang nhã. Hiện tại khảm lên hai viên bảo thạch màu trắng, như là nở ra hai đóa hoa nhỏ, tôn đẹp cho nhau.

"Kiếm này gọi là gì? Đã sớm muốn hỏi."

"Nguyên bản kêu Mộc Nha, hiện tại kêu Lôi Nha."

Lăng Thiên vuốt thân kiếm, bộ dáng rất thoả mãn. Nghe tên đã biết là thanh kiếm tốt.

Khi chúng ta lại một lần nữa đứng ở đáy hồ Thiên Âm, ta cùng Lăng Thiên đã điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất. Tiểu Bích ở vị trí cũ, Tiểu Bạch ngồi trên đầu vai ta. Ta cùng Lăng Thiên mỗi người một thân áo choàng dài từ đầu đến chân, Tiểu Hắc cùng Ám Ảnh lẳng lặng nằm bên người. Vì không muốn cho các người chơi tây đại lục chú ý, ta cùng Lăng Thiên quyết định hết thảy hành sự điệu thấp. Tuy có hai nhóc bự con Tiểu Hắc cùng Ám Ảnh mười phần hấp dẫn ánh mắt, thế nhưng trước tiên vẫn phải che lại bộ dáng của hai chúng ta, chí ít trong khoảng thời gian ngắn có thể không khiến người ta hoài nghi thân phận người phương đông của chúng ta.

Bạch quang quen thuộc, cùng cảm giác bị kéo dài tựa như khi đến, ta cảm thấy mình như vừa mới ngồi tàu điện cao tốc xong. Xem ra rừng rậm tinh linh này cách đại lục phương tây cũng không gần a.

Khi lần nữa xuất hiện, trước mắt cát vàng.

Thái dương chiếu sáng chói trên đỉnh đầu. Cồn cát cao thấp gắn bó cuộn sóng, kéo dài hướng phương xa, thẳng đến chân trời. Chúng ta đứng bên trong một bức tường đổ nát chỉ còn lại có chân tường, ngoại trừ tiếng gió, cái gì cũng không nghe thấy.

Quay đầu lại, những bức tường đổ nát như vậy còn có không ít, có thể thấy được vào không biết bao nhiêu năm trước nơi đây nhất định là một thành trấn không nhỏ, chỉ là bị bỏ hoang đã lâu. Nơi chúng ta đứng thoạt nhìn như là một tòa viện, hoặc là phòng ốc rất lớn, bốn mặt đều có phần sót lại của chân tường. Mà ma pháp trận dưới chân đã rất cũ, rất nhiều nơi đều bị che lấp dưới cát, thấy không rõ. Đầu ta đầy hắc tuyến, loại truyền tống trận này cư nhiên còn có thể dùng, hẳn cũng chỉ có trong trò chơi mới có loại thiết định này. Nếu như là trong hiện thực, không cần nói những ma pháp trận thần kỳ tinh diệu này, dù chỉ là một thiết bị điện bình thường, cũ thành như vậy sớm đã ngừng hoạt động. (Đương nhiên, trong hiện thực cũng không có ma pháp trận.)

"Du Nhiên, ở đây hẳn là địa phương người Medarmin đã từng ở."

Lăng Thiên vào thời điểm ta nhìn xung quanh kiểm tra những thứ còn sót lại bên cạnh, phát hiện một ít tranh vẽ cùng văn tự trên một mặt tường. Ta đi qua nhìn, tuy rằng loang lổ mơ hồ, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn ra hình dáng đầu to đặc hữu của người Medarmin.

"Thành thị của người Medarmin, nhất định sẽ có đầu mối cho chúng ta. Tòa di chỉ này thoạt nhìn không nhỏ, chúng ta chỉ còn một tuần, nắm chặt thời gian tìm xem đi."

Hai chúng ta cưỡi lên Tiểu Hắc cùng Ám Ảnh, chạy băng băng trong phiến di tích này. Từng đoạn đổ nát thê lương, từng khối phiến đá cột trụ, nhất nhất lướt qua trước mắt chúng ta. Còn có những phòng ngói cửa hiên tàn di kia, đều nhất nhất nhìn kỹ. Khiến người ta thất vọng chính là chúng ta ngoại trừ tìm được vài bức bích hoạ khó hiểu cùng vài câu văn tự không trọn vẹn không được đầy đủ mà người Medarmin viết, thu hoạch gì cũng không có.

"Tiểu Bạch, nhóc xác định ở đây không có địa phương nào đại loại như tầng hầm gì đó chứ? Thực sự không có? Thực sự thực sự không có?"

Tiểu Bạch đầy mặt vô tội nhìn ta, rất khẳng định mà gật đầu. Ta ai thán:

"Nhiệm vụ này ai thiết kế a! Không thể giản đơn hơn một chút sao?"

Lăng Thiên cười:

"Bỏ vốn cao mới có tiền lời cao, nếu nhiệm vụ không khó thế nào phần thưởng sẽ nhiều như vậy? Muốn ăn được cỏ ngon, con ngựa phải nhanh chạy."

Hừ hừ!!

"Đừng quên, anh cũng là một trong số đó."

"Đúng, vì vậy tôi quyết định chạy nhanh lên một chút."

Lời còn chưa dứt, Lăng Thiên vỗ Ám Ảnh chạy đến phía trước.

"Uy, hiểu quy tắc thi đấu hay không a? Muốn chạy cũng phải đồng thời bắt đầu mới tính a!"

Giục Tiểu Hắc đuổi theo, cái tên tiểu nhân đoạt chạy trước kia, nhất định không thể bại bởi anh ta!

Không biết là bởi Lăng Thiên trời sinh cảm giác phương hướng tương đối tốt, hay anh ta căn bản là con rơi của nữ thần may mắn? Chạy loạn một mạch giống như chúng ta, sau nửa tiếng đồng hồ cư nhiên cũng thấy được cái bóng của thành thị. Không phải di tích, mà là thành thị chân chính, thoạt nhìn quy mô rất lớn, ta đoán là một tòa chủ thành hệ thống của phương tây.

Đối với vấn đề vận khí của Lăng Thiên, ta đã lười tiếp tục đi nghiên cứu, tòa thành trước mắt này châm lên hy vọng mới của ta. Nắm thật chặt áo choàng, ta cùng Lăng Thiên đi đến phương hướng cửa thành.

Phiến sa mạc ngoài cửa thành hẳn là một trong những điểm luyện cấp của tòa thành này, rất nhiều người chơi ở chỗ này đánh quái bò cạp, sao biển các loại. Ta vứt ra mấy cái kỹ năng công cộng "Điều Tra" học được khi cấp năm mươi ở chỗ tinh linh, phát hiện ở đây phổ biến là quái cấp năm mươi —— sáu mươi, vậy những người chơi kia hơn phân nửa cũng là trình độ này. Âm thầm lưu tâm nhân số một chút, hình như so với nhân số cấp năm sáu mươi chỗ chúng ta cũng không khác nhau bao nhiêu. Hiện tại người chơi bên đại lục phương đông cấp sáu, bảy mươi chiếm chủ lưu, hơn cấp tám mươi có thể tính là cao thủ, trên cấp chín mươi chính là nhân vật lĩnh quân trên bảng xếp hạng. Về phần cấp trăm, tựa hồ còn chưa xuất hiện. Tuy rằng nhìn theo bảng, hai tuần trước đã có người đến cấp chín mươi chín, thế nhưng nghe nói muốn lên trăm phải làm nhiệm vụ, hiện tại một người thông qua cũng không có. Có lẽ nhiệm vụ đó cũng thực biến thái, bằng không thế nào sẽ cản được đường những "cao cao thủ" kia đây? Phải biết rằng vài người trong đó đều là chủ một bang, thủ hạ huynh đệ thành đàn.

Nhưng chuyện đó với ta có quan hệ gì, ước gì bọn họ ở nơi đó mài càng lâu càng tốt, ta có thể đuổi theo kịp nha. ^^

"Cậu đang nhìn cái gì?"

"Tôi thấy nhân số mấy người chơi cấp trung đẳng kia so với bên chúng ta không khác nhau nhiều, có lẽ đẳng cấp bình quân của hai đại lục kém không lớn. Đương nhiên, cũng không nhất định. Dù sao tôi cũng chưa từng đến những chủ thành phương tây khác, nói không chính xác trình độ ở đây với phương tây mà nói là cao hay thấp."

Lăng Thiên thấp giọng cười:

"Không nghĩ tới cậu cũng thực có lòng a, thời khắc không quên trinh sát địch tình."

Cười gượng hai tiếng, nói:

"Thói quen trước đây dưỡng thành."

"Thói quen?"

Ánh mắt Lăng Thiên nhìn ta mang đầy thâm ý. Ta cả kinh, phát hiện mình nói lỡ miệng. Đồng bạn khôn khéo khẳng định đoán được cái gì đó, thế nhưng anh ta một câu cũng không hỏi. Ta không nói, anh ta liền không hỏi, đây cũng là một điểm ta thưởng thức anh ta, Lăng Thiên thực sự rất biết suy nghĩ cho người khác.

Ngẩng đầu, cửa thành ngay cách đó không xa.

63. Quyển 3 - Chương 15: Tiết 15

Editor: Toujifuu

***

Bởi vì Tiểu Hắc cùng Ám Ảnh quá mức phong cách, khi ta cùng Lăng Thiên xuyên qua từ khu luyện cấp dẫn tới từng đợt kinh thán. Bất quá do cách ăn mặc của hai chúng ta tương đối cổ quái, còn chưa có người

vây lại chặn đường, bọn họ chỉ nhìn từ xa xa, thuận tiện chỉ trỏ. Cũng có vài người từ bỏ luyện cấp, đi theo phía sau chúng ta, từ góc độ bất đồng đến quan sát hai con tọa kỵ uy vũ.

Tình huống như vậy ta cùng Lăng Thiên sớm đã có dự liệu, không nói một lời chạy về phía trước. Chỉ cần bọn họ không lao tới trêu chọc chúng ta, chúng ta liền chọn dùng thái độ hoàn toàn không nhìn. Nếu có người muốn tới trêu chọc… Đương nhiên, bọn họ cũng phải so được với tốc độ của hai nhóc bự con này đúng không? Nói chung một câu, bảo trì điệu thấp, không gây thị phi, hết thảy lấy nhiệm vụ làm chủ. Aiz, ai biểu chúng ta ở chỗ này là người thiểu số đây? Lấy lực của hai người tiến vào đại bản doanh của người ta, thật sự là kiêu ngạo không chịu nổi a.

"Lăng Thiên, Tiểu Hắc chúng nó quá bắt mắt. Chúng ta tìm một chỗ giấu bọn chúng lại đi."

"Đi khách điếm. Nga, ở đây có lẽ kêu lữ điếm, thuê một gian phòng để cho chúng nó chờ bên trong. Chúng ta đổi trang phục ra lại đi."

Ta gật đầu, đây hình như là biện pháp tốt nhất.

Khi nhìn lên cửa thành, chữ cái thể hoa phía trên ta xem nửa ngày một chữ cũng không hiểu. Tiếng Anh, nỗi đau vĩnh viễn trong lòng a! -_-

"Thành này kêu Sư Tâm Thành."

Lăng Thiên nhìn ta cùng chữ trên cửa thành trừng nhau nửa ngày một câu không nói, bày một bộ biểu tình muốn cười không dám cười giải thích. Không sao, ta biết bản thân là người mù tiếng Anh, cười thì cười đi. >< mắt="" không="" liếc="" xéo,="" ta="" đoạt="" trước="" một="" bước="" vào="">

****

Thành thị tràn ngập phong cách Ả Rập. Đây là đánh giá của ta khi lần đầu nhìn thấy. Nham thạch màu trắng xây nên cột trụ, phòng ốc, đường phố, hoàn mỹ mà bày ra mỹ cảm đối xứng. Cung điện cao lớn nơi trung tâm thành thị xa xa bị che đi, chỉ lộ ra mái vòm phía trên. Lưu ly xanh bích trên nóc chiếu rọi dương quang, hoa lệ lại trang nghiêm.

Người bên cạnh đủ các chủng loại, trắng, đen, nâu, vàng, tóc vàng, tóc hồng, tóc cam, tóc nâu… rồi còn nhiều nữa, so với đại lục phương đông thuần một sắc tóc đen mắt đen thoạt nhìn náo nhiệt hơn rất nhiều. Ngôn ngữ nói cũng bất đồng, tuy rằng tiếng Anh của ta là trạng thái thất bại, nhưng tốt xấu gì trong đại học coi như cũng từng nghe qua không phải sao? Có chút ngôn ngữ rõ ràng không phải phát âm tiếng Anh vẫn là có thể nghe ra.

Ta phải cảm tạ người thiết lập hệ thống tự động phiên dịch ngôn ngữ cho trò chơi này, thực sự là suy nghĩ quá chu đáo! Tuy rằng cái hệ thống này không thể đem lời nói của ta đồng bộ dịch thành tiếng Anh nói ra, thế nhưng có thể đem tiếng Anh người khác nói phiên dịch thành tiếng Trung để cho ta nghe hiểu. May mắn, cuối cùng cũng không phải vừa điếc vừa câm. Về phần vấn đề giao lưu, không phải còn có một tên Lăng Thiên sao? Trong rừng rậm tinh linh ta làm phiên dịch cho anh ta lâu như vậy, hiện tại cũng nên đến lúc anh ta làm việc. Xem anh ta nói tiếng Anh lưu loát như vậy, công tác này vừa vặn thích hợp.

Cũng không biết Lăng Thiên dựa vào cái gì để phán đoán phương hướng, ta theo anh ta chuyển qua mấy vòng liền thấy một gian lữ điếm xuất hiện ở trước mắt. Hành lang cột trụ màu trắng, cổng vòm hình cung, ba tầng lầu nhỏ nóc bằng thoạt nhìn không lớn, nhưng rất tinh xảo. Vào cửa lầu một là quán rượu, hiện tại đang là buổi chiều, người ngồi chỉ được nửa căn phòng. Có người chơi, cũng có NPC. Khi chúng ta vào Tiểu Hắc cùng Ám Ảnh đều ở sau người, đương nhiên bị một ít người thấy được, nhưng chúng ta căn bản không cho bọn họ cơ hội tiếp cận, trực tiếp xuyên qua mà đi. Từ một đạo cửa hông sau quán rượu ra ngoài đi lên một đạo thang lầu chật hẹp lên lầu hai, mới là lữ điếm. Nói chuyện với ông chủ choàng khăn đội đầu thuê một gian phòng bình thường, ta cùng Lăng Thiên mang theo Tiểu Hắc, Ám Ảnh đi vào.

"Mặt ngoài thoạt nhìn không giống, bất quá rất nhiều thiết định đều không khác biệt nhiều a. Kim tệ đều là thông dụng, cũng có thể cùng mang tọa kỵ vào. Tôi còn lo lắng nếu như lão bản không cho vào thì làm sao."

"Vì công bình, thiết định cơ bản của hai đại lục đều sẽ không khác biệt quá nhiều. Bằng không về sau đả thông thông đạo đại lục, các người chơi còn không làm ầm lên."

Lăng Thiên cởi áo choàng xuống, nắm lên một hũ nước trên bàn ngửa đầu uống. Hệ thống khí trời của trò chơi này làm thực quá chân thật, cho dù độ nóng thực tế không lớn, thế nhưng bị ánh nắng sáng chói phơi nửa ngày, lại che kín từ đầu đến chân như thế, cho dù là ai cũng sẽ cảm thấy ngột ngạt. Đoạt lấy nửa hũ nước sau cùng từ trong tay Lăng Thiên, ta vừa uống vừa hỏi:

"Kế tiếp làm sao? Tôi kiến nghị chúng ta đi thư viện trong thành xem xem ghi chép lịch sử. Nếu như thực có đầu mối gì, tôi cảm thấy nơi đó là có khả năng nhất. Người Medarmin khẳng định đã từng cư trú ở khối địa phương này, tòa thành thị lớn như vậy, không có khả năng một chút ghi chép cũng không có. Nhưng chúng ta vẫn nên đổi trang phục trước."

Lăng Thiên gật đầu:

"Tôi đi nghĩ biện pháp mua hai kiện trường bào cùng khăn đội đầu người địa phương thường mặc."

Anh ta kéo cửa ra, nhìn xung quanh trái phải một chút, đi ra ngoài. Không quá vài phút, lại nhảy trở về, cầm trong tay hai kiện áo choàng cùng hai dải khăn đội đầu. Cầm lấy xem, vừa dày vừa rộng, trực tiếp để cho ta nghĩ đến ông chủ quán mập mạp mới gặp lúc nãy. Áo choàng lớn như vậy mặc trên người Lăng Thiên rõ ràng có hiệu quả khôi hài, y phục quá lớn lay tới lắc lui, phía dưới lại chưa đủ dài, lộ chân ra một đoạn dài. Đương nhiên, ta mặc cũng không thích hợp, như là choàng một cái túi lớn trên người, lấy đai lưng thắt vài vòng, mới coi như cơ bản bó được. Về phần khăn đội đầu kia, hai chúng ta ai cũng chưa từng dùng, nỗ lực hồi ức lại phương pháp quấn khăn của những người trên đường khi chúng ta đi tới ban nãy, sau khi không ngừng thí nghiệm, cuối cùng cũng đem cái thứ phiền phức kia cố định trên đầu. Đương nhiên, có mỹ quan hay không chúng ta không để ý, mục đích chỉ là muốn che khuất màu tóc đen cùng hơn phân nửa khuôn mặt mà thôi. Đánh giá lẫn nhau một chút, lại cẩn thận mà nhìn lén bộ dáng của người trên đường từ cửa sổ, hình như không có khác biệt gì lớn. Người chơi ở đây tựa hồ rất hứng thú đối với những phục sức tràn ngập phong cách nước khác này, không giống trang bị mà đại bộ phận người của đại lục phương đông mặc, những trang sức y phục mắc đến mức thái quá kia chỉ có một số ít người sẽ đi mua. Ở chỗ này trong mười người chơi có tám người đều mặc y phục như vậy, có vừa người, cũng có thoạt nhìn quái dị đến cực điểm giống như chúng ta, bọn họ còn thấy thích thú.

Tình huống như vậy đương nhiên rất thuận tiện cho hai tên đục nước béo cò như chúng ta. Nhìn nhau cười, ta cùng Lăng Thiên thoải mái mà từ một sườn thang lầu khác của lữ điếm trực tiếp đi đến con hẻm phía sau. Khi quay lại đường phố chính, chúng ta rất thuận lợi mà lẫn vào trong đoàn người chơi, không hề dẫn tới bất luận người nào chú ý. Thấy những người chơi thò đầu thụt cổ canh giữ ở cửa lữ điếm kia, ta nhận ra quyết định đổi trang phục là anh minh cỡ nào a!

Bị Lăng Thiên mang theo một đường hỏi một đường đi, chúng ta đi tới quảng trường trung tâm. Cung điện lúc trước chỉ nhìn thấy mái vòm giờ xuất hiện toàn cảnh ở trước mắt. Trên tường đá cẩm thạch trắng đến mức như tuyết điểm xuyến cửa sổ hình cung màu vàng xanh cùng đồ án trang trí giản đơn, từng bậc cầu thang đá cẩm thạch màu đen tôn cung điện lên đến cao cao tại thượng. Mái vòm màu xanh bích kia hiện tại thoạt nhìn càng thêm đồ sộ, do nguyên nhân ánh sáng, góc độ bất đồng còn có thể phản xạ ra màu sắc bất đồng. Tại hai bên tòa cung điện này còn có hai tòa kiến trúc học viện đồng dạng phong cách nhưng nhỏ hơn một chút, cách một quảng trường cực đại nhìn nó từ xa xa, thư viện chúng ta muốn tìm ngay lầu ba của tòa học viện bên trái kia.

64. Quyển 3 - Chương 16: Tiết 16

Editor: Toujifuu

***

So sánh với sự náo nhiệt của quảng trường đối diện công hội chức nghiệp cùng đại sảnh nhiệm vụ, tòa kiến trúc học viện này rõ ràng quạnh quẽ hơn rất nhiều. Khi đi lên lầu ba, ta phát hiện chỉ có hai ba người đang lật xem thư tịch bên trong. Lăng Thiên tìm được quản lý viên của thư viện hỏi rõ vị trí thư tịch lịch sử,

lôi kéo ta đi thẳng qua. Ngang qua một loạt giá sách, ta có một loại cảm giác trở lại thư viện đại học. Đi thẳng đến cuối bên phải lầu ba, Lăng Thiên nói cho ta biết một loạt hàng sát tường kia đều là sách lịch sử. Ta quáng mắt một trận, nhiều như vậy, cho dù chúng ta xem cả ngày lẫn đêm, một tuần cũng xem không xong a! Tiểu sử nào đó nào đó, truyền thuyết nào đó nào đó, sử thi nào đó nào đó… Ta bị những cái tên thành đống đánh bại, kêu thảm thiết:

"Lăng Thiên, chúng ta đi tìm người hỏi một chút đi, nói không chừng có người đã xem qua ghi chép của người Medarmin, để cho bọn họ giúp chúng ta chọn đi, bằng không thế này khác gì mò kim đáy biển?"

Lăng Thiên rõ ràng cũng là đầy mặt cười khổ, lúc này một thanh âm dễ nghe vang lên ở sau người:

"Xin nhỏ giọng một chút được không?"

Ta kinh hoảng phát giác hình như bản thân vừa phạm quy củ của thư viện a, vội nói tiếng xin lỗi:

"Xin lỗi."

Giương mắt nhìn, đề ý kiến chính là một nữ hài tử tóc vàng mắt xanh, đang cau mày tràn ngập nghi hoặc nhìn ta. Mạnh phản ứng lại, hình như ta phản xạ có điều kiện mà toát ra một câu tiếng Trung. May mắn Lăng Thiên nhanh nhạy, lập tức nói tiếp cho qua, sau khi rất thành khẩn mà nói tạ tội, nữ hài tóc vàng khoát khoát tay biểu thị không sao. Sau đó, nữ hài tử rất nhiệt tình mà hỏi chúng ta có chỗ nào cần trợ giúp hay không.

Nhìn ra được đó là một người thực hoạt bát, bộ dáng khả ái tiểu ý trong trẻo, khiến người ta rất dễ sinh ra hảo cảm. Lăng Thiên hàn huyên với cô vài câu, biết được cô trong hiện thực là học sinh ngành lịch sử, ở trong trò chơi cũng đặc biệt yêu thích nghiên cứu lịch sử trò chơi, vì vậy là khách quen của thư viện. Bất quá nhiều sách như vậy, cô cũng chỉ xem được khoảng chừng phân nửa, còn chưa thể xem hết toàn bộ sách ở đây. Nghe cô nói như vậy, càng thêm kiên định ý nghĩ của ta cùng Lăng Thiên, nhiệm vụ này khẳng định không có khả năng yêu cầu chúng ta trong một tuần tìm ra được đầu mối mờ ảo vô tung kia trong đống biển sách này, khẳng định là phải nghĩ biện pháp khác. Mà tiểu cô nương trước mặt này không phải là một cơ hội sao?

"Cô xem nhiều sách như vậy, vậy cô có biết tòa di chỉ thành cổ ở đông bắc Sư Tâm Thành kia không?"

Nhắc tới chủ đề mình cảm thấy hứng thú nhất, ánh mắt của tiểu cô nương gọi là Kamale kia rõ ràng sáng lên.

"A, cái di chỉ kia sao? Tôi đương nhiên biết, đó là một đại phong cảnh của Sư Tâm Thành! Khi tôi vừa tới liền đặc biệt nhờ người mang tôi đi xem, đáng tiếc cái gì cũng không phát hiện được. Bất quá tôi luôn luôn cảm thấy nơi đó khẳng định có cố sự, những bích hoạ lưu lại kia, còn có văn tự đặc biệt, cùng với những kiến trúc phong cách kỳ dị kia nữa, thoạt nhìn hẳn là một loại văn minh phát triển rất hoàn thiện. Tiếc nuối chính là tôi đến bây giờ vẫn chưa tìm được ghi chép về tòa thành cổ kia, hơn nữa cấp của chúng tôi quá thấp, không thể trường kỳ dừng ở nơi đó nghiên cứu. Hiện tại một trong những nguyện vọng lớn nhất của tôi chính là giải khai bí ẩn của nơi đó. Trong hiện thực cũng không có di chỉ thành cổ thú vị như thế cho tôi thăm dò, không phải sớm đã bị người khác nghiên cứu, thì là còn chưa được phát hiện."

Nghe ngữ khí nhẹ nhàng mà tràn ngập nhiệt tình của Kamale, cô đối với di tích thành thị của người Medarmin kia thực rất để tâm, vậy có phải chúng ta tìm cô hỗ trợ sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều hay không đây? Cùng Lăng Thiên trao đổi một ánh mắt lòng hiểu mà không nói, Lăng Thiên hợp thời mà mở miệng:

"Kỳ thực ngày hôm nay chúng tôi đến cũng là muốn tìm đầu mối về tòa thành cổ kia. Chúng tôi trong lúc vô ý nhận được một nhiệm vụ có quan hệ tới nó, thế nhưng đến bây giờ còn chưa có người biết tình huống của nó. Nếu như Kamale tiểu thư có thể trợ giúp chúng tôi thì thật tốt quá."

"Nhiệm vụ? Vậy hai người chẳng phải đã biết tin tức gì có quan hệ tới tòa thành cổ kia?"

Nữ hài thông minh, một chút liền thấu.

"Chỉ biết chủ nhân nguyên lai của tòa thành kia gọi là người Medarmin. Đặc thù cộng đồng của bọn họ là đầu lớn hơn so với người bình thường, tựa hồ sức chiến đấu rất mạnh."

"Người Medarmin…"

Tiểu cô nương trầm tư một hồi, đột nhiên bước nhanh đến gần giá sách cực đại kia, bắt đầu tìm kiếm ở bên trong. Xem ra có hi vọng nga. ^^

"Lăng Thiên, anh thực biết dỗ dành tiểu cô nương a. Nhìn bộ dáng ban nãy của anh, không nghĩ tới cũng có thời điểm phong độ phiên phiên như thế a."

Ta nhỏ giọng nói, Lăng Thiên kéo kéo khóe miệng, nói:

"Hiện tại là chúng ta đang cầu người khác, đương nhiên thái độ phải tốt một chút. Hơn nữa tôi cũng không chỉ biết dỗ dành tiểu cô nương."

Người này, biểu dương một câu lập tức liền vểnh đuôi lên. Còn nói anh ta không chỉ biết dỗ dành tiểu cô nương, lâu như vậy, ta cũng chưa thấy anh ta dỗ dành qua người nào khác a. (Oh, vậy sao a~~ *hô hô*)

"A, tìm được rồi! Tôi nhớ là trước đây đã thấy qua mà."

Kamale giơ một quyển sách giơ giơ lên với chúng ta. Ta sáp qua nhìn, trên một tờ mở ra kia đích xác vẽ một hình tượng người Medarmin.

"Các anh nhìn ở đây, ở đây nhắc tới một hồi chiến tranh ba ngàn năm trước, quốc vương Cuồng Sư cùng hàng xóm là người Medarmin lập quy ước đồng minh công thủ. Người Medarmin về sau trợ giúp quốc vương đánh lùi sự xâm lấn của địch quốc. Còn có một tờ này, có một loại vũ khí cổ xưa, gọi là Đao Của Medarmin, xuất từ tay một chủng tộc kêu là Medarmin. Đây là tin tức văn tự ghi chép về người Medarmin."

"Không còn chuyện khác sao?"

Thật vất vả mới tìm được đôi câu vài lời ở trên sách về chủng tộc thần bí kia, lại không có quan hệ gì tới nhiệm vụ của chúng ta. Chúng ta hiện tại cần biết nhất chính là những người Medarmin kia đi nơi nào, chỉ có tìm được bọn họ, mới có thể tìm được quyền trượng thần khí.

Kamale lắc đầu:

"Tôi chỉ từng xem qua cái tên Medarmin trong quyển sách này, trong sách khác tuyệt không có giới thiệu về bọn họ."

Ta nhận lấy quyển sách nhìn nhìn mặt bìa, đây là một quyển sách gọi là Bách Quốc Chiến Ký , tác giả kêu là Iremarew Rothyo.

"Vậy cô biết người tên Iremarew này là ai không? Nếu như có thể tìm được hắn, hẳn là có thể biết được nhiều chuyện hơn."

Ngón tay thon dài của Lăng Thiên chỉ cái tên trên mặt bìa hỏi, Kamale cười khẽ:

"Đó là một vị thi nhân cùng sử học gia rất có danh của Sư Tâm Thành ba trăm năm trước, sớm đã chết. Cho dù là trò chơi, cũng không có khả năng đặt ra một người sống ba trăm năm a. Bất quá đây cũng là một biện pháp, tuy rằng tìm không được Iremarew, thế nhưng gia tộc Rothyo cũng còn người khác a. Tôi biết nhà Rothyo còn có một người, nói không chừng ông ta có thể biết được chút gì đó."

Kamale nói nói lại có chút do dự:

"Bất quá người kia… Nói như thế nào đây, tôi cũng không biết ông ta nghĩ như thế nào, dù sao không dễ ở chung lắm. Đương nhiên ông ta cũng không phải người xấu, bất quá tôi không thể bảo chứng ông ta nhất định biết, hơn nữa cho dù ông ta biết cái gì cũng không nhất định sẽ nói cho chúng ta biết. Mặc kệ, đi hỏi một chút trước lại nói đi."

"Đến, chúng ta đi mau, tôi mang các anh đi tìm ông ta."

Kamale mỗi tay một người lôi kéo ta cùng Lăng Thiên chạy hướng một góc của thư viện. Ban nãy còn nói với ta trong thư viện phải bảo trì yên lặng, hiện tại chính nha đầu này cũng chẳng thèm để ý những điều đó, chạy so với chúng ta còn nhanh hơn.

"Kamale, đừng nóng vội. Cô để cho chúng tôi đi gặp ai?"

"Người có khả năng biết tòa thành cổ bí mật kia."

Cười thần bí, Kamale đẩy ra phiến cửa gỗ khép hờ kia.

65. Quyển 3 - Chương 17: Tiết 17

Editor: Toujifuu

***

Ngoài cửa là một đạo thang lầu chật hẹp, vào tới cùng chính là một vườn hoa nho nhỏ sau học viện. Kamale đối với nơi đây quen thuộc đến mức tựa như hậu hoa viên nhà mình, xem ra cô đã đến đây không ít.

"Người kia kêu Sunny Rothyo, là một lão đầu rất cổ quái. Ông ta ở chỗ này phụ trách trồng hoa, một ngày cũng không nghe được ông ta nói mấy câu. Mới bắt đầu có người chơi trong lúc vô tình gặp được ông ta, đi lên nói chuyện với ông ta, thế nhưng ai ông ta cũng không để ý tới. Về sau mọi người đều xem ông ta là một NPC vô dụng không có trí lực. Nếu không phải tôi phát hiện ông ta cùng vị học giả lịch sử nổi danh trong trò chơi kia cùng họ, sợ là cũng nhìn không ra chỗ cổ quái của ông ta."

Đang khi nói chuyện, Kamale mang chúng ta đi tới trước một gian nhà làm bằng đá ở một góc vườn hoa.

"Sunny thúc thúc, Sunny thúc thúc!"

Kamale hô hai tiếng, trong phòng không ai trả lời. Kamale vẫy tay với chúng ta, thoải mái mà đẩy cửa ra đi vào. Nhà đá không lớn, bên trong có rất nhiều tạp vật, nửa điểm cũng nhìn không ra là gian phòng của một đệ tử lịch sử học thế gia.

Ta tiện tay cầm lấy một cái xẻng, cán trơn bóng không có bụi, nhìn ra được chủ nhân thường xuyên dùng nó. Lặng lẽ vỗ vỗ Lăng Thiên, đem cái xẻng lắc lắc ở trước mặt anh ta, Lăng Thiên liếc nhìn một cái đã hiểu ám chỉ của ta.

"Kamale tiểu thư, vị Rothyo tiên sinh kia thật là học giả lịch sử sao? Thế nhưng ở đây không có một quyển thư tịch về lịch sử."

Trên thực tế không cần nói sách lịch sử, căn bản nhìn không thấy bất luận một quyển sách nào trong gian phòng này, ngay cả trang giấy đều ít đến mức đáng thương. Nếu như không phải Kamale mang chúng ta đến, ta cùng Lăng Thiên khẳng định sẽ cho rằng chủ nhân nơi này chính là một hoa công bình thường. (hoa công = người chăm sóc hoa cỏ)

Kamale hoang mang mà cười cười, nói:

"Kêu tôi Kamale là được rồi. Các anh chờ lát nữa không nên kêu họ của ông ấy, Sunny thúc thúc không thích người khác kêu họ của ông ấy. Lại nói tiếp tôi cũng không rõ ông ấy có phải thực sự biết chuyện của tòa thành cổ kia hay không, thế nhưng ông ấy đích thật là người duy nhất còn trên đời của gia tộc Rothyo. Nếu như nói còn có ai có thể biết chuyện về người Medarmin mà Iremarew Rothyo ghi chép, tôi cũng chỉ có thể dự đoán được ông ấy."

Được rồi, có đầu mối chung quy so với không có tốt hơn, vô luận thế nào đều phải thử xem. Ta đánh giá gian nhà này mọi nơi, hy vọng có thể có chút phát hiện đặc biệt. Nhưng cuối cùng cái gì cũng không nhìn ra được, ngược lại chủ nhân của gian nhà đã trở về.

Đẩy cửa vào là một nam nhân có chút lớn tuổi, mặt gầy, tóc rối, có chút hoa râm. Từ trên gương mặt bị gió sương tẩm qua kia có thể nhìn ra từng trải của nam nhân này tuyệt không phải rất như ý, mặt không chút thay đổi, một thân lạnh lùng, đối với ba người đứng ở trong phòng ông ta căn bản làm như không thấy.

"Sunny thúc thúc, bằng hữu của cháu có chút việc muốn thỉnh giáo thúc, có thể làm lỡ một ít thời gian của thúc không?"

Kamale cười chủ động tiến lên giúp nam nhân kia đem những thứ trong tay thả xuống một góc. Nam nhân kia liếc nhìn cô một cái, lại quay đầu nhìn chúng ta, dùng thanh âm trầm thấp nói:

“Ta cái gì cũng không biết, các ngươi hỏi ta không bằng đi hỏi các sư phụ của học viện.”

Vừa mở miệng trước hết đã chặn họng chúng ta, xem ra Kamale trước đây cũng động không ít não bộ với ông ta a. Đích xác theo như lời của cô, đây thật đúng là một người cứng lạnh không dễ ở chung.

“Sunny thúc thúc, ngay cả chúng cháu muốn hỏi gì thúc cũng chưa biết nha.”

Kamale phát huy ra kỹ xảo làm nũng trời sinh của nữ tính, tiến đến trước mặt Sunny. Lăng Thiên thừa cơ hỏi:

“Sunny tiên sinh, chúng tôi chỉ là muốn lý giải một chút chuyện của người Medarmin mà tổ tiên của ông – Iremarew Rothyo tiên sinh đã ghi chép trong sách.”

Khi Sunny nghe thấy “người Medarmin”, trong mắt đột nhiên toát ra một cỗ tinh quang, làm ta giật cả mình. Ánh mắt kia như là dã thú muốn chọn người mà ăn, hung mãnh mà âm lãnh.

“Các ngươi thế nào biết chuyện của người Medarmin?”

Loại bộ dáng này của ông ta mà nói không biết người Medarmin quỷ cũng không tin. Lăng Thiên đối mặt ánh mắt ngoan lệ của ông ta mà nhẹ nhàng nhíu mày, bước xéo một bước đứng chắn giữa ta với Sunny. (Oh, bảo vệ nha bảo vệ nha~ <>

“Chúng tôi còn biết tòa thành cổ phía đông bắc Sư Tâm Thành kia chính là thành thị của người Medarmin, bọn họ đã từng sống ở nơi đó, thế nhưng hiện tại một người Medarmin cũng tìm không thấy. Xin hỏi ông biết bọn họ đi nơi nào không?”

Ánh mắt của Sunny nhìn quét qua lại giữa ta cùng Lăng Thiên, sau một lúc lâu, khùng khục cười rộ lên:

“Ha ha, không nghĩ tới, không nghĩ tới a, thực sự có người tới hỏi, rốt cục có người tới hỏi! Tốt, tốt, ta sẽ nói cho các ngươi bọn họ đi nơi nào. Bất quá các ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện.”

“Được.”

Căn bản không cần thương lượng, Lăng Thiên trực tiếp đáp ứng. Đây đại khái lại là một nhiệm vụ chi nhánh. Sunny hình như thay đổi thành một người khác, hoa công lạnh lùng khi mới vừa vào nhà kia đã không còn, ông ta hiện tại mặt đầy dữ tợn. Ánh mắt không mang theo nửa điểm tâm tình chuyển hướng Kamale:

“Ngươi cũng là đi cùng bọn họ sao?”

“Cô ta…”

“Phải!”

Kamale đoạt trước Lăng Thiên trả lời. Cô nhìn hướng Lăng Thiên, không tiếng động mà thỉnh cầu. Ta thấy vẻ mặt cô kiên định, tinh thần truy cầu đối với sự vật mình yêu thích ngược lại cũng thực khiến ta tán thưởng.

“Lăng Thiên, để cho cô ấy cùng đi đi. Có lẽ sau này chúng ta còn cần đến cô ấy.”

Nhỏ giọng nói với Lăng Thiên, ta quyết định giúp cô ấy một phen. Hơn nữa nhiệm vụ này cổ quái như thế, nói không chừng sau này thật đúng là cần thiết sự trợ giúp của cô ấy.

Lăng Thiên nhìn ta một cái, cau mày gật đầu.

“Kamale, nhiệm vụ này có thể rất nguy hiểm, hơn nữa chúng tôi đã làm được phân nửa, vì vậy cô không tiếp nhận được nhiệm vụ, sau cùng cũng không có phần thưởng nhiệm vụ. Đương nhiên, chúng tôi có thể cho cô một ít vật phẩm bồi thường, bất quá sẽ không quá nhiều. Hơn nữa nhiệm vụ này đối với chúng tôi mà nói trọng yếu phi thường, vì vậy vô luận cô biết cái gì, đều không thể nói với người khác. Chí ít trước khi chúng tôi rời đi không thể nói cho bất luận một người nào, bao gồm bằng hữu tốt nhất của cô. Nếu như cô có thể làm được, chúng tôi sẽ cho cô tham dự vào.”

Kamale nghe được lời nói của Lăng Thiên sắc mặt càng ngày càng khó coi, sau khi Lăng Thiên nói xong, cô phẫn nộ mà trừng Lăng Thiên một cái, hít sâu một hơi, nói:

"Tôi muốn tham gia cùng nhiệm vụ của các anh, chỉ là bởi vì có hứng thú đối với tòa thành cổ thần bí cùng chủng tộc Medarmin kia mà thôi, vì vậy cái gọi là phần thưởng mà anh nói đối với tôi căn bản không trọng yếu. Hơn nữa tôi cũng không phải loại người không có cảm giác đạo đức, tôi bảo chứng dưới tình huống không được các anh đồng ý sẽ không đem hết thảy những chuyện tôi biết về nhiệm vụ của các anh nói cho bất luận kẻ nào. Nếu như anh còn lo lắng, tôi có thể phát thệ."

Kamale tức giận, nhưng ta lại thật cao hứng, cô làm như vậy càng làm cho ta cảm thấy đây là một nữ hài tử không tồi. Lăng Thiên đương nhiên không có khả năng thực sự để cho cô phát thệ, sau khi cô nói xong vươn một tay:

"Hoan nghênh cô trở thành đồng bạn tạm thời của chúng tôi."

Sunny thấy hai người nắm tay giảng hòa, cười lạnh:

"Xem ra các ngươi đã thương lượng xong. Như vậy, đi theo ta."

Ông ta cầm lấy một chung đèn trên bàn gỗ bên cửa sổ, lại lấy ra một chiếc chìa khoá từ trên người mở ra một cánh cửa nhỏ không thu hút của một gian phòng trong một góc, dẫn chúng ta đi xuống một đoạn cầu thang đá, đi tới một tầng hầm.

Trong tầng hầm trống rỗng, bất đồng với gian phòng mất trật tự phía trên. Một cái bàn, ba cái ghế cùng một cái rương, chính là toàn bộ của nơi đây.

Ở đây có lẽ đã rất lâu không ai tới, khắp nơi đều tích tầng bụi dày dày. Sunny châm ngọn đèn lên đặt lên trên bàn, đi hướng cái rương thật to kia. Ông ta dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn cái rương đó, sau thật lâu mới duỗi tay lau đi bụi phía trên, dường như đang vuốt ve trân bảo tâm ái.

"Đáp án các ngươi cần, ở trong này."

Chỉ chỉ cái rương kia, thanh âm của Sunny lạnh giống như băng.

66. Quyển 3 - Chương 18: Tiết 18

Editor: Toujifuu

***

"Đáp án các ngươi muốn, ở ngay bên trong này."

Theo thanh âm lạnh lùng kia, cái rương phủ bụi đã lâu dưới ánh mắt nhìn chăm chú của chúng ta được chầm chậm mở ra.

Khi bụi bị phất lên tan mất, chúng ta thấy được thứ chứa trong rương, vào giờ khắc này sự nghi hoặc trong lòng ta đối với thân phận của nam nhân cổ quái này hoàn toàn biến mất. Trong rương kia tất cả đều là sách, chứa đầy ắp, những quyển sách dùng da dê cũ kỹ đóng mà thành. Sunny đứng ở một bên, không ngăn cản chúng ta cầm lấy một quyển từ bên trong lật xem. Mở ra trang sách, bên trong tất cả đều là văn tự rậm rạp, chỉnh tề mà tinh tế, đủ để nói rõ người viết thứ này đối với nó rất coi trọng. Chỉ lướt sơ qua, nguyên một quyển không có một chỗ viết sai, chữ cái thể hoa xinh đẹp lưu sướng đều đều liền mạch lưu loát.

Kamale thoạt nhìn rất kích động, ngón tay có chút run rẩy xoa lên một chữ ký trên mặt bìa.

"Đây, đây chẳng lẽ là tiên sinh Iremarew Rothyo tự tay viết? Thật quá tốt, không nghĩ tới mình có thể thấy sách cổ lịch sử bảo tồn đến mức hoàn hảo như thế!"

Lòng ta nghĩ, nha đầu này có phải quá nhập diễn hay không? Đây chính là trò chơi, không cần nói ba trăm năm, chỉ cần hệ thống muốn, cho dù là thứ bảo tồn ngàn năm cũng có thể hoàn hảo như mới. Cái truyền tống trận đưa ta cùng Lăng Thiên tới kia bị hư hao như vậy chẳng phải cũng vận chuyển rất bình thường sao? Đương nhiên, những lời này ta sẽ không ngay mặt nói với cô nàng, phải biết rằng có đôi khi phá hư

lạc thú của người khác là một chuyện rất không đạo đức, đặc biệt đối với nữ hài tử mà nói, sở thích của mấy nhỏ thường rất cố chấp, một khi không cẩn thận sẽ biến thành tai nạn lớn. Về điểm này, ta đã nghiệm chứng qua rất nhiều lần trên người cô em họ khả ái.

Thấy Kamale đối với những quyển sách này coi như trân bảo, biểu tình của Sunny rất phức tạp. Có chút cao hứng, có chút tức giận, có chút hoài niệm, thậm chí có chút bi thương. Ông ta cẩn thận lau đi bụi trên bàn gỗ, ôm từng quyển sách da dê trong rương ra đặt lên, rất nhanh những quyển sách đó đã chiếm đầy mặt bàn. Sunny lúc này lại trở nên như một người thường, nhìn những tài phú quý giá mà tổ tiên lưu lại này cảm thán nói:

"Tổ tiên của ta Iremarew Rothyo thật là một người rất rất giỏi, ông là người thành công nhất của gia tộc Rothyo chúng ta, là vinh quang của toàn bộ gia tộc. Hết thảy sách ở đây đều là ghi chép lịch sử mà ông tốn hao tinh lực suốt đời tra xét ra được, bên trong có rất nhiều bí sử thậm chí trên sử sách của vương quốc đều không được ghi chép lại. Có thể nói, lịch sử ghi chép ở đây có lẽ không phản ánh được hết mỗi một chi tiết của lịch sử, nhưng tuyệt đối đều là chân thực nhất. Iremarew suốt đời đều truy tìm chân tướng của lịch sử. Mà theo như lời tổ tiên của ta khi qua đời, khiến cho ông cảm thấy thành công nhất, lại là việc ông đã thành công truy tìm được một đoạn sự thật của lịch sử mà trên hết thảy sách cổ đều không được ghi chép, một đoạn chân thực đột nhiên biến mất không còn bóng dáng trong lịch sử. Đoạn lịch sử này cùng chủ nhân của nó bị người xóa đi, thậm chí không được lưu lại nửa chữ vài lời trong lịch sử nhân loại! Tổ tiên của ta khai thác được tận cùng chân thực rồi đem nó ghi chép lại, mà điều này, cũng thành nguyên nhân khiến gia tộc Rothyo diệt vong!"

Ngữ khí của Sunny càng ngày càng kích động, đến sau cùng cơ hồ là rống to lên. Hai mắt ông ta đỏ đậm, thở phì phò, tàn bạo mà nhìn chằm chằm phía trước. Không biết là dạng thâm cừu đại hận gì, mà khiến cho ông ta khắc cốt ghi tâm như vậy. Tâm tình của ta đột nhiên trở nên trầm trọng, cho dù biết rõ đây chỉ là tình tiết trò chơi đặt ra.

Trong tầng hầm ngầm một mảnh trầm mặc, chỉ có thanh âm hít thở thật sâu của Sunny. Hắn nhắm mắt lại, khi mở ra lại đã bình tĩnh hơn nhiều.

"Hiện tại, ta cho các ngươi xem xem đoạn chân tướng lịch sử khiến cho ta mất đi hết thảy kia."

Lần nữa đến gần cái rương được chuyển đi chỉ còn trống rỗng kia, Sunny cúi người dò xét vào trong rương cao chừng nửa người kia, cũng không biết ông ta động vào chỗ nào, tấm ván gỗ một bên cái rương "Ca" một tiếng văng ra, một cái hốc nho nhỏ lộ ra. Sunny lấy ra một cái câu đặc biệt đào đào vào bên trong, một quyển da dê cũ nát bị bao thành một đoàn rớt ra. Sunny đem da dê cầm nơi tay, sờ lại sờ, sau đó một phen ném cho Kamale:

"Nó dùng chữ Phino cổ viết, ngươi là người nghiên cứu lịch sử, hẳn là có thể xem hiểu."

Kamale luống cuống tay chân mà nhận lấy cuốn da kia, cẩn thận lật ra. Ta từ bên cạnh nhìn lướt qua, quả nhiên là một loại văn tự quanh co khúc khuỷu chưa từng thấy qua, Kamale cau mày nghiên cứu. Tất nhiên xem không hiểu, ta cũng chỉ có thể nhìn mà than thở đối với thứ rõ ràng là đầu mối trọng yếu này, đồng thời cảm thán bản thân đã dự kiến trước, mang theo Kamale cùng đến. Đương nhiên, nếu như không có cô, chúng ta cũng có thể sẽ có biện pháp khác giải được nội dung trong đó, bất quá sẽ không đơn giản nhanh chóng được như vậy. Chuyển mắt nhìn, Lăng Thiên cũng nhìn chằm chằm da dê kia như có chút đăm chiêu.

"Lăng Thiên, làm sao vậy?"

Nhỏ giọng hỏi. Thần khí của Lăng Thiên thoạt nhìn hình như có chút không đúng.

"Vết tích màu đen trên da dê kia cậu không cảm thấy tựa như cái gì sao?"

Ta nhìn kỹ, quả nhiên có mấy điểm vết tích màu đen như dịch thể chảy qua, một vài chỗ còn có ấn ký ngón tay cào qua rõ ràng.

"Nếu như tôi không đoán sai, những cái đó hẳn là vết máu. Quyển da dê này, không biết có bao nhiêu người đã từng vì nó mà chết."

Những lời này của Lăng Thiên là nói với Sunny, nam nhân kia sau khi nghe xong cười lạnh:

"Ngươi đoán không sai, những cái đó đích thật là vết máu. Vì bảo vệ thứ này, mấy trăm người gia tộc Rothyo chúng ta trong một đêm bị huyết tẩy, chỉ có một số ít tộc nhân trốn thoát. Thế nhưng mang theo loại mầm tai hoạ này, chúng ta không bao giờ còn có thể trải qua cuộc sống của người bình thường được nữa. Hơn ba trăm năm qua, người của nhà Rothyo đều trải qua trong đào vong trốn đông trốn tây, một đời lại một đời, tằng tổ phụ của ta, tổ phụ ta, phụ thân ta, đến bây giờ nhà Rothyo chỉ còn lại một mình ta. Mỗi một lần bị người tìm thấy, chúng ta đều phải đối mặt một hồi giết chóc tàn khốc, mắt thấy thân nhân từng người chết đi, khi đó ta bất quá chỉ là một đứa trẻ mười hai tuổi. Về sau, ta nghĩ thông, dù sao nhà Rothyo chỉ còn một mình ta, lần sau lại bị người phát hiện, chính là thời điểm diệt tộc chân chính. Vì vậy ta ngược lại không sợ. Mười sáu tuổi ta mang theo cái rương này đi tới Sư Tâm Thành, ta đến xem địa phương bắt đầu hết thảy mọi chuyện này, xem xem địa phương mà tổ tiên của ta ba trăm năm trước tra xét ra chân tướng lịch sử. Cùng thứ này lưu lại, còn có một lời tiên đoán của tổ tiên —— Một ngày nào đó, sẽ có người tìm đến chúng ta, hỏi thăm bí mật chôn giấu ngàn năm kia. Mà khi đó, chính là thời điểm vạch trần chân tướng lịch sử cho mọi người. Ta sống, chính là muốn tận mắt nhìn ngày này, tận mắt nhìn kết cục của những kẻ hủy diệt gia tộc ta kia."

Câu trần thuật tràn ngập hận ý, ta cảm thấy âm lãnh vô cùng. Sự xấu xí của thế giới tại trong trò chơi này cũng có thể khiến người ta thấy rõ ràng như thế. Biểu tình của Lăng Thiên như đọng lại, nụ cười không có cảm tình hiện lên ở trên mặt anh ta.

"Cái gọi là bảo vật, chính là căn nguyên dẫn tới tranh đấu. Vô luận là bằng hữu hay là đồng bạn, vô luận là tình nhân hay là huynh đệ, đều chống không nổi một chữ lợi. Người vì tài mà chết chim vì ăn mà vong, minh ngôn chí lý a."

Lăng Thiên như vậy cho tới bây giờ ta chưa từng thấy qua, loại bộ dáng ngoan lệ hòa trong xương tủy này thoạt nhìn rất giống như Sunny.

"Lăng Thiên, đây chỉ là trò chơi, anh không nên quá nghiêm túc. Tôi không biết anh đã gặp phải chuyện gì, thế nhưng phải luôn nhớ kỹ mặt trái của sự tình sẽ làm anh mất đi sức phán đoán cơ bản."

Ta phỏng đoán có lẽ Lăng Thiên cũng đã gặp phải loại chuyện vì bảo vật mà bằng hữu phản bội, thế nhưng hiện tại rõ ràng không phải thời điểm thảo luận hận cũ tới lui, Lăng Thiên như vậy khiến ta rất lo lắng. Cũng may rốt cục có người đánh vỡ bầu không khí trầm trọng, thanh âm kinh hỉ của Kamale vang lên:

"Tôi dịch ra rồi!"

Sáu con mắt nhất tề nhìn về phía cô.

67. Quyển 3 - Chương 19: Tiết 19

Editor: Toujifuu

***

Mấy vạn năm trước, Thần giáng lâm đến thế giới này. Sau đó, lại có các loại chủng tộc nhân loại, tinh linh, người lùn…. Dưới sự che chở của thần, mỗi chủng tộc cùng sinh sôi nảy nở ở trên đại lục, đó chính là thời đại Thần Lâm trong truyền thuyết. Nguyên bản tôi cũng cho rằng đó chỉ là một truyền thuyết, bởi vì thế giới hiện tại không ai thấy qua chủng tộc khác ngoại trừ nhân loại, thần linh cũng chỉ là pho tượng được mỗi một tôn giáo cung phụng trên bàn thờ. Thẳng đến khi tôi thấy tòa di tích thành thị thần bí không tồn tại trong bất luận một bộ sách sử nào của nhân loại kia, mới cải biến ý nghĩ.

Trải qua thời gian rất dài, tôi ở nơi đó tra xét ra được một bí mật kinh người. Tòa thành thị kia, không phải của nhân loại, mà thuộc về một chủng tộc kêu là Medarmin.

Tôi không biết chủng tộc này là lúc nào tu kiến một tòa thành thị hùng vĩ như vậy ở nơi đó, từ các loại dấu hiệu mà xem, bọn họ là một chủng tộc thiện chiến, có văn minh không thua nhân loại. Thậm chí, bọn họ còn có được một kiện bảo vật thần linh ban ân. Kiện bảo vật kia có lực lượng cường đại, ở thời kì đại chiến

công quốc, người Medarmin chính là mượn dùng lực lượng của kiện bảo vật này, trợ giúp nước Cuồng Sư đánh bại liên quân ba nước. Thế nhưng, ngay sau đó không lâu, tộc Medarmin cường đại biến mất, ngay cả tòa thành thị hùng vĩ đã từng kia cũng bị người ta tận lực lãng quên trong hoang mạc. Hết thảy những điều này, chính là vì kiện thần khí kia.

Người Medarmin vào thời điểm cùng minh hữu của bọn họ chúc mừng thắng lợi, bị minh hữu nhân loại mà bọn họ cứu vớt thiết lập cạm bẫy tử vong cho chính bọn họ. Khi hết thảy chiến sĩ Medarmin phát hiện mình bị độc dược xâm nhập thân thể vô lực cầm lấy vũ khí, chờ đợi bọn họ chính là đao kiếm băng lãnh của binh sĩ nước Cuồng Sư. Đó là một hồi âm mưu hoàn mỹ, thần khí cường đại rơi vào trong tay quốc vương Cuồng Sư, tộc Medarmin biến mất từ đó. Sau ngàn năm, không ai nhớ kỹ tại bên cạnh tòa thành thị nhân loại này, còn từng có một văn minh của một chủng tộc khác.

Thời gian trôi qua, sau ngàn năm nước Cuồng Sư đã không còn, thế nhưng quốc vương Cuồng Sư vẫn có hậu duệ truyền thừa. Không biết bởi vì nguyên nhân gì mà khi lấy được thần khí bọn họ chưa từng sử dụng qua lực lượng của thần khí, thế nhưng tôi tin tưởng bảo vật như vậy nhất định sẽ được bọn họ đời đời cất kỹ. Đồng thời, tôi cũng biết bọn họ tuyệt đối sẽ không nguyện ý để người khác biết bí mật về thần khí. Khi tôi tra được hết thảy những điều này, tôi có thể tưởng tượng gia tộc Rothyo sẽ gặp phải kiếp nạn thế nào. Có lẽ tôi sẽ trở thành tội nhân của gia tộc, nhưng tôi tin tưởng lịch sử chính là lịch sử, hết thảy chân thực đã từng phát sinh đều không có khả năng vĩnh viễn bị mai một. Một ngày nào đó, sẽ có người đem chân tướng sự thực vạch trần ra. Tôi đem hết thảy những điều bản thân hiểu rõ viết ở nơi đây, chờ đợi người vạch trần chân tướng kia đến.

Iremarew Rothyo.

Viết vào đêm ngày 24 tháng 7 năm 275 lịch đại lục.

Trên da dê ghi chép một chuyện xưa ngắn, tình tiết đoạt bảo giết người rất xưa cũ, lời giảng thuật không có nửa ngôn ngữ tân trang, nói cho chúng ta biết một đoạn lịch sử phát sinh ngàn năm trước cùng đại giới mà ba trăm năm qua nhà Rothyo phải trả giá. Nhiệm vụ tiến hành đến nơi đây ta cùng Lăng Thiên đã sớm hiểu rõ chuyện kế tiếp cần làm. Mà nguyện vọng của Sunny ta cũng có thể đoán được. Nhiệm vụ được gia tộc của ông ta dùng sinh mệnh truyền thừa ba trăm năm đến bây giờ nên là lúc chấm dứt.

Có lẽ bởi vì NPC được hệ thống cho tình cảm cùng hành vi quá mức chân thực, ta biết rõ đây chỉ là một trò chơi nhưng vẫn vì điều đó mà động dung.

"Sunny tiên sinh, yêu cầu của ông là gì?"

Sunny nâng lên ánh mắt đỏ bừng, cười thảm:

"Ta muốn xem cái gia tộc Nothan Hard truy sát gia tộc của ta ba trăm năm kia mất đi thần khí quý báu nhất của bọn họ, còn muốn để cho tất cả mọi người biết đoạn lịch sử bọn họ muốn che giấu kia. Chuyện bọn họ không muốn để người ta biết đến nhất bị tuyên dương, thứ bọn họ hy vọng cất giữ nhất bị mất đi, ta nghĩ khi đó biểu tình của những kẻ đó nhất định sẽ rất thú vị."

Ta cùng Lăng Thiên đồng thời gật đầu:

"Không thành vấn đề."

Đây kỳ thực cũng là điều chúng ta đang muốn làm.

Đi ở trên đường của Sư Tâm Thành, Lăng Thiên không phí công phu gì liền hỏi thăm được nơi ở của gia tộc Nothan Hard. Gia tộc này tuy rằng không còn là vương tộc nữa, thế nhưng ở tòa thành thị này vẫn rất có địa vị, phủ Nothan Hard gần ngay cung điện của thành chủ, diện tích cực đại. Ta cùng Lăng Thiên vòng quanh tòa kiến trúc loại lớn này, một bên quan sát một bên suy nghĩ phải như thế nào mới có thể hoàn thành nhiệm vụ. Xét thấy khổ chủ Sunny đề xuất hai yêu cầu, khi chúng ta lấy đi thần khí quyền trượng kia còn phải đem việc này tuyên dương cho mọi người đều biết mới được.

"Lăng Thiên, tôi có một ý nghĩ."

Lăng Thiên nhìn qua, ta chỉnh lý mạch suy nghĩ một chút nói:

"Anh xem tòa phủ đệ này lớn như vậy, lại đề phòng sâm nghiêm, chúng ta muốn lẻn vào trộm đồ vật sợ là rất khó, huống hồ chúng ta căn bản không biết quyền trượng kia đặt ở nơi nào. Nếu đã như vậy, sao chúng ta không để cho những người đó tự mình lấy ra?"

"Làm như thế nào?"

"Chúng ta trước tiên đem chuyện trên da dê kia viết ra, phát tán toàn thành. Như vậy coi như đã hoàn thành một nhiệm vụ. Mà đối mặt loại đại sự trọng yếu như thần khí, anh nghĩ xem những người dân trong thành sẽ có phản ứng gì?"

"Đương nhiên là muốn nhìn xem có đúng thực sự hay không."

"Nếu như là bình dân bình thường muốn xem đương nhiên Nothan Hard sẽ không lấy ra. Nhưng khiến người ta tiếc nuối chính là trong tòa thành này vẫn còn người có quyền thế hơn so với bọn họ."

"Thành chủ. Thành chủ Sư Tâm nhất định là thà rằng tin là có. Tự nhiên sẽ tạo áp lực cho nhà Nothan Hard, kêu bọn họ lấy ra thần khí. Thế nhưng đến lúc đó khẳng định đề phòng càng thêm sâm nghiêm, cậu làm sao có thể lấy được?"

"Ha ha, chỉ cần hắn lấy ra, dựa vào năng lực của Tiểu Bạch chúng ta ít nhất có thể biết được vị trí cụ thể của món đồ đó. Đến lúc đó vô luận muốn đi trộm hay đi đoạt, cũng không đến mức tìm không được phương hướng."

"Có lẽ còn có một chỗ tốt. Tôi đang suy nghĩ, nhà Nothan Hard lấy được thần khí lâu như vậy, thế nhưng bọn họ cho tới bây giờ chưa từng dùng đến, chỉ có ba loại khả năng: Bọn họ không biết dùng, bọn họ làm hư, hoặc là thần khí căn bản không ở trên tay bọn họ. Bằng không chỉ bằng lực lượng của thần khí kia, Nothan Hard không đến mức ngay cả vương vị cũng đều mất đi. Bất luận là loại khả năng nào, chúng ta đều có thể thông qua biện pháp này để giải đáp sự chính xác của tin tức."

"... Lăng Thiên, anh không thể suy nghĩ hơn một chút sao? Tôi cảm thấy khẳng định là bọn họ không biết dùng kiện thần khí kia, dù sao đó cũng là đồ vật của tinh linh tộc. Mà thành chủ Sư Tâm vừa tạo áp lực, bọn họ liền ngoan ngoãn lấy ra, sau đó thành chủ Sư Tâm đương nhiên sẽ hoài nghi, sau đó chính là hai phương loạn đấu, sau đó chúng ta có thể thừa cơ cầm thần khí rời đi."

Lăng Thiên ném cho ta một cái liếc xéo:

"Sẽ thuận lợi như thế sao?"

"-_- Ngẫm lại không phạm pháp là được."

Có Kamale trợ giúp, bước đầu tiên tiến hành rất thuận lợi. Cô đối với loại người giết người đoạt bảo diệt một chủng tộc dường như rất thống hận, chỉ dùng một buổi tối ngắn liền phiên dịch ra mấy trăm phần chuyện xưa trên cuốn da dê, chúng ta đem nó dán ở các nơi trong thành. Sáng sớm hôm sau, toàn bộ Sư Tâm Thành oanh động lên.

Trước hết nhìn thấy chính là người chơi, chuyện xưa truyền kỳ như vậy bọn họ cảm thấy rất hứng thú, còn có người sau khi xem xong chạy ra khỏi thành dự định tận mắt nhìn xem tòa thành cổ trong câu chuyện xưa kia. Sau đó, nhóm cư dân NPC trọng yếu nhất trong kế hoạch của chúng ta cũng ùn ùn kéo tới. Câu chuyện xưa này đối với bọn họ mà nói không chỉ là một câu chuyện, đối với những cư dân trong trò chơi này mà nói đó chính là chuyện chân thực phát sinh trong thế giới cuộc sống của bọn họ, hơn nữa còn liên lụy tới một đại gia tộc trong thành. Rất nhanh, người của học viện đến, người của công hội đến, người của phủ thành chủ cũng đến. Ta cùng Lăng Thiên trốn từ một nơi bí mật gần đó cẩn thận quan sát, khi chúng ta thấy một người ăn mặc kiểu tôi tớ vội vã lấy xuống câu chuyện xưa dán ở trên tường chạy vào cung điện thành chủ, hiểu rõ bước đầu tiên xem như đã thành. Kế tiếp, liền phải chờ phản ứng của thành chủ cùng ứng đối của nhà Nothan Hard. Hy vọng hết thảy có thể thuận lợi.

68. Quyển 3 - Chương 20: Tiết 20

Editor: Toujifuu

***

Trên thế giới này truyền nhanh nhất là cái gì? Lời đồn!

Không đến nửa ngày, sự náo nhiệt của buổi sáng đã truyền ra ngoài, chỉ thấy truyền tống trận bắt đầu từ buổi sáng liền chưa từng dừng, vô số người chơi thích xem náo nhiệt từ bên trong tuôn ra. Khắp nơi đều là người đàm luận tờ "Báo chữ lớn" xuất hiện trong một đêm kia, các loại phỏng đoán đều có, có người cho rằng đây là một nhiệm vụ hệ thống, có người nói đây là có người đùa giỡn, cũng có người đoán đây là điềm báo trò chơi sắp canh tân… Ta cùng Lăng Thiên ghé trên một nóc nhà cách không xa ngoài phủ Nothan Hard nghe nghị luận phía dưới, chỉ cảm thấy buồn cười.

"Lăng Thiên, xem ra bất luận tới nơi nào, lòng hiếu kỳ của người chơi đều là không thể ngăn trở nhất. Nhìn xem những người đó, nếu như thực sự có người đi ra kích động một chút, anh nói xem bọn họ có thể chạy vào trong phủ Nothan Hard hay không?"

"Hừ, những người đó đều là đến xem thần khí, không có gì kỳ quái."

Ta thăm dò nhìn nhìn đoàn người phía dưới, ha ha cười:

"Cũng đúng, dù sao cũng là thần khí trong truyền thuyết a, cho dù chỉ là tin đồn, cũng đủ để câu dẫn ra nhiệt tình của những người này, cho dù không phải của mình, nhìn một cái cũng tốt."

Lăng Thiên nhìn ta một cái:

"Chủ ý lần này của cậu rất tốt, tình huống hiện tại đối với chúng ta rất có lợi. Không nhìn ra cậu cũng có thời điểm thông minh như thế."

"Tôi vốn đã thông minh. Bất quá nói thật, loại chuyện về phương diện mưu kế này thật đúng là không phải thế mạnh của tôi, tôi biết có một người so với tôi mạnh hơn nhiều."

Lăng Thiên cười cười không nói lời nào.

Người chơi vây xem bên cung điện thành chủ đột nhiên rối loạn từng trận, trước mắt ta sáng ngời:

"Tới rồi!"

Một đội quân thủ vệ thành thị thân mặc khôi giáp sáng loáng cưỡi ngựa cao to che chở một người xuất hiện trên đường phố, đi hướng bên này. Người được bảo hộ ở chính giữa mặc bào phục hoa lệ, vẻ mặt cao ngạo, có lẽ là một quan viên cao cấp. Trận thế lớn như vậy. Vị thành chủ đại nhân kia rất coi trọng chuyện này a. Yêu thích thần khí cũng không chỉ có người chơi. "Tiểu Bạch, phía dưới giao cho nhóc. Cẩn thận một chút."

Tiểu Bạch chi chi hai tiếng, thân mình chợt lóe từ trên vai ta thoắt đi không còn thấy bóng dáng.

Sự xuất hiện của quân thành thị chính quy không thể nghi ngờ là châm một liều thuốc trợ tim cho người chơi. Để cho bọn họ càng thêm tin tưởng về lời đồn đãi thần khí xuất hiện. Sau khi đại đội nhân mã tiến vào phủ Nothan Hard, người trên đường tựa như tưới nước vào chảo dầu. Oanh một cái liền nổ ra. Các loại ngôn ngữ, các loại giọng nói hợp thành một mảnh, rất giống một cái chợ đang mở hàng. Lăng Thiên cùng ta nhìn nhau cười, vỗ vỗ vai ta từ một góc sau căn nhà lướt xuống. Mà ta thì vẫn đứng ở chỗ cũ giám thị tòa phủ đệ đề phòng sâm nghiêm kia.

Thời gian chậm rãi qua đi, thái dương lảo đảo bò về hướng tây. Người chơi càng tụ càng nhiều, trên đường đã không còn chỗ đứng. Không ít người chơi phản ứng tương đối nhanh đẳng cấp lại cao cũng giống như ta leo lên nóc nhà phụ cận. Thấy người "đồng hành" như ta, mọi người gật đầu mỗi người chiếm một góc ngồi xem, không quấy rầy lẫn nhau. Ồn ào náo động trên đường dần dần yên tĩnh, ánh mắt đều tập trung vào cùng một chỗ, đối với chuyện này tất cả mọi người đều biểu hiện ra sự nhẫn nại phi thường.

Ta đương nhiên cũng không vội, tình huống hiện tại khá giống khi ta săn bắn ở trong rừng rậm. Một bóng trắng hiện lên trước mắt ta, chỉ cảm thấy đầu vai trầm xuống, ta biết thời khắc mấu chốt đã tới.

"Chủ nhân, em thấy được cây quyền trượng kia. Ở trong tay một lão đầu của nhà Nothan Hard, giống như đúc trên bức vẽ. Bất quá thứ kia như bị cái gì nguyền rủa, em cảm thấy lực lượng nó toả ra rất cổ quái."

Nguyền rủa a. Chẳng lẽ đây là nguyên nhân nhà Nothan Hard lấy được thần khí lại không dùng được? Bất luận thế nào, ngày hôm nay chúng ta nhất định phải lấy được vật kia tới tay mới được. "Tiểu Bạch. Bọn họ chuẩn bị xử lý thần khí như thế nào?"

"Cái người thành chủ phái tới kia nói kêu bọn họ đem thứ đó đến phủ thành chủ cho thành chủ xem xem. Lão nhân kia đáp ứng. Bọn họ lập tức sẽ đi ra."

Sợ là ông lão đó không thể không đáp ứng, đại đội quân vệ thành tới cửa. Đây không phải việc giỡn chơi.

"Lăng Thiên, những người đó quả nhiên muốn đưa thần khí đến phủ thành chủ, chờ lát nữa theo kế hoạch hành sự."

Truyền âm qua cho Lăng Thiên, Lăng Thiên ừm một tiếng, biểu thị nhận được. Sau một hồi như thế, cửa lớn của phủ Nothan Hard mở ra, hai đội kỵ sĩ uy vũ xếp thành hàng đi ra, vây lấy tên quan viên hoa lệ lúc trước kia ở bên trong. Trên tay người nọ còn cầm một đồ vật hình dạng dài dài, đắc ý dào dạt mà đi tới. Ta cười lạnh một tiếng, loại xiếc che mắt kiểu này bọn họ cũng dùng ra được, thực coi chúng ta là kẻ ngốc sao?

"Tiểu Bạch, thần khí thật ở nơi nào?"

Mắt to Tiểu Bạch đảo qua, chỉ vào một chiếc xe ngựa đi theo phía sau đội ngũ kỵ sĩ của nhà Nothan Hard:

"Nơi đó, lão đầu kia ở bên trong, trên tay lão mới là quyền trượng thật."

Rất tốt, bọn họ tự cho là thông minh mà phái đại đội nhân mã đến phía trước hấp dẫn đường nhìn, thật đúng là tiện nghi chúng ta. Đối phó thị vệ nhà Nothan Hard so với đối phó quân vệ thành dễ hơn nhiều.

Phát một ám hiệu cho Lăng Thiên, ta lặng lẽ rút ra một nhánh hỏa diễm tiễn màu đỏ khoác lên cung. Người chơi hai bên nóc nhà đều tập trung tinh thần nhìn đội ngũ trên đường, không ai chú ý sự mờ ám của ta. Đột nhiên, thanh âm một nữ hài tử vang lên trên đường phố yên lặng:

"Mau nhìn, người chính giữa kia cầm trên tay chính là thần khí a, nó đang phát sáng a!"

Còn có cái gì so với dị tượng thần khí xuất hiện có thể kích động nhân tâm hơn? Trong lúc nhất thời các người chơi nhất tề nhìn thẳng thứ trên tay quan viên hoa phục. Ngươi nghĩ a, ngàn vạn người đều nhìn chằm chằm đồ của ngươi, ngươi sẽ có phản ứng gì? Ta lại một lần nữa cảm thán hệ thống của Thế Giới quá cường đại, giả thuyết biểu tình, động tác của nhân vật giống như đúc người chân thực, vô ý thức mà muốn đem thứ trong tay giấu đi. Lần náo nhiệt này, cũng không biết là ai lĩnh đầu, ta chợt nghe thấy trong đám người phía dưới bạo phát ra một trận kêu to, các người chơi tựa như thủy triều tuôn trào hướng tên quan viên không may kia. Tán thưởng một câu, Kamale thực sự là quá hay! Ta hưng phấn mà nhìn quân vệ thành bị vây quanh. Cho dù thực lực bọn họ cường đại, thế nhưng không chịu nổi nhiều người a, vây quanh trong ba tầng ngoài ba tầng, nhất thời không có biện pháp chiếu cố đến đầu này. Kế hoạch cướp đoạt thần khí chính thức bắt đầu!

Hô một tiếng đứng lên, ta giương dây cung nhắm chuẩn cỗ xe ngựa kia bắn ra một tiễn. Một tiễn này ta dùng toàn lực, hơn nữa uy lực ma pháp của hỏa diễm tiễn, chỉ thấy một đoàn hỏa quang trong nháy mắt bao lấy thùng xe ngựa, sau một tiếng nổ thùng xe toàn bộ bị nổ ra.

Chiêu thức ấy của ta ngoài dự liệu của mọi người, người chơi trên nóc nhà phụ cận đều ngơ ngác mà nhìn ta, bọn họ không rõ ta vì sao sẽ đột nhiên xuất thủ với một chiếc xe ngựa không thu hút. Ta hiện tại cũng không có thời gian để ý đến bọn họ, không rõ tốt hơn, miễn cho quấy rầy kế hoạch của ta. Lão đầu trong xe sau khi kinh hách qua đi rốt cục phản ứng lại, nâng lên gương mặt bị nổ đến xám đen chỉ vào người ta thé lên rống giận, hộ vệ bên người lão lần lượt nhảy lên, như bị đốt cái mông xông qua hướng bên chỗ ta.

Tới tốt! Ta cười, đây chính là kết quả ta muốn. Các ngươi có thể treo đầu dê bán thịt chó, chúng ta đương nhiên cũng có thể điệu hổ ly sơn. Mưu kế của người Trung Quốc, vẫn là chính chúng ta giở ra mới thú vị a.

69. Quyển 3 - Chương 21: Tiết 21

Editor: Toujifuu

***

Hai nhánh tiễn bắc lên dây cung, buông tay đồng thời hai nhánh khác lập tức được rút ra đặt trên cùng một vị trí. Cung thuật của ta đã có chút thành tựu, một trận bắn loạn xạ như mây bay nước chảy, một chút trắc trở cũng không có. Thỏa mãn mà cười cười, không uổng công ta ở dưới sự giáo dục của cao thủ tinh linh khổ luyện lâu như vậy.

Nếu như là đối mặt người chơi bình thường, ta dám nói chỉ bằng vũ tiễn đầy trời này là có thể chặn bọn họ lại ngoài trăm mét có thừa, dù sao chính xác cùng tốc độ của ta đều không phải là người bình thường có thể so sánh. Bất quá những người xông tới kia cũng không phải người bình thường a, thị vệ của đại gia tộc ít nhất đẳng cấp không thấp, mỗi người đều là cao thủ trên cấp tám mươi lăm, tiễn của ta cũng chỉ có thể khiến cho bọn họ chậm lại cước bộ mà thôi. Còn có những ma pháp sư đứng ở xa xa kia, ma pháp của bọn họ sợ là đã chuẩn bị xong rồi?

Không đến nửa phút, có người vọt tới dưới chân ta. Độ cao hơn mười mét này căn bản không làm khó được bọn họ, người còn chưa tới kiếm khí đã huy qua trước. Kiếm khí, kỹ năng cấp cao của kiếm sĩ, ta cũng không muốn cố chống. Thân mình lách sang, hiểm hiểm nhanh chóng tránh ra, đạo kiếm khí kia lướt sát qua bên người.

Trên mặt cảm thấy có chút đau đớn gai gai, khăn che tóc cùng mặt bị cắt ra, rớt trên mặt đất. Nhãn thần của ta chưa từng động một chút, cao thủ so chiêu dù cho chỉ là nháy mắt, cũng là then chốt thắng bại, huống hồ ta hiện tại đối mặt chính là hơn hai mươi cao thủ cao hơn ta mười cấp.

Mấy thị vệ xông đến nhanh nhất nhảy lên nóc nhà. Đợt ma pháp đầu tiên của các ma pháp sư cũng chuẩn bị xong, vài đoàn ánh sáng màu sắc bất đồng bay tới chỗ ta. Ta bay ngược về phía sau, dư quang khóe mắt quét đến bên xe ngựa liên tục lóe lên kiếm quang kia, Lăng Thiên đã bắt đầu động thủ.

Bắt thời cơ rất tốt, ta nhịn không được mà cười rộ lên. Các ma pháp sư nhất định sẽ cảm thấy rất hối hận, vì sao vội vã phóng ra ma pháp như vậy. Biến thành hiện tại bị kiếm sĩ gần người lại không có thời gian chuẩn bị đợt ma pháp thứ hai. Nhóm thị vệ xông tới nơi hẳn cũng sẽ rất không cam lòng, cho dù hiện tại xông trở lại sợ là cũng không kịp cứu ông chủ của bọn họ. Huống hồ ta cũng sẽ không để cho bọn họ dễ dàng trở về chỗ xe ngựa như vậy.

Nhóm thị vệ phát hiện mình bị lường gạt phân nửa quay đầu xông trở về, một nửa khác vẫn huy động trường kiếm đuổi theo ta. Một lùi một tiến. Cách ta chỉ có cự ly vài bước. Một cung tiễn thủ như ta đương nhiên không có khả năng so lực chiến đấu cận thân với những kiếm sĩ cấp cao này, điều đó không khác gì muốn chết. Đối mặt trường kiếm huy tới. Thân thể ta nhoáng lên, ba 'Du Nhiên' trong nháy mắt xuất hiện. Các kiếm sĩ sửng sốt, hai 'Du Nhiên' rút ra chủy thủ đi lên ngênh tiếp bọn họ, người còn lại một bên lui về phía sau một bên rút cung cài tên. Đương nhiên, bản thân ta không có khả năng không sợ mà xông lên nghênh tiếp lợi kiếm. Vì vậy thối lui về phía sau khẳng định là bản thể. Thế nhưng những thị vệ đó không biết không phải sao? Bỗng nhiên phát lực dưới chân, khi bọn họ đánh nát hai huyễn ảnh của ta đồng thời ta dùng tốc độ so với ban nãy nhanh hơn nhiều nhảy đến một nóc nhà khác.

Trên nóc nhà này có một vị lão huynh leo lên để xem náo nhiệt rất nhiệt tình mà vỗ tay với ta, lớn tiếng trầm trồ khen ngợi. Ta lướt qua bên người hắn, mỉm cười đáp lại. Những thị vệ kia theo đuổi không bỏ. Ta vừa chạy vừa bớt thời giờ bắn vài tiễn ra, ý đồ làm chậm lại những người nửa đường chạy về kia, tốc độ vừa chậm lại một chút thật đúng là thiếu chút nữa bị đuổi kịp, cái gọi là 'khi sinh tử thì nhanh' khoảng chừng chính là cảm giác của ta hiện tại đi.

Vọt lên mái hiên, ta tung người nhảy ra ngoài, hiểm hiểm né tránh hai thanh trường kiếm đâm tới phía sau. Hưởng thụ một giây rơi tự do trên cao. Được Tiểu Hắc nhào ra từ trong phòng chuẩn xác tiếp được ở giữa không trung.

Tiểu Hắc vừa đáp xuống đất, không cần ta kêu gọi liền thẳng đến chiếc xe ngựa kia. Người trên đường rất nhiều, thế nhưng lúc trước phần lớn đều tuôn đi xem "thần khí". Hiện tại người chơi bên chỗ chúng ta còn chưa đến mức chật như nêm cối. Hơn nữa từ khi ta xuất thủ đến bây giờ bất quá chỉ hơn mười giây, khoảng chừng chỉ có người chơi đứng ở chỗ cao mới nhìn rõ là chuyện gì xảy ra. Phần lớn mọi người đều còn chưa hiểu ra sao. Càng thuận tiện cho ta đục nước béo cò thừa cơ chạy trốn.

Tốc độ của Tiểu Hắc không phải nhanh bình thường, nơi đi qua như tật phong quá cảnh. Lao tới, nhảy lên. Mượn lực ở tường, tảng đá thậm chí đầu vai người chơi, rất nhanh liền quăng truy binh lại phía sau một khoảng lớn. Mắt thấy sắp đến chỗ xe ngựa, Lăng Thiên đã giết đến bên người lão đầu Nothan Hard, mà những thị vệ đang chạy trở về kia cách ông ta cũng không xa. Nếu như để cho bọn họ ngáng tay chân Lăng Thiên, như vậy thì nguy rồi. Không chút nghĩ ngợi kéo cung ra bắn, cũng không cầu bắn trúng người, mục tiêu của ta tất cả đều đặt ở chỗ nửa thước phía trước những thị vệ kia. Nói thật, cưỡi trên người Tiểu Hắc bắn tên vẫn là lần đầu tiên, ta thắm thiết cảm nhận được tính ổn định mà cường hãn không dễ dàng có được của "cung kỵ binh" cổ đại — tiễn ta bắn ra có phân nửa đều lệch khỏi quỹ đạo địa điểm ta nguyên bản xác định. Cũng may vốn cũng không cần chính xác, một trận vũ tiễn nho nhỏ này vẫn đạt được mục đích mong muốn. Lúc này, Lăng Thiên đang cùng lão đầu Nothan Hard làm tranh đoạt sau cùng, bọn thị vệ cách ông chủ của bọn họ còn gần trăm mét, ta cách bọn thị vệ ước hai trăm mét, mà truy binh phía sau ta vì bị dòng người ngăn trở, cách ta ngoài năm trăm mét.

Sau khi tung ra một trận loạn tiễn ta từ trên người Tiểu Hắc nhảy xuống, Tiểu Hắc một mình chạy vào trong đám pháp sư bị Lăng Thiên bức đến một bên. Tiểu Hắc cận chiến là một viên dũng tướng, có nó ở đây ít nhất có thể giúp Lăng Thiên chia sẻ một chút áp lực. Ta một bên tính toán thời gian, một bên bắt đầu bắn tỉa. Mục tiêu của những thị vệ kia rõ ràng là muốn xông về bên người ông chủ của bọn họ, loạn tiễn của ta đã không thể ngăn trở bọn họ, hiện tại chỉ có sát tiễn chân chính mới có thể khiến cho bọn họ tiến hành né tránh theo bản năng do đó kéo dài thời gian.

Có nhiều bia di động không đánh trả như vậy đương nhiên để cho ta bắn rất sảng, thế nhưng bắn tỉa yêu cầu độ chính xác cực cao rất hao tinh thần, ta cách cái loại cảnh giới thần tiễn có giác quan thứ sáu chỉ nơi nào bắn nơi đó tùy bắn tùy đi trong truyền thuyết còn kém rất xa rất xa, yêu cầu chính xác cũng chỉ có thể hi sinh tốc độ di động của ta, nói trắng ra ta hiện tại chính là một pháo đài, lại là cái loại không thể tùy tiện di động. Truy binh phía sau càng ngày càng gần, ta khẩn trương trong lòng, Lăng Thiên a, anh nếu như không nhanh lên một chút, tôi thực sự sẽ chết trở về trước đó!

Cũng may tên đồng bạn của ta kia coi như không chịu thua kém, khi đao kiếm tới trước người ta cuối cùng cũng đã đoạt lấy thần khí quyền trượng từ trong tay lão đầu khô quắt kia, nhảy đến trên người Ám Ảnh đúng lúc từ chỗ tối chạy đến. Ta hoan hô một tiếng nhào về phía Tiểu Hắc đang chạy về, hai con tọa kỵ hắc sắc lấy tốc độ không người có thể so sánh né tránh đoàn người mang theo chúng ta chạy một mạch đến một đầu đường khác.

Trận chiến truy đuổi tranh đoạt giành giật từng giây này từ khi mới đầu đến phần kết không quá hai phút ngắn ngủi, vào thời điểm đại đa số người còn chưa biết rõ là chuyện gì xảy ra hết thảy đã thành kết cục đã định. Nhóm thành vệ bị vô số người chơi vây quanh vào thời điểm chúng ta bắt đầu chạy trốn mới rốt cục phản ứng lại. Bọn họ trước tiên lao lên mở ra một con đường ở trong đàn ngươi chơi, thúc ngựa truy cản hai tên "ác tặc" đoạt thần khí chúng ta đây. Ta nhìn thấy bộ dáng hổn hển của bọn họ mà cười to, hiện tại mới nhớ tới đuổi theo đã muộn rồi.

"Du Nhiên, đồ vật là thật. Trở về đi."

"Nga, được." Quay đầu lại vẫy vẫy tay với một đám người vất vả truy cản phía sau, ta cùng Lăng Thiên đồng thời bóp nát một khối lá cây hình thủy tinh màu xanh đậm. Bạch quang hiện lên, chúng ta ở trước mắt bao người biến mất không còn bóng dáng.

70. Quyển 3 - Chương 22: Tiết 22

Editor: Toujifuu

***

Ta nghĩ loại truyền tống cự ly siêu dài này cho dù trải qua bao nhiêu lần đi nữa ta cũng không có khả năng hoàn toàn quen. Sau khi chân bước trên thực địa của Tinh Linh Thành ta đứng tại chỗ nhắm mắt lại, vẫn không nhúc nhích mà chịu đựng trời đất quay cuồng. Một đôi tay xoa huyệt thái dương của ta, nhẹ nhàng xoa ấn.

"Tốt hơn chưa?" (Ôn nhu a

)

Nhắm mắt nghe thanh âm thấp trầm của Lăng Thiên, bỗng nhiên phát hiện thanh âm của người này thực hay.

"Được rồi, tốt hơn nhiều. Chỉ là lúc mới ra có chút váng mà thôi. Đáng tiếc trong trò chơi này không bán thuốc say xe, bằng không cũng không cần phiền phức như thế."

Lăng Thiên thấp giọng cười:

"Hiện tại tôi mới phát hiện cái tên như cậu thật đúng là không ít bệnh. Mù đường, say truyền tống, không biết còn có bệnh nào tôi chưa phát hiện hay không? May mắn được tôi nhặt được, bằng không cậu biết làm thế nào đây." (Ooh, anh nhặt về anh nuôi luôn a~! XD~)

Lườm anh ta một cái:

"Dù sao đây cũng không phải vấn đề gì lớn. Còn có, tôi lúc nào được anh nhặt được?" Lăng Thiên cười mà không nói, biểu tình trên mặt kia khiến cho ta rất muốn đánh hai quyền.

"Hai vị dũng sĩ, hoan nghênh các ngươi chiến thắng trở về."

Trưởng lão tinh linh cười meo meo hiện ra, đúng lúc ngăn trở một hồi "sự kiện đổ máu" có thể xảy ra. Lão đầu tinh linh nói là hoan nghênh chúng ta, theo ánh mắt thẳng ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm quyền trượng phía sau Lăng Thiên của ông ta liền có thể thấy được ông ta căn bản là đang hoan nghênh món đồ kia.

"Trưởng lão Kocuria, chúng tôi ở Tây đại lục tìm được nhánh quyền trượng này, thoạt nhìn hẳn là thần khí nữ thần điện hạ tìm kiếm. Thế nhưng nó tựa hồ trúng nguyền rủa cổ quái."

Kocuria tiếp nhận nhánh trượng dài đen thui kia từ trong tay Lăng Thiên, vừa nhìn vừa nhíu mày. Ta có chút lo lắng mà giải thích, nghĩ thầm chúng ta sẽ không phải là tìm lộn vật phẩm nhiệm vụ đấy chứ? Mấy lão đầu tinh linh tiến đến cùng nhau nói nhỏ nửa ngày, vừa là gật đầu vừa là lắc đầu, sau cùng Kocuria đem quyền trượng trả lại cho Lăng Thiên nói:

"Chúng ta có thể cảm giác được lực lượng sinh mệnh mạnh mẽ trong thần khí này. Rất giống với lực lượng của nữ thần. Nhưng bên ngoài nó còn có một cỗ năng lượng kỳ lạ khác áp chế lực lượng sinh mệnh, chúng ta cũng không rõ nên làm gì. Thứ này vẫn là các ngươi tự mình giao cho nữ thần điện hạ, xin ngài xem đi."

Lão đầu cũng không nói chúng ta tìm lộn đồ vật. Đây là hiện tượng tốt, tâm của ta buông phân nửa. Về phần chỗ của nữ thần đương nhiên chúng ta sẽ đi. Còn phải tìm cô ta giao nhiệm vụ lĩnh phần thưởng đây. Thế nhưng trước lúc đó, ta còn có một việc rất trọng yếu, hy vọng đã rất lâu cần hoàn thành —- Tổng mua sắm!

Cái gọi là vật hiếm thì quý, danh ngôn chí lý a! Ở trong Tinh Linh Thành tùy ý có thể thấy được vài thứ mà đem về Đông đại lục chính là vật hiếm lạ khó gặp. Đặc biệt các loại trang sức phẩm, trang sức nhỏ các tinh linh làm ra, mấy người chơi nữ nhất định sẽ rất yêu thích. Ở trong Tinh Linh Thành lắc lư một vòng. Nội dung trong không gian vòng tay của ta đã phong phú hơn. Mang theo những "đặc sản địa phương" này, cộng thêm trang bị tinh phẩm đánh ra được khi làm nhiệm vụ ta tồn ở chỗ này, ta tựa hồ thấy tiền đồ của bản thân tốt đẹp vô hạn.

"Lăng Thiên, được chưa?"

Sắp xếp xong vòng tay của mình, ta vừa quay đầu lại thấy Lăng Thiên cùng một tinh linh đang chụm đầu nói nhỏ. Anh ta nhỏ giọng nói câu gì đó với tinh linh kia, tinh linh có chút khó xử mà liếc anh ta một cái, không tình nguyện mà cầm một món đồ cho anh ta. Kỳ quái, tên này lại đang làm chuyện gì mà không để người khác biết đây. "Anh lấy cái gì của hắn vậy? Trông bộ dáng của tinh linh kia hình như không quá tình nguyện."

Lăng Thiên thần bí cười cười, nói:

"Trở về lại nói cho cậu."

Thiết. Ta lại không hiếm lạ. Tinh linh kia ta đã gặp, hình như là một đại sư thực vật, chuyên biệt quản lý thực vật trong Tinh Linh Thành. Thứ Lăng Thiên lấy từ chỗ hắn. Hơn phân nửa là các loại dược thảo, trái cây quý trọng nào đó, đừng cho là ta đoán không ra.

Khi một lần nữa đi tới rừng Gusdoya. Tinh Linh Thành cơ hồ dốc toàn bộ lực lượng. Ngoại trừ tinh linh thực sự không thể đi ra phải ở lại lưu thủ. Hết thảy thành viên tinh linh tộc đều mặc vào trang phục chính thức, chỉnh lý bản thân cùng tọa kỵ đến cẩn thận tỉ mỉ. Ta nhìn thấy hai đội tinh linh xếp chỉnh tề ở cửa lớn của Tinh Linh Thành. Mắt đều hoa rồi. Trong lòng mừng thầm, trong trò chơi sợ là không có người chơi nào có thể thấy nhiều mỹ nhân tinh linh tộc đồng thời xuất hiện giống như chúng ta a.

"Nước bọt sắp chảy ra."

Lăng Thiên một bên chỉnh lý da lông bóng loáng thủy nhuận cho Ám Ảnh, một bên lạnh lạnh mà nói. Ta quét nhìn anh ta một cái, quyết định không tính toán với cái người không có thẩm mỹ tình thú này.

Trưởng lão Kocuria mặc một thân lễ phục rất chính thức, đứng phía trước nhất của đội ngũ. Thấy ta cùng Lăng Thiên, vui tươi hớn hở vẫy tay về phía chúng ta, kêu chúng ta đi qua đứng chung một chỗ với ông ta. Lại đánh ra một cái thủ thế, các tinh linh đều nhịp mà xoay người bước lên tọa kỵ bên cạnh mỗi người (cơ hồ tất cả đều là loài báo). Đại đội xuất phát, các tinh linh mặt mang thành kính đi tới thánh địa của bọn họ. Dọc theo đường đi chỉ nghe thấy thanh âm nhanh chóng chạy băng băng của tọa kỵ giữa đất rừng.

Vẫn luôn cảm thấy loại động vật họ nhà mèo thân hình bự con như báo, trời sinh nên là hoạt động trong rừng rậm, thấy bọn nó bước những bước chân nhanh nhẹn nhẹ nhàng né tránh từng gốc cây, giữa đôi bên bất luận chạy nhanh thế nào, địa hình phức tạp thế nào, cũng sẽ không phát sinh bất luận sự kiện "tông xe" nào.

Không biết có phải là do tâm tình bất đồng hay không, ta chỉ cảm thấy lần này đi tới phiến rừng rậm cổ quái màu sắc rực rỡ này tuyệt không tốn quá nhiều thời gian, mà những cái cây mỹ lệ phi phàm trong rừng kia cũng không còn khiến cho ta cảm thấy áp lực nữa. Vẫn là tòa đài đá cổ xưa bị rêu xanh vùi lấp hơn phân nửa kia, lúc này đây không chờ chúng ta kêu, vị nữ thần đại nhân kia đã lơ lửng giữa không trung chờ. Cô tươi cười đầy mặt mà nhìn chúng ta. Hết thảy tinh linh đều lẳng lặng mà dừng cách trăm mét có thừa, chỉ có ta cùng Lăng Thiên đến gần cô. Nữ thần vươn một cánh tay hư huyễn lấy đi quyền trượng từ trong tay Lăng Thiên. Cô tuyệt không bị làm khó bởi nguyền rủa trên quyền trượng, chỉ là tùy ý vuốt hai cái ở phía trên, quyền trượng liền lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà biến hóa lên.

Thân trượng màu xám đen bắt đầu phiếm ra xanh đậm từ bên trong, viên bảo thạch cực đại ảm đạm không ánh sáng trên đầu trượng kia cũng dần dần sáng ngời phát sinh hào quang. Thời gian không quá mấy cái nháy mắt, cây gậy xám đen được chúng ta mang về kia đã chân chính có tư thái thần khí. Nữ thần đại nhân trông như rất hưởng thụ, đem bảo thạch kia áp lên ngực, hơi hơi nhắm mắt lại. Ngươi không cần nói, bộ dáng cô như bây giờ thánh khiết lại cao quý, hơn nữa toàn thân đều ánh lên quang mang phát sinh từ trong bảo thạch, thật đúng là rất phù hợp tiêu chuẩn "Thần" trong cảm nhận của ta. Bất quá, cô thánh khiết thì thánh khiết đi, cao quý thì cao quý đi, thế nhưng có cần làm sáng như thế không chứ? Phát sinh nhiều quang mang như vậy cũng là phải phí năng lượng a, cô thu hồi bọn chúng đi không được sao? Hay là loại sinh vật Thần này đều tương đối thích khoe khoang? Ta oán thầm trong lòng, nhắm mắt cúi đầu không dám nhìn loạn, để tránh khỏi bị cường quang thương tổn mắt.

"Phi thường cảm tạ các ngươi, dũng sĩ của ta. Bởi vì trí tuệ cùng dũng cảm của các ngươi, ta rốt cục có thể tìm về lực lượng của ta."

Cường quang tán đi, nữ thần đại nhân lần nữa xuất hiện không là hư ảnh nữa, mà là hình thái thực thể. Ta che không nổi ý mừng trong mắt, rốt cục làm xong cái nhiệm vụ biến thái này a, thời khắc hạnh phúc nhất sắp tới!

71. Quyển 3 - Chương 23: Tiết 23

Editor: Toujifuu

***

"Các ngươi tìm về đá Thần Tinh cho ta, vì cảm tạ các ngươi, ta nguyện ý truyền thụ các ngươi mỗi người một kỹ năng. Đồng thời sẽ đưa các ngươi trở lại đại lục nguyên bản của các ngươi. Còn có vật này là ta ở đại lục phương đông trong lúc vô ý có được, cũng xin các ngươi cùng mang về đi."

Thanh âm tuyệt vời của nữ thần vang lên ở bên tai ta, ta hạnh phúc đến mức sắp tìm không ra phương hướng.

"Đinh —- Hoàn thành nhiệm vụ: Yêu cầu của nữ thần. Đạt được phần thưởng kinh nghiệm 500000. Đạt được kỹ năng nữ thần rừng rậm truyền thụ: Thuật chế tiễn. Đạt được trang bị: Huyết thống của tinh linh (chiến văn). Đạt được tín vật của yêu tộc (1), có giành quyền sở hữu hay không?"

Ta nhấn chữ 'không' ở khung lựa chọn hiện ra, cái tín vật gì kia trực tiếp vào bao của Lăng Thiên. Mà toàn bộ tâm tư của ta đều đặt trên phần thưởng có được không dễ kia. Nhìn lướt qua đẳng cấp như ngồi hỏa tiễn từ từ nhảy lên, cuối cùng cũng vượt qua trình độ đại chúng. Nhìn nhìn lại trang bị, hưng phấn a!

Huyết thống của Tinh linh (chiến văn): Trang bị đặc thù. Có được chiến văn này tức là có được thiên phú chủng tộc của tinh linh tộc, thời gian cần thăng cấp của hết thảy kỹ năng loại cung tiễn được rút ngắn 20%. Khi chiến văn hiển hiện, đề cao cảm tri 50%, đề cao tốc độ 50%, đề cao chính xác 50%, đề cao tầm bắn 50%, thu được năng lực giao lưu cùng thực vật, dưới trạng thái này sử dụng kỹ năng sẽ tốn hao chân nguyên hai lần. Hiệu quả này là kỹ năng chủ động, mỗi ngày trong trò chơi có thể sử dụng được 30 phút. Buộc định linh hồn.

Phi thường cường đại! Nước bọt của ta ào ào chảy ra. Trước tiên mặc kệ chữ trang bị đặc thù kia là có ý gì, ta chỉ biết cái này đủ để cho hết thảy cung tiễn thủ đỏ mắt đến mức ngao ngao kêu loạn, trang bị cường đại từ giờ trở đi thuộc về ta. Không có hạn chế đẳng cấp, ta khẩn cấp mà lấy ra sợi hoa văn hơi mỏng trong suốt như thủy tinh màu băng lam kia, lựa chọn trang bị. Chỉ cảm thấy trên mặt lạnh lẽo một trận, chiến văn trong tay không còn. Duỗi tay kiểm tra, trên mặt trống trơn cái gì cũng không có. Đi nơi nào rồi?

"Du Nhiên. Mặt của cậu…"

Lăng Thiên ở một bên giật mình mà nhìn chằm chằm ta.

"Mặt của tôi làm sao?"

Lăng Thiên cười mỉm mỉm, trong mắt hiện lên một tia quang mang, duỗi tay xoa từ mi trái của ta xẹt qua má trái thẳng đến hàm dưới.

"Ở đây. Hoa văn màu băng lam rất đẹp, cậu thoạt nhìn như một tinh linh."

"Thật không?"

Ta tự mình sờ cái gì cũng không thấy. Tưởng tượng không ra hoa văn mọc ra trên mặt trông như thế nào.

"Thoạt nhìn trông sẽ không quá cổ quái chứ?"

"Sẽ không, rất đẹp, phi thường thích hợp cậu."

Ta nhìn ra được Lăng Thiên nói là thật tâm, trong mắt anh ta đầy tán thưởng, ngón tay nhẹ nhàng họa động ở trên mặt ta. Ta ngẩn ngơ. Ánh mắt Lăng Thiên nhìn ta hình như có chút không giống với bình

thường, để cho ta cảm thấy..... Có thể là ta suy nghĩ nhiều rồi. Âm thầm cười cười, lực chú ý của ta lại trở lại trên trang bị mới thần kỳ. (*khửa khửa khửa* Dù đã nhận ra chút 'nguy cơ' nhưng anh vẫn rất ngốc a Nhiên ca! Bị ăn đậu hũ ngang nhiên vậy mà cũng hem biết! XD~)

Đáng tiếc ở đây không có cái gì có thể để cho ta soi một chút, chỉ có thể chờ sau khi trở về xem hiệu quả. Mở ra bảng trang bị, ta nhìn thấy ở bên cạnh hàng trang bị phần đầu nguyên bản, xuất hiện một hàng trang bị mới cho tới bây giờ chưa từng thấy qua, đồ án chiến văn thu nhỏ đang chớp lóe chớp lóe bên trong, như một nhánh dây leo hình dạng ưu mỹ uốn quanh. Bên cạnh nó còn có hai phần lựa chọn: 'hiển lộ' cùng 'ẩn'. Ta thử chọn chữ 'ẩn', lại để cho Lăng Thiên giúp ta nhìn, Lăng Thiên nói chiến văn biến mất. Xem ra thiết kế của thứ này cũng thực nhân tính hóa. Sẽ không để cho ta mang một khuôn mặt hoa văn đi ra ngoài nhận ánh mắt của người khác. Đúng rồi, còn có một phần phần thưởng đây.

Thuật chế tiễn (sơ cấp): Kỹ năng độc hữu của tinh linh tộc, có thể lợi dụng các loại vật liệu gỗ tiêu chuẩn cùng nguyên tố bất đồng chế tác nhánh ma pháp tiễn. Tộc nhân tinh linh có thể học tập sử dụng. Có thể thăng cấp.

Cái gì kêu nhân phẩm? Có thế chứ! Ta hết sức vui vẻ. Còn kém không khoa chân múa tay.

"Lăng Thiên, anh được cái gì?"

Lăng Thiên cười khẽ. Nâng tay trái lên lắc lắc. Một vòng tay xoắn ốc màu đen tinh tế chớp động một chút tinh quang trên cổ tay anh ta.

"Ảnh Chi Tinh, kỹ năng phụ thêm Ẩn Nấp cùng Tiềm Hành (khi chiến đấu không thể dùng). Gia tăng nhanh nhẹn 20%. Xuất thủ 10%."

Không tồi a, đối với kiếm sĩ mà nói cũng là trang bị tốt hiếm có nha. Nhiệm vụ lúc này đây thực sự là kiếm lời.

"Hai vị dũng sĩ, các ngươi chuẩn bị xong chưa? Ta sẽ mở ra đường thông hướng đông phương cho các ngươi."

Nữ thần đại nhân mỉm cười hỏi. Ta mới nói 'được', đột nhiên nhớ tới còn có chuyện. Nhìn lại, người muốn tìm vừa lúc có mặt.

"Nữ thần điện hạ, xin chờ một chút được không?"

Ta quay đầu lại nhằm phía tinh linh ở phía sau, mấy tinh linh trung niên đứng bên cạnh trưởng lão Kocuria, một người trong đó chính là đạo sư cung tiễn thủ của tinh linh tộc.

"Đạo sư tiên sinh, tôi muốn học tập kỹ năng cấp sáu mươi."

Đạo sư kia kinh ngạc mà nhìn ta một cái, sau đó vui vẻ gật đầu:

"Đương nhiên có thể. Cung tiễn thủ cấp sáu mươi có thể học tập hai kỹ năng chủ động: Tiễn Dẫn Hướng cùng Tam Tinh Liên Châu. Một kỹ năng bị động: Chính Xác (cao cấp). Tổng cộng chín miếng kim tệ."

Thất vọng nho nhỏ một chút, nguyên lai kỹ năng nơi này cùng đại lục phương đông cũng không có gì bất đồng, vẫn muốn thu ta tiền. Thật là, mới giúp bọn họ làm một chuyện lớn như thế, cũng không cấp chút ưu đãi. Bất quá, hình như ở chỗ này hắn không có yêu cầu đẳng cấp chức nghiệp của ta a! Ha ha ha, không cần làm nhiệm vụ chức nghiệp có thể học được kỹ năng! Bất luận là nguyên nhân gì, có thể tỉnh lược chút chuyện luôn luôn tốt. Thành thành thật thật mà giao tiền học kỹ năng, sau đó đi trở về bên người Lăng Thiên. Lăng Thiên thấp giọng cười: "Cậu sẽ không phải là mới phát hiện ở đây không cần đẳng cấp chức nghiệp đấy chứ?"

Hỗn đản, sớm biết cũng không nói với ta một tiếng.

Nữ thần mỉm cười với chúng ta, đọc ra một trận chú ngữ nghe không hiểu. Một đạo vòng sáng từ dưới chân toát ra, đem ta cùng Lăng Thiên còn có Tiểu Hắc, Ám Ảnh đều vây ở bên trong. Cảm giác bị kéo dài lại đến rồi, ta bất đắc dĩ mà nhắm mắt lại, một bên "hưởng thụ" đầu váng mắt hoa, một bên phẫn hận trong lòng quyết định không đi loại truyền tống đường dài này nữa. Nghe thấy tiếng cười trầm thấp của Lăng Thiên, ta hiểu rõ. Quả nhiên, Lăng Thiên rất tự giác mà giúp ta nhu nhu huyệt thái dương. Không cần nói, thủ nghệ của anh ta cũng thực không tồi, rất nhanh liền tiêu trừ cảm giác không thoải mái của ta. Mở mắt

ra nhìn nhìn trái phải, là gian phòng khách điếm khi chúng ta bị truyền tống đi. May mắn hiện tại không ai, bằng không thấy quang mang truyền tống khẳng định sẽ ngạc nhiên, nói không chừng ngày mai trên diễn đàn sẽ xuất hiện các loại bài viết khiến người ta dở khóc dở cười.

Tiếng đập cửa "thùng thùng" vang lên. Kỳ quái, ai sẽ khéo như thế, chúng ta vừa đến liền tới gõ cửa?

Lăng Thiên đi qua đứng phía sau cửa trầm giọng hỏi:

"Là ai?"

"Khách quan, ta là hỏa kế trong quán. Gian phòng này các ngươi không trả tiền là không thể tùy tiện vào. Xin hỏi hai vị là muốn thuê gian phòng này sao?"

Đây là tiểu nhị gì a, chúng ta vừa mới truyền tống vào, hắn lập tức có thể biết! Hệ thống thực sự là quá cường đại. Ta hung hăng mà khinh bỉ hệ thống keo kiệt kiết xác một phen. Lăng Thiên giương giọng nói:

"Phòng chúng ta thuê rồi, chờ khi rời điếm sẽ trả tiền thêm."

"Được rồi, hai vị khách quan thuê phòng một gian, trả phòng kết tiền!"

Tiểu nhị ngoài cửa vô cùng cao hứng mà xướng một câu, đi. Ta cùng Lăng Thiên nhìn nhau cười, vẫn là trở về tốt hơn a, rừng rậm tinh linh đẹp thế nào, cũng so không bằng địa phương mình quen thuộc, chí ít không còn có một người làm người câm điếc. (Ý chỉ anh Thiên: ko hiểu tiếng ng‘ ta = câm điếc)

"Tôi out, ở trong trò chơi hơn ba tuần, bên ngoài đều đã bảy ngày. Nếu không đi ra ngoài tôi sợ sẽ bị kém dinh dưỡng. Dịch dinh dưỡng vẫn là không tốt bằng thực vật chân chính."

Lăng Thiên gật đầu, xoa xoa tóc ta, nói:

"Ngày hôm nay hảo hảo nghỉ ngơi, sáng ngày mai tám giờ gặp."

Aiz, cái người này, đây là cái thói quen rách nát gì a, dám xem ta là tiểu cẩu nhà anh ta. Lật cái bạch nhãn, ta biết cho dù kháng nghị lần sau anh ta vẫn sẽ tái phạm, cũng lười tính toán với anh ta. Vẫy vẫy tay, ta phát ra chỉ lệnh logout.

Duỗi cái thắt lưng mỏi từ giường trò chơi ngồi lên, nằm lâu thân thể thật là có chút cứng. Mặt trời treo ngoài cửa sổ, thời gian là buổi chiều hơn bốn giờ. Ta lấy áo ngủ đặt ở bên cạnh qua mặc vào, chuẩn bị đi phòng bếp trấn an cái bụng sắp tạo phản một chút.

Khi đi ngang qua phòng khách thấy đèn gợi ý của điện thoại đang chớp, đi qua nhìn, dãy số không quá quen thuộc. Ai sẽ nhắn cho ta? Ấn xuống truyền phát tin kiện, một âm nam trung trầm thấp truyền đến từ bên trong.

Hoàn quyển 3.

72. Quyển 4 - Chương 1: Đại Tác Chiến Chủng Tộc - Tiết 1

Editor: Toujifuu

***

"Chào ngài, Hạ Lam tiên sinh, tôi là Phương Vũ của Kim Hoa quốc tế. Rất cảm tạ sự hỗ trợ của ngài đối với trò chơi Thế Giới , sắp tới vì chúc mừng Kim Hoa quốc tế thành lập tròn mười năm, trong trò chơi Thế Giới sẽ có một lần hoạt động lớn, chúng tôi thành tâm mời nhân vật trò chơi ngự thú sư Mạc Ly cấp bảy mươi sáu của ngài tham gia. Nếu như ngài có hứng thú, xin trả lời điện thoại này, chúng tôi sẽ tỉ mỉ giới thiệu nội dung hoạt động cho ngài."

Phương Vũ, hình như chính là người lần trước đại biểu Kim Hoa quốc tế đến cùng ta ký hợp đồng quảng cáo. Lần này Kim Hoa lại có động tác gì lớn sao? Hơn nữa Mạc Ly không phải đã không còn rồi sao, chẳng lẽ bọn họ còn nghĩ thêm một cái 'phục hoạt đại pháp'?

Ta nhất thời hiếu kỳ, cũng đã quên mình đang đói bụng, cầm lấy điện thoại nhấn hồi âm.

"Chào ngài, Kim Hoa quốc tế."

"Tôi tìm Phương Vũ."

"Là tôi. A, là Hạ Lam tiên sinh đúng không? Thật tốt quá, tôi đang chờ điện thoại của ngài đây."

"Tôi muốn hỏi nội dung hoạt động lần này của các vị là gì. Còn có, nhân vật Mạc Ly không phải đã không còn rồi sao?"

"Hoạt động lần này tôi nghĩ ngài nhất định sẽ có hứng thú. Sau một tuần, chúng tôi sẽ tổ chức một lần trò chơi 'Đại lôi đài danh nhân' ở trong trò chơi. Đến lúc đó sẽ mời mỗi một danh nhân từ khi bắt đầu trò chơi tới nay dự họp. Bao gồm cả top mười của Bảng đẳng cấp, vị người chơi tông sư đầu tiên của các chức nghiệp, những nhân vật đẳng cấp chưởng môn của mười đại bang hội người chơi trong trò chơi. Chúng tôi phát một bảng bầu chọn trên trang chủ, bình chọn của Mạc Ly phi thường cao, ngài là người chơi ngự thú sư đầu tiên cũng là nhân vật mọi người muốn gặp nhiều nhất a. Về phần vấn đề nhân vật Mạc Ly ngài không cần lo lắng, nhân vật này chỉ là bị hệ thống khóa định, tư liệu nhân vật tuyệt không bị cắt bỏ, vì vậy vẫn có thể tạm thời điều ra. Hơn nữa sau cùng chúng tôi sẽ update một tòa Thăng Long Phi Phượng Các, về sau hết thảy nhân vật người chơi có ảnh hưởng trọng đại đối với trò chơi đều sẽ được xếp vào trong đó, Mạc Ly chính là một trong ba vị của nhóm đầu tiên nhập các. Thời khắc mang tính lịch sử như thế. Bản thân ngài ở đó mới càng có ý nghĩa hơn đúng không?"

Thanh âm của Phương Vũ lộ ra một cỗ hưng phấn, nghe hắn nói đến ba hoa thiên địa, ta cũng không khỏi động tâm. Hơn nữa không phải nói còn có top mười Bảng đẳng cấp cùng chưởng môn mười đại bang hội sao? Vậy cũng khẳng định là Diệu Dương sẽ trình diện. Lấy thân phận của Mạc Ly tái kiến với hắn một lần. Đối với ta mà nói thật là một loại mê hoặc khó có thể cự tuyệt. Ta có chút thất thần, không biết bản thân đã nói câu gì. Phục hồi tinh thần lại liền nghe thấy Phương Vũ đầu kia điện thoại cao hứng mà nói:

"Ngài có thể đáp ứng thật sự là quá tốt. Chờ lát nữa tôi sẽ đem tư liệu tỉ mỉ truyền qua cho ngài. Đến lúc đó chúng ta gặp lại trong trò chơi."

Ta đáp ứng? Vậy… Được rồi, vậy đi gặp một lần cũng không có gì. Dù cho sẽ có chút xấu hổ, Diệu Dương hẳn cũng không đến mức tại chỗ trở mặt đi.

Trong máy fax thả ra từng tờ giấy, tâm tình ta phức tạp mà nhìn chằm chằm chúng nó, cũng không biết loại cảm giác trong lòng mình hiện tại đến tột cùng là buồn hay vui.

Phát ngốc nửa ngày mới nhớ tới mình đã đói bụng. Đột nhiên đã không còn tâm tình nấu cơm. Gọi điện thoại kêu đồ ăn bên ngoài tùy tùy tiện tiện lấp đầy bụng, ta mở ra máy vi tính kèm trên giường trò chơi xem lướt qua trang chủ trò chơi. Quả nhiên, đập ngay trước mắt là một tiêu đề lớn —- Kỷ niệm mười năm: Quần tinh lấp lánh, thăng long phi phượng! Phía dưới còn có trang bình chọn, bầu chọn nhân vật phong vân trong trò chơi muốn được gặp nhất, tên của Mạc Ly đứng cao nhất. Mấy tháng không nhìn thấy tên này, ta cư nhiên cảm giác có chút xa lạ. Mấy người bọn họ nhất định cũng đã xem qua bài viết này đi? Không biết là cảm giác gì? Hay là đã sớm quên ta rồi? Khinh bỉ bản thân một phen, không phải đã sớm quyết định buông tay sao? Hiện tại cần gì phải quấn quýt trong loại tâm tình không biết gọi là gì này? Ta không cho rằng mình có gì sai, cũng tuyệt không phải dạng dây dây dưa dưa như nữ nhân. Dù sao đây là một lần sau cùng chân chính, coi như là bù đắp tiếc nuối một lần, gặp hắn một lần. Nói một tiếng hẹn gặp lại.

Nghĩ thông suốt, tâm tình ta sáng sủa hơn rất nhiều. Đăng nhập trang tin tức diễn đàn muốn xem một chút gần đây trong trò chơi có tin tức gì. Ngây người ở đại lục phương tây lâu như vậy. Tin tức bên mình là tuyệt không biết.

Trên trang web ào ào liệt ra một xâu dài bài viết mới nhất, cái gì bang hội nào đó nào đó lại đánh cái gì a. Cái gì suy đoán mới nhất có quan hệ tới nhiệm vụ trăm cấp a, cái gì bảng trang bị biến động mới nhất a…

Duy nhất để cho ta cảm thấy hứng thú, chỉ có một bài viết tiến triển mới nhất về nhiệm vụ thăng cấp của Đông Long Thành. Xem ra không quá mấy ngày, cái nhiệm vụ cấp biến thái nguyên bản chỉ truyền giữa mấy đại bang hội đã bị truyền đến mọi người đều biết. Mà từ trong bài viết này, ta còn nhìn ra bút tích của tên hồ ly Ám Dạ kia. Hắn thế này là muốn thừa cơ hội thu đủ ngũ tinh mà ra một cái oai phủ đầu cho mấy bang phái khác sao? Chẳng lẽ gần đây có đối thủ nào đó có thể khiến cho Đông Long Thành cảm thấy có lực uy hiếp xuất hiện? Hay là bọn họ có kế hoạch gì lớn? Phì cười, chuyện này hình như không liên quan tới ta a. Thực sự là, thói quen thật đúng là một thứ đáng sợ. Tắt đi trang này, ta không phí suy nghĩ chuyện về Đông Long nữa. Tin tưởng có mấy người bọn họ ở đó, cũng không tới phiên ta cái người nửa đường chạy trốn này đến nghĩ.

Một lần nữa trở lại trang chủ diễn đàn, ta phát hiện một bài viết mới vừa hiện ra. Tiêu đề rất cường hãn: Cung thủ kiếm sĩ thần bí biến thái, liên thủ đại náo chủ thành phương tây. Nhấn chọn vào xem, là một videoclip. Chủ bài thanh minh đây là clip chuyển tới từ trang chủ phương tây, tuyệt đối chân thực. Mới bắt đầu videoclip, ta đã biết không tốt. Hình ảnh xuất hiện bên trên rõ ràng chính là cửa phủ Nothan Hard Sư Tâm Thành. Người quay chọn góc độ rất tốt, vừa lúc ở một chỗ cao có thể thấy toàn cục. Từ đường phố yên lặng khi mới bắt đầu đến khi các người chơi xông hướng đội kỵ sĩ ta đột nhiên đứng lên bắn ra một đạo hồng tuyến nổ bay xe ngựa, lại đến khi khăn đội đầu của ta bị hất đi, một đầu tóc đen tản ra, dẫn bọn thị vệ chạy loạn ở trên nóc nhà; sau đó góc độ khẽ chuyển xuất hiện Lăng Thiên, anh ta một mình bức lui bốn ma pháp sư cùng áp sát lão đầu Nothan Hard tranh đoạt quyền trượng, sau cùng hai người chúng ta cưỡi Tiểu Hắc cùng Ám Ảnh phong cách vô cùng càn rỡ mà ở trong truy đuổi của đại đội kỵ sĩ hư không biến mất trốn ra thăng thiên, toàn quá trình một chút cũng không lọt.

Mặt của ta có lẽ đã đen đến mức có thể đẹp như đáy nồi. Xem lại một lần nữa từ đầu, cái tên đáng chết kia đem mặt của ta quay đến rõ rõ ràng ràng, một màn khăn đội đầu tản ra còn cho đại đặc tả chính diện a! Ta có phải nên biểu dương kỹ thuật quay phim của hắn quá chuyên nghiệp hay không đây? Chưa bao giờ biết nguyên lai gương mặt bình thường đến không thể bình thường hơn của ta đây còn có thể quay ra loại hiệu quả thế ngoại cao nhân "sợi tóc phi dương gặp biến không sợ" này. May mắn, hắn chỉ quay được địa phương ta nhảy ra về phía sau liền đem màn ảnh chuyển hướng về phía Lăng Thiên, chiêu biến thành ba người ta làm ra sau đó không bị quay được, bằng không nền tảng gì của ta cũng đều bị lộ hết.

Tức giận nửa ngày, ta bất đắc dĩ thở dài. Không có biện pháp, loại chuyện này cũng là rất có khả năng, ta lúc đó thật không ngờ là bản thân không cẩn thận, bất quá cho dù có thể dự đoán được, thời điểm đó cũng không thể để ý nhiều như vậy. Phía dưới videoclip là một xâu dài bài bình luận, ta đã không còn tâm tư xem. Ta biết lúc này đây hành trình phương tây của ta cùng Lăng Thiên khẳng định đã khiến người ta biết. Ở trong trò chơi người thấy qua chúng ta tuy rằng không nhiều, nhưng tên Thu Thủy Trường Thiên kia cùng người bên người hắn đều biết chúng ta, Ám Dạ cũng gặp qua, chỉ cần bọn họ biết, cũng chẳng khác nào nên biết đều sẽ biết. Trong đầu những nhóm người thông minh đó không biết mọc bao nhiêu đường cong, làm sao sẽ đoán không được ta cùng Lăng Thiên đi làm gì, sợ là về sau sẽ phiền rồi.

"Aiz, Lăng Thiên a, chúng ta lúc này làm sao bây giờ a."

Thực sự là một ngày nhiều chuyện.

73. Quyển 4 - Chương 2: Tiết 2

Editor: Toujifuu

***

Sáng sớm tám giờ, ta đúng giờ đăng nhập trò chơi. Nguyên tưởng rằng ngày hôm qua xảy ra nhiều chuyện như vậy khẳng định ngủ không được, không nghĩ tới vừa dính giường liền ngủ đến chết chìm chết chìm, chẳng lẽ ta thực sự là người vô tâm vô phế thần kinh thô sao?

Tiến vào trò chơi vẫn là gian phòng nguyên bản kia, Lăng Thiên đã tới, đang đút cho Ám Ảnh ăn. Theo sự xuất hiện của ta Tiểu Hắc cũng chạy ra, tiến đến bên người ta cọ. Sờ sờ đầu của nó, để cho Tiểu Bạch cùng nó đi chơi, ta kéo Lăng Thiên. "Lăng Thiên, ngày hôm qua anh có xem diễn đàn không?"

"Cậu là nói videoclip kia?"

"Anh xem là tốt rồi. Có tính toán gì không?"

Lăng Thiên không chút nào để ý mà nói:

"Biết thì biết, tôi vốn cũng không định giấu. Có thể cậu cũng đã nhìn ra, chúng ta lần này đi làm nhiệm vụ từ trước khi xuất phát đã có người biết. Pho tượng kia là tôi trước đây tìm được, chính bởi vì nó, tôi mới biết được cái gì kêu người vì tài mà chết huynh đệ phản bội, sau cùng còn bị bức xóa nhân vật luyện lại. Bọn chúng luôn luôn cho rằng tôi xóa nhân vật đồ vật cũng sẽ không còn, nhưng khi thấy vidoeclip kia, biểu tình của những kẻ đó nhất định rất đáng xem. Ha ha, vì vậy biết tôi sẽ đi làm nhiệm vụ chủng tộc cũng không chỉ có một người, chẳng qua bọn chúng không nghĩ đến nhiệm vụ này là chạy đến đại lục phương tây đi làm mà thôi. Hơn nữa nhiệm vụ chủng tộc hiện tại chỉ có thể xem như là một cái mở đầu, kiện tín vật chúng ta lấy được kia chỉ là một chiếc chìa khoá, nhiệm vụ sau này tôi cảm thấy rất có thể không phải cá nhân có thể hoàn thành. Tôi đã nghiên cứu qua tư liệu mà nhà phát hành cấp ra về việc mở ra chủng tộc, dựa theo ý tứ của nhà phát hành, nhiệm vụ chủng tộc chân chính có lẽ là một nhiệm vụ hệ thống loại lớn cần rất nhiều người chơi đến tham dự. Vì vậy cho dù bị người biết cũng không sao, bởi vì chúng ta vốn cần tìm người hợp tác. Lại nói, hai nhóc bự con này cậu cũng không có khả năng giấu được a, chúng nó vừa lộ diện cho dù muốn giấu cũng giấu không được."

Ta nghĩ lại, hình như cũng đúng a. Hơn nữa thật muốn nói cho dù chuyện này bị giũ ra, cũng không nhất định là chuyện xấu, chí ít đặc sản địa phương ta mang về có thể quang minh chính đại mà làm quảng cáo. Bán được giá tốt.

"Lăng Thiên, anh đã nghĩ như vậy. Tôi đây cảm thấy chúng ta cũng có thể thử chủ động xuất kích xem. Cho dù nhiệm vụ tiếp sau này thực sự cần tìm người hợp tác, chúng ta cũng có thể nắm giữ quyền chủ động. Chí ít người tham dự vào chúng ta có thể tự mình lựa chọn nha."

"Cậu muốn làm gì?"

Lăng Thiên kỳ quái mà nhìn nhìn ta. Ta cười mà không nói.

"Tích —- "

Thiên lý truyền âm. Mở ra vừa nhìn ta liền vui vẻ, hai cái tên đồng thời đang chớp: Thu Thủy Trường Thiên, Ám Dạ Vô Thanh. Không chút suy nghĩ, ta chọn Ám Dạ trước.

"Ám Dạ phó thành chủ, đã lâu không gặp."

"Du Nhiên vẫn là kêu tôi Ám Dạ đi. Chúng ta nói như thế nào cũng coi như là bằng hữu có gặp mặt một lần a." Lời mang tiếu ý, thanh âm của Ám Dạ nghe ra vẫn là động nhân như vậy. Khó trách tiểu tử này nói cái gì đều có người tin.

"Được rồi, Ám Dạ. Tìm tôi có việc sao?"

"Lần trước không phải tôi còn thiếu cậu năm nghìn kim tệ sao? Gần đây cậu bận rộn như vậy, tôi cũng liên hệ không được. Lần này được rồi, cậu vừa trở về tôi lập tức ký gửi qua cho cậu. Chờ lát nữa cậu nhớ thu. Còn có phòng ở cậu cần, tôi trở về lưu ý cho cậu một chút, có mấy địa phương rất không tồi, ngày nào đó rảnh rỗi đến Đông Long một lần, tôi dẫn cậu đi xem xem."

Tiểu tử này. Bắt đầu xây dựng quan hệ rồi. Chiêu thức thu mua nhân tâm này thực sự là hắn càng xài càng thuần thục.

"Được a, đến lúc đó nhất định nhờ anh tìm một địa phương tốt cho tôi. Đúng rồi, ở chỗ tôi có một nhóm đồ không tồi. Bên này rất ít kiến giải, qua mấy ngày chuẩn bị mở một hội đấu giá. Nếu như Ám Dạ anh có thời gian. Đến xem đi."

"Vậy sao? Trang bị Du Nhiên mang về từ nơi xa xôi nhất định là thứ tốt, tôi nhất định đến. Chuẩn bị bán đấu giá ở nơi nào a? Nếu như còn chưa tìm được chỗ tốt. Phòng đấu giá của Đông Long chúng tôi cũng không tồi. Có thể ưu đãi giá cả cho cậu. Suy nghĩ một chút chứ?"

"Ha ha, nói sau đi."

"Được, tôi ở Đông Long chờ cậu đến."

Ngắt truyền âm, ta chớp chớp mắt với Lăng Thiên, dừng không được mà đắc ý. Lăng Thiên rất thiếu bị ăn đập mà lắc đầu than một câu:

"Cậu nha, xem ra là chuẩn bị tìm một con dê béo để giết mổ một trận?"

"Đương nhiên, tôi là người nghèo, dựa vào cái này ăn cơm nha. Anh có muốn tham gia một chân hay không, cái khác tôi không biết, trang bị anh mang về cũng không ít nha."

Lăng Thiên cười:

"Đương nhiên muốn, khó có được có thể giết mổ người của Đông Long Thành."

"Tôi cũng không chuẩn bị giết mổ bọn họ, đến lúc đó tự nhiên có người cho chúng ta giết mổ."

"Vậy cậu kéo Đông Long Thành đến là..."

Lăng Thiên đột nhiên dừng lại, nghĩ thông suốt cái gì đó, nhìn ta chậm rãi mỉm cười:

"Du Nhiên, cậu là vì tôi đúng không."

"Đương nhiên. Tôi xem anh là anh em, cái gì cũng đều phải nghĩ giúp anh chứ. Lấy thân thủ của anh, người có thể khiến anh xóa nhân vật luyện lại khẳng định là rất có thủ đoạn. Tôi ngược lại cũng không phải sợ cái gì, chẳng qua có Thành Người Chơi Đệ Nhất này làm minh hữu, muốn đối phó những người đó cũng dễ hơn chút. Cho dù chỉ là phòng tiểu nhân cũng tốt a. Hơn nữa mượn tên tuổi của Đông Long, chúng ta còn sợ dẫn không được dê béo sao? Bất quá thành thật mà nói, tôi cũng có chút tư tâm. Có thể anh cũng đã nhìn ra, tôi cùng Đông Long Thành, nói như thế nào đây, xem như là có chút quan hệ đi, vì vậy nếu như có thể tìm bọn họ hợp tác tôi cảm thấy về công về tư đều có chỗ tốt."

"Du Nhiên, tôi tin tưởng lựa chọn của cậu. Bằng không trước đây cũng sẽ không tìm cậu cùng đi làm nhiệm vụ. Như vậy, hiện tại kế hoạch của cậu có phải muốn trước tiên hấp dẫn sự chú ý của mọi người một chút hay không đây?"

"Đúng, chúng ta tất nhiên giấu không được, vậy dứt khoát lên giọng một chút đi. Thoải mái mà ở trong thành khoe khoang một vòng, một đường khoe đến Đông Long Thành, lần này tôi muốn kiếm một món lớn!"

Lăng Thiên hắc hắc cười, cũng không bày cái khuôn mặt cool của anh ta, thoạt nhìn như là một tiểu tử hư hỏng muốn ra ngoài chọc phá.

Ta tắt đi truyền âm, tên Thu Thủy Trường Thiên kia ta hiện tại không dự định để ý đến hắn, chờ ta tới Đông Long Thành rồi lại nói. Cái tên tài chủ địa phương ven biển này, đến lúc đó ta nhất định phải hung hăng giết mổ một trận.

Ta cùng Lăng Thiên cũng không đặc biệt chuẩn bị gì, mang theo Tiểu Hắc, Tiểu Bạch, Tiểu Bích trên tóc cùng Ám Ảnh cứ như thế thoải mái mà đi ra ngoài. Không ngoài sở liệu, hấp dẫn một đống lớn ánh mắt. Tiểu Hắc cùng Ám Ảnh hai con thú uy vũ, nguyên đường phố tìm không ra thứ có thể so sánh được. Huống hồ ta cùng Lăng Thiên hai người từ đầu đến chân toàn thân trang bị ngoại trừ vài món trang sức hữu hạn tất cả đều là xuất phẩm từ tinh linh. Phong tình nước khác hoa lệ ưu nhã, trang sức tinh điêu tế khắc hoàn mỹ, vừa nhìn đã biết không phải vật phàm. Đặc biệt Lăng Thiên, vốn ngày thường đã anh tuấn, khi đi lại theo thói quen mà bày ra khuôn mặt cool, lại phối thêm một thân y giáp xinh đẹp tinh xảo, khí thế thon dài cao ngất bất phàm, đứng ở nơi đó cái gì cũng không làm, cũng đã là một nguồn sáng nhân vật cấp cao đặc biệt, hỏa lực mười phần. Đại tiểu cô nương nguyên một đường phố đều bị 'giết' sạch, ngay cả nam nhân cũng liên tiếp quay đầu lại, không biết là đố kị hay là hâm mộ. Ta quét nhìn anh ta vài lần, cúi đầu cười

trộm. Tiểu tử này mang vẻ mặt khó chịu, khoảng chừng cho tới bây giờ chưa từng làm qua chuyện lên giọng như thế đi.

"Rất buồn cười?"

Thanh âm của Lăng Thiên nghe ra như là đang mài răng. Ta nhanh chóng đoan chính sắc mặt nghiêm túc nói:

"Chúng ta cưỡi bọn Tiểu Hắc đi thôi, tôi sợ chờ lát nữa bị người chặn ở trong thành."

Lăng Thiên hừ một tiếng, bước lên Ám Ảnh, chạy thẳng hướng truyền tống trận. Ta thúc Tiểu Hắc song song cùng anh ta, lại dẫn tới một chuỗi kinh thán.

Lực chân của hai thú đều không phải tọa kỵ bình thường có thể so sánh, sau vài phút chúng ta đã đứng trên truyền tống trận. Nhìn lướt qua những ánh mắt xung quanh hoặc sáng hoặc tối nhìn qua, ta cố ý lớn tiếng báo ra địa điểm truyền tống:

"Đi Đông Long Thành."

Có thể dự kiến, sau khi chúng ta đi ở đây nhất định một mảnh ồ lên. Mà điều này, cũng chính là hiệu quả ta muốn. Giấu không được, chúng ta liền đơn giản đặt ra bên ngoài, miễn cho có người ở phía sau động thủ động cước. Ta không muốn làm kẻ ngu nghìn ngày phòng cướp đâu.

74. Quyển 4 - Chương 3: Tiết 3

Editor: Toujifuu

***

Thoáng lóa mắt, ta xuất hiện ở một địa phương khiến người ta vô cùng hoài niệm.

Phóng nhãn nhìn qua, hết thảy đều giống như đúc khi ta rời đi. Quảng trường bằng phẳng, đường phố rộng lớn, kiến trúc công hội cao lớn, còn có suối phun khi xưa Tiểu Vũ cực lực yêu cầu tu kiến. Đầu cùng con đường lớn đối diện truyền tống trận kia chính là phủ thành chủ, đấu củng mái cong cổ kính (đấu củng = một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chìa ra gọi là củng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các củng gọi là đấu), rộng lớn khí thế dường như cung điện cổ đại. Tòa thành thị phỏng theo thành cổ Trường An này là lúc đó mấy người chúng ta thảo luận rất lâu mới định ra, mỗi một con đường, lầu các, đình viện đều phí vô số tinh thần. Khi đó một lòng đều đặt tại nơi đây, đặc biệt nha đầu Tiểu Vũ kia, luôn muốn đem mỗi một góc đều chế tạo đến xa hoa.

Lần nữa đứng ở nơi đây, ta không khỏi nhớ lại quá khứ, bộ dáng bản thân cùng một đám người kia hăng hái dấm lên tấm biển của thành thị do một trận đánh xuất sinh nhập tử mà có được nói muốn xây một tòa thành người chơi tốt nhất. Hiện tại Đông Long chân chính chiếm được xưng hào Đệ Nhất Thành Người Chơi, dù cho nhân vật ta thuộc về nơi đây kia đã không còn, cũng là một chuyện khiến người ta cao hứng từ trong lòng.

"Du Nhiên, Du Nhiên?"

Lăng Thiên nhẹ giọng kêu ta. Ta quay đầu nhìn anh ta, Lăng Thiên hiếm thấy lộ ra một tia thần sắc lo lắng. Bộ dáng ban nãy của ta có phải rất quái lạ hay không? Cười cười, nói:

"Không có gì, nhớ lại một ít chuyện trước đây. Là chuyện tốt, không cần lo lắng."

"Vậy là tốt rồi."

Thần sắc của Lăng Thiên không có biến hóa lớn, ta lại có thể thấy được anh ta vì câu trả lời của ta mà thở phào nhẹ nhõm. Trong nháy mắt ta cảm thấy có chút cảm động, quay đầu lại quả nhiên đúng, có thể giao kết bằng hữu như vậy còn có cái gì chưa đủ đây? Nam nhân a, không thuộc về ngươi thì phải học biết

buông tay, thuộc về ngươi cũng tất phải quý trọng. Tâm tình đột nhiên tốt hơn, tựa như một ám ảnh cuối cùng cũng từ trong lòng tản ra, ta chỉ cảm thấy vào giờ khắc này thiên địa khai mở vô hạn.

"Chúng ta đi thôi. Đứng ở chỗ này nữa sợ là sẽ tắc nghẽn giao thông."

Quay đầu đánh giá bốn phía, ta hậu tri hậu giác phát hiện hai người chúng ta lần nữa trở thành tiêu điểm. Vỗ vỗ Tiểu Hắc, nhóc bự con thông linh theo ý tứ của ta chạy hướng một đường phố chính bên trái. Nếu như không có gì ngoài ý muốn. Ta nhớ kỹ nơi đó có một nhà tửu lâu lớn nhất toàn thành, là một địa phương tốt cho mọi người nghỉ ngơi.

"Nơi này là tửu lâu tốt nhất toàn thành. Mấy thức ăn chiêu bài đều rất không tồi. Còn có một loại Băng Hoa Túy rất nổi danh, anh thích uống rượu như thế có thể thử xem."

Chỉ chỉ khối biển hiệu viết Phong Minh tửu lâu trên đầu kia giới thiệu với Lăng Thiên. Nhớ tới từ khi đi Tây đại lục, ta cũng không còn thời gian ủ rượu nữa, Lăng Thiên có lẽ cũng đã lâu không được ngửi qua vị rượu đi? Ai kêu tinh linh tộc không có thứ như rượu đây. Quả nhiên, Lăng Thiên vừa nghe có rượu ngon ánh mắt đều sáng lên.

"Trước đây nghe người ta nói qua Đông Long có một loại rượu rất không tồi. Đáng tiếc luôn không có thời gian đến. Lần này cần phải uống đến thống khoái."

Mang theo hai con kỵ thú ưu nhã đi vào Phong Minh, trong lúc nhất thời hết thảy đường nhìn đều chuyển qua. Giá cả của Phong Minh không tiện nghi, người có thể ở chỗ này ăn cơm đa số đều sống được không tồi ở trong trò chơi, tự nhiên có rất nhiều nhân vật tin tức linh thông tư duy thông minh. Chọn ở đây, thứ nhất là vì chờ Ám Dạ thuận tiện để cho Lăng Thiên giải cơn nghiện rượu, thứ hai cũng là vì mượn dùng miệng của những người này giúp ta làm chút quảng cáo miễn phí.

"Hai vị thiếu hiệp, mời ngồi bên trong."

Một điếm tiểu nhị đi lên đón, thái độ rất ân cần. Ta không đợi hắn kêu, quen thuộc mà kéo Lăng Thiên lên lầu hai. Khách quen của Phong Minh đều biết. Ngoài cửa sổ lầu hai có một cảnh trí rất tốt. Phía sau tửu lâu này có một tiểu viện, ông chủ tửu lâu trồng một rừng trúc rộng lớn ở bên trong, phóng nhãn nhìn ra trong mắt một màu xanh tươi. Nếu có gió thổi động càng có thể nghe thấy tiếng vang sàn sạt nhè nhẹ, rất có chút tình thú. Bởi vậy bất luận là thích lãng mạn. Hay là thích thanh nhã. Hoặc là thích tự tỏ thân phận, đều nguyện ý đến lầu hai ngồi. Đương nhiên. Lầu hai không thể náo nhiệt so với lầu một, vì vậy những người thích hô bằng gọi hữu ba hoa khoác lác đại thể lựa chọn lầu một.

Trong một đống tầm mắt sáng loáng ta cùng Lăng Thiên đi lên lầu hai. Khỏi cần nói, cảm giác bị chú mục cũng không phải tốt, nếu tiếp tục bị những người đó nhìn chăm chú, nụ cười trên mặt ta còn có thể bảo trì hay không cũng không biết. Hiện tại người ở lầu hai không nhiều, chỉ có hai bàn.

Chọn một vị trí sát cửa sổ ngồi xuống, ta kêu mấy món thức ăn chiêu bài cùng một hũ Băng Hoa Túy, cùng Lăng Thiên hai người vùi đầu ăn cơm. Lăng Thiên một ngụm rượu xuống bụng, cuối cùng cũng có chút tiếu ý không bày ra khối mặt băng kia nữa.

"Rượu ngon! Du Nhiên, chờ lát nữa chúng ta đi thu chút trái cây đi."

Nghe anh ta toát ra một câu không đầu không đuôi, ta kỳ quái: "Thu trái cây làm gì?"

"Thuật ủ rượu kia của cậu cũng nên luyện tập không phải sao? Bằng không lúc nào có thể thăng tới cao cấp. Loại rượu ngon này, hẳn chỉ có ủ rượu sư cao cấp mới có thể ủ ra."

Thì ra anh ta thật sự coi ta là ủ rượu sư tư nhân của anh ta? Ta bĩu môi, nói:

"Anh thích thì mua nhiều một chút mang đi được rồi. Hà tất cần phải tìm tôi. Ủ thứ kia vừa phí thời gian vừa phí não."

Lăng Thiên nhìn chăm chú ta nửa ngày, đột nhiên cười một tiếng:

"Chờ lát nữa chúng ta đi mua trái cây." (Bá đạo! XD~ Ta có cần thêm chữ 'bá đạo công' trong phần giới thiệu tính cách ko nhỉ??)

Cái tên này!!! Lăng Thiên tự biên tự diễn hạ kết luận, đối với nhãn đao của ta không hề để ý tới, vùi đầu ăn cơm. Aiz, thôi đi, không phải là ủ rượu sao, cũng không có gì đáng ngại.

Chúng ta ngồi xuống không đến hai mươi phút, lầu hai đã được ngồi đầy. Những người đến sau kia một đám đều lấy mắt nghía qua bên chúng ta, xem ra không phải là tới ăn cơm. Cũng mệt Lăng Thiên dưới tình huống như vậy còn có thể uống đến nồng nhiệt, hiện tại đã đến hũ thứ ba. Ngay khi ta sắp không kiên nhẫn được nữa, người được chờ rốt cục cũng xuất hiện.

Ám Dạ đại khái là vừa nhận được tin tức liền từ ngoài thành vội trở về, một thân trang bị luyện cấp tiêu chuẩn. Bên người hắn còn theo hai người, một người là tên tiểu tử Nhạc Thiên Phái tay chân số 2 thủ hạ nòng cốt của Đông Long trước đây, người còn lại là một nữ hài tử, nhìn trang điểm là ngự thú sư, đẳng cấp cũng không thấp, ít nhất hơn cấp tám mươi, trang bị trên người không dưới bộ trước đây ta thường mặc. Người nối nghiệp của ta? Trước đây ở Ngự Thú Đường chưa từng gặp qua cô nàng. Ta nhìn cô, rất tà ác mà nghĩ, không biết công phu thao tác của cô gái nhỏ này thế nào, Diệu Dương là người rất xoi mói đó, nếu như kỹ thuật không qua cửa hắn sẽ mắng chửi người. Nếu như tiểu cô nương theo không kịp tiến độ của mấy tên biến thái bọn họ, có thể sẽ bị mắng rất thảm. Lấy kỹ thuật trước đây của ta, lúc ban đầu rèn luyện cũng bị Diệu Dương mắng qua vài lần nha, hy vọng cô có thể chống đỡ được.

"Ám Dạ, anh nếu không đến, chúng tôi đã chuẩn bị đi rồi."

Ám Dạ ha ha cười, nói:

"Du Nhiên cậu không có quyền nói, cậu tới cũng không nói một tiếng, cũng không nên trách tôi, tôi vừa nhận được tin tức liền lập tức chạy trở về. Cậu không thể lấy cước trình cường đại của tọa kỵ các cậu đến yêu cầu những con ngựa đáng thương của chúng tôi a. Thật không biết vận khí của các cậu thế nào sẽ tốt như vậy, mỗi người có thể thu được một con tọa kỵ tốt như vậy. Hiện tại trong trò chơi người thu phục tọa kỵ sợ là không có mấy ai. Tôi đến giới thiệu một chút, hai người này đều là chủ lực của Đông Long chúng tôi, Kiếm Sĩ Đường Cuồng Thiên Nhất Tiếu cùng Ngự Thú Đường Hân Nhiên Nhập Mộng."

Lại một lần nữa chứng minh, Lăng Thiên quả nhiên là con rơi của nữ thần may mắn.

"Tôi chỉ đùa một chút mà thôi. Kỳ thực tôi cùng Lăng Thiên chính là đặc biệt chờ anh đến trả tiền đây. Chúng tôi hiện tại là hai tay trắng đó, nếu anh không đến ngày hôm nay chúng tôi cũng chỉ có thể lưu lại làm công cho ông chủ."

Ám Dạ nháy mắt mấy cái, cười khổ:

"Du Nhiên cậu thật biết lừa đảo, tôi cũng là một người nghèo nha. Bất quá cậu đã mở miệng, bữa cơm này tôi khẳng định sẽ mời."

Chúng ta nhìn nhau cười, nói giỡn nho nhỏ, để cho quan hệ của chúng ta thân cận hơn rất nhiều. Không quan hệ đến tạo thế, ta ngược lại là thật tâm muốn một lần nữa cùng hắn làm bằng hữu, là dùng thân phận Du Nhiên, dù cho so không bằng tình nghĩa cùng Mạc Ly một đường đi đến hiện tại.

Ám Dạ ngồi xuống bàn của chúng ta, mỉm cười hỏi:

"Du Nhiên là tới chơi sao? Có muốn đi chọn phòng ở của cậu hay không? Tôi đặc biệt chọn cho cậu mấy địa phương tốt, bảo chứng vật hơn giá trị."

"Được a, tôi vốn là chuẩn bị đến làm việc này. Hơn nữa anh không phải nói tôi ở chỗ này bán đấu giá đồ vật sẽ giảm giá cho tôi sao? Nói trước, mấy thứ của chúng tôi cũng không ít đâu, đủ làm một buổi đấu giá hội chuyên biệt. Anh cũng không thể đổi ý."

Thanh âm của ta đủ để cho người ở nguyên một tầng lầu đều nghe. Ánh mắt Ám Dạ chợt lóe, cười to nói:

"Đương nhiên sẽ không, tôi hoan nghênh còn không kịp đây. Chờ lát nữa thành chủ trở về, tôi sẽ lập tức nói với anh ta. Cậu chuẩn bị lúc nào làm?"

"Ba ngày sau đi. Hai ngày tới tôi an trí nhà xong trước rồi lại nói, hơn nữa còn có một chút chuyện khác muốn làm."

"Được, vậy mấy người chúng ta đi thôi."

Khi xuống lầu ta chú ý tới Ám Dạ hữu ý vô ý mà quét nhìn những người trên lầu hai kia một cái, biểu tình trên mặt bí hiểm.

75. Quyển 4 - Chương 4: Tiết 4

Editor: Toujifuu

***

Ánh mắt của Ám Dạ không tồi, rất không tồi, hơn nữa khẳng định là hắn có tâm muốn kéo quan hệ tốt với hai "cao thủ hiện nay được vô số chú mục" chúng ta đây, nhìn chỗ hắn chọn là biết.

Ám Dạ tìm tổng cộng ba chỗ, tất cả đều là đoạn đường hoàng kim, viện lạc độc môn quy cách cao nhất, tư trạch như vậy khi ta còn chưa rời đi cũng đã là thứ có tiền cũng mua không được, ba chỗ này đều là mấy người cao tầng chúng ta trước đây cố ý lưu lại dự phòng, lúc đó cũng chỉ để lại tổng cộng năm hộ.

"Thế nào, nếu như không có chỗ nào thích chúng ta tiếp tục tìm."

Ám Dạ cười meo meo mà nói, ta cười thầm, nếu như ta nói còn không hài lòng, khẳng định tiểu tử này sau lưng sẽ mắng ta không biết điều.

Ta suy nghĩ một chút, phần đất ba tòa viện đó chiếm đều không nhỏ, một tòa ở trung tâm thành gần phủ thành chủ, hào trạch đại viện khí phái quý tộc điển hình.

Một tòa ở trên đường bên cạnh trung tâm quảng trường, nơi này là khu dân cư cao cấp, cách truyền tống, công hội, đường phố thương nghiệp đều gần, ra vào thuận tiện tấc đất tấc vàng. Kiến tạo hoàn toàn phỏng theo lâm viên Giang Nam, cầu nhỏ nước chảy quang co trong suốt. Tòa sau cùng ở bên hồ trong thành Đông Long. Đất Đông Long chiếm rất rộng, khi chọn vị trí trước đây chúng ta cố ý dẫn một hồ nước thiên nhiên nho nhỏ vào thành, làm nguồn nước lớn nhất bên trong thành. Hồ nước này vòng quanh một tòa núi nho nhỏ, đại trang viên trên đỉnh núi là nhà của cao tầng Đông Long, mấy anh em mỗi người chiếm một tòa tiểu lâu. Chân núi cũng có vài toà tiểu viện độc môn, nhưng cách nhau rất xa, sống tựa nước rất là thanh tĩnh. Tòa viện Ám Dạ mang ta đi xem không có thiết kế gì đặc biệt, mấy gian nhà ngói xanh tường trắng, ngược lại có một hoa viên lớn đến thái quá chiếm hơn phân nửa diện tích, ta tính toán lấy nó để làm sân luyện tiễn cho ta cũng đủ rồi. Tường viện còn vòng lấy một đoạn bờ hồ, một đài gỗ nho nhỏ được xây nhô ra khỏi bờ hồ, cũng là địa phương uống trà ngắm cảnh rất tốt.

"Địa phương tốt."

Sau khi Lăng Thiên thấy tòa viện này tán thưởng một câu, so với hai nơi trước đó. Anh ta hình như yêu thích nơi đây hơn.

"Vậy lấy toà viện cạnh hồ này đi. Chỗ Ám Dạ tìm, tôi nghĩ khẳng định là nơi tốt nhất."

Ám Dạ quét nhìn qua lại giữa ta cùng Lăng Thiên một cái, cười nói:

"Không thành vấn đề. Tôi khi về sẽ đăng ký cho cậu một chút là được."

Đang khi nói chuyện hình như hắn có truyền âm, gật đầu với ta. Đi qua một bên nói vài câu xong, quay đầu lại nói: "Thành chủ của chúng tôi đã trở về, muốn mời hai vị ăn cơm. Thế nào, có thể thưởng cho chút mặt mũi chứ."

Trong lòng ta nhảy dựng, không thể nói không chuẩn bị. Chỉ là trong lòng vẫn có chút không vững dạ.

"Được a, đại danh của thành chủ Diệu Dương chúng tôi đã nghe nhiều, vừa vặn để cho chúng tôi kiến thức vị nhân vật truyền kỳ này một chút."

Lăng Thiên đột nhiên đoạt trước ta mở miệng, ta lắp bắp kinh hãi. Hơn nữa tuy rằng ngữ khí của anh ta bình thản, nhưng ta có thể nghe ra bên trong có chút chút ý bất mãn. Anh ta cùng Diệu Dương trước đây

có ân oán gì sao? Thế nào sẽ khó chịu với hắn thế? (*khửa khửa* chuyện ân oán đó là chuyện mà ai cũng biết là chuyện gì đấy, chỉ có anh ko chịu hiểu thôi~!)

Diệu Dương mời chúng ta ăn cơm đương nhiên cũng là ở tửu lâu tốt nhất Đông Long, vòng vo một buổi chiều ta cùng Lăng Thiên lại trở lại Phong Minh tửu lâu. Xa xa đã thấy không ít người chơi không đi vào tửu lâu mà đứng ở trên đường, vừa nhìn thấy chúng ta đi tới thì nhao nhao chỉ trỏ. Nhĩ lực của ta không tồi, nghe thấy bên trong có hơn phân nửa đều là đàm luận về Tiểu Hắc cùng Ám Ảnh, còn có một vài người mặt mày hớn hở kể về đoạn videoclip trên diễn đàn kia. Ám Dạ đi bên cạnh ta thấp giọng cười:

"Du Nhiên. Cậu cùng Lăng Thiên huynh thực khiến cho đại lục phương đông chúng ta nở mày nở mặt, đại náo chủ thành phương tây a, cậu không biết trên mạng đều có người nói các cậu là anh hùng dân tộc. Còn có rất nhiều người đang thảo luận các cậu làm thế nào qua đó được. Trên diễn đàn rất náo nhiệt."

"Bất quá là làm một nhiệm vụ mà thôi. Cũng không phải chúng tôi cố ý. Hơn nữa anh biết làm nhiệm vụ hệ thống sẽ cho rất nhiều tiện lợi mà, bằng không bằng vào tôi cùng Lăng Thiên. Làm sao có bản lĩnh đó."

"Nga. Không biết là nhiệm vụ gì cường hãn như thế, phải làm đến tận đại lục phương tây?"

Ta nhìn nhìn Lăng Thiên. Anh ta hừ hừ hai tiếng, rõ ràng không muốn trả lời. Ta nghĩ thấy cũng đúng, có một số việc hiện tại nói còn quá sớm, ta cũng không thể bởi vì thiên vị bọn Ám Dạ mà đem bán Lăng Thiên.

"Chờ có cơ hội tôi nói với anh sau. Có thể đến lúc đó còn cần Ám Dạ hỗ trợ đây."

Ám Dạ nghe hiểu ý trong lời nói của ta, hài lòng cười không truy vấn nữa. Vừa vặn, chúng ta đã đi đến cửa tửu lâu.

Thoáng nhìn, a, chúng ta tới vào đúng thời điểm ăn cơm, trên tửu lâu được ngồi đầy, cũng không biết bên trong có bao nhiêu là tới xem náo nhiệt. Tiểu Vũ cùng Nhạc Thiên Phái đứng ở cửa lớn, Tiểu Vũ vừa nhìn thấy chúng ta liền chào đón:

"Ám Dạ, các anh tới rồi. Hai vị hẳn là Cuồng Lôi Kiếm Lăng Thiên cùng Huyễn Linh Cung Du Nhiên đi, tôi là đường chủ Nhạc Sư Đường của Đông Long Hoa Lạp Lạp Đích Tiểu Vũ, đây là đường chủ Kiếm Sĩ Đường của chúng tôi Nhạc Thiên Phái, hoan nghênh hoan nghênh."

Khóe miệng ta khẽ giật, đây là xưng hô gì a? Tiểu Vũ thấy vẻ mặt ta nghi hoặc, cười nói:

"Các anh còn chưa biết? Hiện tại trên mạng tên tuổi của các anh lớn vô cùng, đoạn videoclip kia rất nhiều người tải xuống, có vài người nhiều chuyện liền đặt biệt hiệu cho các anh. Kiếm của Lăng Thiên không phải mang hiệu quả lôi điện sao? Vì vậy là Cuồng Lôi Kiếm. Cung của Du Nhiên thoạt nhìn rất giống Thanh Linh Cung, tuy rằng có chút không giống. Bởi vậy liền thành Huyễn Linh Cung. Đây là hai danh hào hiện tại được mọi người công nhận nhất. Những cái khác còn có rất nhiều, nếu như các anh có hứng thú có thể lên diễn đàn tìm xem."

Ta cười gượng, cho dù ta buồn chán đến thế nào cũng sẽ không cảm thấy hứng thú với chúng nó. Lăng Thiên lật cái bạch nhãn, hỏi:

"Thành chủ các người đâu? Không phải nói ăn cơm sao?"

Nửa điểm cũng không khách khí, ta lại một lần nữa khẳng định là trong lòng người này khó chịu với Diệu Dương, chẳng lẽ là đồng hành tương kỵ (cùng đồng hành nên kỵ lẫn nhau)? Rất có thể nga, hai người đều là kiếm sĩ đứng đầu, lại đều là địa chủ tâm cao khí ngạo.

"Thành chủ bọn họ ở trên lầu, xin theo tôi đến."

Tiểu Vũ làm một thủ thế mời, đoàn người trùng trùng điệp điệp lên lầu. Diệu Dương đặt chính là một phòng được bao trọn, đi vào thì thấy mấy nhân vật hạch tâm của Đông Long cơ bản đều tới. Diệu Dương, Nam Cực, Nhạc Thiên Phái, Tiểu Vũ, Ám Dạ, còn có ta. Đã bao lâu, không có cảnh sáu người tụ cùng nhau ăn uống cười đùa như vậy, đáng tiếc chỉ có một mình ta biết. Hơn nữa lần này tới còn có người ta không muốn thấy —- Mộng Điệp. Cái nữ nhân kia cho tới bây giờ ta nhìn thấy cô ta vẫn sẽ cảm thấy gai mắt, vô luận là nụ cười hư vinh của cô ta hay là động tác cô ta kề sát Diệu Dương kia. Trời biết ta trước đây làm thế nào nhịn lâu như vậy.

"Lăng Thiên, Du Nhiên, hoan nghênh đi tới Đông Long Thành."

Diệu Dương đi tới chào hỏi chúng ta, ánh mắt nhìn chằm chằm Lăng Thiên sáng quắc. Lăng Thiên lấy khí thế đồng dạng trừng trở lại, đạm đạm nói:

"Chào."

Ta thầm than dưới đáy lòng, quả nhiên không đoán sai, xem ra không chỉ Lăng Thiên khó chịu đối với Diệu Dương, Diệu Dương đối với Lăng Thiên chỉ sợ cũng có cảm giác đồng dạng. Vô luận là mặt ngoài hay là kỹ xảo hoặc là khí thế, hai nam nhân đồng dạng xuất sắc một khi gặp phải nhau liền không thể không so bì, huống hồ bọn họ đều là người không chịu thua, lại cùng là chức nghiệp kiếm sĩ, sợ là sẽ trực tiếp xem đối phương là đối thủ.

Ta cùng Ám Dạ đồng thời thở dài, bất đắc dĩ mà nhìn nhau cười. Ám Dạ đi qua vỗ vỗ Diệu Dương nói:

"Lão đại, chúng ta là mời người ta đến ăn cơm, đừng để cho khách nhân đứng lâu."

Ta cũng đi qua trực tiếp kéo Lăng Thiên đi, chỉ chỉ Băng Hoa Túy trên bàn:

"Rượu anh thích, ngày hôm nay có thể uống đủ. Trừng nữa tròng mắt sẽ rớt ra đó." (XD~, chậc, biết cách dạy 'chồng' ghê!)

Lăng Thiên ngoài ý muốn nghe lời, cúi đầu cười cười với ta, bị ta kéo đến bên cạnh bàn ngồi.

Rốt cục, mọi người đã ngồi ổn, có thể ăn cơm rồi!

76. Quyển 4 - Chương 5: Tiết 5

Editor: Toujifuu

***

Bàn ăn của người Trung Quốc sớm đã thăng cấp thành một loại nghệ thuật, ngoại trừ ăn cơm, còn được giao cho rất nhiều công năng khác. Một công năng trọng yếu nhất trong đó, đương nhiên chính là giao lưu tình cảm kiêm thương nghị đại kế. Bữa cơm ngày hôm nay nằm trong dự liệu của ta, đương nhiên không có khả năng chỉ mời chúng ta đến ăn một bữa không không. Liếc nhìn Lăng Thiên một cái, sau khi ngồi vào bàn ánh mắt của anh ta liền chưa từng rời khỏi bầu rượu kia, hiển nhiên là không dự định bàn chuyện giao tiếp với người của Đông Long. Bất đắc dĩ, ai biểu ta đã lên phải thuyền giặc làm chi? Chẳng lẽ anh ta cho rằng ta là một người biết ăn nói sao? Nếu vậy thì thật là coi trọng ta quá, ta có thể bảo đảm không bị tên cáo già Ám Dạ kia hạ bộ đã là không tồi rồi.

Diệu Dương dẫn đầu mở tiệc rượu, Lăng Thiên lại cùng hắn lốp bốp trừng ra một đống hoa lửa, sau đó hai người liền đối đầu nhau, ngươi tới ta đi một chén lại một chén. Ta thấy kỳ quái, Diệu Dương không phải là người như thế a, theo lý thuyết hắn là người rất rộng lượng, bất luận đối với ai chỉ cần không phải địch nhân đều phi thường khoan dung, trời sinh chính là một nhân vật thủ lĩnh quần hùng, thế nào lại không hợp nhãn với Lăng Thiên thế? Hay là bọn họ thế này coi như là một loại tinh tinh tương tích* khác thường? Như vậy cũng tốt, Lăng Thiên dẫn rời đi lực chú ý của Diệu Dương, coi như là giúp ta một việc, nếu như Diệu Dương cùng Ám Dạ liên thủ, ta thực không biết đối phó thế nào. (* là một thành ngữ chỉ những người có cùng tính cách, sở thích, cảnh ngộ tương đồng, sẽ quý trọng, đồng tình, hỗ trợ lẫn nhau! *theo baidu* Theo hoàn cảnh của 2 người hiện tại thì là tính cách, sở thích tương đồng dẫn đến quý trọng!)

"Du Nhiên, ở đây còn có mấy người cậu chưa gặp, tôi giới thiệu với cậu một chút. Người mặc một thân y phục đen kia, là đường chủ Thích Khách Đường của chúng tôi Nam Cực, suốt ngày xụ mặt, bất quá làm người vẫn là không tồi."

Ta đương nhiên biết, cười với Nam Cực:

“Thích khách đầu tiên tu thành Thuật Ẩn Thân cấp tông sư của đại lục phương đông, ngưỡng mộ đã lâu.”

Hắn cũng gật đầu với ta.

“Vị này là Mộng Điệp.”

Ám Dạ sau cùng giới thiệu đến Mộng Điệp, ta chần chừ một chút, vẫn là cười cười với cô ta. Mộng Điệp đánh giá ta hai lượt, cười hỏi:

“Nghe nói các ngươi chạy đến tây đại lục a? Hai con tọa kỵ đó là bắt ở bên kia sao? Thực uy phong. Còn có mang về cái gì xinh đẹp hoặc là đồ chơi hay nào khác hay không?”

Ánh mắt cô ta nhìn Tiểu Hắc cùng Ám Ảnh lập lòe phát sáng, lòng ta nghĩ may mắn để cho Tiểu Bạch nấp đi. Bằng không sợ là cô ta sẽ trực tiếp mở miệng đòi mua. Cúi đầu sờ sờ đầu của Tiểu Hắc, ta nói:

“Có a, mang về một ít trang sức cùng trang bị. Tất không giống với phong cách bên này, coi như cũng đặc biệt. Chúng tôi chuẩn bị mở một hội đấu giá ở Đông Long. Điều này còn cần thành chủ Diệu Dương hỗ trợ nhiều mới được.”

“Có trang sức sao? Lấy cho ta xem trước được không?”

Mộng Điệp nghe thấy có trang sức ánh mắt đều sáng lên.

Đầu mi Ám Dạ nhảy dựng, nói với cô ta:

“Mộng Điệp, những thứ đó là Du Nhiên bọn họ chuẩn bị đem đi bán đấu giá, mở hội đấu giá ngay Đông Long, đến lúc đó cô đi xem cũng không muộn a.”

Mộng Điệp hừ một tiếng. Nói:

“Ta chỉ là hiếu kỳ muốn xem một chút mà thôi. Du Nhiên tới Đông Long chính là bằng hữu của chúng ta, về sau mọi người thường xuyên qua lại mà, chỉ cho ta mượn xem một chút thôi a.”

Tướng mạo cô ta xinh đẹp, thanh âm ngọt mĩ lại rất biết làm nũng, nếu như không phải ta hiểu rất rõ cô ta biết đó là một nữ nhân bốc đồng cỡ nào, thật đúng là sẽ bị cô ta lừa, cho rằng cô ta ngây thơ khả ái. Bất quá nữ nhân này cũng đích xác thông minh, cô ta ở trước mặt Diệu Dương sẽ không làm chuyện quá mức, cho dù tùy hứng cũng rất có chừng mực. Có lẽ chính vì như thế, Diệu Dương mới có thể thích cô ta như vậy. Bất quá hiện tại xem ra, trông thế nào hình như cô ta với Ám Dạ có mâu thuẫn?

Ta khoát khoát tay với Ám Dạ. Nói:

“Không sao, xem xem cũng sẽ không thiếu cái gì. Bất quá mấy món đồ đó chúng tôi hiện không đem trên người. Đều cất ở tiền trang. Vì vậy hiện tại không có biện pháp xem.”

Mộng Điệp rất thất vọng mà than thở. Nói:

“Vậy thì thôi đi.”

Hân Nhiên Nhập Mộng ngồi ở bên cạnh hình như có cảm tình rất tốt với cô ta, nhẹ giọng an ủi. Nhỏ giọng mà nói gì đó với cô ta, Mộng Điệp rất nhanh lại cao hứng lên, ôm lấy cánh tay Diệu Dương lắc lắc nói:

“Dương, chúng ta nhanh một chút để cho Du Nhiên mở hội đấu giá a, đến lúc đó anh cùng em đi mua vài món trang sức có được không? Em chưa từng thấy qua đồ vật của tây đại lục nha.”

Diệu Dương liếc nhìn cô một cái, nói:

“Được a.”

Mộng Điệp vui rạo rực mà cười lên.

“Lăng Thiên các cậu chuẩn bị lúc nào bán đấu giá?”

Diệu Dương hỏi Lăng Thiên, Lăng Thiên quay đầu nhìn ta, ta liếc ngang anh ta một cái, không phải anh cũng biết sao? Làm gì cần phải nhìn tôi.

"Ba ngày sau, tôi cùng Lăng Thiên có mang về một chút trang bị cùng trang sức phẩm của tây đại lục, đều là đồ của tinh linh tộc. Thuộc tính gia tăng nhanh nhẹn, gia tăng tốc độ, gia tăng xuất thủ là nhiều, tạo hình không tồi, còn có một chút trang sức nhỏ, có lẽ nữ hài tử sẽ thích."

Tinh linh tộc! Ta nhìn thấy trong mắt mấy người thông minh ở đây đều hiện lên một tia quang mang kích động, Ám Dạ càng là bày ra một bộ biểu tình "quả thế". Rất tốt, hiểu rõ rồi? Nhiệm vụ chủng tộc, bánh mì loại lớn a, nhiệm vụ chủ tuyến hệ thống lớn nhất hiện nay, hồi báo sẽ dày thế nào? Khoảng chừng không ai không muốn xen một chân vào.

"Được, ba ngày sau ở phòng đấu giá Đông Long chúng tôi sẽ vì hai vị chuyên biệt tổ chức một hồi bán đấu giá chuyên đề, phí thuê chỉ lấy 1%. Cậu thấy thế nào?"

Phí thuê từ 5% trực tiếp giảm xuống 1%, thế nào không dứt khoát miễn cho ta luôn? Ta một bên nói thầm loại thời điểm này còn cáo già keo kiệt, một bên cùng Ám Dạ lập giao ước. Ba ngày sau, xem ra Đông Long Thành sẽ có rất nhiều đại nhân vật đến nga. Không đúng, là rất nhiều đại dê béo!

Một bữa cơm ăn được coi như đều vui mừng. (Ngoại trừ hai mắt Mộng Điệp thường thường nhìn Tiểu Hắc cùng Ám Ảnh phát sáng khiến cho lòng ta sinh ra không hài lòng.)

Ra khỏi tửu điếm trong trò chơi đã treo cao đèn đuốc, đường phố được ánh đèn chiếu đến sáng trưng. Dòng người trên đường so với khi chạng vạng còn nhiều hơn vài phần, khoảng chừng là người ra ngoài luyện cấp đều đã trở về, khắp nơi đều là thanh âm gọi bằng gọi hữu. Nhóm người chúng ta đứng ở trên đường rất nhanh liền dẫn tới sự chú ý của các người chơi. Nhân vật hạch tâm của Đông Long vốn đã thuộc loại nguồn sáng đứng ở nơi nào đều sẽ phát sáng phát nhiệt, hiếm thấy đầy đủ như thế, người mắt sắc đương nhiên nhìn ra được. Sau đó, sẽ rất "thuận tiện" mà thấy hai nhóc bự con Tiểu Hắc cùng Ám Ảnh đang rung đùi đắc ý. Chúng nó hiện tại hình như đều đã biến thành chiêu bài của ta cùng Lăng Thiên, đi đến nơi nào đều có người nhận ra. Kia không phải sao, lập tức đã có người vây lại đây rồi.

"Thành chủ Diệu Dương, còn có các vị của Đông Long, đã lâu không gặp."

Một đạo sĩ cao lớn mang theo vài người đi tới. Ta nhận ra hắn, là đầu lĩnh của một đoàn thể nhỏ chung quy lăn lộn ở vài toà thành thị phương đông, bản thân cũng là nhân vật chức nghiệp đạo sĩ đứng thứ bảy trên bảng xếp hạng, cũng có vài phần thực lực.

"Phàm Hỏa, đã lâu không gặp."

Phàm Hỏa ha ha cười, đem đường nhìn ném đến trên người ta cùng Lăng Thiên.

"Hai vị này là Cuồng Lôi Kiếm Lăng Thiên cùng Huyễn Linh Cung Du Nhiên? Có thể gặp được hai người bản thân tôi thực sự là quá may mắn."

Ta nhếch nhếch mi, đối với Phàm Hỏa này ta thực sự không có cảm giác gì tốt. Miệng thì trơn tru, hơn nữa luôn thích ở sau lưng làm chút chuyện mờ ám lợi dụng sơ hở. Xem đi, hiện tại hắn ta đứng ra khẳng định không có chuyện gì tốt.

"Chào."

Câu trả lời không nóng không lạnh không thể khiến cho Phàm Hỏa biết khó mà lui, mở miệng liền hỏi:

"Hai vị là mới trở về từ tây đại lục đúng không? Hai người thật lợi hại, chúng tôi ngay cả đi tây đại lục thế nào cũng đều không biết rõ nha. Thế nào, thông đạo đại lục được đả thông rồi sao? Hoặc là hai vị tìm được các loại bí đạo gì đó, có thể chia sẻ cùng mọi người một chút hay không? Người chơi phương đông chúng ta đều có thể giết đến phương tây, để cho mỗi ngày chủ thành của bọn họ đều không được an bình, để cho mấy tên quỷ tây đó biết sự lợi hại của chúng ta. Ha ha ha!"

Thanh âm của hắn rất lớn, cơ hồ nửa con đường đều có thể nghe được. Trong đám người chơi quan sát tình thế phát triển xung quanh, một ít kẻ e sợ thiên hạ không loạn cũng ồn ào theo hắn, vừa hi ha cười vừa hô to muốn chúng ta khai báo. Lăng Thiên âm trầm một khuôn mặt, ta có thể cảm giác được sát khí trên người anh ta dần dần lan ra. Ta cũng là mặt như hàn băng, bất quá trong lòng ngược lại không cảm thấy quá mức tức giận, loại nhân vật như mấy thằng hề này, không cần thiết phải quá nghiêm túc với bọn chúng. Hơn nữa, chỉ sợ tên này cũng do có người xúi giục mới chạy đến, hơn phân nửa hắn là thế lực nào đó muốn

dò xét ngọn ngành về chúng ta. Đảo mắt nhìn, ánh mắt của Ám Dạ vừa vặn nhìn qua. Từ trong ánh mắt của hắn ta nhìn ra được một chút gì đó quen thuộc, trong lòng lập tức cảnh giác: Hiện tại ta là dự định hợp tác cùng Đông Long, nếu như chuyện lần này xử lý không tốt, vậy trên cục diện chúng ta sẽ ở dưới Đông Long, đến lúc đó rất có thể sẽ bị bọn họ khống chế toàn cục. Mà dẫn dắt xu thế để cho phía mình ở vào cục diện nhất ưu, vốn chính là sở trường của Ám Dạ. Nếu như chỉ có một mình ta ngược lại không quan trọng, thế nhưng chuyện này còn quan hệ đến lợi ích của Lăng Thiên, một bước này vô luận như thế nào ta cũng không thể thối lui. Vì vậy chuyện lần này không thể để cho Đông Long giúp chúng ta ra mặt.

Ám Dạ, xin lỗi, lúc này sợ là không thể cho phía nhà của các anh được lợi.

77. Quyển 4 - Chương 6: Tiết 6

Editor: Toujifuu

***

"Lăng Thiên, không cần nóng."

Kéo tay phải của Lăng Thiên, ta tiến lên một bước dùng thanh âm lớn đồng dạng nói:

"Xem ra tất cả mọi người rất muốn biết chúng tôi làm thế nào đi đến tây đại lục. Kỳ thực nói ra rất đơn giản, chúng tôi là vào thời điểm làm nhiệm vụ bị truyền tống qua."

"Ngươi cho chúng ta là kẻ ngốc a, thế nào có thể làm nhiệm vụ làm đến tận đại lục phương tây."

Một thanh âm lại toát ra trong đám người. Ta cười: "Đương nhiên không phải nhiệm vụ bình thường. Do một ít nguyên nhân tôi không thể nói cho mọi người quá nhiều, thế nhưng tôi có thể nói cho các vị, chúng tôi lần này mang về rất nhiều đồ vật của tinh linh tộc phương tây. Trang bị cùng các loại trang sức phẩm đều có, ba ngày sau sẽ cử hành hội đấu giá ở Đông Long Thành. Tin tưởng tất cả mọi người biết đồ của tinh linh tộc đều là rất đẹp, nữ sĩ thích cái đẹp hoặc là huynh đệ muốn truy cầu mỹ nhân nhất định phải tới xem xem. Thuộc tính một ít trang bị trong đó cũng rất tốt, lấy gia tăng nhanh nhẹn, tốc độ, xuất thủ làm chủ."

Ta bất chợt vứt ra một trái "bom", lập tức liền nở hoa trong đám người. Thừa cơ hội này, ta cùng Lăng Thiên bước lên tọa kỵ phất tay cáo biệt với người của Đông Long, một hơi chạy ra khỏi đường phố thương nghiệp náo nhiệt này. Về phần ánh mắt tràn ngập thâm ý của Ám Dạ khi nhìn ta sau cùng kia, ta đã không còn rảnh rỗi đi ngẫm nghĩ.

Quẹo trái quẹo phải, theo đường nhỏ trở lại Lâm Thủy Cư. Hừ, ở tòa thành thị này, ta nhắm mắt lại đều có thể tìm đường, xem tên tiểu tử Lăng Thiên kia còn dám cười ta mù đường nữa không!

Vào nhà, đóng cửa, bắt đầu từ hiện tại ở đây chính là thiên hạ của ta, không có ta cho phép ai cũng vào không được. Ách, tiểu tử Lăng Thiên kia ngoại lệ. Dưới ánh mắt mang tính uy hiếp của anh ta, ta bị ép thiết lập anh ta thành chủ nhà thứ hai. *Khóc*, thật vất vả có một cái tổ, còn phải phân phân nửa cho tên cường đạo đó... ___

Ánh trăng rất sáng, ta chỉnh lý xong gian nhà của chính mình. Giương mắt liền thấy một bóng người đang bận rộn ở một góc đất trong viện.

"Lăng Thiên, anh đang làm gì a?"

Ta thấy kỳ quái, người này thế nào trông như đang chôn thứ gì đó? Nhìn nhìn khu đất cây tàn hoa rơi kia. Một mảnh hoa cỏ xinh đẹp bị anh ta nhổ đến rối tinh rối mù. Nhà mới ta mới mua a! Cái người này chẳng lẽ là chuyên biệt đến phá rối?

"Nga, tôi đang trồng cây."

Trồng cây? Cái người cực độ khuyết thiếu tế bào thẩm mỹ này sẽ làm chuyện cảm tính như thế sao? Ta không khỏi lấy một loại ánh mắt hoàn toàn mới nhìn anh ta. Nói không chừng nhận thức trước đây của ta đối với anh ta còn chưa đủ nga.

"Cái kia, anh trồng là cây gì?"

"Lớn lên sẽ biết."

Biểu tình của Lăng Thiên thoạt nhìn cứ như một tiểu hài tử có bí mật cố ý không muốn nói, khóe miệng nhếch lên cùng làn mi phi dương lộ ra đắc ý nhè nhẹ. Ta không khỏi buồn cười, được a, không nói thi không nói. Một ngày nào đó nó cũng sẽ lớn lên không phải sao? Nhìn bộ dáng đào hố lấp đất có chút vụng về của anh ta, ta lại có chút lo lắng. Người này sợ là lần đầu tiên làm loại chuyện này, tuy rằng không biết anh ta nghĩ như thế nào lại muốn trồng cây, bất quá nếu như trồng chết cũng không tránh khỏi quá đả kích tính tích cực của anh ta.

"Anh biết trồng thế nào không? Nếu không tôi đến giúp anh. Tôi trước đây đã từng giúp mẹ tôi trồng chút hoa cỏ."

Lăng Thiên ném cho ta một cái bạch nhãn:

"Biết, tôi đã tìm người hỏi. Cậu đừng quản, chờ tôi trồng xong cậu hãy trở lại xem."

Được rồi được rồi, dù sao nếu như trồng không ra được cũng không phải tại ta. Ta lắc đầu, xoay người trở về phòng. Những thứ cần thiết định của phòng ở này còn rất nhiều, trước tiên cần tìm một quản gia. Còn phải mua cái tủ bảo hiểm, còn phải tìm mấy nha đầu Tiểu Lộ, thiết lập mấy nhỏ thành khách trọ… Ba dã nha đầu đó đi nơi nào rồi? Truyền âm cũng không trả lời. Thực là.

Ba ngày qua, lưu lượng người của Đông Long Thành tăng vọt. Vốn người chơi thường trú của tòa thành thị này đã không ít. Hiện tại càng có xu thế chật như nêm cối. Ta cùng Lăng Thiên đem hai khối đại chiêu bài giam ở nhà (tức 2 bé hổ báo). Lại thay đổi một thân y phục bình thường, lúc này mới trà trộn vào phòng đấu giá. Trốn ở một góc. Ta đếm nhóm đại dê béo trình diện. Không tồi không tồi, các bang hội xếp hạng top 5 trong trò chơi tới được ba nhà, nhân vật lĩnh quân trên Bảng tổng hợp thực lực cũng có không ít. Còn có mấy hiệp khách độc hành nổi danh, cư nhiên cũng xuất đầu. Di, người chơi nam gầy gầy cao cao kia cũng là một cung tiễn thủ a, cây trường cung màu đỏ đeo trên người kia rất phong cách nga, hàng cực cao.

"Lăng Thiên, người kia anh nhận ra không?"

Cùng Lăng Thiên kề tai nói nhỏ, chỉ cho anh ta xem cung tiễn thủ dẫn tới sự chú ý của ta kia.

"Hắn là Chi Ảnh, thủ tịch Bảng xếp hạng cung tiễn thủ Đông đại lục. Du Nhiên, cậu ngay cả thủ tịch chức nghiệp của mình cũng không nhận ra."

"Tôi chỉ nhớ tên, lại chưa thấy qua người thật. Nói như vậy cây cung màu đỏ kia chính là Phần Thiên Diễm Hoa Cung đứng thứ bảy trên Bảng trang bị? Thật không tồi."

Hút hút nước bọt, không sao, ta không hâm mộ, Thanh Linh của ta cũng rất mạnh. Chuyển đường nhìn, nga, lại thêm một người.

"Lăng Thiên, người mập mạp kia anh gặp qua chưa? Có phải là ông chủ của Kim Ngân Các? Còn có bên kia, mỹ nữ của gia tộc Thiên Âm cũng tới a. Xem ra hội đấu giá của chúng ta sẽ có thu nhập lớn nga."

Trước mắt ta tất cả đều là kim tệ bay a bay a bay, Lăng Thiên bất đắc dĩ, đưa tay che lên mắt của ta:

"Đừng nhìn, nhìn nữa tròng mắt cậu cũng sắp thành kim tệ."

"Đi, tôi thế này gọi là tưởng tượng hợp lý. Đúng rồi, tên Thu Thủy Trường Thiên kia thế nào không tới? Tôi còn dự định cho hắn xuất một chút máu đây. Lăng Thiên anh có thấy không?"

"Không nghĩ tới Du Nhiên tưởng niệm tôi như vậy, thực sự là khiến cho tôi cảm động vạn phần."

Phía sau tự dưng toát ra một thanh âm, ta như bị giẫm lên đuôi nhảy dựng lên.

"Thu Thủy Trường Thiên!"

Quay đầu, Lăng Thiên một bộ biểu tình sớm đã biết nhàn nhàn mà xem diễn. Trừng: Hắn đến đây lúc nào, anh thế nào không nói một tiếng?

Một cái bạch nhãn vứt trả lại: Vào thời điểm đầy đầu cậu đều là kim tệ.

Ngoài cười nhưng trong không cười chào hỏi Thu Thủy Trường Thiên:

"Trường Thiên Môn chủ thực sự là nhãn lực tốt, chúng tôi đứng ở chỗ này cũng bị anh phát hiện."

"Ha ha, không phải Du Nhiên vẫn luôn kêu tôi là Thu Thủy sao? Thế nào hiện tại lại xa lạ như thế. Hơn nữa lấy giao tình của cậu và tôi, dù cho ở trong nghìn vạn người, tôi cũng có thể chỉ cần liếc mắt đã nhận ra Du Nhiên."

Ta chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân dựng ngược, không khỏi lui về phía sau hai bước. May mắn tiểu tử Lăng Thiên còn có chút lương tâm cơ bản, không thực sự dự định để cho một mình ta đối mặt tên nham hiểm này. Một cái nhãn đao bắn qua, Thu Thủy Trường Thiên vội vàng nói:

"Nói giỡn thôi, tôi là thấy tiểu hầu tử trên vai Du Nhiên mới chú ý tới các cậu ở chỗ này. Nhóc này hình như có ý kiến đối với tôi, từ xa đã nhăn mặt hướng tôi nha."

Duỗi tay chọc chọc cái đầu của hầu tử Tiểu Bạch, nguyên lai là nhóc con này làm lộ chân tướng. Tiểu Bạch thấy ta trừng nó, vội vàng làm vẻ mặt vô tội, chớp đôi mắt to cúi đầu khom lưng lấy lòng —- Thực sự là càng ngày càng tinh.

"Đã đến giờ, chúng tôi phải lên thôi. Trường Thiên Môn chủ cũng xin đi vào sớm một chút, bằng không thứ tốt bị người khác đoạt trước thì không tốt đâu."

Lăng Thiên kéo tay ta, túm đi lên trên lầu. Thu Thủy Trường Thiên đứng ở tại chỗ hì hì cười phất tay, sau cùng hô một câu:

"Du Nhiên, chờ lát nữa tôi sẽ tìm cậu."

Xong rồi. Hắn vừa hô, người chơi trong phòng đấu giá nhất tề quay đầu lại. Có vài đường nhìn lập tức liền rơi trên người ta cùng Lăng Thiên. Sắc mặt Lăng Thiên lạnh lẽo, kéo ta xông về phía trước. Lúc đến chỗ rẽ ta nhìn thấy Chi Ảnh đang nhìn chằm chằm ta. Chỉ kịp cười cười với hắn, dã nhân Lăng Thiên đã tìm được nhã gian của chúng ta mà chui vào.

78. Quyển 4 - Chương 7: Tiết 7

Editor: Toujifuu

***

"Tên hỗn đản đó."

Ta tức, Thu Thủy Trường Thiên đó rõ ràng là nhìn chúng ta mà cười nhạo. Lăng Thiên âm âm cười hai tiếng, nói:

"Thu Thủy Trường Thiên cũng có trong danh sách hội nghị lát nữa. Để cho hắn ngồi cùng Ám Dạ Vô Thanh mới hay."

Trong đầu ta toát ra bộ dáng hai con hồ ly nhìn nhau cười gian, phía sau mài đao soàn soạt, tuyệt xứng!

"Được rồi, thừa lúc bọn họ còn chưa đến, Lăng Thiên anh nói trước xem nhiệm vụ này đến tột cùng làm sao?"

"Trước tiên giải đố. Phía trên thứ này chỉ viết hai câu: Bích ba thiên khoảnh vô nhan sắc, U vụ vạn trọng điểm điểm quang. Không có địa điểm, không có thời gian, cũng không có tính danh người ban bố nhiệm vụ. Xem ra lần này hệ thống không chơi chết chúng ta thì sẽ không đem chủng tộc mới lấy ra."

"Thiết, từ khi bắt đầu nhiệm vụ này anh đã nên chuẩn bị tâm lý thật tốt. Bằng không thế nào có thể gọi là nhiệm vụ chủ tuyến đây. Đúng rồi, mấy người đối đầu của anh kia ngày hôm nay có tới không?"

"Tôi không thấy. Bất quá khẳng định có tới. Có lẽ hiện tại đang ẩn núp ở một xó xỉnh nào đó tính toán tôi đây."

Ta không bỏ qua sự ngoan lệ chợt lóe mà qua trong mắt Lăng Thiên. Người tâm cao khí ngạo như thế bị người ta bức đến xóa nhân vật luyện lại, đổi lại là ta, chỉ sợ cũng không chết không thôi.

Vỗ vỗ vai anh ta, lúc này không cần bất luận ngôn ngữ gì.

Thùng, thùng, thùng thùng thùng.

Nhịp trống vang lên, hội đấu giá chính thức bắt đầu. Ta theo cửa sổ của nhã gian nhìn ra phía ngoài, dưới lầu trong phòng đấu giá kín người hết chỗ. Một bán đấu giá sư trung niên đứng ở trên đài nước miếng tung bay nói cái gì đó. Ám Dạ nói sẽ làm cho ta một hội đấu giá tốt nhất ngược lại không gạt ta, trên đài kia là bán đấu giá sư đẳng cấp cao nhất của phòng đấu giá Đông Long, ngày hôm nay có ông ta ở đây, ta nghĩ lần này ta cùng Lăng Thiên tất sẽ thu hoạch không nhỏ.

Đóng cửa sổ, náo nhiệt phía dưới bị chắn ở ngoài. Cũng đồng thời. Cửa nhã gian vang nhẹ ba tiếng, không tiếng động mà bị đẩy ra, vài người quấn áo choàng nối đuôi nhau đi vào.

Đóng cửa lại. Ám Dạ một phen kéo áo choàng xuống, thở hắt ra cười nói:

"Không nghĩ tới ở nhà của mình cũng phải quấn kín như thế. Người quá nổi danh thật đúng là không tốt."

Không đợi hắn nói xong, mấy người khác cũng cởi áo choàng lộ ra chân diện mục. Thoáng nhìn, trước mắt tinh quang a. Diệu Dương thì không cần nói, đệ nhị Bảng tổng hợp thực lực, đệ nhất Bảng chức nghiệp kiếm sĩ. Thành chủ thành người chơi đệ nhất Đông đại lục, năm huynh đệ thủ hạ hạch tâm đều là nhân vật trong vòng top năm của các Bảng chức nghiệp (hiện tại là bốn người). Kẻ cơ bắp đầu tóc ngắn màu trắng rất giống một đầu cỏ dại đứng ở bên cạnh Diệu Dương kia là đội trưởng tiểu đội dong binh đệ nhất của trò chơi (dong binh = binh đoàn lính đánh thuê), tên là Đại Sơn. Người cũng như tên, trông không khác gì một ngọn núi. Thế nhưng nếu như ngươi cho rằng hắn chỉ có cơ bắp không có đầu óc vậy mười phần sai, người này rất khôn khéo, mang theo mười mấy đội hữu liên tục chiến đấu ở các nơi trong trò chơi, ít khi bị bại, tuyệt đối đi theo con đường tinh anh. Còn có người vóc dáng nhỏ nhắn gầy gò mặc quần áo bó sát người kia, Vô Ảnh chủ nhân của Vô Ảnh Chi Thành. Địa chỉ của Vô Ảnh Chi Thành rất hẻo lánh. Tuy rằng nó là thành thị người chơi được xây thành công thứ ba của Đông đại lục, thế nhưng người chân chính từng đến Vô Ảnh Thành lại là ít trong ít. Vô Ảnh Thành hành sự phi thường điệu thấp, thích nhất chính là làm một ít buôn bán đen (nói trắng ra chính là tập đoàn sát thủ). Nghe nói Vô Ảnh Thành từ thành chủ Vô Ảnh cho đến phía dưới tất cả đều là thích khách. Mà Vô Ảnh chính là đệ nhất thích khách gắt gao đè ép Nam Cực một bậc ở trên Bảng chức nghiệp. Ta cho tới bây giờ còn chưa hiểu thông đám thích khách đó là thế nào xây nên thành. Vị khách nhân kế tiếp là nữ tính duy nhất ở đây, Kinh Cức Chi Hoa. Bang phái của cô Tinh Nguyệt Lâu chiếm giữ tây bắc. Một bang phái lấy số người chơi nữ là chính cứng rắn đánh hạ một mảnh căn cứ địa ở trong trò chơi. Cũng có thể vững vàng đứng ổn gót chân, ta đối với cô luôn luôn phi thường bội phục. Quan hệ minh hữu giữa Tinh Nguyệt Lâu cùng Đông Long bảo trì đã lâu. Kinh Cức cũng là người rất hào sảng có kiến giải, Diệu Dương kêu cô đến nằm trong dự liệu của ta. Sau đó chính là người sau cùng, Thu Thủy Trường Thiên. Hắn cư nhiên rất cao hứng mà phất tay với ta, giả vờ giả vịt quên mất vừa rồi hãm hại chúng ta một phen. Thật muốn đánh qua một quyền, khẳng định rất giải hận.

"Du Nhiên, dựa theo yêu cầu của các cậu, chúng tôi mời mấy vị cao thủ đứng đầu trong trò chơi này tới hợp tác. Danh nhân giới dong binh Đại Sơn, lâu chủ Tinh Nguyệt Lâu Kinh Cức Chi Hoa, thành chủ Vô Ảnh Thành Vô Ảnh, còn có môn chủ Trường Thiên Môn Thu Thủy Trường Thiên. Trường Thiên cùng hai vị hình như quen biết?"

Thu Thủy Trường Thiên gật đầu nói:

"Tôi cùng Du Nhiên, Lăng Thiên trước đây đã từng hợp tác qua, người quen cũ."

Ai với ngươi là người quen cũ! Khinh bỉ một phen, ta mỉm cười với mấy người khác:

"Thật cao hứng gặp được các vị cao thủ. Mời ngồi."

Tổng cộng tám người vây lấy bàn tròn ngồi xuống, ta liếc nhìn Diệu Dương một cái, trên khuôn mặt tuấn lãng tràn đầy tự tin, hắn một chút cũng không thay đổi, cho dù là ở trong nhóm những nhân vật đứng đầu này, cũng là người xuất sắc nhất. Làm địa chủ, Diệu Dương tự nhiên phải khởi đầu trước.

"Các vị đều là bằng hữu của Đông Long tôi, lời thừa tôi sẽ không nói. Lần này mọi người nhìn thấy Du Nhiên cùng Lăng Thiên tôi nghĩ trong lòng ít nhiều gì cũng hiểu, đó là một nhiệm vụ loại lớn, Du Nhiên cùng Lăng Thiên tìm đến chúng ta hy vọng có thể chung sức hợp tác."

Đại Sơn ha ha cười, nhìn ta nói:

"Hai người các cậu hiện tại chính là đại danh nhân nha. Bất quá nếu là muốn hợp tác, dù sao cũng phải để cho chúng tôi biết đến tột cùng là nhiệm vụ gì chứ?"

"Đó là đương nhiên."

Ta kéo tất cả đường nhìn chạy hướng bên Diệu Dương trở về, nhìn thẳng vào Đại Sơn.

"Nhiệm vụ này có lẽ mọi người đã đoán được, chính là nhiệm vụ khai mở chủng tộc gần đây nhà phát hành truyền đến sôi trào."

Đại Sơn, Kinh Cức cùng Thu Thủy Trường Thiên đều lộ ra biểu tình quả thế.

Nhìn nhìn Lăng Thiên, anh ta đem khối bài màu vàng đồng đến từ nữ thần rừng rậm kia đặt lên trên mặt bàn trước mặt. Ta chỉ chỉ nó nói:

"Đây là vật phẩm nhiệm vụ kế tiếp mà chúng tôi đến tinh linh tộc sau khi hoàn thành nhiệm vụ mang về. Chúng tôi lúc trước hoàn thành chỉ là một phần mở đầu của nhiệm vụ khai mở chủng tộc, cuối cùng chính là vì nó. Tấm bài đồng này là tín vật của yêu tộc, cũng là chìa khoá chính thức mở ra nhiệm vụ chủng tộc. Nếu như các vị có ý định tham dự nhiệm vụ lần này, tôi sẽ nói bước kế hoạch tiếp theo."

Mấy người đối diện trầm mặc một hồi, Diệu Dương cùng Ám Dạ mỉm cười, bọn họ đã sớm chuẩn bị tham dự vào. Đại Sơn nhìn nhìn trái phải, không có tỏ thái độ. Kinh Cức đột nhiên hỏi:

"Tôi muốn biết phần thưởng nhiệm vụ của các cậu khi đi tinh linh tộc, nếu như thuận tiện."

Nữ nhân lợi hại, khó trách cô có thể một tay khống chế một đại bang phái còn chơi đến rất vui vẻ phồn thịnh. Chỉ cần biết thu hoạch trước đó của chúng ta, có thể đại khái suy ra nhiệm vụ sau này có thể thu lợi bao nhiêu, lại dựa vào đó để quyết định.

Ta quét nhìn Lăng Thiên một cái, cúi đầu nghĩ nghĩ. Thu hoạch của chúng ta khẳng định không có khả năng để cho người ngoài biết toàn bộ, tỷ như chiến văn của ta, tỷ như Ảnh Chi Tinh của Lăng Thiên. Những thứ này là át chủ bài của chúng ta, lấy ra dễ khiến người ta đỏ mắt. Thế nhưng nếu như không để cho bọn họ thấy ngon ngọt chân chính, sợ là sẽ dao động quyết tâm của bọn họ a. Như vậy, chỉ có thể cho họ xem cái kia…

"Được rồi, tôi có thể cho mọi người xem xem phần thưởng chúng tôi đạt được."

Cho Lăng Thiên một ánh mắt 'đợi một chút chớ sốt ruột', ta lấy ra từ trong giới chỉ một đoạn gỗ. Vật liệu gỗ tiêu chuẩn rất bình thường, loại mà chỉ cần kiến tập nghề mộc một ngày có thể chém ra trăm tám mươi khối. Tay cầm lấy hai đầu của khối gỗ, phát động kỹ năng, chỉ chớp mắt một khối gỗ đã thành một bó dài tròn tròn, một đầu là đỉnh hình tam giác, một đầu là đuôi hình cánh, vừa vặn mười nhánh mộc tiễn. Kế tiếp ta bắt đầu lấy ra mấy cái chai, một loạt ba cái xếp thành một hàng. Cái chai nho nhỏ, chỉ lớn cỡ ngón út, bên trong là một loại dịch thể trong trong màu đỏ, thoạt nhìn rất khả ái. Người trên nguyên một bàn không hề nháy mắt mà nhìn chằm chằm động tác của ta, thứ trong bình nhỏ kia khiến cho bọn họ phi thường hiếu kỳ. Bất quá ta cũng sẽ không nói cho bọn họ bên trong đó tất cả đều là tinh hoa nguyên tố lửa ta đặc biệt tinh luyện, bí mật thương nghiệp a. Lại nói thứ này cũng không phải dễ làm, ta tốn cả ngày, bất quá cũng chỉ tinh luyện được sáu bình nguyên tố lửa, nguyên tố khác còn chưa kịp thử nha.

Cầm lấy một nhánh mộc tiễn dựng lên trên bàn, cẩn thận mà mở ra một cái chai, đem dịch thể bên trong chậm rãi đổ xuống bắt đầu từ mũi tiễn, quá trình này phải phi thường cẩn thận, phải để cho nguyên nhánh tiễn đều được bao bởi nguyên tố lửa. Toàn bộ quá trình cơ hồ dùng một phút đồng hồ, toàn thân nhánh tiễn kia biến thành màu đỏ, dịch thể trong cái chai cũng không còn thừa một giọt. Mộc tiễn hiện tại thoạt

nhìn đã không giống như là vật liệu gỗ, trên thân tiễn đỏ lửa còn chớp động những điểm sáng màu đỏ rất nhỏ. Bước sau cùng, hai tay nâng tiễn lên ngang tầm mắt, nhìn nó không chuyển mắt mặc niệm chú văn về hỏa diễm tiễn trong Thuật chế tiễn, một chữ sau cùng vừa xuất khỏi miệng trên nhánh tiễn kia chợt lóe lên ánh sáng đỏ, từ mũi đến đuôi hiện ra từng vòng đường văn giống như lửa, không cần nghe hệ thống gợi ý ta cũng biết nhánh tiễn này thành công. Vận khí không tồi, có thể một lần thành công. Ngày hôm qua khi tự mình ở nhà thử làm ba nhánh tiễn chẳng qua cũng chỉ thành công một lần, lại còn là bán thành phẩm không hoàn toàn. Thu hồi lại nguyên tố lửa bảo bối trên bàn, ta giương giương nhánh tiễn đỏ lửa xinh đẹp kia, nói:

"Cái này, chính là phần thưởng tôi nhận được."

79. Quyển 4 - Chương 8: Tiết 8

Editor: Toujifuu

***

Thu Thủy Trường Thiên híp mắt cười:

"Tôi nhớ trong videoclip kia Du Nhiên chỉ một tiễn đã nổ bay nửa chiếc xe ngựa, sẽ không phải là thứ này chứ?"

Ánh mắt tên này thực độc.

"Đúng vậy, cái này gọi là hỏa diễm tiễn. Bất quá tôi khi đó dùng chính là hỏa diễm tiễn cao cấp, mà nhánh này chỉ là cấp thấp. Tôi bây giờ còn chưa làm ra được nhánh tiễn cao cấp hơn."

Kinh Cức hài lòng mà gật đầu:

"Kỹ năng rất hiếm có. Vậy Lăng Thiên cũng đạt được phần thưởng là kỹ năng sao?"

Lăng Thiên liếc nhìn cô một cái, tiện tay rút ra Lôi Nha đâm một kiếm lên trên tường, sau đó thu kiếm vào vỏ, trên tường xuất hiện hai đạo vết kiếm. Ở đây đều là người biết hàng, Đại Sơn cùng Diệu Dương mặt lộ vẻ kinh ngạc, ngay cả Vô Ảnh cũng ngồi thẳng thân mình nhìn về phía Lăng Thiên:

"Cậu chỉ có cấp 69, đây không phải Liên Kích của kiếm sĩ cao cấp, là gia tăng trên công kích bình thường?"

Lăng Thiên nhìn hắn, lại cho Diệu Dương một ánh mắt tựa như khiêu khích, im lặng không nói.

Đại Sơn hình như cảm thấy rất hứng thú đối với Lăng Thiên, trước hết tỏ thái độ:

"Xem ra chức nghiệp kiếm sĩ chúng ta lại có thêm một cường thủ a. Nhiệm vụ lần này tôi quyết định gia nhập."

Kinh Cức cũng nói:

"Tôi cũng gia nhập."

Thu Thủy Trường Thiên nháy mắt mấy cái với ta, cười nói:

"Tôi đến chính là vì nhiệm vụ này."

Vô Ảnh hừ lạnh một tiếng:

"Nói đi, chuẩn bị làm như thế nào?"

Thành công. Có mấy lão đại này gia nhập, lần này sẽ không sợ những tên đỏ mắt kia có thể giở được trò gì. Tâm của ta thoáng ổn định, thầm nghĩ nói không chừng lần này còn có thể giúp Lăng Thiên triệt quyết một ít ân oán năm xưa. Ám Dạ đúng lúc lấy ra một tấm hiệp nghị phát cho mỗi người một phần:

"Nếu tất cả mọi người nguyện ý gia nhập nhiệm vụ này, vậy chúng ta liền ký hiệp nghị một lần đi. Về phân phối phần thưởng, tôi có một thiết tưởng: Nhiệm vụ lần này là do Du Nhiên cùng Lăng Thiên đưa ra, hai người bọn họ mỗi người một phần. Năm nhà chúng ta mỗi nhà một phần. Còn có ba phần thì làm trợ cấp đầu tư. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ tính toán các mặt chi phí đầu tư rồi mới tiến hành phân phối. Trong quá trình tiến hành nhiệm vụ nếu như độc lập thu được thu nhập ngoài định mức, tỷ như kinh nghiệm đánh quái đạt được, vật phẩm các loại, thì tự hành phân phối. Các vị thấy như thế nào?"

Biện pháp Ám Dạ nói cũng là tiêu chuẩn hợp tác tương đối thông dụng trong trò chơi. Tất cả mọi người không có ý kiến gì, rất nhanh liền ký hiệp nghị. Mỗi nhà chúng ta thu lại một phần hiệp nghị. Ta cầm lấy khối bài kia truyền cho bọn họ đọc.

"Con đường duy nhất hiện tại chúng ta đạt được chính là hai câu thơ viết phía trên này. Bích ba thiên khoảnh vô nhan sắc, U vụ vạn trọng điểm điểm quang. Tôi cùng Lăng Thiên suy đoán đây rất có thể là chỉ địa điểm hoặc thời gian khởi động nhiệm vụ."

Tấm bài dạo qua một vòng trở lại trên tay Lăng Thiên, anh ta chuyển tay thu hồi vào trong vòng tay. Người trong phòng đều trầm tư, Ám Dạ nhìn thoáng qua thời gian, đụng đụng Diệu Dương. Diệu Dương nói:

"Các vị. Tôi cảm thấy suy đoán của Lăng Thiên bọn họ rất có khả năng, mọi người sau khi trở về tìm một chút xem có địa phương phù hợp hay không. Chờ sau khi tìm được chúng ta lại quyết định bước hành động tiếp theo. Mặt khác tất cả mọi người đều biết thu hoạch khả quan của nhiệm vụ này, còn có rất nhiều người nhìn chằm chằm tới nó. Hy vọng các vị cẩn thận khi hành động."

Giống như khi vào cửa, mấy lão đại lại quấn lên áo choàng đen đi ra ngoài. Ám Dạ lưu lại nói chuyện phiếm với chúng ta.

"Du Nhiên, mấy ngày kế tiếp các cậu chuẩn bị làm gì?"

Hắn vừa nhắc tới ta thực đúng là chưa nghĩ ra. Trang bị hiện nay không có nhu cầu gì, nhiệm vụ lại còn phải chờ.

"Lăng Thiên có kế hoạch không?"

Lăng Thiên ừm một tiếng, nhỏ giọng nói:

"Luyện cấp."

"Tôi cũng tương tự vậy. Đẳng cấp của chúng tôi đích xác hơi thấp."

Ám Dạ cười:

"Vậy vừa vặn. Phụ cận Đông Long có rất nhiều điểm luyện cấp thích hợp các cậu, tôi cùng đi với các cậu."

"Anh không có việc gì sao?"

Để cho phó thành chủ cùng luyện cấp, ta không nghĩ tới mình có mặt mũi lớn như vậy.

"Aiz. Cậu không biết, hiện tại mấy huynh đệ chúng tôi đều lên tới bình cảnh cấp chín mươi chín. Thế nhưng nhiệm vụ trăm cấp một chút tiến triển cũng không có. Hiện tại đánh quái, làm nhiệm vụ đều lấy không được kinh nghiệm, vì vậy nhiệm vụ các cậu đưa tới quá đúng thời điểm. Bằng không chúng tôi đều buồn chán sắp chết. Tôi nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, cùng các cậu luyện cấp cũng là cho tôi có chút cảm giác thành tựu a."

Ám Dạ cười hì hì. Ta mới hiểu được nguyên lai một nhóm cường nhân chín mươi chín bọn họ còn chưa thể tìm được biện pháp phá trăm a. Bất quá có một đại bảo tiêu như thế cũng tốt. Miễn cho ta cùng Lăng Thiên bị người vây công. Hơn nữa quần công của đạo sĩ luyện cấp rất sảng a.

"Được a, vậy cùng nhau đi. Vừa vặn tôi tìm muội muội tôi xem. Đã lâu không thấy mấy nhỏ, để cho mấy tiểu cô nương cũng cùng luyện đi."

Khó có được có cao thủ đỉnh cấp mang luyện, không chiếm tiện nghi quá không có lời.

Ám Dạ mở cửa sổ ra, tiếng chuông kết thúc bán đấu giá vừa vặn vang lên. Con hồ ly tâm địa xấu xa cười meo meo mà quay đầu lại chúc mừng ta, cõ lẽ là nghĩ đến mấy con dê béo dưới lầu kia đến giúp vui mà bị

'làm thịt' nên trong lòng thống khoái. Ai cũng nghĩ không ra mục đích ẩn tàng chúng ta mở hội đấu giá này là vì không làm người khác chú ý mà mở hội nghị tác chiến nhiệm vụ.

Không bao lâu sau, ta nghe thấy thanh âm gợi ý leng keng không ngừng, mở ra bảng giao diện kiểm tra, một xâu dài chữ số trong tiền trang kia khiến cho tâm ta nở đầy hoa. Không phải ta yêu tiền, chẳng qua ta cũng cần ăn cơm đúng không? Người chơi chức nghiệp a, đương nhiên sẽ coi trọng một chút đối với kim tệ.

"Du Nhiên, cậu hiện tại chính là kẻ có tiền nha, không chuẩn bị mời tôi ăn một bữa cơm sao? Tôi đã rất phí tâm cố sức tìm một bán đấu giá sư tốt nhất cho cậu đó."

"Được, không thành vấn đề. Anh kêu thêm vài người cũng được."

Cảm giác tài đại khí thô thật không tồi. Ám Dạ cười:

"Được a, đến lúc đó cậu đừng nói chúng tôi ăn nhiều. Lăng Thiên, cậu ngày hôm nay phải uống cho thỏa, nghìn vạn lần đừng tiết kiệm tiền cho người này a."

Lăng Thiên nghiêm trang gật đầu nói:

"Đương nhiên."

Hừ, biết ngay anh ta sẽ nói như vậy, bất quá địa phương ngày hôm nay đi cho dù cho mấy người mỗi người có hai cái bụng cũng ăn không sụp được ta. Đắc ý cười trộm, ba người chúng ta từ cửa sau phòng đấu giá chuồn ra ngoài.

Ta quen thuộc mà len lỏi trong hẻm nhỏ của Đông Long Thành, Lăng Thiên biết rõ thói quen của ta, không quản không hỏi yên lặng theo sau. Ám Dạ bắt đầu cũng còn yên lặng, sau khi ta xuyên qua ba con hẻm nhỏ rốt cục nhịn không được hỏi:

"Du Nhiên, cậu chuẩn bị mang chúng ta đi nơi nào ăn cơm a?"

Hắc hắc, đương nhiên phải đi một chỗ ăn không được bao nhiêu tiền rồi.

"Anh đi theo tôi là được."

Lại chuyển ba chỗ ngoặt, trước mắt xuất hiện từng hàng quầy sạp. Thứ gì cũng có bán, các loại tạp hoá, trang bị, tài liệu, dược phẩm… Chen chúc khiến một con phố nhỏ vốn không quá rộng càng thêm chật ních. Thế nhưng điều này tuyệt không quan ngại đến sự nhiệt tình mua sắm của các người chơi, tiếng cò kè mặc cả, tiếng thét to rao hàng liên tiếp.

"Nơi này là thị trường tự do?"

Ám Dạ ngây người một chút, có lẽ hắn không nghĩ tới ta sẽ đi đường tắt dẫn bọn họ đến địa phương long xà hỗn tạp người đến người đi này.

"Phó thành chủ đại nhân của ta, anh khẳng định rất ít tới nơi này đúng không? Người bán đồ trong Đông Long Thành rất nhiều, quảng trường các anh mở ra kia căn bản không đủ để bày, những người này liền kéo đến nơi đây. Đây chính là địa phương tốt, đồ vật rất tiện nghi, hơn nữa có đôi khi còn có thể có thứ tốt. Rất nhiều người đều thích đến đào bảo. Bất quá chỉ là hơi nhiều người, vì vậy chúng ta phải mang mũ, đừng để cho người ta nhận ra."

Ta lấy ra ba cái mũ rộng vành mỗi người đội một cái, mới quen đường quen lối mà dẫn bọn họ đi đến một quầy sạp nhỏ ở một góc.

"Ông chủ, lấy cho ba bát canh xương dê."

Ta thoải mái mà đi vào trong ngồi xuống, vẫy tay kêu hai người kia cùng qua.

"Mì thịt bò cùng thịt kho ở đây đều là nhất tuyệt, còn có một loại rượu nếp trắng đặc biệt cay. So ra kém cách điệu cao nhã của Phong Minh, bất quá vị đạo cũng khá. Ngày hôm nay các anh có lộc ăn rồi."

Ám Dạ đánh giá trái phải một phen, cảm thán:

"Tôi xác thực đã rất lâu không đến nơi đây. Thành thị lớn, rất nhiều địa phương tôi đều không quen thuộc, xem ra về sau phải thường đi ra ngoài một chút. Ở đây sợ là nha đầu Tiểu Vũ kia mới biết rõ hơn. Du

Nhiên, cậu rất lợi hại a, nhanh như vậy đã tìm hiểu Đông Long chúng tôi rõ ràng như thế. Xem ra cậu làm nhiệm vụ mê cung khẳng định cũng là tay khá."

Lăng Thiên cười thấp một trận, ta ở dưới bàn đá anh ta một cước, cười gượng hai tiếng chuyển hướng chủ đề:

"Ám Dạ anh muốn ăn cái gì? Tự mình chọn đi."

"Cứ lấy mấy món chiêu bài cậu nói được rồi. Du Nhiên trọng điểm đề cử khẳng định không tồi."

"Lăng Thiên thì sao?"

Cái tên vùi đầu cười thầm kia vội vàng bày ra vẻ mặt nghiêm chỉnh:

"Rượu nếp trắng, những thứ khác giống vậy."

"Ông chủ, ba bát mì thịt bò, một cân thịt nguội kho, một bình rượu nếp trắng."

"Có ngay."

Ông chủ râu bạc khả ái nhanh tay nhanh chân bưng rượu với thịt kho lên cho chúng ta, trên tay nhi tử cao lớn thô kệch của ông liên tục chớp nhoáng ánh đao vung mì xuống trong nồi tựa như trời mưa. Ta từ trước đây đã cảm thấy, đao công của tiểu tử này thực sự là nhất tuyệt, nhìn thôi cũng cảm thấy là một loại hưởng thụ.

Lòng tràn đầy vui vẻ mà chờ mỹ vị lên bàn, thình lình nghe Ám Dạ hỏi:

"Du Nhiên quen thuộc với nơi đây như thế, hẳn là đã tới rất nhiều lần?"

"Đúng vậy, trước đây thích nhất mì ở đây."

"Ha ha, Du Nhiên trước đây cũng là khách quen của Đông Long a."

Ta bỗng nhiên tỉnh ngộ, hồ ly này đặt bẫy lời ta nha!

"Khi cậu ta mới tới vẫn là người mới, chỉ biết chạy loạn khắp nơi."

Cảm kích mà nhìn nhìn Lăng Thiên, đã thấy khóe miệng anh ta giương lên, rõ ràng là đang cười nhạo thần kinh thô của ta.

"Ha ha, nếu như khi đó tôi gặp được các cậu, nhất định kéo hai người tiềm lực các cậu đến Đông Long."

Ý đồ kéo người nhập bọn rõ ràng, ta sợ còn nói nữa sẽ nói bậy, đành phải chỉ cười không đáp. Vừa vặn, truyền âm vang lên, đem ta cứu ra từ dưới đao của hồ ly Ám Dạ.

80. Quyển 4 - Chương 9: Tiết 9

Editor: Toujifuu

***

"Ca ca ca ca ~~ "

Thanh âm của Tiểu Lộ thực như thiên sứ.

"Dã nha đầu, chơi điên rồi đi? Rốt cục nhớ tới ca đây."

"Ca, đừng nói như vậy a. Muội muội mỗi ngày đều nhớ anh nha. Hơn nữa em có phát truyền âm cho anh nga, thế nhưng hệ thống nói anh thu không được, điều này cũng không nên trách em."

Ách, hình như là có chuyện như vậy.

"Đúng rồi ca, videoclip trên mạng kia có phải anh hay không? Thoạt nhìn rất giống nga."

"Đúng, là anh. Nha đầu, ngay cả ca em cũng nhận không ra?"

"Thực sự! Em đã nói mà, bọn họ còn nói em nhìn lầm. Aiz ca, anh thế nào chạy đến Tây đại lục vậy? Thông đạo đại lục đã thông rồi sao?"

"Các anh là có nhiệm vụ bị truyền tống qua. Thông đạo hiện tại thế nào có thể thông suốt. Trân Châu, em nói với ai chuyện của ca em?"

Tiểu nha đầu không có tâm phòng người, sẽ không đem chuyện tuyên dương khắp nơi đấy chứ?

"Chính là mấy bằng hữu chúng em cùng nhau luyện cấp. Ca chúng em gia nhập bang phái rồi, hiện tại cùng mấy bằng hữu trong bang tổ đội luyện cấp nha."

"Vậy sao? Bang nào a?"

Lăng Thiên cùng Ám Dạ đều nhìn qua, ta chậm rãi đặt bẫy lời Tiểu Lộ. Nha đầu này phân không rõ chuyện gì không thể nói, nếu như thực sự bị nhỏ tuyên dương khắp nơi khó tránh khỏi sẽ có phiền phức.

"Ca, anh nhất định đoán không được chúng em gia nhập bang nào. Ha ha."

Thanh âm của Tiểu Lộ rất đắc ý,

"Em hiện tại không nói cho anh, chờ gặp mặt sẽ cho anh kinh hách!"

"Được rồi, anh đây chờ. Các em hiện tại ở đâu?"

"Chúng em ở bên ngoài Đông Long Thành, mới luyện cấp xong, chuẩn bị trở về thành. Ca anh đã từng tới Đông Long chưa? Ở đây thật xinh đẹp, đệ nhất thành người chơi a, tuyệt không kém so với mấy chủ thành kia. Em còn đi xem địa phương Mạc Ly triệu Thanh Long nga."

"Được rồi nha đầu. Anh ngay Đông Long. Các anh đang ăn cơm đây. Tìm được đường phố đào bảo không? Lại đây cùng nhau ăn đi."

"Thực sự? Ca anh mời khách sao? Em mang mấy bằng hữu lại cũng được chứ?"

"Đến đây đi đến đây đi, anh chờ em. Chính là cái góc mì Gia Vương Ký ấy."

Đóng truyền âm, ta nói với Ám Dạ:

"Mấy nhỏ một hồi sẽ đến."

Ám Dạ hiểu ý mà gật đầu:

"Biết rõ là nơi nào. Tôi sẽ nghĩ biện pháp xử lý."

Các cô nương tuyệt không để cho chúng ta chờ quá lâu, rất nhanh đã nghe thấy trong đám người truyền đến một thanh âm hưng phấn:

"Ca. Ca!"

Quay đầu lại, vẫy tay với Tiểu Lộ, tiểu nha đầu đã chạy qua nhào lên trên người ta:

"Ca, đã lâu không gặp. Quà của em đâu?"

"Em muốn biết chỗ người ca đã lâu không gặp của em đây, là muốn gặp quà mới đúng."

"Hì hì. Không nên nói như vậy a, em cũng rất nhớ anh a."

Tiểu Lộ đến ngồi xuống cạnh bên ta, lại kêu gọi đồng bạn của nhỏ qua. Thủy Tinh cùng Mã Não thoải mái tự nhiên chào hỏi ta cùng Lăng Thiên, hai nữ hài so với trước đây ngược lại tự nhiên hơn nhiều. Phía sau còn có ba người chơi nam cùng một người chơi nữ, Tiểu Lộ khoe khoe khoang khoang mà giới thiệu:

"Người này là ca mình, kiếm sĩ cool cool bên kia là Lăng Thiên đại ca, còn có người này..... cũng là bằng hữu của ca mình!"

Tiểu Lộ không nhận ra Ám Dạ, Ám Dạ cũng không có dự định lấy mũ xuống, chỉ gật gật đầu.

"Ca. Bọn họ chính là bằng hữu cùng chúng em tổ đội luyện cấp: Gia Gia, A Đạt, Tiểu Thiên cùng Tiểu Ái. Chúng em đều sắp đến cấp bốn mươi. Em hiện tại là ngự thú sư trung cấp."

Tiểu nha đầu giới thiệu khiến ta không biết nên khóc hay cười, nào có người khi giới thiệu lại nói biệt hiệu. Theo ngón tay nhỏ liệt kê từng người. Mấy người đều là thanh niên nhân rất sáng lạng. Có lẽ tuổi tác cũng không sai biệt nhiều với ba nha đầu, khó trách có thể chơi thân.

"Chào các em. Cảm tạ các em chiếu cố muội muội anh. Nha đầu không hiểu chuyện, hẳn là gây không ít phiền phức."

"Ca em nào có!"

Mấy thiếu niên thoạt nhìn có điểm câu nệ, đặc biệt ba nam hài tử, vẻ mặt cười ngu. Ta rất đáng sợ sao?

"Ngồi đi, đứng làm gì? Mì của nhà này ăn rất ngon, tất cả mọi người thử xem, ngày hôm nay anh mời khách."

Kêu ông chủ ghép thêm bàn qua, một đám người ngồi thành một vòng. Không quá một hồi, ta liền phát hiện mấy thiếu niên đều len lén mà nhìn ta cùng Lăng Thiên, cuối cùng còn nháy mắt với nhau. Nam hài tử kêu A Đạt kia hẳn là đội trưởng của bọn họ, bị mấy người khác giựt dây một trận, rốt cục cố lấy dũng khí mở miệng:

"Du Nhiên đại ca, anh là cung tiễn thủ đúng không?"

Ta liếc nhìn Tiểu Lộ một cái, cô nhóc đang đầy mặt đắc ý kéo tay trái ta. Aiz, nhóc này a.

"Đúng vậy."

"Vậy, vậy videoclip trên diễn đàn kia thật là anh cùng Lăng Thiên đại ca?"

May mắn A Đạt này không có ngốc đến quá triệt để, Lăng Thiên đảo qua một cái lãnh nhãn, cậu ta vội vàng đè thấp thanh âm nhỏ giọng hỏi. Ta cười cười, hỏi lại cậu ta:

"Nghe nói các em đều cùng một bang phái đúng không? Trân Châu không chịu nói cho anh biết, đến tột cùng là bang nào a?"

Tiểu Lộ lắc lắc tay của ta:

"Ca, anh nói sang chuyện khác. Được a được a, em sẽ thẳng thắn. Anh xem!"

Cô nhóc đắc ý lật ra một cái huy chương nho nhỏ, mặt trên có khắc một con Thanh Long cuộn thành một vòng.

"Em hiện tại là cùng một bang phái với đại ngự thú sư Mạc Ly vĩ đại nga, cũng là người của Đông Long. Về sau muội anh sẽ chuẩn bị thường trú ở Đông Long Thành!"

Ta ngẩn ngơ, dở khóc dở cười. Căng thẳng nửa ngày, nguyên lai là như vậy. Liếc nhìn hồ ly Ám Dạ một cái, hắn đang mân miệng cao hứng nha. Thấy ta nhìn hắn, cho ta một ánh mắt yên tâm, được a, về sau có vị đại thần này chiếu cố, ta cũng không cần sợ ba nhỏ Tiểu Lộ bị khi dễ.

"Ca, anh còn chưa trả lời vấn đề của A Đạt nha. Còn có Lăng Thiên đại ca, đó thực là các anh đúng không? Mấy chiêu trong videoclip kia thực suất nga."

Lăng Thiên vùi đầu uống rượu không hé răng, ta vỗ vỗ Tiểu Lộ để nhỏ yên lặng, sau đó nói với mấy thiếu niên tràn đầy lòng hiếu kỳ kia:

"Videoclip các em thấy đích thật là anh cùng Lăng Thiên. Các anh làm một nhiệm vụ, mới có thể bị truyền tống đến Tây đại lục. Chuyện này anh hy vọng các em không nên tuyên dương ra ngoài, miễn cho có người tới tìm các em gây phiền phức. Đúng rồi, các em đều là người của Đông Long, vậy hẳn là nên nhận ra vị này đi?"

Ta chỉ chỉ Ám Dạ, cái gọi là 'chết đạo hữu không chết bần đạo', phiền phức vẫn là để cho hồ ly đi xử lý so ra tốt hơn. Ám Dạ đối với chuyện ta kéo hắn xuống nước thập phần bất đắc dĩ, cho ta cái bạch nhãn, mới giơ lên nụ cười mỉm mang tính tiêu chí hơi nâng mũ lên:

"Anh là Ám Dạ Vô Thanh."

Lời này vừa nói ra, nhóm thiếu niên đều nghiêm nghị hẳn lên, ngay cả Tiểu Lộ cũng vội vàng ngồi thẳng tắp. Bọn chúng những người mới ngoại vi này làm sao có cơ hội nhìn thấy thành viên trung tâm của Đông Long "trong truyền thuyết", nhiều nhất cũng chỉ là nhìn thấy từ trên diễn đàn hoặc là từ xa xa, vì vậy chân nhân ngồi ở trước mặt lâu như vậy còn chưa nhận ra. Đặc biệt đối với Tiểu Lộ mà nói, tôn đại thần Ám Dạ này rõ ràng so với ca ca ta đây trọng yếu hơn nhiều (-_- nữ đại bất trung lưu a), mắt sao vô cùng sùng bái giết đến mức Ám Dạ ho khan một trận.

"Cái kia, Trân Châu phải không? Anh và ca em, Lăng Thiên đều là bằng hữu, về sau em có chuyện gì thì tới tìm anh, có thể hỗ trợ anh nhất định tận lực. Còn có các em cũng vậy, máu huyết tươi mới của Đông Long, về sau Đông Long muốn càng ngày càng mạnh còn phải dựa vào những người mới các em đây nỗ lực a. Mặt khác chuyện của Du Nhiên cùng Lăng Thiên cũng xin các em nhất định phải bảo mật, trong trò chơi hiện tại có rất nhiều người đều đang tìm bọn họ, nếu như để người ta biết các em có quan hệ với hai đại danh nhân này, những người đó sẽ dây dưa không ngừng, các em cũng không muốn mỗi ngày bị người đuổi theo cái gì cũng làm không được đúng không?"

Không hổ là phó thành chủ đa mưu túc trí, không đến ba câu liền bắt đầu thu mua nhân tâm. Nhìn xem vẻ mặt kích động bộ dáng thề sống chết bảo mật của những thanh niên nhân đó, fans hồ ly lại gia tăng a.

81. Quyển 4 - Chương 10: Tiết 10

Editor: Toujifuu

***

Ám Dạ quen tay hay làm, đối phó mấy con gà mờ nhỏ này chính là chuyện cỏn con, một bữa cơm khách chủ đều vui vẻ, mấy thiếu niên cũng thuận lợi mà từ người sùng bái của Đông Long vinh thăng thành người đi theo trung thành đến chết của Đông Long.

Sau khi ăn xong mọi người chia tay, ta cùng Lăng Thiên mang theo ba nhóc Tiểu Lộ trở lại nhà mới. Tiểu Lộ dọc theo đường đi líu ríu, đem chuyện sau khi tách ra từng kiện từng kiện nói cho ta nghe. Thủy Tinh cùng Mã Não ở bên thỉnh thoảng lại bổ sung một chút, nhìn ra được mấy nhỏ đích xác trải qua những ngày không tồi, điều này làm cho hảo cảm của ta đối với nhóm đồng bạn của mấy nhỏ kia tăng lên thẳng tắp.

"Vào đi, anh đều đã đặt các em thành người cư trú, về sau ở đây chính là nhà của các em ở trong trò chơi."

Ba tiểu cô nương vừa vào cửa liền hoan hô một tiếng. Tiểu Lộ kinh thán:

"Ca, hoa viên này của anh thật lớn, nguyên cái viện này đều là của anh? A, còn có hồ, thật tốt."

Ba nha đầu ở trong sân xoay quanh, nhìn cái gì cũng đều tươi mới. Đột nhiên, hai bóng đen từ chỗ tối nhào ra, một trước một sau phân biệt đánh về phía ta cùng Lăng Thiên. Nhóm nữ hài tử kinh hách nhảy dựng, may mắn không có thét lên. Thẳng đến khi thấy rõ bộ dáng của hai nhóc bự con, mấy nhỏ lần lượt vây lại.

"Đây… chính là hai tọa kỵ các anh cưỡi kia đúng không? Thật xinh đẹp!"

Mã Não đầy mặt hâm mộ, vươn tay muốn sờ, bị mắt báo vàng kim của Ám Ảnh nhìn một cái, lại rụt trở lại. Lăng Thiên xoa xoa đầu của Ám Ảnh, nói: "Không sao, nó sẽ không cắn người."

Mã Não đã được cổ vũ hưng phấn lên, lớn mật mà đưa tay sờ sờ đầu Ám Ảnh, nhìn Ám Ảnh không có nhe răng trợn mắt với nhỏ, hai tay lại cùng tiến lên, mặt mày hớn hở mà lưu luyến trên da lông bóng loáng trơn mịn. Có Mã Não dẫn đầu, Tiểu Lộ cùng Thủy Tinh cũng sáp qua, Ám Ảnh cùng Tiểu Hắc vẻ mặt vô tội mà ngồi, bị ăn vô số đậu hũ.

"Được rồi được rồi. Tiếp tục bị các em xoa nữa, chúng nó sẽ trọc mất."

Cứu ra mấy nhóc đáng thương từ trong tay ba tiểu ma nữ, Tiểu Hắc cùng Ám Ảnh 'sưu' một tiếng liền lủi đi. Trốn vô một góc không chịu ra nữa. Sai Tiểu Bạch cùng Tiểu Bích đi chơi với chúng nó, ta mang nhóm nữ hài tử vào nhà.

"Các em đều cấp bao nhiêu rồi?"

Tiểu Lộ giương đầu lên:

"Chúng em đều cấp 38 rồi."

"Vậy sao? Các em rất nỗ lực nga. Trẻ ngoan nỗ lực có phần thưởng. Mỗi người một kiện, đến xem."

Ta lấy ra ba kiện trang sức nhỏ. Một nhánh kẹp tóc, một đôi vòng tai cùng một vòng đeo cổ. Đây là ta cố ý lưu lại cho mấy nhỏ, không chỉ xinh đẹp thuộc tính cũng tương đối tốt, chỉ là yêu cầu đẳng cấp có chút cao, sau cấp bốn mươi lăm mới dùng được.

Mấy thứ nhỏ xinh sáng trong suốt đều là pháp bảo luôn nhất quán chiếm được niềm vui của nữ hài tử. Ba tiểu cô nương vô cùng cao hứng lập tức liền vứt ta qua một bên, khoa tay múa chân với nhau, thảo luận một ít vấn đề ta nghe không hiểu.

Cửa của chính sảnh két một tiếng, Lăng Thiên nghênh ngang đi vào, cầm lên cái chén của ta một ngụm uống sạch. Ta thấy hai tay anh ta đều là bùn, cười:

"Cây nhỏ của anh kia nẩy mầm chưa?"

"Sắp rồi. Dù sao tôi cũng có thể trồng ra được, đến lúc đó xem cậu còn nói cái gì."

Ta cười thầm, quyết định vẫn không nên đả kích anh ta tốt hơn.

"Đúng rồi, mấy cái bình cậu chôn kia lúc nào có thể lấy ra?"

Ta trừng:

"Anh đi đào vò rượu của tôi?"

"Không. Cậu chưa nói được chưa mà."

"Không đào là tốt rồi. Thứ kia còn cần ba ngày mới có thể lấy lên. Bất quá hiện tại anh đi đào cũng không sao, dù sao rượu này cũng không phải tôi muốn uống, đến lúc đó rượu không ủ thành. Anh đừng tới tìm tôi nữa, tôi cũng không có kiên trì làm lại một lần nữa đâu."

Lăng Thiên hừ hừ hai tiếng. Lầm bầm. Như là nói ta keo kiệt gì gì đó, ta coi như không nghe thấy. Tiểu tử này hiện tại yêu cầu càng ngày càng nhiều. Ta trước đây thế nào không nhìn ra anh ta là một chủ phiền phức như thế.

"Aiz, các tiểu thư, đều thu đồ vật lại đi, dù sao hiện tại các em cũng không dùng được. Các em ngày mai chuẩn bị làm gì?"

Tiểu Lộ nhảy đến bên người ta, cười hì hì nói:

"Chúng em ngày mai còn chuẩn bị đi luyện cấp. Chúng em muốn một hơi vọt tới bốn mươi, có thể mang tọa kỵ. Ca anh không biết, từ sau khi tọa kỵ của anh cùng Lăng Thiên đại ca xuất hiện, trên mạng có rất nhiều người hâm mộ, hiện tại khắp nơi đều là tổ đội đi ra ngoài bắt tọa kỵ nha."

"Vậy các tiểu thư khả ái muốn tọa kỵ dạng gì đây?"

"Em muốn bắt một con sư tử."

"Em muốn con cọp."

"Thủy Tinh thì sao?"

Thủy Tinh ngượng nghịu một chút, đỏ mặt nói:

"Em, em muốn một con rùa biển lớn."

A, ý nghĩ này thực đặc biệt a.

"Các anh đừng cười, em nghĩ trên lưng rùa biển tương đối rộng, em có thể ngồi ở trên đó đánh đàn. Hơn nữa nó có thể xuống nước a, cho dù gặp phải sông cũng không sợ. Bất quá chỉ là có chút chậm."

Có lẽ là thấy chúng ta đều cười rộ lên, mặt Thủy Tinh càng đỏ hơn. Ta ngừng cười, nói:

"Thủy Tinh nghĩ rất hay a, nói không chừng đây là tọa kỵ thích hợp em nhất. Vậy như vậy đi, chờ các em lên tới bốn mươi, anh cùng các em đi bắt tọa kỵ."

Ba tiểu cô nương nhìn nhìn nhau, nhất tề lắc đầu:

"Không muốn."

Lăng Thiên ở bên cạnh cười trộm một trận, ta mấy lần chịu đả kích:

"Vì sao?"

"Chúng em đã sớm quyết định muốn tự mình đi bắt. Đây cũng là một loại lạc thú a. Hơn nữa tọa kỵ thứ này xác xuất thành công thấp như vậy không phải dễ bắt, người tiểu đội chúng em lại nhiều, nếu như lúc nào cũng để cho ca anh đi cùng, còn không biết tốn bao nhiêu thời gian nha. Đừng nói với em anh không có việc gì nga, nếu như không có việc gì anh sẽ ở cùng với phó thành chủ của chúng em sao? Thực coi muội anh là kẻ ngốc a."

Nguyên lai Tiểu Lộ tinh quái thực sự đã trưởng thành a, tiểu muội muội này đã biết suy nghĩ cho ta.

"Ca anh làm gì cười cổ quái như vậy?"

"Anh đang suy nghĩ tiểu muội nhà ta càng ngày càng thông minh, có thể nghĩ chu đáo như thế."

"Hừ, em vốn đã thông minh, là anh không phát hiện."

Cái đuôi của tiểu khổng tước kiêu ngạo vểnh lên, lôi kéo tỷ muội của nhỏ hi hi ha ha đi xem gian nhà mới của mấy nhỏ.

"Nha đầu, ngày mai chờ đó, chúng ta cùng đi luyện cấp."

Ta nghĩ tới chuyện đã quên nói vội vàng hô một tiếng, cũng không biết mấy nhỏ có nghe thấy không.

Lăng Thiên loáng qua đến ngồi bên người ta.

"Xem ra về sau chúng ta đều bị trói buộc với Đông Long."

"Tôi sẽ tận lực để cho bọn họ phân rõ, chúng ta cùng mấy nhỏ muội tôi là không giống nhau."

"Không sao, kỳ thực như vậy cũng tốt, cùng người Đông Long bảo trì loại quan hệ cùng có lợi này, cũng có thể khiến cho vài người có chút bận tâm, hơn nữa cũng tìm cho mấy nhỏ muội cậu một cây ô dù. Chỉ cần tiểu tử cậu không bị bọn họ lừa đi là được."

"Thế nào có thể."

Ta hi cười, trong lòng hiểu rõ từ thời điểm Mạc Ly biến mất, ta đã không còn thuộc về Đông Long. Trở về lần nữa, cũng chỉ là tình thế cần thiết cùng..... một chút tiếc nuối.

"Đúng rồi, qua mấy ngày tôi mang cậu đi gặp vài người."

"Nga, bằng hữu anh?"

Lăng Thiên khó có được nhắc tới bằng hữu trước đây của anh ta, ta nổi lên lòng hiếu kỳ.

"Mấy tiểu tử hỗn đản, ngoại trừ đánh nhau có chút lợi hại, cái gì cũng không biết."

Ha ha, có thể được Lăng Thiên đánh giá một câu như thế, khẳng định là rất lợi hại. Hơn nữa ánh mắt tràn đầy tiếu ý kia của Lăng Thiên cũng nói rõ mấy tên "tiểu tử hỗn đản" đó với anh ta mà nói là bằng hữu phi thường trọng yếu.

"Kêu bọn họ đến Đông Long sao?"

"Không, ở đây người nhiều mắt tạp, chúng ta đi ra ngoài gặp. Đến lúc đó tôi sẽ an bài."

Ta nhìn phía ngoài cửa sổ, nghe không thấy thanh âm của các cô nương. Trong viện một mảnh trắng bạc. Ánh trăng của Đông Long vẫn chưa từng biến đổi, người nhìn quen vầng trăng tròn này sắp trở về. Hẳn còn có hơn mười ngày, không biết khi bọn họ nhìn thấy mình sẽ là dạng biểu tình gì đây?

82. Quyển 4 - Chương 11: Tiết 11

Editor: Toujifuu

***

Khí trời trong trò chơi trong nhiều âm ít, ngày mưa thập phần hiếm thấy. Hôm nay rời giường tự nhiên cũng là nắng đẹp chiếu cao.

Ta cùng Lăng Thiên đều đã gần cấp bảy mươi, địa phương phụ cận Đông Long thích hợp chúng ta luyện cấp đếm đến đếm đi cũng chỉ có mấy cái. Cộng thêm một đám nhóc con không đến cấp bốn mươi, chúng ta sau cùng quyết định đến thảo nguyên Liên Vân. Quái của thảo nguyên Liên Vân từ hơn bốn mươi đến hơn bảy mươi, chênh lệch biên độ rất lớn, hơn nữa đa phần đều là lui tới thành quần thành đàn, là một địa phương tốt luyện cấp. Bất quá chính là cần nhiều người, bằng không dễ bị quái hội đồng chết. Chúng ta chỉ có mười người, vừa vặn là hạn mức cao nhất của một tiểu đội, nhưng trong đó có một cao thủ đạo sĩ cấp chín mươi chín bảo tiêu, tự nhiên cũng rất an toàn.

Đi bộ đến cửa thành bắc, mấy thiếu niên sớm đã đến. Thấy chúng ta đến, đều hưng phấn mà chào đón.

"Du Nhiên đại ca, Lăng Thiên đại ca, buổi sáng tốt lành."

"Buổi sáng tốt lành."

Mấy thiếu niên nhìn xung quanh trái phải, thần sắc hiếu kỳ.

"Các em nhìn gì?"

Nữ hài tử Tiểu Ái trong đó nhanh miệng vạch trần ý đồ của bọn chúng:

"Bọn họ muốn xem tọa kỵ của hai vị đại ca. Gia Gia cùng A Đạt còn đánh cuộc, muốn so xem tọa kỵ của ai uy phong hơn."

Nhóm thiếu niên ngượng ngùng mà cười, hỏi:

"Ngày hôm nay chúng nó không đến sao?"

Tiểu Lộ nhảy ra:

"Mấy tên ngốc các cậu, nếu như Ám Ảnh cùng Tiểu Hắc xuất hiện ở chỗ này, ngày hôm nay chúng ta cũng đừng mong đi luyện cấp, chỉ cần là người vây xem thôi sợ cũng sẽ phá hỏng cả cửa thành. Các cậu không thấy ca mình bọn họ còn mang mũ rộng vành sao?"

Ta vỗ vỗ đầu nhỏ, nhìn nhìn xung quanh:

"Ám Dạ còn chưa tới sao?"

"Ám Dạ lão đại nói anh ấy ở trong rừng cây phía trước chờ chúng ta."

"Anh ta nghĩ thực chu đáo, đi thôi."

Ngoài cửa bắc Đông Long Thành có một con đường lớn nối thẳng Hắc Mang Sơn, đó là một khu quái cao cấp trên cấp tám mươi, trên đường sẽ đi qua thảo nguyên Liên Vân. Khu đó là khu luyện cấp chính yếu hiện tại của người chơi Đông Long Thành. Vì vậy dọc theo đường đi có không ít người, thông thường đều là từng đàn từng nhóm nhanh chóng vọt qua.

Không đi bao xa, một người mặc áo bào đạo sĩ xám cũ kỹ mang mũ rộng vành tựa trên cây bên đường vẫy vẫy tay với chúng ta.

"Sớm."

"Ám Dạ đại ca buổi sáng tốt lành."

Nhóm tiểu bằng hữu rất có lễ độ. Hồ ly đại thúc cười tủm tỉm mà gật đầu. Chiếu cố mấy nhóc con không có tọa kỵ này, chờ chúng ta đi đến thảo nguyên Liên Vân đã có người bao vùng giết đến vui vẻ. Nhóm chúng ta đành phải đi tiếp vào trong. Vòng qua một đám đại quân luyện cấp, thẳng đi đến địa bàn của cuồng ngưu thảo nguyên cấp sáu mươi tư.

"Ca, chúng ta giết cuồng ngưu sao? Đẳng cấp chúng nó rất cao a, chênh lệch quá lớn đi."

"Yên tâm đi, ngày hôm nay chúng ta có một tay chân cao cấp."

Ám Dạ nghe xong cười khổ:

"Du Nhiên a. Không nên coi tôi là thần tiên có được không? Thực cho rằng tôi chỉ cần đưa tay là có thể diệt một mảnh a. Cuồng ngưu vốn là da dày thịt béo, cho dù là pháp thuật quần thể của tôi cũng không có khả năng một lần diệt sạch bọn chúng. Lại nói pháp thuật cũng cần có thời gian chuẩn bị."

"Chỉ đùa một chút a. Được rồi, ngày hôm nay anh là chủ lực, nói xem chúng ta giết ra sao?"

Ám Dạ nhìn nhìn mấy 'người sùng bái', rất nhanh phân phối nhiệm vụ: "A Đạt mấy người các em đều phối hợp quen thuộc, không cần tách xa. Đẳng cấp cuồng ngưu ở đây đối với các em mà nói cao hơn quá nhiều, nhiệm vụ của các em chính là bảo vệ tốt bản thân không trở về thành là được. Nếu như thực sự muốn luyện tập, chỉ có thể dẫn một con đánh một con, nghìn vạn lần không nên đoạt cừu hận."

"Đã biết."

A Đạt làm đội trưởng rất không tồi. Biết hiện tại không phải thời điểm thể hiện, ngoan ngoãn nghe lời. Ám Dạ nhìn về phía ta cùng Lăng Thiên:

"Hai vị đều là cao thủ, tôi đây không cần nói gì. Cuồng Lôi Thiên Hàng của tôi cần thời gian chuẩn bị mười hai giây. Phạm vi hữu hiệu trong vòng ba trăm mét, diện tích che phủ có thể đạt được một trăm mét vuông. Hai vị có ý kiến gì không?"

Quần thể quái chính là có điểm không tốt này. Dắt một con là phát động toàn quân. Mà đạo sĩ chỉ cần mới mở miệng niệm chú. Hệ thống sẽ tự động thừa nhận tiến vào trạng thái chiến đấu, khiến người ta không có một chút chỗ trống để chui được. Ta nghĩ nghĩ. Triệu Tiểu Lộ đến.

"Trân Châu, Bích Thảo của em triệu đến cấp mấy rồi?"

"Cấp đại sư. Ca, không phải anh muốn em luôn triệu nó sao? Anh nói cái này rất trọng yếu, thế nhưng em thấy Bích Thảo Vương cấp đại sư triệu ra ngoại trừ lực quấn mạnh hơn một chút, không có biến hóa bao nhiêu a."

May mắn, Tiểu Lộ rất nghe lời, như vậy mọi chuyện liền giản đơn hơn nhiều.

"Chờ lát nữa Tiểu Lộ phóng Bích Thảo Vương ở chỗ xa cỡ ba trăm mét. Em hiện tại có thể triệu nhiều nhất bao nhiêu?"

"Mười lăm cái."

"Vậy thì mười lăm cái, bày thành một hàng ở phương hướng cuồng ngưu xông tới."

"Ca, quấn không được mà, đẳng cấp những con cuồng ngưu đó rất cao."

Vỗ vỗ đầu của nhỏ, ngay cả lời nói của ta cũng không nghe.

"Anh không phải để cho chúng nó quấn, Bích Thảo Vương còn có tác dụng khác."

Ám Dạ như có chút đăm chiêu hỏi:

"Du Nhiên cậu là muốn dùng Bích Thảo vương ngăn cản cuồng ngưu Xung Phong sao?"

"Đúng."

Ám Dạ cười:

"Du Nhiên rất quen thuộc đối với ngự thú sư a, loại kỹ năng ẩn tàng của triệu hoán thú này cũng biết."

"Tôi có một bằng hữu trước đây là ngự thú sư, cậu ấy nói với tôi."

Ta bảo chứng Ám Dạ tìm không ra mao bệnh từ trong lời nói của ta.

"Ca, chính là vì vậy anh mới kêu em sống chết triệu Bích Thảo?"

"Đúng vậy, sau khi Bích Thảo triệu đến Bích Thảo Vương sẽ có một thuộc tính ẩn tàng, có tỷ lệ rất lớn ngưng hẳn hoặc yếu bớt kỹ năng Xung Phong. Về sau nếu như em gặp phải kiếm sĩ biết Xung Phong, chiêu này dùng rất tốt."

"Đặc biệt sau khi đẳng cấp em cao hơn, có thể triệu ra Bích Thảo Vương thành phiến, trước đây Mạc Ly thường dùng một chiêu này khi dễ Nhạc Thiên Phái, thi đấu khiêu chiến trong bang ngoại trừ Diệu Dương, không có một kiếm sĩ thắng được cậu ta."

Ám Dạ vui tươi hớn hở mà nói, không biết đang suy nghĩ cái gì. Tiểu Lộ vừa nghe là tuyệt chiêu Mạc Ly từng dùng, hoan hô một tiếng, lòng tin tràn đầy mà tiếp lấy nhiệm vụ trồng cỏ. Ta quét nhìn Ám Dạ một cái, cũng không dám nhìn nhiều, chung quy cảm thấy trong lòng có chút chột dạ. Ta có phải quá không cẩn thận hay không?

"Chờ lát nữa sau khi Tiểu Lộ trồng cỏ xong tôi sẽ tận lực kéo dài thời gian, khống chế đàn ngưu ở trong phạm vi pháp thuật của anh. Lăng Thiên thì phụ trách những con một kích không chết."

Nắm được nhiệm vụ của mỗi người, mọi người vào vị trí riêng bắt đầu luyện cấp.

Ám Dạ giương tay vẩy ra một mảnh hoa băng, pháp thuật phạm vi hệ băng sơ cấp – Thuật Đóng Băng thuấn phát ra (thuấn phát = phát ra trong nháy mắt), sau đó hắn liền cúi đầu niệm chú như không quản cái khác. Thuật Đóng Băng luyện đến cao cấp có thể thuấn phát, cự ly lại xa, đáng tiếc xác xuất thành công quá thấp, đám hơn hai mươi con cuồng ngưu kia chỉ có phân nửa trúng hiệu quả giảm tốc độ, một nửa khác nổi giận lên xông hướng chúng ta.

Tiễn của ta đã sớm khoác lên dây cung, một lần hai nhánh tất cả đều nhắm chuẩn khớp xương giữa hai chân cuồng ngưu. Chờ khi chúng nó xông qua phiến Bích Thảo kia, quả nhiên dừng một chút, đây là quán tính phải có khi kỹ năng Xung Phong chúng nó gia trì theo bản năng bị ép buộc gián đoạn. tốc độ cuồng ngưu phía trước vừa chậm lại, đám đuổi theo phía sau tự nhiên sẽ chen chúc thành một đoàn, đội hình nhất thời hỗn loạn lên. Tuy rằng lúc này rất ngắn, bất quá cũng đủ cho ta làm chút tay chân.

Phần chân của động vật trong khi chạy cao tốc nếu muốn bắn trúng là rất khó, ta tạm thời còn chưa có hứng thú khiêu chiến đẳng cấp thần tiễn. Thế nhưng tốc độ chậm lại hoặc là khớp xương di động trong phạm vi nhỏ muốn bắn trúng không phải là việc khó gì, chí ít cung tiễn thủ nho nhỏ trải qua đặc huấn ở rừng rậm tinh linh như ta đây vẫn có lòng tin bảo trì 80% độ chuẩn xác. Một cung song tiễn, hai con ngưu phía trước nhất kêu đau một tiếng lảo đảo một cái, chân trái trước đã trúng tiễn.

Vì sao không bắn đầu ngưu? Kính nhờ, trời biết máu của mấy con cuồng ngưu kia dày bao nhiêu, muốn bắn chết một con không phải một hai tiễn như vậy là có thể đối phó. Nhiệm vụ hiện tại của ta là không cho chúng nó chạy quá gần là được, sát thủ tự có người khác tới làm. Chuyên tâm bắn chân ngưu của ta, dùng thân thể cực đại của chúng nó ngăn trở bước tiến của những con cuồng ngưu phía sau, cái này kêu là mượn lực đánh lực. ^^

Mười hai giây vừa qua, phù màu vàng trong tay Ám Dạ vung về phía trước, một đoàn điện quang hiện lên ở trong tay hắn, trong đàn cuồng ngưu xa xa cũng đồng thời tuôn ra một đoàn sấm cực đại, đùng đùng một trận ngân quang bắn ra bốn phía, trong không khí rất nhanh truyền đến mùi vị thịt quay. Cũng có con da dày máu nhiều không bị nướng chín, Lăng Thiên vung lên Lôi Nha liền xông lên, đi dạo một vòng giống như chuồn chuồn lướt nước trên lưng vài con ngưu đang chạy, mỗi con một kiếm toàn bộ giải quyết. Hạ thủ cực nhanh, ngoan, chuẩn, toàn bộ là một kiếm từ sau cổ xuyên qua yết hầu, khiến cho ta có cảm giác gáy lạnh lạnh.

83. Quyển 4 - Chương 12: Tiết 12

Editor: Toujifuu

***

Không có gì hài lòng hơn so với thấy kinh nghiệm của mình lả tả dâng lên. Nếu không phải bận tâm mấy thanh niên không đến bốn mươi kia, chúng ta khẳng định trực tiếp đến chỗ sâu nhất của thảo nguyên đi giết đàn sư tử hơn cấp bảy mươi. Lại nói loại chức nghiệp đạo sĩ này vào thời điểm tổ đội luyện cấp thực sự là khiến cho người ta hâm mộ, đặc biệt đạo sĩ cao cấp, pháp thuật quần công của bọn họ đảo qua một tầng lớn, thu gặt kinh nghiệm như thu rơm rạ, đối với bọn họ mà nói là chuyện không thể bình thường hơn. Đương nhiên, có một số đạo sĩ luôn sẽ phản bác cách nói của ta, giống như trước đây Ám Dạ không chỉ một lần oán giận giá trị sinh mệnh của hắn ngay cả phân nửa của Diệu Dương cũng không bằng. Thế nhưng bất luận thế nào, khi ta thấy Ám Dạ khẽ chỉ tay, cuồng ngưu thành phiến lần lượt ngã xuống vẫn là dừng không được mà chảy nước bọt, cũng rất nghiêm túc mà suy nghĩ có nên đi tìm một đạo sĩ như thế này gia nhập đoàn đội nho nhỏ của ta cùng Lăng Thiên hay không, tiền đề là cái tên hay soi mói Lăng Thiên kia không phản đối. Ừm, hình như rất khó a.

Nhóm thiếu niên bên cạnh lại đang hoan hô, đại khái hẳn là đẳng cấp của ai đó trong bọn họ lại tăng đi. Những ánh mắt sùng bái kích động phóng tới kia khiến cho ta rất có cảm giác thành tựu, tuy rằng đại bộ phận trong đó đều là đưa cho Ám Dạ. ___

"Chủ nhân, phụ cận nơi đây không có đàn cuồng ngưu. Bất quá xa phía trước một chút có một đàn sư tử."

Tiểu Bạch lủi trở về, líu ríu báo cáo. Ta nhìn quanh mọi nơi, chỉ thấy một mảnh cỏ dại mang mang.

"Lăng Thiên, Ám Dạ, đàn cuồng ngưu hình như bị quét hết. Làm sao bây giờ, chờ nảy sinh quái mới sao?"

Ám Dạ không sao cả mà cười cười, nói:

"Tôi không sao, ngày hôm nay vốn là tới cùng các cậu."

"Ca, các anh đang nói gì vậy?"

Các cô nương chạy tới, đem trang bị nhặt được giao cho ta. Những trang bị này Ám Dạ không thèm nhìn đến, ta cùng Lăng Thiên lấy cũng không có bao nhiêu tác dụng nhiều nhất là đem đi đổi tiền. Vì vậy để cho bọn nhỏ cầm hết. Thế nhưng mấy thiếu niên nói cái gì cũng không chịu, chỉ chọn thứ bọn chúng dùng được, cái khác toàn bộ đưa trả ta.

"Các anh đang xem đàn ngưu phụ cận nơi đây đều bị quét sạch. Có thể phải đợi một hồi mới có quái mới."

"Oa! Cao thủ chính là cao thủ, chúng em chưa từng làm chuyện giết sạch quái chờ nảy sinh quái mới nha."

Nhìn xem, mắt sao lại hiện ra rồi.

Tiểu Lộ đột nhiên nhớ tới cái gì đó. Quay đầu lại nhìn nhìn vài đồng bạn, chạy tới nói nhỏ một trận với mấy người. Lại chạy về nói:

"Ca, ban nãy chúng em đã thương lượng qua, mấy người chúng em đều đã tới cấp bốn mươi, muốn hiện tại đi bắt tọa kỵ. Các anh cũng không cần chờ nảy sinh quái mới. Không có chúng em, mấy người các anh có thể đi giết đàn sư tử bên trong. Chúng em hiện tại không làm lỡ các vị luyện cấp."

"Không suy nghĩ lại? Khó có được ngày hôm nay có cao thủ mang luyện nga, lần sau không nhất định có cơ hội đâu."

Tiểu Lộ bĩu bĩu môi:

"Ca, anh ít nói đi. Muội anh là em đây khả ái như thế, em thực muốn cầu anh tới mang luyện anh còn có thể không để ý tới em sao? Được rồi, không nói với các anh nữa, chờ chúng em bắt được tọa kỵ mới lại tới tìm các anh. Lăng Thiên đại ca hẹn gặp lại, phó thành chủ hẹn gặp lại."

Mấy thiếu niên nhất tề phất tay với ta, hóa thành một mảnh bạch quang rời khỏi. Ám Dạ cười thật cao hứng:

"Du Nhiên, cậu có một muội muội tốt."

"Anh là đang nói Đông Long các anh thu được mấy thành viên tốt đi. Nói trước. Muội tôi anh nên giúp tôi chiếu cố, bằng không tôi tìm anh tính sổ."

"Đương nhiên đương nhiên, tiểu công chúa mỹ lệ tôi nhất định giúp cậu xem trọng. Sẽ không để người ta khi dễ cô bé."

"Thế này còn được. Lăng Thiên, chờ bọn tôi. Anh thế nào lại tự mình chạy trước!"

Những ngày luyện cấp là mâu thuẫn. Một bên là vui sướng khi nhìn đẳng cấp tăng lên, một bên là không thú vị khi lặp lại động tác máy móc. May mắn chúng ta đều là người tương đối có kiên trì. Cũng sớm đã thành thói quen tìm kiếm thứ để cho bản thân cảm thấy hứng thú từ trong loại chuyện không thú vị này. Tỷ như cẩn thận tỉ mỉ thể hội sự khác biệt nhỏ bé của một kỹ năng, hoặc là chậm rãi thử các loại kết hợp giữa nhiều kỹ năng. Sau khi cảm nhận được loại lạc thú này thì sẽ không cảm thấy buồn chán, chờ ngươi bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, có thể đã bất tri bất giác luyện rất lâu, tỷ như chúng ta hiện tại. Khi con sư tử sau cùng ngã xuống đất không dậy nổi, ta ngẩng đầu nhìn thấy một vòng trăng rằm treo cao không trung.

"Thật xinh đẹp!"

Ta nhìn vòng trăng cong đã rất lâu không thấy nhẹ giọng cảm thán.

"Du Nhiên rất thích ánh trăng ở đây sao? Vậy về sau cậu có thể thường đến. Trước đây cũng có một người phi thường thích ánh trăng này, chúng tôi còn luôn cười thẩm mỹ quan của cậu ta không giống người thường."

Ám Dạ nói như vậy là có nguyên nhân, ánh trăng của thảo nguyên Liên Vân không giống với ánh trăng của những địa phương khác, vô luận ngày nào đến xem, nó đều là màu đỏ. Tựa như bảo thạch, phát sinh ánh sáng đỏ rực băng lãnh chiếu xuống đại địa. Thuyết pháp của nhà phát hành là hình như bị khí yêu ma tràn ra từ trên núi Hắc Ngục ảnh hưởng, ánh trăng ở đây cũng mang theo ma tính, dưới ánh trăng màu đỏ thực lực của nhóm quái vật trên thảo nguyên Liên Vân sẽ tăng cường. Vô luận là tác dụng tăng phúc của vầng trăng đỏ này đối với quái vật hay là màu sắc của bản thân nó, đều là thứ không khiến cho người ta yêu thích, rất ít có người sẽ nói ánh trăng ở đây xinh đẹp. Trường hợp đặc biệt duy nhất theo như lời Ám Dạ kia chính là ta.

Khi ta còn là Mạc Ly, thường thường buổi tối chạy đến đây ngắm ánh trăng đỏ, ngẩn ngơ liền là cả đêm. Bọn họ đều không thể lý giải, mới nói thẩm mỹ quan của ta cổ quái. Kỳ thực nói đến nguyên nhân rất buồn cười, ta thích trăng đỏ chỉ bởi vì một câu chuyện xưa. Nội dung cụ thể ta nhớ không rõ lắm, chỉ có một tình tiết luôn luôn nhớ kỹ: Một đôi tình nhân, bị phân cách hai nơi, một người trong đó bị phong ấn ở trong hồ, chỉ có khi vào buổi tối ánh trăng màu đỏ mới có thể đi ra. Mà hàng năm, ánh trăng màu đỏ sẽ chỉ xuất hiện một lần, tình nhân của hắn liền ngày ngày canh giữ bên hồ, chờ một lần cơ hội gặp mặt trong một năm. Đó là một câu chuyện tình yêu mà chỉ có tiểu nữ sinh mới xem, chính ta đều cảm thấy lúc đó xem nó rất buồn cười, nhớ kỹ nó lâu như vậy, liền càng buồn cười hơn. Có lẽ nguyên nhân khiến ta sản sinh hứng thú với nó, hẳn là vì nhân vật chính trong chuyện xưa là hai nam nhân. Thời điểm đó, ta hình như vừa mới phát hiện bản thân có tình cảm khác biệt đối với Diệu Dương, kinh hách cùng mê man cùng tồn tại, đột nhiên phát hiện ánh trăng đỏ không giống bình thường nơi đây, như là tìm được một thứ có thể sản sinh cộng minh với ta, liền mê mẩn như thế. Những nguyên nhân này, Ám Dạ bọn họ vô luận như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, tự nhiên cũng chỉ có thể coi như là yêu thích cá nhân của ta.

Nghe thấy Ám Dạ nói như vậy, ta bất đắc dĩ cười:

"Tôi đây nên cao hứng, nguyên lai không phải chỉ có một quái nhân như tôi đây."

"Tôi cũng thấy thực xinh đẹp, nó sẽ làm đối thủ của tôi trở nên càng thêm thú vị." (>.<~ cái="" tên="" dã="" man="">

Lăng Thiên liếm liếm môi, xa xăm mà nói. Ta kinh hách nhảy dựng, thấy thế nào cũng cảm thấy người này như một ác ma không có sừng nhọn cùng đuôi dài. Thực sự là một phần tử nguy hiểm a, ta đây có được tính là gặp phải kẻ không thuần lương hay không đây? Trong lúc nhất thời cũng không còn công phu đi thương xuân buồn thu, trước tiên lôi đầu cái tên giết đến mức nổi tính này đi rồi nói tiếp.

"Lăng Thiên đi thôi, tôi thật cao hứng khi chúng ta hiếm thấy có ý kiến tương đồng, bất quá ánh trăng đỏ cho dù tốt nhưng hiện tại cũng không có quái vật cho anh giết."

Bộ dáng của Lăng Thiên như là ý vẫn còn chưa hết mà chậc chậc lưỡi, ta sợ anh ta sẽ toát ra một câu "Chúng ta chờ nảy sinh quái mới đi", vội vàng nhét cho anh ta một tấm Hồi Thành Phù. Khi mở mắt ra lại, chúng ta xuất hiện ở Lâm Thủy Cư. Vẻ mặt Lăng Thiên vô tội mà nhìn ta:

"Cậu chạy nhanh như vậy làm gì? Không nói lời tạm biệt với Ám Dạ sao? Tôi còn tưởng rằng cảm tình các cậu không tồi đây, tốt xấu người ta cũng giúp chúng ta luyện cấp lâu như vậy."

Ta lật một cái bạch nhãn, cũng không biết là ai làm biểu tình nguy hiểm như vậy. Đang nghĩ ngợi, Ám Dạ truyền âm đến:

"Du Nhiên, chúng ta ngày mai gặp lại. Còn có phần tử nguy hiểm của nhà cậu kia, giúp tôi nói với anh ta buổi tối tốt lành."

Thế nào mà nghe thanh âm của hắn đều như có vị đạo cười trên nỗi đau của người khác. Ta gặp phải một sát thần như thế, hắn hưng phấn cái gì a, thực sự là cái tên không có tâm đồng tình.

84. Quyển 4 - Chương 13: Tiết 13

Editor: Toujifuu

***

Ba ngày kế tiếp, chúng ta từ thảo nguyên Liên Vân một đường giết lên núi Hắc Ngục, đẳng cấp của ta cùng Lăng Thiên rất nhanh xông qua cửa bảy mươi. Sau đó Lăng Thiên nói với Ám Dạ:

"Chúng tôi đi làm nhiệm vụ chức nghiệp cao cấp trước."

Lôi kéo ta một đường rời khỏi Đông Long chạy đến núi nhiệm vụ. Xuất hiện ở truyền tống trận nơi chân núi, Lăng Thiên nhìn nhìn mọi nơi, lôi kéo ta thẳng đến rừng cây sườn núi.

Núi nhiệm vụ là dãy núi cực kỳ lớn, từ cửa vào núi tiến vào chỉ có một con đường lớn lát đá thông hướng chỗ phân đường phía trước. Thế nhưng tuyệt không phải nói chỗ khác không thể đi. Ở hai sườn con đường chính tất cả đều là rừng rậm nguyên thủy rậm rạp, bên trong có vô số thực vật đủ loại cao có, thấp có, lớn có, nhỏ có sinh trưởng. Tùng, Bách, Dương, Ngô, Sa, Sam… Còn có các loại dương xỉ, dây leo, thân thảo, thân gỗ, ngoại trừ thực vật vẫn là thực vật, đừng nói đường, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có. Muốn đi lại trong rừng rậm rậm rạp này, tất nhiên phải có bản lĩnh hơn người. Mà chỗ này thông qua sự tra xét của một ít nhân sĩ buồn chán vào sơ kỳ của trò chơi, cái gì cũng không có, cũng chỉ là một mảnh đất rừng đơn thuần, vì vậy người tới nơi này tự tìm khổ cũng càng ngày càng ít. Mà phương hướng hiện tại Lăng Thiên dẫn ta đi, chính là phiến rừng rậm này.

Lăng Thiên không phải người không có chuyện làm tự tìm phiền toái, anh ta quăng những người khác mang ta đến đây tự nhiên có dụng ý, ta cũng không lo lắng anh ta sẽ đưa ta đến địa phương cổ quái nào, đi theo là được. Cũng may ta đã được đặc huấn qua một đoạn thời gian ở rừng rậm tinh linh, lại kế thừa Huyết thống của Tinh linh, đường ở đây tuy rằng khó đi nhưng còn chưa tới mức đi không nổi.

Theo Lăng Thiên chui đầu vào trong rừng hơn nửa tiếng đồng hồ, ta bắt đầu có chút choáng váng. Sau một giờ, ta triệt để từ bỏ phân biệt phương hướng. Xem ra cho dù có Huyết thống của Tinh linh, cũng thay đổi không được di truyền bẩm sinh của ta ở phương diện nhận đường.

"Lăng Thiên, còn bao xa?"

"Ừm, sắp tới." Lăng Thiên đánh giá trái phải một phen. Không quay đầu lại mà nói. Nhìn anh ta như vậy lòng ta sinh nghi hoặc, thế nào trông Lăng Thiên giống như…. Lại nghe thấy anh ta lầm bầm trong miệng, ta càng thêm cảm thấy có vấn đề.

"Lăng Thiên. Anh đừng nói với tôi anh tìm không được chỗ nha."

Lăng Thiên sửng sốt, ha ha hai tiếng. Nói:

"Cái này, cũng không phải tìm không được, chẳng qua tôi chưa từng tới đó, hiện tại cần tìm mà thôi."

Hiểu rồi.

"Cái gọi là hiện tại tìm, chính là nhìn mấy thứ kia đúng không."

Ta chỉ chỉ cái gì đó màu sắc tương tự vỏ cây trên phần gốc của một gốc cây thuỷ sam bên trái phía trước. Thoạt nhìn như là một mũi tên xấu vô cùng.

Lăng Thiên hừ hừ hai tiếng, nhìn chung quanh. Ta không nói gì, động động bờ vai, Tiểu Bạch liền lủi đi.

"Được rồi, chúng ta ngồi một hồi đi, chờ Tiểu Bạch tìm được chỗ về rồi lại đi. Lăng Thiên anh trước tiên nói với tôi, thứ này có phải mấy bằng hữu kia của anh lưu lại hay không?"

Lăng Thiên nhếch nhếch khóe miệng, vẻ mặt khó chịu.

"Mấy tên hỗn đản đó, nói là tìm được địa phương tốt sẽ không bị người phát hiện. Kêu tôi đi theo mũi tên. Tôi thấy là bọn họ cảm thấy buồn chán, mới không có việc gì làm mà kiếm chuyện."

Ta thấy cũng đúng. Đồng tình mà nhìn Lăng Thiên một cái, những bằng hữu của anh ta trước đây có lẽ cũng không phải dễ đối phó. Lăng Thiên thu phục được mấy người đó lại. Khẳng định đã chết không ít tế bào não. Về phần vì sao ta sẽ cảm thấy Lăng Thiên là đầu lĩnh trong những người đó, tự nhiên là vì cái người tính tình kiêu ngạo tự đại này đây không quá giống như có thể nghe người khác chỉ huy.

Tìm một gốc cây khô đổ mà ngồi xuống. Chúng ta yên lặng chờ tin tức của Tiểu Bạch. Không quá vài phút. Ta đột nhiên cảm thấy trên người lạnh lẽo, như là có một đường nhìn đang theo dõi ta. Liếc nhìn Lăng Thiên một cái. Anh ta hình như không hề có cảm giác. Là cái gì đây? Chưa từng nghe nói ở đây có quái lui tới a. Ngón tay khẽ động, Thanh Linh xuất hiện trên tay. Sờ sờ thân cung màu lục nhạt, ta cười lạnh:

"Tới rồi."

Đường nhìn của ta rơi trên sau một thân cây cách hai trăm mét. Thân mình khẽ động, một điểm hàn quang đâm vào chỗ ta ngồi trước đó. Cùng lúc đó, ta phát động kỹ năng "Đào Dật" di động đến sau cây, tên đã trên dây nhắm chuẩn nơi điểm hàn quang kia xuất hiện mà nhanh chóng bắn ra.

Cái người đánh lén kia xem ra rất có kinh nghiệm, tiễn của ta chỉ bắn trúng một đoàn lá cây. Ta vọt đến sau một thân cây khác, một bên lưu ý động tĩnh bốn phía, một bên phân tích đối thủ. Hẳn là một thích khách cấp cao, hơn nữa kinh nghiệm phong phú. Giỏi về ẩn tàng cùng lựa chọn thời cơ, rất có kiên trì, tinh thông đạo ám sát. Thế nhưng, những điều này đối với ta mà nói, cũng không thể đủ thành uy hiếp trí mạng, đã từng có một đồng bọn là thích khách đệ nhị Bảng chức nghiệp, đại bộ phận kỹ xảo ám sát của thích khách ta đều hiểu rõ trong lòng. Nếu như đối phương không có tuyệt chiêu gì khác, vậy hươu chết về tay ai còn chưa biết. Nếu như cộng thêm Lăng Thiên, nói không chừng chúng ta có thể bắt được tên địch nhân trong chỗ tối đó.

Lăng Thiên…. Ta quay đầu nhìn anh ta, kinh giác người này mang vẻ mặt bất đắc dĩ mà rống to vào trong rừng:

"Sâm, đi ra cho tôi!"

Ta sửng sốt, rất nhanh suy nghĩ cẩn thận hết mọi chuyện. Vừa bực mình vừa buồn cười, những người này là tiểu hài tử sao?

Một đoàn lá cây rậm rạp sàn sạt rung động, một cái đầu xông ra.

"Lão đại, đừng nóng giận a, chỉ đùa một chút thôi mà."

Thích khách gọi là Sâm đó từ trên cây nhảy xuống, thân thủ nhanh nhẹn như... một con hầu tử. Tha thứ ta, ta không phải cố ý muốn nói như vậy, thật sự là tiểu tử này một thân gầy gầy, đôi mắt lại quá mức linh hoạt, biểu tình hi cười khiến ta trước tiên nghĩ đến loại động vật cơ linh hoạt bát này.

Ánh mắt linh hoạt nhìn thận trọng trên dưới trái phải trên người ta, mang theo hiếu kỳ cùng thưởng thức nhè nhẹ. Sau đó Sâm vươn tay ra:

"Chào cậu, tôi kêu Sâm, thích khách cấp 98."

"Du Nhiên, cung tiễn thủ cấp 71."

Hai tay bắt nhau, Sâm đột nhiên vọt tới trước mặt ta, mắt đối mắt mũi đối mũi mà đối diện nửa ngày, sau đó nhảy ra, hì hì cười:

"Cậu rất không tồi. Chúng tôi đều đang suy nghĩ lão đại vì sao sẽ chọn cậu làm đồng bọn, hiện tại xem ra ánh mắt của lão đại không thể chê."

Lăng Thiên hừ lạnh:

"Đương nhiên, cậu nghĩ rằng anh đây là tùy tiện nhặt một người nào đó rồi mang theo bên người sao?"

Cái tên tự đại này! Ta lười tính toán với anh ta, nhưng đồng bọn nguyên lai của Lăng Thiên dẫn tới sự hứng thú của ta. Sâm là một thích khách rất không tồi, theo thân thủ của hắn có thể thấy được hắn ngoại trừ đẳng cấp tuyệt không kém hơn so với những thích khách trên Bảng chức nghiệp, hoàn toàn có thể tính là nhân vật đứng đầu trong hàng thích khách. Một kiếm sĩ đứng đầu, một thích khách đứng đầu, ta có phải có thể cho rằng những thành viên khác cũng đều là người chơi xuất sắc như vậy hay không đây? Kỳ quái chính là trước đây ta cư nhiên chưa từng nghe nói qua một đoàn thể như vậy, công phu ẩn tàng của bọn họ cũng làm đến vô cùng tốt a. Ta bắt đầu hiếu kỳ đối với những người khác.

"Hai người kia đâu?"

Lăng Thiên hỏi. Sâm sờ sờ mũi, nói:

"Bọn họ ở điểm cuối chờ các anh. Tôi là chờ không kịp chạy đến trước. Ai, Du Nhiên, chờ lát nữa cậu nhìn thấy hai vị kia đừng kinh ngạc, bọn họ thoạt nhìn rất quái, bất quá rất dễ đối phó, đến lúc đó tôi sẽ dạy cho cậu mấy chiêu."

Sâm tiến đến bên người ta nhỏ giọng nói, ta không biết nên làm phản ứng gì, đành phải cười đáp lại. Lăng Thiên quay đầu trừng hắn:

"Du Nhiên đừng để ý đến hắn, tiểu tử này chỉ là e sợ thiên hạ không loạn. Sâm, dẫn đường đi."

Sâm kêu gào:

"Lão đại, thế nào có thể nói như vậy, anh thế này là ở trước mặt Du Nhiên phá hư hình tượng của tôi! Tôi không thể dẫn đường cho các anh, bằng không bọn họ sẽ nói tôi phạm quy."

Lăng Thiên liếc hắn. Đầu vai ta trầm xuống, Tiểu Bạch đã trở về.

"Chủ nhân, em tìm được chỗ rồi. Nơi đó còn có hai quái nhân muốn bắt em, may mắn em chạy nhanh."

Quái nhân, vậy không sai.

"Lăng Thiên, đi thôi."

Sâm hiếu kỳ mà nhìn chằm chằm Tiểu Bạch:

"Đây là cái gì? Tiểu hầu tử? Có nhỏ như vậy sao? Du Nhiên là sủng vật của cậu sao? Thực thú vị a."

Tiểu Bạch rõ ràng không có hảo cảm với cái người xa lạ muốn đưa tay sờ nó này, làm cái mặt quỷ với hắn, nhảy đến bên vai kia của ta. Sâm như một tiểu hài tử phát hiện món đồ chơi mới lạ kêu:

"Thực thông minh! Đến, ở chỗ anh có đồ ăn ngon nga, có muốn hay không?"

Sâm lấy ra một trái chuối tiêu dụ dỗ Tiểu Bạch. Đầu ta đầy hắc tuyến, người này thật là hầu tử sao? Tùy thân mang theo chuối tiêu. (XD~ anh này thú vị!)

Ngay trong quá trình Sâm cùng Tiểu Bạch dụ dỗ cùng phản dụ dỗ, ta cùng Lăng Thiên rốt cục đã đi đến một mảnh đất trống trong rừng. Ở đây hẳn là đích đến

85. Quyển 4 - Chương 14: Tiết 14

Editor: Toujifuu

***

"Lão đại!"

Một thân ảnh khổng lồ nhào về phía chúng ta. Ta nhảy ra hai bước qua bên cạnh, phát hiện cái bóng đen như gấu đó là một người chơi nam cao lớn cường tráng. Hắn mặc trường bào, đứng ở trước mặt Lăng Thiên đầy mặt kích động.

"Lão đại, tôi rốt cục gặp được anh. Lần trước, lần trước tôi còn chưa gặp được anh anh liền đi."

Hắn kích động đến mức cả mặt phiếm đỏ, thần tình kia làm sao như là nhìn thấy lão đại của mình, căn bản là hòa thượng thấy Phật Tổ, đạo sĩ thấy Tam Thanh. Ta chỉ chỉ đại hán kia hỏi Sâm:

"Người này đều luôn là như vậy sao?"

Sâm cười cổ quái, thần thần bí bí mà ghé vào bên tai ta nói:

"Tên đó kêu Chiến Ca, ha ha a, chúng tôi bình tường gọi cậu ta là Đại Hùng (gấu bự). Cậu ta là người đi theo trung thành của lão đại. Ha ha, cậu thấy cậu ta là chức nghiệp gì?"

Ta nhìn nhìn tráng nam gọi là Chiến Ca kia, hắn mặc trường bào, hẳn là nằm trong ba chức nghiệp lớn hệ phép. Thế nhưng trên áo choàng không có tiêu chí, cũng không cầm vũ khí, thật là có chút không dễ đoán. (Kỳ thực chủ yếu là ta thực sự nghĩ không ra tráng hán như vậy vì sao muốn chọn chức nghiệp hệ phép, thân thể của hắn kia là thuần thịt rất tốt nha, tài liệu cực phẩm luyện kiếm sĩ trọng kiếm máu trâu.)

"Ừm, anh ta hẳn là…. nhạc sĩ?"

Sâm kinh ngạc mà trợn tròn mắt:

"Cậu thế nào biết? Chưa từng có người vừa gặp lần đầu đã có thể nhìn ra chức nghiệp của Đại Hùng. Khẳng định là lão đại đã nói với cậu đúng không?"

"Không phải, Lăng Thiên chưa từng nói cụ thể về chuyện của các anh với tôi. Bởi vì trên tay Chiến Ca mang theo chỉ sáo (bộ trang bị ngón tay). Muội muội tôi có một bằng hữu cũng là nhạc sĩ, cô bé cũng mang chỉ sáo. Tuy rằng không tinh xảo như của Chiến Ca, bất quá hẳn là thứ cùng chủng loại."

"Lão đại tìm được một người lợi hại a. Hắc, Đại Hùng, Du Nhiên thoáng cái đã đoán ra chức nghiệp của cậu nga."

Sâm giương giọng hô, mấy người đều quay đầu nhìn ta. Tráng nam nhếch miệng với ta:

"Cậu hẳn là cung tiễn thủ lão đại tìm đến đúng không? Chào cậu. Tôi kêu Chiến Ca. Bất quá bọn họ đều kêu tôi Đại Hùng, cậu cũng có thể kêu như thế. Cái kia, cậu có thể đoán ra chức nghiệp của tôi sao?"

"Không phải đoán. Là nhìn ra. Anh mang chỉ sáo, đó hẳn là công cụ phụ trợ chuyên dụng của nhạc sĩ? Có thời gian có thể cho tôi nghe âm nhạc của anh một chút được không? Tôi kêu Du Nhiên."

"Ha ha. Được a được a. Cậu là người đầu tiên chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra tôi là nhạc sĩ."

Chiến Ca… Chúng ta vẫn nên gọi hắn Đại Hùng đi. Đại Hùng thoạt nhìn rất cao hứng, ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Cũng không khó có thể ở chung như Sâm nói a. Đường nhìn chuyển hướng người sau cùng đứng ở một bên, người này không cần đoán ta cũng biết là ngự thú sư.

"Chào anh, tôi là Du Nhiên, cung tiễn thủ cấp 71."

Đối với ngự thú sư ta luôn có thói quen tiến hành một chút bình phán trong đầu. Ngự thú sư này thoạt nhìn cũng không phải nhân vật đơn giản a. Không nói cái khác, chỉ riêng khối la bàn mini màu bạc hình bát quái áp trên mu bàn tay hắn, không phải thứ ngự thú sư bình thường có thể lấy được, chỉ có người xông qua hết thảy quan ải, cộng thêm được đánh giá đẳng cấp cao nhất trong nhiệm vụ tông sư của ngự thú sư mới có được. Trong trí nhớ của ta, trong top mười của Bảng chức nghiệp lấy được thứ này không quá ba người.

Ngự thú sư khiến cho ta có hứng thú lớn cộng thêm tăng gấp bội hảo cảm kia thoạt nhìn hình như không có tinh thần. Hữu khí vô lực mà nhìn ta một cái, lại cúi đầu. Trong toàn bộ quá trình chỉ phun ra hai chữ:

"Trầm Mặc."

Trầm Mặc, ta có thể lý giải đây là tên của hắn không? Nhìn nhìn Lăng Thiên, nhìn nhìn lại Sâm. Được rồi, đây là tên của hắn. Đích thật là người cũng như tên.

"Được rồi, hiện tại người đã đến đông đủ. Chúng ta bắt đầu thảo luận chuyện kế tiếp đi." Lăng Thiên nghiêm túc mở miệng. Sâm đình chỉ hi cười, Đại Hùng lập tức đứng đến bên cạnh Lăng Thiên. Trầm Mặc cũng ngẩng đầu lên. Nhìn không ra uy tín của Lăng Thiên ở trong đoàn thể nhỏ này lại cao như thế.

"Các cậu cũng biết hiện tại chúng ta đã lấy được chìa khoá nhiệm vụ chủng tộc. Chúng ta tìm Đông Long Thành cùng mấy đại bang phái khác hợp tác. Tôi nghĩ tên kia sẽ không bỏ qua cơ hội này. Có lẽ, đây là một cơ hội của chúng ta. Nói không chừng lần này chúng ta có thể đem sổ sách trước đây tính toán rạch ròi."

Trong mắt Lăng Thiên đầy quang mang nguy hiểm mà sắc bén, ta lại cảm thấy anh ta hiện tại càng giống như một cường giả trời sinh, tựa như Diệu Dương là người từ khi sinh ra đã ở trên người khác.

"Lão đại, anh nói làm như thế nào đi. Đối với tên phản đồ vô sỉ đó, mọi người đã sớm muốn giáo huấn hắn một trận ra trò."

Đại Hùng xé cái giọng lớn của hắn mà rống, ta vô ý thức mà nhìn nhìn mọi nơi, may mắn ở chỗ này là khu không người chân chính, không sợ có người trách cứ chúng ta gây ô nhiễm tiếng ồn. Trầm Mặc vẫn duy trì trầm mặc, Sâm kỳ quái mà nói:

"Đại Hùng, nói nhỏ thôi. Lão đại, đến lúc đó chúng ta có thể tùy tiện xử trí hắn không? Tôi rất ngứa tay nha."

"Đương nhiên, chúng ta sẽ có cơ hội để cho hắn vì hành vi của bản thân mà trả giá đại giới."

Vì vậy trong phiến rừng rậm không người mà yên tĩnh này, lần đầu tiên vang lên tiếng cười lạnh âm trầm. Ta sờ sờ tầng da gà tự động nhảy ra kháng nghị trên cánh tay, mặc niệm cho cái tên bị mấy người này ghi nhớ.

"Lăng Thiên, chúng ta còn phải đi làm nhiệm vụ chức nghiệp, động tác nhanh lên một chút đi."

"Ừ. Vậy mấy người các cậu nghe đây, từ hôm nay trở đi, các cậu nghĩ biện pháp giúp tôi nhìn chằm chằm tiểu tử đó, nhất cử nhất động của hắn, đặc biệt những thế lực tiếp xúc qua với hắn, toàn bộ nhớ kỹ. Chờ đến khi chúng tôi đi làm nhiệm vụ tôi sẽ thông tri các cậu, các cậu cùng đi."

"Lão đại yên tâm, đây là mặt mạnh của tôi."

Sâm tự tin tràn đầy mà nói.

Sau khi chia tay với ba người chúng ta quay đầu lại đi đến con đường chính của núi nhiệm vụ. Trên đường ta nhịn không được lòng hiếu kỳ, lôi kéo Lăng Thiên hỏi:

"Lăng Thiên, người các anh nói kia là ai?"

Lăng Thiên trầm mặc một hồi, nói:

"Hắn gọi Địa Ngục Hỏa."

"Địa Ngục Hỏa…. Là đạo sĩ hệ hỏa đứng thứ năm trên Bảng chức nghiệp?"

"Đúng."

"Tôi còn tưởng rằng các anh đều là người không muốn lên bảng đây, ba người kia là cố ý khống chế đẳng cấp đúng không? Không xông lên là vì không muốn khiến người ta chú ý đúng không? Thế nhưng hình như Địa Ngục Hỏa thật lâu trước đây đã ở trên bảng rồi."

"Địa Ngục Hỏa là ngoại lệ duy nhất trong chúng tôi. Chúng tôi không lên bảng là không muốn chọc nhiều phiền phức. Thế nhưng tiểu tử đó thích khoe khoang, lúc đó tôi cho rằng đây là tự do của hắn, không ngăn cản."

"Trách không được không ai chú ý tới đàn cao thủ các anh đây. Tôi trước đây nghe nói Địa Ngục Hỏa cùng với mấy bằng hữu kết thành một đoàn đội không tồi, hoàn thành không ít nhiệm vụ cao cấp, cũng xuất ra rất nhiều trang bị tốt. Tôi trước đây có một vòng đeo cổ là do hắn treo bán đấu giá. Khi đó các anh đều là để cho hắn ra mặt làm việc này đúng không? Về sau cũng là hắn vì pho tượng kia mà bán đứng anh đúng không?"

"Đúng, hắn biết nhiệm vụ này sẽ có phần thưởng rất tốt, cho nên muốn xen một tay. Thế nhưng thứ kia chỉ có thể đi hai người, vì đề cao xác suất hoàn thành nhiệm vụ, tôi quyết định mang Sâm đi. Ngoại trừ tôi, năng lực tác chiến đơn lẻ của Sâm là tốt nhất trong mấy người."

"Vì vậy Địa Ngục Hỏa liền động suy nghĩ, dự định đoạt lấy món đồ kia, tìm người khác hợp tác."

"Cũng là tôi không cẩn thận, quá mức tin tưởng hắn. Khi đó chúng tôi đều không chú ý tới có bang phái đang mời chào hắn, đồng thời hứa hẹn địa vị cao. Vì vậy Địa Ngục Hỏa tự nhận có thể đối phó chúng tôi, liền đem tin tức này nói cho bên kia, chúng tôi trúng cạm bẫy. Nếu không phải thân thủ của tôi coi như không tệ, mấy người nhóm Sâm cũng đủ nhanh nhạy, nói không chừng thật đúng là để cho bọn họ thực hiện được."

Địa Ngục Hỏa, trở về tìm Ám Dạ hỏi một chút vậy, hẳn là có tin tức của hắn. Aiz, Lăng Thiên tiểu tử đáng thương này. Đồng tình mà nhìn anh ta, Lăng Thiên quay đầu nhíu mày với ta:

"Ánh mắt của cậu thế kia là sao? Không nên nhìn loạn, theo sát. Nếu như ở chỗ này bị lạc tôi cũng sẽ không đi tìm cậu."

Thiết, cái tên không đáng đồng tình này!

Hồi trước quên mất chú thích từ 'thiết', giờ nhớ ra chú lại vậy.

Thiết: là một loại ngữ khí trợ từ, trong ngôn ngữ internet mọi người dùng nó với một loại ngữ khí chẳng hề để ý, không cho là đúng hoặc thái độ khinh thị, có thể coi như là thái độ khinh thường, không nhìn đến. Có thể dịch thành 'hừ, aiz, phi'

86. Quyển 4 - Chương 15: Tiết 15

Editor: Toujifuu

***

Lại một lần nữa đứng trên đại điện cung tiễn thủ, đỉnh nhọn chọc trời kia vẫn khí thế bức người như thường.

Thủ Vệ Số Một vẫn đứng ở cửa lớn. Hắn thấy ta đi qua, cư nhiên gật gật đầu với ta, khiến cho ta kinh ngạc không ngớt.

"Ách, tôi đến làm nhiệm vụ chức nghiệp."

Mặt Thủ Vệ Số Một không chút thay đổi mà chỉ chỉ bên trong:

"Tông lão ở gian phòng cũ. Tự mình đi đi."

Có lẽ hắn cảm thấy ta là người quen, không cần thiết phải dẫn đường cho ta. Tông lão, Di Linh đại thúc không biết lại muốn ra nan đề gì cho ta.

"Di Linh, tôi tới rồi."

Trung niên "thư sinh văn nhược" vẫn mặc trường bào kia ngẩng đầu lên.

"Du Nhiên? Đã lâu không gặp."

"Ngài vẫn không thay đổi, cả ngày ngẩn ngơ ở chỗ này vui sao?"

"Phải nói sẽ không buồn chán."

Nhún nhún vai, điều này hình như không có quan hệ gì với ta.

"Tôi đến làm nhiệm vụ cung tiễn thủ cao cấp."

"Ha ha, xem ra cậu có không hề ít kỳ ngộ a, ta nhớ cậu sau cấp ba mươi thì chưa từng đến đây, thế nhưng kỹ năng cấp sáu mươi hình như cậu đã học được đúng không? Xưng hào chức nghiệp cao cấp không thể so với trung cấp, cậu đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

"Xong rồi. Ngài đừng nói với tôi lần này lại phải làm chuyện gì đó vượt xa thường quy a?"

"Yên tâm đi, có sự trợ giúp của nhóm Truy Tùy Giả của cậu, sẽ không có vấn đề. Hiện tại ta sẽ nói cho cậu một chút chỗ bất đồng của nhiệm vụ chức nghiệp cao cấp cùng trung cấp. Nhiệm vụ chức nghiệp trên cao cấp đều có nhiều lựa chọn, tuyệt không chỉ có một đường. Hơn nữa nó còn có một loại tiêu chuẩn đánh giá mới, kêu là độ hoàn thành. Nó giống như một đám quan ải hơn, quan ải cậu có khả năng xông càng nhiều, lại càng có hi vọng qua cửa ải. Đồng thời có một số người hoàn thành được đặc biệt tốt, đạt được tiêu chuẩn ẩn tàng của hệ thống. Còn có thể đạt được phần thưởng cộng thêm." Quy định này ta trước đây đã biết, hơn nữa phần thưởng cộng thêm kia ta cũng từng lấy được. Bất quá lúc này ngược lại thực sự không có gì nắm chắc, ai biểu ta lưng đeo xưng hào Thần Ngữ Giả đặc thù đây? Trời biết hệ thống sẽ ra cho ta nan đề gì.

"Được rồi. Tôi đã chuẩn bị xong. Đưa tôi vào đi."

"Được, tự cậu đi đi. Vẫn là cửa vào lần trước. Ta chờ cậu đi ra."

Cười meo meo mà khoát khoát tay với ta, Di Linh quay lại tự đọc sách. Thế này cũng được xem là người tuyên bố nhiệm vụ sao? Không chịu trách nhiệm như thế.

May mắn đường ở đây không phức tạp, ta đi đến trước thạch bích lần trước đã tới kia. Duỗi tay sờ, ưm, mềm mềm. Hình như đã có thể tiến vào.

Xuyên qua tầng đá kia, ta tiến vào không gian nhiệm vụ.

Đầu tiên đập vào mắt là một mảnh thảo nguyên, mênh mông vô bờ, bích sắc liên miên. Cỏ dài tới đầu gối dưới sự thổi qua của gió nhấp nhô bất định tựa như gợn sóng, thực khiến cho ta có loại cảm giác vui sướng 'thiên địa to lớn, mình ta độc hưởng'. Thế nhưng, đây rõ ràng không phù hợp với hiện thực bùng nổ dân số hiện nay, hệ thống vạn ác rất nhanh đã đánh vỡ mộng đẹp ban ngày của ta: một dải hắc tuyến xuất hiện tại nơi giao tiếp giữa cỏ và trời không.

Sợi hắc tuyến rất nhanh biến thô, biến thành quân đội hắc sắc. Cưỡi ngựa hắc sắc chậm rãi đi tới. Bọn họ chậm rãi đi tới, ta lại không làm được. Một mảnh đen nghìn nghịt kia sẽ không phải là đối thủ của ta đấy chứ? Nói vậy xem ra ta vẫn nên từ bỏ mà thi lại thôi. ___

Quay đầu bỏ chạy, vào thời điểm không rõ tình hình ta sẽ không tùy tiện xông lên tiếp xúc với bọn họ. Chưa chạy được mấy bước. Ta lại dừng. Không phải ta muốn dừng, thật sự là một hàng mũi tên lóe hàn quang phía trước ta kia thoạt nhìn không quá thân thiện a! Tuy rằng bọn họ cách ta còn rất xa. Tuy rằng phương hướng mũi tên kia chỉ chính là đại đội kỵ binh phía sau ta. Thế nhưng vẫn rất có áp lực a. Tình huống hiện tại, trước có mũi tên, sau có kỵ binh, chẳng lẽ hệ thống đưa ta đến đây chính là để cho ta lựa chọn bị tiễn bắn chết hay là bị ngựa giẫm chết hay sao a? Ta hình như không đắc tội hệ thống đại thần a?

Khi ta phát hiện chạy trốn đã không còn kịp, tìm công sự che chắn xung quanh, những cung tiễn thủ không có cảm giác đạo đức kia đã bắt đầu cuộc chiến mà không báo trước, trường tiễn bay ra như châu chấu, rậm rạp xẹt qua bầu trời, lao thẳng tới trận doanh kỵ binh. Nhóm kỵ binh đương nhiên cũng không phải dễ chọc, quan chỉ huy vung tay lên, oanh oanh liệt liệt bắt đầu xung phong. Ta kêu thảm một tiếng, hai tay ôm đầu nằm sấp xuống trên mặt đất, trong lòng lục lọi ra hết thảy tên của các đại thần phương Đông Tây ta biết đến mà lần lượt niệm.

Không có thống khổ như trong tưởng tượng, một lát sau ta chỉ cảm giác gió cũng ngừng, người cũng tĩnh, một thanh âm mềm mềm nhu nhu gọi ta:

"Uy, anh làm sao vậy?"

Ngẩng đầu, vẫn là phiến thảo nguyên này, vẫn là phiến trời xanh kia, bất quá không có kỵ binh, cũng không có cung tiễn, chỉ có một hài tử nho nhỏ ngồi chồm hổm bên người hiếu kỳ mà nhìn ta. Cặp mắt to kia chớp chớp, đồng ngôn đồng ngữ nói:

"Đại ca ca anh nằm trên mặt đất làm gì? Tìm sâu sao?"

Mặt ta đỏ lên, vội vàng đứng lên.

"Cái kia, tiểu đệ đệ em từ nơi nào tới?"

Cánh tay mập mạp của tiểu nam hài chỉ về phía sau, một đội người lớn đứng ở phía sau bé cách không xa nhìn ta, lần này mất mặt lớn rồi. Nhìn những người đó nam có nữ có già có trẻ có, lưng đeo bao, tay dắt ngựa, mấy chiếc xe bò theo sau, như là một đội nhân mã đang di chuyển.

"Mẫu thân, mẫu thân, anh ấy tỉnh rồi!"

Tiểu nam hài vui vẻ mà chạy tới một phụ nhân trong đó. Phụ nhân kia thoạt nhìn còn rất trẻ, cười ôm lấy bé:

"Thảo nhi, cẩn thận chút."

Ta sờ sờ mũi đi qua:

"Chào các vị, mọi người thế này là chuẩn bị đi nơi nào sao?"

Một vị lão giả đầu lĩnh nói:

"Chúng tôi đi Đạt Vượng Thảo Độn ở phía nam."

"Cháu có thể đi với mọi người không? Ông xem một mình cháu, không có chỗ đi."

Lão giả đương nhiên rất cao hứng đáp ứng, ta nửa điểm cũng không bất ngờ. Nhiệm vụ a, đem bọn họ bày ra trước mặt ta khẳng định chính là để cho ta đi theo.

Cùng lên đường, ta không mang Tiểu Hắc đến, cũng chỉ có thể đi bộ theo. May mắn bọn họ nhiều người, đi cũng không nhanh. Tiểu nam hài kêu Thảo nhi kia tuyệt không sợ người lạ, chỉ chốc lát sau đã chạy đến bên người ta. Bé vừa đi vừa nhìn đầu vai ta, Tiểu Bạch ngồi ở phía trên cười với bé.

Ta cúi đầu nhìn bộ dáng của Thảo nhi, cho Tiểu Bạch một cái ánh mắt, Tiểu Bạch vù một cái lộn nhào trên đầu vai ta. Thảo nhi vỗ tay cười to:

"Thật là lợi hại nga. Làm lại lần nữa đi."

Tiểu Bạch gãi gãi đầu, đứng chổng ngược, đuôi dài lắc qua lắc lại, đùa Thảo nhi vui đến cười không ngừng.

"Thảo nhi, không nên ồn ca ca."

Mẫu thân tuổi trẻ đi tới kéo hài tử của cô, ta vội vàng nói:

"Không sao, Thảo nhi rất khả ái, Tiểu Bạch cũng rất thích bé."

Tiểu Bạch chi chi gật đầu, nhìn Thảo nhi cười.

"Vị phu nhân này, ở đây cách Đạt Vượng Thảo Độn còn bao xa a?"

"Khoảng chừng còn hai ngày đường đi."

"Vậy ngày kia có thể tới. Mọi người là đi định cư sao?"

"Đúng vậy, nếu như thuận lợi, buổi sáng ngày kia là có thể tới. Tới nơi đó liền an toàn."

Khi mẹ của Thảo nhi nói còn hai ngày thì đầy mặt là vẻ ưu sầu, không tự chủ được mà nhìn nhìn đoàn xe phía trước. Ta theo cô nhìn qua, phát hiện mấy hán tử cường tráng cưỡi ngựa đi ở phía trước kia người người đều thân khoác trường cung thắt lưng đeo đại đao, một bên đi một bên nhìn xung quanh khắp nơi. Ngoại trừ bọn họ, trong đội ngũ còn có những nam nhân thành niên khác cũng đều thân mang vũ khí, đi ở hai bên đội ngũ hộ vệ. Xem ra, con đường này sợ là sẽ không an bình. Nhiệm vụ đầu tiên là hộ tống sao? Hy vọng không nên quá thái quá.

87. Quyển 4 - Chương 16: Tiết 16

Editor: Toujifuu

***

Từ chỗ mẫu thân của Thảo nhi đạt được gợi ý mịt mờ, ta dọc theo đường đi đều đặc biệt lưu tâm. Một đường bình an mà đi đến buổi tối, già trẻ lớn bé bận rộn dựng lều.

"Lão trượng, cháu đến hỗ trợ."

"Ha ha, không cần không cần, để cho mấy tiểu tử kia làm đi, bọn chúng quen thuộc. Cậu là khách nhân, thế nào có thể cho cậu động thủ."

"Không sao a, cháu cùng đi với mọi người, được mọi người chiếu cố, dù sao cũng phải làm chút chuyện." Ta cười meo meo mà yêu cầu, lão nhân kia cũng cười meo meo mà lắc đầu:

"Thiếu hiệp thực sự là khách khí. Nếu không cậu tới bồi lão nhân tâm sự đi."

"Được a. Khẳng định kiến thức của lão trượng so với tiểu tử nhiều hơn, còn xin lão trượng vui lòng chỉ giáo."

"Ta a, bất quá chỉ là sống lâu hơn được mấy năm, làm sao được cho là có kiến thức gì. Nhiều nhất, cũng chỉ là hiểu rõ hơn được vài điểm đối với phiến thảo nguyên này mà thôi."

Ta chính là muốn biết chuyện của thảo nguyên này a, bằng không tìm ông làm gì.

"Tổ tiên của lão trượng cũng sinh hoạt ở đây sao?"

"Đúng, gia tộc Gabu chúng ta vẫn luôn đều là nhi nữ của thảo nguyên. Lại nói tiếp gia tộc Gabu mấy đời trước ở trên thảo nguyên này cũng là một vương tộc, xa gần bao nhiêu người khi nói đến chúng ta, đều là rất hâm mộ nha."

Lão đầu chậc chậc lưỡi, nhìn mảnh cỏ xanh vô biên xa xa đắc ý nói. Ta lặng lẽ lật cái bạch nhãn, tâm nói ông đều biết là mấy đời trước, vậy thì không có quan hệ gì tới các ông hiện tại, hiện tại thấy các ông như vậy thì cảnh ngộ cũng không hẳn tốt được bao nhiêu.

"Vậy Gabu lão trượng biết trên thảo nguyên này có chuyện xưa nào thú vị không? Tỷ như truyền thuyết gì đó, hoặc là chiến tranh các loại?"

Gabu lão đầu nhìn ta một cái, than thở:

"Mấy thanh niên nhân các cậu a, đều thích nghe mấy chuyện chiến tranh a, đánh giết a. Mấy tiểu tử nhà ta cũng vậy, từ nhỏ đã quấn quít lấy ta đòi kể mấy chuyện này. Các cậu nào biết đâu rằng, nếu như thực sự đánh nhau. Vậy sẽ chết bao nhiêu người a. Vậy nói đến trận đại chiến hơn trăm năm trước kia đi, hai đại bộ lạc Sydow cùng German vì một nữ nhân. Giết đến máu chảy thành sông. Chiến trường khi đó, hình như ngay vùng này, nghe nói đến sau này, những cây cỏ này a, đều bị nhuộm thành màu đỏ. Rất nhiều năm, đều xóa không hết. Thực sự là nghiệp chướng a."

Gabu lão đầu nói, rút ra tẩu thuốc trên thắt lưng, xoạch xoạch rút hai ngụm.

"Vậy về sau thì sao? Hai bộ lạc này vẫn còn chứ?"

"Ừm, hẳn là còn, bất quá ta không rõ lắm. Có lẽ có người biết. Ta nghe nói Đạt Vượng Thảo Độn có một tiên sinh chuyên môn kể chuyện xưa cho người ta, hẳn là hắn có thể biết rõ. Cậu biết những tiên sinh đó đối với truyền thuyết a, lịch sử a đều sẽ hiểu rõ hơn nhiều một chút."

Rất tốt, then chốt bước tiếp theo chính là người kể chuyện. Ta ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời. Đã tối hẳn, trong doanh địa nổi lên từng điểm lửa trại, hương vị thịt quay bay ra.

"Ông. Đại ca ca, mẫu thân nói đem cái này cho hai người ăn."

Thảo nhi bước hai cái chân ngắn nhỏ chạy tới. Một tay cầm lấy một que xiên. Phía trên là hai khối thịt được nướng đến vàng óng ánh. Ta nhìn thấy mà ngón trỏ đại động, nhận đến trong tay cắn một ngụm. Không tồi không tồi, môi răng lưu hương.

"Đại ca ca, ăn ngon không?"

"Ăn ngon."

"Em giúp mẫu thân nướng đó."

"Thảo nhi thực khéo tay. Về sau em có thể giúp mẫu thân quay thịt nhiều chút a, để cho mẫu thân cao hứng."

Thảo nhi khả ái hung hăng gật đầu:

"Ừm, em sẽ giúp mẫu thân quay thịt, chờ em trưởng thành, còn muốn học công phu rất lợi hại, em muốn bảo vệ mẫu thân, giết chết hết thảy bầy sói!"

Nắm tay nho nhỏ giơ lên huy huy, vẻ mặt tiểu nam hài nghiêm túc. Ta một mặt cười, một mặt nói thầm trong lòng:

"Nguyên lai là sói a. Lúc này chơi vui rồi. Đám nhóc đó khó đối phó nha. Bất quá bọn họ hẳn là vẫn có lực đấu một trận, chung quy sẽ không để cho một mình mình đối phó bầy sói."

Ăn xong uống xong, nên là lúc ngủ. Nhóm lão nhân, nữ nhân, tiểu hài tử lần lượt tiến vào trướng bồng. Ta lại không có phúc khí tốt như vậy, cùng một đám hán tử vây lấy một đống lửa gác đêm.

Sao trên trời rất sáng, những hán tử kia cũng rất nhiệt tình, ta nằm ở trên bãi cỏ suy nghĩ nhiệm vụ này lúc nào có thể làm xong.

"Chủ nhân, chủ nhân, chúng nó tới!"

Tiểu Bạch ở trên bụng ta gọi tới gọi lui, ta nghiêng người ngồi dậy, xa xa nhìn qua chỉ thấy trong thảo nguyên hắc ám xuất hiện một ít điểm sáng xanh u u.

"Bầy sói đến rồi."

Ta quay đầu lại thông tri những hán tử vẫn còn nói chuyện phiếm, bọn họ rất nhanh cầm lên đao, cung bên người, chạy tới nhìn:

"Sói, sói tới! Mau kêu bọn họ dậy!"

Trong doanh địa rất nhanh náo nhiệt lên, mỗi một trướng bồng đều truyền đến tiếng người, hết thảy nam nhân đều xông ra, mấy phụ nữ tuổi trẻ cũng cầm lấy vũ khí. Lão nhân cùng tiểu hài tử tập trung lại cùng nhau, được vây ở chính giữa.

"Tới bao nhiêu?"

Gabu lão đầu khoác y phục xông đến. Ông nhìn xung quanh một phen, sắc mặt rất không dễ coi.

"Lần này vận khí không tốt a, đến là bầy sói cỡ trung, rất có thể có sói đầu đàn. Doyle, Doyle, chờ chúng nó tới gần thì đốt lửa vây quanh. Chúng ta ngày hôm nay phải đánh một trận ác liệt rồi."

Một hán tử cao lớn hàm hậu đáp tiếng, quay đầu đi tìm đuốc. Ta nhớ lại cái hố lớn ở ngoài doanh địa mà bọn họ đào vây lấy toàn bộ doanh địa vào lúc chạng vạng đóng trại, cỏ hai bên hố đều bị nhổ sạch, toàn bộ chất vào trong hố. Hiện tại xem ra đây là vòng phòng ngự bọn họ đã sớm chuẩn bị, chỉ cần châm cỏ lên, vẫn có thể kiên trì một đoạn thời gian, sói thiên tính sợ lửa. Thế nhưng nếu như không nghĩ biện pháp khiến cho bầy sói rút đi vẫn là không được a, vòng lửa kia cũng hỗ trợ không được bao lâu. Đến lúc đó bọn họ lại chuẩn bị làm sao?

Bầy sói chậm rãi áp đến, bốn phía đều là ánh mắt lấp lánh lục quang. Chờ khi tới gần, cũng mơ hồ có thể thấy được thân sói cùng móng vuốt sắc nhọn lộ ra trong bụi cỏ.

Vòng lửa được đốt lên, ánh lửa đỏ rực rọi sáng thảo nguyên hắc ám, chiếu lên trên mặt một đám nam nhân cường tráng kiên nghị. Bọn họ cầm đao nắm cung, đứng phía sau bọn họ là thê nhi phụ mẫu của chính họ.

Ta tuyệt không đứng vào trong hàng của bọn họ, những hán tử này khẳng định có cách làm của chính mình, ta tham gia vào không nhất định có thể tạo được tác dụng gì. Gabu lão đầu không phải nói có sói đầu đàn sao? Mục tiêu của ta chính là nó. Đứng trên một chiếc xe gỗ đã được tháo gỡ, ta lùng tìm trong bầy sói.

Bầy sói ở trước mặt lửa lớn hừng hực có chút lùi bước, nhưng rất nhanh đã ổn định xuống, hình thành một vòng vây hoàn chỉnh. Chúng nó tuyệt không vội vã tiến công, mà là kiên trì chờ. (Chờ cái gì thì không cần phải nói.) Bởi vậy có thể thấy được, phương diện này khẳng định có sói đầu đàn chỉ huy, hơn nữa là một con sói vương rất thông minh.

"Tiểu Bạch, giúp anh tìm ra sói vương."

"Chủ nhân, chúng nó thoạt nhìn không khác biệt mấy, em phân biệt không được a."

Ta nghĩ nghĩ, phân phó:

"Anh gây chút phiền phức cho chúng nó, nhóc xem có thể tìm ra con sói đầu đàn chỉ huy kia không."

Tiểu Bạch gật đầu, lủi đến trên đỉnh trướng bồng bên cạnh.

Lửa rất lớn, không khí phía trên vòng lửa đều bị cỗ nhiệt khí này vặn vẹo, từ bên trong nhìn ra thân ảnh sói cũng là lay động không ngừng. Khảo sức quan sát của ta? Chút chuyện nhỏ. Rút ra hai nhánh tiễn sắt, ta nhắm chuẩn một con sói lay động trái phải, một nhánh lệch trái một nhánh lệch phải, chung quy vẫn sẽ có một nhánh có thể bắn trúng.

Hai tiễn rời dây, một tiếng rống đau của sói vang lên. Con sói bị ta nhắm chuẩn kia nhảy dựng lên, như phát điên mà xông tới.

88. Quyển 4 - Chương 17: Tiết 17

Editor: Toujifuu

***

Lại là hai tiễn liên tục, một nhánh trong đó đánh ra bạo kích, một chữ số đỏ tươi dâng lên trên đầu sói.Sói kia phẫn nộ không để ý đến sự uy hiếp của lửa, muốn nhảy qua vòng công kích ta. Đối với loại sói rời khỏi bầy này, ta đương nhiên cấp cho đả kích kiên quyết. Một chuỗi tiễn sắt bay đi, hai ba cái đã đâm nó thành một con nhím.

Con sói không may kia kêu thảm một tiếng, từ phía trên vòng lửa ngã xuống, vừa vặn ở trên liệt hỏa. Đại hỏa hừng hực vù một cái bị áp xuống, rất nhanh đốt da sói, lại bốc cháy lên. Có sự trợ lực của da sói, mỡ sói, lửa càng cháy càng rực. Vị đạo thịt quay rất nhanh truyền đến, thi sói kia càng rút càng nhỏ, biến thành một đoàn cháy đen.

Sau yên lặng ngắn ngủi, nhóm hán tử thủ hạ Gabu bộc phát ra một trận hoan hô. Tử vong của con sói rời bầy kia được bọn họ coi như là thị uy tốt nhất, mà bầy sói cũng xác thực bởi vậy lui về phía sau hai bước. Thế nhưng đối với một đám ác thú có đầu lĩnh mà nói, chút uy hiếp ấy còn xa mới đủ, sự lãnh huyết của chúng nó khiến cho khi đối mặt thi thể của đồng bạn hóa thành than cũng không có nửa phần động dung, chúng nó chỉ là suy nghĩ như thế nào đạt được thực vật trong vòng lửa mà không cần giống đồng bạn không may kia.

Tiếp tục như vậy không được, ta nghĩ xong liền nhảy xuống xe gỗ đi đến bên người tộc trưởng Gabu.

"Tộc trưởng, cháu cảm thấy thay vì chờ đợi như vậy, không bằng chúng ta động thủ trước. Thừa bây giờ còn có vòng lửa làm lá chắn, chúng ta chiếm địa lợi, giết sói sẽ nhẹ nhàng hơn. Hơn nữa còn có thể từ trong những con sói này tìm được vị trí của sói đầu đàn. Chỉ cần giải quyết nó, bầy sói hơn phân nửa sẽ tản."

Mày tộc trưởng Gabu nhăn lại, nói:

"Có đạo lý. Thế nhưng những con sói này rất giảo hoạt, đơn giản sẽ không bị lừa."

Ta cười:

"Mọi người chuẩn bị sẵn sàng đi, những cái khác cháu sẽ nghĩ biện pháp."

Một lần nữa đứng trên xe gỗ cao hơn một đoạn, ta rút ra vài nhánh hỏa diễm tiễn. Thứ này hiện tại ta dùng thuận tay nhất, chỉ là không biết uy lực của ma pháp tiễn sơ cấp tự chế lớn bao nhiêu. Vừa vặn lấy những con sói này để thử xem.

Hai đạo ánh đỏ từ trên cung của ta bay đi, bắn về hai phương hướng bất đồng. Ngay sau đó lại là hai đạo, tổng cộng bốn nhánh hỏa diễm tiễn sơ cấp đâm vào bầy sói.

Hiệu quả so với trong tưởng tượng của ta còn tốt hơn. Có lẽ là bầy sói trời sinh sợ hãi đối với ánh lửa đã giúp ta. Khi bốn nhánh hỏa diễm tiễn nổ tung, âm hưởng hình thành cùng vị đạo của lửa khiến cho bầy sói không thể ức chế mà bắt đầu rối loạn. Chúng nó nôn nóng bất an mà gầm nhẹ, giậm chân. Có tiến về phía trước, có lui ra phía sau, vòng vây không còn hoàn chỉnh nữa.

Ta tuyệt không bởi vì một chút xao động của bầy sói mà cao hứng, chúng nó xao động thế nào đi nữa chỉ cần không phát động công kích chân chính thì chưa thể tính là đạt thành mục tiêu, ta cũng không thể bởi vậy mà tìm được vị trí của sói đầu đàn. Rút ra tiễn sắt bình thường. Lúc này đây ta khai hỏa toàn bộ hỏa lực. Trường tiễn lạnh buốt từ trên dây cung của ta bay đi, một nhánh tiếp một nhánh, ta cảm thấy bản thân như là một cầm sư đang đàn tấu nhạc khúc, rải ra một chuỗi âm phù hắc sắc. Sau đó những âm phù này sẽ lại mang về cho ta càng nhiều thanh âm: kêu thảm, gào đau, rống giận… Ta không phải người tàn ngược, nhưng những thanh âm đó là điều hiện tại chúng ta cần thiết, đối với bầy sói đáng ghê tởm cũng không cần bảo trì tâm đồng tình.

Bầy sói rõ ràng rối loạn, bị máu của đồng tộc khơi dậy sát tính của dã thú mất đi lý trí. Chúng nó không đợi thời cơ nữa, cũng không suy nghĩ hợp tác nữa, thú tính nguyên thủy chiếm thượng phong. Chúng nó một con tiếp một con xông tới. Chạy tới, nhảy lên, bay qua trên lưỡi lửa đỏ tươi. Có rơi vào đống lửa bị thiêu chết, có đáp xuống trong vòng, nghênh tiếp chúng nó là đao kiếm của các nam nhân thủ hạ Gabu.

Chiến đấu kịch liệt một khi bắt đầu. Muốn dừng lại thì không phải dễ. Cho dù là sói đầu đàn, cũng không có khả năng hoàn toàn khống chế được bầy sói điên cuồng. Mắt thấy càng ngày càng nhiều sói nhảy qua vòng. Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi. Sói cùng người bị thương đều giết đến đỏ cả mắt, hoàn toàn rơi vào trong hỗn chiến.

Ta đứng trên xe gỗ không động đậy. Chỉ nhìn chằm chằm bầy sói ngoài vòng lửa. Sói đầu đàn là rất giảo hoạt, không đến vạn bất đắc dĩ sẽ không bại lộ bản thân. Dù cho cục diện hiện tại càng ngày càng không bị nó khống chế, nó cũng không có ý tứ nhảy ra. Có lẽ ta còn phải cho nó chút ngoan độc? Mắt thấy sói xông vào càng ngày càng nhiều, ta bắt đầu không kiên nhẫn. Quả quyết mà rút tiễn giương cung, mấy con sói

bay ở giữa không trung chính là mục tiêu tốt nhất của ta. Khoái tiễn liên tục, hung hăng đả kích sự kiêu ngạo tăng cao của bầy sói, chỉ sau chốc lát đã có vài con bị bắn rơi vào trong đống lửa thành chất dẫn cháy cho hỏa diễm. Đội ngũ công kích của bầy sói bị đánh ra một đoạn ngắt quãng.

Khiêu khích trần trụi của ta khiến cho lửa giận của sói đầu đàn đốt cao. Rốt cục, nó nhịn không được nữa, ngửa mặt lên trời tru dài một tiếng, tổ chức hết thảy bầy sói xung phong qua bên này.

Tiểu Bạch trước tiên đã phát hiện ra nó, cũng vạch ra vị trí chuẩn xác của nó cho ta. Tìm được chính chủ thì dễ làm, đối phó một con sói, ta vẫn còn nắm chắc, dù cho nó là sói đầu đàn xưng vương ở trong bầy sói. Sau khi tên nhóc không may đó bị ta bắn thành con nhím, tâm tràn đầy không cam lòng mà ngã xuống, bầy sói có biến hóa rõ ràng, khí tức hung ác sút giảm đi rất nhiều, có một số bắt đầu lui về phía sau, cũng rất nhanh kéo theo thành viên khác của bầy sói. Không bao lâu sau, hết thảy sói còn sống đều lui đi, ẩn vào thảo nguyên không còn thấy bóng dáng.

Lửa trong vòng lửa đã nhỏ đi rất nhiều, có chỗ bốc lên khói đen, có chỗ vẫn còn vang lách tách. Mùi khét cùng mùi máu tươi còn có một số vị đạo khác trộn vào nhau thập phần cổ quái, kích thích mũi của ta. Thu hồi cung tiễn, ta đi tới trung gian doanh địa. Các dũng sĩ ban nãy đã từng chiến đấu hăng hái đổ máu đều ở chỗ này, ngồi nằm tứ tán, nữ nhân cùng các lão nhân lần lượt vây lấy băng bó vết thương cho họ, tiểu hài tử cũng chạy trước chạy sau giúp đỡ bưng nước, nấu ăn. Gabu lão đầu ngồi trên một khối đá, xoạch xoạch mà hút thuốc, nhìn các tộc nhân rối ren. Hiện trường tuy rằng thoạt nhìn có chút thảm liệt, nhưng hình như trên mặt mọi người đều là vẻ vui mừng. Điều này cũng khó trách, vừa mới đánh lùi một bầy sói không nhỏ, người tìm được đường sống trong chỗ chết sẽ cao hứng cũng là đương nhiên.

"Gabu tộc trưởng, tình huống của mọi người như thế nào?"

Ta ngồi xuống bên người lão đầu, lão đầu đối mặt ta ngược lại cung kính hơn rất nhiều:

"Nga, Du Nhiên huynh đệ! Lần này thực sự là phải đa tạ cậu. Nếu không có cậu, chúng ta sợ là sẽ phải thương vong thảm trọng. Hiện tại chỉ có con lớn nhất của Mar gia gia bị mất cánh tay, mấy tiểu tử khác đều chỉ là ngoại thương, đây là kết quả tốt nhất chúng ta có thể nghĩ đến."

Gabu thỏa mãn mà hít hai ngụm thuốc, vui tươi hớn hở mà nói. Nghe khẩu khí này của ông, ta khẳng định cửa thứ nhất này xem như đã qua.

"Chỉ cần tất cả mọi người sống là tốt rồi. Cháu nghĩ bầy sói trải qua lần đả kích này, ít nhất trong vòng vài ngày sẽ không trở lại, các ông hẳn là có thể bình an đến Vượng Đạt Thảo Độn."

"Hy vọng như thế đi. Chỉ cần chưa bước vào phạm vi Thảo Độn, thì chưa thể hoàn toàn yên tâm a."

Lão nhân này, rõ ràng là bộ dáng trong lòng đã định chắc, lại còn giả vờ cẩn thận, nhìn ánh mắt kia đều cười đến mức sắp híp thành một đường. Ta lật cái bạch nhãn, quay đầu thấy Thảo nhi lạch bạch chân nhỏ chạy tới.

"Đại ca ca, đại ca ca, đây là cho anh."

Thảo nhi giơ một khối thịt mới nướng cùng một chén canh rau đưa tới trước mặt ta. Ta hỏi:

"Thảo nhi ăn chưa?"

Thảo nhi lắc đầu.

"Vậy em ăn trước đi, ca ca không đói bụng."

Thảo nhi vẫn là lắc đầu:

"Mommy nói đại ca ca đánh chết sói đầu đàn, là đại ân nhân của chúng em, đây là đặc biệt làm cho anh. Thảo nhi không thể ăn. Thảo nhi còn muốn cảm tạ ca ca."

Ta nhịn không được cười rộ lên, hài tử khỏe mạnh khả ái đến mức khiến người ta không thể không yêu thích. Nhìn bộ dáng nghiêm túc của bé, ta tiếp nhận thực vật trong tay bé. Thảo nhi rất cao hứng mà nói còn phải đi hỗ trợ, chạy đi. Ta nhìn bóng lưng của bé, nói với Gabu lão đầu:

"Bộ tộc các ông có hài tử như vậy, về sau nhất định sẽ cường đại."

Gabu lão đầu rõ ràng đối với lời này của ta thập phần hưởng thụ, nửa điểm cũng không khiêm tốn nói: "Đó là đương nhiên. Hài tử của gia tộc Gabu chúng ta, đều sẽ là hùng ưng trên thảo nguyên!"

Nghe đi, nghe đi, người này thực sự là biểu dương không được mà, nào có người tự nâng mình lên cao như thế, cũng không đỏ mặt. Ta hung hăng cắn hai ngụm thịt quay, không nhìn gương mặt đắc ý của lão nhân nữa.

89. Quyển 4 - Chương 18: Tiết 18

Editor: Toujifuu

***

Ngày thứ hai như thường lệ lên đường, gió êm sóng lặng, chuyện bầy sói đêm trước tập kích dường như chưa từng phát sinh qua, thảo nguyên thoạt nhìn hòa bình lại mỹ lệ. So với trầm mặc ngày hôm qua ngày hôm nay dọc theo đường đi đều tràn ngập tiếng cười đùa. Thảo nhi luôn luôn đi theo bên người ta, cùng Tiểu Bạch chơi đến cao hứng. Chờ đến buổi trưa, loại tâm tình này càng rõ ràng, tất cả mọi người biết Vượng Đạt Thảo Độn đã ở ngay trong tầm nhìn, trên cơ bản bọn họ xem như đã bình an.

Sự vui sướng khi đến mục đích khiến người ta có chút nôn nóng, đến bữa cơm trưa căn bản không dừng lại, mọi người vừa đi vừa gặm lương khô, tiếp tục đi tới. Ngay trên nửa đường, chúng ta ngoài ý muốn gặp được một đội nhân mã.

Đó là một đội kỵ binh thuần một sắc, con ngựa cao to cùng y giáp binh khí thống nhất, người dẫn đầu phía trước nhất mang mũ giáp, che lại toàn bộ mặt, chỉ để lại hai con mắt. Nhưng chỉ ánh mắt kia cũng khiến cho ta khắc sâu ấn tượng. Tràn ngập khí phách, kiệt ngạo bất tuân, sắc bén như đao, ánh mắt kia đảo qua trên người ta, khiến cho ta không nhịn được mà rùng mình một cái. Ta đối với hắn cảm thấy rất hứng thú. Đương nhiên, không phải "cái loại hứng thú kia", mà là loại rất ít có người đặc biệt chỉ dùng một ánh mắt đã có thể khiến cho tâm thần ta rung động, hơn nữa ta chung quy cảm thấy trang phục của đầu lĩnh này nhìn rất quen mắt. Khi ta nhớ ra từng thấy bộ áo giáp đó của hắn ở nơi nào, ta đã biết đây là khởi đầu của nhiệm vụ giai đoạn thứ hai của ta.

"Vị đại nhân này, các ngài là từ Vượng Đạt Thảo Độn tới đúng không? Xin hỏi đến Thảo Độn còn bao xa?"

Đầu lĩnh lạnh lùng kia liếc nhìn ta một cái, chỉ chỉ phía sau nói:

"Các ngươi đi tiếp nửa ngày sẽ tới."

Thanh âm của hắn hồn hậu lại mang theo từ tính, bất đồng với sự trầm thấp của nam nhân bình thường. Ta nghe thấy mà sửng sốt, thanh âm này thực quen tai, nếu như đổi lại một ngữ điệu khác, chính là phiên bản sống sờ sờ của Diệu Dương. Ta đương nhiên biết rõ Diệu Dương sẽ không có khả năng xuất hiện ở chỗ này. Thế nhưng thanh âm kia vẫn khiến cho lòng ta luống cuống một chút.

"Xin hỏi đại nhân các ngài là đi chấp hành công vụ sao?"

Đầu lĩnh lần này không tiếp tục để ý ta nữa, không kiên nhẫn mà nói:

"Các ngươi đi nhanh đi, trời tối ở đây sẽ có bầy sói thường lui tới."

Nói xong. Kéo dây cương, mang theo người chạy đi. Ta đứng ở tại chỗ lăng lăng mà nhìn một hồi lâu. Gabu lão đầu đi qua vỗ vỗ vai ta:

"Đi thôi, chúng ta trước trời tối phải chạy tới Thảo Độn. Vị đại nhân đó khẳng định là danh nhân của Thảo Độn, cậu tới đó hỏi thăm sẽ có tin tức."

Ta cười cười với ông, theo mọi người lần nữa lên đường.

Đầu lĩnh kỵ binh có thanh âm của Diệu Dương không có nói lung tung, khi mặt trời rơi về phía tây chúng ta đã đến được Vượng Đạt Thảo Độn. Đó là một điểm tụ cư rất lớn. Nhà bạt thành phiến cơ hồ nhìn không đến đầu cùng, ở hai bên thông đạo cố ý lưu lại có rất nhiều trướng bồng loại nhỏ làm thương điếm, khắp nơi người đến người đi, rất náo nhiệt. Đứng trước hàng rào gỗ của Thảo Độn, ta nói lời từ biệt với tộc trưởng Gabu. Gabu trầm mặc một chút, nói:

"Du Nhiên a, cậu có ân đối với chúng ta, vốn ta hẳn phải hảo hảo cảm tạ cậu. Thế nhưng cậu thấy bản thân chúng ta hiện tại còn chưa dàn xếp được ổn thoả, cũng lấy không ra được thứ gì tốt. Chỗ ta đây có một món đồ nhỏ. Không đáng tiền gì, tặng cho cậu xem như là kỷ niệm đi."

Ông từ trong lòng lấy ra một khối ngọc phiến lục sắc, đưa tới trong tay ta. Theo như lời ông. Tỷ lệ ngọc phiến này không phải rất tốt, ngay cả chạm khắc đều không tinh tế. Chỉ dùng thủ pháp rất ẩu khắc âm một đóa hoa lan. Bất quá ngọc phiến này hẳn là có chút niên đại. Có lẽ nó còn từng được người nhiều lần vuốt ve, nắm ở trong tay trơn nhẵn mượt mà.

Gabu lão đầu ha ha cười. Nháy nháy mắt với ta:

"Cậu không phải rất có hứng thú đối với chuyện xưa chiến tranh ta kể kia sao? Nghe nói, ngọc phiến này chính là đồ của thời đó. Hình như là tín vật đính ước của thủ lĩnh một trong hai bộ lạc đưa cho nữ nhân kia nga. Vì vậy cậu đừng thấy nó không thu hút, nhưng rất có lai lịch đó."

Lão đầu cười phất phất tay với ta, mang theo một đám tộc nhân đi tìm địa phương an thân. Ta đối với cách nói "tín vật đính ước" theo như lời ông tuyệt không quá tin tưởng, phải biết rằng thủ lĩnh của hai nhánh đại bộ lạc như vậy, thế nào cũng không có khả năng đưa một món đồ như thế làm tín vật. Bất quá có lẽ thứ này ở trong nhiệm vụ của ta sẽ có tác dụng gì đó cũng không chừng. Ta tiện tay thu hồi nó lại, nhìn nhìn trái phải, hiện tại ta có hai mục tiêu, một là hỏi thăm đầu lĩnh giống Diệu Dương kia đi làm gì, một chính là tìm được người kể chuyện theo như lời Gabu lão đầu. Tìm một người hỏi thăm tửu quán ở nơi nào, nếu như vận khí tốt, ta có thể làm cùng lúc hai chuyện.

Đi vào tửu quán, bên trong tràn đầy hán tử cao lớn thô kệch ngồi, thỉnh thoảng phát sinh một trận tiếng cười vang. Nam nhân trên thảo nguyên đích xác hào phóng hơn nhiều, ở trong tửu lâu của Đông Long cùng Hải Duyên Thành tuyệt đối nhìn không thấy trường hợp như vậy.

Ta nhìn nhìn xung quanh, người kể chuyện kia rất dễ tìm, ở ngay trên đài chính giữa, đang nói đến mức nước miếng tung bay. Ta tìm một góc ngồi xuống, một bên xem biểu diễn trên khán đài, một bên nghe người bên cạnh nói chuyện.

"Ngày hôm nay ta trông thấy người của gia tộc Sydow ra khỏi Thảo Độn."

Một nam nhân trung niên đầy mặt râu ria nhỏ giọng nói với bằng hữu của hắn. Bằng hữu của hắn đang chuyên tâm nghe kể chuyện trên đài, thờ ơ trả lời một câu:

"Hẳn là đi đánh sói? Gần đây bầy sói phụ cận hình như nhiều lên."

"Mới không phải. Ta thấy thủ lĩnh gia tộc Sydow tự mình mang đội nga."

Ta bỗng chốc nhớ tới đầu lĩnh đội kỵ sĩ kia. Thủ lĩnh Sydow kia ở chỗ này hình như rất có danh, bằng hữu của nam nhân quay đầu:

"Vậy ngươi thấy bọn họ đi chỗ nào? Thủ lĩnh Sydow không phải không thường xuất môn sao?"

"Vì vậy lúc này khẳng định là hành động lớn a."

Nam nhân râu ria đắc ý giương giương đầu, cầm lấy chén rượu uống một ngụm. Bằng hữu hắn bối rối:

"Ngươi nói đi a!"

Nam nhân râu ria cười hắc hắc, mới nói thêm:

"Ta nghe huynh đệ nhà ta nói, bọn họ lần này hình như là đi hồ Tana, tìm cái trong truyền thuyết kia…. Đã hiểu chưa?"

"Nga, nguyên lai thủ lĩnh Sydow còn chưa có hết hy vọng sao?"

Hai người vẻ mặt ngươi biết ta biết, ta ở bên cạnh phiền muộn đến muốn chết. Các ngươi đều biết, ta thì lại không hiểu ra sao đây. Vật gì trong truyền thuyết? Nói rõ một chút đi a.

Như là cố ý muốn đối nghịch với ta, râu ria cùng bằng hữu của hắn mày đi mắt lại cười vài tiếng, đem chủ đề chuyển tới chỗ khác. Ta nghe xong cái hiểu cái không, suy nghĩ nửa ngày, tìm ra một trọng điểm: hồ Tana. Bất luận Sydow muốn đi làm gì, nói chung mục tiêu kế tiếp của ta chính là hồ Tana. Then chốt là ta phải đi thế nào đây? Đang nghĩ ngợi, người kể chuyện trên đài toát ra một câu kinh điển:

"Muốn biết hồi sau thế nào, xin nghe lần tới phân giải!"

Đến, kể xong rồi. Ta thấy người kể chuyện có bộ râu dê kia chỉnh lý đồ vật đi xuống đài, ta nhanh chóng chuồn đến cửa sau chờ. Chỉ chốc lát sau, râu dê kia đã đi ra, một tay xách bọc nhỏ, một tay nhấc bầu rượu nhỏ, nhàn nhã mà đi qua. Thấy ta chắn ở trước mặt cũng không kinh ngạc, lách một vòng qua muốn đi. Ta đưa tay cản lại:

"Vị tiên sinh này, tôi có chút việc muốn hỏi thăm ngài một chút, người xem có thể chứ?"

Râu dê nghiêng mắt đánh giá ta một chút, không tình nguyện mà nói:

"Ta ngoại trừ kể chuyện xưa cái gì cũng không biết. Ngươi tìm ta làm gì?"

"Tôi chính là muốn nghe ông kể một chuyện xưa."

"Nga, muốn nghe chuyện xưa đúng không? Vậy được, bất quá ngươi phải cho ta tiền kể chuyện."

"Không thành vấn đề. Chỉ cần ông có thể kể được chuyện tôi muốn nghe."

Râu dê vừa nghe có tiền tinh thần bỗng chốc nâng cao, vẻ mặt chất đống nụ cười, nói:

"Kể chuyện xưa là nghề chính của ta. Không nói cái khác, chuyện xưa to to nhỏ nhỏ phát sinh hơn một nghìn tám trăm năm của thảo nguyên này ta đều rất quen thuộc. Đến đến đến, chúng ta đi đến nhà ta chậm rãi kể."

Chuyện một nghìn tám trăm năm đều quen thuộc, vậy ngươi không phải là yêu quái sao? Ta tính ra hắn nhiều nhất cũng chỉ là biết một chút truyền thuyết. Nhưng trận chiến tranh kia hình như cũng là chuyện không quá trăm năm trước, hy vọng ông có thể biết được nhiều một chút.

90. Quyển 4 - Chương 19: Tiết 19

Editor: Toujifuu

***

Tại một bên ánh trăng dâng lên,

Dưới trời không ánh sao buông xuống,

Có một viên bảo thạch mỹ lệ,

Mê hoặc đường nhìn của lữ nhân.

Nó là nước mắt của thần nữ,

Nó là nỉ non của tình nhân,

Nó khiến cho hùng ưng tháo cánh xuống,

Nó khiến cho mãnh hổ bẻ gãy vuốt.

Nơi đây trầm say tình yêu hồn nhiên,

Cũng trầm say tâm nguyện chiến sĩ,

Dưới xuy phất của làn gió thảo nguyên vô tận,

Chờ đợi tái kiến trăm nghìn năm sau.

Trong lòng hồi tưởng lại bài thơ nghe được từ chỗ người kể chuyện, ta cưỡi ngựa chạy băng băng hướng hồ Tana.

Từ sau khi hiểu rõ toàn bộ chuyện xưa, ta không thể không nói, người biên tập trình tự nhiệm vụ này….. Quá tục! Nguyên sự kiện nói đến cùng căn bản chỉ là một câu chuyện ngôn tình tam lưu: Hai thủ lĩnh đại bộ lạc, coi trọng một nữ nhân rất có tư sắc. Bởi vì hai người đều là nam nhân rất ưu tú, vì vậy nữ nhân đó lưỡng lự hai bên chậm chạp không thể quyết định, sau cùng biến thành hai nam nhân đều vì cô mà bị tổn thương không ngừng, sau đó hai tên đầu óc bị nước vào đó quyết định lấy thắng bại của chiến tranh để quyết định quyền sở hữu nữ nhân đó. Lại sau đó, hai bộ tộc liền đánh sống đánh chết tử thương vô số, nữ nhân kia lúc này mới chạy đến nói cô không muốn thấy bởi vì cô mà sinh linh đồ thán, tự sát chết xong hết mọi chuyện. Vì vậy hai nam nhân bởi vì cái chết của cô mà cảm thấy không còn mục đích sống, cũng tự cắt cổ. Ta sau khi nghe xong chuyện xưa này, chỉ có một đánh giá: Nữ nhân kia gọi là "họa thủy", hai nam nhân kia khẳng định là "não tàn". Tình yêu a, thứ này ta cũng không phải chưa từng trải qua, ngươi nguyện ý vì nó sống hay là vì nó chết đều là chuyện của chính ngươi, người khác không có quyền đánh giá. Thế nhưng ngươi vì tình yêu của bản thân mà phát động một hồi chiến tranh khiến cho nhiều người chôn thi sa trường như vậy thì không đúng rồi. Kết cục sau cùng của chuyện xưa là ở một cái hồ, tiền thân của hồ kia kêu là gì không rõ lắm. Chỉ là bởi vì nữ nhân kia chết ở nơi đó, vì vậy mọi người liền dùng tên của cô để xưng hô, cũng chính là hồ Tana hiện tại.

Vốn chuyện xưa đến đây thì kết thúc. Mặc kệ mọi người cảm thấy nó là bi cũng được thương cũng tốt căn bản không quan hệ tới ta. Ai nghĩ không biết từ lúc nào, trên thảo nguyên bắt đầu truyền lưu một truyền thuyết:

Trong hồ Tana có một bảo tàng mà hai vị thủ lĩnh đại bộ lạc khi chết lưu lại kêu là Chiến Sĩ Chi Hồn. Chờ đợi hậu nhân đến lấy. Người nào lấy được nó, người đó có thể lấy được lực lượng, trở thành bá chủ thảo nguyên.

Chiếu theo cách nói của ta, đây căn bản là một giấc mộng ban ngày mà nhân sĩ buồn chán nào đó biên ra, vậy mà lại có người tin. Hơn nữa còn không ít. Nghe nói khi lời đồn này mới xuất hiện, người đi hồ Tana đào bảo tựa như đổ sủi cảo vào nồi, từng đợt tiếp từng đợt, đó là đào đất ba thước chân chính a, thẳng đến khi bọn họ xác định đích xác không có bảo tàng mới rời đi, trong phạm vi hơn mười dặm chừng ba năm đều không có một ngọn cỏ.

Nhưng mà bất luận ta nghĩ như thế nào, trọng yếu nhất là, người mục tiêu nhiệm vụ của ta —- thủ lĩnh Sydow có thanh âm của Diệu Dương kia, rõ ràng là tin, hơn nữa hình như hắn kiên định cho rằng trong "hai tên ngốc xít" lưu lại bảo tàng có một người là tổ tiên của Sydow bọn họ. Trong bảo tàng đó nhất định có then chốt để cho tộc Sydow phục hưng. Vì vậy, nhân vật đại gia mục tiêu của ta kia băng băng đi hướng phía bảo tàng của hắn, ta cũng chỉ đành dùng sức mà đuổi theo ở phía sau. Ngươi nói xem thế này kêu là chuyện gì a! (_ _)

Mặt trời lặn ánh trăng lên. Ta rốt cục cũng hồng hộc chạy tới hồ Tana. Xa xa nhìn qua, trong thảo nguyên màu mực đột nhiên nổi lên tảng lớn ngân quang. Khiến cho ta bị chấn động mạnh một chút. Nguyên tưởng rằng chỉ là một dòng nước nho nhỏ. Nhìn thấy vật thực mới biết đây căn bản là một cái hồ lớn nhìn không đến đầu cùng. Không biết trên thảo nguyên này vì sao sẽ có hồ lớn như vậy, thế nhưng ta nhớ lại bài thơ kia thảo luận cái gì mà "nước mắt của thần nữ". Cức chó! (Anh cũng biết chửi hả? 0_0) Nếu như thần nữ nào mà chảy nhiều nước mắt như vậy, vậy cô ta còn không bị khóc thành người khô. Còn có mấy tên đến đào bảo, địa phương lớn như vậy bọn họ cư nhiên có thể đào ba thước đất….. Không thể không nói tiềm lực của nhân loại là vô cùng a!

Đứng cảm thán hai tiếng, ta nhìn nhìn bốn phía yên tĩnh, mấy tên kia cũng không biết chạy đi nơi nào. Đi vòng quanh bên hồ thôi, cuối cùng cũng có thể tìm được. Con ngựa mượn từ Thảo Độn vừa đưa ta tới đây, tự nó đã đát đát chạy trở về, hiện tại ta chỉ đành lao động đôi chân của ta.

"Tiểu Bạch, thấy bọn họ thì cho anh biết."

“Đã biết, chủ nhân.”

Tiểu Bạch từ đầu vai ta nhảy xuống, nhảy lên nhảy xuống ở phía trước, thân mình nho nhỏ kia chui tới chui lui ở trong cỏ dài, vừa không lưu ý một chút đã không còn thấy cái bóng. Ta lắc đầu, nhóc này càng ngày càng nghịch ngợm. Bình thường nếu như có Tiểu Hắc, còn có thể bắt nó lại, Tiểu Hắc có mũi thính, tốc độ cũng rất nhanh. Lần này Tiểu Hắc không theo tới, nó liền giống như được thả gió. Nó cũng chỉ dựa vào tốc độ nhanh cộng cái đầu nhỏ, bằng không sợ là đã sớm bị người ta bắt đi.

“Tiểu Bạch, đừng chạy xa.”

Ngoại trừ tiếng gió không ai đáp lại ta. Thở dài, ta quay đầu nhìn về phía mặt nước lăn tăn gợn sóng. Cảnh sắc ở đây thật đúng là không tồi, cộng thêm truyền thuyết kia, nếu như không phải phó bản nhiệm vụ, hẳn là sẽ có rất nhiều người tới nơi này ngắm cảnh. Ta đột nhiên cảm thấy trên người rét run một trận, gió từ ban nãy hình như chưa từng dừng, thổi qua từng đợt. Quay đầu lại nhìn nhìn, trong bóng tối sóng cỏ nhấp nhô, thanh âm ào ào nghe quái đến thấm người.

“Chủ nhân, phía trước kia có người.”

Tiểu Bạch từ trong bụi cỏ nhảy ra, vẫy móng vuốt với ta. Ta theo nó đi một đoạn, quả nhiên có người ngồi ở bờ hồ. Không phải kỵ binh ta muốn tìm, mà là một nữ tử mặc cung trang tay áo rộng dài đang đối nguyệt thổi tiêu. Tiếng tiêu ô ô nghe ra có chút u oán, phối với ánh trăng thanh lãnh nơi đây ngược lại cũng thực có chút ý vận đối nguyệt thương cảm của cổ nhân.

“Công tử, tiểu nữ tử một lòng thổi tiêu, không biết công tử đến, thất lễ.”

Tiếng tiêu thổi đến chỗ cao bỗng nhiên dừng lại, nữ tử kia quay đầu cúi người thi lễ với ta. Ta lúc này mới nhìn rõ diện mục của cô, đích thật là một mỹ nhân. Da như tuyết xuân, môi như điểm ngọc, mi như trăng rằm, mắt như sao trời, thực thực nhan sắc khuynh quốc.

“Tiểu thư khách khí. Mỹ cảnh như thế, tiểu thư đối nguyệt thổi tiêu thực sự là người tao nhã.”

Nữ tử kia rũ mắt cười, đạm đạm mà nói:

“Chẳng qua là lòng có vướng mắc không người để kể, chỉ có thể đối trăng sáng sao trời thả lòng mà thôi.”

“Vậy sao? Có chuyện gì khiến cho tiểu thư người tâm thần không yên, tại hạ nguyện ý nghe tiểu thư giải bày, không biết so với những vật chết không biết tình thú kia tốt hơn bao nhiêu?”

Ta cúi đầu cố nén ý cười, chưa bao giờ biết bản thân còn có bản lĩnh này, loại lời nói nho nhã này cũng có thể biên ra được. Nếu như trở về nói cho Lăng Thiên nghe, tiểu tử đó sợ là sẽ cười chết. Nữ tử thần bí nhoẻn miệng cười:

“Như thế thì làm phiền công tử. Nhà của ta ở bên kia, nếu như công tử không chê bỏ, thỉnh đến nhà của ta ngồi đi.”

Cô đưa tay chỉ, ta theo phương hướng nhìn qua, phía trước quả nhiên có một tòa viện lạc, ẩn trong đêm đen thực là không dễ nhìn ra. Trên đồng cỏ bên cạnh viện lạc còn có mấy sinh vật sống đang hoạt động. Đến gần nhìn, nguyên lai là mấy con ngựa. Con ngựa kia ta nhìn thấy rất quen mắt, càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng.

“Công tử, ngoài cửa gió lớn, mau vào đi.”

Nữ tử đứng ở cửa viện đối ta xảo tiếu thiến hề (khéo cười tươi đẹp), ta đứng ở ngoài cửa viện khẽ lắc đầu với cô.

“Viện này của tiểu thư tôi không vào thì tốt hơn. Tôi sợ tiến vào, liền ra không được.”

Nữ tử sửng sốt, gượng cười nói:

“Lời này của công tử là có ý gì?”

Ta chỉ chỉ mấy con ngựa ngoài tường viện nói:

"Hôm qua tôi ở trên đường tới đây đã gặp qua chủ nhân của chúng nó. Hiện tại ngựa ở chỗ này, người đi nơi nào đây? Tiểu thư sẽ không nói là không biết đấy chứ?"

Nữ tử cười không nổi. Cô lạnh lùng nhìn ta một cái, nói:

"Ngươi vào, tự nhiên sẽ gặp được bọn họ."

Ta thở dài, cô ta cho rằng ta là kẻ ngốc sao? Biết rõ có vấn đề còn chạy vào sân nhà của cô ta.

"Tôi không đi vào cũng có thể thấy được. Tiểu Bích!"

Tiểu Bích từ trên đỉnh đầu ta bay lên (Trời biết nó nằm ở nơi đó đã bao lâu, đồ lười này hình như từ sau khi theo ta thì đã 'chung tình như một' với tóc của ta, không đến lúc cần thiết quyết không nhúc nhích một chút), dừng ở phía trên ta, sau đó mạnh đập cánh. Một ít điểm sáng vàng kim nhỏ bé từ trên cánh nó bay ra, rơi lên trên người ta. Thế giới trước mắt, chỉ chớp mắt đã hoàn toàn thay đổi bộ dáng.

91. Quyển 4 - Chương 20: Tiết 20

Editor: Toujifuu

***

Tường viện tuyết trắng biến mất không còn, hoa hồng liễu xanh nhô ra từ trong đầu tường cũng hóa thành hư vô, càng không có phòng ốc gạch thanh ngói xanh, trước mắt tất cả đều là cỏ hoang loạn thạch, trong ánh trăng băng lãnh dường như mất đi sinh khí mà nằm rạp sát đất.

Trong đống cỏ loạn, vài đạo thân ảnh nằm ngổn ngang đương nhiên chính là nhân vật mục tiêu ta cần tìm, bọn họ không hề hay biết gì mà nằm ở nơi đó, không khác gì tử thi. Ta nhẹ nhàng nhíu mày, sẽ không phải đều xong đời rồi đấy chứ? Ta đây cay cay đắng đắng chạy tới có ích lợi gì?

"Này, cô giết hết bọn họ rồi?"

Ta chỉ chỉ mấy cái "xác chết" đó hỏi nữ nhân kia. Nữ nhân cười lạnh:

"Còn chưa chết, bất quá cũng không khác biệt bao nhiêu. Yên tâm đi, ngươi rất nhanh cũng sẽ cùng nằm với bọn họ."

Thở dài, ý tứ chính là không đánh không được?

Nâng cung, cài tên, bắn! Trong nháy mắt hai đạo lam quang bay về phía trước, ta đồng thời né ra khỏi trăm mét có thừa. Phản ứng của nữ nhân không chậm, lách người tránh thoát nhánh tiễn. Thế nhưng ta đây chính là hàn băng tiễn, đương nhiên sẽ không giống tiễn sắt bình thường. Hai đạo lam quang chạm vào nhau, tuôn ra một đoàn hàn khí màu băng lam, lấy tốc độ cực nhanh lan tràn đi. Hàn khí kia tựa như có ý thức lao thẳng tới nữ yêu quái, dù cô ta lẩn trốn nhanh, đùi phải vẫn bị hàn khí đuổi theo bao lấy. Nữ yêu quái hét thảm một tiếng, một chân bị bao bởi tầng băng lam long lanh. Khối băng lớn kia cứng rắn giữ chặt cô ta trên mặt đất.

"Này, cô vẫn là đừng nên giãy dụa, thả người ở bên trong ra đi."

Kiến nghị hảo tâm của ta thoạt nhìn không chỉ không đạt được sự tán đồng của đối phương, trái lại còn chọc ra một cái nhìn khinh thường rõ to.

"Hừ, ngươi cho là thứ này có thể vây khốn ta sao?"

Nữ yêu quái đột nhiên bộc phát ra tiếng rít, sau đó liền thấy thân thể xinh đẹp kia rơi rụng xuống từng khối từng khối, phát ra một cỗ mùi vị hư thối. Ta lại lướt ra hơn trăm mét về phía sau, kinh ngạc mà nhìn thân thể mỹ nhân kia giống như xếp gỗ rơi xuống đất hóa thành một đống thịt thối, từ bên trong bay ra một bóng người màu trắng nửa trong suốt. Giống như khói trôi nổi giữa không trung.

"Nguyên lai là quỷ a. Lần đầu tiên nhìn thấy nha."

Trong trò chơi ta đã thấy cương thi cùng khô lâu, quỷ vẫn là lần đầu tiên. Đáng tiếc không thể bắt về, bằng không ta thực muốn để cho Lăng Thiên khai mở nhãn giới. Bất quá cho dù là quỷ ta cũng không sợ. Tuy rằng ta không phải đạo sĩ, bất quá ta vẫn còn có ma pháp tiễn. Nữ quỷ kia giương nanh múa vuốt nhào về phía ta. Ta lấy ra một nhánh Hỏa diễm tiễn cùng một nhánh Linh mộc tiễn, đồng thời bắn ra. Trong ấn tượng của ta quỷ đều sẽ sợ lửa cùng ánh sáng, nếu không nữa thì sinh khí của hệ mộc cũng là đối đầu với tử khí của nó, vừa vặn có thể thử xem hai loại tiễn này nhánh nào có tác dụng nhiều hơn với quái vật loại quỷ hồn.

Không ngoài sở liệu của ta, hai nhánh tiễn đều xuyên qua thân thể nữ quỷ. Thương tổn vật lý vô dụng đối với cô ta. Thế nhưng ma pháp nguyên tố bám trên hai tiễn lại đều đánh ra giá trị thương tổn, so sánh mà nói thương tổn của Linh mộc tiễn còn cao hơn một đường. Nữ quỷ kia vốn cho rằng ta không thể gây thương tổn được cho cô ta, đợi đến khi cảm giác thấy đau, mới phát hiện ta tuyệt không phải cung tiễn thủ bình thường. Cô hét lên một tiếng, chỉ vào ta kêu to:

"Ngươi, ngươi biết pháp thuật!"

Ta nhún nhún vai, vừa định giải thích cho cô một chút đó không phải pháp thuật mà là ma pháp tiễn, nữ quỷ đã quay đầu chạy trốn, tốc độ cực nhanh, lướt vài cái đã không còn cái bóng.

"Ách. Tiểu Bạch, nhóc có thể thấy cô ta đi nơi nào không?"

Tiểu Bạch bất đắc dĩ mà trả lời:

"Chủ nhân, Linh Nhãn của em còn chưa mở. Phải chờ em thăng thêm một cấp mới có thể nhìn thấy được mấy âm hồn đó."

"A, quên đi. Bất quá Tiểu Bạch. Nhóc chừng nào thì mới có thể thăng cấp nữa a? Còn có Tiểu Bích. Thế nào đều không có động tĩnh thăng cấp đây?"

Tiểu Bích vỗ vỗ cánh, Tiểu Bạch nói:

"Tiểu Bích nói sắp rồi. Chủ nhân không nên gấp gáp."

Ta vừa nghe liền cao hứng lên. Năng lực của Tiểu Bích thực sự dùng rất tốt, thực chờ mong bộ dáng sau khi thăng cấp của nó. Hiện tại a, để ta tới xem xem nhóm kỵ sĩ thân ái thế nào rồi.

Đến gần mấy tên không may đó, phát hiện nữ quỷ kia không gạt ta, những người này đích xác còn chưa chết, bất quá vẻ mặt xám chết kia nhất thời nửa khắc cũng khôi phục không được. Lật lật trong đống người, ta đào ra một thủ lĩnh kỵ binh trang phục bất đồng. Thủ lĩnh đương nhiệm tộc Sydow này ta vẫn luôn rất hiếu kỳ, vô luận là thanh âm tương tự kinh người với Diệu Dương của hắn, hay là ấn tượng đầu tiên kiên cường trầm ổn cao cao tại thượng mà hắn lưu lại cho ta, ta kỳ thực rất có hảo cảm đối với hắn. (Hình như người có khí chất dạng này đều tương đối là khẩu vị của ta, trên người Diệu Dương cùng Lăng Thiên cũng có thứ cùng loại.)

"Này, này, tỉnh tỉnh. Nghe thấy không?"

Ta đưa tay vỗ mũ giáp của hắn vài cái, không phản ứng. Ta lại lấy mũ giáp kia xuống, trực tiếp vỗ mặt hắn. Khỏi nói, người này thật đúng là trông rất khá, có góc có cạnh, phi thường có khí khái nam tử. Người như vậy, ta nghĩ sẽ không quá để ý ta đánh hắn mấy cái bạt tai chứ?

Lần này thủ lĩnh kia có chút phản ứng, hầu kết giật giật, mở mắt. Ánh mắt từ mê man trở nên lợi hại chỉ dùng thời gian rất ngắn, hắn không vội vã đứng dậy, mà là nhanh chóng đánh giá hoàn cảnh bốn phía, cũng trước tiên phóng ánh mắt tới trên người ta. Một bên cảnh giác mà nhìn chằm chằm ta, một bên chậm rãi ngồi dậy. Không hổ là chiến sĩ cường đại, nhìn phản ứng này thôi đã biết người này nhất định đã trải qua sự mài luyện của đao thực kiếm thực.

"Đừng khẩn trương, tôi không phải người hại các anh. Nếu như anh chưa quên, hẳn là biết ngày hôm qua các anh đến nơi đây gặp một nữ nhân chứ? Nữ nhân kia rất đẹp, bất quá là quỷ, cô ta mới muốn hại các anh. Ngày hôm nay cô ta cũng hạ thủ với tôi, may mắn tôi không bị lừa, cô ta đã bị tôi đánh chạy rồi."

Ta cười meo meo giải thích. Ta không biết hắn ở trong nhiệm vụ của ta là sắm vai dạng nhân vật gì, nhưng vẫn trước tiên kéo chút quan hệ với hắn tốt hơn.

Thủ lĩnh kia không bởi vì lời nói của ta mà dao động, một bên nhìn chằm chằm ta một bên vỗ người bên cạnh. Chỉ chốc lát sau, những kỵ sĩ kia cũng lần lượt được kêu dậy. Lúc này, hắn mới hơi chút hòa hoãn thần sắc. Nghiêm túc mà nhìn nhìn ta, chần chừ một chút, nam nhân này tựa hồ cảm thấy ta đối với bọn họ đích xác không có ác ý, liền mở miệng nói: "Cảm tạ ngươi đã cứu chúng ta. Ta là Sydow Berdu của gia tộc Sydow, gia tộc Sydow sẽ nhớ kỹ ân tình của ngươi."

Ta cười:

"Chỉ là việc nhỏ thôi. Bất quá các anh tới nơi này làm gì? Nữ quỷ kia lại vì sao ở chỗ này?"

Sắc mặt của Berdu tối sầm lại, quay đầu nhìn phía mặt hồ:

"Ta tới tìm vinh quang của gia tộc Sydow."

"Nơi đây trầm say tình yêu hồn nhiên, cũng trầm say tâm nguyện chiến sĩ, dưới xuy phất của làn gió thảo nguyên vô tận, chờ đợi tái kiến trăm nghìn năm sau. Các anh chính là tìm đến bảo tàng của hai vị chiến sĩ cường đại lưu lại nói trong bài thơ này đúng không?"

Ánh mắt của Berdu trong nháy mắt trở nên hung ác tàn nhẫn, ta ý thức được sự thất sách của bản thân —- Người này rõ ràng cảnh giác rất nặng, ta vừa bắt đầu đã chọc phá tâm tư của hắn, đã khiến cho hắn nổi lên tâm phòng bị. Ai thán, người này thế nào lại phiền phức như thế.

"Không nên nhìn tôi như vậy, tôi nói tôi không có ác ý đối với các anh. Hơn nữa, nói thật tôi không cho rằng anh sẽ tìm được. Tôi đã nghe nói qua truyền thuyết về hồ Tana này, thế nhưng ở đây đã sớm bị người đào ba thước đất, căn bản là không có a."

Trong mắt Berdu không có sát khí nữa, thay thế chính là tức giận:

"Khẳng định sẽ có! Đường phục hưng của tổ tiên gia tộc Sydow ta lưu lại nhất định ở chỗ này! Chẳng qua mấy người tầm thường đó không tìm được mà thôi. Mấy thứ này vốn nên lưu lại cho hậu nhân của gia tộc Sydow chúng ta."

"Được được được, anh nói có thì có đi. Dù sao tôi không có hứng thú. Bất quá nữ quỷ kia ngược lại rất thú vị. Anh biết cô ta là tới từ đâu không?"

Rất tốt, tác chiến chuyển dời thành công. Kế tiếp, chính là như thế nào đi cùng bọn họ. Nhiệm vụ này hiện tại xem ra còn có chút thú vị.

"Nữ nhân kia, nữ nhân kia ta cũng không biết."

Không biết mới có quỷ. Ta thấy biểu tình của hắn kia đã biết khẳng định hắn có hiểu rõ nhất định đối với nữ quỷ, bất quá không muốn nói. Người này thật đúng là không thích hợp nói dối. Nguyên lai ta cho rằng hắn rất giống với Diệu Dương, hiện tại xem ra căn bản là không giống, ít nhất tâm địa gian xảo trong lòng tên Diệu Dương kia so với Ám Dạ cũng không ít hơn, mặt ngoài thoạt nhìn nhất phái chính khí, nhưng ta lại đã từng nhìn thấy bộ dáng hắn cười mà đùa giỡn người đến xoay quanh, căn bản là tên nham hiểm. Nhìn Berdu một cái, Berdu quay đầu không nhìn ta. Được a, không nói thì không nói, vừa vặn để cho ta có cớ theo các ngươi.

"Anh không biết không sao, tôi tự mình tra cũng như nhau. Các anh muốn tìm bảo tàng đúng không? Vậy vừa vặn, chúng ta đi cùng nhau đi. Các anh tìm bảo tàng, tôi tìm nữ quỷ kia. Tôi ngược lại muốn xem cô ta là quái vật từ nơi nào tới."

"Không được, ngươi không thể đi theo chúng ta."

"Làm gì? Còn sợ tôi đoạt bảo tàng của mấy người? Đã nói với anh tôi không có hứng thú. Hơn nữa mấy người nhiều người như vậy, tôi cũng đoạt không bằng mấy người. Lại nói, nếu như gặp lại nữ quỷ kia thì làm sao? Mấy người hình như không biện pháp gì với cô ta, tôi lại có thể đối phó cô ta. Cùng đi với tôi, chẳng khác nào các người được một bảo tiêu đuổi quỷ miễn phí, tôi còn chưa cảm thấy thiệt đây."

Tính toán bọn họ đích xác có cố kỵ đối với nữ quỷ kia, Berdu cau mày suy nghĩ một chút, nói:

"Vậy được rồi. Bất quá ngươi chỉ có thể đi cùng đến khi tìm được nữ quỷ kia thì thôi. Hơn nữa không thể động đến bất luận một món nào trong bảo tàng."

"Không thành vấn đề."

Ta cười, cá đã mắc câu.

92. Quyển 4 - Chương 21: Tiết 21

Editor: Toujifuu

***

Sydow Berdu vì tìm kiếm bảo tàng rõ ràng đã làm không ít chuẩn bị. Khiến ta kinh hỉ chính là trong tay hắn cư nhiên có một tấm tàng bảo đồ không biết từ đâu mà có. Tuy rằng không biết thật giả, nhưng chung quy so với chúng ta chạy loạn như con ruồi không đầu thì vẫn tốt hơn.

Căn cứ trên bản đồ, chúng ta đi tới một vùng đất dốc bên hồ. Địa thế nơi đây bằng phẳng lá cỏ rậm rạp, thoạt nhìn không có gì bất đồng với địa phương khác. Ta thấy Sydow Berdu ở vùng dốc cỏ đối diện ánh trăng này đi đi dừng dừng quẹo trái quẹo phải nửa ngày, sau đó cắm một cây cột trên mặt đất. Sydow Berdu nhảy mấy vòng quanh cây cột cùng lẩm bẩm giống như điên, sau cùng toát ra một câu:

"Đào đi."

Ta trực tiếp câm nín. Phí công sức nửa ngày như thế, kết quả vẫn là phải đào đất, vậy ngươi sớm đào không phải được rồi sao. Trong lúc nhất thời, lấy cột kia làm trung tâm, lá cỏ bùn đất bay ngang. Ta lui về phía sau hai bước tránh đất bay tới, nhìn sườn cỏ kia lấy tốc độ cực nhanh trũng xuống.

"Berdu, còn phải đào bao lâu a?"

"Còn sớm."

Ta duỗi đầu nhìn nhìn cái hố kia, đã rất sâu, ít nhất hơn năm mươi mét. Chậc chậc lưỡi, sâu như vậy còn nói còn sớm, không biết bọn họ muốn đào tới khi nào.

"Vậy mấy người chậm rãi đào, tôi ngủ một chút. Chờ đào xong kêu tôi."

Ta ở bên cạnh tìm một chỗ bằng phẳng nằm xuống, thuận tiện phân phó Tiểu Bạch giúp ta trông chừng những người đó. Ta không biết Berdu có thể thủ tín kêu ta dậy hay không, đề phòng một chút bao giờ cũng tốt.

Vốn chỉ chuẩn bị dưỡng thần, lại bất tri bất giác mà ngủ thiếp đi. Trong mơ hồ cảm thấy một tia ánh sáng ấm áp chiếu lên trên mặt, ấm áp dào dạt rất thoải mái. Một thanh âm ở bên cạnh kêu ta:

"Thức dậy, sáng rồi."

Thanh âm rất quen thuộc, là ai? Là…. Diệu Dương? Trong trí nhớ Diệu Dương cũng từng kêu ta như thế.

Mạc Ly, Mạc Ly, rời giường. Ngủ tiếp nữa chúng tôi sẽ tự mình đi giết.

A. Đã bao lâu không nghe được thanh âm này? Thanh âm khiến người ta hoài niệm. Tuy rằng thanh âm này tuyệt không phải xuất từ bản thân hắn. Không sai, ta biết bản thân ở nơi nào, cũng biết người kêu ta là ai. Chẳng qua trong tư tâm muốn nghe thanh âm đó nhiều hơn mà thôi. Thế nhưng. Dù giống đến thế nào đi nữa, cũng không phải chính chủ a.

"Đừng kêu nữa. Tôi không điếc."

Có chút tiếc nuối mà mở mắt, Berdu cau chặt mày, vẻ mặt không kiên nhẫn mà nhìn ta.

"Được rồi, không phải đã dậy rồi sao."

Phất phất tay với hắn, ta vỗ vỗ mông đi đến chỗ đã biến thành cái hố to kia. Đừng trách ta. Hiện tại đang khó chịu nha, mới không có thời gian đi lằng nhằng với cái tên khó tính đó.

Đi đến bên hố ta kinh hách nhảy dựng. Cái này, thật là bọn họ đào ra sao? Hố sâu đạt vài trăm thước, ánh mặt trời mới lên chiếu không tới đáy, thoạt nhìn tối om om thực dọa người. Một buổi tối a, ta không thể không bội phục lực hành động của những người này, thực sự là quá cường hãn! Nếu như trong hiện thực cũng có người như thế, mấy cái máy đào móc có thể bị đào thải toàn bộ.

"Đi thôi, chúng ta đi xuống."

Nhóm kỵ sĩ bên cạnh chờ xuất phát. Berdu quét nhìn ta một cái, nhảy xuống đầu tiên, nhóm kỵ sĩ phía sau xếp thành một chuỗi theo xuống. Xem bọn họ nhảy đến nhẹ nhàng như vậy. Berdu sau khi đáp xuống đất còn ngẩng đầu nhìn lên trên. Cách xa thấy không rõ vẻ mặt của hắn, bất quá ta không cần nhìn cũng biết tiểu tử đó rất khẳng định là đang hy vọng ta không có can đảm nhảy xuống.

Bất động thanh sắc bước một bước về phía trước. Ta thẳng tắp rơi xuống đáy hố. Trên đường vài lần mượn lực ở mấy chỗ gồ lên trên vách hố. Rất nhanh đã đến đáy hố. Giương giương mi với Berdu, tên đó từ chối cho ý kiến. Lạnh mặt chuyển qua một bên.

"Nơi đó chính là cửa vào."

Ta theo đường nhìn của hắn trông qua, ngoại trừ một tầng đất nâu đậm cái gì cũng không phát hiện. Còn chưa kịp đề xuất nghi vấn với Berdu, nhóm kỵ sĩ đã lập xong đội hình, thẳng tắp đi đến chỗ phiến nâu đậm kia. Ta há to miệng, nhìn một đám bọn họ biến mất ở trong đất. Khó trách chỗ này không người có thể tìm được, nguyên lai còn có thủ thuật che mắt như vậy a. Cũng không quá kỳ lạ, lúc ta đến thế giới này chẳng phải cũng là xuyên qua từ trong một mảnh thạch bích sao?

Xuyên qua tầng đất cùng xuyên qua thạch bích hình như cũng không có gì khác nhau, chỉ chớp mắt ta đã tới địa phương khác. Thông đạo hắc ám, khiến cho ta nghĩ tới tòa mê cung dưới đất ngoài Hải Duyên Thành kia. Bất đồng chính là thông đạo ở đây không ngay ngắn bằng ở mê cung, chỉ là một con đường gồ ghề được đào ra ở trong đất. Trên vách gập ghềnh lồi lõm, ngay cả mặt đất đôi khi cũng sẽ xuất hiện hố nhỏ lỗ nhỏ. Chí ít nơi đây đủ cao, khi đi không quá trắc trở. Nhóm kỵ sĩ trong bóng tối đốt đuốc lên, khiến ta có thể thấy rõ đường. Đi nhanh vài bước song song với Berdu, ta có dự cảm nơi này là cửa ải sau cùng của nhiệm vụ.

Ngoại trừ ngẫu nhiên có vài âm thanh giọt nước từ phía trên rơi xuống mặt đất, trong thông đạo chỉ có tiếng bước chân chúng ta đi tới. Sau khi Berdu đến nơi đây có vẻ càng thêm yên lặng cùng nghiêm túc, ta cảm thấy trong sự cẩn thận của hắn tựa hồ còn mang theo chút gì đó khác, khiến ta càng thêm hiếu kỳ đối với địa phương này. Sau khi đi được một đoạn đường, ta phát hiện một món đồ khiến người ta không thể tưởng được. Đó là một mũi tên, nhìn tình huống thân gỗ mục nát cùng đầu tiễn gỉ sét, niên đại hẳn đã rất lâu. Lại đi tới trước vài bước, ta ở bên thông đạo nhặt được một thanh trường đao hư gỉ, nhìn hình dạng vốn hẳn là một thanh mã đao. Liếc mắt ngắm ngắm bội đao trên thắt lưng nhóm kỵ sĩ, trong lòng ta mơ hồ hiểu rõ đây là chỗ nào. Thế nhưng chưa từng nghe nói nơi đây từng phát sinh chiến đấu a, chẳng lẽ chuyện xưa lưu truyền tới nay không phải chân tướng của lịch sử?

Càng đi tới trước, binh khí xuất hiện càng nhiều, cũng có thể nhìn ra được một ít vết tích sau khi đánh nhau chết sống lưu lại. Berdu không ngăn cản ta điều tra mấy thứ đó, nhìn dáng vẻ của hắn cũng không quá kinh ngạc, dường như sớm đã biết hết thảy mấy thứ này.

Thông đạo không có phân nhánh, chúng ta rất nhanh đã đi tới đầu cùng. Nơi này là một thính đường tương đối lớn, bên trong bày một cỗ quan tài, phía trên tích đầy bụi. Trước quan tài có hai bộ xương khô nằm, bày ra tư thái ẩu đả với nhau, một người lấy kiếm đâm vào ngực người còn lại, người còn lại cầm đao chém lên trên cổ người trước đó.

Khi berdu thấy hai bộ xương khô này thì đứng lại, trầm mặc chốc lát, hướng một vị trong đó khuỵu đầu gối quỳ lạy. Nhóm kỵ sĩ phía sau hắn cũng quỳ lạy theo, trong miệng cũng lẩm bẩm niệm niệm cái gì đó. Ta thầm nghĩ quả nhiên đoán đúng rồi. Nơi đây, hẳn chính là nơi an nghỉ sau cùng của vị tuyệt đại mỹ nhân cùng hai đại dũng sĩ trong truyền thuyết kia. Bất quá xem tình hình hình như không quá giống trong chuyện xưa nói, đặc biệt những hài cốt binh sĩ tản lạc bốn phía kia, xem cách ăn mặc của bọn họ rất tương

đồng với hai nhánh quân đội mà ta thấy khi mới vào phó bản, hoàn toàn vẫn duy trì bộ dáng chém giết lúc còn sống, làm sao giống như tình huống hồng nhan bạc mệnh, hai kẻ si tình tự nguyện đi theo nàng theo như lời trong chuyện xưa. Theo ta thấy căn bản là đỏ mắt khi gặp mặt kẻ thù, ngươi giết ta chém đồng quy vu tận. Thực sự là quá thú vị. Chẳng lẽ cửa sau cùng của ta chính là khai quật chân tướng lịch sử? Thế này cũng quá nhiều chuyện đi.

"Berdu, tình huống ở đây không quá giống trong truyền thuyết a. Có thể nói cho tôi biết đến tột cùng là chuyện gì xảy ra không? Không nên nói với tôi không biết, tôi sẽ không tin. Hơn nữa tôi nghĩ nơi đây hơn phân nửa là sào huyệt của nữ quỷ kia, tôi cần biết chuyện từng phát sinh nơi đây, mới có thể xác định tình huống của cô ta. Anh hẳn cũng không muốn chờ lát nữa khi các anh tìm bảo tàng thì có một nữ quỷ đi ra quấy rối đấy chứ."

Nghiêm trang mà dùng nữ quỷ làm cớ "khuyên bảo" hắn, Berdu bình tĩnh nói:

"Có thể. Bất quá ngươi phải bảo chứng không đem chuyện nghe được cùng hết thảy thấy ở chỗ này nói ra ngoài."

"Tôi bảo chứng."

Lắp bắp kinh hãi nho nhỏ một chút, tên này thế nào đột nhiên dễ nói chuyện như vậy?

"Ngươi không cần kinh ngạc, dù sao thấy hết thảy trong mộ thất, ngươi hơn phân nửa cũng đoán ra được. Ta nói hay không nói, kỳ thực cũng không có bao nhiêu quan trọng."

Tiểu tử này lúc nào trở nên sắc bén như thế? Ta bĩu môi, chuyên tâm nghe chuyện xưa.

93. Quyển 4 - Chương 22: Tiết 22

Editor: Toujifuu

***

"Vị dũng sĩ cầm đao kia, chính là tổ tiên của gia tộc Sydow ta Hagel đại nhân. Hắn cùng thủ lĩnh của gia tộc German đồng thời yêu thích nữ tử trong quan tài kia, vì thế song phương đề nghị một hồi tranh đấu. Nguyên bản chỉ là muốn lấy thắng bại của một lần chiến đấu để quyết định nữ nhân thuộc về ai, không nghĩ tới xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người bị liên lụy càng ngày càng nhiều, đến sau cùng diễn biến thành cục diện không thể vãn hồi, giữa hai bộ lạc bạo phát đại chiến toàn diện, tử thương vô số. Chiến tranh kéo dài mấy tháng, Hagel đại nhân ý thức được đánh tiếp nữa sẽ mất đi cơ nghiệp trăm nghìn năm của gia tộc Sydow, hắn áp xuống hết thảy thanh âm phản đối trong tộc, quyết định tìm gia tộc German đàm phán. May mắn chính là thủ lĩnh của gia tộc German cũng có ý này, song phương lập ước định, chọn ra ngày gặp mặt ở giao giới lãnh địa của song phương. Mà lúc đó, nữ nhân kia đột nhiên đứng ra. Cô ta nói trận chiến tranh này do cô ta dựng lên, cô ta cảm thấy có lỗi với người đã chết, tự sát chết ở trong hồ Tana. Chiến tranh vốn đi tới đây nên đình chỉ, hai vị thủ lĩnh vì cô ta mà xây một tòa mộ ở chỗ này, vào ngày hạ táng, nhóm thủ lĩnh mang theo người hầu cận bên người đến đây tế cô, cũng nói sau khi trở về sẽ ký hiệp ước đình chiến. Nào biết sau khi bọn họ đến đây, thì không trở lại nữa. Người của hai nhà Sydow cùng German đều cho rằng là đối phương hại thủ lĩnh của mình, chiến tranh lần nữa bạo phát. Thẳng đến khi hai đại bộ lạc mấy vạn người đều chỉ còn sót lại mấy trăm người già phụ nữ trẻ em vô lực tiếp tục chiến tranh. Từ đó, hai đại bộ lạc xưng hùng một thời trên thảo nguyên đều biến mất, hơn trăm năm qua chúng ta thậm chí ngay cả thành lập Thảo Đội của chính bản thân cũng làm không được. Bởi vậy, mỗi một đời thủ lĩnh gia tộc Sydow ta đều lấy chuyện tìm về vinh quang của Sydow làm mục tiêu lớn nhất."

Khi Berdu kể ngữ khí không có nửa điểm nhấp nhô, chỉ dùng ánh mắt kiên định nhất nhìn thẳng phía trước. Thấy vẻ mặt của hắn, ta có chút cảm động, vô luận như thế nào, đó là một thủ lĩnh dũng cảm.

"Tôi nghĩ anh sẽ tìm được phương pháp khiến cho Sydow phồn vinh lên. Bất quá hiện tại, chúng ta trước tiên nên nghênh tiếp một vị khách nhân không quá được hoan nghênh."

Ta đem ánh mắt chuyển hướng trung gian mộ thất. Một cái bóng nữ quỷ từ trên tường trồi ra.

"Ha ha ha, các ngươi thực sự là không gặp may mắn nha. Không nghĩ tới mới nhặt lại được một cái mạng nhỏ, hiện tại lại chạy đến địa bàn của ta."

Nữ quỷ cười the thé. Ta nhu nhu cái lỗ tai, thanh âm này thật đúng là không phải khó nghe bình thường.

"Được rồi. Bác gái, tôi biết nơi này là sân nhà của bác bác tương đối đắc ý, bất quá xin phiền không nên coi chúng tôi là người chết có được không? Muốn đánh thì đánh, làm gì cười khó nghe như vậy."

Ta thừa nhận là ta cố ý kích động cô ta, ngoại trừ cô ta thương tổn cái lỗ tai của ta khiến cho ta muốn lấy lại chút lợi tức. Nguyên nhân trọng yếu nhất là ta phát hiện âm khí bốn phía tăng nhiều, khiến ta cảm thấy áp lực tăng mạnh. Quả nhiên tác chiến sân nhà là không phải bình thường a, bác gái nữ quỷ khi ở bên ngoài cũng không khiến ta cảm thấy nguy hiểm như thế, vừa đến nơi đây lập tức liền như đổi thành một người khác. Hệ thống đáng chết kia lại tặng cho ta một món lớn, dù cho ta là Thần Ngữ Giả cũng không cần khi dễ người như thế chứ, như thế thì đừng trách ta dùng ám chiêu.

Nữ quỷ hừ lạnh một tiếng với ta, âm trầm mà nói:

"Ngươi đã muốn chết như vậy, ta đây sẽ thành toàn ngươi."

Cô ta không tiến ngược lại thối lui, dừng ở phía trên quan tài. Vung tay lên. Chỉ nghe một trận tiếng vang loạn ken két, xương khô trên mặt đất từng khối từng khối bò lên. Nhóm kỵ sĩ dưới sự dẫn dắt của Berdu rút ra đao ở thắt lưng đứng thành một vòng, phòng bị những tử linh kia. Ta nhỏ giọng nói với Berdu:

"Mấy bộ xương này là nữ quỷ kia triệu ra. Tôi thấy nếu như không tiêu diệt cô ta. Sợ là cô ta sẽ tiếp tục triệu tử linh thẳng đến khi toàn bộ chúng ta hao sạch thể lực mới thôi. Các anh giúp tôi ngăn chặn mấy khối xương này, tôi đi diệt nữ quỷ kia."

Berdu trầm giọng nói được. Ta lui ra phía sau vài bước đứng vào trung gian vòng tròn của nhóm kỵ sĩ. Có những thuẫn thịt sẵn có này bảo hộ. Ta cuối cùng cũng có thể coi như được hưởng thụ một chút đãi ngộ của đạo sĩ. Thoải mái mà đứng ở tại chỗ, chỉ để ý cài tên bắn là được. Ngoại trừ phải dùng ma pháp tiễn khiến cho ta có chút đau lòng. Những thứ khác đều phi thường thoả mãn. Đặc biệt cái "bia cố định" kia, để cho ta bắn đủ loại đủ kiểu toàn thân thư sướng.

Vì sao là bia cố định? Ừm, ta cũng không biết. Dù sao nữ quỷ kia không biết vì nguyên nhân gì, chỉ một mực chiếm cứ ở trên quan tài không chịu đi. Chẳng lẽ đó là bảo địa nào đó? Ta lưu tâm, bên bắn tiễn bên quan sát biến hóa dưới chân cô ta. Quả nhiên, cho dù bị ta bắn đến mức kêu ô ô, phạm vi né tránh của cô ta cũng không rời khỏi quan tài, thực sự né không được nữa thì dùng một loại lá chắn cổ quái nhìn không thấy chặn lấy. Ta áp chế cô ta bắn mười bảy mười tám nhánh tiễn, cũng đánh rớt không ít máu, lại phát hiện nữ quỷ này nửa điểm biểu tình hoang mang cũng không có, vẻ mặt nhàn nhã mà chỉ huy đội quân xương của cô ta.

Có cổ quái a có cổ quái. Vấn đề ở nơi nào đây? Ta đang nghĩ ngợi, chợt nghe bên cạnh hét thảm một tiếng, tiếng gió đánh tới một bên người ta. Ta bỗng nhiên nhảy về phía trước, khi lăng không lộn một vòng thì thấy phía dưới một kỵ sĩ bị chém ngã xuống đất, vòng phòng ngự bị đánh vỡ, hai bộ xương xông đến. Nhánh tiễn gác trên dây cung còn chưa xuất thủ quay đầu cấp cho một bộ xương trong đó, Berdu xoay người chém một đao, chém tên còn lại thành mảnh nhỏ. Khi ta đáp xuống mặt đất, nhóm kỵ sĩ bước xéo một bước đã lấp kín chỗ hổng. Ta thở ra một ngụm khí, cái gì cũng không nói. Trong loại chiến đấu kiểu này, chuyện ngoài ý muốn là rất bình thường, người ta cũng rất nỗ lực, thực sự không thể oán giận.

"Mấy bộ xương này càng ngày càng mạnh. Số lượng cũng đang gia tăng, động tác ngươi nhanh lên một chút."

Thanh âm Berdu lạnh lùng, ta nhìn lướt qua ngoài vòng tròn, hình như số lượng nhiều hơn không ít. Khó trách nữ quỷ kia không sợ hãi, có lẽ thời gian bị kéo càng lâu đối với cô ta càng có lợi. Thế nhưng ta cũng rất nỗ lực đánh a, vì sao đánh rớt nhiều máu như vậy, cô ta lại không có nửa điểm phản ứng nhỉ? Ta nhìn chằm chằm thân ảnh phiêu hốt của nữ quỷ kia, trong lòng đột nhiên nhảy dựng.

"Tiểu Bích, thêm Ánh Mắt Chân Thực cho anh!"

Ta kêu to một tiếng trong lòng, phấn kim của Tiểu Bích giương giương vẩy vẩy rơi xuống. Ta lại nhìn về phía trước, quả thế. "Nữ quỷ" nổi giữa không trung kia căn bản là một cái bóng, mấy tiễn ta bắn trước đó đều coi như uổng phí. Lúc này ta thật muốn cho bản thân một cái tát, thế nào lại ngốc như thế chứ? Biết rõ đối thủ biết ảo thuật, lại quên đề phòng.

Được rồi, hiện tại bắt đầu chơi trò chơi tìm bảo tàng, bảo tàng chính là bản thể của nữ quỷ. Ánh mắt của ta trước tiên đặt trên quan tài, nữ quỷ kia không rời khỏi nơi đó, khẳng định là có nguyên nhân. Ta cười lạnh, nghĩ thầm:

"Cô cho là trốn ở trong quan tài tôi không có biện pháp bắt cô? Chờ tôi cho nó nổ ra, xem cô còn trốn nơi nào!"

Rút ra một nhánh Hỏa diễm tiễn cao cấp, ta nhắm chuẩn quan tài kéo căng cung. Một tiếng nổ "ẦM", ánh lửa nương theo vụn gỗ bay ra xung quanh. Đây chính là thứ ngay cả xe ngựa cũng có thể nổ mất phân nửa, còn sợ nổ không nát cái quan tài nho nhỏ này của cô sao? Bị khí lưu bạo tạc ảnh hưởng, rất nhiều bộ xương phụ cận quan tài đều vỡ ra đầy đất. Berdu cùng nhóm kỵ sĩ của hắn đồng dạng bị trùng kích, nhưng nhờ ta trước đó nhắc nhở bọn họ nên vẫn bảo trì được vòng phòng ngự, cũng thừa cơ giết thêm được mấy bộ xương.

Ta nghe thấy một tiếng thét chói tai, khi bụi mù tán đi, cái bóng nữ quỷ trên quan tài không còn, thay thế chính là quan tài bị nổ bay cái nắp cùng một cương thi mỹ nữ đứng lên từ bên trong. Ta bật cười:

"Tôi đã nói nữ quỷ từ đâu tới, nguyên lai thật là cô a, bác gái họa thủy."

Mặt cương thi rất trắng, ta nhìn không ra biểu tình của cô ta. Ngược lại Berdu hiếu kỳ hỏi:

"Cái gì họa thủy? Ngươi quen nữ quái này?"

"Berdu anh còn chưa nhìn ra sao? Vị này chính là vị mỹ nhân hại hai đại bộ lạc các anh rơi vào nông nỗi hôm nay đó. Không phải họa thủy thì là cái gì?"

Thân mình Berdu chấn động, cương thi rống giận:

"Câm miệng! Ngươi thì biết cái gì? Các ngươi mấy tên nam nhân này, vĩnh viễn đều là như thế, nếu gặp phải chuyện gì, đều nói là lỗi của nữ nhân chúng ta, chẳng lẽ là ta kêu bọn chúng đánh nhau sao? Chẳng lẽ là ta đi giết những người đó sao? Ta bất quá chỉ là một nữ nhân mà thôi, không quyền không thế, cái gì cũng chưa từng làm, vì sao phải đem việc này tính lên trên đầu ta?"

Trong lòng ta bốc lửa, lạnh lùng đáp lễ:

"Lỗi của cô ngay bởi cô cái gì cũng chưa từng làm! Trước đây khi hai vị thủ lĩnh đều săn đón cô, cô vì sao không lựa chọn rõ ràng trong bọn họ? Vô luận cô chọn bên nào, lấy tính tình của hai vị thủ lĩnh tất nhiên sẽ không tiếp tục tranh đoạt. Thế nhưng cô không có, bên nào cô cũng luyến tiếc buông bỏ, mới có sự tình về sau. Đó không phải lỗi của cô thì là cái gì? Phải biết nam nhân cô xem trọng không phải người bình thường, bọn họ đều quyền cao chức trọng thân gánh trách nhiệm nặng nề, sự do dự của cô chính là nguyên nhân căn bản của bi cục về sau. Không nên dùng cái gọi là tình yêu để mượn cớ, trên thế giới không phải chỉ có tình yêu mới vĩ đại."

"Ngươi nói dễ nghe như vậy, bất quá chỉ bởi vì chính ngươi chưa gặp phải thời điểm cần thiết lựa chọn mà thôi, ngươi căn bản không biết sự thống khổ khi từ bỏ người mình yêu!" (Câu trên của bà cô này nghe xong gật gật tán thành, câu này nghe xong mặt đầy hắc tuyến…. =_=||||||| Bà cô này yêu 1 lúc 2 ng‘ sao???)

"Ai nói tôi chưa từng gặp phải? Cô thực cho rằng trên thế giới chỉ có một mình cô biết tư vị của tình yêu sao? Tôi chỉ có thể nói cô vào thời điểm nên buông tay còn muốn cầm lấy không bỏ, sau cùng dẫn tới hậu quả như thế, khó tránh quá mức ích kỷ. Không có tình yêu của bất luận kẻ nào có thể lấy sinh mệnh của người khác để làm cái giá phải trả."

"Ta…. Ta về sau không phải cũng bồi thường bằng tánh mạng của chính mình sao!? Ngươi có quyền lợi gì còn nói ta sai?"

"Ha ha, thực vậy sao? Vậy vì sao hai vị thủ lĩnh cùng người hầu cận của bọn họ vốn đã chuẩn bị ký hiệp ước đình chiến lại chết ở chỗ này đây?"

Cương thi không nói, sự trầm mặc của cô ta dẫn tới sự chú ý của Berdu. Berdu không ngu ngốc, hắn tự nhiên cũng nghĩ đến suy đoán của ta, quay đầu kinh hãi mà nhìn ta một cái. Hiện tại xem ra, sợ rằng thực bị ta đoán trúng.

"Hừ, ai kêu bọn chúng đều dự định vứt bỏ ta. Ngay từ đầu đều nói yêu thích ta yêu thích ta, thế nhưng tới cùng thì sao? Nói rất dễ nghe, cái gì để cho ta tự mình quyết định! Ta biết, bọn chúng đều cảm thấy ta là một phiền phức, những tộc nhân của bọn chúng đều nói ta là yêu nghiệt, bọn chúng không muốn tộc nhân khó xử, liền đều không cần ta. Ha ha a, thực cho rằng ta nhìn không ra sao? Tất nhiên là như thế, ta liền khiến cho tất cả những kẻ đó đều chết đi, chết đi! Ta chết, lại khiến cho bọn chúng cũng chết theo ta, chiến tranh tự nhiên sẽ tiếp tục, thẳng đến khi người của Sydow cùng German đều chết hết mới thôi! Ta còn muốn nguyền rủa hai nhà đó, hậu đại của bọn chúng vĩnh viễn bị vận rủi quấn thân! Ha ha, ha ha ha!"

Tay cầm đao của Berdu đang phát run, thì thào mà nói: "Nguyên lai là như vậy, nguyên lai là như vậy…"

Nhìn dáng vẻ của hắn, trong lòng ta run rẩy, ánh mắt kia hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

"Berdu?…. Berdu, quan tài dưới chân cương thi kia rất có thể có tác dụng tăng lực lượng cho cô ta, muốn đánh trước tiên chém vật kia đi."

Berdu căn bản không quay đầu lại, vù một tiếng liền nhào tới. Nhóm kỵ sĩ thủ hạ của hắn cũng lần lượt nghênh tiếp đám xương còn lại. Ta thở dài, hắn căn bản không nghe vào lời nói của ta. Thôi đi, việc này vẫn là để ta đến làm đi.

94. Quyển 4 - Chương 23: Tiết 23

Editor: Toujifuu

***

Chuyện sau đó, không ngoài việc đánh theo quy trình sẵn có. Quá trình cụ thể ta sẽ không nói tỉ mỉ, nói chung sau cùng dưới sự nỗ lực của ta, Berdu cùng nhóm kỵ sĩ, nữ quỷ biến thành cát bụi. Ta không biết sau cùng Berdu có tìm được bảo tàng hắn cần hay không, khi nữ quỷ ngã xuống nhiệm vụ của ta liền kết thúc. Trong nháy mắt bị truyền tống ra, ta nghe thấy Berdu nhỏ giọng mà nói tiếng "Cảm tạ". Thanh âm kia, khiến cho đáy lòng ta nhẹ nhàng rung động. Sau khi nhiệm vụ kết thúc, ta đã nghĩ rất lâu. Đối với những lời mà nữ quỷ nói, về sau hồi tưởng lại kỳ thực ta nói cũng không phải lẽ thẳng khí hùng như thế. Khi tình yêu tan biến, nữ quỷ lựa chọn kết cục mọi người cùng nhau hủy diệt, mà ta thì sao? Lựa chọn để cho hắn vĩnh viễn thiếu nợ ta, trả giá đại giới như vậy mục đích duy nhất chỉ là muốn cho hắn ghi nhớ ta, vô luận chính hắn có phải nguyện ý hay không. Từ một phương diện nào đó mà nói, ta cùng nữ quỷ kia có bao nhiêu khác biệt đâu? Vì vậy cổ nhân người ta đã nói, một chữ tình là căn nguyên của hỗn loạn, thật đúng là không nói sai.

Ra khỏi đại điện, bên ngoài ánh nắng sáng ngời. Đứng ở cửa lớn, xa xa thấy trên cầu thang một người ngồi đưa lưng về phía bên này. Người nọ mặc một kiện trường sam ta nhìn rất quen mắt, tóc dài rối xù được một sợi dây màu xanh tùy ý buộc ở sau đầu. Ta vừa nhìn liền cười, tâm tình bỗng chốc trong sáng hơn. Đang muốn kêu anh ta, phía sau có người kêu ta:

"Du Nhiên, chờ một chút."

Xoay người lại nhìn, là một nam cung tiễn thủ cao cao. Áo đỏ, cung đỏ, tóc đen áo choàng, Chi Ảnh! Ta nhìn chăm chú vài lần thanh Phần Thiên Diễm Hoa Cung khiến cho ta trông mà thèm kia, hỏi:

"Tìm tôi có việc sao, Chi Ảnh?"

"Xem ra cậu nhận ra tôi, vậy vừa vặn. Tôi muốn tỷ thí với cậu một chút."

Ta dưới đáy lòng âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn Lăng Thiên đã giới thiệu hắn với ta, bằng không ta còn thực nhận không ra. Nhìn người này thực tâm cao khí ngạo, nếu như ta nói không nhận ra hắn sợ là sẽ đả thương tâm của hắn đi. Chờ một chút. Hắn nói cái gì?

"Tôi vì sao phải tỷ thí với cậu?"

Ta đánh giá hắn trên dưới, chẳng lẽ người này giống tên người điên Lăng Thiên kia là một cuồng nhân đánh nhau?

"Tam đại cơ bản của cung tiễn nhanh, độc, chuẩn, tôi lấy một chữ độc. Mà cậu lại thiên hướng vào nhanh. Tôi muốn xem một chút nhanh của cậu cùng độc của tôi cái nào mạnh hơn."

Chi Ảnh cùng ta đứng ở cửa lớn, rất nhanh dẫn tới sự chú ý của người chơi khác. Chỉ bằng thời gian mấy câu nói đó. Xung quanh đã bị vây một vòng người. Ta cúi đầu cười, Chi Ảnh này nếu như không phải không nghĩ tới hậu quả hắn làm như vậy, thì là cố ý chọn địa phương này. Bất luận loại nào, ta đều không có dự định ở trước mặt công chúng cùng người khác tỷ thí tự lộ của cải. Hình như sau khi theo Lăng Thiên ta cũng học được loại thói quen tốt "giấu nghề" này.

"Tôi sẽ không tỷ thí với cậu." Ta phất tay ngừng lời nói của Chi Ảnh, tiếp theo nói:

"Thứ nhất. Cậu cấp chín mươi chín, tôi chỉ có hơn bảy mươi, chúng ta căn bản không cùng một cấp bậc, cậu làm như vậy không cảm thấy có hiềm nghi lấy lớn hiếp nhỏ sao? Thứ hai, cung tiễn kỳ thực là một môn kỹ nghệ rất phức tạp, nó phát triển nhiều năm như vậy, tự nhiên sẽ có rất nhiều kỹ xảo cùng lưu phái bất đồng, vô luận là tiễn độc của cậu hay là tiễn nhanh của tôi, đều chẳng qua là một loại trong đó mà thôi. Phương hướng tu luyện bất đồng sẽ hình thành tiễn thuật phong cách bất đồng. Tiễn thuật có đặc thù bất đồng dưới trường hợp bất đồng tác dụng phát huy cũng không chỉ có một loại, chúng ta cũng không thể chỉ lấy một loại hình thức để luận định nó. Có người từng nói với tôi, thời điểm bắn tiễn không nên chỉ suy nghĩ riêng về tình huống của chính mình. Còn phải suy nghĩ nhân tố bên ngoài, đôi khi tiễn độc của cậu có thể trong vạn quân lấy được thủ cấp thượng tướng. Mà có thời điểm tiễn nhanh của tôi lại có thể cho địch nhân của tôi đả kích nhiều nhất. Ai mạnh ai yếu là phải phân tình hình mà định. Vì vậy tôi cảm thấy vì tỷ thí mà tỷ thí thực sự không có bất luận ý nghĩa nào. Xin lỗi, bằng hữu tôi đang đợi tôi. Đi trước. Sau này nếu có cơ hội tôi hy vọng có thể hợp tác với cậu, mà không phải tỷ thí. Tái kiến."

Không đợi hắn trả lời, ta xoay người chạy tới chỗ kiếm sĩ cao lớn đang đứng trên cầu thang. Tiểu tử Lăng Thiên này, thật không nghĩ tới anh ta cư nhiên chạy đến nơi đây để chờ ta, khó có được làm một chuyện khiến người ta cao hứng nha.

"Lăng Thiên, anh đến đây lúc nào, chờ bao lâu rồi?"

Lăng Thiên nhỏ giọng ừm vài tiếng, nói:

"Tôi cũng vừa làm xong nhiệm vụ, thuận tiện qua xem cậu ra chưa. Nếu như cậu chưa ra, tôi liền chuẩn bị đi."

Anh ta còn chưa nói hết, hai cung tiễn thủ lên núi vừa vặn đi sát qua bên người chúng ta. Ta nghe một người trong đó nói với đồng bạn:

"Hắc, chính là hắn, ngày hôm qua tôi đến đã thấy, một kiếm sĩ chạy đến đại điện cung tiễn thủ của chúng ta mà ngồi, cậu nói có quái hay không."

Ta xì một tiếng cười ra, nhìn về phía Lăng Thiên, anh ta nhìn chung quanh, biểu tình trên mặt hình như có chút ngượng ngùng.

"Tôi cũng không phải tiểu hài tử, kỳ thực anh về nhà chờ cũng được a. Bất quá anh tới đón tôi tôi thật cao hứng."

Khóe miệng Lăng Thiên giơ lên, dường như tâm tình rất tốt.

"Ban nãy người kia là Chi Ảnh đúng không? Cậu ta tìm cậu làm gì?"

"Cậu ta muốn tỷ thí tiễn thuật với tôi, tôi không đáp ứng. Người đến người đi, tôi cũng không phải hầu tử, làm gì biểu diễn cho bọn họ xem."

“Cẩn thận ngày mai người ta ở trên diễn đàn nói cậu nhát gan chạy trốn.”

“Quản gì người ta, làm chuyện của mình thôi. Đúng rồi Lăng Thiên, tôi có việc muốn nói với anh.”

Lăng Thiên nghiêng đầu nhìn về phía ta. Ta lại đi xuống phía dưới vài bước, nghĩ nghĩ vẫn là quyết định nói thật:

“Thế này, qua mấy ngày tôi có thể phải ly khai một chút.”

“Vì sao? Trong nhà có chuyện?”

“Không phải. Tôi phải đi tham gia một hoạt động.”

Lăng Thiên nghĩ nghĩ, đầu mi giật giật, hỏi:

“Lễ mừng đầy năm kia?”

“Ừ.”

Lăng Thiên nhìn chằm chằm ta, đột nhiên hỏi:

“Cậu vẫn là quyết định muốn gặp bọn họ?”

Ta ngẩn ngơ, gật đầu:

“Đúng. Anh biết tôi là ai?”

“Điều này có gì khó đoán. Ở cùng với cậu lâu như vậy, nếu như tôi còn nhận không ra đệ nhất ngự thú sư thì tôi chẳng phải là tên ngốc sao? Chẳng lẽ trong lòng cậu tôi là một tên ngu ngốc? Hơn nữa cậu cũng không phải rất biết diễn kịch.”

Đúng vậy, ta đâu chỉ là không biết diễn kịch, căn bản ngay cả tư cách làm diễn viên cũng không có, bằng không trước đây có lẽ sẽ không kết thúc thảm đạm như vậy.

“Được rồi, kỳ thực cũng không phải hỏng bét như vậy, chí ít ngoại trừ tôi còn chưa có người nhận ra cậu không phải sao?”

Có thể là Lăng Thiên nhìn thấy sắc mặt ta có chút không đẹp, vội vàng an ủi ta. Ta thấy biểu tình đó của anh ta, đột nhiên cảm thấy buồn cười. Cái người này ngày hôm nay rất cổ quái nga, chuyên làm ra vài chuyện khả ái. Anh ta là chuẩn bị làm gì?

“Được rồi, tôi không sao. Cho dù bị người ta nhận ra cũng không có gì đáng ngại, bọn họ dù sao cũng không thể ăn tôi không phải sao? Được rồi, tôi muốn nói chính là chuyện này. Anh biết là được rồi, đến lúc đó thực muốn anh có thể xem xem tôi trước đây là oai hùng như thế nào. Hơn nữa nghe nói lần này sẽ mở ra cái gì mà Thăng Long Phi Phượng Các, tôi chính là nhóm đầu tiên được chọn vào đó. Chờ trở về tôi sẽ kể cho anh một chút quang cảnh trong đó.”

Lăng Thiên quét nhìn ta một cái, cười:

“Không cần cậu kể cho tôi, tôi tự mình đi xem cũng như nhau. Hơn nữa, đến lúc đó cậu đi nói không chừng còn có thể có kinh hỉ.”

Ta cực độ hoài nghi mà nhìn chằm chằm anh ta, cái người này khẳng định có chuyện gạt ta.

“Đừng nhìn nữa, nhìn nữa tôi cũng sẽ không nói.”

“Sẽ không phải là anh cũng sẽ tham gia lễ mừng đầy năm đấy chứ? Là người nào?”

“Không biết nga.”

Nhìn vẻ mặt đắc ý kia của anh ta, khẳng định là phải! Không sao, không nói thì thôi. Dù sao ta có toàn bộ danh sách thành viên tham gia, ta quay về tự mình tìm.

95. Quyển 4 - Chương 24: Tiết 24

Editor: Toujifuu

***

Trở lại Đông Long Thành, liên lạc với Ám Dạ. Hắn nói với ta nhiệm vụ mấy ngày nay đều đã được bố trí, tựa hồ còn chưa có gì tiến triển. Mặt khác Đông Long gần đây không yên ổn, xuất hiện rất nhiều ngưu quỷ xà thần, kêu chúng ta tự mình chú ý an toàn. Đây là đương nhiên, người thông minh trong trò chơi vĩnh viễn không phải ít, hiện tại ánh mắt nhìn chằm chằm chúng ta chỉ tăng không giảm

Khoảng chừng Ám Dạ bọn họ hiện tại cũng bận bịu, một bên là nhiệm vụ đại hình, một bên còn phải chuẩn bị chuyện lễ mừng đầy năm, chúng ta nói chờ sau lễ đầy năm hãy tiếp tục toàn lực làm nhiệm vụ.

"Lễ đầy năm……"

Ta nghĩ lại chuyện này trong lòng liền cảm thấy rất phức tạp. Đối diện hồ nước bích lục hít không khí nửa ngày, quay đầu lại thấy Lăng Thiên còn đang ở trong hoa viên chăm sóc mầm cây của anh ta. Ngây người ba ngày ở trong phó bản nhiệm vụ chức nghiệp, trở về thấy hạt giống mà anh ta trồng cư nhiên thực sự nảy mầm. Ta kinh ngạc mà chuyển quanh nó vài vòng, ngơ ngẩn không nhìn ra được đây là cây gì (Người ta mới trồi lên được một nhánh mầm nhỏ, ngươi có thể nhìn ra được mới có quỷ). Lăng Thiên thần bí mà phân một khối đất không nói cho ta biết, một lòng chiếu cố vật nhỏ đó. Còn đặc biệt triệu Tiểu Hắc, Ám Ảnh, Tiểu Bạch, Tiểu Bích qua uy hiếp một trận, nghiêm lệnh không cho phép chúng nó thương tổn đến cây mầm nhỏ này, còn phải làm thủ vệ, giúp anh ta trông coi không cho phép mấy thứ nào khác đến động. Ta ở bên cạnh lắc đầu, chẳng lẽ đó là bảo bối gì hay sao?

"Aiz, Lăng Thiên, tôi out trước."

Lăng Thiên rốt cục ngẩng đầu nhìn ta:

"Mấy ngày tới cũng không lên?"

"Ừm, tôi muốn nghỉ ngơi một chút."

"Cũng tốt. Tôi sẽ bắt chặt thời gian trước lễ đầy năm liên hệ với mấy tiểu tử kia."

"Anh tốt nhất có thể lập ra được một kế hoạch cụ thể. Xong lễ đầy năm tôi tính toán nhiệm vụ này sẽ lập tức khởi công, đến lúc đó bố trí lại nói không chừng sẽ muộn."

"Tôi tận lực. Lần này tôi ngược lại muốn xem tiểu tử Địa Ngục Hỏa kia còn có thể chơi ra được mánh khóe gì nữa."

"Được, chúc anh may mắn. Đi đây."

Ta phất phất tay, out ra khỏi trò chơi.

Bên ngoài khí trời rất tốt, ánh nắng rực rỡ. Bò ra từ trong giường trò chơi. Lấy áo ngủ bên cạnh qua khoác lên đi đến bên cửa sổ. Hiện tại là sau giờ ngọ, mặt trời không nhanh không chậm di chuyển trên đỉnh đầu, từ chỗ ta nhìn ra tiệm mì nhỏ dưới lầu đối diện con phố đang làm ăn rất khá. Hình như từ sau khi ta vào lại trò chơi ta cũng rất ít thấy cảnh tượng như vậy. Hiện tại nhìn, lập tức khiến cho ta hoài niệm lại mì sợi thịt bò của ông chủ tiệm mì nhỏ. Hút hút nước bọt. Ta nhanh chóng chạy vào phòng tắm rửa mặt chải đầu, thay y phục, chuẩn bị đi thỏa mãn cơn thèm. Đi tới cửa nghĩ nghĩ, lại quay người cầm card ngân hàng cùng chứng minh nhân dân, ta dự định đem kim tệ trong trò chơi chuyển hết vào tài khoản ngân hàng.

Mì thịt bò của ông chủ vẫn ăn ngon như trong trí nhớ, ta sùm sụp sùm sụp ăn một tô lớn. Cảm thấy mỹ mãn mà đi bộ đến con phố phụ cận. Lại nói tiếp ở chỗ ta thực hẻo lánh, vừa vặn ở ngay bên góc trên cùng của thành phố, đi ra tiếp nữa chính là khu kết hợp thành thị nông thôn. Thông thường mà nói nơi đây đều là một số giai tầng bình dân, tiêu chuẩn cuộc sống chỉ là bậc trung của thiên hạ. Bởi vậy, thương nghiệp gì gì đó thực sự là thập phần không thịnh vượng. Lấy một ví dụ mà nói đi, ở đây hẻm nhỏ không ít, đường lớn không nhiều, có mấy cái còn không dài. Siêu thị khu này tổng cộng chỉ có hai cái mỗi cái không vượt quá hai trăm mét vuông, ngân hàng cũng chỉ có hai chi nhánh nho nhỏ của hai nhà ngân hàng đối thủ một mất một còn đối cửa mở cửa vạn năm bất biến Kiến Thiết cùng Công Thương. Giao thông công cộng ngang

qua phụ cận nhà ta chỉ có một. Ta muốn đi trung tâm thành phố mua món gì lớn ít nhất phải chuyển hai lần xe, về phần taxi vậy càng thiếu, còn không bằng ngồi giao thông công cộng. Ngươi nói xem bên trong một cái ngóc ngách như thế đột nhiên xuất hiện một chiếc limo cao cấp. Vậy thứ đó sẽ chói mắt bao nhiêu a. Kia không phải sao, ta khó có được xuất môn một chuyến thật đúng là cho ta gặp phải một chiếc. Lắc lư hai lượt đi đến Kiến Thiết nho nhỏ kia. Ta trong lòng tính toán lần này chuyển kim tệ ra cộng thêm phí hình tượng đại diện mà Kim Hoa quốc tế cấp cho trước đó. Trong card của ta có thể đến con số năm mươi vạn. Theo hiện tại con số này mà nói không tính là nhiều, bất quá cũng có thể đủ cho ta làm sâu gạo nhiều năm. Hơn nữa hiện tại không phải ta vẫn còn kiếm tiền trong trò chơi sao? Vậy tiền này có thể giữ lại về sau vạn nhất mua món gì lớn các loại, cũng có thể dùng được. Nghĩ nghĩ hình như ta cũng đã phát triển thành giai cấp có tiền tiết kiệm a, trong lòng không khỏi có chút đắc ý. Bên này đang cao hứng, đi đến cửa Kiến Thiết bỗng nhiên bị một chiếc xe làm lóa mắt một chút.

Kỳ thực ta không hiểu xe nhiều, tự mình biết không có thực lực mua vì vậy cũng không đi nghiên cứu. Thế nhưng chiếc xe này ta không cần nghiên cứu cũng biết là hàng cao cấp. Vô luận là kiểu dáng hay màu sắc đều đạt đến một mức xinh đẹp, hơn nữa phối trí bên trong thoạt nhìn rất xa hoa cùng cái thứ khiến cho ta nhìn rất quen mắt kia, ở trên TV thường thường xuất hiện, trên cơ bản được xưng là tiêu chí xe chuyên dụng của hào môn nhà giàu, ta nhìn ở trong mắt mà nước bọt tí tách chảy a, này đến cùng là bao nhiêu tiền nha! Nếu không phải trong xe có người, có lẽ ta sẽ nhào lên hảo hảo gần gũi tham quan học tập thứ khó gặp này một chút. Đáng tiếc người bên trong hình như không quá hữu hảo, ta chỉ nhìn một chút như thế, tên ăn mặc kiểu tài xế kia còn trừng mắt nhìn ta kìa.

"Được rồi được rồi, tôi không nhìn là được chứ gì." Trong lòng nói thầm, ta xoay người đi hướng mục tiêu nguyên bản. Những người này cũng thực sự là, không muốn để cho người khác nhìn thì đừng khai ra a, tối thiểu cũng đừng chạy đến loại địa phương nhỏ này, ở đây đều là những bách tính ít thấy được xa xỉ phẩm cao cấp, đương nhiên sẽ hiếu kỳ a.

Khi vào cửa, ta cùng hai nam nhân đi lướt qua nhau. Âu phục cao cấp, vóc dáng cao lớn, ta vô ý thức quay đầu nhìn bọn họ đang đi hướng chiếc xe cao cấp kia. Yo, đoàn người "tam cao" (3 hạng mục cao: bằng cấp cao, thu nhập cao, địa vị cao). Những người này không phải là chủ quản cấp cao của Kiến Thiết xuống thị tra đấy chứ? Chỉ bằng một ý niệm này trong đầu, nam nhân âu phục màu xám bạc đi đến bên cạnh xe kéo mở cửa lên xe vừa vặn quay đầu đối mắt nhìn ta một cái. Trong lòng ta nhảy dựng, người này thoạt nhìn rất quen mắt.

Ngơ ngác mà đứng ở cửa suy nghĩ một hồi lâu, nam nhân này hơn ba mươi tuổi, ngũ quan đoan chính rất tuấn lãng, có loại khí chất lạnh lùng cường thế, loại hình nhân vật tinh anh chủ quản cao tầng vẻ mặt nghiêm túc, trong đôi mắt có thể nhìn ra sự tự tin, cao ngạo, mệnh lệnh mười phần. Ưm, hình như chưa từng gặp qua hắn a, người như thế nếu đã gặp mặt hẳn là sẽ không quên đi. Vỗ vỗ đầu, trực tiếp đem cái người không thuộc về vòng tròn cuộc sống của ta kia vứt ra sau đầu, hiện tại trọng yếu nhất là gửi tiền của ta xong đã, điều này quan hệ đến vấn đề cuộc sống của ta a.

Chiều nay tâm tình của ta đều vô cùng tốt, gửi tiền xong lại giết đến siêu thị mua một đống đồ sống, thức ăn quen thuộc, ngâm nga một bài hát về nhà hảo hảo ăn một bữa. Đối với trận náo nhiệt ngày mai sắp sửa đến kia, ta cư nhiên cảm thấy không còn khẩn trương như trước nữa. Ta tự so sánh trong tâm lễ mừng đầy năm ngày mai, so với sự khẩn trương khi đối mặt Diệu Dương, hình như hứng thú của ta đối với việc nhìn thấy Lăng Thiên trước đây lớn hơn một chút. Đây có lẽ là một chuyện tốt? Ha ha, không biết Lăng Thiên "kiếp trước" đến tột cùng là ai, mà tham gia lễ mừng đầy năm đều là nhân vật đứng đầu a.

Buổi tối nay, ta ngoài ý muốn bình tâm tĩnh khí một đêm không mộng, vừa ngủ liền đến bình minh. Khi ánh nắng vàng kim rơi trên mặt ta mở mắt. Đúng tám giờ, ta nằm trên giường trò chơi, bình tĩnh mà nói với bản thân: Diệu Dương, lần này để cho chúng ta chân chính, chấm dứt đi.

96. Quyển 4 - Chương 25: Tiết 25

Editor: Toujifuu

***

Tiến vào giao diện đăng nhập, trước mắt ta xuất hiện hai nhân vật có thể chọn. Trong đó thanh niên thanh tú mặc trường bào lụa trắng kia khiến người ta vô cùng hoài niệm.

Ta đi tới trước mặt Mạc Ly, ánh mắt y cong cong mà mỉm cười, trước đây mỗi lần ta cười như thế Tiểu Vũ sẽ ôm ta nói "Thực đáng yêu", Diệu Dương cũng sẽ nhìn ta nhiều thêm vài lần. Hiện tại chính mình thấy biểu tình này, có vẻ thực sự không tồi nga. Ngày nào đó cũng để cho Lăng Thiên nhìn xem? Hơn phân nửa hắn sẽ nói ta cười rất ngốc đi. ___ Hơn nữa dung mạo của Du Nhiên đã bị điều chỉnh xuống, có lẽ cũng làm không ra được vẻ mặt đáng yêu như thế.

"Đây là nhân vật đặc biệt chỉ có thể dùng cho hiện trường đặc biệt có thời gian hạn chế, xin hỏi có chọn hay không?"

"Mạc Ly" hỏi, ta thu hồi ý nghĩ cổ quái trong đầu, đi đến chỗ y, thân ảnh của Mạc Ly tựa như nước trải ra trên người ta, tiếp theo trong nháy mắt ta xuất hiện ở một cửa vào cực đại.

Trụ cửa thô to màu đỏ son đạt trăm mét thẳng tắp chỉ lên trên, mặt trên chạm khắc tường vân, phi long, cũng tô điểm sơn kim, khảm nạm bảo thạch. Dưới chân chính là sàn nhà dương chi bạch ngọc tốt nhất trải thành, đèn cung đình bằng lưu ly năm màu cực đại chỉnh tề sắp đặt hai bên con đường rộng, bài trí theo phong cách mây mù mờ ảo như điện phủ trong thiên cung. Tiên cầm nhẹ nhàng bay lượn, tiên nhạc nhè nhẹ du dương, nói nơi này là tiên giới Ngọc Hoàng bảo điện cũng sẽ không khiến người ta có nửa điểm kinh ngạc. Ta líu lưỡi, này thật đúng là khí phái a, đi trên quảng trường tiền điện rộng lớn ta cảm giác bản thân tựa như một con kiến nhỏ.

Nhìn nhìn trái phải, người tới còn chưa phải quá nhiều. Phương Vũ kêu ta đúng tám giờ đến, bất quá theo ta biết hoạt động chín giờ mới bắt đầu, vì vậy hiện trường có hai ba con mèo nhỏ cũng là bình thường. Ta ngóng nhìn chính điện xa xa như là ở chân trời, phân vân là phải đi nơi đó sao? Hình như phải đi rất lâu a…

"Mạc Ly!"

Nghe tiếng quay đầu lại, một tráng nam xuất hiện. Không đúng, không thể nói là tráng nam, nhìn kỹ lại vóc người người ta vẫn rất thon dài. Chẳng qua mặc một kiện giáp rất "cường tráng", lại để mặt râu ria, khiến người ta có ảo giác.

"Cái kia. Xin hỏi anh là?"

Ta cảm thấy rất ngượng ngùng. Ta biết hiện tại rất nhiều người nhận ra ta (Nói thừa, đặc tả gương mặt của Mạc Ly trong quảng cáo bị đặt nơi phố lớn ngõ nhỏ truyền bá lâu như vậy. Muốn không nhận ra cũng khó), thế nhưng ta không nhận ra bọn họ nha, chung quy cảm thấy người ta chào hỏi ngươi ngươi lại kêu không ra được tên người khác rất không tốt. (Vị bạn học này còn hoàn toàn chưa có tự giác trở thành danh nhân, một ít thói quen của "danh nhân" còn chưa bồi dưỡng ra được).

Nam râu ria trừng mắt, nói:

"Là tôi. Tôi dạng này đúng thật là biến hóa rất lớn. Bất quá thanh âm vẫn có thể nghe ra được chứ."

Mắt ta càng trừng càng lớn, chỉ vào anh ta kêu to một tiếng:

"Lăng…"

Nam râu ria đưa tay che miệng ta, nhỏ giọng nói:

"Không nên kêu tôi tên đó."

Ta ngô ngô hai tiếng, dùng sức gật đầu, đem cái tay che hơn phân nửa khuôn mặt ta kéo xuống:

"Thật là anh a? Anh cái dạng này…"

Ha ha cười vài tiếng, thực sự không thể nhịn được hiếu kỳ:

"Anh kiếp trước này kêu là gì? Khẳng định là đẳng cấp vô danh. Còn có, bộ dáng nào mới là hình tượng vốn có của anh a?"

"Cậu hiện tại có thể kêu tôi Thiên Kiếm. Dạng này là tôi đã điều chỉnh qua, nói đến thì hình tượng Lăng Thiên hẳn là gần hiện thực hơn."

Thiên Kiếm bị ta cười đến khó chịu, nhếch lông mi trừng mắt. Ta vội vàng làm ra bộ dáng nghiêm trang. Cố gắng nín tiếu ý xuống. Quay đầu nghĩ lại, tên Thiên Kiếm này hình như không có trong danh sách lễ mừng đầy năm ta lấy được a? Chẳng lẽ…

"Thiên Kiếm, sẽ không phải anh cũng là một trong ba khách mời đặc biệt đấy chứ?"

Thiên Kiếm hừ hừ:

"Phát hiện rồi? Không ngốc a. Tôi chờ lát nữa cũng phải cùng với cậu tiến vào Thăng Long Phi Phượng Các."

"Thì ra là thế. Khó trách tôi nhìn danh sách cảm thấy người nào cũng không giống anh. Aiz, Thiên Kiếm. Thiên Kiếm. Tên này hình như tôi đã nghe qua a."

Ta gõ gõ đầu, lúc nào nhỉ? Thiên Kiếm bắt lấy tay ta. Lầu bầu:

"Gõ nữa sẽ càng ngốc." XD

~~Không để ý tới anh ta, ta ban nãy linh quang chợt lóe hình như nhớ tới cái gì. Đúng rồi, là lúc đó!

"Thiên Kiếm, tôi đã nói thế nào quen như thế! Người đầu tiên tiến vào trò chơi chính là anh đúng không?"

Thiên Kiếm sửng sốt, nói:

"Chuyện lâu như vậy, cậu thực nhớ kỹ a?"

Hắc hắc, trí nhớ của ta luôn luôn rất tốt.

"Còn có phó bản đầu tiên trong trò chơi cũng là anh mở ra đúng không? Thuận tiện thông qua nó luôn."

Biểu tình của Thiên Kiếm quái quái, nhỏ giọng nói:

"Tên của tôi tổng cộng chỉ từng xuất hiện qua hai lần như thế vào thời điểm bắt đầu trò chơi, đã hơn một năm, cậu thế nào đều biết hết?"

Ha, anh ta xấu hổ! Đây chính là phát hiện lớn nha. Biểu tình của ta phải nói là đắc ý:

"Bị tôi phát hiện rồi đúng không, aiz anh lẩn trốn không tồi a, về sau thật đúng là chưa từng thấy lại tên của anh, tôi còn thực thiếu chút nữa nghĩ không ra. Nói mau, anh làm cái gì được đưa vào Thăng Long Phi Phượng?"

"Ừm, chờ lát nữa người điều khiển chương trình sẽ nói."

Ta chuyển tới trước mặt anh ta, trừng nhìn anh ta chớp cũng không chớp. Thiên Kiếm vài giây sau liền bại trận.

"Được được được, tôi nói tôi nói! Cũng chỉ có mình cậu, nếu người khác trừng tôi như thế, hừ!" (he he, bao che a bao che)

"Không được chuyển hướng chủ đề."

"Kỳ thực cũng không làm gì, khối Kiến Thành Lệnh đầu tiên là tôi đánh ra, chính là khối Thiên Hạ Bang đấu giá mua được, về sau không phải bọn họ xây thành thất bại mới đến phiên Đông Long các cậu làm đệ nhất sao? Trận chiến tranh loại nhỏ thể nghiệm trò chơi khi trò chơi vừa mới bắt đầu không bao lâu kia còn nhớ rõ không? Bộ lạc phản loạn trong nhiệm vụ kia trước khi quan binh chạy tới tôi đã đến trước giết hết bọn chúng, được một chức vị võ quan trên danh nghĩa, nghe nói là người chơi đầu tiên có chức nghiệp quan, cũng chỉ là một hư danh. Còn có người chơi tông sư đầu tiên cũng là tôi, chẳng qua là một kỹ năng phụ trợ của kiếm sĩ, người biết đến cũng không nhiều. Hệ thống kỳ thực có thông báo, bất quá tôi đem tên

ẩn đi. Mặt khác hình như còn có mấy cái đệ nhất nữa, đều không phải là chuyện lớn gì, tôi cũng không chú ý. Ai biết bọn họ còn đem mấy chuyện cũ năm xưa đó đào hết ra nói."

Ta nghe thấy mà sửng sốt, này còn có phải là người hay không nha, một chuỗi đệ nhất, khó trách có thể đi vào Thăng Long Phi Phượng. Người này cũng giấu đến quá tốt rồi, như vậy mà chưa từng bị người ta đào ra? Vỗ vỗ vai anh ta, ta coi như phục rồi.

"Anh thật đúng là tài giỏi, quả nhiên là một đại nhân vật."

Vẻ mặt Thiên Kiếm không chút nào để ý nói:

"Những điều đó đều không tính là gì, cộng lại cũng không lớn bằng một hồi động tĩnh kia của cậu a. Ngay cả thần thú đều để cậu gọi ra, cho tới bây giờ hình như còn chưa có người thứ hai có thể làm được đúng không? Nhiệm vụ trăm cấp còn chưa có người làm qua. Hơn nữa, hiện tại tuyệt đối là danh khí của cậu lớn hơn nhiều. Cậu xem, tất cả những người đó đều đang nhìn cậu. Tôi tính toán nếu chúng ta không đi, chờ lát nữa cậu sẽ bị người vây lại đòi kí tên."

Ta quay đầu nhìn, a, thực đúng vậy. Lúc này càng ngày càng nhiều người, hình như không ít người đều phát hiện ra ta. Bất quá cũng không đáng sợ như Thiên Kiếm nói, người tới nơi này đều là nhân vật đứng trên đỉnh kim tự tháp trong trò chơi, bọn họ khẳng định sẽ không làm ra chuyện mất thân phận. Huống hồ trời biết tình huống hiện tại nơi này có phải cũng bị phát sóng trực tiếp ra ngoài hay không.

"Được rồi, vậy chúng ta đổi chỗ khác là được. Anh biết đi nơi nào không? Hoàng cung bên kia hình như còn chưa mở nha."

"Cái đó hẳn không phải là hoàng cung đi? Mặc kệ nó. Tôi biết chúng ta hiện tại có thể đi nơi nào. Ban nãy khi tôi tới dạo qua một vòng đã tìm được một chỗ."

Thiên Kiếm kéo ta chuyển tới chuyển lui giữa những cây cột của quảng trường bạch ngọc, một tòa cửa truyền tống màu bạc xuất hiện ở trước mắt.

"Nào, cái này có thể đưa chúng ta đi phòng nghỉ. Bên trong có rất nhiều gian phòng, tự mình chọn một cái là được."

Còn có loại địa phương tốt này? Đương nhiên phải đi xem xem.

Đạp lên cửa truyền tống, một cửa ra khác quả nhiên có một loạt cánh cửa màu đỏ son. Có đóng có mở, đóng hẳn là có người tới trước, chúng ta chọn một gian phòng mở cửa đi vào, ghế êm khắc hoa, bàn trà sơn đỏ, trang trí hoàn toàn phong cách Trung Quốc cổ phi thường xinh đẹp. Trên tường bên cạnh khảm nguyên một khối thủy tinh, ta đoán là dùng để xem hoạt động truyền hình trực tiếp lát nữa.

Ta vừa vào cửa liền nhào tới bên cạnh bàn, mặt trên bày không ít trái cây khiến cho ngón trỏ ta đại động, một ít trong đó còn là loại trân quý thập phần hiếm thấy. Thiên Kiếm tựa hồ bất đắc dĩ mà thở dài, tự giác đi phía sau chuẩn bị đóng cửa, bỗng nhiên một thanh âm phi thường kinh ngạc kêu ta:

"Mạc, Mạc Ly?!"

Vô ý thức quay đầu lại, theo khe cửa thấy mấy người của Đông Long đứng ở ngoài cửa, người đi đầu chính là Diệu Dương. Còn muốn nhìn thận trọng chút, khe hở kia đã bị Thiên Kiếm khép lại.

"Muốn mở cửa để cho bọn họ vào không?"

Thiên Kiếm rất nghiêm túc hỏi ta. Ta ngơ ngác mà nhìn chằm chằm cửa một hồi lâu, lắc đầu:

"Thôi đi, chờ lát nữa đều sẽ gặp. Hơn nữa…. Hơn nữa tôi hình như cũng không có gì muốn nói với bọn họ. Xem xem là được rồi."

"Vậy ăn trái cây của cậu đi."

Thiên Kiếm cười một chút, ly khai cửa bước qua.

97. Quyển 4 - Chương 26: Tiết 26

Editor: Toujifuu

***

Thông thường loại hoạt động cỡ lớn này đều sẽ làm gì gì đó giống như đại điển, phần đầu lộn lộn xộn xộn một đống lớn nói chuyện thế này nghi thức kiểu kia, tất cả đều là mấy mánh lới, ta xem mà ngáp dài, may mắn hội trường chính được bố trí có chút sáng ý, mới coi như không khiến ta thất vọng cực độ.

Hội trường chính nhìn từ trong thủy tinh, chính là cái quảng trường cực lớn lúc trước ta đứng. bất đồng với lúc trước ở chỗ, trung gian quảng trường nguyên bản trống trải dâng lên vài hàng ghế trôi nổi, phía dưới được đám mây nâng lên, cách mặt đất khoảng chừng ba thước. Mấy cái ghế đó chia làm vài đoạn, vừa vặn vây thành một hình tròn rất to, ta chỉ nhìn sơ một chút cũng thấy có trên dưới trăm cái, bày thưa thưa thớt thớt trên quảng trường cỡ siêu lớn. Ngẫm lại người chơi trong trò chơi này chỉ đại lục phương đông thôi cũng có vài trăm triệu, mà chỉ chọn ra trăm đại biểu, làm một trong số đó, ta có phải nên cảm thấy vinh hạnh hay không đây?

Khán giả cũng có, hơn nữa so ra thì khách mời còn nhiều hơn, nghe nói bên ngoài vé của đợt lễ mừng này đều đã lên tới tận giá trên trời còn không có mà bán. Chỗ ngồi của bọn họ còn cao hơn, rậm rạp như ong mật vây thành một vòng lớn hơn cao cao ở trên trời bay a bay….. Thật muốn hỏi bọn họ xem ở trên đó có cảm giác gì.

Thật vất vả đợi đến khi mở màn xong, kịch chính lên đài. Nêu ra những cao cao thủ trong trò chơi, lấy ra người nào cũng đều có thể khiến cho các người chơi kinh thán một trận, hiệu quả cũng không kém hơn nửa điểm so với minh tinh điện ảnh bên ngoài, đương nhiên không thể tùy tùy tiện tiện mà ngồi cho xong chuyện, còn phải có quá trình giới thiệu, thuận tiện cũng để cho mọi người có thể thét chói tai vài tiếng biểu đạt một chút tình cảm ngưỡng mộ. Công ty trò chơi cũng là nghĩ như vậy, vì vậy đặc biệt an bài một trình tự lên đài, đọc tên từng nhóm khách mời thì là từng nhóm đi ra. Kết quả ta xem đã hiểu, khó trách bọn họ phải xếp chỗ ngồi thành từng đoạn từng đoạn, có lẽ là xếp dựa theo chức nghiệp. Top mười của các chức nghiệp chiến đấu lần lượt ngồi cùng nhau, chức nghiệp sinh hoạt ngồi một chỗ khác, còn có chưởng môn mười đại bang hội trong trò chơi ngồi một chỗ….. Có một chỗ chỉ có ba cái ghế. Ta đoán hơn phân nửa là an bài cho ba "khách mời thần bí " ta cùng Thiên Kiếm. Như vậy cũng tốt, miễn cho ta lát nữa không biết nên ngồi ở đâu.

Kiếm sĩ, thích khách, cung tiễn thủ, đạo sĩ, ngự thú sư, nhạc sĩ….. Nhóm khách mời nhất nhất ngồi xuống, ta lôi kéo Thiên Kiếm đứng ở trước thủy tinh nhận mặt từng người. Kết quả phát hiện anh ta cư nhiên nhận ra được nhiều hơn so với ta, chẳng lẽ nhận người cũng là một trong những học vấn thiết yếu của mấy người làm lão đại bọn họ?

Khi Diệu Dương lên đài. Toàn trường tiếng vỗ tay như sấm dậy, bởi vậy có thể thấy được danh vọng của hắn cao bao nhiêu. Ta thấy hắn ngồi ở cái ghế đầu tiên hàng chưởng môn, tuấn mỹ phi phàm uy thế tự lộ, như khối nam châm hấp dẫn ánh mắt toàn trường. Than nhẹ một tiếng, đến bây giờ ta vẫn cho rằng nam nhân như vậy, là không ai có thể không bị hấp dẫn, đáng tiếc hắn chung quy không thuộc về ta.

"Than thở cái gì, hắn không nắm chặt cậu là thất bại của hắn, sẽ có thời điểm tiểu tử hắn hối hận." (yoooo!!!! Anh Thiên a! Nói hay!)

Bàn tay to của Thiên Kiếm theo quán tính lại xoa lên đầu ta, trong lòng ta nhảy dựng, anh ta đến tột cùng đã biết bao nhiêu?

"Anh ban nãy nói cái gì nắm hay không nắm chặt?"

"Diệu Dương kia a, cậu không phải thích hắn sao? Tuy rằng tôi không biết hai người đã xảy ra chuyện gì, bất quá nhìn ánh mắt của cậu cũng có thể đoán ra được hơn phân nửa. Hơn nữa….. Nói chung cậu hoàn toàn không cần thương tâm khổ sở vì tiểu tử đó, về sau sẽ có người đối với cậu còn tốt hơn trăm nghìn lần so với tiểu tử đó." (hờ hờ)

"A. Rõ ràng như thế sao? Mệt tôi còn tưởng rằng không ai có thể nhìn ra được."

Ta cười khổ, ngay cả người chỉ ở chung mấy tháng cũng đã nhìn ra, vậy bọn họ có phải đã sớm biết hay không đây? Diệu Dương trước đây lại dùng tâm tình thế nào để ở chung với ta?

"Cậu cũng không cần lo lắng. Cũng không phải tất cả người đều có thể nhìn ra, cậu giấu vẫn rất tốt. Tôi phát hiện được là bởi vì chúng ta mỗi ngày đều ở cùng nhau. Hơn nữa cậu ngốc như thế. Trong đầu đang suy nghĩ cái gì thông thường đều không thể gạt được tôi."

Ta cho dù ngốc thế nào cũng nghe ra được trong lời này còn có ý khác. Ngẩng đầu nhìn hướng nam nhân cao lớn bên cạnh, vẻ mặt râu ria kia khiến cho ta thấy không rõ vẻ mặt của anh ta. Thiên Kiếm nghiêng đầu đi không chịu nhìn ta. Chỉ vào thủy tinh nói:

"Đến chúng ta rồi. Tiểu tử kia là khách mời thần bí thứ ba."

Ta giương giương miệng, rốt cục vẫn không tiếp tục truy vấn. Theo câu chuyện của Thiên Kiếm, ta cũng nhìn về phía màn hình thủy tinh, người chủ trì bên trong kia đang miệng lưỡi lưu loát mà giới thiệu vị "khách mời thần bí " thứ nhất. Ta nghe xong một chút, quả nhiên từng trải của tiểu tử này cũng không phải người bình thường.

"… Hắn là người đầu tiên, cũng là người duy nhất từ trước đến nay đi khắp hết thảy địa đồ của đại lục phương đông, cũng đem nó vẽ thành bản đồ địa hình hoàn chỉnh của Đông đại lục. Vì mục tiêu hắn lựa chọn, sau cùng thậm chí còn dũng cảm nhảy xuống từ trên biển mây vô tận! Tuy rằng hắn cũng không thể đi ra được nữa, thế nhưng lại tìm được cho chúng ta cửa vào chân chính của hoàng tuyền, chứng thực nguyên lai ở địa phương chúng ta nhìn không thấy, còn có một thế giới khác, một thế giới chúng ta hiện tại đến không được. Hắn là ai đây? Tên này mọi người hẳn là đều đã thấy qua, hiện tại địa đồ trên diễn đàn trò chơi dùng cơ hồ tất cả đều là phiên bản hắn vẽ ra. Người này chính là Chế Đồ Vương (vương vẽ bản đồ) của chúng ta —— Gia Gia!"

Người này ta biết, bất quá chưa thấy qua người thật, không nghĩ tới bọn họ cũng tìm được hắn. Nhớ tới hắn sẽ được đưa vào Thăng Long Phi Phượng cũng là rất bình thường, địa đồ của tiểu tử này xác thực được vẽ không tồi, rất nhiều địa phương bên trong đối với người chơi hiện tại mà nói đều xem như là khu vực cực kỳ nguy hiểm, thế nhưng hắn vào lúc trò chơi chỉ mới bắt đầu nửa năm cũng đã vẽ ra được bản đồ toàn cảnh của Đông đại lục, phương diện này thật đúng là không ai vượt qua được hắn.

Gia Gia trong thủy tinh thoạt nhìn là một người rất hàm hậu, mặc một thân bì giáp có rất nhiều túi hẳn là được đặc chế, khi toàn trường vỗ tay có chút ngượng ngùng mà cúi đầu, vẻ mặt ôn nhu đôn hậu, hoàn toàn nhìn không ra được là người vì vẽ địa đồ có thể từ trên biển mây vô tận nhìn không thấy đáy nhảy xuống. Nghĩ lại hắn sau cùng chết kiểu đó, là trực tiếp xóa nhân vật a, địa phương đó sâu bao nhiêu mới có thể ngã ra loại hiệu quả này? Thực bội phục dũng khí của hắn.

"Không nghĩ tới tiểu tử này cũng tới, thật đúng là đã lâu không gặp."

Thiên Kiếm lầu bầu.

"Các anh quen biết?"

"Ừm, coi như quen đi."

"Anh thật đúng là giao du rộng."

Ta hoàn toàn không biết nên nói cái gì cho phải.

Lúc này người chủ trì bắt đầu giới thiệu vị tiếp theo, ta vừa nghe liền vui vẻ, này không phải Thiên Kiếm sao? Tính ra "công tích vĩ đại" của anh ta so với mấy chuyện do chính anh ta nói còn nhiều hơn.

"Vị ban nãy rất nhiều người đều biết đến, mà vị hiện tại tôi giới thiệu đây tôi nghĩ rất nhiều người khẳng định không biết. Ngoại trừ một tháng khi bắt đầu trò chơi, tên của hắn chưa từng xuất hiện qua trên bảng xếp hạng. Thế nhưng, hắn lại làm ra rất nhiều chuyện khiến người ta không thể bỏ qua. Người đầu tiên vô trò chơi, người đầu tiên mở ra phó bản, người đầu tiên đạt được chức quan, người đầu tiên đem kỹ năng lên tới cấp tông sư, người đầu tiên vượt cấp 10 một mình đấu thủ lĩnh quái vật thành công, người đầu tiên…"

Người chủ trì đọc ra liên tiếp mấy cái đầu tiên, hắn mỗi lần đọc một cái ta sẽ nhìn Thiên Kiếm một cái, đến sau cùng Thiên Kiếm dứt khoát đưa tay đem đầu của ta định hướng vào thủy tinh, không cho ta nhìn anh

ta nữa. Ta cười to, cho tới giờ không biết người này khi xấu hổ lại khả ái như thế. (yoooo

!)

"….. Tôi đọc nhiều như vậy, mọi người đếm qua không, đó là bao nhiêu cái đầu tiên? Hai mươi hai cái, tròn hai mươi hai cái! Trong trò chơi này có bao nhiêu người chơi mọi người biết không? Hắn một mình liền từ trong tay nhiều người chơi như vậy đoạt đi hai mươi hai hạng đệ nhất được hệ thống thừa nhận cũng đăng vào đại sự ký trò chơi, đây cơ hồ chính là một kỳ tích! Mà người sáng tạo kỳ tích này nếu như không phải chúng tôi thấy ghi chép của hệ thống, cư nhiên không có người nhận ra, chúng tôi có phải có thể cho rằng đây là giả trư ăn lão hổ đủ tiêu chuẩn nhất hay không?"

Lời nói của người chủ trì khiến cho toàn trường xôn xao cười to, ta là người cười lớn tiếng nhất, đầu ngưỡng về phía sau, quả nhiên thấy Thiên Kiếm lộ ra biểu tình ngượng ngùng kinh điển.

"Đừng cười nữa, tôi cầm hai mươi hai cái đệ nhất mới được chọn đến nơi đây, cậu mới làm một chuyện đã được đưa tới, chẳng phải lợi hại hơn so với tôi?"

Thiên Kiếm nói xong đi hướng một đạo truyền tống trận màu bạc xuất hiện ở góc gian phòng, lời nói của người chủ trì trên hội trường vẫn còn tiếp tục:

"Tôi nghĩ, nếu như không phải vị tiên sinh giả trư ăn lão hổ này ngoài ý muốn xóa nhân vật, hắn nhất định còn có thể tiếp tục cướp đi càng nhiều đệ nhất. Hiện tại, để cho chúng ta hoan nghênh vị cường nhân siêu cấp không người nào biết này —— Thiên Kiếm!"

Trong một mảnh kinh thán, trầm trồ, vỗ tay, Thiên Kiếm mang vẻ mặt cool đến rớt bã xuất hiện giữa đài. Hắn nhìn lướt qua những người chơi đứng đầu khác ngồi ở trong sân, đặc biệt lưu ý một chút ở bàn của mười đại chưởng môn, liền thẳng tắp đi hướng chỗ ngồi của hắn, đối với những ánh mắt hiếu kỳ nhìn hắn kia xem như không thấy.

Kế tiếp, nên là ta đi. Lòng ta nói. Người chủ trì phất phất tay để cho toàn trường yên lặng, sau đó chỉ vào vị trí trống sau cùng giữa sân, nói:

"Hiện tại, tôi nên vì mọi người giới thiệu vị khách mời sau cùng."

98. Quyển 4 - Chương 27: Tiết 27

Editor: Toujifuu

***

Trong lòng ta nhảy một chút. Không thể phủ nhận, nghe thấy người khác không e dè ca ngợi mình trong lòng cũng có chút đắc ý, ta cũng là một tục nhân a.

"Vị khách mời thần bí sau cùng tôi nghĩ chỉ cần là người chơi Đông đại lục của trò chơi Thế Giới , hẳn là không ai không nhận ra hắn. Hắn từng ở trong sự chú mục của mọi người trình diễn ra cho chúng ta một thần tích, lấy lực một người cải biến kết cục của một trận chiến. Hắn là đệ nhất mà mọi người công nhận, tên của hắn trở thành tượng trưng của một chức nghiệp, dù cho hắn đã rời khỏi chúng ta, địa vị này cũng không người nào có thể lay động. Dung mạo của hắn được mọi người biết rõ, thân ảnh cộng vũ cùng Thanh Long trở thành kinh điển vĩnh hằng của Thế Giới ! Người này là ai đây? Tôi nghĩ không cần tôi nói ra tên của hắn mọi người cũng nhất định đã biết rõ trong lòng. Kế tiếp, chúng ta hãy cùng nhau nhìn lại trận 'Thần Hàng' toàn giới chú mục trước đây nào!"

Hình ảnh trên màn hình thủy tinh khẽ chuyển, màn ảnh xuất hiện tường thành Đông Long. Từ trên tường thành nhìn xuống, bộ đội công thành rậm rạp tập kết ở ngoài thành. Ngay sau đó tiếng kèn vang, xung phong, công cửa, đánh nhau trực diện….. Rồi lại đến giằng co vào trung kỳ chiến trường, sự xuất hiện của hắc long, sau đó ta một thân bạch y bước lên đầu tường. Từ lúc mấy huynh đệ không nói gì nhìn nhau, đến khi ta vung tay lên tung Thần Thú Bát Quái Bàn, sau đó chính là toàn bộ quá trình của Thần Hàng.

Lúc đó làm còn không cảm thấy gì, hiện tại từ một góc độ khác nhìn tình cảnh đó, thực sự có thể xưng là chấn động. Chưa bao giờ biết nguyên lai tràng diện của Thần Hàng lại đồ sộ như thế, khi Thanh Long lượn quanh trời không, vạn vật đều bị thần phục, đó là quân lâm thiên hạ chân chính! Quái vật lớn đó thật là ta triệu ra sao? Ta lại có chút không thể tin được.

"Trường hợp như vậy khiến người ta kích động cỡ nào, từ sau trận biểu diễn hoa lệ này số lượng người chơi lựa chọn trở thành ngự thú sư tăng vọt, vô số người chơi mới mộng tưởng có một ngày có thể đạt được cảnh giới như thế mà gia nhập hàng ngũ ngự thú sư. Hiện tại, các vị có muốn gặp một lần vị đệ nhất ngự thú sư trong truyền thuyết này không? Cho mời —— Mạc Ly."

Lời nói của người chủ trì khiến cho khán giả kích động một trận. Ta có chút khẩn trương mà nhìn tràng diện hiện trường tình cảm quần chúng dâng trào, trong tim đập bang bang. Giống như cảm giác khi tiểu học lần đầu tiên lên đài lĩnh thưởng. Truyền tống trận góc gian phòng chớp động lên ngân quang, ta hít sâu một hơi rồi đứng lên đó.

Bên tai yên tĩnh, ta có thể cảm thấy gió nhẹ phất qua thân thể ta. Cũng có thể nghe thấy tiếng vang nhẹ do ngọc bội bảo thạch treo bên hông va chạm nhau phát sinh. Ta đứng ở trung tâm toàn trường, ngẩng đầu đáp lại những ánh mắt rơi trên người. Trong tâm tình thích thú lại có chút kiêu ngạo dâng lên.

Lặng im vài giây, từ phía sau truyền đến tiếng vỗ tay của một người, từng chút từng chút kiên định vang lên. Vì vậy những người khác cũng bị kéo theo, tiếng vỗ tay như thủy triều ùn ùn kéo tới mà trút xuống. Ta quay đầu lại, thấy Thiên Kiếm vỗ tay đứng lên cho ta một nụ cười. Ban nãy hắn chính là anh ta. Ngồi cách anh ta không xa, còn có Diệu Dương. Ánh mắt của ta lướt qua trên người hắn, Diệu Dương cũng đang nhìn ta. Từ trong ánh mắt kia ta nhìn thấy sự thâm trầm không biết đại biểu cho tâm tình gì mà từ trước tới giờ chưa từng thấy qua, thẳng tắp nhìn chằm chằm ta. Ta cùng hắn nhìn nhau một hồi, cảm khái hàng vạn hàng nghìn. Đây là lần đầu tiên hắn nghiêm túc nhìn ta như thế, trước đây hắn luôn luôn nhìn thẳng phía trước, mà ta cũng đã quen ở phía sau hắn yên lặng ngóng nhìn.

Nỗ lực mà mỉm cười với hắn, ta chuyển ánh mắt ra trước. Nếu đã quyết định buông tay, vậy không cần nhìn lại lần nữa. Chỉ sẽ mang đến cho đôi bên phiền phức mà thôi. Thừa lúc còn có thể dễ tụ dễ tan mà nói tạm biệt, chung quy so với xé rách da mặt sau khi sống chết giây dưa trở mặt thành kẻ thù thì tốt hơn.

Thiên Kiếm vẫy tay với ta chỉ chỉ cái ghế trống bên cạnh. Ta cười gật đầu, đi đến bên chỗ anh ta. Thông qua một đoạn thang mây. Ta ngồi trên chiếc ghế dành cho khách mời cuối cùng.

Người tổng thể cũng đã đến đông đủ, lễ mừng sẽ chính thức bắt đầu. Người chủ trì kia đứng ra trung gian. Hắn chờ sau khi tâm tình của khán giả bình tĩnh lại mới cười vứt ra trái bom tiếp theo:

"Ngày hôm nay hiện trường của chúng ta náo nhiệt như thế. Khó có được nhất, là chúng tôi đã tụ tập được nhiều cao thủ đỉnh cao như vậy. Lần lễ mừng này chúng tôi chuẩn bị rất nhiều phương án hoạt động. Tin tưởng mọi người ở trên trang web đều đã thấy được, nhất định cũng có rất nhiều người đều đã đi bỏ phiếu đúng không? Ha ha, kết quả tôi phát hiện mọi người trong trò chơi thực rất có tình cảm yêu mến anh hùng a, chúng tôi đã thống kê qua có vượt quá 80% người chơi đều yêu cầu ở nơi đây cử hành một hồi thi đấu luận võ giữa những người chơi đứng đầu! Còn có rất nhiều người chơi nhiệt tâm đề xuất biểu đồ đối chiến mà người đó hy vọng thấy. Nói thật, theo tư tâm bản thân mà nói, trong đó có rất nhiều biểu đồ tôi cũng rất muốn thấy a, thế nhưng, bởi vì khẩu vị của mọi người bất đồng, vì vậy chúng tôi thực sự không cách nào thỏa mãn nguyện vọng của mỗi người, mà chúng tôi lại không muốn để cho mọi người thất vọng, làm sao bây giờ đây? Sau cùng chúng tôi quyết định, trận đại hội luận võ này khẳng định sẽ mở, thế nhưng chỉ coi như luận bàn, tuyệt không sắp xếp thứ hạng. Bởi vậy, đại hội luận võ luận bàn lần này sẽ không giống đại hội bình thường, chúng tôi trước hết sẽ mời hết thảy nhóm khách mời chức nghiệp chiến đấu ở đây tiến hành rút thăm, tiến hành vòng luận bàn đơn đối đơn đầu tiên. Người thắng vòng đầu tiên sau khi tiến vào đợt thứ hai, sẽ tiến hành rút thăm lần thứ hai, người rút được con số nằm phía trước dãy số còn có thể tự do lựa chọn người nằm phía sau dãy số để cùng tổ đội, đợt thứ hai là đấu đối kháng tiểu tổ hai người. Ha ha, có phải rất thú vị hay không? Để cho chúng ta cùng nhau mỏi mắt mong chờ đi! Kế tiếp tôi tuyên bố, rút thăm bắt đầu!"

Đích thật là rất thú vị, bọn họ làm như thế biến số bên trong sẽ rất nhiều. Cái gì mà đồng môn đập nhau, chức nghiệp tương khắc, cừu địch liên thủ..... Căn bản là cái gì cũng có khả năng a. Hơn nữa ngồi ở đây đều

là đứng đầu trong đứng đầu, không người nào 'cạn dầu', trong loại hoạt động truyền hình trực tiếp toàn trò chơi này ai cũng không muốn mất mặt, vì vậy cho dù không có phần thưởng cũng sẽ toàn lực ứng phó. Khó trách bọn họ muốn ta lấy trạng thái toàn thịnh xuất hiện, hoá ra là vì như vậy.

Ta liếc nhìn hộp rút thăm đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, lại nghe tiếng hoan hô của mọi gười trên đỉnh đầu, xem ra tránh không khỏi. Thiên Kiếm bên cạnh đã rất sảng khoái mà rút ra một tờ, hy vọng đừng gặp phải anh ta, ta thực không có chút nắm chắc nào đối phó được kiếm thuật quỷ dị của anh ta. Nghĩ như vậy mà đưa tay vào, lấy được chính là số hai mươi ba. Duỗi dài cái cổ nhìn qua bên cạnh, may mắn, Thiên Kiếm lấy chính là số mười bảy.

Không bao lâu sau mọi người đều đã rút xong, hệ thống rất nhanh đã thống kê ra số thứ tự của toàn bộ mọi người song song là bảng đối chiến. Vận khí của ta không tồi, không chỉ không gặp phải Thiên Kiếm, cũng không gặp phải bất luận người nào của Đông Long. Rất tốt, chỉ cần không phải bọn họ, ta có thể dốc toàn lực mà không cần lo lắng gì.

Đối thủ của ta kêu Đoạn Trần, xếp thứ sáu Bảng kiếm sĩ. Người này hình như là một hiệp khách độc hành, ta hiểu rõ về hắn không nhiều. Thiên Kiếm sáp qua nhìn bảng đối chiến của ta, nói:

"Đặc điểm lớn nhất của Đoạn Trần là cân đối, tốc độ của hắn không phải nhanh nhất lực lượng cũng không phải lớn nhất, bất quá thắng ở chỗ nắm chặt rất đúng lúc đối với tiết tấu chiến đấu, có thể tùy cơ ứng biến các loại cục diện, là một người không dễ đối phó cho lắm. Đặc biệt hiện tại hắn cấp chín mươi chín, cậu chỉ có bảy mươi sáu, độ chênh lệch này không phải dễ bù đắp."

"Nói cách khác hắn không phải loại hình tốc độ? Vậy còn có biện pháp. Anh đừng xem thường tôi, nói thế nào đi nữa tôi cũng là đệ nhất ngự thú sư, sẽ không đập chiêu bài của chính mình."

Ta cười meo meo mà trả lời anh ta một câu, trong lòng đã có dự định.

99. Quyển 4 - Chương 28: Tiết 28

Editor: Toujifuu

***

Bởi vì thời gian hạn chế, hết thảy đối chiến được đồng thời triển khai, thời gian hạn định trong hai mươi phút. Trên thính phòng có thiết bị chuyển kênh, bọn họ có thể tự do chuyển hoán lôi đài, xem chiến đấu của cao thủ mà bản thân cảm thấy hứng thú.

Bảng đối chiến trước tiên được phát ra, ta nghe thấy trên khán đài truyền đến tiếng nghị luận liên tiếp. Bất quá trong nháy mắt những tiếng nghị luận đó không còn nữa, ta xuất hiện trên một mảnh đất trống. Đối thủ của ta đứng đối diện, một kiếm sĩ tuổi trẻ không quá bắt mắt. Trang phục kiếm sĩ xám giản dị, thiết kiếm không có bất cứ trang sức nào, ngũ quan bình thường, thần tình ôn hòa, thuộc về loại nhân vật đi ở trên đường hoàn toàn sẽ không khiến người chú ý.

"Chào cậu, Đoạn Trần."

Khí chất của đối phương khiến cho ta có hảo cảm sơ bộ, chủ động chào hỏi. Đoạn Trần chắp tay đáp lại, nói:

"Có thể giao thủ cùng đệ nhất ngự thú sư là kinh nghiệm khó có được, chúng ta bắt đầu đi."

Rất tốt, giản đơn, trực tiếp, không có lời nói dư thừa, là người thực dụng a. Ta thấy hắn bày ra tư thế, chuẩn bị bắt đầu.

Đối với chức nghiệp kiếm sĩ ta đã từng bỏ ra rất nhiều công phu đi nghiên cứu, tuy rằng ta biết bản thân không thích hợp trở thành một kiếm sĩ. Mỗi một chiêu thuật, mỗi một loại kỹ năng của bọn họ ta đều từng phân tích qua, còn có các loại phương thức ứng đối bất đồng đối với các loại hình kiếm sĩ: loại hình

lực lượng, loại hình tốc độ, loại hình tiến công, loại hình phòng thủ..... Như thế nào khắc chế, như thế nào phối hợp, có thể nói ngoại trừ chức nghiệp ngự thú sư của bản thân kiếm sĩ là chức nghiệp ta hiểu rõ nhất. Đương nhiên, bây giờ còn có thêm cung tiễn thủ. Vì vậy Đoạn Trần đối diện vừa bày ra tư thế, ta đã biết đây là một đối thủ không tồi.

Chính theo như lời Thiên Kiếm, Đoạn Trần tuyệt không vội tiến lên, hắn đầu tiên thêm cho bản thân một kỹ năng phụ trợ, hẳn là kỹ năng Tốc Hành dùng chung của chiến sĩ cùng cung tiễn thủ. Ngự thú sư cường thịnh thế nào cũng phải cần có thời gian chuẩn bị. Đối với ngự thú sư chúng ta mà nói, đối thủ loại hình tốc độ là khó đối phó nhất. Rất nhiều người đều biết biện pháp tốt nhất đối phó một ngự thú sư chính là giải quyết hắn trước khi hắn triệu ra Thú triệu hoán. Ta trước kia cũng từng gặp qua không ít mấy tên lỗ mãng vừa mới bắt đầu đối chiến đã xông vào ta, mà Đoạn Trần trước mắt rõ ràng so với bọn họ thông minh hơn nhiều, tuyệt không nóng lòng tiếp cận. Lựa chọn trước tiên thêm trạng thái cho bản thân. Điều này đủ để nói rõ hắn là một người cẩn thận. Kỳ thực có chút đầu óc cũng đều có thể nghĩ ra. Làm người đã từng chiếm lấy vị trí thủ tịch ngự thú sư gần một năm, kỷ lục về ta trước đây một mình đấu kiếm sĩ cũng không phải ít, biện pháp không để cho bọn họ gần người có rất nhiều, cùng với việc liều lĩnh xông lên chịu chết, không bằng làm tốt chuẩn bị đánh lâu dài.

Gặp phải một đối thủ tốt, ta có chút tâm ngứa khó nhịn. Trong đầu trong nháy mắt lướt qua rất nhiều lựa chọn. Ta híp híp mắt, phất tay triệu ra một mảng côn trùng. Nếu như là người của Đông Long ở đây, thấy thứ ta triệu ra này sẽ biết phải cẩn thận nhiều hơn nữa, đây là điềm báo trước ta phát động đại chiêu. Đáng tiếc Đoạn Trần đối diện lại không biết thói quen này của ta, hắn chỉ rất kinh ngạc mà nhìn vật triệu hoán vòng đầu tiên của ta. Từ trong mắt của hắn ta có thể thấy được sự nghi hoặc, hắn nhất định là đang suy nghĩ, lấy tên tuổi đệ nhất ngự thú sư của ta, vì sao sẽ đem loại sinh vật nhỏ yếu chỉ có ngự thú sư sơ cấp mới có thể lựa chọn này làm Thú triệu hoán trọng yếu đầu tiên đây?

Không sai, ta triệu ra chính là Ong Chúa phổ biến nhất bị cho rằng nhỏ yếu vô dụng. Bất quá Ong Chúa của ta so với mấy con của ngự thú sư sơ cấp khác lại không giống. Bọn họ nhiều nhất một lần chỉ triệu ra được vài con, hơn nữa mỗi con Ong Chúa tự mang theo chín con Ong Binh, cũng bất quá là mười con. Mà Ong Chúa của ta lại là một lần triệu được hơn mười con. Cộng thêm Ong Binh, chính là một tảng lớn đen nghìn nghịt. (10 ong chúa, mỗi ong chúa có 9 ong binh, tức 9×10+10=100 con @@) Hơn nữa những con Ong Chúa của ta tất cả đều đã lên tới cấp tông sư. Tính linh hoạt so với Ong Chúa bình thường hoàn toàn không cùng một cấp bậc. Tuy rằng đối với kiếm sĩ cấp cao như Đoạn Trần mà nói hoàn toàn có thể một chém mất một mảng. Bất quá cũng cần hắn đánh không phải sao? Hơn nữa có đôi khi số lượng cũng là một ưu thế lớn, đặc biệt đối với ngự thú sư mà nói.

Đối mặt đàn ong đen nghìn nghịt vây lấy. Đoạn Trần tuyệt không vì nghi hoặc mà buông lơi, tương phản càng cẩn thận hơn. Có lẽ là bởi vì thói quen của hắn, có lẽ là bị sự "nổi danh" của ta quấy nhiễu, nói chung thái độ của Đoạn Trần khiến cho ta thỏa mãn mà cười. Thừa chút thời gian hắn bị đàn ong vây công, trong miệng ta nhanh chóng niệm lên chú ngữ triệu hoán.

Đàn ong nhỏ yếu đương nhiên đỡ không được kiếm sĩ cấp chín mươi chín, thời gian chỉ vẻn vẹn vài giây Đoạn Trần đã phát hiện mức thương tổn của đàn ong này đối với hắn cực kỳ nhỏ bé. Hắn quả quyết mà lao ra khỏi vòng vây của đàn ong, chạy tới chỗ ta. Đáng tiếc điều ta muốn cũng bất quá chỉ là vài giây này. Ngoại trừ ba loại Thú triệu hoán cấp thấp ban sơ luyện đến trên cao cấp có thể thuấn phát (phát ra trong nháy mắt), hết thảy triệu hoán đều cần thiết thời gian. Cho dù là ta, cũng chỉ có thể tận khả năng đem thời gian đó rút ngắn, mà không thể hoàn toàn thuấn phát. Bởi vậy, ta lợi dụng đàn ong tranh thủ vài giây, triệu ra hai con Hắc Hổ. Hắc Hổ là Thú triệu hoán tương đối được hoan nghênh trong hàng trung cấp, công phòng nhất thể, vào rất nhiều thời gian đều có thể tạo được tác dụng. Tuy rằng ta không phải rất yêu thích, nhưng vẫn thăng nó lên tới max. Hiện tại ta triệu Hắc Hổ một giây một con hoàn toàn không có vấn đề, hai con Hắc Hổ nghênh tiếp Đoạn Trần, mà triệu hoán lần thứ ba của ta đã bắt đầu. Hắc Hổ rõ ràng so với đàn ong khó chơi hơn nhiều, cho dù là Đoạn Trần cấp chín mươi chín muốn giải quyết hai con Hắc Hổ cấp tông sư cũng phải tốn hơn mười giây. Chút thời gian này với ta mà nói, đủ làm rất nhiều chuyện.

Thời gian Đoạn Trần đột phá hai con Hắc Hổ giáp công so với ta tưởng tượng còn nhanh hơn, nhanh đến mức kế hoạch nguyên bản ta dự định gọi ra hai con Thú Lơ Lửng mới chỉ hoàn thành được phân nửa. Hắn hình như cũng hiểu ra mục đích ta kéo dài thời gian, dự định mặc kệ Thú triệu hoán trực tiếp gần người. Ta quả quyết từ bỏ con Thú Lơ Lửng thứ hai đang triệu đến phân nửa, trước một khắc hắn gần người nhảy

lên trên lưng Thú Lơ Lửng, bay lên trên trời.

Đoạn Trần đối với việc ta bay lên trời ngẩn người trong nháy mắt, bất quá rất nhanh đã điều chỉnh tâm tình. Hắn thối lui vài bước, một bên nhìn chăm chú động tĩnh của ta, một bên quay đầu lại đối phó hai con Hắc Hổ ban nãy bị hắn bỏ qua. Phán đoán của hắn rất chính xác, khi đối phó không được ta trước hết tiêu diệt lực lượng khác của ta. Dù sao mọi người đều biết ngự thú sư cưỡi trên người Thú triệu hoán không thể đọc được chú ngữ triệu hoán, hơn nữa thời gian có thể cưỡi Thú triệu hoán cũng có hạn, ta không có khả năng vĩnh viễn đứng ở trên trời không xuống. Như vậy hiện tại ở đây đối với hắn có chút uy hiếp duy nhất chính là hai con Hắc Hổ, tự nhiên phải tiêu trừ bọn nó trước. Về phần đàn ong sớm đã bị hắn tách ra kia thì không nằm trong mục tiêu của hắn, Đoạn Trần đã thể hội ra lực công kích của đàn ong này đối với hắn mà nói so với gãi ngứa còn không bằng.

Ta nằm trên lưng Thú Lơ Lửng nhìn xuống phía dưới, thở dài đối thủ lần này của mình lại vướng tay chân như thế. Quả nhiên vẫn là bởi vì chênh lệch đẳng cấp quá lớn sao? Tuy rằng thuộc tính của ta bởi vì sáo trang mà không kém những người này, thế nhưng một ít kỹ năng rất hữu dụng của cấp tám mươi cùng cấp chín mươi không học được là vấn đề lớn nhất. Như vậy xem ra, ngày hôm nay muốn thắng thì không thể không trả giá chút đại giới. Ta hít vào một hơi, vỗ vỗ Thú Lơ Lửng dưới thân, Thú Lơ Lửng lại một lần nữa bay cao lên. Cẩn thận tính toán độ cao, Thú Lơ Lửng rất nhanh lên tới vị trí ta chỉ định. Lúc này, Đoạn Trần đã diệt xong một con Hắc Hổ, con còn lại cũng chống đỡ không được bao lâu. Ta phải nhanh hơn mới được.

Đứng lên, ta từ trên người Thú Lơ Lửng nhảy xuống, tiếng gió vù vù lướt qua bên tai, Đoạn Trần luôn luôn chú ý động tĩnh của ta bỗng nhiên ngẩng đầu lên, thấy cử động của ta cả kinh đến mức quên luôn công kích.

100. Quyển 4 - Chương 29: Tiết 29

Editor: Toujifuu

***

Có lẽ Đoạn Trần chưa từng thấy qua ngự thú sư nào làm ra hành động điên cuồng như ta vậy, kỳ thực khi Ám Dạ bọn họ lần đầu tiên thấy ta dùng chiêu này cũng đều lo lắng đến muốn chết, mắng ta là người điên. Bất quá chính là loại chiêu số ngoài dự đoán của mọi người này mới có thể đạt được hiệu quả kì binh không phải sao? Bằng không thực uổng phí ta trước đây vì luyện nó mà ngã chết bao nhiêu lần. (Anh quả là ng‘ điên! =_+)

Ta từ không trung rơi xuống, cảm giác gió thổi qua thân thể thực sự là đã lâu không thấy. Một giây, hai giây… Một bên trong lòng đếm giây, một bên nhanh chóng đọc chú ngữ. Trùng kích cường liệt trong nháy mắt khi rơi xuống đất khiến cho ta dừng một chút nhưng cũng không ảnh hưởng tính nối liền của chú ngữ. Đoạn Trần chú ý tới bộ dáng ta rơi xuống đất, trên đầu ta dâng lên chữ số đỏ đỏ kia khiến cho hắn hiểu lượng máu của ta bởi vì lần nhảy này mà đã rớt một mảng lớn. Điều này với hắn mà nói là một cơ hội tuyệt hảo, Đoạn Trần không muốn buông tha, một kiếm bức Hắc Hổ ra nhào tới chỗ ta. Bất quá, ta tình nguyện làm ra hành động nguy hiểm như thế, đương nhiên không phải sáng tạo cơ hội cho hắn. Đoạn Trần mới nâng bước, chú ngữ của ta đã hoàn thành. Tay chỉ vào Hắc Hổ, một đạo hồng quang hiện lên, Hắc Hổ trong khi kêu rống bị Thực Yêu Đằng cực đại đột nhiên xuất hiện nuốt chửng, địa phương nó vốn đứng xuất hiện một dải dây mây màu đỏ tựa như xúc tu huy động, phần đỉnh nở ra một đóa hoa giống mặt người mọc đầy răng nanh, phần rễ còn càng không ngừng mọc ra dây mây mới. Trong lúc nhất thời, toàn bộ mặt đất bị phất lên đầy bụi.

Ta nhảy ra vài bước về phía sau, khi thấy Đoạn Trần bị dây mây của Thực Yêu Đằng huy vũ ngăn trở không thể không quay kiếm về tự bảo vệ mình, nhếch lên một tia mỉm cười. Hành động cùng loại với mang tính tự sát của ta chính là vì có thể thành công tiến hành lần triệu hoán hiến tế này. Thực Yêu Đằng dùng sinh vật trung cấp Hắc Hổ hiến tế mà có không phải dễ đối phó như vậy, dù cho Đoạn Trần đã cấp chín mươi

chín, muốn đạt được ưu thế trên người loại sinh vật cấp phiền phức này cũng phải phí một phen công phu. Thời gian hiến tế của ta ít nhất cần ba giây, tiền đề là hai con Hắc Hổ chí ít phải có một con còn sống. Nếu như ngay từ đầu hai con Thú Lơ Lửng đều có thể triệu hoán thành công, ta có thể lợi dụng thời gian khi "đổi kị thú trên không trung" để đạt được. Đến lúc đó thời gian từ con thú triệu hoán này đến con thú triệu hoán khác được chuẩn bị tốt ta một tia máu cũng không cần phí, nào như bây giờ, chỉ còn lại huyết da.

Trận thi đấu này không thể sử dụng dược phẩm, ta nhìn thoáng qua lượng máu đáng thương cùng chân nguyên đã dùng đi hơn phân nửa. Hình như chỉ dựa vào Thực Yêu Đằng vây khốn Đoạn Trần thì còn được, nhưng nếu như hắn hạ quyết tâm mài thời gian với ta. Đến sau cùng so sánh lượng máu thua vẫn là ta a. Như vậy, cứ như vậy đi:

"Linh hồn đến từ vực sâu, xin nghe theo hô hoán của ta. Nay ta lấy huyết nhục này làm tế, đổi lấy lực lượng của ngươi, để cho những sinh linh nhỏ yếu này giãy thoát sự ràng buộc của thân thể. Trở thành con dân của u tối, để cho bọn chúng ngưng tụ khí âm minh, đi tiêu diệt địch nhân của ta! Hiến tế —— Bách Quỷ Dạ Hành!"

Trong tay ta xuất hiện vòng sáng màu đen từng sóng từng sóng khuếch tán ra, rơi lên trên đàn ong vừa mới tụ tập đến bên người ta. Mấy con côn trùng bay nho nhỏ này thân thể từng đám bạo liệt ra, nổ thành một mảnh huyết vụ. Nói thật, thực buồn nôn. Nhưng là vì thắng lợi, những điều này đều không tính là gì. Huyết vụ tan đi, trước người ta không còn là tiểu ong mật thành đàn, mà là một đám linh thể ong mật nửa trong suốt. Nói trắng ra chính là quỷ ong mật. (Mồ hôi. Ong mật biến ra cũng có thể gọi là quỷ sao?)

Lực công kích của mấy vật nhỏ này tuyệt không được đề cao, thế nhưng chúng nó hiện tại có thêm một ưu điểm, đó chính là tính phòng ngự đối với công kích vật lý được đề thăng rất lớn. Nói như vậy chỉ cần lực công kích không vượt qua điểm giới hạn. Thì cơ bản vô dụng. Nếu như Đoạn Trần đơn độc đối phó mấy vật nhỏ này khẳng định cần hao chút tay chân, bất quá cũng không phải không được, nhưng hiện tại không phải hắn bị Thực Yêu Đằng quấn lấy sao? Cái đầu của mấy nhóc này nhỏ. Thân thể linh hoạt. Lại là linh thể, hoàn toàn có thể cùng phối hợp với Thực Yêu Đằng đến thiên y vô phùng. Trọng yếu nhất là số lượng của chúng nó nhiều a! Dù cho mỗi con đều chỉ có thể cưỡng chế khiến cho hắn bị khấu trừ một chút máu, mấy trăm con này cùng nhau mà lên cũng là một chữ số ghê gớm. Vì vậy nói, bất luận một loại thú triệu hoán nào ta triệu ra ở trên chiến trường cũng đều có công dụng, đáng tiếc sự lý giải của Đoạn Trần đối với ta thực sự quá ít, cư nhiên lưu lại cho ta nhiều vũ khí có thể lợi dụng như vậy.

Nhóm bảo bảo tiểu quỷ ong mật khả ái quạt bộ cánh nhỏ tìm Đoạn Trần gây phiền phức, ta cười tủm tỉm mà dùng một chút chân nguyên cuối cùng trồng cỏ trên mặt đất. Đương nhiên, loại vật nhỏ đồng cấp với Ong Chúa này ta vừa triệu ra cũng là một tảng lớn, chỉ chốc lát sau giữa ta cùng Đoạn Trần đã xuất hiện một thảm cỏ xanh vừa rộng vừa dài, đám cỏ non cao chừng cẳng chân người kia theo gió đong đưa a đong đưa.

Đoạn Trần đã bị tiểu ong mật vây công, lại bị Thực Yêu Đằng hạn chế lực hành động không thể làm ra phản kích hữu hiệu, lượng máu lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được giảm thiểu. Thế nhưng hắn tuyệt không từ bỏ, vẫn đang rất lãnh tĩnh mà làm ra quyết định công kích. Không thể không nói đó là một người có ý chí phi thường kiên định, ta thực sự rất thưởng thức loại tính cách này của hắn, kiên định mà không xung động, là kiếm sĩ tốt. Khó trách cái tên mắt luôn mọc trên đỉnh đầu kia cũng sẽ đặc biệt quan tâm đối với hắn.

Quyết định của Đoạn Trần rất chính xác, hắn không mù quáng mà đánh trả nhóm vật triệu hoán nữa, mà là nhận chuẩn phương hướng của ta phát ra một đại chiêu cường lực. Một chiêu này ta chưa từng thấy qua, nhìn hiệu quả hẳn là Cuồng Long Trảm cấp chín mươi, trong tư liệu nói là có thể để cho lực công kích của kiếm sĩ bạo tăng gấp ba, nhưng trong ba phút sẽ khiến tốc độ giảm xuống. Hiện tại xem ra đích thật là một kiếm phi thường mạnh, chỉ một chút đã chặt đứt nhánh chính của Thực Yêu Đằng, lao ra khỏi vòng vây của dây mây.

Ta líu lưỡi, nghĩ thầm may mắn ta sau cùng còn để lại một chiêu, nếu không hắn lại thêm một cái Xung Phong, ngày hôm nay sợ là thật đúng phải nằm ở chỗ này. Sau khi Đoạn Trần xung phong lao tới, vừa vặn dẫm lên phiến cỏ xanh ta trồng. Hắn ngây người một chút, nhìn nhìn cỏ dưới chân, lại giương mắt nhìn Thú Lơ Lửng lẳng lặng bay bên người ta, cười khổ thở dài. Sát khí trên người tán đi, thu kiếm vào vỏ. Ta

khẽ chuyển ý nghĩ, khiến cho Thực Yêu Đằng cùng tiểu ong mật đuổi tới không vây công. Đoạn Trần lẳng lặng mà nhìn ta một cái, nói:

"Anh ngay từ đầu đã dụ tôi phạm sai lầm đúng không?"

Ánh mắt của hắn đảo qua nhóm ong mật thoạt nhìn rất xinh đẹp kỳ thực một chút cũng không đáng yêu kia.

"Trước đây luôn nghe nói danh hào đệ nhất ngự thú sư của anh vang dội như thế nào, nói thật tôi còn không quá để ý. Chung quy cho rằng đại quân đoàn chức nghiệp áo vải tác chiến rất có ưu thế nhưng đơn đối đơn vẫn là kiếm sĩ chúng tôi mạnh hơn một ít (chức nghiệp áo vải = những chức nghiệp có trang phục chỉ là vải mà ko phải giáp, tức độ phòng thủ yếu, vd: pháp sư, cung tiễn thủ, ngự thú sư…). Không nghĩ tới ngày hôm nay ngã triệt để. Anh ngay từ đầu hẳn là cũng đã đại khái tính toán ra hết thảy hậu chiêu đi, bao gồm cả phản ứng của tôi cũng ở trong dự liệu của anh?"

"Thế nào có thể, tôi cũng không phải thần tiên. Bất quá đích xác tôi có chuẩn bị vài loại phương án, lấy ứng đối chiêu thuật bất đồng của cậu. Nói đến cùng ngự thú sư chính là lao động trí óc, hơn nữa trên một trình độ rất lớn còn phải dựa vào vận khí. Nếu như ngày hôm nay cậu cẩn thận hơn một chút ngay từ đầu đã giết sạch nhóm tiểu ong mật của tôi, tôi còn thực không có đất diễn."

Đoạn Trần gật đầu, cười nói:

"Anh thực sự là một đối thủ lợi hại. Tôi xem như đã thể nghiệm được phong thái của người được công nhận đệ nhất. May mắn trong trò chơi chỉ có một Mạc Ly, bằng không chức nghiệp ngự thú sư này sẽ đáng sợ cỡ nào. Đối với anh, tôi tâm phục khẩu phục. Tôi chịu thua."

Sau khi hắn cười nói ra lời chịu thua, chúng ta cũng được đồng thời truyền tống trở về quảng trường ban đầu.

Thiên Kiếm đã trở về, đang nồng nhiệt mà nhìn màn hình nhỏ trước mặt. Ta sáp qua nhìn, cư nhiên là tràng diện chiến đấu của ta cùng Đoạn Trần, đang phát tới đoạn Đoạn Trần bị vây công ta bắt đầu trồng cỏ.

"Đây là phát sóng sau chiến đấu? Nhanh như vậy đã phát ra?"

Thiên Kiếm đưa tay ghìm lấy cái cổ của ta nói:

"Tiểu tử cậu, chiêu ban nãy bay giữa không trung đọc chú ngữ triệu hoán kia là nghĩ như thế nào mà ra? Tôi thực không nhìn ra cậu có thể làm chuyện điên cuồng như thế. Cậu hẳn là không biết đi, trong kênh của công chúng có bao nhiêu người bị một chiêu đó của cậu kinh hách, tôi ban nãy nghe xong một chút, cái lỗ tai đều sắp bị bọn họ thét lên oanh nát."

Ta hắc hắc cười hai tiếng, hỏi:

"Thi đấu của anh thì sao? Thắng?"

"Đó đương nhiên, tôi chính là đao thực kiếm thực đánh thắng."

Hóa ra ta thắng nhờ lừa gạt…? Ta tức, lật cái bạch nhãn cho anh ta xem.

"Này, tiểu tử kia hình như cũng thắng."

Ánh mắt của Thiên Kiếm liếc nghiêng hướng bên cạnh, ta không cần quay đầu lại cũng biết anh ta nói ai.

"Điều đó rất bình thường, hắn luôn đều rất mạnh. Chí ít tôi đánh không lại hắn."

Thiên Kiếm hừ hừ hai tiếng, bộ dáng hình như không quá thoải mái.

"Vậy cậu trận tiếp theo…"

"Thế nào?"

"Thôi đi, không có gì."

Anh ta hẳn là muốn hỏi ta trận tiếp theo chuẩn bị tổ đội với ai. Ta quay đầu nhìn nhìn Diệu Dương, hắn đang nhìn chăm chú vào màn hình trước mặt. Đây đích thật là một vấn đề nha.

101. Quyển 4 - Chương 30: Tiết 30

Editor: Toujifuu

***

Không bao lâu sau, các trận đối chiến đều đã kết thúc. Có vài cặp lực lượng ngang nhau thật sự kéo dài tới tận sau cùng phải so sánh lượng máu, còn có vài cặp đánh thành thế hoà. Rất khó nói phương diện này có chuyện 'lén lút' gì không, bất quá đại bộ phận đối chiến coi như rất đáng xem. Cuối cùng quyết định ra người được tiến vào đợt thứ hai tổng cộng ba mươi sáu người, có thể cấu thành mười tám đội phân thành chín trận đối chiến.

"Hiện tại, chúng ta tiến vào nhóm cao cao thủ đợt thứ hai đã quyết định ra, như vậy để cho chúng ta mỏi mắt mong chờ đi, thi đấu sau đây sẽ càng đặc sắc hơn!"

Sau khi người chủ trì nói ra lời nói cực có tính kích động, những người phải tham gia đợt thi đấu thứ hai chúng ta đây đều được truyền tống trở về không gian nghỉ ngơi trước kia. Vẫn là hành lang có rất nhiều cửa kia, ta nhìn nhìn trái phải, không thấy được Thiên Kiếm. Có lẽ là khi truyền tống bị phân tán.

"Thật là, người này thế nào vừa đúng lúc muốn tìm anh ta thì lại không có mặt vậy."

Ta nói thầm, chuẩn bị đi tìm người. Chủ yếu là bởi vì một hồi lát nữa không phải nói cần hai người tổ đội sao? Ta dự định tìm anh ta cùng tổ. Nói như thế nào ở đây ta tương đối quen thuộc ngoại trừ mấy người kia thì chính là anh ta. Nếu như phải cùng mấy người của Đông Long tổ đội, ta bất luận nghĩ như thế nào cũng cảm thấy thực xấu hổ, hơn nữa đẳng cấp song phương kém nhiều như vậy, cũng không tốt lắm. Càng nghĩ vẫn là tìm Thiên Kiếm thì hơn, anh ta hẳn là sẽ không phản đối. Đương nhiên, nếu như anh ta dám phản đối, ta lần sau quay về Lâm Thủy Cư sẽ đào hết rượu của anh ta lên đổ vào hồ cho biết, hừ hừ. (anh Nhiên a~! ^^|||)

Một bên nghĩ, một bên tìm kiếm trong đám người, lẽ ra tên kia vóc dáng cao như vậy, hẳn là rất dễ tìm, nhưng lại không thấy. Đang thấy kỳ quái, một đám người xâm nhập đường nhìn của ta. Ngây người một chút, ta còn chưa kịp làm ra phản ứng, đối phương đã phát hiện ta, cũng đi qua chỗ ta.

"Mạc Ly, Mạc Ly. Đã lâu không gặp."

"Tiểu Vũ."

Ta thấp trầm trả lời một tiếng, Tiểu Vũ nhào lên hung hăng mà ôm lấy ta, Nhạc Thiên Phái theo sát ở phía sau cô.

"Anh cái tên này. Một chút âm tín cũng không cho chúng tôi, còn có xem chúng tôi là bằng hữu hay không a?"

Thanh âm của Tiểu Vũ mang theo run rẩy rất nhỏ. Ta vỗ vỗ lưng cô, thành thành thật thật mà nhận lỗi:

"Xin lỗi."

"Xin lỗi là xong sao? Tiểu tử cậu lộ cái mặt lớn kia, kết quả cái gì cũng không lưu lại liền biến mất không còn thấy bóng dáng. Có người làm huynh đệ như cậu sao?"

Nhạc Thiên Phái cũng là oán giận đầy mình, nhìn biểu tình kia của hắn như hận không thể đánh ta hai quyền mới có thể nguôi giận. Ta ngượng ngùng mà cười gượng, trong lòng ngược lại rất cảm động. Cũng may nhờ hai người bọn họ, đánh tan không ít khẩn trương đột nhiên toát ra của ta, cuối cùng cũng có thể tương đối tự nhiên mà chào hỏi mấy người khác:

"Mọi người đều khỏe chứ, đã lâu không gặp."

Ám Dạ cười gật đầu, vẻ mặt rất vui mừng. Hiếm thấy hơn là Nam Cực cũng cong cong khóe miệng, lộ ra một biểu tình có thể được cho là tươi cười. Chỉ có Diệu Dương cái gì cũng không nói, đứng cách đó không xa nhìn ta. Ánh mắt kia của hắn khiến cho trong lòng ta thấy bất ổn, hoàn toàn không biết là có ý tứ gì. Hắn là đang tức giận sao? Hay là cảm thấy ta không nên xuất hiện ở chỗ này? Hoặc là… Ta nghĩ tới một loại khả năng, không tự giác mà run lên một chút. Vội vàng lại an ủi chính mình:

"Hẳn là sẽ không, hiện tại ta đối với hắn mà nói không có bất luận tác dụng gì. Bằng không hắn khi đó cũng sẽ không…"

Ánh mắt của ta cùng Diệu Dương đan xen một chút, một thoáng thất thần Ám Dạ vỗ vỗ vai ta:

"Mạc Ly. Quyết định được chưa?"

"A? Cái gì?"

"Tôi hỏi cậu quyết định vòng tiếp theo cùng ai tổ đội chưa?"

Ám Dạ như là có chút bất đắc dĩ mà than nhẹ một tiếng, Nhạc Thiên Phái ở một bên ồn ào:

"Cái này còn cần nói sao? Đương nhiên là cùng chúng ta tổ đội. Mạc Ly cậu thật lợi hại. Không hổ là đường chủ Ngự Thú Đường của Đông Long chúng ta. Đẳng cấp kém nhiều như vậy còn có thể đấu tiếp vòng kế. Hiện tại tiểu cô nương ở trong thành kia so với cậu thật đúng là kém quá xa, căn bản là theo không kịp tiến độ của chúng ta a. Đúng rồi. Cậu chờ lát nữa chuẩn bị cùng ai một tổ? Chúng tôi cho cậu chọn trước nga."

Nhạc Thiên Phái bô bô mà nói một đống, ta thấy hắn nhiệt tâm như thế, giống như cảm giác trước đây lại đã trở về. Thấp giọng cười nói: "Sáo trang của tôi có gia tăng thuộc tính, vì vậy ngoại trừ kỹ năng kỳ thực tôi cùng đối thủ chênh lệch cũng không lớn. Bất quá Nhạc Thiên Phái cậu nói để cho tôi chọn nhưng tôi nhớ hình như cậu không đấu vòng kế đi?"

Mặt Nhạc Thiên Phái lập tức suy sụp xuống:

"Đó là bởi vì vận khí tôi không tốt gặp phải lão đại a. Cậu cũng biết, tôi làm sao là đối thủ của lão đại. Hiện tại lão đại chính là càng ngày càng lợi hại."

Ta đương nhiên biết sự lợi hại của hắn, đối chiến giữa Diệu Dương cùng Nhạc Thiên Phái ta ban nãy đã xem, vô luận là động tác hay là kỹ xảo so với mấy tháng trước lại tiến thêm một bước lớn, nam nhân này quả thật là nhân vật trời sinh đứng trên đầu người khác.

"Vậy cậu thật đúng là không gặp may. Thế nhưng bởi vậy cậu hình như không có tư cách nói lời ban nãy."

Vẻ mặt Nhạc Thiên Phái u oán mà nhìn ta, đã lâu không khi dễ hắn, hiện tại mới phát hiện đây thực sự là một loại hoạt động khiến cho tâm tình vui sướng. Nào như hiện tại bên người mang theo cái tên khôn khéo, ta ngược lại lưu lạc thành đối tượng bị "khi dễ".

Nghe thấy lời nói của chúng ta Ám Dạ vô tâm vô phế mà ha ha cười, sau đó nói với ta:

"Nhạc Thiên nói cũng không sai, ngày hôm nay cậu có quyền ưu tiên lựa chọn, chúng ta ở đây tổng cộng ba người đấu vòng kế, cậu muốn cùng ai một tổ thì chọn là được. Bao gồm cả lão đại nga."

Hắn chớp chớp mắt với ta, trong lòng ta khẽ động, giương mắt nhìn nhìn Diệu Dương, hắn vẫn đang dùng cái loại ánh mắt thâm trầm đó nhìn chằm chằm ta.

"Cái kia, cảm tạ mọi người. Bất quá, tôi nghĩ vẫn là thôi đi."

"Vì sao?"

Tiểu Vũ kêu lên, những người khác cũng đều dùng biểu tình kinh ngạc nhìn ta, Diệu Dương nhẹ nhàng nhíu mày.

"Tôi hiện hiểu rõ đẳng cấp so với mọi người kém quá nhiều, phối hợp khẳng định sẽ có sơ hở. Hơn nữa tôi đã lâu không luyện như vậy, không muốn kéo chân sau của mọi người. Ngày hôm nay lại chính là thời cơ tốt để cho Đông Long lộ mặt, các anh cũng sẽ không thực sự là đến chơi đúng không? Ám Dạ tính tình của

anh tôi còn chưa rõ sao, gần đây các anh không phải luôn luôn rất điệu cao sao? Là muốn chèn ép một số người đúng không? Vậy lại càng không nên từ bỏ cơ hội ngày hôm nay. Yên tâm đi, có người tổ đội với tôi, các anh không cần quản tôi."

Ám Dạ quay đầu lại nhìn thoáng qua Diệu Dương, than nhẹ nói:

"Mạc Ly cậu không cần nghĩ nhiều như vậy, cậu luôn luôn đều là một thành viên của chúng ta, chúng tôi thế nào có thể cảm thấy cậu kéo chân sau đây? Cậu luôn luôn là chiến lực trọng yếu của chúng ta không phải sao? Hạch tâm của Đông Long là sáu người mà không phải năm người."

"Tôi biết a, vì vậy tôi kêu các anh toàn lực hoàn thành mục tiêu, tôi sẽ cổ vũ giúp các anh."

Trên mặt ta luôn luôn duy trì nét tươi cười, có chút mệt, lại không thể lấy xuống. Cũng may tại lúc này Thiên Kiếm từ một đầu hành lang chạy tới, xa xa nghe thấy anh ta hô:

"Mạc Ly, Mạc Ly!"

Ta vẫy tay với anh ta, nói với Ám Dạ bọn họ: "Ngày hôm nay có thể gặp lại mọi người thực sự rất cao hứng. Tôi không còn, mọi người cũng phải nỗ lực lên a, nghìn vạn lần đừng làm cho tên tuổi của Đông Long bị người khác vượt qua, đó chính là thành thị tôi liều mạng bảo vệ được đó. Ha ha, chờ lát nữa tôi sẽ tiến vào Thăng Long Phi Phượng Các, mọi người phải nhớ chụp lại thời khắc quang vinh nhất của tôi đó a. Đi trước, tạm biệt."

Ta quay đầu lại nghênh tiếp Thiên Kiếm, Ám Dạ bọn họ ở phía sau luôn luôn nhìn theo ta. Như vậy thì tốt rồi, mục đích lớn nhất ngày hôm nay tới nơi này chính là bổ sung một câu tạm biệt. Sau cùng của sau cùng, lấy một loại tư thái hoàn toàn thả lỏng đem cái người Mạc Ly này kết thúc ở nơi đây, làm kết thúc của một đoạn lịch sử quá khứ kia. Tiếc nuối cũng tốt, cảm động cũng tốt, vui sướng cũng tốt, bi thương cũng tốt, toàn bộ đều đặt tại nơi đây, sau đó nghênh tiếp người mới chuyện mới cuộc sống mới, có lẽ, còn có thể có tình cảm mới. Ta thấy cái đầu lông xù kia của Thiên Kiếm, nghĩ đến một thân phận khác của người này, không khỏi nhẹ nhõm hơn. Lăng Thiên, có lẽ sẽ là kỳ ngộ mới của ta?

102. Quyển 4 - Chương 31: Tiết 31

Editor: Toujifuu

***

"Hiện tại, chúng ta bắt đầu đợt rút thăm thứ hai, lúc này đây có lẽ sẽ xuất hiện rất nhiều tổ hợp khiến người ta kinh ngạc a, tin tưởng các vị đều chờ mong vô cùng. Như vậy chúng ta không nên lãng phí thời gian, hiện tại bắt đầu đi."

Người chủ trì ở trên đài thao thao bất tuyệt, ta thấy lãng phí thời gian nhất hẳn là hắn mới đúng.

"Làm sao vậy? Không rút được thăm tốt sao?"

Thiên Kiếm sau khi rút thăm về lộ ra biểu tình không quá thỏa mãn. Ta sáp qua nhìn, là một con số tút phía sau.

"Không nên lưu ý, số thứ tự của tôi cũng không tệ lắm, đến lúc đó tôi sẽ điểm danh anh, yên tâm đi, sẽ không bỏ lại anh mặc kệ."

Ta đắc ý nho nhỏ một chút, con riêng của nữ thần may mắn này nguyên lai cũng có thời điểm vận khí so với ta tệ hơn a.

Thiên Kiếm hừ hừ, nói:

"Chờ lát nữa nếu có thể cùng tiểu tử đó đánh một trận thì tốt rồi."

Tay anh ta chỉ ở một chỗ nào đó trong danh sách nhẹ nhàng gõ, ta nhìn lướt qua, người này thật đúng là nhớ mãi không quên muốn báo thù đây.

"Cho dù ngày hôm nay không có cơ hội giáo huấn hắn cũng không sao a, anh không phải đã bố trí xong rồi sao?"

"Không phải là chuyện đó. Tôi hiện tại tương đối ngứa tay."

Ta câm lặng mà đỡ trán, đã quên người này căn bản là xem đánh nhau như một loại yêu thích.

Trên đài tuyển thủ rút số 1 đã bắt đầu chọn đồng bọn tổ đội. Theo ý ta điều này cũng bất quá chỉ là một loại hình thức, đại bộ phận kỳ thực ban nãy ở phía dưới đều đã bàn xong, bằng không thật muốn hai người không có ăn ý tổ đội cùng không biết sẽ xảy ra bao nhiêu chỗ sơ suất, vì vậy vẫn là người bình thường quen thuộc tốt hơn nhiều. Cho dù không có người quen, sớm móc nối một chút cũng xong.

Ta cầm thăm số 7 trong tay, như có hứng thú mà nhìn mấy người nào đó tổ với nhau. Có một số ta đã sớm đoán được, có một số lại ngoài dự liệu của ta, có chút cảm giác đánh bạc. Rất thú vị. Số thứ 5 người chủ trì gọi Diệu Dương lên. Vận khí của hắn thật tốt, ta một bên cảm thán, một bên suy đoán hắn sẽ cùng ai một tổ. Hẳn không phải Nam Cực. Bọn họ không có khả năng lưu lại Ám Dạ cùng Tiểu Vũ hai chức nghiệp áo vải đơn độc thành tổ. Như vậy hẳn là Tiểu Vũ, để cho Nam Cực cùng Ám Dạ phối hợp. Thực lực sẽ tương đối bình quân. Hoặc là bọn họ chuẩn bị cường cường liên hợp?

Diệu Dương từ chỗ ngồi của hắn đi xuống, không có nửa điểm dừng lại mà đi đến trước mặt ta, vươn một tay với ta:

"Cho tôi."

Biểu tình ta lúc này khẳng định ngốc cực kỳ, khẽ nhếch miệng, lăng lăng hỏi:

"Cái, cái gì?"

Mặt Diệu Dương không chút thay đổi mà nói:

"Số thăm của cậu cho tôi."

"A?"

Ta nhất thời có chút không hiểu ý tứ của hắn. Cần số thăm của ta? Ta quay đầu nhìn nhìn Thiên Kiếm. Nam nhân bên cạnh này vẻ mặt âm trầm mà trừng Diệu Dương, dùng thanh âm lạnh lùng nói: "Hắn muốn cùng cậu một tổ."

Ta đã không biết nói cái gì cho phải. Diệu Dương chuẩn bị làm gì? Ta không phải nói không cùng bọn họ tổ đội sao? Bất quá nam nhân này tựa hồ từ trước đây đã là loại tính tình duy ngã độc tôn này, khi chính thức làm ra quyết định ai cũng thay đổi không được. Ánh mắt của ta đảo qua phương hướng Ám Dạ, hắn làm một biểu tình bất đắc dĩ với ta.

"Nhanh một chút."

Tính nhẫn nại của Diệu Dương ngày hôm nay hình như đặc biệt không tốt, không kiên nhẫn mà giục. Ta nên nói cái gì? Trước mặt mọi người quét mặt mũi của hắn sao? Hình như không tốt lắm. Nói như thế nào hắn cũng là lão đại trước đây của ta, ta nếu như hiện tại quét mặt mũi của hắn không phải nói rõ với người khác nội bộ Đông Long có vấn đề sao? Thế nhưng thực phải cùng hắn tổ đội? Ta cũng không dám bảo chứng trình độ hiện tại nhất định có thể theo kịp hắn, vạn nhất phối hợp sai thì làm sao? Bất quá người này hình như sẽ không nghe ý kiến của ta. Yên lặng đưa ra số thăm, Diệu Dương cầm lấy quay đầu lại ném vào bàn xoay trung gian.

"Nga, thành chủ Đông Long Diệu Dương lựa chọn ngự thú sư Mạc Ly! Tổ này là hảo bằng hữu từ khi trò chơi bắt đầu tới nay đã luôn luôn phối hợp khăng khít. Ngày hôm nay cũng nhất định sẽ mang đến cho chúng ta kinh hỉ. Ai sẽ là đối thủ của bọn họ đây? Đây chính là một tổ hợp tác thực lực mạnh mẽ!"

Người chủ trì nhiệt tình cao không hạ, nhưng ta chỉ cảm thấy đau đầu. Diệu Dương, anh đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì?

Diệu Dương ném ra số thăm xong không nhìn ta nữa. Trái lại cho Thiên Kiếm một nụ cười ý vị thâm trường. Thiên Kiếm cũng trả lại bằng một ánh mắt khiêu khích. Ta không khỏi nhu nhu cái đầu có chút choáng váng, vì cái gì mà mọi chuyện lại trở nên kỳ quái như thế? Là ta bỏ lỡ cái gì sao? Hay là năng lực lý giải của ta lui bước? Vì sao giữa hai nam nhân này đột nhiên giống như là đang tiến hành một trận đối kháng bí mật nào đó? (aizzzzzz……, thương thay anh Nhiên, tội thay anh Thiên!)

"Thiên Kiếm. Anh cùng Diệu Dương có chuyện gì vậy? Các anh trước đây quen biết sao? Tôi nhớ anh ở Đông Long Thành khi nhìn thấy Diệu Dương cũng là như thế. Có thù?"

"Không có gì, bất quá chỉ là có chút không hợp mà thôi."

Thiên Kiếm nói rõ ràng là có lệ ta cho qua. Ta hỏi lại anh ta liền ngậm miệng không nói. Ta tức, nói:

"Được, anh không nói tôi đây tìm hắn hỏi cũng như nhau."

Ấn xuống nút truyền tống, ta trở lại phòng nghỉ. Do ta cùng Diệu Dương xác nhận tổ đội, vì vậy hệ thống tự động phân chúng ta tới cùng một gian phòng. Diệu Dương sớm một bước đã đến, đang tựa trên ghế nhắm mắt không biết nghĩ gì. Ta nhìn hắn một hồi, ngồi xuống ở đối diện, nhẹ giọng hỏi:

"Diệu Dương, anh vì sao muốn tìm tôi? Tôi cho rằng về công về tư, đối với anh mà nói đây đều là lựa chọn không tốt."

"Vì sao không tốt?"

Diệu Dương mở mắt thẳng tắp nhìn ta, ánh mắt kia rốt cuộc khiến cho ta nhất thời nói không ra lời. Sau một lúc lâu mới tìm về được thanh âm của chính mình:

"Về công, chúng ta đã quá lâu không hợp tác, tôi không dám cam đoan có thể phối hợp cùng anh giống như trước. Về tư a…"

Ta cười khổ một chút, nói:

"Về tư anh lại càng không nên tìm tôi không phải sao? Về phần nguyên nhân thì không cần tôi phải nói đi."

"Vì sao không nói? Nếu như cậu cảm thấy tôi chọn không tốt, vậy đem nguyên nhân nói rõ."

Trong lòng ta bỗng nhiên đau xót, cái người này, cái người này vì sao nhất định phải bức ta đây?

"Diệu Dương, anh không cảm thấy đôi khi anh thực sự rất tàn nhẫn sao?"

"Vậy sao? Tôi chỉ biết có người chuyện gì cũng không nói rõ, sau đó bỏ chạy không còn thấy bóng dáng."

"Tôi nói còn chưa đủ rõ sao? Vậy anh đến tột cùng còn muốn nghe cái gì?"

Ta xa xôi hỏi, trong tim từng trận từng trận thắt chặt, nhưng vẫn phải cưỡng bức bản thân đón nhận ánh mắt của Diệu Dương không muốn né tránh. Cái người này tới hiện tại chẳng lẽ còn muốn chơi tiếp thủ đoạn của hắn sao? Chẳng lẽ hắn cảm thấy trên người ta còn có thứ gì hắn có thể bòn rút ra? Ta chỉ cảm thấy một cỗ tức giận ẩn sâu dưới đáy lòng ngay cả bản thân cũng không chú ý tới xông thẳng lên, lời nói thẳng vốn không dự định nói chợt lao ra khỏi miệng:

"Nếu như anh muốn nghe lời nói rõ của tôi, khi tôi ở Đông Long Thành cũng đã từng nói qua rồi không phải sao? Khi đó anh cũng dùng hành động đầy đủ chứng minh lựa chọn của anh, vì vậy tôi tự động thoái nhượng, vậy còn chưa đủ sao? Diệu Dương, tôi không biết ở trong mắt anh tôi là dạng người gì, có lẽ anh luôn luôn cảm thấy tôi là một kẻ ngây thơ ngu ngốc, thế nhưng cho dù ngu ngốc ngẫu nhiên cũng sẽ có lúc thông minh. Trước đây vì sao Mộng Điệp sẽ kích tôi nói ra những lời đó, vì sao các anh rõ ràng đã xuất môn lại đột nhiên xuất hiện ở cửa, anh thực sự cho rằng tôi cái gì cũng không phát hiện? Kỳ thực anh cũng không cần phải phiền phức như thế, nếu như không phải anh thiết lập cái bố cục đó, tôi căn bản sẽ không đem phần cảm tình đó nói ra khỏi miệng, lại càng sẽ không ảnh hưởng cảm tình của anh cùng Mộng Điệp hoặc là người nào khác. Hoặc là anh cảm thấy nhìn tôi cũng đều chướng mắt, vậy cũng hoàn toàn có thể nói rõ với tôi, tôi không có dự định chết sống dây dưa lấy anh. Đương nhiên, hiện tại tôi cũng không phải trách anh hạ bộ tôi, nếu như anh cảm thấy như vậy tương đối tốt, tôi không có ý kiến. Bất quá, Diệu Dương, điều này không có nghĩa là tôi sẽ vĩnh viễn chơi trò chơi cùng anh. Tất nhiên anh không tiếp thu cảm tình của tôi, như vậy xin không nên làm ra loại chuyện khiến người ta cảm thấy nghi ngờ đó. Tôi tôn

trọng lựa chọn của anh, tôi có thể thu hồi hết thảy vọng tưởng đối với anh cách anh xa xa, thế nhưng tôi không thể tiếp thu anh một bên cự tuyệt cảm tình của tôi đối với anh, một bên còn phải giả tạo thái bình muốn tôi phải xem nó là tình bạn. Tôi không phải đứa trẻ có thể tùy tâm ý anh, cũng không phải công cụ có thể mặc anh lợi dụng."

Ta hít thở thật sâu, nói ra rồi, những tảng đá lấp kín nơi ngực ta kia, tất cả đều nói ra rồi, trong lòng ta dường như đột nhiên trống trải. Mặt Diệu Dương không chút thay đổi mà nghe, khí tức trên người không còn là cao ngạo khí phách bình thường thấy nữa, trở nên thâm trầm mà nguy hiểm. Hắn chậm rãi nhếch khóe miệng, phun ra lời nói khiến cho ta không tưởng được:

"Đích xác, đó là bố cục tôi thiết lập. Xem ra cậu thực sự rất thông minh. Bất quá, tôi không nhớ tôi đã cho cậu bất luận câu trả lời nào không phải sao? Là chính cậu không hỏi đáp án liền chạy trốn. Hiện tại, cậu ngược lại muốn trách lên đầu tôi sao?" (Ha~! Thực vô sỉ mà!)

Ta giận dữ ngược lại cười, gật đầu, nói:

"Được được được, là lỗi của tôi được chưa? Tôi thực sự không biết nguyên lai cái loại ánh mắt băng lãnh cùng thái độ khinh thị anh lúc đó nhìn tôi còn không được gọi là câu trả lời. Như vậy tôi hiện tại có phải có thể xin các hạ cấp cho một câu trả lời chính thức thuyết phục hay không đây?"

Diệu Dương không nói gì. Ánh mắt của hắn có dao động bất định trong nháy mắt.

"Câu trả lời không tiếng nói cũng được tính sao? Hoặc là nói ngài còn chưa có nghĩ xong? Vậy tôi giúp anh nói đi, anh không muốn từ bỏ Mộng Điệp, bởi vì cô ta là nữ nhân có thể trợ giúp cho anh. Anh không thể tiếp thu cảm tình của tôi, bởi vì tôi là một nam nhân, sẽ làm hình tượng hoàn mỹ của anh bị nhuộm lên một vết nhơ. Anh thậm chí còn không muốn đặt tôi bên người, bởi vì ở trong lòng anh tôi là một nhân tố bất định không biết khi nào sẽ nổ, đây là nguyên nhân trước đây anh thiết lập bố cục đuổi tôi đi. Tôi phân tích có đúng không? Được rồi Diệu Dương, tôi mệt mỏi. Anh biết tôi kỳ thực rất lười, bất luận là thầm mến anh cũng tốt, hay là lặp đi lặp lại đoán tâm tư của anh cũng tốt, tôi thực sự mệt mỏi. Tôi cảm thấy như bây giờ rất tốt, đây là lần gặp mặt sau cùng của chúng ta, về sau, mọi người hãy buông hết chuyện quá khứ đi. Anh đi làm vương giả của anh, tôi đi qua ngày tháng của tôi, chúng ta không thiếu nợ nhau. Ngày hôm nay tôi sẽ nỗ lực phối hợp anh đến cùng, coi như là, để cho đoạn cảm tình này có bắt đầu có kết thúc."

Ta mở cửa đi ra ngoài, không có một tia do dự. Trong cửa ngoài cửa, đường ranh giới của hiện tại cùng quá khứ.

103. Quyển 4 - Chương 32: Tiết 32

Editor: Toujifuu

***

Thẳng đến khi lên đài, ta không còn nói một lời nào với Diệu Dương nữa, lăng lăng mà ngồi trên ghế mây, hồn bay xa xăm. Biến thành đến tận khi đứng trên lôi đài rồi còn không biết đối thủ của mình là ai. Nhìn lướt qua Diệu Dương đứng phía trước ta, cười khổ, loại trạng thái này không phải muốn bị đánh sao? Hy vọng chờ lát nữa khi động thủ có thể tìm về được chút cảm giác.

Có lẽ ông trời cũng không nhẫn tâm khiến chúng ta quá xấu mặt, khi ta thấy đối thủ, phát hiện cư nhiên có một người quen.

"Diệu Dương, thật hiếm thấy chúng ta có thể rút trúng cùng nhau. Bất quá không nghĩ tới ngươi sẽ chọn Mạc Ly tổ đội, Mạc đại ngự thú sư mấy tháng không gặp, không biết thân thủ có lui bước không a? Chờ lát nữa cũng không nên sai lầm, ta còn muốn lĩnh giáo nhiều một chút thuật triệu hoán của ngươi đây. Thanh Long lần trước của ngươi kia thực đánh cho chúng ta đủ thảm."

Không sai, tên mập mạp đối diện khiến cho ta vừa thấy đã muốn đập bẹp kia chính là đối thủ một mất một còn của Đông Long, Hùng Bá Thiên Hạ thành chủ Thiên Hạ Thành, trước đây tiến công Đông Long cũng có một phần của hắn. Nhờ phúc của hắn, vốn ta không có tinh thần gì hiện tại chiến ý tăng vọt, đáng tiếc cái tên Hô Phong Hoán Vũ kia không đi cùng hắn, bằng không sẽ càng thú vị.

"Đa tạ thành chủ Thiên Hạ quan tâm, ta cùng Mạc Ly đích thật là đã lâu không hợp tác. May mắn rút được làm đối thủ của thành chủ Thiên Hạ, bằng không chúng ta thật đúng là không có gì nắm chắc. Hơn nữa các hạ có thể yên tâm, ngày hôm nay Mạc Ly không triệu Thanh Long ra cũng đủ rồi."

Lời nói ôn hoà của Diệu Dương có thể khiến người ta tức chết, cái mặt béo kia của Hùng Bá Thiên Hạ chợt lóe vài cái, biết ở trên miệng lấy không được tiện nghi gì của Diệu Dương, liền bày ra tư thế chuẩn bị khai chiến.

Lại nói tiếp cái tên Hùng Bá này coi như cũng là một nhân vật, thuộc hạ cũng có chút công phu thực, bằng không cũng không có khả năng chiếm vị trí thứ ba Bảng kiếm sĩ lâu như vậy còn lập ra được một bang phái lớn như vậy. (Bất quá có người nói là hắn lấy tiền chất ra. Cái tên này hình như trong hiện thực là một công tử ca có tiền.) Đáng tiếc hắn cái người này tâm nhãn có chút nhỏ, thuộc hạ lại không có nhân vật nào đặc biệt xuất sắc, bởi vậy vẫn luôn bị Đông Long chúng ta đè một đầu, lâu dài tới nay luôn luôn không phục. Tìm cơ hội liền muốn đối nghịch với chúng ta. Ngày hôm nay hắn mang theo không phải mấy viên đại tướng thường ngày, mà là một cung tiễn thủ chưa từng thấy qua, có lẽ là cao thủ mới tìm được. Tranh thủ liếc nhìn bảng đối chiến một cái. Phá Không Nhất Tiễn đứng thứ tám Bảng cung tiễn, thực lực cá nhân hẳn là cũng không tệ lắm. Đáng tiếc ta vừa nhìn bộ dáng hắn cầm cung cùng thân trang bị kia đã biết đó là một lưu phái thuần kỹ năng. (Cái gọi là lưu phái kỹ năng là cách nói nhằm vào lưu phái kỹ thuật, chính là chỉ người chơi ỷ lại vào kỹ năng trò chơi, trang bị để đề thăng sức chiến đấu.) Tuy rằng được xưng là chức nghiệp sát thủ áo vải, bất quá nếu như ứng phó thoả đáng, cũng không phải rất khó đối phó.

"Diệu Dương, cung tiễn thủ tôi hẳn có thể hạn chế một chút lực hành động của hắn. Bất quá Hùng Bá tôi không thể đột phá được phòng ngự."

"Trước vây khốn cung tiễn, giết Hùng Bá. Cậu yểm hộ."

Diệu Dương định ra phương châm, ta không hai lời chuẩn bị chấp hành.

Lui về phía sau hai bước, ta đứng ra phía sau Diệu Dương. Hùng Bá cùng Phá Không Nhất Tiễn đối diện mỗi người một bên đứng thành một hàng, hình như cũng phân phối xong nhiệm vụ. Thấy bọn họ như vậy, ta tính toán hẳn là bọn họ chuẩn bị chiến thuật mỗi người kèm một người, ta từ tư thế đứng buông lỏng của Phá Không Nhất Tiễn đã biết tiễn đầu tiên của hắn khẳng định là nhắm tới ta. Muốn khai đao từ ta, thực coi ta là trái hồng mềm a?

Tiếng trống bắt đầu chiến đấu vừa vang lên, ta tự mình cúi đầu niệm chú. Không hề để ý đến mũi tên lấp lánh hàn quang đối diện kia. Diệu Dương đứng phía trước ta không phải chỉ để bày biện, muốn bắn tới ta, trước tiên đột phá lưới kiếm của hắn rồi nói đi. Diệu Dương đầu tiên là một kiếm gõ bay tiễn sắt phá không. Lại xoay tay kiên định cản một chiêu của Hùng Bá. Ta ở phía sau hắn hưởng thụ bảo hộ lúc này cũng đã chuẩn bị xong thuật triệu hoán đầu tiên, ngọc la bàn trên tay chớp lóe quang hoa. Trung gian lôi đài bỗng dưng toát ra từng dải dây gai cơ hồ xuyên qua toàn bộ đấu trường. Cao hai thước tựa như hàng rào đứng ở nơi kia. Do Hùng Bá ngay từ đầu đã xông lên cùng Diệu Dương cận chiến, vì vậy hiện tại bị ngăn ở bên kia chỉ có một mình Phá Không Nhất Tiễn. Hắn cũng không hổ là nhân vật từ vòng đầu giết đến vòng hai. Tuyệt không hoảng loạn mà rút ra tiễn sắt phóng tới ta từ khe hở giữa những dây gai. Tiễn này giữa đường còn điều chỉnh phương hướng nho nhỏ một chút, rõ ràng là hiệu quả của Tiễn Dẫn Hướng cao cấp. Ta biết một tiễn này khẳng định tránh không thoát, vì vậy không cần tránh, chỉ là khi tiễn đâm tới tránh khỏi chỗ yếu hại. Dù sao lực công kích của Tiễn Dẫn Hướng không thể so với Tiễn Xuyên Thấu, khẳng định giết không được ta. Liều mạng tổn thất chút lượng máu này, vừa vặn đủ cho ta triệu ra thú triệu hoán đợt thứ hai. Lúc này đây lên sân khấu chính là một loại thú triệu hoán rất ít được chú ý —— Thiểm Quang Cầu. Bộ dáng nhóm nhóc con tựa như tiểu nhung cầu phi thường khả ái, đáng tiếc ngoại trừ biết phát sáng cái gì cũng không có. Không có lực công kích, không có lực phòng ngự, nếu như không phải ta trong lúc vô ý phát hiện một loại đặc tính khác của nó, đã sớm bị biếm lãnh cung. Vì vậy mà nói không có thú triệu hoán vô dụng, chỉ xem ngươi có thể tìm ra được sở trường của nó cùng biết tùy tình thế mà lợi dụng nó hay không thôi.

Mấy nhóc này mỗi một con đều cỡ trái bóng rổ, nhẹ phiêu phiêu mà di động trong không trung, trên người phát sinh quang mang sáng rực như đèn pha, sáng loáng mà bắn thẳng đến ánh mắt của Phá Không Nhất Tiễn. Phá Không Nhất Tiễn đáng thương hoàn toàn bị cường quang đột nhiên xuất hiện trước mắt làm lóa mắt, bảy tám chùm tia sáng sáng loáng như vậy chiếu vào hắn, hắn làm sao còn có thể thấy rõ đối thủ xa xa, có thể mở mắt ra đã là không tồi rồi. Mà thân thể mấy đại nhung cầu này lại nhẹ, hắn muốn dùng tiễn bắn rớt bọn nó, thế nhưng kình phong do tiễn mang ra khiến cho thân ảnh của đám nhóc này phiêu hồ bất định, làm sao dễ nhắm chuẩn như vậy. Ta thấy Phá Không Nhất Tiễn hoảng loạn bắn ra vài tiễn, không khỏi có xung động lắc đầu than tiếc. Xem đi, đây là chỗ cực hạn của lưu phái kỹ năng. Kỹ năng trò chơi đích xác cường đại, nếu như tổ hợp dùng tốt cũng có thể rất lợi hại, thế nhưng đối với cao thủ chân chính mà nói thực sự chưa đủ. Những thứ như Thiểm Quang Cầu nếu như là một người có kiến thức cơ bản vững chắc, tiễn thuật nhanh, vài tiễn đã có thể bắn xuống. Hoặc đổi lại là một người đầu óc có chút linh hoạt, cũng rất nhanh có thể tìm được biện pháp đối phó chúng nó. (Kỳ thực biện pháp đó rất đơn giản.) Thế nhưng thoạt nhìn tên Phá Không này đều không phải là hai loại người đó, vì vậy bây giờ còn đang phấn đấu cùng mấy tiểu cầu kia đây. Chờ đến khi hắn mất sức chín trâu hai hổ vừa là Tán Xạ vừa là Tiễn Dẫn Hướng vừa là Đa Trọng Tiễn mà bắn rớt được mấy vật nhỏ đó, dây gai của ta cũng trồng được kha khá. Muốn đi ra từ bên trong lưới dây gai nằm ngang nằm dọc trùng trùng điệp điệp kia, tiểu bằng hữu Phá Thiên sợ là phải tốn thêm chút thời gian đây. Mà chút thời gian ấy, chính là cơ hội tốt đối phó Hùng Bá Thiên Hạ.

Hùng Bá đang một mình đấu với Diệu Dương nói thật cũng đánh được ra hình ra dạng, có thể cùng Diệu Dương chính diện đối kháng thành như vậy thực sự không thấy được nhiều. Tuy rằng hắn bị thua là chuyện khẳng định, bất quá chỉ một mình Diệu Dương muốn thu thập hắn ít nhất phải sau trăm chiêu, chờ đến khi đó tiểu bằng hữu Phá Thiên sợ là đã sớm lao tới. Thời gian chính là tiền tài a, ta đến thêm cho bọn họ chút tinh thần thì tốt hơn.

Sau khi thận trọng tính toán lượng chân nguyên, ta triệu ra một con Vân Điêu Lông Kim. Sinh vật so với Hắc Hổ cao hơn một cấp, khéo tập kích trên không trung, vừa vặn cùng Diệu Dương phối hợp tác chiến. Vốn ta còn muốn triệu thêm một con nữa, thế nhưng chân nguyên còn lại không nhiều, ta nghĩ nghĩ vẫn là lưu lại dự bị thì hơn. Nếu như bị tiểu tử kia sớm phá ải xông ra, ta cũng có hậu chiêu dễ đối phó. Đi vài bước qua bên cạnh, ta đứng qua bên cạnh Diệu Dương, nhìn chăm chú cục diện biến hóa.

104. Quyển 4 - Chương 33: Tiết 33

Editor: Toujifuu

***

Người ta nói thế sự vô thường, ngươi xem đó không phải ứng nghiệm rồi sao —— Phá Không Nhất Tiễn không biết từ nơi nào học được kỹ năng ẩn tàng của cung tiễn thủ Phá Tà Tiễn, lợi dụng nó nổ tung lưới dây gai thật sự xông ra. Tuy rằng thoạt nhìn rất chật vật, thế nhưng uy lực tiễn hắn bắn ra cũng không đổi. Đặc biệt tiễn vẩy tới như trời mưa như bây giờ, lại càng khó đối phó. May mắn ta phản ứng nhanh, nghe thấy động tĩnh không đúng lập tức dùng chút chân nguyên cuối cùng gọi ra "bùa hộ mệnh".

Nếu như người lần đầu tiên thấy nhất định sẽ cảm thấy bộ dáng hiện tại của ta đặc biệt buồn cười, toàn thân trên dưới đều bị một thứ gì đó giống như thạch trái cây bao lấy, đi một bước liền rung rung. Nếu như chú ý quan sát thêm một chút, nhất định có thể nhận ra nhóc này là một —— Slime được phóng đại vô số lần. Không sai, chính là cái loại tùy ý có thể thấy được ở đại lục phương tây, từng đám từng đám, ngoại trừ người mới cấp một bình thường không có người giết, cơ hồ có thể coi là nhóc con thuộc loại vô hại. Bất quá thứ này ở phương đông cũng không được coi là quá hiếm lạ, tuy rằng dã ngoại không có, thế nhưng trong quán sủng vật sẽ có mấy nhóc Slime nho nhỏ mập mạp khả ái giống như thủy cầu có các màu sắc bất đồng bán ra cho mấy nữ hài tử yêu thích vật nhỏ khả ái. Còn có trong danh sách triệu hoán loại dị thú của ngự thú sư cũng có nó. Ta lần đầu tiên triệu hoán thứ này là bởi vì Tiểu Vũ thích. Nữ hài tử a, thấy vật khả ái thì quên cả đường đi. Tiểu Vũ có một lần thấy có mấy nữ hài tử khác ôm nhóc Slime đi dạo phố mà hai mắt phát sáng, bất quá thứ này không rẻ, khi đó chúng ta lại rất bận xây thành tuyệt không dư dả kim tệ,

Tiểu Vũ rất lý trí mà không yêu cầu mua những thứ không thực dụng này. Về sau ta phát hiện trong cái góc nào đó của danh sách triệu hoán có tên của nó, liền triệu một con cho cô chơi, ai biết từ đó bị cô nàng quấn lấy, thường thường kêu ta triệu một con cho cô nàng. Cũng bởi vậy, về sau triệu nhóc con này đến cao cấp mới phát hiện nó có thể chuyển hoán thành trạng thái tựa như áo phòng hộ, hơn nữa hiệu quả phòng ngự cũng không tệ lắm. Lúc đó mới bỏ công sức ra đem nhóc con không thu hút này triệu đến tận mãn cấp, thành một trong những chiêu số bảo mệnh của ta.

Slime mãn cấp không thể công kích còn có thể hạn chế tốc độ di động của người được giám hộ, thế nhưng nó có một chiêu tuyệt đối cường hãn: Che chắn tuyệt đối trong ba mươi giây. Bất luận công kích vật lý hay là công kích pháp thuật. Trong ba mươi giây người được giám hộ sẽ không bị nửa điểm thương tổn. Đương nhiên hạn chế cũng rất nhiều, tỷ như ba ngày mới có thể dùng được một lần các loại. Trước đây chúng ta tất cả đều là xuất chiến tổ đội. Nhóm áo vải chỉ cần núp ở phía sau, ta rất ít dùng đến chiêu này, ngày hôm nay xem ra món đồ áp đáy hòm cũng nên lấy ra phơi thôi.

"Diệu Dương!"

Ta hô một tiếng, nhắc nhở Diệu Dương biến hóa chiến cuộc. Diệu Dương cũng không quay đầu lại, công kích trên tay càng hung hiểm hơn. Ta triệu hồi Vân Điêu để cho nó đi quấn đấu với Phá Không Nhất Tiễn. Phá Không Nhất Tiễn ỷ vào một thân trang bị gia tăng nhanh nhẹn cùng tốc độ của hắn mà một bên tránh lợi trảo của Vân Điêu, một bên chấp nhất công kích ta. Đáng thương hiện tại tốc độ ta giảm mạnh căn bản tránh không thoát tiễn của hắn cũng không thể trốn, Diệu Dương phía sau ta hiện tại cũng không có cái tay thứ ba để ứng phó tiễn bay tới, ta đành phải thành thành thật thật đứng ở chính giữa hắn ta và Diệu Dương làm bia ngắm.

Người này thật đúng là độc, chỉ chốc lát sau Slime của ta đã bị đâm đến mức sắp thành một con nhím. Ta nhìn chăm chú lượng máu của nó, trong lòng có chút vội. Không nghĩ tới tên Phá Không Nhất Tiễn này khó đối phó như thế, nếu như Diệu Dương không nhanh lên một chút, con Slime này bị phế đi ta cũng không còn chân nguyên triệu thêm một con nữa. Đang suy nghĩ có nên sớm phát động tuyệt chiêu hay không, rốt cục nghe thấy Diệu Dương lên tiếng:

"Mạc Ly. Ba mươi giây!"

Cuối cùng cũng kịp. Ta không chút nghĩ ngợi lập tức phát ra chỉ lệnh, toàn thân Slime chợt lóe quang mang, thân hình vốn trong suốt vô sắc được in lên kim sắc đạm đạm. Ta có thể cảm giác thấy tiễn ban nãy còn có thể mang đến cho ta thương tổn nhất định hiện tại đâm lên trên người Slime sẽ tự động bị văng ra. Ngoại trừ khiến cho thân thể tựa như nước của Slime lay động một chút thì không có nửa điểm cảm giác nào khác, ngay cả mấy cây lúc đầu đâm lên cũng chậm chậm bị trượt ra. Ta rốt cục có thể không cần làm con nhím. (Rất mất hình tượng a. ___)(=_=||)

Quay đầu lại quan tâm chiến cuộc của Diệu Dương cùng Hùng Bá Thiên Hạ một chút. Ba mươi giây thời gian đếm ngược, vậy đại biểu lượng máu của đối thủ đã không nhiều. Xem tình hình thì Diệu Dương là đang lấy máu đổi máu. Song phương đều bị thương, bất quá vết thương của Hùng Bá Thiên Hạ nặng hơn một chút. Phá Không Nhất Tiễn thì ta đã không dự định tiếp tục phản ứng tới nữa, từ sau khi hắn phát hiện tiễn của mình không cách nào tạo thành thương tổn đối với ta thì hình như rất giật mình, bị Vân Điêu nhân cơ hội cuốn lấy gắt gao, nhất thời không có công phu nhúng tay tới chiến cuộc bên này.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua, sau khi Diệu Dương hung hăng bổ ra một kiếm đột nhiên nhảy về phía sau. Hùng Bá Thiên Hạ đối với hành vi không thừa thắng truy kích trái lại tránh lui của Diệu Dương chần chừ trong nháy mắt, chờ khi hắn muốn đuổi theo mới phát hiện đối thủ trước mặt đã đổi người. Để cho ngự thú sư chắn phía trước kiếm sĩ làm hộ thuẫn, sợ là kỳ cảnh khó gặp trong trò chơi, cằm của Hùng Bá Thiên Hạ đều sắp rớt xuống. Cái tên ngu ngốc này, ta hiện tại là trạng thái phòng ngự vô địch ba mươi giây, không mạnh hơn so với bất luận một thuẫn thịt nào hay sao? Đương nhiên, ta mới sẽ không tốt bụng mà giải thích cho hắn nghe, ta chỉ cần lo chống đỡ qua mấy giây sau cùng này, để cho Diệu Dương có thời gian phát đại chiêu của hắn là được.

Nói nhiều như vậy, tình huống chân chính chẳng qua chỉ nháy mắt. Ta vào thời điểm đếm ngược ba giây thay Diệu Dương, giúp hắn đỡ một lần Cuồng Long Trảm của Hùng Bá. Một giây sau cùng vừa qua, thân ảnh Slime trên người ta lay động một trận, ta lăn mình tránh khỏi kiếm phong của Hùng Bá. Động tác này

trông không dễ nhìn lắm, lại có thể bảo chứng ta bằng tốc độ nhanh nhất rời xa khu vực nguy hiểm kia, phải biết rằng đại chiêu của Diệu Dương khi phát sinh sẽ không có mắt.

Ta lăn vài vòng, nằm sấp trên mặt đất bất động. Trong nháy mắt giữa sân quang mang vạn trượng, kiếm của Diệu Dương tựa như vầng mặt trời nhỏ đánh thẳng Hùng Bá Thiên Hạ. "Thiên Quang Dương Viêm Kiếm", một trong những kiếm kỹ ẩn tàng của kiếm sĩ, thời gian chuẩn bị rất dài, uy lực cũng tuyệt đối biến thái. Người có thể gắng gượng được dưới một kiếm này của Diệu Dương ta còn chưa thấy qua, huống hồ Hùng Bá Thiên Hạ trước đó tổn thất không ít lượng máu. Kết quả chính là không thể kêu một tiếng nào, trực tiếp bị kiếm quang đẹp như thái dương này miểu sát chết. (miểu sát = giết chết chỉ trong vòng 1 giây)

Ta đợi thẳng đến khi kiếm quang hoàn toàn biến mất mới chầm chậm đứng lên. Ta tính toán tiếp sau đây không còn chuyện của mình nữa. Đối phó đối thủ loại trình độ như tên Phá Không Nhất Tiễn đó, Diệu Dương dưới tình huống đơn đối đơn là căn bản không để vào mắt. Hơn nữa Vân Điêu của ta cũng còn có một chút lượng máu, hai mặt giáp công hẳn là không cần mất bao nhiêu thời gian. Bất quá, hình như không cần thiết. Ta thấy Phá Không Nhất Tiễn ngơ ngác nhìn thần khí của Diệu Dương mà đầy mặt kinh thán, người này sau khi thấy một kiếm kia hẳn đã không còn tâm tư tái chiến.

"Tôi chịu thua."

Quả nhiên, hắn rất sảng khoái mà làm ra quyết định, trực tiếp từ bỏ. Như thế, chiến đấu của chúng ta coi như kết thúc. Khi được truyền tống ra tuyệt không phải ở chỗ ngồi trên đài mây, mà là phòng nghỉ. Thấy Diệu Dương cùng xuất hiện, ta cười cười với hắn, liền xoay người chuẩn bị đi ra ngoài. Ta hiện tại là thực không có gì nói với hắn.

"Thân thủ của cậu nhìn ra không hề lui bước."

Diệu Dương cư nhiên mở miệng trước, ta nói:

"Còn tốt."

"Đường chủ Ngự Thú Đường trong thành bây giờ còn trống." Diệu Dương chần chừ một chút, lại nói. Trong lòng ta bất đắc dĩ một trận, đành phải trả lời:

"Hẳn là vẫn còn người không tồi. Hai phụ tá trước đây của tôi cũng đều có thể, trực tiếp đề bạt một người a. Hoặc là không phải Nhạc Thiên nói có một nữ hài tử sao? Người để chọn hẳn là vẫn còn rất nhiều."

"Vậy còn cậu?"

"Tôi? Ha ha, anh sẽ không cho rằng tôi bây giờ còn có thể đi ra chứ? Chờ lát nữa nhân vật này sẽ bị phong vào trong Thăng Long Phi Phượng Các, các anh về sau đi vào trong đó mới có thể thấy được."

Ta chỉ chỉ chính mình, nói sang chuyện khác.

"Tôi là hỏi nhân vật mới của cậu. Không cần nói với tôi cậu không chơi. Người mấy tháng không luyện qua không có khả năng có loại trình độ ý thức chiến đấu cùng tốc độ ứng đối đó."

Diệu Dương vẫn sắc bén như khi xưa, cũng cường thế bức người như khi xưa. Thế nhưng điều này với ta mà nói đã không còn chỗ hữu dụng.

"Tôi xác thực đã tạo một nhân vật mới, bất quá không phải ngự thú sư. Hiện tại tôi cùng đồng bạn mới chơi rất vui vẻ, cũng có thể kiếm được tiền, vì vậy tôi không dự định quay về lại Đông Long. Kỳ thực người chơi chức nghiệp như tôi vốn cũng nên lấy việc đánh trang bị kiếm tiền làm mục đích chủ yếu, mấy người xưng hùng tranh bá trò chơi các anh thực sự không thích hợp tôi. Bên cạnh anh có nhiều nhân tài như vậy, lại không thiếu một người như tôi. Hơn nữa không còn tôi anh còn có thể giảm thiểu rất nhiều phiền phức không phải sao? Cần gì phải kéo mọi người lại cùng nhau khiến cho ai cũng không dễ chịu đây?"

Ta dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng Diệu Dương, để cho hắn hiểu rõ quyết tâm của ta. Diệu Dương không nói, ta nhún nhún vai, kéo cửa phòng ra.

"Cậu cùng tên Thiên Kiếm kia rất quen thuộc sao? Nam nhân đó sẽ không phải là đồng bạn hiện tại của cậu chứ?"

Tim nhảy nhảy, ta ngược tay đóng cửa lại. Đối với Diệu Dương thực sự không thể có nửa điểm lơ là, hắn thực sự thông minh đến đáng sợ. Thế nhưng, cho dù hắn biết ta hiện tại ở cùng với Thiên Kiếm thì như thế nào? Bất luận là ta hay là Thiên Kiếm, hình tượng hiện tại đều đã biến đổi lớn, ta cũng không tin hắn thật có thể nhận ra được.

Bỏ qua những lo lắng vô vị này, ta trở lại chỗ ngồi của mình, bắt đầu tham quan trận đối chiến tiếp theo.

---

105. Quyển 4 - Chương 34: Tiết 34

Editor: Toujifuu

***

Xem người khác chiến đấu cũng là phương pháp trọng yếu tích lũy kinh nghiệm. Đặc biệt trận của Chi Ảnh, ta xem mà mặt mày hớn hở. Thanh Phần Thiên Diễm Hoa Cung kia thật là thứ tốt a, dù cho trong lòng ta chua cũng không thể không thừa nhận đích xác so với Thanh Linh của ta mạnh hơn.

"Aiz, thật muốn a."

Ta hút nước bọt thì thào tự nói. Thiên Kiếm bên cạnh vẻ mặt chịu không nổi:

"Muốn thì đi đánh một thanh, không nên chảy nước miếng với người ta, sẽ làm người ta hiểu lầm." (oh

~ em hiểu a~~)

"Nói thực nhẹ nhàng, anh cho rằng đó là cải trắng bán ngoài đường a? Muốn là có thể đánh được."

Thôi đi, vẫn là quay về xem thanh cung ta đặt trong tiền trang kia đi, đẳng cấp hiện tại của ta có thể dùng nó. Nói như thế nào đẳng cấp của Thanh Linh cũng thực sự khá thấp, hơn nữa trải qua vài lần thăng cấp, tiềm lực đều đã bị đào gần hết. Theo đẳng cấp của ta tăng cao, thế tất phải tìm một thanh vũ khí xứng tay khác. Thanh cung kia hẳn cũng không phải vật phàm, nếu có thể có một viên Đá Dung Hợp đem hai thanh cung hợp thành một, có lẽ sẽ không kém hơn Phần Thiên Diễm Hoa. Đáng tiếc loại đồ vật như Đá Dung Hợp đó thực sự là cùng một cấp bậc với mò kim đáy biển, muốn tìm được so với tỷ lệ mua vé số liên liếp trúng mười giải đặc biệt cũng không khác biệt bao nhiêu. Một viên duy nhất từng xuất hiện trong trò chơi, từ lúc sơ kỳ bắt đầu trò chơi, về sau hình như bị tên người chơi sinh hoạt không biết hàng nào đó cầm đi hợp một thanh chủy thủ cấp hai mươi dùng. Đó mới là phí của trời chân chính, về sau các người chơi biết được công dụng của viên đá đó muốn kiếm thêm lại phát hiện căn bản tìm không được. Bởi vậy, thứ này cũng thành vật phẩm cấp truyền thuyết, mà tên người chơi thợ rèn lấy nó để hợp chủy thủ kia thì bị người ta coi là "Đệ nhất nhân có mắt không tròng".

Bảo bối như phù dung sớm nở tối tàn đó khiến người ta lưu lại ấn tượng khắc sâu, bao nhiêu người vào thời điểm đối mặt trang bị tốt mà lưỡng nan đều sẽ nói thầm một câu nếu như có viên Đá Dung Hợp thì tốt rồi. Ta đương nhiên cũng không ngoại lệ. Bất quá ý nghĩ là rất tốt, đáng tiếc thực hiện không được. Vì vậy, hiện tại chỉ có thể lấy tâm tình vô cùng ai oán cầu khẩn thanh cung nằm trong thương khố kia có thể khiến cho ta thỏa mãn.

Luận võ đối chiến hoa lệ lệ kết thúc trong kinh tâm động phách cùng ý vẫn còn chưa hết. Kết quả cuối cùng có người cảm thấy mỹ mãn, có người nắm cổ tay thở dài. Bất quá không hề có bao nhiêu quan hệ tới ta. Hết thảy vinh dự, ca ngợi thậm chí đố kị vào thời điểm ta đứng trước tòa điện phủ xanh vàng rực rỡ kia đều trở nên yếu ớt đạm bạc. Tòa cung điện xa xa lúc đầu nhìn thấy kia nguyên lai chính là cái gọi là Thăng Long Phi Phượng Các, hiện tại đi đến phụ cận mới phát hiện so với nhìn từ xa càng khiến người ta chấn động hơn. Mái cong đấu củng cao lớn nguy nga, trong mây mù lượn lờ như thánh địa tiên gia. Chỉ là cung điện xanh vàng rực rỡ không có bóng người. Hoàn toàn không chút sinh khí, trang nghiêm tĩnh mịch.

Trong cửa lớn mở rộng thật to chỉ thấy ba tòa đài Bàn Long lóng lánh trong sáng như thủy tinh di động trên tiền sảnh trong điện, dưới sự tôn lên của quang huy minh châu đính trên đó mà hoa lệ phi phàm.

Ban nãy sớm đã có người nói với ba chúng ta về quá trình tiến vào Thăng Long Phi Phượng Các, bất quá khi ta tận mắt thấy hết thảy những thứ này vẫn bị chấn động một chút. Đứng trên truyền tống trận đã được an bài, ta giương mắt nhìn những người ngẩng đầu nhìn theo chúng ta dưới đài cao kia. Người rất nhiều, thế nhưng có thể khiến cho ta chú ý chỉ có mấy người đứng phía trước kia. Trước khi bước lên đài cao. Ám Dạ lại tới tìm ta, còn có Tiểu Vũ bọn họ. Ta lại một lần nữa cự tuyệt đề xuất muốn ta quay về Đông Long của bọn họ, thời điểm đó Diệu Dương đứng phía sau bọn họ không nói một lời nhìn chằm chằm ta. Không biết hắn đến tột cùng muốn làm gì, thế nhưng không quan hệ tới ta. Dù sao từ nay về sau, câu truyện của Mạc Ly sẽ không còn tiếp tục nữa, thế giới này cũng chỉ có một Du Nhiên mà thôi.

Làm một trận lớn như vậy, giở nhiều huyễn hoặc như vậy, nhưng khi chân chính tiến vào cái gọi là Thăng Long Phi Phượng Các cũng bất quá chỉ là một lần truyền tống mà thôi. Sau đó ta cũng chỉ kịp liếc nhìn bộ dáng của chính mình đứng trên đài mây Bàn Long một cái, đã bị hệ thống vô tình đá ra. Về sau xem trang web phát hiện nguyên lai sau đó còn có một chút hoạt động tỷ như tham quan a, nghi thức a. Kết quả một cái ta cũng không thể tham gia. Bất quá cũng không sao, dù sao mấy thứ đó ta cũng không có hứng thú. Nhìn thoáng qua tạo hình sau cùng của chính mình. Bày ra là bộ dáng ta triệu hoán Thanh Long. Khi nhìn chính mình cảm thấy có chút kỳ quặc, tựa như cảm giác chính mình nhìn pho tượng của chính mình vậy. Thực cổ quái.

Vì là bị hệ thống tự động đá ra. Vì vậy bên ngoài đang lúc nắng tốt. Ta còn chưa muốn tiến vào trò chơi, nghĩ lại bát mì thịt bò ngày hôm qua ăn, chép chép miệng. Quyết định đi ăn một lần nữa.

Buôn bán trong tiệm nhỏ vẫn tốt như vậy, ông chủ nhất thời không rảnh chào hỏi ta, đành phải tự mình tìm một chỗ cạnh cửa tiệm ngồi xuống trước tiên. Còn chưa ngồi nóng ghế, phía sau ta đã bị người tập kích đập mạnh.

"Hắc, Tiểu Hạ, đã lâu không thấy cậu ra ngoài a." Lão huynh đập lưng ta này là người sống dưới lầu nhà ta, nam nhân hơn ba mươi, là một tài xế xe vận tải, tay vừa cứng vừa lớn, đập xuống một cái, ta thiếu chút nữa ngồi té trên mặt đất.

"Trần ca, đã lâu không gặp."

Trần ca người này rất nhiệt tình, loại người không thường xuất môn giống ta hắn thấy cũng sẽ trò chuyện vài câu, vì vậy xem như là một trong mấy hàng xóm ta tương đối quen biết ở phụ cận nơi đây. Khuyết điểm duy nhất chính là có chút dễ ngạc nhiên, thấy chuyện gì cũng có thể hiếu kỳ nửa ngày. (Giản đơn mà nói chính là "nhiều chuyện"). Ngày hôm nay ta thấy bộ dáng hắn nháy mắt nhếch mày với ta, đã biết người này khẳng định lại muốn phát huy "tài năng sở trường" của hắn rồi. Trần ca trông rất thô lỗ, càng làm ra loại vẻ mặt này, ta lại càng không thể cười ra tiếng mà đành phải tự động đưa lên cửa:

"Trần ca gần đây lại có tin tức gì sao?"

"Tin tức vừa vặn có một cái. Tiểu Hạ, tiểu tử cậu đã được lên báo biết không?"

"Lên báo?"

Ta nghe thấy mà sửng sốt.

"Anh biết ngay cậu khẳng định không xem báo chí ngày hôm nay. Đến, Trần ca cũng có mang theo này, xem xem, là cậu đúng không?"

Ta mở ra Du Đô Thần Báo được đưa qua, một bức ảnh lớn trên trang đầu, một vị suất ca tinh anh hơn ba mươi tuổi mặc tây trang xám bạc đứng bên cạnh xe, biểu tình sắc bén, cool đến mức đủ để khiến cho đại cô nương tiểu tức phụ kêu thét cộng thêm chảy nước miếng với hắn. Không tồi, rất tốt, là một người cũng ra hình ra dạng. Đấy không phải vị "tam cao" ngày hôm qua thấy sao? Lúc đó ta còn cảm thấy nhìn quen mắt, hiện tại xem ra quả nhiên là ta hoa mắt nhận sai người.

Trần ca bên cạnh thấy ánh mắt ta chỉ đảo quanh trên người suất ca, vội vàng sáp qua, chỉ vào một góc bối cảnh của suất ca:

"Ở đây ở đây, thấy không? Anh vừa thấy đã biết là cậu. Đây là chỗ quẹo ở cửa của Kiến Thiết đúng không? Anh nghe nói ngày hôm qua ở đó có chiếc limo cao cấp tới, cậu khi đi Kiến Thiết thấy được? Xe đó có phải rất tuyệt hay không?"

Ta cười khổ:

"Trần ca, đây là lên báo mà anh nói a? Em nhiều nhất cũng chỉ là một người qua đường Giáp, có lẽ còn không được tính nữa là."

"Quản hắn là người qua đường Giáp hay là người qua đường Ất, nói chung cũng là được đăng lên. Aiz, mau nói cho anh xe kia thế nào? Cỡ bao nhiêu? Phối trí như thế nào? Vừa ráp xong hay là sửa đổi?"

"Trần ca, anh biết em không hiểu xe."

"Cũng đúng, tiểu tử cậu thật là kỳ quái, một đại nam nhân, đối với xe một chút hứng thú cũng không có. Xe, rượu, bóng đá, đều là tam đại tinh nguyên sức sống của nam nhân. Aiz, nếu như ngày nào đó có thể lái loại xe này thì tốt rồi. Khẳng định đặc biệt sảng."

Trần ca thô miệng nổ, ta lật cái bạch nhãn, sau đó rất cẩn thận dự định trả đũa hắn một chút:

"Trần ca, tam đại tinh nguyên sức sống của anh em không biết đúng hay không, bất quá nếu anh không quay về, ngày hôm nay sợ sẽ phải ngủ sàn nhà."

Trần ca cả kinh, quay đầu lại thấy bà xã đại nhân nhà hắn đang đứng ở phía sau cười lạnh với hắn:

"Tinh nguyên sức sống? Ha ha, Trần Đại Tài, ông có sức sống như thế thế nào tôi kêu ông mua củ hành thôi ông cũng mua nửa ngày chưa về? Tinh nguyên sức sống của ông ở nơi nào a?"

Sắc mặt Trần ca lập tức thay đổi, lấy lòng một trận với bà xã, lập tức nhảy dựng lên xông hướng chợ bán thực phẩm. Ta thấy phu thê bọn họ giỡn nháo đi xa, cúi đầu cười thầm một trận. Tiết mục này thật đúng là xem không chán, đây hẳn mới là cuộc sống bình thường, sống cùng với người yêu thích, trải qua những ngày tháng đánh đánh giỡn giỡn, hạnh phúc cũng không gì giản đơn hơn thế.

106. Quyển 4 - Chương 35: Tiết 35

Editor: Toujifuu

***

Từ trong phòng đi ra, trong trò chơi vừa vặn là lúc trời hơi sáng. Ánh nắng lướt qua mặt hồ, sương sớm như khói tan trong không khí. Ta nhìn thấy đầu tiên chính là gốc mầm nhỏ trong viện kia, mấy ngày không thấy cư nhiên sinh trưởng tốt hơn rất nhiều, hiện tại đã cao bằng nửa người ta. Trong tia nắng ban mai phiếm lên màu xanh nhạt ôn nhu, sinh cơ bừng bừng.

Bên cạnh mầm nhỏ là một con hắc báo thật to đang nằm, ta đi qua sờ sờ đầu lông xù của nó, Ám Ảnh động động cái lỗ tai, ngẩng đầu lên há miệng chào hỏi với ta.

"Chủ nhân nhà nhóc đâu?"

Ám Ảnh nâng móng vuốt chỉ chỉ hướng cửa lớn, lại vẽ ra trên mặt đất hai đường ngang. Xem ra Lăng Thiên đã đi ra ngoài hai ngày. Chẳng lẽ anh ta ngày hôm qua kết thúc lễ mừng lập tức đã lên mạng? Thật đúng là tích cực. Cửa có động tĩnh rất nhỏ, không đợi ta đi đến cạnh cửa, cửa lớn đã bị oanh một tiếng mở ra, một thân ảnh màu đỏ bay đến.

"Nha ~~ Dừng lại dừng lại! Tiểu Vân nhóc ngốc."

Ta đúng lúc nhảy ra tránh khỏi quái vật lớn bổ nhào tới, Tiểu Hắc bên cạnh lủi ra tông cái thứ muốn "đánh lén" chủ nhân của nó kia qua một bên. Ta nghe thấy thanh âm kia cực kỳ quen tai, vội vàng kêu Tiểu Hắc trở về, Tiểu Hắc nằm ở bên người ta, trong cổ họng còn phát sinh thanh âm thấp trầm, uy hiếp đối phương.

"Được rồi, Tiểu Hắc, không sao, không phải là kẻ xấu."

Ta trấn an đồng bọn trung tâm một chút, mới nhìn đến sinh vật đỏ lửa kia, cư nhiên là một con sư tử. Sư tử màu đỏ, thể hình không cường tráng bằng sư tử bình thường, thoạt nhìn thon dài ưu mỹ, lại có lực lượng mười phần. Một đầu lông bờm đỏ tươi vung lên, nảy lên tựa như lửa.

"Thực sự là một nhóc xinh đẹp."

Ta nhìn thấy mà mắt không thể dời, một chút cũng không chú ý tới bóng người bò ra từ dưới cái bụng sư tử.

"Ôi, đau chết chị rồi. Tiểu Vân, nhóc cái tên đại ngu ngốc này, thấy cửa cũng không biết dừng. Nhóc còn tưởng vẫn còn ở đại thảo nguyên không bến không bờ kia của mấy nhóc sao?"

"Trân Châu, em đang làm gì a?"

"Ha, ca! Anh ở nhà a. Mau đến xem Tiểu Vân của em."

Tiểu Lộ bổ nhào lên. Ôm lấy cánh tay của ta đong đưa mãnh liệt.

"Được rồi được rồi, lớn như vậy còn như một đứa con nít. Thủy Tinh mấy em ấy sẽ cười em."

Hai nữ hài từ phía sau đi vào mân miệng cười, ta vỗ vỗ Tiểu Lộ rõ ràng hưng phấn quá mức, vẫy tay hướng sư tử kia:

"Tiểu Vân đúng không? Lại đây."

Sư tử nhìn nhìn Tiểu Lộ, xác nhận ý tứ của chủ nhân xong mới đi đến trước mặt ta. Ta vuốt bộ lông xinh đẹp của nó hỏi Tiểu Lộ:

"Nhóc xinh đẹp như thế là bắt được ở nơi nào?"

"Ở thảo nguyên biên thành. Đàn sư tử nơi đó rất nhiều, đẳng cấp lại không cao lắm. Vừa vặn thích hợp chúng em. Lúc chúng em đi có nghe người ta nói sư tử nơi đó có đôi khi sẽ xuất hiện dị chủng màu sắc bất đồng, hiện tại có rất nhiều người đều đến nơi đó bắt. Vốn em muốn bắt một con trắng hoặc là đen, đáng tiếc hai loại sư tử này quá 'hot', ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm, căn bản không tới phiên chúng em. Còn có người vì tranh sư tử mà đánh nhau nữa. Chúng em đợi mấy ngày thực sự chờ không được nữa, em vừa vặn thấy nó, cảm thấy màu đỏ cũng rất dễ nhìn a, liền thu nó. Rất không dễ dàng nga, em thử rất nhiều lần. A Đạt cái người dã man kia còn thiếu chút nữa đánh chết nó. Em đặt tên cho nó, kêu Đồng Vân (áng mây chiều tà)."

"Tên không tồi."

Ta đối với một thân lông đỏ xinh đẹp này yêu thích không buông tay. Tiểu Bạch không biết lúc nào cũng chạy tới, nhảy lên trên lưng Tiểu Hắc hiếu kỳ mà đánh giá sư tử. Đẳng cấp của Đồng Vân không cao. Đối với hai vị Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch này rõ ràng có cảm giác sợ hãi, vẻ mặt cảnh giác mà nhìn chúng nó. Tiểu Lộ ôm nó cọ cọ. Thỏa mãn mà nói:

"Đó là đương nhiên. Bảo bối em yêu nhất, khẳng định phải lấy tên nghe hay. So với Tiểu Hắc Tiểu Bạch của người nào đó hay hơn nhiều."

Nhỏ làm mặt quỷ với ta. Lại uy hiếp Tiểu Hắc Tiểu Bạch một phen:

"Hai tên các nhóc không cho phép khi dễ Tiểu Vân của chị. Còn có nhóc báo đen nằm ngủ kia cũng vậy, nghe rõ chưa?"

Ta nhún nhún vai, không có biện pháp, ta chỉ có trình độ này, dù sao tên a, dễ kêu là tốt rồi.

"Được rồi, chúng nó sẽ không khi dễ bảo bối sư tử của em. Vào nghỉ ngơi một chút đi, nhìn em chạy cứ như một nha đầu điên. Thủy Tinh Mã Não cũng vào ngồi đi."

Ta kêu ba nữ hài vào nhà, sau bởi vì Tiểu Lộ luyến tiếc Đồng Vân nhà nhỏ, mọi người đành phải chuyển ghế ngồi ở trong sân.

"Thủy Tinh tọa kỵ của các em bắt được chưa?"

"Còn chưa có, gần đây đều ở thảo nguyên biên thành, bởi vì chúng em không cần sư tử, vì vậy chỉ bắt hai con cho Trân Châu cùng Tiểu Thiên. Đây vẫn là nhờ phúc của lễ mừng đầy năm. Hai ngày trước lễ mừng đầy năm rất nhiều người đều đi xem, không có người đoạt với chúng em, chúng em mới bắt được hai con. Bằng không, chỉ bằng thực lực tiểu đội của chúng em sợ là có thể đoạt được một con đã là không tồi rồi."

"Vậy sao? Hiện tại nhiều người bắt tọa kỵ như vậy, thành công cũng rất nhiều a."

Lòng ta nói thoạt nhìn hơn phân nửa là hệ thống cũng tiến hành điều chỉnh đối với phương diện này, hạ thấp độ khó bắt tọa kỵ, để thỏa mãn sự cần thiết của nhiều người chơi hơn. Như vậy cũng tốt, về sau chủng loại tọa kỵ của mọi người đều phong phú hơn, Tiểu Hắc cùng Ám Ảnh sẽ không còn chói mắt như trước.

"Vậy tọa kỵ của các em chuẩn bị đi nơi nào bắt? Hiện tại tọa kỵ tốt khẳng định có rất nhiều người bắt, thực sự không muốn anh hỗ trợ sao?"

"Không cần không cần, chúng em lại không sốt ruột. Hơn nữa tọa kỵ tiếp sau chúng em muốn bắt đều tương đối ít được lưu ý, hẳn là không nhiều người đoạt đâu."

Thủy Tinh lắc lắc tay, cười nói. Nhỏ vừa nói ta mới nhớ tới, nha đầu kia hình như đã từng nói qua muốn bắt một con rùa biển lớn. Thứ này thực sự không có người nào đoạt với nhỏ.

"Vậy được rồi, dù sao nếu như các em cảm thấy có trắc trở thì tìm anh."

"Nhất định, ca anh hiện tại chính là chỗ dựa vững chắc lớn của chúng em nha."

Tiểu Lộ hì hì cười, ta nặn nặn khuôn mặt nhỏ nhắn của nhỏ, thực sự là càng ngày càng bướng bỉnh.

Cửa vang lên tiếng chi nha, Ám Ảnh nguyên bản lười biếng nằm sấp bên cạnh cây mầm nhỏ vù một cái nhảy dựng lên, xông tới cạnh cửa. Nam nhân cao lớn từ ngoài cửa đi vào đưa tay vỗ vỗ đầu nó, con báo lười này mới thỏa mãn theo phía sau chủ nhân lắc la lắc lư đi qua.

"Mọi người đều có mặt a? Nga, sư tử đỏ thật xinh đẹp, là từ chỗ biên thành bên kia đúng không?"

"Lăng Thiên đại ca, anh thật lợi hại, liếc mắt một cái đã nhìn ra lai lịch của Đồng Vân."

"Chỉ có thảo nguyên biên thành mới có loại sư tử màu sắc rực rỡ như thế, điều này có gì khó đoán. Nga, anh biết rồi, khẳng định là Du Nhiên không đoán được đúng không?"

Lăng Thiên đi qua bên người ta, thuận tay nhu nhu đầu ta.

"Cậu a, về sau tôi mang cậu đi khắp nơi tham thú, đừng cả ngày chỉ ngốc ở một chỗ. Địa phương thú vị trong trò chơi này có rất nhiều, không xem đáng tiếc."

Trong lòng ta oán thầm, chẳng phải chỉ là đi bộ nhiều hơn một chút địa phương so với tôi sao? Về sau tôi cũng đi tham thú khắp nơi không phải được rồi. Trước đây là bởi vì phải thủ một tòa thành lớn như vậy nên không có biện pháp, hiện tại lại không giống. Chờ làm xong nhiệm vụ tôi sẽ kéo anh chạy khắp nơi, đến lúc đó cũng đừng kêu. Ta ngầm nhe nhe răng với bóng lưng của Lăng Thiên.

"Aiz, chuyện kia anh đã an bài xong chưa?"

Lăng Thiên một bên tưới nước cho cây mầm nhỏ của anh ta, vừa nói:

"Được phần lớn. Hẳn là không thành vấn đề. Tin tức của bên Ám Dạ tới rồi?"

"Ừm, lúc tôi lên hắn đã nhắn lại lời cho tôi, hình như có mấy địa điểm phải trực tiếp đi xác nhận một chút. Hắn hỏi chúng ta bên này có mấy người, có thể là muốn chuẩn bị phân tổ trước."

"Được a, tôi kêu mấy tiểu tử kia lên. Cộng thêm hai chúng ta tổng cộng năm người. Còn có, một đường này có thể sẽ không yên bình, tôi chuẩn bị một vài thứ, chờ lát nữa cùng đưa cho Ám Dạ, hắn hẳn sẽ dùng đến."

Lăng Thiên tự tin tràn đầy, xem ra anh ta thực sự đều đã chuẩn bị tốt. Một đường này sẽ rất đặc sắc? Thực sự là chờ mong.

107. Quyển 4 - Chương 36: Tiết 36

Editor: Toujifuu

***

Bởi vì đã nói với Ám Dạ ngày thứ hai tập hợp chính thức bắt đầu làm nhiệm vụ chủng tộc, ngày hôm nay ta phải đem những thứ cần chuẩn bị đều chuẩn bị cho tốt. Trong đó một kiện trọng yếu nhất chính là vũ khí của ta.

Lôi kéo Lăng Thiên đi tới tiền trang, nói cho dễ nghe là để cho anh ta đi làm bảo tiêu. Từ trong thương khố lấy ra thanh cung đen nhánh kia, yêu cầu đẳng cấp bảy mươi bốn, ta hiện tại vừa khéo.

"Xem xem, cung này thế nào?"

Lăng Thiên nhận lấy cung, thận trọng xem xét vành cung của nó, nói:

"Thoạt nhìn là một món tốt. Chỉ không biết khi giám định ra thuộc tính sẽ như thế nào. Đánh gì ra?"

"Một con Phong Mô Vương rớt ra. Tôi đoán nó khẳng định có thuộc tính gia tốc, vừa vặn thích hợp tôi dùng. Nếu có thể thêm chút nhanh nhẹn hoặc là bạo kích gì gì đó thì càng tốt."

Ta một bên nói, một bên từ trong thương khố lấy ra một vòng cổ "Phong Thần Chi Dực". Vòng cổ cấp sáu mươi tám có thể mang này bởi vì ta luôn luôn không có thời gian nên chưa trở về lấy, hiện tại mới mang được.

Phong Thần Chi Dực (vòng cổ): Dùng đá Phong Linh tỉ mỉ tạo hình mà thành, người đeo sẽ có được chúc phúc của Phong Thần. Nhanh nhẹn: +20%, chính xác: +3, kỹ năng phụ thêm: Phong Hành Thiên Hạ (phi hành ở tầng trời thấp nửa tiếng đồng hồ, không thể đồng thời dùng được bất luận kỹ năng nào. Mỗi ngày giới hạn dùng một lần). Đẳng cấp sử dụng: 68, bền: 20(20), buộc định linh hồn.

20% nhanh nhẹn cùng 3 điểm chính xác, căn bản là thứ thiết kế dành riêng cho cung tiễn thủ. Chỉnh lý một thân trang bị xong, ta nhìn nhìn bao tiền, lấy ra hết thảy kim tệ mang ở trên người. Lần trước ta đem phần lớn kim tệ chuyển thành tiền mặt gửi ở ngân hàng, hiện tại kim tệ trong trò chơi đã không còn nhiều, còn phải nghĩ biện pháp kiếm tiền mới được a.

"Đi thôi, chúng ta đi xem xem cung này thế nào. Nghìn vạn lần không nên kém hơn so với Thanh Linh mới tốt."

Sở giám định của Đông Long thiết lập tại bên cạnh tiền trang, lúc đó chúng ta suy nghĩ đến có một số người nếu như giám định ra thứ tốt có thể lập tức cất vào tiền trang, để tránh khỏi bị người 'nhớ đến'. Suy nghĩ tri kỷ này hiện tại thuận tiện cho ta rất lớn. Cửa không cần ra. Trực tiếp từ cửa hông tiền trang tiến vào sở giám định sát vách. Đó là một cửa hàng so với tiền trang không nhỏ hơn bao nhiêu, giám định sư bất đồng đẳng cấp ngồi ở phương vị bất đồng chờ khách nhân tới cửa. Giám định sư sơ cấp là nhiều nhất, một hàng năm người. Mỗi người đều đang bận việc. Giám định sư trung cấp có ba người, việc làm ăn so với tổ sơ cấp không kém là bao nhiêu. Giám định sư cao cấp chỉ có một. Nhàn nhã mà ngồi uống trà, thứ có thể cần đến hắn một ngày có thể có một kiện đã là không tồi rồi. Chỗ của cấp tông sư là trống không, giám định sư cấp tông sư duy nhất của Đông Long là một lão đầu, suốt ngày đều ngâm mình ở trong phòng tàng bảo của lão, trừ phi gặp phải đồ vật người khác thực sự giám định không được lão mới sẽ xuất hiện.

Ta đem cung lấy ra đặt tới trước mặt giám định sư cao cấp. Nói:

"Kim Minh tiên sinh, xin giúp tôi xem xem chuôi cung này."

Tên của giám định sư này bình thường rất ít có người biết, nếu như ngươi có thể kêu ra tên của hắn, hắn sẽ tương đối cao hứng, lúc giám định sẽ nghiêm túc hơn chút, có lúc còn có thể miễn phí nói cho ngươi một chút tin tức tương quan của vật phẩm.

Thái độ lễ độ của ta khiến cho Kim Minh lòng sinh hảo cảm, mỉm cười tiếp nhận trường cung, sờ sờ, gật đầu nói:

"Cung không tồi. Vận khí của cậu rất tốt a."

Trong lòng vui vẻ, có thể từ trong miệng Kim Minh đạt được một câu đánh giá "không tồi", chứng minh chuôi cung này ít nhất sẽ không phải là hàng thông thường.

"Muốn giám định sao?"

"Muốn."

"Hai nghìn kim tệ."

Ta hai lời cũng không cần nói. Đem kim tệ dâng lên hai tay. Mức giá khiến người ta líu lưỡi này rất hấp dẫn sự chú ý của một ít người. Khi tâm tình ta đau lòng lại mang vui sướng trả tiền (Nói như vậy có phải có chút mâu thuẫn hay không?), có vài người đã đem lực chú ý đặt lên trên cung của ta. Người đến tìm giám định sư cao cấp không nhiều. Định giá phí giám định hai nghìn kim tệ lại càng không nhiều. Đương nhiên tương đối khiến người khác chú ý.

Kim Minh nhận lấy phí dụng kếch xù, khi bắt đầu công tác liền không giống như khi giám định bình thường. Hắn rất thận trọng mà lấy ra một lọ dịch thể trong suốt. Cùng sử dụng một nhánh lông chim màu xanh thật dài chấm lấy dịch thể bôi lên trên vành cung. Khi thấy phiến lông chim kia đầu mi ta nhảy nhảy, đó là lông vũ của Thanh Hoàng. Thanh Hoàng, là thần điểu đồng cấp với Chu Tước, bất đồng ở chỗ Chu Tước là một trong thần thú thủ hộ tứ phương, mà Thanh Hoàng lại không có loại nhiệm vụ này. Nói trắng ra chính là hai tên nhóc có chiến lực đồng dạng, một tên làm quan, một tên làm dân.

"Tên này thật đúng là có tiền, lấy lông vũ của Thanh Hoàng làm bàn chải, hắc hắc, có phải nói rõ thứ này của ta là một bảo bối hay không đây?"

Ta cười trộm dưới đáy lòng, đôi mắt trông mong mà nhìn trường cung dần dần biến sắc kia.

Màu đen trên vành cung dưới tác dụng của dịch thể từng chút tan rã, lộ ra màu lam đậm. Mắt ta không hề chớp mà nhìn chằm chằm, hiện tại có thể khẳng định chính là chuôi cung này tuyệt đối sẽ không khiến cho ta thất vọng. Khi toàn thân trường cung biến lam, Kim Minh đình chỉ quét vẽ, ngược lại lấy ra một túi nhỏ, bên trong là một ít bột phấn sáng lấp lánh. Kim Minh một bên đọc mấy câu nghe không rõ nội dung, một bên dùng muỗng bạc vung bột phấn lên vẩy lên trên cung. Sau đó hai tay hắn càng không ngừng hoạt động, kết ra các loại thủ ấn. Rất nhanh, trên vành cung phiếm ra lam quang, tầng vỏ màu lam đậm kia cũng bắt đầu bóc ra. Không bao lâu sau, Kim Minh vỗ vỗ tay, nói:

"Thành."

Hắn cầm cung lên, thổi rớt bụi phấn màu lam đậm bám bên trên, trường cung xinh đẹp rốt cục trở lại bộ dáng nó vốn có. Không giống với cung bình thường, chuôi này toàn thân vành cung băng lam, một đường chỉ bạc chớp động điểm sáng quấn trên đó. Nguyên thanh cung tựa như một đôi cánh chim dài nhọn giang rộng muốn bay, vẽ ra độ cung ưu mỹ. Dây cung cơ hồ trong suốt nhìn không ra chất liệu gì gắt gao buộc ở hai đầu cánh chim, đưa tay thử một lần, kết hợp cương nhu, lực đạo mười phần.

"Cung tốt."

Không cần nhìn thuộc tính, chỉ hình dáng này cũng khiến cho ta không chịu buông tay.

"Mau nhìn xem thuộc tính đi."

Thanh âm của Lăng Thiên mang chút tiếu ý, nhắc nhở ta. Đúng, cung tốt như thế thuộc tính cũng nhất định không bình thường.

Phong Lê (trường cung): 235~290, chính xác 15, nhanh nhẹn 10%, kỹ năng tự mang: Phong Nhận (chủ động), khi xuất tiễn đồng thời kèm theo ba đạo Phong Nhận vô hình, cùng công kích mục tiêu. Yêu cầu:

Lực lượng 26, nhanh nhẹn 65, cảm tri 25, đẳng cấp 74. Bền: 100 (100). Buộc định linh hồn. Do tinh hoa của gió ngưng tụ mà thành, là dị vật trời sinh, bảo khí nhân gian. Không biết xuất xứ của nó, thế gian chỉ có một kiện này. Chọn chủ theo hầu, làm cung trợ lực.

Trang bị có thể có được tên gọi chuyên thuộc đương nhiên sẽ không phải vật phàm, đã có thể xếp vào hàng "Khí". Bất quá dựa theo ba cấp Thần, Linh, Bảo mà định, nó chỉ là một kiện Bảo Khí, tuyệt không được coi là quá mạnh mẽ, la bàn Thanh Ngọc Mạc Ly trước đây dùng chính là Linh Khí, thanh cung của Chi Ảnh khiến cho ta chảy nước miếng chảy tới chết kia cũng là Linh Khí. Bất quá luôn đi so sánh thì không tốt. Chí ít lực công kích của chuôi cung này so với Thanh Linh cao hơn rất nhiều, còn có Phong Nhận kia cũng là một kỹ năng rất thực dụng, không có hạn chế khác chỉ cần hao chân nguyên, liền tựa như học thêm được một kỹ năng, nếu như phối thêm Phong Dực Tiễn có thể gia tốc của ta, khẳng định là lợi khí giết địch.

Bất quá, Thanh Linh cũng có chỗ tốt của Thanh Linh a, gia tăng tốc độ bắn cùng hành động, còn có nhị liên xạ hai lần công kích kia, đều là thuộc tính khiến cho ta luyến tiếc nha. Aiz, nếu như có viên đá dung hợp thì tốt rồi. Ta vuốt ve Thanh Linh, lại vuốt vuốt Phong Lê, lựa chọn nhiều lần rốt cục lưu luyến mà đem Thanh Linh bỏ vào thương khố.

"Tôi muốn đi đánh bảo thạch!"

Ta tức giận bất bình mà quơ nắm tay, quyết tâm gắn cho Phong Lê một đống bảo thạch, để cho nó cường đại lại thêm cường đại!

108. Quyển 4 - Chương 37: Tiết 37

Editor: Toujifuu

***

"Đồ vật đều đã đủ?"

Lăng Thiên hỏi ta. Ta mở nhẫn ra kiểm tra lại một lần, xác định không có gì để sót. Sau đó, hai chúng ta trở lại Lâm Thủy Cư. Truyền âm của Lăng Thiên đột nhiên vang lên, anh ta nghe xong vài câu, rất hiếm thấy mà lộ ra một nét cười tương đối vui sướng, khiến cho ta bắt đầu hiếu kỳ đối với người đầu kia truyền âm.

"Là ai a? Khiến anh cao hứng như thế."

"Hắn hiện tại kêu Mê Lộ (= 'lạc đường'). Cậu hai ngày trước mới gặp qua."

Ta chưa từng gặp qua người kêu Mê Lộ. Bất quá nếu như là hai ngày trước a… Linh quang chợt lóe, "hiện tại" kêu Mê Lộ, vậy là nói trước đây không kêu tên này.

"Sẽ không phải là Gia Gia chứ?"

"Thông minh."

"Anh tìm được hắn tới? Lợi hại."

Ta vừa mừng vừa sợ, nếu có được vị được xưng là bản đồ sống của trò chơi này gia nhập, không thể nghi ngờ nhiệm vụ của chúng ta sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

"Tôi cũng chỉ là thử hỏi, không nghĩ tới hắn thực sự tới. Theo cách nói của chính hắn, sau nhiệm vụ chủng tộc lần này nhất định sẽ có địa đồ mới xuất hiện, hắn muốn là người đầu tiên lấy được tư liệu của những địa đồ đó."

Lăng Thiên cong cong khóe miệng, nhắc nhở ta:

"Nói một tiếng với Ám Dạ Vô Thanh, lưu lại một vị trí ở đoàn chính, Mê Lộ nhất định phải cùng theo chúng ta."

Có sự gia nhập của đệ nhất chế đồ sư, Ám Dạ cùng chúng ta đều cao hứng, không có nửa điểm do dự lập tức đem tên của Mê Lộ thêm vào đội ngũ. Cuối cùng danh sách định ra rất "đồ sộ". Do hành động lúc này đây của chúng ta quan hệ đến việc khai mở của toàn bộ nhiệm vụ chủng tộc, hết thảy người tham dự đều là tinh anh, chọn người trải qua nhiều lần xác định, đồng thời còn phải trải qua "thẩm tra", để bảo đảm không có gian tế lẫn vào. Danh sách định ra sau cùng tổng cộng có hai mươi người, chia làm hai tổ. Tổ một phụ trách khai mở nhiệm vụ. Tổ hai phụ trách hộ giá hộ tống, đối phó mấy con côn trùng dính người không mời mà đến kia. Ta, Lăng Thiên, Mê Lộ đều ở tổ thứ nhất, cộng thêm Diệu Dương, Vô Ảnh, Đại Sơn, Thu Thủy Trường Thiên, Kinh Cức Chi Hoa, Ám Dạ Vô Thanh cùng Hoa Lạp Lạp Đích Tiểu Vũ. Bởi vì không biết ở trên đường làm nhiệm vụ sẽ gặp phải cái gì, không ai dám xem thường nhiệm vụ này. Dù cho hiện tại chúng ta chỉ là muốn đi khai mở nó. Bởi vậy, chúng ta tận khả năng đem sức chiến đấu an bài đến mạnh nhất. Đồng thời vì có thể sống sót được càng lâu hơn, đem vị trí sau cùng cho Tiểu Vũ có năng lực trị liệu cùng gia trì cường đại. Bất quá, tổ thứ hai đương nhiên cũng không phải nhân vật dễ khi dễ, có được thích khách Nam Cực cùng Sâm cường hãn đến mức khiến sau gáy người ta phát lạnh, kiếm sĩ Nhạc Thiên Phái Đông Long Thành gần bằng Diệu Dương, ngự thú sư Trầm Mặc có lý giải khắc sâu đối với nhóm ngự thú sư cũng dựa vào thực lực chiếm được ngân la bàn mà toàn trò chơi có không quá năm khối, cùng Chiến Ca nhạc sĩ mà không giống nhạc sĩ am hiểu gia tăng sức chiến đấu mà không phải thuật trị liệu, mặt khác còn có những thủ hạ cao thủ đứng đầu của Trường Thiên Môn, Tinh Nguyệt Lâu cùng Đại Sơn chọn ra. Vô luận là đồng bạn trước đây của ta hay là đồng bạn trước đây của Lăng Thiên, ta đều tương đối tín nhiệm, mà hảo thủ mấy thế lực khác chọn ra cũng tuyệt đối sẽ không đập chiêu bài của chính bọn họ. Ta nghĩ, có hai chi đội ngũ như vậy ở cự ly không xa hô ứng cho nhau, địch nhân điên cuồng thế nào cũng sẽ phải có chút bận tâm. Đương nhiên, nếu như bọn họ không muốn lấy thực lực bản thân cố liều mạng mà muốn lấy biện pháp khác để đạt được mục đích —— Tỷ như chiến thuật biển người các loại, ta nghĩ Ám Dạ sẽ thập phần cao hứng một ít bố trí không thể gặp ánh sáng của hắn có nơi dụng võ, thuận tiện còn có thể thu nhập một nhóm trang bị ngoài ý muốn để trợ cấp chi phí trong nhà. Bắt đầu từ trước đây, phát triển loại "tài liệu chiến tranh" đó chính là một ham mê lớn hắn thập phần ưa thích. Mà lúc này đây bởi vì có thêm hết thảy mấy động tác nhỏ của Lăng Thiên, thành quả có lẽ sẽ càng thêm to lớn hơn so với dĩ vãng. Ta âm thầm phỏng đoán.

Hiện tại ta xem như đã thấy rõ, Lăng Thiên tên kia không phải thông minh bình thường, chỉ là có chút lười. Rất nhiều lúc anh ta không muốn dùng biện pháp quá phí não đi giải quyết vấn đề, mà chỉ muốn dùng phương thức trực tiếp nhất. Bất quá điều này không có nghĩa là anh ta không hiểu mấy âm mưu quỷ kế đó. Nếu muốn nói thêm nữa, có lẽ anh ta so với rất nhiều người càng có thể đảm nhiệm được những hoạt động mang theo màu sắc hắc ám này hơn. Đây là chuyện ta gần đây phát hiện. Cũng càng ngày càng khắc sâu nhận thức được tính chính xác của nó. Có phải có thể tính là ta đã hiểu rõ càng thêm sâu đối với người này hay không đây? Nói không chừng có một ngày ta có thể hoàn toàn nhìn thấu được tầng da anh ta khoác ở bên ngoài kia, chân chính hiểu rõ nam nhân gọi là Lăng Thiên này.

"Đều đã đến đông đủ, như vậy chúng ta có thể xuất phát chưa?"

Tựa như lúc hành động thường ngày, khi có mặt Diệu Dương, trước hết phát sinh chỉ lệnh vĩnh viễn là hắn. Bất quá lúc này đây hắn tuyệt không trực tiếp phát biểu ý kiến, mà là đem ánh mắt thoáng mang theo ý hỏi chuyển hướng về phía Lăng Thiên. Diệu Dương ngày hôm nay thoạt nhìn có chút trầm mặc, trong mắt của hắn nhiều thêm một ít gì đó như kiểu điều tra, khi tương giao cùng đường nhìn của Lăng Thiên cũng không còn nhiều tính khiêu chiến cùng đối lập tựa như thấy đối thủ như hai lần gặp mặt trước, biến hóa như vậy khiến cho Diệu Dương thoạt nhìn càng làm cho người ta suy nghĩ không ra.

Lăng Thiên đối với sự biến hóa của hắn trả về một nét cười ý vị thâm trường, cũng sửa lại hình tượng lạnh lùng xa cách của ngày xưa, dùng ngữ khí có thể được xưng là ôn hòa nói:

"Chúng ta tùy thời đều có thể xuất phát."

Ra khỏi Đông Long Thành, dọc theo đường đi mọi người ngoại trừ trầm mặc vẫn là trầm mặc, chỉ lo vùi đầu chạy đi. Chúng ta hành động quy mô lớn như vậy chưa từng nghĩ muốn giấu người khác, trên thực tế cũng không thể giấu được. Ra khỏi thành không lâu đã có mấy cái đuôi theo sau. Trong đó có người chơi bình thường hiếu kỳ đi theo, cũng có người thám thính thế lực khác phái tới, còn có một chút "ký giả" chuyên môn thu thập mấy chuyện bát quái trong trò chơi. Muôn hình muôn vẻ không phải là ít. Chúng ta sau khi ra khỏi thành vẫn luôn bảo trì đội ngũ đi tới với tốc độ cao qua rất lâu vẫn chưa thể hoàn toàn quăng rớt

bọn họ, bởi vậy có thể thấy được trào lưu bắt tọa kỵ gần đây thật đúng là đã xuất hiện ra tọa kỵ tốt hơn, đã có thể có tốc độ ngang bằng với Tiểu Hắc cùng Ám Ảnh. Chờ hành trình qua phân nửa, thành viên tổ hai từ trong đội ngũ thoát ly ra, bọn họ muốn tống cổ rớt mấy con tôm tép kia, lộ trình tiếp sau cũng không thể để cho bọn chúng cùng đi tiếp như vậy. Bằng không địa điểm bị tiết lộ còn không biết sẽ có bao nhiêu phiền phức.

Trải qua tổ hai thanh lý cùng đoạn hậu, lộ trình tiếp sau của chúng ta cuối cùng cũng yên lặng. Tốc độ của hết thảy tọa kỵ toàn bộ khai hỏa, không bao lâu sau đã tới một vùng hồ. Địa phương này là Thu Thủy Trường Thiên cung cấp, theo như lời hắn nơi này có "Bích Ba" (sóng màu ngọc bích), ban đêm cũng sẽ xuất hiện "U Vụ" (sương mờ âm u), thế nhưng Vô Nhan Sắc (không có màu sắc) cùng Điểm Điểm Quang (từng điểm từng điểm ánh sáng) rốt cuộc vẫn chưa giải ra được.

Tham khảo ý kiến của Mê Lộ, chúng ta lựa chọn đến nơi đây đầu tiên. Theo như lời Mê Lộ, địa phương này đích xác có một chút cổ quái như vậy. Hắn trước đây đã từng đến phụ cận nơi đây, phát hiện một loại sinh vật cổ quái chỉ có ở đây mới xuất hiện, có thể sử dụng ngôn ngữ phổ đơn, hắn cho rằng rất có thể có quan hệ nhất định tới chủng tộc ẩn tàng. Hơn nữa có hồ có sương, kế tiếp chỉ cần phá giải "Vô Nhan Sắc" cùng "Điểm Điểm Quang" là được.

Nghĩ xong hết, mọi người lòng tin tràn đầy mà đi tới nơi đây, hy vọng có thể một lần tìm được mấu chốt nhiệm vụ. Mà trên thực tế nữ thần may mắn ngày hôm nay đã quên ra cửa, vì vậy chúng ta từ ban ngày vẫn luôn đợi đến khi trăng lên giữa trời vẫn chưa thể phát hiện thứ gì có quan hệ tới nhiệm vụ. Hồ vẫn là cái hồ kia, mặt nước trong vắt, yên ả không gợn sóng tựa như lục bảo thạch, làm sao có nửa điểm bộ dáng "Vô Nhan Sắc". Tới sau nửa đêm sương cũng ra, thế nhưng không cần nói "Điểm Điểm Quang", sương kia nồng đến mức ngay cả ánh trăng cũng bị chặn lại. Then chốt nhất chính là, chúng ta cầm khối tín vật yêu tộc kia trong trong ngoài ngoài trái trái phải phải đi một vòng, nửa điểm phản ứng cũng không có. Nói cách khác, địa phương này đích xác không phải địa điểm nhiệm vụ. Lần đầu tiên thử nghiệm thất bại.

109. Quyển 4 - Chương 38: Tiết 38

Editor: Toujifuu

***

Về sau chúng ta lại đi thêm mấy địa điểm trước đó chọn ra, thế nhưng đều không có phát hiện đầu mối tương quan nhiệm vụ.

Trước khi xuất phát tất cả mọi người đã có chuẩn bị tâm lý, biết chuyến này sẽ không quá thuận lợi, bất quá thật không ngờ cư nhiên ngay cả địa điểm nhiệm vụ chúng ta cũng tìm không được, điều này đối với chúng ta mà nói coi như là một đả kích không nhỏ. May mắn bởi vì tiền cảnh trước mắt vẫn còn có lợi, sĩ khí ngược lại không giảm, mọi người cũng đều là người có kiến thức rộng rãi có sự sắc sảo, lập tức an vị cùng nhau thảo luận phương hướng bước hành động tiếp theo.

"Tôi cảm thấy chúng ta hẳn nên sắp xếp kiểm tra những địa điểm có khả năng lại một lần, có lẽ có gì để sót cũng nói không chừng. Không nên chỉ nhìn chằm chằm mấy địa phương."

"Tôi phản đối. Địa điểm bọn họ thu thập có hơn mười cái, nếu như đi từng cái từng cái, phải tốn bao nhiêu thời gian? Tôi không cho rằng chúng ta có thời gian chậm rãi đi."

"Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta hiện tại một chút manh mối cũng không có. Chẳng lẽ đi xem vận khí?"

Người trong cùng tổ ai giữ ý nấy, mọi người không ai nhường ai, bầu không khí có chút trầm trọng. Loại tình huống này ta không am hiểu nhất, chỉ đành nhìn nhìn trái phải làm chim rụt đầu. Ám Dạ tên kia từ trung gian vòng quanh một phen, thật vất vả mới khiến cục diện ổn xuống, Diệu Dương vẫn luôn không mở miệng đột nhiên đem câu chuyện dẫn hướng Mê Lộ bên cạnh Lăng Thiên.

"Mê Lộ tiên sinh, cậu có ý kiến gì không?"

Do Mê Lộ đột nhiên chen ngang, Ám Dạ vì để cho mọi người tin phục sớm đã đem thân phận của hắn tiết lộ cho thành viên cùng tổ. Hiện tại Diệu Dương nhắc tới người khác cũng nhớ lại ở đây còn có một chuyên gia nha.

"Đúng vậy, Mê Lộ, cậu có từng đến qua địa phương cùng loại hay không?"

Đại Sơn nhanh mồm nhanh miệng, lập tức liền hỏi. Mê Lộ nghĩ nghĩ, nói:

"Nhiệm vụ này tôi hiểu không nhiều, hơn nữa chỉ cần dựa vào một câu thơ này, thực sự không dễ phán đoán. Bất quá tôi đang suy nghĩ. Đây dù sao cũng là trò chơi, nhiệm vụ thiết kế ra chính là để người ta làm, hệ thống hẳn là sẽ không đem nó giấu đi. Nhất định là có chỗ nào đó chúng ta không chú ý tới. Nhiệm vụ này ngay từ đầu là nhận được ở nơi nào?"

Ánh mắt mọi người thẳng tắp nhìn qua, ta cũng vội vàng nhìn về phía Lăng Thiên. Anh ta nghĩ nghĩ trả lời:

"Nếu như nói là lúc bắt đầu sớm nhất, là khi tôi có được một pho tượng thủy tinh. Pho tượng kia xuất từ đầm lầy Hồ Tích, tìm được trong một di tích."

"Đầm lầy Hồ Tích? Địa phương đó rất lớn. Bất quá anh nói di tích tôi ngược lại còn nhớ rõ."

Mê Lộ lập tức lấy ra một cuộn bản vẽ, từ trong chọn ra một tấm trải trên mặt đất.

Nhìn thấy tấm địa đồ này, mọi người ở đây đều thán phục. Xưng hào "Chế đồ vương" của Mê Lộ thực không phải có cho không. Bức đồ này được vẽ rất tỉ mỉ tinh xảo, không chỉ có núi sông hồ đường giao thông, còn ghi chú rõ sản vật đặc hữu của từng nơi, chủng loại dã quái cùng cảnh quan, phó bản, khí hậu các loại tin tức tương quan đặc thù. Mê Lộ quen thuộc mà vạch ra một chỗ ở trên địa đồ, nói:

"Ở đây chính là đầm lầy Hồ Tích, di tích ở vị trí này. Lăng Thiên anh xem có phải ở đây hay không?"

"Hẳn là không khác biệt bao nhiêu, lúc đó không có tận lực nhớ phương vị. Bất quá là ở vùng trung tâm không sai."

"Địa phương đó chúng tôi cũng đi xem qua, thế nhưng không có bất luận hiện tượng đặc thù gì phù hợp câu thơ."

Ám Dạ ở một bên nhỏ giọng nói. Mê Lộ gật đầu nói:

"Tôi đoán các anh nhất định cũng đã đi qua. Bất quá hiện tại không phải không có đầu mối sao? Tôi cảm thấy nếu không chúng ta đi một lần nữa đi. Thông thường khi tôi vẽ địa đồ mê cung gặp phải địa phương đi không thông liền đi lại một lần từ đầu, bình thường sẽ có phát hiện mới. Có lẽ chúng ta đi địa điểm bắt đầu lúc mới đầu một lần nữa cũng có thể có phát hiện mới chăng?"

Mọi người cảm thấy cách nói của hắn cũng có chút đạo lý, dù sao hiện tại nhiệm vụ cũng rơi vào cục diện bế tắc. Đi xem cũng không có gì. Nói đi là đi, ngay lập tức chúng ta liền lên đường lợi dụng truyền tống trận đến thành thị Liễu Châu gần đầm lầy Hồ Tích nhất.

Chúng ta do mấy chỗ lúc trước làm lỡ một ít thời gian, khi đến nơi mặt trời đã bắt đầu lặn về Tây. Đầm lầy Hồ Tích ở trong trò chơi coi như là một hung địa nổi danh. Đầm lầy vũng bùn ở đây trải rộng. Dã quái lan tràn, còn có côn trùng kết bè kết đội thường lui tới. Hơn nữa cỗ khí vị thối rữa suốt năm không tan kia. Rất ít có người nguyện ý tới nơi này.

"Lăng Thiên, các anh khi đó chạy tới đó làm gì?"

Ta nhỏ giọng hỏi. Lăng Thiên tiến đến bên tai ta nói:

"Tới đáng Ngư Mục Châu."

Cái này thì khó trách, Ngư Mục Châu là đặc sản của đầm lầy Hồ Tích, chỉ có trên người ngư quái ở đây mới đánh ra được. Dùng câu 'gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn' để hình dung mấy hạt châu nhỏ đó là thỏa đáng nhất, xuất thân từ địa phương không sạch sẽ này, bản thân hạt châu lại hoa lệ phi phàm rực rỡ, luôn rất được các người chơi nữ yêu thích, giá cả trên thị trường cũng chỉ thấy tăng không thấy giảm. Thế nhưng, Lăng Thiên bọn họ lại sẽ chuyên biệt tới đánh Ngư Mục Châu sao?

“Các anh khi đó rất thiếu tiền sao? Hay là anh thích mấy loại đồ vật sáng lấp lánh đó?”

Ta không có hảo ý mà nhe răng cười với Lăng Thiên, Lăng Thiên trả về ta một cái bạch nhãn:

“Là Sâm tiểu tử kia muốn. Khi đó cậu ta coi trọng một nữ hài tử, muốn lấy lòng người ta, cố lôi kéo chúng tôi đến giúp cậu ta đánh mấy hạt châu đó. Đừng nghĩ sai lệch, tôi cần thứ kia làm gì.”

“Thì ra là thế. Vậy về sau Sâm có theo đuổi được người không?”

“Không biết, về sau chúng tôi lấy được pho tượng kia thì không tiếp tục chú ý việc này. Cậu có hứng thú thì lần sau tự mình hỏi Sâm đi.”

Ta hỏi cái này làm gì, cũng không phải phụ nữ trung niên mỗi ngày lấy chuyện tám ăn với cơm.

“Giao tình của hai vị thật là tốt, một đường đi tới như hình với bóng.”

Ám Dạ tự dưng cắm vào. Ta gật đầu với hắn, hỏi:

“Đều bố trí xong rồi? Tôi thấy ban nãy anh vẫn luôn phát truyền âm, có rất nhiều côn trùng theo tới sao?”

“Du Nhiên quan tâm tôi như thế, thực khiến người ta cao hứng. Mấy con côn trùng đó chẳng thành vấn đề gì, đầu to chân chính còn chưa đi ra. Chờ sau khi chúng ta tìm được địa điểm nhiệm vụ, vở kịch mới có thể mở màn.”

Ám Dạ hữu ý vô ý mà quét nhìn Lăng Thiên vài lần. Ta nhìn bộ dáng hai người bọn họ mắt đi mày lại, hơn phân nửa trong “vở kịch” này Lăng Thiên cũng chen một chân vào.

Đang khi nói chuyện, chúng ta đã tới ven đầm lầy. Xa xa đã ngửi thấy được một cỗ ẩm ướt có chứa khí tức hư thối. Sương mù suốt năm không tan phiêu đãng trên tảng lớn bùn đen lá rữa, mặt đất giẫm dưới chân xốp mềm như không có thực, thật đúng là không thể nói trước được địa phương nào một cước đạp xuống là có thể toát ra một cỗ nước.

“Chúng ta tới di tích kia xem trước đi.”

Đề nghị của Mê Lộ chính là tâm tư của mọi người, lần này do Mê Lộ dẫn đầu, đoàn người đi vào sâu bên trong đầm lầy. Nói thuật nghiệp phải có chuyên gia thật đúng là không sai. Mê Lộ căn bản không cần thận trọng phân biệt đã biết đầm lầy nằm ở đâu, nơi nào có thể đặt chân, phương hướng nào mới là chính đạo. So sánh với ta, cái người chuyển quanh không đến mười phút đã bắt đầu choáng váng thực sự là phải quy về thành loại mù đường.

“Di?”

Mê Lộ đi phía trước nhất ngừng lại, lần đầu tiên ngồi xổm xuống nghiêm túc quan sát phía trước.

“Mê Lộ, làm sao vậy?”

Sự khác thường của hắn đều hấp dẫn tất cả chúng ta qua.

“Không có gì, chỉ là địa phương này so với lúc trước đây tôi tới có chút không giống.”

Mê Lộ mở ra một quyển sách nhỏ trong tay, mở ra vài tờ so sánh từng thứ.

“Là địa hình biến đổi sao? Hay là hoàn cảnh thay đổi?”

“Đều không phải, là nước thay đổi. Ban nãy đầm lầy chúng ta đi qua đều có tảng lớn nước bùn bao trùm tôi mới không phát hiện, nước ở đây so với lúc trước tôi tới xanh hơn rất nhiều.”

Điều này nói rõ cái gì? Có lẽ cái gì cũng nói rõ không được. Ta có chút thất vọng, còn tưởng rằng thực sự tìm được đầu mối. Mê Lộ làm một ít ký hiệu ở trên sách nhỏ của hắn, đứng lên nói:

“Đi thôi, di tích không còn xa.”

Chỉ hy vọng tới di tích có thể có phát hiện đi.

110. Quyển 4 - Chương 39: Tiết 39

Editor: Toujifuu

***

Mảnh di tích này diện tích không lớn, vài khối đá lẻ loi đứng trên một mảnh đất hoang nhỏ. Trên tảng đá khắc ký hiệu cổ xưa, thoạt nhìn như là một loại chữ tượng hình.

"Lăng Thiên, cậu có thể nói quá trình cụ thể lúc đó các cậu lấy được pho tượng không?"

Thừa dịp thời gian Mê Lộ thăm dò khắp nơi, Ám Dạ hỏi Lăng Thiên, có lẽ là muốn từ chỗ này tìm xem cửa đột phá. Lăng Thiên cũng biết đây là chuyện có lợi cho nhiệm vụ, rất thận trọng mà hồi ức lại quá trình lúc đó một chút, cũng tận lực đem nó nói ra cẩn thận một chút.

"Lúc đó khi chúng tôi đến nơi đây cũng là đánh bậy đánh bạ, không có mục tiêu gì đặc biệt. Bất quá đầm lầy này cùng địa phương khác không quá giống nhau, ở đây không có quái nhỏ ngay cả con côn trùng cũng không thấy, mà chỉ có một con Boss Ngưu Nhĩ. Chúng tôi giết Boss đó xong cái gì cũng không rơi ra. Khi đó chúng tôi liền cảm thấy có cổ quái, vì vậy tìm tòi địa phương này một chút, ở phía dưới khối đá kia phát hiện pho tượng bị chôn. Khi mới lấy được không có bất luận gợi ý gì, về sau đi ra phiến di tích này mới có tin tức nhiệm vụ."

"Nói cách khác địa phương này có lẽ còn có hạn chế khác. Gợi ý nhiệm vụ phải ra di tích mới có, rất có thể trong di tích này còn có bí mật chúng ta chưa phát hiện."

Đại Sơn cũng là người làm quen nhiệm vụ, lập tức nói ra vài loại khả năng:

"Có thể là cất giấu vật phẩm tương quan nào đó của nhiệm vụ, cũng có thể ở đây vốn chính là một địa điểm đặc thù. Tuy rằng khối bài kia không phản ứng, bất quá tôi cảm thấy chúng ta cũng có thể thăm dò một chút."

Lời của hắn được mọi người đồng nhận thức. Vừa vặn Mê Lộ đã trở về, cũng mang về cho chúng ta một tin tức tốt.

"Các vị, chúng ta lần này có thể không có đến không, có lẽ địa điểm chính xác của nhiệm vụ thật là ở chỗ này."

Đối mặt một đám người mắt bốc lên tinh quang, tiểu tử này không nhanh không chậm mà chỉ chỉ một tảng lớn nước bùn ngoài di tích kia:

"Mọi người đi theo tôi sẽ biết."

Trước mắt là một mảnh bùn lầy đen hồ hồ. Nhìn kỹ còn có thể phát hiện có một số địa phương đang thong thả lưu động, có thể thấy được phía dưới nhất định là đầm lầy đáng sợ sâu không thấy đáy.

"Kỹ năng bơi của các vị như thế nào?"

Mê Lộ nhặt một cành cây khom lưng đẩy ra nước bùn, một bên thuận miệng hỏi. Đại Sơn cười:

"Kỹ năng bơi của tôi cũng không tệ lắm. Bơi lội cao cấp."

"Đại sư."

Lời nói của Vô Ảnh vẫn là ngắn gọn như vậy. Tiếp theo Diệu Dương, Lăng Thiên, Thu Thủy Trường Thiên cùng ta cũng đều có kỹ năng bơi cao cấp, chỉ có Ám Dạ, Tiểu Vũ cùng Kinh Cức mặt lộ vẻ khó xử.

"Bơi lội của tôi chỉ có sơ cấp."

Địa bàn của Kinh Cức không gần nước. Kỹ năng bơi không tốt cũng khó trách. Ám Dạ tên kia là một con vịt lên cạn trời sinh, căn bản là chưa từng xuống nước, có lẽ ngay cả bảng kỹ năng của hắn cũng không có kỹ năng bơi. Về phần bơi lội trung cấp của Tiểu Vũ cũng đều tốt hơn so với hai người bọn họ.

"Vậy tốt, trên cao cấp cùng tôi xuống nước, cảnh tượng phía dưới sẽ khiến cho mọi người kinh hách."

Mê Lộ vui tươi hớn hở mà từ chỗ hắn quét ra lao mạnh xuống nước. Sau khi tầng nước bùn bị quét ra. Mặt nước lộ ra cư nhiên trong suốt bích lục, tương phản cực đại với tầng bùn mặt ngoài của nó. Chúng ta từng người lặn xuống nước, cảnh tượng một khắc kia thực sự khiến người ta kinh thán. Trên mặt nước di động một tầng nước bùn dày dày, nửa điểm ánh nắng cũng chiếu không xuống được. Ngoại trừ chỗ hổng chúng ta quét ra có thể thấy được nước xanh bích, địa phương khác tất cả đều là hắc ám. Có thể cảm giác được dòng nước bao vây lấy thân thể, cũng có thể cảm nhận được áp lực nước mang đến, thế nhưng trong mắt nhìn, bên tai nghe hoàn toàn không có chút gì. Ngoại trừ hắc ám vẫn là hắc ám, ngoại trừ yên tĩnh vẫn là yên tĩnh, ở đây không giống một thế giới dưới nước. Ngược lại khiến người ta có loại cảm giác tiến vào vũ trụ vô biên. Chúng ta đi theo phía sau Mê Lộ vẫn luôn lặn xuống, thực hiếm thấy ở trong bóng tối như thế hắn còn có thể tìm được phương hướng. Cũng không biết lặn xuống bao nhiêu mét, trước mắt rốt cục cũng có màu sắc khác ngoại trừ màu đen xuất hiện. Rất kỳ lạ. Rõ ràng là địa phương không có bất luận tia sáng nào lại có thể tinh tường thấy được mấy thứ kia. Đó là một mảnh xám trắng, trụ đá xám trắng, đoạn tường xám trắng, đường phố xám trắng, pho tượng xám trắng… Trong chớp mắt khi nhìn thấy mang đến cho chúng ta sự trùng kích. Dường như toàn bộ màu sắc của thế giới đều bị tước đoạt, chỉ còn lại có sự đối lập cực đoan của đen và trắng.

"Bích ba thiên khoảnh vô nhan sắc…" ('nghìn khoảnh sóng bích không màu sắc', 1 khoảnh = 6,6667 hec-ta)

Ý niệm đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là câu thơ này.

Dưới cao hứng bắt lấy Lăng Thiên, ta đã quên mình hiện tại ở dưới nước, há mồm muốn nói chuyện, một ngụm nước trút vào, lập tức sặc đến mức nước mắt giàn dụa. Lăng Thiên luống cuống tay chân, ôm lấy ta bơi lên. Anh ta không bơi trở về, trực tiếp bơi thẳng lên phía trên một kiếm đâm ra một lỗ lớn trên mặt tầng bùn.

Hô hấp được không khí trong lành, ta mới chậm rãi hòa hoãn hô hấp. Tư vị sặc nước thật đúng là không dễ chịu, đặc biệt ở thời điểm một con quạ đen đang không ngừng kêu quác quác với ngươi.

"Cậu là tên ngốc sao? Hả? Hay là chán sống dự định chết đuối? Cư nhiên ở trong nước còn muốn nói chuyện, cậu cho cậu là cá a?"

Ta tự biết đuối lý, thế nhưng cũng không cần phải nói như vậy a.

"Không phải do tôi kích động sao? Lại không phải cố ý."

"Có người kích động như cậu sao? Cậu cho là chết đuối rất dễ xem có đúng không? Thực sự là càng ngày càng ngốc."

Nhìn Lăng Thiên tức giận đến mức lông mi đều sắp dựng thẳng lên, ta không biết thế nào trong lòng lại chột dạ, vội vàng trấn an anh ta:

"Tôi lần sau sẽ cẩn thận mà, ban nãy chủ yếu là bởi vì có phát hiện lớn a."

Lăng Thiên thở phì phì mà nhìn chằm chằm ta, ta lấy lòng mà cười với anh ta. Cuối cùng Lăng Thiên thở dài, nói thầm: "Tôi thế nào gặp phải tên ngốc như cậu đây. Nói đi, cậu phát hiện cái gì, kích động như vậy."

Rất tốt, cuối cùng cũng vuốt thuận được con sư tử xù lông này.

"Ban nãy ở dưới nước tôi chỉ thấy được hai màu đen trắng, tôi đoán đó có phải chính là 'bích ba thiên khoảnh vô nhan sắc' trong câu thơ hay không, tôi cảm thấy rất có thể."

Lăng Thiên trầm tư một chút, gật đầu:

"Đích xác rất có thể. Chúng ta trở về thảo luận cùng bọn họ một chút. Bên chỗ Mê Lộ hẳn là có phát hiện khác."

Nói đi là đi, chúng ta quay về trong nước, chuẩn bị trở về chỗ cũ. Bơi một hồi cảm thấy quái quái, kéo kéo Lăng Thiên, chỉ vào cái tay anh ta nắm lấy ta. Cũng không phải không biết bơi, cần gì nắm chặt như thế? Lăng Thiên quay đầu lại cho ta một cái bạch nhãn, lôi kéo ta bơi trở về.

Trở lại trên bờ mọi người cũng đã về. Nguyên lai phát hiện của ta Diệu Dương cùng Đại Sơn cũng chú ý tới, bọn họ đang nói đến chuyện này.

"Lăng Thiên Du Nhiên các cậu trở về vừa vặn. Khi các cậu xuống nước tôi cùng Kinh Cức, Tiểu Vũ lùng tìm phụ cận thêm một lần, phát hiện một vài thứ thú vị."

Ám Dạ cười chỉ chỉ mấy mảnh vỡ đặt ở chính giữa, có lớn có nhỏ, thoạt nhìn như là đồ sứ sau khi vỡ.

"Mấy thứ này là gì? Chén bát sao? Đúng rồi, tôi cảm thấy vùng thuỷ vực ban nãy tôi đi xuống thấy rất hợp với nửa câu đầu trong câu thơ, nói không chừng chúng ta lần này thực sự đã tìm đúng chỗ."

"Chúng ta ban nãy đang nói đến đây. Lão đại cùng Đại Sơn cũng thấy như thế. Mặt khác xem thêm mấy thứ này, Du Nhiên cậu nói đúng, tôi cũng thấy chúng nó là chén bát. Mọi người có phát hiện chén bát này có gì đặc biệt hay không?"

Ta cầm lấy một mảnh nhỏ đánh giá một chút, nói:

"Mấy cái bát này đều bị hư hao như vậy, chỉ còn lại đáy, có thể nhìn ra cái gì?"

"Du Nhiên cái đáy cậu cầm kia nếu như đem nó hoàn nguyên thành chén bát hoặc là ly tách bình thường, cỡ lớn bao nhiêu?"

"Đại khái, không khác biệt bao nhiêu so với bát ăn cơm nhà tôi."

"Vậy đây thì sao?"

Ám Dạ cầm lấy một mảnh nhỏ khác, so với hai bàn tay ta cộng lại còn lớn hơn gấp đôi. Tiểu Vũ gào to lên:

"Cái này sợ là so với hai cái tô bự cộng lại còn lớn hơn. Bất quá cái này không giống bát, ngược lại như cái tách."

"Còn có cái này."

Ám Dạ ở trong đống mảnh vỡ chọn ra một mảnh nhỏ, đặt trong lòng bàn tay để cho mọi người xem rõ ràng hơn. Đó là một bát gốm nhỏ rất hoàn chỉnh, chỉ nho nhỏ bằng cỡ móng tay ta.

"Mọi người xem mấy cái bát hoặc là tách này, có lớn như chậu gốm, có nhỏ như móng tay, lớn nhỏ không đồng nhất khẳng định không phải chuẩn bị cho một người. Vậy vì sao sẽ có bát lớn nhỏ chênh lệch lớn như vậy đây? Cho dù là bát gốm chứa thức ăn bất đồng cũng sẽ không khác biệt lớn như vậy chứ?"

Ám Dạ vừa nói như thế, chúng ta nghe ra được chút môn đạo. Đại Sơn hỏi:

"Ý của cậu là bản thân người dùng mấy cái bát này khác biệt cũng rất lớn, đặc biệt ở thể hình."

"Đúng, mọi người đã quên nhiệm vụ chúng ta đang làm được xưng là nhiệm vụ khai mở chủng tộc, như vậy là muốn mở ra chủng tộc nào đây?"

Mọi người nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng cười rộ lên:

"Yêu tộc!"

111. Quyển 4 - Chương 40: Tiết 40

Editor: Toujifuu

***

"Như vậy coi như đầm nước kia chính là cái gọi là 'bích ba thiên khoảnh', bất quá 'u vụ vạn trọng điểm điểm quang' lại nói như thế nào đây?"

"Nhắc tới 'quang' (ánh sáng) mọi người trước hết nghĩ đến là cái gì?"

Ta nghĩ nghĩ, ánh sáng a, cái đầu tiên nghĩ đến...

"Mặt trời?"

"Ánh trăng."

"Còn có sao. Không phải nói là 'điểm điểm quang' sao?"

Mọi người mồm năm miệng mười, Mê Lộ cười meo meo mà tiếp lời:

"Còn có lửa. Trời tối a, chúng ta đem đuốc đốt lên đi."

Hắn vừa nói chúng ta mới phát hiện mặt trời ban nãy còn có nửa vầng giờ đã lặn đến không còn cái bóng, ánh trăng lộ ra một vành cong cong, lười biếng mà nằm ở chân trời.

"Để tôi làm để tôi làm, ban nãy tôi phát hiện một chỗ có thể châm lửa."

Tiểu Vũ nhảy dựng lên kích động mà giơ cây đuốc, chạy đến một đài đá hình tròn thấp bé bên cạnh. Cô tay chân lanh lẹ mà nhặt lên nhánh cây khô rải rác trên mặt đất đặt lên trên đài, sau đó dùng đuốc đốt, rất nhanh lửa đã cháy lên. Ta cùng đi qua nhìn, nguyên lai đỉnh chóp đài đá này có phần hõm phía dưới còn có lỗ thông gió, tựa như một giá cắm nến lớn, vừa vặn cho chúng ta dùng chiếu sáng.

"Tiểu Vũ em thật thông minh."

"Đó đương nhiên."

Tiểu Vũ hắc hắc cười, lại thêm vào trong đó vài nhánh cây khô, lửa đốt càng mạnh, chiếu sáng phạm vi hai, ba mươi mét.

"Kế tiếp, chúng ta có phải nên đi tìm cái 'điểm điểm quang' kia hay không đây?"

Ta đề cập.

"Được, chúng ta phân công nhau tìm hay là cùng nhau hành động?"

"Phân công nhau tìm đi, nhanh hơn một chút. Tỷ như sao, đom đóm, ánh mắt động vật các loại, đều là tương đối có khả năng, mọi người chú ý nhiều một chút. Nếu như thấy được thứ cùng loại, không nên đơn độc hành động. Trước tiên thông báo với những người khác."

Đại Sơn nóng ruột nói, sau đó chúng ta liền chuẩn bị mỗi người phân tán đi bốn phía xem. Bất quá, thoạt nhìn không cần. Bởi vì quay người lại chúng ta đã thấy không biết lúc nào ở xung quanh di tích có một đám khách không mời mà đến đang tới.

"Thoạt nhìn 'điểm điểm quang' của chúng ta đã tự mình dâng đến cửa."

Ám Dạ còn có tâm tình trêu ghẹo, mấy người khác lần lượt lấy ra binh khí nghiêm trận chờ đợi. Trong bóng tối cách đó không xa. Một đám điểm ánh sáng đong đong đưa đưa mà "trôi" lại đây. Đó là một tảng lớn côn trùng tựa như đom đóm biết phát sáng, thế nhưng nhìn qua so với đom đóm động vật nhỏ khả ái kia kém xa, cái đầu của đám này mỗi con đều thô bằng cánh tay của một nam nhân thành niên, thân thể chia làm ba đoạn, vặn vẹo tựa như rắn. Cánh thật dài trên lưng vỗ đến mức vang lên ong ong. Phần đầu có một đôi răng thật dài hình cái kìm, diện mạo hung ác.

Tiểu Vũ hít ngược một hơi:

"Đó là cái gì a, thực buồn nôn. Phải giết hết bọn chúng sao?"

"Sợ là không giết không được."

Ta cau mày, số lượng này cũng không ít a.

Chiến đấu rất nhanh khai hỏa, tám nhân viên chủ chiến chúng ta chống ở phía trước, đem Mê Lộ cùng Tiểu Vũ sức chiến đấu thấp bảo hộ ở sau người. Trong tám người có bốn kiếm sĩ một thích khách, cộng thêm Ám Dạ cùng Thu Thủy Trường Thiên hai đạo sĩ cùng ta cung tiễn thủ, chức nghiệp phối hợp coi như hoàn chỉnh. Hơn nữa tất cả mọi người đều có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, tuy rằng chưa từng hợp tác qua nhưng trên cơ bản cũng không xuất hiện sơ hở quá lớn.

"MD, mấy thứ này thế nào nhiều như vậy." (MD= 'mợ nó' ^^||)

Kinh Cức Chi Hoa nói như thế nào cũng là một vị nữ sĩ, giết côn trùng lâu khó tránh khỏi tâm phiền, tuôn ra một câu thô tục. Bất quá cô nói cũng không sai. Trước mặt chúng ta đã chất một tầng thây trùng dày dày, thế nhưng số lượng phía trước bay tới thoạt nhìn vẫn không có dấu hiệu giảm thiểu. Loại tình huống này rõ ràng không bình thường. Ta khẽ chuyển suy nghĩ vừa định nhắc nhở mọi người. Diệu Dương đứng ở phía trước mở miệng:

"Mê Lộ, cậu xem phụ cận nơi đây có chỗ nào đặc biệt không."

Tiểu Vũ phải gia trì cho chúng ta không rảnh được tay. Hiện tại có thể tự do hành động chỉ có một mình Mê Lộ, sức quan sát của hắn cũng không giống bình thường, chính là người tốt nhất tìm ra phương pháp phá giải biển trùng. Mê Lộ đáp tiếng, chạy đi.

Qua không bao lâu sau, trong di tích truyền đến thanh âm của Mê Lộ:

"Tìm được rồi, là cái đài châm lửa kia, mấy con côn trùng đó sẽ không tới gần đài đá đốt lửa."

"Cái đài như vậy còn có không?"

Lăng Thiên hỏi.

"Còn có mấy cái, bất quá đã bị côn trùng vây quanh, không qua được."

"Du Nhiên, cậu đi nghĩ biện pháp châm lửa, ở đây tôi giúp cậu chống."

Lăng Thiên quay đầu nói.

"Đã biết. Anh nhìn phía trước, không nên mất tập trung."

Lăng Thiên nhếch miệng cười với ta, quay đầu lại vội huy hai kiếm, ta nhân cơ hội rời khỏi vòng chiến. Mê Lộ đứng ở bên cạnh đài đá đã được châm lửa, nơi ánh lửa rọi sáng côn trùng thực sẽ không đi qua. Hắn chỉ vào một chỗ trong bóng tối nói:

"Đài đá ở bên kia, cậu có thể đốt không?"

Ta nhìn nhìn, cự ly không phải quá xa, khó chính là có đàn côn trùng chặn ở phía trước, hơn nữa ngẫm lại bộ dáng của đài đá ban nãy, bên trong khẳng định không có nhánh cây khô các loại vật dễ cháy chờ ta đi đốt, thế nào mới có thể đốt được nó đây? Ta từ trên mặt đất nhặt lên một nhánh cây khô thô một chút ước lượng ước lượng, thử xem đi.

"Mê Lộ, giúp tôi nhặt chút nhánh cây khô, càng nhiều càng tốt."

Mê Lộ khom lưng tìm nhánh cây khô, ta đem một đầu nhánh cây trên tay đưa đến trên lửa đốt, khoác lên trên cung của ta. Ngắm một chút đài đá thứ hai, mấy con đó thực nhiều, phía trước tất cả đều là côn trùng, cứ như vậy bắn ra sợ là còn chưa tới mục đích đã bị mấy con côn trùng đó chặn. Ta cúi đầu nhìn thoáng qua túi tiễn bên hông, rút ra hai nháng Hỏa diễm tiễn màu đỏ cùng gác trên cung. Dây cung kéo căng buông lỏng, hai đạo ánh đỏ bay đi, một tiếng, hai tiếng, tuôn ra một mảnh sóng nhiệt, kiên định nổ ra một chỗ trống trong đàn côn trùng. Ngay sau đó nhánh cây khô từ trên cung của ta bay đi, thẳng tắp rơi xuống trên đài đá thứ hai. Đài đá kia tựa như có ma lực, nhóm côn trùng ban nãy đối mặt Hỏa diễm tiễn của ta không có phản ứng gì vào lúc trên đài đá phát sáng ánh lửa rõ ràng biểu hiện ra sự sợ hãi cùng lùi bước. Loại phản ứng này vừa vặn để cho ta có cơ hội có thể thừa dịp.

"Mê Lộ, nhánh cây khô."

Mê Lộ đưa tay đưa cho ta hai nhánh cây phẩm chất không khác biệt bao nhiêu với nháng ban nãy, ta nâng tay liền bắn đi. Có củi lửa gia nhập, lửa đối diện rõ ràng mạnh lên. Quang mang hai đài đá loang loang gắn bó một mảnh, nhóm côn trùng bất đắc dĩ mà kêu nhè nhẹ, rời khỏi một mảnh khu vực sáng rực này. Như vậy, mảnh địa phương này được coi như là khu an toàn, ta kêu mọi người lui về nghỉ ngơi. Kết quả, Ám Dạ, Kinh Cức, Vô Ảnh cùng Thu Thủy Trường Thiên đều đã trở về, thế nhưng Lăng Thiên, Diệu Dương cùng Đại Sơn vẫn đứng ở tại chỗ vùi đầu giết côn trùng không nhúc nhích.

"Ba người đó đang làm gì?"

"A, không cần quản bọn họ, cạnh tranh giữa kiếm sĩ có thể thúc đẩy người ta tiến bộ."

Ám Dạ cười meo meo giải thích. Hiểu rồi, nói trắng ra chính là ngứa tay.

"Vậy Ám Dạ, anh tới giúp tôi đem đài đá còn lại châm hết lên đi, tôi cảm thấy có thể đó là biện pháp để cho côn trùng rút đi."

"Không thành vấn đề, tôi cũng nghĩ như vậy."

Dưới sự chỉ điểm của Mê Lộ, chúng ta đem đài đá nhất nhất châm lên, đồng thời khi đài đá sau cùng sáng lên, nhóm côn trùng bắt đầu rối loạn, đột nhiên rút lui tựa như khi xuất hiện. Sau một mảnh tiếng sàn sạt, ngoại trừ thây trùng trên mặt đất cùng vết chém cào trên bùn đất, cái gì cũng không lưu lại.

"Trời ạ, rốt cục cũng đi." Tiểu Vũ vẫn luôn khẩn trương từng ly mà nhìn chằm chằm mấy con côn trùng đó, hiện tại có thể coi như được thở phào nhẹ nhõm.

"Ha ha ha, giết thực sảng."

Đại Sơn cười to vài tiếng, vẻ mặt đắc chí thỏa mãn. Hai người Lăng Thiên cùng Diệu Dương không nói một lời mà đi trở về, xem biểu tình của bọn họ, hai cái tên cuồng nhân P này đại khái cũng đã được giải nghiện đi. (P: cái từ này ta tra hoài mà hổng ra, nhức cả đầu, ngồi ngẫm nghĩ một hồi, có thể nó là viết tắt phiên âm từ 'bạo lực'! @@)

"Cái này cho cậu."

Lăng Thiên nhét qua một cái gì đó tròn tròn trơn trơn, ta cầm trên tay niết niết, mềm.

"Đây là cái gì?"

Đặt ở trước mắt nhìn nhìn, một khối cầu thịt trắng như tuyết. 'Ba' một tiếng, cầu thịt bể ra, bên trong nhảy ra một con côn trùng nhỏ, ta kinh hách nhảy dựng, côn trùng kia vừa vặn nhào lên trên mặt ta.

"Ha, ha ha, tôi biết ngay cậu khẳng định sẽ đi niết nó mà."

Lăng Thiên hoàn toàn là bộ dáng thực hiện được trò đùa, đầu ta đầy hắc tuyến, gỡ con côn trùng mập tròn tròn thịt kia từ trên mặt xuống. Thứ này chính là phiên bản của mấy con côn trùng ban nãy, chẳng qua nhỏ hơn rất nhiều, làm thành bộ dáng phim hoạt hình, ánh mắt trong nháy mắt rất vô tội mà nhìn ta, thoạt nhìn còn có chút khả ái. Ta đem nó đặt lại trong cái cầu thịt nứt ra thành hai nửa kia, trùng nhỏ oạch tiến vào, đem thân mình co thành một đoàn, vươn một nhánh chân nhỏ, đem cầu thịt đóng lại tựa như đóng cửa. Đây là một món đồ chơi nhỏ dùng để hù dọa người. Bất quá, đây không phải là thứ tiểu hài tử hơn mười tuổi mới có thể cảm thấy hứng thú sao? Cái đại nam nhân bên cạnh ta đây hẳn là đã hai mươi mấy đi.

"Lăng Thiên, anh đã là người lớn có được không?"

Ta bất đắc dĩ cực kỳ, nhìn nhìn những người khác, ngoại trừ Diệu Dương cùng Vô Ảnh có cái mặt tê liệt kia, những người khác đều đang cười trộm. Thế này tính là gì a?

112. Quyển 4 - Chương 41: Tiết 41

Editor: Toujifuu

***

"Hiện tại làm sao đây?"

Đến bước hiện tại, chúng ta cơ bản đã có thể xác định nhiệm vụ nhất định ngay tại phụ cận. Thế nhưng phải mở nó ra như thế nào? Tìm người hay là tìm đồ vật? Hoặc là phải tìm cơ quan gì hay là phải thỏa mãn điều kiện gì? Hoàn toàn một mảnh mờ mịt.

"Nếu không chúng ta trước tiên xem xem xung quanh những đài đá này có cái gì đi."

Mọi người phân tán ra, từng chút từng chút mà lùng tìm, mỗi một cộng cỏ mỗi một khối đá đều chuyển ra xem.

"Anh đang tìm gì?"

Một thanh âm nho nhỏ vang lên ở bên tai ta. Ta động động bờ vai, Tiểu Bạch nhóc này lại không thành thật.

"Tiểu Bạch đừng nháo, giúp anh tìm xem phụ cận có địa phương nào đặc biệt hay không."

"Không có nga, ở đây vẫn luôn đều là dạng này, cho tới bây giờ chưa từng thay đổi, nào có chỗ gì đặc biệt."

"Vậy sao, nhóc thế nào biết?"

Ta ngẩn người, mạnh quay đầu, đầu của Tiểu Bạch ngồi ở đầu vai ta gật lên gật xuống ngủ.

"Tiểu Bạch, ban nãy là nhóc đang nói chuyện sao?"

"Chủ nhân, chuyện gì a."

Tiểu Bạch dụi mắt, vẻ mặt rất mệt mỏi.

"Ha, thực muốn ngủ nga."

Tiểu Bạch tên nhóc này, lúc nào cũng tham ngủ.

"Ban nãy là nhóc nói chuyện với anh sao?"

"Không có a, em ban nãy nằm mơ nga."

Hắc tuyến, hầu tử cũng biết nằm mơ sao?

"Vậy ban nãy là ai đang nói chuyện với anh?"

Tiểu Bạch chớp chớp mắt, nhìn xung quanh, sau đó chỉ vào phía sau ta:

"Là cô ấy đang nói chuyện với chủ nhân đi."

Ta quay đầu lại, một cái nho nhỏ nho nhỏ… chuồn chuồn?

"Cái kia…"

Ta nhìn nhìn trái phải, hình như trừ ta ra không ai phát hiện cô bé.

"Cái kia. Xin hỏi cô bé là?"

"Em?"

"Cô bé ngón cái"* mọc cánh chuồn chuồn nghiêng nghiêng đầu, nói:

"Em kêu Trùng Trùng."

… Tiểu cô nương mọc cánh chuồn chuồn gọi là Trùng Trùng, ta có phải nên nói tên này rất hình tượng hay không?

"Chào em. Em sống ở nơi này sao?"

"Không phải."

"Vậy nhà em ở nơi nào a?"

Ta cảm giác bản thân tựa như một tên xấu xa lừa tiểu hài tử. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trùng Trùng nhăn thành bánh bao, nói:

"Nhà của em ở rất xa nha. Thế nhưng em hiện tại không thể trở về."

"Vì sao?"

"Bởi vì em đang đợi người a."

"Vậy vừa vặn, các anh cũng đang tìm người. Người em đợi sẽ không phải là các anh chứ?"

Trùng Trùng đánh giá ta trên dưới, lắc đầu:

"Em không thể nói nga, nói sẽ bị thần tiên tỷ tỷ phạt. Kỳ thực, kỳ thực em không nên nói chuyện với anh. Anh sẽ không tìm được em. Thế nhưng, vị đạo trên người anh ngửi thực thích nga, vì vậy em mới nói chuyện với anh nha. Chuyện khác em không thể nói nga."

Rất tốt, rất thẳng thắn. Ta cười meo meo:

"Vậy được rồi, anh không hỏi em. Bất quá đã trễ thế này, em lại về nhà không được, nếu như em mệt mỏi thì nghỉ ngơi ở nơi nào?"

Trùng Trùng chỉ vào khối đá cao nhất trong di tích:

"Em trụ ở trên đó, bên trong rất đẹp, em đã tìm thật nhiều cánh hoa làm giường cánh hoa. Bất quá anh vào không được đâu. Anh không có chìa khoá. A, em không nói với anh nữa, em phải đi về rồi. Tạm biệt."

Chuồn chuồn nhỏ thoắt cái đã không thấy tăm hơi. Ta vô cùng đắc ý.

"Này. Đừng tìm nữa, tôi biết ở nơi nào rồi."

Một tiếng nói đem tất cả mọi người gọi qua. Trực tiếp dẫn bọn họ đi tới dưới khối đá mà chuồn chuồn nhỏ chỉ.

"Trên tảng đá hẳn là có thể có chỗ đặt khối bài đồng. Tìm xem."

Phạm vi rút nhỏ nhiều như vậy, rất nhanh chúng ta đã phát hiện một phần hõm vuông vuông vức vức. Lăng Thiên đem bài đồng bỏ vào, kích cỡ vừa khớp.

Tiếng vang răng rắc, tảng đá vỡ ra từ giữa, một vị tiên tử vạt áo phiêu phiêu đi tới.

"Các vị anh hùng, các ngươi rốt cục đã tới."

Tiên tử tiếu ý dịu dàng, ta lại liếc mắt một cái đã nhận ra cô ngoại trừ không thấy có cánh, thì hoàn toàn là bản phóng đại của con chuồn chuồn nhỏ vừa rồi.

"Trùng Trùng? Chúng ta lại gặp mặt a."

Sắc mặt tiên tử cứng đờ, lập tức mặt ủ mày ê.

"Anh thế nào liếc mắt một cái đã nhận ra em, người ta thật vất vả mới biến thành như vậy."

Nói xong, vị tiên tử mỹ lệ kia bỗng chốc rút nhỏ, biến thành kích cỡ ngón cái trước kia, quạt hai đôi cánh nhỏ bay tới trước mặt chúng ta. (Thực là 'hai đôi cánh' đấy, ko phải ta ghi dư nha~, chuồn chuồn mà!)

"Được rồi được rồi, các anh đã tìm được tôi, một cửa này coi như các anh qua. Hiện tại bắt đầu làm nhiệm vụ được chưa?"

"Chúng tôi có thể hỏi là nhiệm vụ gì không?"

Ám Dạ hỏi. Ánh mắt của chuồn chuồn nhỏ khẽ đảo:

"Hỏi nhiều như vậy làm gì, các anh không phải đến nhận nhiệm vụ sao? Nhanh một chút đáp ứng là được a."

Vật nhỏ này, tính tình lại không nhỏ. Ta lắc đầu, đi qua: "Trùng Trùng, em cũng muốn về nhà sớm một chút đúng không, vậy nói cho các anh một câu nội dung nhiệm vụ a. Không cần quá cụ thể, em cho chút gợi ý là được rồi. Như vậy các anh mới có thể quyết định có cần hiện tại tiếp nhận nhiệm vụ hay không a."

Xem xem, ta không phải rất giống sói xám dụ dỗ cô bé quàng khăn đỏ sao? Hai cánh tay nhỏ bé của Trùng Trùng vặn đến vặn đi, nhỏ giọng nói:

"Thực sự chỉ có thể nói một chút nga, người ta không thể nói quá nhiều. Cái kia, kỳ thực nhiệm vụ này cũng không phải rất khó, chỉ là cần các anh tìm một vài thứ, dùng để mở ra đường đi thông đến chỗ của tụi em."

Nghe ra hình như không phải nhiệm vụ quá cổ quái.

“Mấy thứ đó tìm ở nơi nào?”

“Cái này thì không cần lo lắng nha, nơi nào cũng có, chỉ phải xem vận khí của các anh tốt hay không thôi.”

Mấy người chúng ta tụ lại, mọi người ngươi nhìn nhìn ta ta nhìn nhìn ngươi, Diệu Dương nói:

“Nhận nhiệm vụ đi. Tiếp tục kéo dài cũng không có ý nghĩa gì.”

“Tôi đồng ý.”

“Được.”

“Tôi cũng đồng ý.”

“Dù sao cũng phải làm, sớm nhận sớm xong.”

Mấy vị lão đại phát biểu ý kiến, Lăng Thiên nhìn nhìn ta, gật đầu nói:

“Nhận đi.”

“Trùng Trùng, các anh quyết định nhận nhiệm vụ. Em lập tức có thể về nhà.”

Tiểu nha đầu nghe xong lời của ta cao hứng mà đập cánh hai cái:

“Được a được a, em đây sẽ phát ra nhiệm vụ.”

“Aiz, Trùng Trùng, nhiệm vụ này là một người nhận hay là các anh cùng nhau nhận?”

Trùng Trùng kỳ quái mà nói:

“Nhiệm vụ này là phát cho mọi người a, ai cũng có thể làm. Bằng không nhiều đồ vật như vậy chỉ mấy người các anh phải cần đến lúc nào mới thu đủ a. Chẳng qua là mười người các anh đến chỗ em mở ra nhiệm vụ, vì vậy các anh có thể có phần thưởng, mỗi người còn có một khối đồng phù. Sau khi thu đủ đồ vật, cũng phải là mười khối phù đều tề tựu, mới có thể mở ra thông đạo.”

“Ý tứ chính là nói nhiệm vụ này là phát cho hết thảy người chơi?”

“Đúng vậy, mỗi người đều sẽ thu được thông tri.”

Sắc mặt mọi người đều không dễ xem lắm. Ta nhớ lại khi Lăng Thiên mới từ rừng rậm tinh linh trở về đã nói nhiệm vụ này rất có thể cần thiết lượng lớn nhân thủ để hoàn thành, hiện tại xem ra quả thế. Nhưng cứ như vậy, chẳng khác nào gia tăng cho chúng ta vô số đối thủ sao? Hệ thống quá độc ác.

“Đinh —— Hệ thống thông cáo: Do sự nỗ lực của mười vị anh hùng, nhiệm vụ khai mở chủng tộc Đông đại lục chính thức mở ra. Bước đầu tiên nhiệm vụ: Thu thập mười vạn khối Hắc Yêu Thạch. Hắc Yêu Thạch có thể thông qua đánh quái, đào khoáng hoặc thu thập thu được. Sau khi tập hợp đủ Hắc Yêu Thạch có thể đả thông cửa đi yêu giới, khiến thông lộ của yêu giới cùng nhân giới bị phong ấn vạn năm trước một lần nữa mở ra. Xin các vị dũng sĩ nỗ lực thu thập thạch này.”

“Đinh —— Hệ thống thông cáo: Do đại lục phương đông chính thức khởi động nhiệm vụ khai mở chủng tộc sớm hơn đại lục phương tây, thưởng cho hết thảy người chơi đại lục phương đông một lọ dược phẩm tùy cơ (trung cấp). Xin tiếp tục nỗ lực.”

Được a, lúc này ngược lại tất cả mọi người đều được thơm lây.

“Hiện tại xem ra, mười khối Ngũ Lôi Phù này mới là then chốt bước tiếp theo của nhiệm vụ.”

Ám Dạ sờ đồng phù vừa mới nhận được cùng với phần thưởng bảo thạch trong tay. Trên mảnh đồng vuông vuông có khắc ký hiệu, trung gian có một chữ ‘Lôi’, xung quanh có ký hiệu đại biểu ngũ hành.

“Thứ này không thể rơi vào trong tay người khác. Mọi người thu của mỗi người, đồng thời không nên tiết lộ với bất kỳ người ngoài nào.”

Diệu Dương lạnh mặt nói. Mọi người gật đầu, đây là đương nhiên, cũng không phải ngại mệnh quá dài, nếu như để người ta biết sự tồn tại của thứ này, chúng ta hãy chờ bị truy sát đi.

"Như vậy kế tiếp, nhiệm vụ của chúng ta chính là —— giết quái!" Đại Sơn nhếch miệng cười. Nhiệm vụ này tốt a, ta vừa vặn luyện cấp. Mười đạo quang hoa dâng lên, chúng ta đồng thời rời khỏi nơi đây.

---

*'Cô bé ngón cái' hoặc 'Nàng tiên ngón cái', tên tiếng Anh là Thumbelina, một câu truyện cổ tích khá xưa, ta đọc nó cũng khá lâu trc đây rồi, ko biết có ai còn nhớ ko.

113. Quyển 4 - Chương 42: Tiết 42

Editor: Toujifuu

***

Hai ngày nay, trong trò chơi tựa như là nước bị đun, sôi trào không ngừng. Thành viên của mỗi một bang hội thành đoàn thành đội giết đến mỗi một nơi hoang dã quái vật tập trung, lấy phương châm "toàn diện nở hoa, trọng điểm mò cá" dẫn đầu, lại phụ thêm các loại thủ đoạn thu mua, toàn lực thu thập Hắc Yêu Thạch. Đồng thời, số lượng nhân vật bất minh phụ cận Đông Long Thành, Trường Thiên Môn, Tinh Nguyệt Lâu có tăng không giảm, nghe nói ngay cả Vô Ảnh Thành luôn luôn thần bí cũng có phần tử khả nghi mò tới. Mục tiêu của bọn họ, không ngoài việc muốn biết quá trình hành trình Hồ Tích của chúng ta cùng tình hình cụ thể của nhiệm vụ. Bởi vậy, một lần chiến đấu gián điệp cùng phản gián điệp hừng hực khí thế được triển khai.

Bang lớn thành lớn, bang nhỏ thành nhỏ trong trò chơi hoặc kết thành đồng minh bù đắp nhau, hoặc canh phòng nghiêm ngặt tử thủ giữ kín không lộ ra, bầu không khí ngày càng khẩn trương hơn. Lấy các điểm luyện cấp chủ yếu làm ví dụ, vì có thể đánh ra càng nhiều Hắc Yêu Thạch, thường có thể nghe thấy có hai bang phái nào đó vì tranh đoạt địa bàn mà dẫn phát ác chiến, lại càng xuất hiện hiện tượng người chiếm đất bao vùng. Đối với người chơi bình thường thế đơn lực cô mà nói, tình huống như vậy rõ ràng bất lợi. Cơ hồ hết thảy điểm luyện cấp chủ lưu cùng khu nảy sinh quái đều bị thế lực lớn nhỏ thanh trừng, gặp phải bang phái thái độ ôn hòa một chút, đối với ngươi nhẹ nhàng khuyên bảo giải thích rõ ràng, nhường ra một góc địa bàn để cho người chơi đơn luyện cũng có thể có địa phương đứng một chút, thế này coi như đã tốt. Nếu như gặp phải mấy thế lực lớn lại bá đạo cường ngạnh, nhẹ thì xuất thủ đuổi người, nặng thì nâng kiếm liền chém. Bởi vậy dẫn phát số lượng sự kiện đổ máu tăng lên thẳng tắp, hiện tại đi đến nơi nào, cũng đều có thể ngửi thấy được mùi thuốc súng.

"Ngày hôm nay đi nơi nào luyện?"

Sáng sớm thức dậy ta phẫn nộ hỏi Lăng Thiên. Nguyên bản nên đi đánh Hắc Yêu Thạch tiện thể luyện cấp, thế nhưng hiện ở bên ngoài khắp nơi đều là người, Diệu Dương rất phóng khoáng mà tỏ vẻ chúng ta có thể tùy ý chọn một chỗ, bất quá ta lại thiếu thiếu hăng hái đối với hoạt động chen chúc. Nghiên cứu nguyên nhân, căn nguyên tạo thành hiện trạng này là Đông Long Thành ban bố một quy định: Điểm luyện cấp phụ cận Đông Long không tiến hành thanh trừng, cũng không cho phép bất kỳ tổ chức hoặc cá nhân nào làm ra hành vi độc chiếm. Người chơi không bang phái cùng người chơi thế lực đồng minh với Đông Long đều có thể ở đây luyện cấp. Thế nhưng, phàm là Hắc Yêu Thạch đánh ra ở điểm luyện cấp thuộc Đông Long phải thống nhất bán ra cho chủ phủ Đông Long Thành. Nghe ra quy định thực bá đạo, bất quá giá cả thu mua Đông Long khai ra tuyệt không thấp. Đây là giá cả năm vị lão đại cộng đồng thương nghị, hơn nữa so với tình huống thành thị, bang phái khác không cho phép người chơi khác tiến vào. Cách làm của Đông Long rõ ràng nhân tình hơn rất nhiều. Cứ như vậy, Đông Long Thành mấy ngày gần đây tự nhiên kín người hết chỗ.

"Anh nói xem đầu của Ám Dạ là cái gì a, loại biện pháp này cũng có thể nghĩ ra, hiện tại Hắc Yêu Thạch mỗi ngày bọn họ thu được từ trong tay mấy nhà đơn lẻ không ít, hơn nữa có những người đó giúp bọn họ đem phụ cận nhà mình thanh lý. Thành viên chính thức của Đông Long có thể đi địa phương xa hơn đoạt địa bàn, lại là một khoản thu nhập. Bọn họ không chỉ có thể thu được càng nhiều đá, còn có thể tạo được một hình tượng tốt trong người chơi, nhất cử tam tiện, thật lợi hại."

"Người kia đích thật là quân sư giỏi. Đông Long có người tài giỏi như thế, hẳn là rất khó có thế lực có thể lay động địa vị."

Khó có được Lăng Thiên cũng sẽ tán thưởng một người như thế, có thể thấy được cách làm lần này của Ám Dạ thực sự là quá mạnh mẽ.

"Bọn họ nơi này náo nhiệt rồi, vậy chúng ta làm sao đây?"

"Thế nào, cậu cũng muốn đánh Hắc Yêu Thạch?"

"Tôi cũng không phải kẻ ngốc. Loại chuyện này hai người chúng ta thế nào có thể so sánh với bang phái người ta vừa động đã trên vạn? Thứ đó để cho bọn họ đi thu thập được rồi. Thế nhưng tôi muốn luyện cấp a, anh không cảm thấy đẳng cấp hiện tại của chúng ta vẫn còn thấp một chút sao? Đúng rồi, mấy người Sâm bọn họ đi nơi nào rồi? Từ khi trở về đã không thấy bọn họ."

"Cậu muốn tìm bọn họ?"

"Cũng không phải. Mấy người đó khẳng định bị anh sai đi làm chuyện xấu đúng không? Tiểu tử Địa Ngục Hỏa kia các anh chuẩn bị xử lí thế nào?"

"A. Đương nhiên là ăn miếng trả miếng. Hắn không phải thích tìm chỗ dựa vững chắc sao? Chờ chỗ dựa vững chắc của hắn không còn, bị truy đuổi giống như chuột chạy qua đường. Không phải rất thú vị?"

"Anh thật đúng là độc."

Ta lật cái bạch nhãn nho nhỏ. Nhắc nhở bản thân nghìn vạn lần không nên đắc tội cái người này, thực sự là thủ đoạn độc ác cộng thêm lòng dạ hẹp hòi.

"Cậu ngày hôm nay nếu không đi luyện cấp. Vậy tôi đi ra ngoài một chuyến." Lăng Thiên đột nhiên nói.

"Có việc?"

Anh ta nhìn ta một cái không nói lời nào.

"Nga, đi đi đi đi. Còn thần thần bí bí, có chuyện gì không thể cho ai biết?"

Lăng Thiên mang theo Ám Ảnh mở cửa đi ra ngoài. Hiện ở bên ngoài tọa kỵ đủ loại kiểu dáng từ từ nhiều lên, Ám Ảnh cùng Tiểu Hắc đi ra ngoài cũng không còn chói mắt giống như trước, có thể yên tâm dẫn theo ra bên ngoài.

"Được rồi, người này cũng chạy, ta đây làm gì đây?"

Ta buồn chán mà chuyển tới chuyển lui trong sân, Tiểu Bạch ở một bên cùng Tiểu Hắc chơi đến vui vẻ. Ta thấy bộ dáng nhào tới nhào đi của chúng nó, bỗng nhiên nhớ tới sư tử đỏ của Tiểu Lộ.

"Nếu không thì qua tìm mấy nhỏ đi, mấy nhỏ không phải còn có tọa kỵ chưa bắt được sao, vừa vặn ta đến giúp hỗ trợ."

Tuy rằng tiểu nha đầu nói không cần ta hỗ trợ, thế nhưng ta cảm thấy vẫn là nên đi xem, huống hồ hiện tại vừa vặn có thời gian.

"Uy, Trân Châu, các em ở đâu? Lão ca anh ngày hôm nay không có việc gì, đến xem em."

"Ca? Anh muốn tới a, không cần làm nhiệm vụ?"

"Hiện tại khắp nơi đều là người, ít đi một mình anh cũng không sao. Anh qua xem các em."

"Vậy anh đến đây đi, chúng em ở Khâu Sơn Thành."

Khâu Sơn Thành ở phía tây nam, chu vi nhiều đồi núi, là một thành thị xây trên sườn núi. Quái nơi đó tương đối nhiều là động vật linh mẫn, họ nhà mèo các loại. Mấy nhỏ chạy tới đó, là muốn bắt hổ cho Mã Não sao? Ta một bên suy đoán, một bên bước trên truyền tống trận.

Từ truyền tống trận Khâu Sơn đi ra, tầm nhìn bỗng chốc khai mở. Tòa truyền tống trận này xây trên một đỉnh núi, nhìn ra xa thấy được không sót gì. Những đỉnh núi lên lên xuống xuống kia liên miên không ngừng, thành thị, đường phố, phòng ốc, quảng trường, bồn hoa... đều xây dựng theo những đỉnh núi này, thoạt nhìn tựa như thành thị cũng đang lên xuống, tầng tầng cao thấp đan xen rõ ràng.

Tòa thành thị này ta rất ít đến, sau khi hảo hảo thưởng thức cảnh trí ở đây một chút mới phát truyền âm cho Tiểu Lộ.

"Tiểu Lộ, anh đã đến Khâu Sơn. Các em ở nơi nào?"

"A, ca, ở Tùng Đào Nhai, anh nhanh lên một chút! Chúng em thấy một con hổ thật xinh đẹp, Mã Não muốn, chúng em đang đuổi theo."

Nghe thanh âm đối diện rất kích động, con hổ đó khẳng định rất hợp tâm ý Mã Não. Bất quá, thế này cũng quá kích động, ta còn chưa nói xong Tiểu Lộ đã ngắt truyền âm, Tùng Đào Nhai kia ở nơi nào ta còn chưa biết nha.

Nhìn nhìn trái phải, người trong thành không nhiều, bắt lấy một người chơi bên cạnh hỏi:

"Vị bằng hữu này, chào cậu. Xin hỏi Tùng Đào Nhai đi như thế nào?"

"Tùng Đào Nhai? Ra cửa bắc quẹo trái."

Đạo sĩ kia đánh giá ta hai lượt, cười nhạo:

"Quái ở chỗ đó chỉ có cấp bốn mươi, sợ là ngươi cũng không nhận được kinh nghiệm ở nơi đó đâu. Bất quá cũng khó trách, hiện điểm luyện cấp tốt chút ở ngoài thành đều không để cho vào, nếu như đi mấy địa phương quái cấp thấp, không cần kinh nghiệm thì luyện kỹ năng vẫn có thể."

Nhìn bộ dáng người này đầy bụng bực tức, khoảng chừng là người chơi bị bức trở về. Khâu Sơn Thành là chủ thành hệ thống, bang phái ở đây ta nhớ cũng không ít, lớn nhất hình như có ba cái, hẳn là điểm luyện cấp bên ngoài đều bị những bang phái này chia cắt đi. Tiểu Lộ mấy nhỏ ngược lại cũng thông minh, lúc này khu quái cấp thấp không có người, vừa vặn để cho mấy nhỏ chậm rãi bắt hổ. Ta cưỡi lên Tiểu Hắc, nhanh chóng chạy về phía Tùng Đào Nhai.

114. Quyển 4 - Chương 43: Tiết 43

Editor: Toujifuu

***

Ra khỏi thành không bao lâu, một mảnh xanh nồng tiến vào đường nhìn của ta. Đó là một ngọn núi không quá cao, một mặt bình địa bằng phẳng, một mặt vách núi cao vút. Rừng thông rậm rạp theo độ dốc ôn hòa từ dưới hướng lên kéo dài đến tận đỉnh vách núi. Gió núi không ngừng, dẫn tới tiếng thông reo trận trận, khó trách ở đây kêu là Tùng Đào Nhai. (tùng đào = tiếng thông reo, nhai = vách đá, vách núi)

Cưỡi Tiểu Hắc đi trên đường nhỏ trong rừng, dưới chân là lá thông dày dày, bên tai mơ hồ có thể nghe thấy tiếng hổ gầm. Những bách thú vương trong hiện thực có danh xưng "một núi không dung hai hổ" đó từ trước đến nay là cao ngạo, đáng tiếc trong trò chơi này vì thuận tiện cho người chơi, cũng không thể không sửa lại tập tính của chúng nó, biến thành "một núi có thể dung trăm hổ", nghĩ đến thực sự đáng thương. Có lẽ chỉ có nhóm đồng loại cấp tám mươi, chín mươi của chúng nó, mới có thể có được một mảnh nhỏ thiên địa của chính mình.

"Tiểu Bạch, Trân Châu mấy nhỏ ở nơi nào?"

Tiểu Bạch đứng lên đầu ta lủi lên trên cây nhìn xung quanh một chút, nhảy trở về:

"Phía trước quẹo phải, tiến vào rừng, các chị ấy đang đuổi theo một con hổ."

Khi tìm được mấy nhỏ, nhóm tiểu cô nương tiểu tử đã đem hổ lớn vây lại. Đẳng cấp con hổ này không cao, bất quá thoạt nhìn vẫn đầy uy vũ, thân hình khổng lồ, có đường vằn xinh đẹp màu nâu kim, đuôi to hữu lực đong đưa trái phải biên độ nhỏ, tựa hồ tùy thời chuẩn bị quất tới địch nhân vây bắt nó.

"Trân Châu, cẩn thận a, đừng để cho nó chạy."

Vòng vây của mấy người thoạt nhìn rất kín, kì thực không ít kẽ hở, ta buồn cười mà nhìn bọn chúng đối phó hổ tựa như lâm đại địch, nhóm những tiểu tử này còn cần tôi luyện thêm.

"Ca!"

Tiểu Lộ thấy ta ánh mắt sáng lên, vẫy tay với ta:

"Nhanh lên một chút lại đây hỗ trợ! Chúng em thật vất vả mới vây nó lại, đừng để cho nó chạy."

"Yên tâm đi, chạy không được."

Ta tiện tay lấy ra vài nhánh mộc tiễn, bẻ gãy mũi tên phía trước. Làm thành tiễn không đầu không có lực sát thương. Giương cung nhắm chuẩn chi trước của con hổ, con hổ kia tựa như có thể cảm ứng được sự uy hiếp của ta đối với nó, đột nhiên quay đầu lại. Dây cung buông lỏng. Con hổ đau kêu một tiếng, chi trước trái trúng tiễn khuỵu một chút.

"Aiz. Xem ra lực lượng của ta đích xác không đủ. Nếu như Chi Ảnh, một tiễn này hơn phân nửa có thể đánh gãy một chân nó."

Lắc đầu, ta cũng bổ thêm một tiễn cho chi trước phải của nó. Lần này, sẽ không sợ nó chạy mất.

"Nha~, ca. Anh đừng bắn nó bị thương!"

Cô gái nhỏ này, ta tốt bụng ra tay giúp nhỏ lại còn kêu trách. Nhìn xem Mã Não người ta hiểu chuyện bao nhiêu, còn biết quay đầu lại nói tiếng cảm tạ với ta.

Hổ bị thương chạy không được, thế nhưng thu phục nó vẫn mất không ít thời gian. Chủ yếu bởi vì đẳng cấp nha đầu Mã Não so với nó cao hơn không nhiều, cho nên cảm giác uy áp đối với con hổ chưa đủ, để cho nó "hấp hối giãy dụa" rất lâu. Cuối cùng khi con hổ cúi đầu, Mã Não đã mệt chịu không nổi, nhưng vẫn cười đến mức như hoa xuân nở ra, vẻ mặt rực rỡ.

"A. Rốt cục cũng thu được. Mã Não, bảo bảo của bạn cũng thật xinh đẹp nga. Tiểu Vân đến, các em làm quen một chút."

Tiểu Lộ là loại qua sông chặt cầu điển hình. Không thèm quan tâm đến công thần ta đây đã giúp đỡ, một đôi mắt chỉ nhìn chằm chằm hổ lớn. Còn gọi Đồng Vân ra. Để cho hai nhóc bự con thân thiết. Hổ lớn so với Đồng Vân còn lớn hơn một chút, hai tên to con nhào tới nhào đi đến mức khiến cho nhánh cây khô trên mặt đất bay loạn. Mã Não đi tới nói:

"Du Nhiên đại ca. Cảm tạ anh."

"Cảm tạ cái gì, chủ yếu cũng là các em tự mình xuất lực. Mấy tiểu tử kia hẳn là mất không ít công phu đi."

Ta cười chỉ chỉ ba đại nam hài đứng ở một bên. Trong tiểu đội này có bốn nữ hài tử xinh đẹp, nhóm nam hài đương nhiên muốn biểu hiện nên ra sức hơn rất nhiều, từ ban nãy là có thể nhìn ra. May mắn Tiểu Lộ mấy nhỏ không phải bình hoa được nuông chiều từ bé, bằng không bọn chúng sẽ rất thảm.

"Hắc hắc, chúng em kỳ thực cũng không làm được gì."

Nhóm nam hài nghe thấy ta biểu dương, thoạt nhìn rất cao hứng, một đứa trong đó kêu là Gia Giảm Thừa Trừ (biệt hiệu Gia Gia) một bên nhìn Mã Não, một bên nói:

"Chỉ cần là Mã Não thích, em, em đều sẽ nỗ lực."

Nga, xem ra có người nở được đào hoa nha. Ta nhìn lướt qua Mã Não, cô bé có điểm ngượng ngùng, không có tỏ thái độ. Những người khác hình như đối với việc này đã nhìn quen, thiện ý mà chọc ghẹo Gia Gia. Xem ra tiểu tử chỉ cần nỗ lực thêm chút nữa, nói không chừng thực có thể ôm được mỹ nhân về nha.

"Ca, anh thấy con hổ của Mã Não thế nào?"

Tiểu Lộ phi qua, đôi mắt trông mong mà nhìn ta.

"Rất tốt a, cường kiện hữu lực, cao lớn uy vũ. Tuy rằng đẳng cấp không cao, bất quá là một tọa kỵ tốt. Đặc biệt Mã Não xinh đẹp như thế, cưỡi lên khẳng định uy phong vô cùng. Ánh mắt của các em không tồi."

"Đó đương nhiên, ban nãy còn có người muốn đoạt với chúng em nữa cơ."

"Nga? Như vậy các em đánh người ta chạy?"

Ừm, những thanh niên nhân này cũng học được PK a.

"Không có, chúng em không có động thủ. Gia Gia đem tiêu chí bang phái chúng em bày ra, người nọ đã bị kinh hách chạy."

Nói đến cái này, vẻ mặt mấy đứa đều đắc ý, đặc biệt Gia Gia, đối với thân phận thành viên Đông Long của mình rất là tự hào. Ta nhếch nhếch mi:

"Các em vẫn luôn mang theo tiêu chí Đông Long lộ ra khắp nơi?"

"Ách, cũng không phải, Ám Dạ đại ca đã nói qua với chúng em hiện ở bên ngoài rất loạn, nếu như không ở địa bàn bản bang, không cần thiết thì không nên mang tiêu chí, miễn cho có một số người đỏ mắt Đông Long chúng ta đến tìm phiền toái. Bất quá ban nãy bởi vì người kia quá đáng hận, lời nói cũng khó nghe, ỷ vào mình là cái bang gì gì đó mà kiêu căng ngạo mạn. Chúng em nhịn không được, mới bày tiêu chí ra. Ca, không sao chứ? Chúng em là người của Đông Long, bọn họ hẳn sẽ không tùy tiện ra tay với chúng em chứ?"

"Không sao."

Ta cười cười, mấy nhóc này vẫn là quá không có kinh nghiệm. Hiện tại trong trò chơi loạn như thế, Đông Long đang đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, ai cũng không biết người nào sẽ bị lợi ích thúc đẩy mạo hiểm xuất thủ với Đông Long. Ở đây cũng không phải địa bàn nhà mình, đẳng cấp của bọn nhỏ thấp như thế, lộ thân phận còn dám dừng ở chỗ cũ lâu như vậy, nếu như người ta thực muốn làm cái gì thì làm sao.

Động động vai, Tiểu Bạch lặng lẽ lặn đi. Ta chỉ chỉ hổ lớn hỏi:

"Hiện tại hổ cũng đã bắt được, các em kế tiếp chuẩn bị làm gì?"

Mấy người nhìn nhìn nhau, A Đạt nói:

"Chúng em muốn đi Hải Duyên Thành, rùa biển của Thủy Tinh còn chưa bắt được."

"Cũng tốt. Hải Duyên Thành là địa bàn của Trường Thiên Môn, nếu như có chuyện gì các em có thể đi tìm môn chủ Thu Thủy Trường Thiên của Trường Thiên Môn. Hắn cùng anh có chút giao tình. Bất quá hiện ở bên ngoài rất loạn, cho dù quan hệ của Trường Thiên Môn cùng Đông Long không tồi, cũng không có khả năng mọi chuyện đều có thể chiếu cố được, các em tự mình cũng phải cẩn thận một chút."

"Ca, vậy anh không theo chúng em đi sao?"

"Ừm, không đi. Anh còn có chút việc. Đúng rồi, các em trước tiên không nên vội trở về thành, giúp anh một việc…"

Phân cách tuyến ta đã lâu không xuất hiện ———————— (thực ra là lần đầu xuất hiện mới đúng =_=||)

Ta ngồi xổm trên cây, nhìn bảy tám người đi qua phía dưới. Người đầu lĩnh mặc trường bào màu đỏ, trên đầu là đầu quan khảm ru-bi, biểu tình trên mặt đoan chính nghiêm túc, chính là hình tượng của Địa Ngục Hỏa ta thấy từ trên trang web. Tiểu tử này, vừa nhìn cũng ra người ra dạng, nếu không phải Lăng Thiên đã nói cho ta chuyện trước đây, ta còn thực nhìn không ra hắn sẽ âm hiểm như thế.

"A, tiểu tử, lúc này đụng đến trong tay ta, chính là ngươi không may."

Ta cười lạnh, thấy bọn chúng dưới sự chỉ điểm của một người chơi vóc dáng nhỏ đi đến địa phương ban nãy chúng ta bắt hổ. Mấy nhóc Tiểu Lộ đã chuẩn bị xong, người người đều nắm một khối hồi thành phù. Vừa nhìn thấy bọn chúng, Tiểu Lộ đã lớn tiếng cười nhạo:

"Động tác các ngươi thực chậm, mấy tên ngu ~~ ngốc!"

Làm một cái mặt quỷ, mấy nhỏ đã biến mất trong bạch quang trở về thành. Sắc mặt đoàn người vừa tới rõ ràng cứng đờ, Địa Ngục Hỏa phản ứng nhanh chóng phân phó:

"Cẩn thận có mai phục!"

Ha ha, mai phục đương nhiên là có, bất quá cũng cần các ngươi tìm được mới được. Ta không vội, chúng ta chậm rãi chơi, cũng coi như ta giúp Lăng Thiên thu chút lợi tức đi.

115. Quyển 4 - Chương 44: Tiết 44

Editor: Toujifuu

***

"Lăng Thiên? Biết tôi gặp được ai không?"

"… Du Nhiên, tôi đang bận."

Đầu kia truyền âm rất yên lặng, chỉ có thanh âm Lăng Thiên huy kiếm cùng tiếng kêu động vật nho nhỏ. Tên này làm sao tìm được địa phương thanh tĩnh như thế?

"Aiz, tôi đang có lòng tốt giúp anh xả giận nha."

"Cậu gặp phải Địa Ngục Hỏa?"

Lăng Thiên, anh có thể đừng thông minh như thế hay không, biến thành ta một chút cảm giác thành tựu cũng không có.

"Đúng vậy, tôi hiện tại ở Khâu Sơn Thành, tiểu tử Địa Ngục Hỏa kia tự mình tặng đến cửa. Tôi giúp anh giết hắn một hồi? Hay là anh có kế hoạch khác?"

"Bên người hắn có những người khác không?"

"Có a, còn sáu tên chẳng có mấy tiền đồ."

"Vậy giết hết mấy người khác, Địa Ngục Hỏa giữ lại đi. Nếu như không có nguy hiểm, để cho bọn chúng biết là cậu đã hạ thủ."

"… Lăng Thiên, anh là chuẩn bị hãm hại hắn đúng không? Rất âm hiểm nga."

"Thế nào, không thích?"

"Không, phi thường thích. Tôi đi chơi đây, anh chờ tin tức tốt của tôi."

Vui tươi hớn hở mà đóng truyền âm, ta nhìn thẳng mấy người trong rừng kia xoa tay, kế tiếp xử lí bọn chúng thế nào đây?

Phân cách tuyến vạn năm lặn xuống nước ——————————

"Địa Ngục Hỏa, đã lâu không gặp."

Đối phương có thể hô thẳng tên mình, khiến cho Địa Ngục Hỏa càng thêm vững tin đó là một cái tròng có tính nhằm vào.

"Là ai?"

"Thực khiến người ta thương tâm, tuy rằng chúng ta chỉ gặp qua vài lần, bất quá ngươi sẽ không quên mất ta đấy chứ?"

Sau một gốc cây thông thô to chuyển ra một nhân ảnh: Giáp bó thân không tay áo màu xanh sẫm thanh lịch, giày bó màu tím sậm, vòng cổ màu lam bạc, tóc dài dùng dây cột tóc màu xanh sẫm tùy ý buộc ở sau đầu, thân đeo trường cung màu băng lam.

"Du Nhiên?"

Ánh mắt Địa Ngục Hỏa lóe lóe. "Ta" mỉm cười:

"May là ngươi chưa nói không nhận ra ta."

Địa Ngục Hỏa không nói hai lời, nâng tay vứt một cái Viêm Bạo qua. Không hổ là đạo sĩ chuyên tu hỏa hệ, xuất thủ thực nhanh. Sau hỏa quang. "Du Nhiên" đứng ở nơi đó đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

Ta đứng trên đỉnh cây cao cao, lòng tràn đầy đắc ý. Phản ứng của Địa Ngục Hỏa quả nhiên giống như đúc với ta dự liệu. Thân phận của Lăng Thiên khẳng định hắn sớm đã biết. Đối với ta luôn ở cùng Lăng Thiên hắn cũng sẽ không không nhận ra. Như vậy, làm đại địch số một của Lăng Thiên gặp phải hảo hữu thân mật của Lăng Thiên ta đây, chuyện kế tiếp tự nhiên không cần phải nói. Mục đích để cho hắn xuống tay trước, chẳng qua là ta không muốn lãng phí thời gian đi quét danh vọng mà thôi, hiện tại muốn tìm một địa phương quét danh vọng không dễ dàng. (Người chủ động công kích giết chết ng‘ khác sẽ bị trừ điểm danh vọng, anh Nhiên để tên kia đánh trc là vì muốn tên đó nhận phần 'chủ động công kích', khi ảnh giết tên đó thì sẽ được xác định là 'tự vệ', không bị trừ danh vọng.)

"Đinh —— Người chơi Địa Ngục Hỏa tiến hành PK ác ý đối với ngươi. Trong ba phút ngươi có thể tiến hành phản kích đối với thành viên tiểu đội Địa Ngục Hỏa."

Cho dù là huyễn ảnh, đó cũng là một bộ phận thân thể ta không phải sao? Đương nhiên không thể cho các ngươi đánh không. Ta hạ thấp thân thể nắm chặt Phong Lê, trên gương mặt bên trái chậm rãi hiện ra một đạo hoa văn màu băng lam. Biến thân Tinh linh ba mươi phút, đủ cho ta chỉnh lý mấy tên nhóc tỳ này.

Kích phát xong huyết thống Tinh linh thân thể ta mềm mại đến mức tựa như phiến lá cây, di động trên chạc cây không hề trở ngại. Giữa cây thông trong rừng cùng ta có thêm phần liên hệ, rất nhiều thời điểm ta cảm giác chúng nó cư nhiên sẽ tự mình nhường đường cho ta. Cảm tri đề thăng rất lớn, thông qua sự biến hóa của gió cùng tiếng vang nhẹ của nhánh cây khô trên mặt đất ta có thể rất dễ dàng phán đoán ra vị trí của địch nhân. Tốc độ trong nháy mắt đề thăng trên diện rộng, ta dám nói nếu như cùng ta hiện tại so sánh tốc độ, trong người chơi sợ là không ai có thể nhanh hơn so với ta.

Nhẹ nhàng nhảy ra sau một thân cây. Tiễn của ta nhắm ngay cái tiểu tử đẳng cấp thấp nhất trong bảy người. Đó cũng là tên ban nãy dẫn đường, chính là hắn dẫn Địa Ngục Hỏa tới. Để cảm tạ, ta để cho hắn đi trước một bước chết một cách thống khoái hơn một chút.

Hét thảm một tiếng. Cái người chơi khoảng cấp bốn mươi kia nâng tay che lấy tiễn đột nhiên xuất hiện trên cổ, trừng lớn mắt chậm rãi ngã xuống. Rất nhanh hóa thành ánh sáng biến mất. Cái chết của hắn. Khiến cho những người còn lại cảnh giác hơn không ít, vòng phòng ngự lần nữa thu nhỏ lại. Gắt gao tụ lại cùng nhau. Địa Ngục Hỏa lại phóng ra một đoàn Viêm Bạo kích trúng vị trí ban nãy của ta, đáng tiếc chỉ bắn trúng nhánh cây khô cùng lá kim trống không.

"Đối phương là cung tiễn thủ, có ưu thế ở trong rừng cây. Các ngươi làm tốt phòng ngự, ta phải bức hắn ra."

Muốn bức ta ra? Địa Ngục Hỏa, sợ là ngươi không có bản lĩnh đó đi. Dưới đáy lòng cười nhạo một tiếng, ta lại một lần nữa kéo ra dây cung. Phong Dực Tiễn cộng thêm tam trọng thương tổn của Phong Nhận cộng thêm công kích chỗ yếu hại, người thứ hai cũng bị ta miểu sát tại chỗ. Sự thực tàn khốc để cho bọn họ hiểu rõ, người ở chỗ này ngoại trừ Địa Ngục Hỏa, sợ là không ai có thể kháng được một tiễn của ta. Mà Địa Ngục Hỏa lại là một đạo sĩ máu ít da mỏng (thủ yếu), tình cảnh của bọn họ phi thường không ổn. Có hai tên nghĩ lại mà sợ nói:

"Nếu không, nếu không chúng ta trở về thành đi. Cung tiễn thủ kia thực lợi hại. Chúng ta căn bản ngay cả cái bóng của người ta cũng nhìn không thấy."

Hai tên khác nhìn nhìn sắc mặt khó coi của Địa Ngục Hỏa, nói:

"Ngu ngốc, người ta sẽ cho ngươi cơ hội trở về thành sao? Nếu như ngươi lấy ra hồi thành phù, người ta đảm bảo bắn qua một tiễn."

Tên này không tồi, còn có chút kiến thức. Đích xác, ta cũng không tốt bụng thả bọn họ trở về như vậy, muốn trở về cũng được, tất cả đều phải rớt một cấp cho ta. Thi hành chuẩn tắc cao nhất "bắn một lần đổi một chỗ", ta không ngừng biến hóa vị trí của mình. Huyết thống Tinh linh ở giữa đất rừng chiếm ưu thế vô cùng, khi ta di động không hề có thanh âm.

Lại săn giết một người, ta thấy pháp thuật của Địa Ngục Hỏa hình như đã chuẩn bị gần xong. Hắn là một công kích diện rộng, hắn muốn dùng công kích không cần độ chính xác để quấy rầy tiết tấu tiến công của ta từ đó đột phá cục diện bị động chịu đòn. Ý nghĩ rất tốt, thế nhưng ta không để cho hắn như nguyện đâu.

Một đạo bóng đen nhanh như tia chớp vù một cái lủi ra, đánh về phía bốn người còn lại. Tiểu Hắc hoàn toàn phát huy tốc độ của nó, cũng không dây dưa với bọn chúng, thẳng tắp đụng phải Địa Ngục Hỏa đang niệm chú. Địa Ngục Hỏa đáng thương, pháp thuật mắt thấy sắp hoàn thành bị Tiểu Hắc va chạm hoàn toàn phí công. Càng quá đáng chính là Tiểu Hắc sau khi cắt ngang chú ngữ của hắn quay đầu bỏ chạy, hắn chỉ kịp thả cái Viêm Bạo phía sau mông nó, thân ảnh màu đen đã không thấy tăm hơi. Ta thấy biểu tình của Địa Ngục Hỏa sợ là sắp hộc máu.

Dựa theo yêu cầu của Lăng Thiên, ta giết chết sáu người, độc lưu lại Địa Ngục Hỏa. Lúc này Địa Ngục Hỏa cũng hiểu rõ hắn không được ai bảo hộ khi chống lại cung tiễn thủ được xưng sát thủ áo vải thì không có bất luận ưu thế gì, ngược lại cũng rất thông minh mà đứng tại chỗ không nỗ lực phản kháng nữa.

"Thế nào không động thủ? Ngươi không muốn xả giận cho hảo bằng hữu của ngươi sao?"

Địa Ngục Hỏa hướng về phía trong rừng cười lạnh, ta than thở:

"Vốn ta rất muốn giết ngươi, thế nhưng có người muốn ta lưu ngươi lại cho hắn, vì vậy ta cũng không có biện pháp a."

"Nói như vậy Thiên Kiếm cũng tới?"

"Hắn hiện tại kêu Lăng Thiên. Hắn không có tới, bất quá kêu ta nhắn một câu cho ngươi: Làm người không nên tính toán quá độc, càng mưu toan tính toán, sau cùng sẽ ngã càng thảm nga. Đặc biệt dục vọng quá mạnh mẽ đối với một số thứ không thuộc về ngươi, rất có thể sẽ tiền mất tật mang."

"Hừ, cái gì kêu không thuộc về ta. Thứ đó vốn chính là mọi người cùng nhau đạt được, dựa vào cái gì để cho một mình hắn được chỗ tốt. Thật muốn nói tới cùng, ngươi mới là nửa đường chen vào. Ta vốn tưởng rằng hắn sẽ tìm ba tên kia đi làm nhiệm vụ, ai ngờ hắn lợi dụng ba tên kia làm hỏa mù hấp dẫn sự chú ý của ta, bản thân lại chơi một chiêu 'ám độ Trần Thương', thật đúng là cao minh." ('minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương' = 'ngoài sáng xây đường, ngầm qua Trần Thương': câu này dựa trên 1 câu truyện trong lịch sử, mà ta lười tìm nguyên câu chuyện, mọi ng' chắc cũng lười đọc… thôi cứ hiểu là ngoài sáng làm chuyện gây chú ý, ngầm lại làm mục đích chính đi.)

Ngữ khí của Địa Ngục Hỏa ngoan lệ, hẳn là hắn nghĩ đến nghìn tính vạn tính trái lại tiện nghi cái người không quan hệ gì như ta đây, trong lòng rất không phục đi.

"Xem ra tâm tình ngươi không tốt. Vốn còn muốn trò chuyện với ngươi thêm một hồi, nhưng vẫn là thôi đi. Lời ta đã truyền, lần sau tới tìm ngươi hẳn chính là Lăng Thiên. Ngươi chờ hắn đến báo thù đi. Đi đây."

Ta dưới sự che giấu của cây cối rút khỏi vài trăm thước về phía sau, bóp nát hồi thành phù. Lần gặp gỡ ngoài ý muốn cùng Địa Ngục Hỏa này xem như là một nhạc đệm nhỏ không tồi, không chỉ để cho ta phản kích PK nhặt không không được chút kinh nghiệm, còn thuận tiện hãm hại đối thủ một mất một còn của Lăng Thiên một phen. Người Địa Ngục Hỏa mang đi đều đã chết, một mình hắn còn sống, không biết lão đại nhà hắn sẽ nghĩ như thế nào đây?

116. Quyển 4 - Chương 45: Tiết 45

Editor: Toujifuu

***

Một tiếng vang nhỏ, vòng bảo hộ trong suốt dâng lên trên đầu, Hàn từ trong kho trò chơi đi ra. Vóc dáng hơn một thước tám, thân thể thon dài không có thịt thừa, tỉ lệ hoàn mỹ tựa như được tỉ mỉ điêu khắc, đồng

thời ẩn chứa lực lượng cường đại. Lại phối thêm dung mạo tuấn mỹ của hắn, khí chất nghiêm nghị mà ưu nhã, dù cho một thân lạnh lùng, cũng khiến người ta không dời khỏi được đường nhìn.

"Tần thúc, cháu mấy ngày không xuống, có tin tức mới gì không?"

"Vâng, thiếu gia. Từ bên bổn gia có điện thoại đến đây, nói là cuối tuần có vũ hội, nếu như thiếu gia rảnh rỗi xin quay về xem xem."

"Không đi. Còn có gì nữa không?"

"Còn có gần đây đại thiếu gia bắt đầu tuần sát một ít sản nghiệp cùng sự vật tương quan phía dưới. Những điều này trên báo chí có viết một phần."

Tần thúc lấy ra vài phần báo chí đặt trước mặt Hàn. Hàn nhìn lướt qua, cười lạnh:

"Lão già đó cư nhiên muốn uỷ quyền? Thực sự là tin lạ."

Tần thúc yên lặng đứng ở một bên, biểu tình trên mặt không chút động. Thấy Hàn không có dự định hiện tại lật xem mấy tờ báo chí đó, liền nói tiếp:

"Mặt khác Phương gia điện thoại tới, Phương phu nhân nói yến hội sinh nhật của Phương Điệp tiểu thư chuẩn bị vào mùng một tháng sau, xin thiếu gia nhất thiết phải tham gia."

"Nữ nhân đó. Hừ, cô ta làm thế là đang nói cháu gần đây lạnh nhạt với cô ta đi. Tần thúc, giúp cháu chuẩn bị một kiện lễ vật, đến lúc đó nhắc cháu."

"Vâng, thiếu gia."

Tần thúc do dự một chút, còn nói:

"Thiếu gia, kỳ thực. Nếu như ngài không muốn đi, cũng có thể không đi."

Hàn nhìn Tần thúc một cái, "Vì sao không đi? Tuy rằng nữ nhân Phương Điệp kia có một đống tật xấu. Bất quá cũng có một ưu điểm, chính là ngốc nghếch. Dỗ dành là xong. Lão già giới thiệu cô ta cho cháu, không phải là để cho cháu bắt lấy sợi dây Phương gia sao. Cháu đã bỏ tiền vốn không nhỏ trên người cô ta... thế nào có thể tùy tiện quăng đi. Hơn nữa, hiện tại trong tay cháu còn có chút chuyện cần dùng cô ta để che đậy. Được rồi Tần thúc, những điều này thúc không cần lo lắng. Cháu đi tắm rửa, giúp cháu chuẩn bị chút thức ăn."

"Vâng. Thiếu gia."

Tần thúc nhìn Hàn đi vào phòng tắm bên cạnh, than nhẹ một tiếng, lui ra ngoài. Đối với thiếu gia mà ông chiếu cố từ nhỏ này, ông có đôi khi khó tránh khỏi sẽ vượt quá giới hạn của quản gia sản sinh một ít lo lắng không nên có.

Tẩy đi một thân dịch dinh dưỡng, Hàn khoác áo ngủ ngồi vào bên cạnh bàn. Uống một ngụm cà phê thơm thuần, hắn cầm lấy báo chí đặt ở trong tay. Mở ra, mỗi một tờ đều là lấy ảnh chụp cận cảnh đại công tử Hàn gia Hàn Văn Uyên làm chủ. Nội dung trong đó, nhiều nhất là mấy lời khen ngợi đối với người thừa kế đời thứ hai của Hàn thị.

Hàn mang theo tiếu ý trào phúng lật xem từng tờ, khiến cho hắn cảm thấy buồn cười hơn là tin tức của Du Đô Thần Báo . Viết cái gì đại công tử Hàn thị làm việc thận trọng nghiêm túc, ngay cả một phân bộ nho nhỏ cũng đích thân tới xem xét, cũng vì có chút vấn đề tài vụ mà tự mình ra mặt hiệp thương cùng người phụ trách ngân hàng địa phương. Biểu hiện ra có đủ tinh thần trách nhiệm các loại. Trong mắt Hàn xem ra, đại ca hắn làm như vậy. Không ngoài vài loại khả năng: 1, tài vụ phân bộ kia có vấn đề bị hắn phát hiện. 2, người nơi đó có quan hệ ở trình độ nào đó với hắn. 3, hắn vì nguyên nhân nào đó đi ngang qua chỗ đó tiện đường đi trông trông một cái. Bằng không. Lấy tính cách mắt cao hơn đầu của đại ca hắn đừng nói một phân bộ nho nhỏ, mấy công ty con nhỏ một chút hắn cũng không có tâm tình đi phản ứng.

"Hửm?"

Ánh mắt của Hàn bỗng nhiên bị một chỗ nào đó của ảnh chụp trên báo chí hấp dẫn. Hắn đưa lại gần thận trọng nhận rõ một chút. Xác định không có nhìn lầm.

"Chẳng lẽ thực là cậu ta?"

Trong lòng Hàn cư nhiên có chút kích động. Nghĩ nghĩ, hắn mở ra điện thoại hiển thị trên tường.

"Uy, Diệu Dương lão đại, tôi vừa mới tắm xong cơm còn chưa ăn đây, anh có việc gấp gì đi nữa cũng không đến mức gấp mấy phút chứ? Nếu thực muốn quân sư tôi đây chết đói, vậy cái sạp lớn kia của anh làm sao?"

Đối diện điện thoại xuất hiện một thân ảnh nam tử tuổi còn trẻ, không hề khác biệt với Ám Dạ Vô Thanh trong trò chơi.

"Được rồi, tôi có chuyện nghiêm chỉnh tìm cậu."

"Vâng vâng vâng, chuyện của đại nhân ngài trọng yếu. Ha ha, nói đi, làm sao vậy?"

Hàn chần chừ một chút, nhất thời cư nhiên không biết mở miệng như thế nào.

"Cái kia, A Dạ, sổ sách của chúng ta gần đây đã chỉnh lý ra chưa?"

Khuất Dạ lật cái bạch nhãn, nghĩ thầm vị lão đại này ngày hôm nay làm sao vậy, chuyện gì sẽ làm hắn không mở miệng được? Nhìn biểu tình kia của hắn, cư nhiên còn lấy sổ sách ra để lấy lệ, hiện là hắn chủ động tìm đến mình có được không!!

"Sổ sách trong thành trước lễ mừng tôi đã chỉnh lý xong rồi. Từ một tháng trước, chúng ta cũng đã bắt đầu thu lợi nhuận. Anh trước đây tính toán không sai, trong trò chơi này đích xác có cơ hội thương nghiệp rất lớn, đặc biệt lấy thành thị mà nói, nếu như Đông Long Thành tiếp tục bảo trì thế phát triển hiện tại, về sau nhất định là một con gà mái biết đẻ trứng vàng. Bất quá lão đại, anh phải cẩn thận đừng để việc này truyền đến bên kia, bằng không còn không biết có bao nhiêu người chuẩn bị đến phân một chén canh đây."

"Không có vấn đề. Hiện cái nhìn của bên đó đối với tôi chỉ là một phế vật chơi bời lêu lổng, bọn họ sẽ không hỏi quá nhiều chuyện của tôi trong trò chơi. Chỉ cần tôi mang theo nữ nhân Phương Điệp kia ở trong trò chơi chơi đến cao hứng, bọn họ sẽ không quản tôi."

"Nói đến Phương Điệp, lão đại, anh không cảm thấy cái nữ nhân đó gần đây càng ngày càng quá mức rồi sao? Còn có vị Phương thiếu gia kia, ngoài mấy thứ trong kho bị hắn đạp hư không ít, lần trước hắn cư nhiên còn muốn đòi quyền mở kho. Còn có cái cô Hân Nhiên Nhập Mộng Phương Điệp kéo tới kia, ngược lại thực xem bản thân là đường chủ Ngự Thú Đường, chuyện gì cũng muốn xen một tay. Mấy chủ lực của Ngự Thú Đường hoặc sáng hoặc tối có nói vài lần với tôi, đặc biệt hai tiểu tử trước đây được Mạc Ly tự mình dạy dỗ kia nhìn cô ta thế nào cũng không vừa mắt, tiếp tục như thế tôi sợ sẽ xảy ra chuyện. Nếu không chúng ta định ra đường chủ Ngự Thú Đường đi."

Ánh mắt Hàn tối sầm lại, nói:

"Làm xong nhiệm vụ kia rồi mới nói tiếp đi. Bên Phương Điệp tôi sẽ nghĩ biện pháp, tên ngu ngốc Phương Ứng Kiệt kia cậu đừng để ý đến hắn. Về phần Hân Nhiên Nhập Mộng, nếu như cô ta huyên náo quá lớn, liền trực tiếp điều cô ta đến bên cạnh Phương Điệp, để cho cô ta bồi Phương Điệp chơi đi. Đúng rồi A Dạ, cậu đến xem người này."

Hàn cầm lấy báo chí đem ảnh chụp bày trước mắt Khuất Dạ:

"Có ý nghĩ gì không?"

Vẻ mặt Khuất Dạ kinh ngạc, nói:

"Người này, sẽ không phải là Mạc Ly chứ?"

"Cậu cũng thấy như thế?"

"Tôi cảm thấy rất giống. Bộ dáng còn có thần thái, đều rất có vị đạo của Mạc Ly. Thế nhưng cũng không nhất định, anh biết hình dáng trong trò chơi cùng hiện thực luôn có chút không giống."

Ngón tay của Hàn vẽ vòng trên ảnh chụp, mỉm cười:

"Có phải hay không, tìm đến sẽ biết."

Mạc Ly, cậu muốn đi sạch sẽ yên tĩnh như vậy, nhưng thoạt nhìn ông trời cũng không giúp cậu.

Ngắt điện thoại, Hàn thông qua nội tuyến gọi một nam nhân trung niên tới.

"Thiếu gia."

Nam nhân tháo vát nói năng thận trọng, đứng thẳng tắp trước mặt Hàn.

"Vương An, mấy ngày nay anh đem chuyện trên tay tạm thời để qua một bên, đi tra người này cho tôi."

Hắn đưa báo chí được vẽ vòng đánh dấu qua. Vương An vững vàng tiếp nhận, nhìn thoáng qua, gấp lại thu vào trong túi.

"Tôi muốn hết thảy tư liệu của cậu ta, hết thảy anh có thể tra được. Đừng để người khác phát hiện, bất luận kẻ nào cũng không thể, hiểu chưa?"

"Vâng, thiếu gia."

"Cho anh ba ngày, tôi muốn thấy được báo cáo. Đi đi."

Nam nhân cúi đầu thi lễ, xoay người ra khỏi cửa. Hàn trầm tư chốc lát, cười khẽ hai tiếng, bắt đầu hưởng dụng bữa cơm của hắn.

117. Quyển 4 - Chương 46: Tiết 46

Editor: Toujifuu

***

Lăng Thiên vừa ra khỏi cửa là đi liền ba bốn ngày, ngay cả một tin tức cũng không có. Nhớ tới động tĩnh lần trước nghe thấy bên kia truyền âm, ta nghiêm trọng hoài nghi anh ta là tìm đến địa phương nào đó đánh bảo. Bất quá hiện tại mỗi một BOSS nổi danh cùng điểm quét quái đều có vô số ánh mắt nhìn chằm chằm, anh ta đến tột cùng đi nơi nào đây? Ta một bên suy nghĩ, một bên không ngừng bắn cung. Trong bụi rậm cánh hoa phía trước, đã chồng chất rất nhiều cánh hồ điệp.

Nơi này là một chỗ thắng địa trong trò chơi, bất đồng với sự máu tanh đánh đánh giết giết của địa phương khác, nơi này chim hót hoa thơm cảnh sắc xinh đẹp tuyệt trần, rất có ý vị 'cánh phượng sắc điệp bay lượn tứ xứ' đặc sắc, là một nơi tốt để ngắm cảnh du lãm, nói chuyện yêu đương. Bởi vậy, nguyên danh nơi đây sớm đã bị người ta quên mất, hết thảy người chơi đều xưng nơi cốc này là —— Tình Nhân Cốc. Tên rất sến, nhưng thắng ở chỗ hình tượng dễ nhớ, vừa nói đến Tình Nhân Cốc thực đúng là không ai không biết.

Không khác biệt bao nhiêu so với khu phong cảnh của trò chơi khác, Tình Nhân Cốc chủ yếu để làm nơi ngắm cảnh hưu nhàn, tức là không đặt bất cứ danh hoa dị thảo nào ở chỗ này, quái duy nhất cũng sẽ không rớt ra bất kỳ trang bị, dược phẩm, tài liệu, tiền tài nào, chúng nó chỉ sản xuất một ít hạt châu màu sắc rực rỡ. Hạt châu này không dùng được, chỉ có thể lấy để bày biện, cũng không có người nguyện ý tốn khí lực đến đánh thứ vô dụng này. Vì vậy, Phượng Dực Điệp của Tình Nhân Cốc ngược lại là một trong vài loại quái hiếm thấy không ai giết trong trò chơi. Đương nhiên, điều lệ nhất định này vào ngày hôm nay đã bị đánh vỡ.

Cái tên ác nhân đánh vỡ điều lệ đó, trắng trợn giết chóc những sinh mệnh mỹ lệ vô hại này, nửa điểm cũng không hiểu tình thú, không hề có tâm thương hương tiếc ngọc, không hiểu phong tình, chính là ta.

… Những lời này không phải ta nói, là mấy người chơi đứng ở miệng cốc chỉ trỏ ta nói. Tiểu Bạch nghe được từ trong miệng bọn họ, rồi thuật lại cho ta, rõ ràng là cảm thấy chủ nhân nhà nó lần đầu bị người ta mắng như thế, thập phần thú vị. Nhưng ai có thể nghĩ đến đây cũng không phải điều ta nguyện ý a. Ai muốn làm ác nhân đâu? Còn không phải bởi vì khi ta đi ngang qua đây, Tiểu Bích tên nhóc kia không biết vì nguyên nhân gì, đối với đồng loại nơi đây cảm thấy rất hứng thú. Đặc biệt đối với mấy hạt châu chúng nó sản xuất quả thực là coi như trân bảo. Ta lần đầu tiên thấy Tiểu Bích đối với một thứ gì đó khao khát như thế. Ta lập chí làm một chủ nhân tốt, đương nhiên phải tận lực thỏa mãn. Kết quả là, hơn mười đôi nam

nữ tình ý miên man trong bầu không khí màu phấn hồng 'hoa tiền nhật hạ' ở Tình Nhân Cốc (-_-), đột nhiên xâm nhập vào một tên sát tinh, trong nháy mắt phá hư tình cảnh lãng mạn tốt đẹp này đến không còn một mảnh, ngược lại biến thành một mảnh gió tanh mưa máu!... Điều này khẳng định là không có khả năng. Mấy con Phượng Dực Điệp này căn bản là không có máu, khi chết nhiều nhất chỉ tan thành mấy mảnh bay xuống. Muốn ta nói, chết như vậy kỳ thật cũng không khó xem, thực tựa như cái gì 'mưa cánh hoa' mà Tiểu Lộ luôn luôn tôn sùng. Bất quá, hình như nhóm mấy tiểu tình nhân đó không quá thích nha. (Anh quả là chả hiểu phong tình gì hết, đám cánh bướm bị tan tác tàn tạ lại đi ví với hoa rơi đẹp thế kia =_=|||||)

Khi ta mới đến, nhóm tiểu tình nhân lúc bắt đầu nhìn ta như nhìn quái vật, sau đó liền có mấy người chơi nam đẳng cấp không thấp trang bị cũng khá xấn tay áo lên chuẩn bị tới tìm ta gây phiền phức. Sau khi được người khác ngăn cản chỉ ra thân phận của ta, những người chơi đó không đến gây phiền phức nữa, thối lui xa xa đến miệng cốc. Bắt đầu chỉ trỏ ta, lúc này mới có một đống từ hình dung kia thêm lên trên người ta.

Ta đen nửa khuôn mặt nhưng không có khả năng vì vài câu phê bình như vậy liền làm thịt những người đó, ngồi lê đôi mách đó là chuyện của người ta. Để cho bọn họ nói đi. Ta bất đắc dĩ thở dài, trừng Tiểu Bạch đang nhảy lên nhảy xuống một cái. Hầu tử này càng ngày càng vô pháp vô thiên.

"Đi. Thu hồi lại mấy hạt châu cho anh."

Ta làm mặt hổ phân phó, Tiểu Bạch phẫn nộ mà chi hai tiếng. Chạy đi nhặt hạt châu.

"Còn có nhóc, đừng nằm đó lười biếng, đi giết mấy con hồ điệp đáng chết kia cho anh."

Tiểu Hắc vô tội bị Tiểu Bạch liên lụy, cũng bị ta sai đi, lại trở thành một sai lầm lớn của ta ngày hôm nay. Tên nhóc này thoạt nhìn rất giống động vật họ nhà mèo, ta thường thường quên nó căn bản không phải mèo thực sự, làm sao có được bộ dáng linh động mềm mại của mèo con vồ điệp, một cái hổ vồ, hồ điệp không ngã, ngược lại giẫm lên không ít hoa hoa thảo thảo trên mặt đất. Cánh hoa vung lên bay lượn đầy trời, thế này thật đúng là thành 'mưa cánh hoa'. Sau khi Tiểu Hắc như gió cuốn mây tan mở ra một dải "thông đạo" ở trong biển hoa, mặt của ta rốt cục hoàn toàn đen.

"Tiểu Hắc, trở về đi."

Tiểu Hắc đội một đầu cánh hoa đang phấn đấu cùng một con hồ điệp mờ mịt mà nhìn ta, không rõ nó còn chưa hoàn thành nhiệm vụ, thế nào đã bị triệu hồi. Bị ánh mắt vô tội kia nhìn, ta lại muốn thở dài. Nhóc ngốc này, tiếp tục để cho nó lăn qua lăn lại như thế, ta sợ là lại phải thêm các loại danh hiệu mới như là "tên cuồng ngắt hái hoa, phá hư hoàn cảnh". Tuy rằng biểu tình những người đó hiện ở phía sau nhìn ta cũng rất cổ quái, thế nhưng bị người kêu quái thú, chung quy vẫn tốt hơn so với bị kêu biến thái.

Phiền muộn mà nhìn lướt qua Tiểu Bích không ngừng bay lượn ở bên cạnh ta, vị đại gia này hưng phấn hiếm thấy, không như thường ngày xem bản thân như đồ trang sức nữa. Thôi đi, thấy nó cao hứng hiếm thấy, có thể thứ này đối với nó thực sự hữu dụng. Ta nhận mệnh mà kéo dây cung, tiếp tục thu gặt tánh mạng của Phượng Dực Điệp. Khi ta thanh lý hồ điệp ở đây đến vòng thứ ba, mấy người ở miệng cốc rốt cục cũng đi hết, mà ta, cũng từ đây bị gắn cho cái "mỹ xưng" "Sát Thủ Hồ Điệp", cái danh hào này tới sau này, cư nhiên thay thế xưng hào "Huyễn Linh Cung" của ta vang vọng toàn bộ Đông đại lục, ngược lại ta thật không ngờ. (Tiếng xấu đồn xa mà anh! XD~~)

"Được rồi, Tiểu Bích đại gia của tôi, hạt châu nhóc muốn, đủ rồi chứ?"

Mấy hạt châu bị ta đánh ra xếp thành một đống trên mặt đất, đủ mọi màu sắc thập phần đẹp mắt. Đây là thành quả hai ngày nay của ta.

Lượng sản xuất của mấy con hồ điệp này không cao, lấy phương pháp quét quái như của ta cũng bất quá chỉ đánh ra được trăm viên. Phải biết rằng trong lúc đó ta cư nhiên còn phải chạy đi bổ sung tiễn một lần! Tới sau này, người đến Tình Nhân Cốc cũng không còn là tình nhân, ngược lại có một số người chơi không chỗ luyện cấp chạy tới xem náo nhiệt. Không phải xem hồ điệp, mà là xem ta cái người giết hồ điệp này đây. Mắt thấy người tụ tập ở miệng cốc càng ngày càng nhiều, ta lắc đầu, đây không phải hiện tượng tốt. Nói ra hiện tại ta đang đeo ở trên người một nhiệm vụ lớn, bỗng chốc làm ra hành vi cổ quái như vậy, cũng khó trách có một số người sẽ sinh tâm nghi hoặc. Ngươi xem, trong đám người vây xem xa xa, ta đã phát

hiện tai mắt của không chỉ một thế lực. Khoảng chừng bọn họ cho rằng hành vi khác thường này của ta có quan hệ tới nhiệm vụ? Nhún nhún vai, ta thu hồi hết thảy hạt châu triệu hồi ba nhóc Truy Tùy Giả, dự định đổi địa phương. Hiện tại nếu như không đi, chờ lát nữa sợ là sẽ có mấy tên không có hảo ý xuất hiện, ta còn chưa có dự định tìm phiền toái cho bản thân. Đồng thời khi trở về thành, ta nhìn thấy miệng cốc quả nhiên có một ít người rõ ràng là tinh anh của bang phái nào đó đến, một đường đằng đằng sát khí xông vào cốc. Hồ điệp đáng thương, nghĩ cũng biết kế tiếp chúng nó sẽ gặp phải số phận gì, nhất định sẽ có người tiếp nhận công tác của ta, tiếp tục tiến hành đại tẩy trừ cho chúng nó. Xem ra Tình Nhân Cốc vào một đoạn thời gian gần nhất, sợ là sẽ không còn mỹ cảnh nào.

Trở lại Lâm Thủy Cư, ta nằm dài trên ghế thở ra thỏa mãn. Liên tục hai ngày không ngừng xuất cung giết quái cấp thấp, hoạt động này cũng không phải dễ làm a. Bắn tới tận về sau, ta đều cảm thấy bản thân đã chết lặng, thường thường khi thấy một con hồ điệp, đầu còn chưa có phản ứng, tay đã tự mình đem tiễn bắn ra. Giết quái giết ra quán tính, điều này ở trong cuộc đời trò chơi của ta vẫn là lần đầu. Hiện tại ta chỉ muốn hảo hảo thả lỏng một chút, cái gì cũng không nghĩ. Bất quá có một tên không hài lòng. Tiểu Bích thấy ta vừa trở về đã nằm bất động, ở trước mắt ta lượn qua lượn lại hai lượt, dùng mấy cái chân be bé của nó dắt vài sợi tóc của ta kéo đến kéo đi.

"Được rồi được rồi, lại không thiếu của nhóc, gấp cái gì?"

Ta bĩu môi, đem hết thảy hạt châu đánh được đổ ra, thành một đống nhỏ.

"Đều ở chỗ này. Nhóc đến tột cùng lấy nó để làm gì?"

Tiểu Bích vừa nhìn thấy những hạt châu này, chỗ nào còn nhớ đến cái chủ nhân ta đây, trực tiếp bay qua nằm úp lên đống hạt châu rồi bất động. Từ hành động như vậy của nó mà xem, có lẽ những hạt châu này đối với nó rất có lợi hay gì đó, nếu như quả thực như thế, ta vất vả hai ngày nay cũng coi như không uổng phí. Nghĩ như vậy, ta nằm trên giường mơ mơ màng màng mà ngủ thiếp đi.

Lần nữa tỉnh lại, là bị truyền âm làm ồn. Ám Dạ ở đầu kia truyền âm dùng ngữ khí rõ ràng mang cười hỏi:

"Du Nhiên, cậu thực sự chạy đến Tình Nhân Cốc giết hồ điệp hai ngày?"

"Đúng vậy, tôi đi đánh chút hạt châu, hữu dụng. Làm sao vậy?"

"Không có gì, Sát Thủ Hồ Điệp tiên sinh mới ra lò, chiêu thức ấy của cậu thực khiến cho rất nhiều người sờ không được tư duy nga. Cậu đại khái còn chưa biết, hiện tại ba tầng trong ba tầng ngoài Tình Nhân Cốc đều là người, tất cả đều là đi giết hồ điệp. Những người đó tất cả đều đang đoán, cậu đánh hạt châu này có phải là nhiệm vụ cần dùng hay không."

"Vậy không phải rất tốt sao? Giúp bọn họ tìm chút chuyện làm. Đúng rồi Ám Dạ, mấy viên đá còn cần mấy ngày mới có thể thu đủ?"

"Chiếu theo tốc độ hiện tại, thời gian trò chơi khoảng chừng còn cần một tuần."

"Trời ạ. Vậy anh có địa phương nào tốt có thể để cho tôi luyện cấp hay không? Tôi sắp buồn chán chết rồi."

"Có thì ngược lại cũng có, bất quá người có chút nhiều nga. Cậu biết đấy, hiện tại trong trò chơi trên cơ bản đã không còn địa phương thanh tĩnh. Kỳ thực Du Nhiên cậu thực sự buồn chán muốn kiếm chút kinh nghiệm, có thể đi làm nhiệm vụ liên hoàn."

"Cái kia a, cũng được. Chung quy so với đi chen chúc với một đống người ở điểm quét quái thì tốt hơn."

Ám Dạ nhắc nhở để cho ta nhớ lại những nhiệm vụ hệ thống trò chơi đã bị quên rất lâu kia. Nhiệm vụ liên hoàn đúng như tên gọi là từng cái nhiệm vụ tiếp từng cái nhiệm vụ, hình thức nhiệm vụ xuất hiện đồng bộ. Loại nhiệm vụ này thông thường sẽ không quá khó, hơn nữa phân đoạn ngươi làm càng nhiều phần thưởng đạt được tiếp sau cũng càng nhiều, làm xong nguyên bộ còn có thể có phần thưởng phụ thêm. Phân đoạn nhiệm vụ có hai loại, một loại mười lăm cái nhiệm vụ đồng bộ, một loại hai mươi cái nhiệm vụ đồng bộ, khi làm rất tốn thời gian. Trước đây ta cơ hồ chưa từng làm loại nhiệm vụ tốn thời gian tốn sức này, chung quy cảm thấy có thời gian để đi lề mề, còn không bằng đi ra ngoài đánh bảo thăng cấp còn nhanh hơn. Hiện tại không phải tìm không được địa phương thăng cấp sao? Vừa vặn có thể đi thử xem.

"Được, Ám Dạ, vậy anh làm việc đi, tôi tự mình tìm nhiệm vụ làm."

"Được, chờ thu đủ đá tôi sẽ liên hệ lại với cậu. Mấy ngày nay tự mình cẩn thận một chút, đừng để bị người đánh trộm."

Ám Dạ cười ha ha mà ngắt truyền âm, câu nói sau cùng hẳn mới là chủ đề chân chính hắn muốn nói đi. Ngẫm lại rối loạn ta dẫn ra ở Tình Nhân Cốc, tuy rằng đánh bậy đánh bạ cho người khác một ít ngộ nhận, thế nhưng đối với tự thân ta mà nói đích xác không quá an toàn. Xem ra mấy ngày nay thực sự phải điệu thấp một chút tốt hơn.

"Đi thôi, các tiểu tử, chúng ta đi tìm chút nhiệm vụ để làm!"

Ta xoay người một cái từ trên giường nhảy lên, sau đó phi thường giật mình mà nhìn thứ gì đó tựa như quả trứng trước mặt:

"Cái này, là cái gì?"

118. Quyển 4 - Chương 47: Tiết 47

Editor: Toujifuu

***

Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc mỗi đứa chiếm một đầu bảo hộ viên trứng màu kia. Ta đi đến gần, Tiểu Bạch hưng phấn mà báo cáo:

"Chủ nhân, đây là trứng của Tiểu Bích. Tiểu Bích ở bên trong tiến hóa nha."

Ta đoán cũng là như vậy.

"Nó đi vào đã bao lâu?"

Đưa tay sờ sờ, ấm, mặt ngoài cứng rắn, ngoại trừ màu sắc thì còn lại không có gì khác biệt với trứng bình thường.

"Lúc chủ nhân ngủ Tiểu Bích liền tiến vào. Nó tiêu hóa hết đống hạt châu kia, biến thành trứng. Ban nãy em nghe nó ở bên trong nói với em, hình như sắp đi ra."

Không ngờ nhanh vậy, vậy cùng nhau chờ đi. Ta ngồi xếp bằng xuống, cùng Tiểu Bạch Tiểu Hắc nhìn chằm chằm vỏ trứng. Màu sắc năm màu trên vỏ trứng càng ngày càng nhạt, tựa như bên trong có vật gì đang bị hấp thu. Không qua bao lâu, trứng đã biến thành trắng như tuyết. Sau đó, ta nghe thấy bên trong truyền đến tiếng đánh thùng thùng.

Trước hết là vỡ ra một khe nhỏ, chúng ta ba cái đầu đều tiến đến bên cạnh cái khe đó, mắt mở thật lớn. Ngay dưới ánh mắt nhìn chăm chú của chúng ta, từ khe này thẩm thấu ra một loại dịch thể bầy nhầy, lan tràn ra mặt ngoài vỏ trứng. Sau khi những dịch dính như là có sinh mệnh kia bao lấy toàn bộ mặt ngoài trứng, liền thấy vỏ trứng cứng rắn nhanh chóng mềm hoá, trở nên trong suốt, tựa như thạch trái cây. Ta đưa tay đâm đâm phiếm màng mỏng rung rung đó, phốc một tiếng, màng mỏng thuận theo ngón tay mà vỡ ra. Ta kinh hoảng mà nhìn dịch thể bên trong dũng mãnh tiến ra, Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc quay đầu trừng ta, ta vội vàng nói:

"Cái này, anh không dùng lực, thực sự không có."

A, sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ? Khẩn trương từng chút một nhìn trứng kia, sau khi dịch thể dũng mãnh tiến ra, màng mỏng tựa như trái khí cầu bị thủng nhanh chóng sụp xuống, bao phủ trên một vật đang khẽ động động. Vật nhỏ kia nhúc nhích vài cái, từ khe nứt bò ra, một Tiểu Bích ướt nhẹp.

"Tiểu Bích. Không có việc gì chứ?" Ta có chút chột dạ hỏi. Tiểu Bích nằm úp sấp trên mặt đất một hồi, vỗ vỗ cánh, hổn hà hổn hển rốt cục cũng bay lên. Nó ở trước mặt ta chuyển một vòng. Thanh âm be bé xinh xinh thốt ra:

“Chủ nhân, em không sao. Lần này tiến hóa rất thành công.”

Trong lòng ta cảm động một trận. A, Tiểu Bích nhà ta rốt cục cũng có thể nói chuyện a, thực sự có loại cảm giác chim mẹ ấp chim non.

“Tiểu Bích, bạn so với trước đây xinh đẹp hơn rồi.”

Tiểu Bạch nhóc hầu tử kia không biết lúc nào đã lủi lên trên đầu ta, cùng Tiểu Bích đứng trên cùng độ cao. Hì hì cười nói. Nghe nó nói như vậy ta mới phát hiện, bộ dáng của Tiểu Bích đích xác có một ít biến hóa: thân thể màu xanh đen không thay đổi, thế nhưng mặt trên xuất hiện đường văn màu tím than, tựa như đóa hoa nở rộ tràn đầy cánh điệp. Đường văn nguyên bản màu kim vẫn tồn tại, hơn nữa màu sắc so với trước đây cũng ngưng thực hơn, ẩn ẩn có khuynh hướng cảm xúc kim loại, giữa lúc vỗ cánh, ngẫu nhiên có kim quang di động.

“Tiểu Bích, nhóc lần này tiến cấp thành công. Có gì không giống với trước đây?”

Tiểu Bích di động vài cái, nói:

“Hiện tại em có thể bố trí ảo cảnh sơ cấp, có thể nhìn thấu huyễn ảnh càng cao cấp hơn so với trước đây. Hơn nữa phân thân huyễn ảnh cũng tiến hóa thành Thuật Phân Thân chân chính.”

Trước mắt ta sáng ngời:

“Thuật Phân Thân chân chính? Đó là dạng gì?”

“Thuật Phân Thân chính là có thể phân ra một phân thân giống hệt với bản thân anh, có thể sử dụng kỹ năng đồng dạng. Không có khác biệt với người thật. Chẳng qua năng lực của nó khoảng chừng chỉ có hai phần ba của anh. Thời hạn là hai mươi phút.”

Hai phần ba cũng tốt a. So với cái huyễn ảnh chỉ có thể lấy để hù dọa người trước đây thì mạnh hơn nhiều.

“Tiểu Bích, nhanh. Biến một cái cho anh xem.”

Ta khó nén kích động, vội vã mà muốn kiến thức chiêu thuật mới một chút.

“Anh muốn kích cỡ bao nhiêu?”

“Cái này còn cho chọn lớn nhỏ sao?”

Ta nghe thấy mà sửng sốt.

“Phân thân lớn nhất có thể lớn bằng bản thân anh, nhỏ nhất, có thể nhỏ bằng em. Anh cũng có thể chọn không lớn không nhỏ.”

“Ha ha, cái này vẫn là lần đầu nghe được. Nhỏ cỡ bằng nhóc sao?”

Ta xem xét nhìn Tiểu Bích một cái, cái đầu nho nhỏ của nó kia, nếu như biến thành người nhỏ như vậy sẽ là bộ dáng gì? Hình như rất thú vị.

“Vậy biến thành nhỏ đi, nhỏ cỡ như Tiểu Bích.”

Tiểu Bích không nói thêm gì nữa, bay một vòng quanh ta, cánh run lên, từ trên người toát ra một vòng tròn kim quang rơi xuống mặt đất, trong vòng tròn một nhân nhi nho nhỏ đang đứng.

Tiểu nhân nhi động động cánh tay động động cẳng chân, ngẩng đầu lên nhìn ta.

Nó mặc y giáp đồng dạng với ta, đeo Phong Lê băng lam đồng dạng, ngoại trừ bộ dáng thập phần chibi, không có bất kỳ khác biệt gì với bản thân ta.

“Nha, chủ nhân trở nên thực nhỏ nga.”

Tiểu Bạch nhảy đến bên người tiểu nhân nhi, cúi đầu nhìn chằm chằm Du Nhiên nho nhỏ, vẻ mặt hiếu kỳ. Ta thấy nó vươn móng vuốt muốn đi sờ đầu tiểu nhân nhi, vội vàng kéo Du Nhiên nho nhỏ qua:

“Tiểu Bạch, thu lại móng vuốt của nhóc.”

Tiểu nhân nhi trong lòng bàn tay chỉ lớn bằng nửa bàn tay ta, đứng ở trong tay ta nha nha kêu hai tiếng với ta.

"Nhóc không biết nói sao?"

Tiểu Bích ở một bên giải thích:

"Phân thân là không biết nói, bất quá bản thể có thể thông qua ý thức, đem lời bản thân muốn nói từ trong miệng nó nói ra."

Trong lòng ta khẽ động, một ý niệm thoáng qua trong đầu, Du Nhiên nho nhỏ rất thần khí mà chỉ vào Tiểu Bạch nói:

"Tiểu Bạch, nhóc cái con hầu tử bướng bỉnh này, ngày hôm nay không có cơm ăn!"

Tiểu Bạch sợ đến mức nhảy hai bước nhỏ về phía sau, trừng tiểu Du Nhiên. Ta nhịn không được mà cười ra tiếng, này thực sự là chơi quá vui.

"Nó cũng có thể xuất cung chứ? Uy lực có gì bất đồng với tiễn của anh?"

"Đương nhiên có thể, hết thảy kỹ năng anh biết nó cũng biết, đều có thể dùng được. Bất quá uy lực không bằng bản thân anh. Nếu như là phân thân dựa theo tỉ lệ bản thân anh ngưng ra, uy lực có thể đạt tới hai phần ba bản thân anh. Thế nhưng sau khi tỉ lệ thu nhỏ lại, uy lực còn có thể giảm xuống, cái kích cỡ nhỏ nhất này, khoảng chừng chỉ có một phần ba bản thể của anh thôi."

Như vậy xem ra, để cho vật nhỏ này giúp ta giết quái là không được, xem ra chỉ có thể dùng để làm một món đồ chơi. (=_=|||)

"Anh với nó còn có liên hệ gì không?"

"Anh có thể đem một bộ phận tinh thần đặt trên người nó, thông qua nó để nhìn, nghe, nói, chỉ huy hết thảy hành động của nó."

Như vậy dùng cái này để dò đường vẫn là không tồi.

"Đến, phóng nhánh tiễn cho ta xem."

Ta sờ sờ Phong Lê nho nhỏ, này thật đúng là vật nhỏ bỏ túi khả ái mà.

Tiểu Du Nhiên nghe lời mà nắm Phong Lê trong tay, từ trong túi tiễn nho nhỏ rút ra nhánh tiễn càng nhỏ hơn. Ta cười rộ lên, nhánh tiễn nhỏ này thực sự là so với kim còn không bằng. Tiểu Du Nhiên nhắm chuẩn một mặt bia tiễn trên tường, vù một tiễn bắn ra, một mũi tên cùng hai đạo phong nhận mini đồng thời đánh trúng hồng tâm. Trên bia tiễn hiện lên một đạo ánh vàng, ừm, xem ra Tiểu Bích cũng không nói sai, lực công kích của vật nhỏ này đích xác so với ta thấp hơn không ít, ngay cả ánh đỏ cũng không đánh ra được. (Chỗ này ta ko hiểu lắm, có thể là lực công kích càng cao hào quang phát ra càng đỏ chăng? Mỗi game 1 thiết kế, ta cũng ko rõ lắm!)

"Tiểu Bích, mấy nhánh tiễn nhỏ kia là từ đâu có? Nhóc kia biến ra thì đã có sao?"

"Không phải a, những cái đó đều là tiễn của chủ nhân anh, trong bao anh có thì nó có, trong bao anh không có, nó liền không có. Nó với anh là xài chung một không gian."

Thì ra là thế, điều này cũng rất hợp lý. Nhìn nhìn Du Nhiên nho nhỏ, nhóc con giương giương đôi mắt thật to nhìn ta. Quyết định, vật nhỏ này không thể để cho mấy nha đầu Tiểu Lộ thấy, bằng không bé con này ta còn cảm thấy khả ái, càng khỏi nói cũng biết mấy nha đầu điên kia sẽ thét chói tai cho coi. Ngẫm lại "ta" nho nhỏ, bị mấy nhỏ niết tới niết lui mà chơi..., một trận ác hàn.

Trong viện có động tĩnh, rất nhanh sát vách truyền đến tiếng đẩy cửa. Lăng Thiên đã trở về? Ta vừa mới chuẩn bị kêu anh ta, bỗng nhiên thấy bé con trong tay. Ha ha a, anh ta có thể bị kinh hách rớt hàm hay không? ^^

Mò đến cửa phòng Lăng Thiên, từ khe cửa sổ nhìn vào, quả nhiên là anh ta, đang đưa lưng về phía ta hình như đang chỉnh lý đồ vật.

“Du Nhiên, muốn vào thì vào, ở cửa nhìn cái gì.”

Bĩu môi, cái người này vẫn là khó đối phó như vậy. Vào thì vào, Du Nhiên nho nhỏ, đi vào.

Buông tay ra, vật nhỏ nhảy lên trên mặt đất, bịch bịch chạy vào trong phòng. Lăng Thiên quay đầu, sau đó nhìn xuống, thấy tiểu nhân nhi đang kéo ống quần hắn. Ta nghe thấy ‘đông’ một tiếng, có cái gì đó rớt trên mặt đất. Lăng Thiên giương gót chân, hai mắt đăm đăm, biểu tình mục trừng khẩu ngốc kia, thực sự là tuyệt phẩm.

“Du… Nhiên?”

“Phụt, ha ha ha ha.”

Ta rốt cục vẫn là không nhịn được, dựa tường cuồng tiếu một trận. Biểu tình đó, thực sự là nên ghi lại. Ta bảo chứng mấy tên tiểu tử Sâm kia cũng tuyệt đối chưa từng thấy qua bộ dáng này của Lăng Thiên.

“Cười đủ rồi? Có thể giải thích một chút đây là cái gì không?”

Lăng Thiên đen mặt đứng ở trước mặt ta, Du Nhiên nho nhỏ bị anh ta nắm trong lòng bàn tay đang quơ hai cánh tay nhỏ bé nỗ lực rút nửa người dưới bị tóm của mình ra bên ngoài.

“Cái này, cái này là phân thân của tôi Tiểu Bích dùng Thuật Phân Thân biến ra.”

Ta cười đến mức thở không ra hơi, thật vất vả mới phun ra được mấy chữ.

“Loại phân thân này hữu dụng sao?”

“Đây là kích cỡ nhỏ nhất, còn có thể biến thành cỡ bằng người thật, sẽ rất hữu dụng. Có thể sử dụng hết thảy kỹ năng tôi biết, lực công kích bằng hai phần ba của tôi, có thể duy trì hai mươi phút. Rất mạnh đúng không? Là bản tiến hóa của phân thân huyễn ảnh trước kia. Aiz, anh đừng niết, trả lại cho tôi.”

Lăng Thiên biết rõ lai lịch của vật nhỏ, rất vô lại mà cầm lấy Du Nhiên nho nhỏ trở về phòng, đối với cử động muốn lấy lại của ta làm như không thấy.

“Này, Lăng Thiên, anh muốn làm gì? Tôi còn chưa chơi đủ nha. Đó là của tôi, này, mau trả tôi!”

Ta bị hắn nhốt ở ngoài cửa nhảy nhảy kêu, người ở bên trong căn bản không lên tiếng. Ta rốt cục lần nữa nhận thức được bản tính ác bá của người này!

119. Quyển 4 - Chương 48: Tiết 48

Editor: Toujifuu

***

Ngày hôm nay khí trời rất tốt, mặt trời từ sớm đã xuất hiện. Ta đến phụ cận chợ mua chút thức ăn dễ bảo quản cùng thức ăn chín, vội vội vàng vàng chạy về nhà. Thời gian hẹn với Ám Dạ là buổi sáng chín giờ, trước lúc đó ta muốn làm chút chuẩn bị trước.

Quẹo qua một góc hẻm, trước mặt đụng phải một người.

“A, xin lỗi.”

Ta vội vàng mở miệng nhận lỗi, nam nhân xa lạ kia lắc đầu, nghiêng thân tránh ra. Ta nắm thật chặt túi mua sắm thiếu chút nữa rơi tán loạn đi vào tòa nhà cũ bên cạnh chỗ rẽ.

Chờ khi ta bận xong việc tiến vào trò chơi, cách giữa trưa còn có một chút thời gian. Cưỡi Tiểu Hắc một đường chạy vội tới góc đông bắc Đông Long Thành, một tiệm thợ rèn nho nhỏ mở ở trong nơi hẻo lánh.

“Tiểu Bàn, sư phụ em có ở đây không?”

"Du Nhiên đại ca, sư phụ không ở đây. Anh là đến lấy cung đúng không? Sư phụ làm xong rồi, ở chỗ này."

Thiếu niên mập mạp nâng Phong Lê của ta đi ra. Ta tiếp nhận nhìn, ở trung tâm cánh cung như cánh chim là một viên bảo thạch sáng màu bạc, hoàn chỉnh tự nhiên rạng rỡ sinh huy.

Tiệm thợ rèn này ở chỗ hẻo lánh, chỉ có người biết nội tình mới biết sư phụ chủ chùy ở đây thực là thợ rèn đẳng cấp cao nhất của Đông Long. Đáng tiếc cao nhân thì luôn có chút quái tật, vị Thiết sư phụ này cũng không ngoại lệ. Ông ta đối với khoáng thạch hi hữu chế tạo binh khí có chấp nhất cuồng nhiệt, một năm ngược lại có hơn phân nửa thời gian đều ở bên ngoài thu thập khoáng thạch, muốn gặp ông ta cùng mời ông ta xuất thủ, thực phải cần chút vận khí mới được. Lần này ta khổ sở chờ nhiều ngày, mới có thể chờ được người này, nhờ ông ta khảm nạm Phong Lê cho ta viên bảo thạch trung cấp lần trước đạt được sau khi mở ra nhiệm vụ. Đây là khối Dụê Phong Thạch hiếm thấy, chỉ gia tăng một thuộc tính là lực công kích, hơn nữa gia tăng rất biến thái.

Phong Lê (Trường cung +1): 235~290(+100~150), chính xác 15, nhanh nhẹn 10%, kỹ năng tự mang: Phong Nhận (chủ động). Khi xuất tiễn đồng thời phụ thêm ba đạo phong nhận vô hình, cùng công kích mục tiêu. Yêu cầu: Lực lượng 26, nhanh nhẹn 65, cảm tri 25, đẳng cấp 74. Bền: 100(100). Buộc định linh hồn. Do tinh hoa của gió ngưng tụ mà thành, là dị vật trời sinh, bảo khí nhân gian. Không biết xuất xứ của nó, thế gian chỉ có một kiện này. Chọn chủ theo hầu, làm cung trợ lực.

Ha ha ha, ta hút hút nước bọt. Này cộng lại là bao nhiêu công kích? 335~440, có bao nhiêu cung có thể đạt được lực công kích này? Nếu như cộng thêm kỹ năng gia trì, chồng thêm công kích của ma pháp tiễn, chồng thêm phong nhận, đó lại là bao nhiêu? Thực sự là quá cường đại!

Thanh toán kim tệ, ta nhấc cung liền đi ra ngoài, xoay người một cái bóng đen chặn ở sau lưng. Ta bước ngang tránh ra hai thước, mới không đụng phải.

"Diệu Dương… thành chủ?"

Làm ta giật cả mình. Diệu Dương ngày hôm nay thoạt nhìn dường như tâm tình không tồi, đã không còn bộ dáng âm dương quái khí ở lễ mừng nữa, vẻ mặt ôn hòa tiếu ý:

"Du Nhiên? Thực khéo, cậu tới đặt làm binh khí?"

"A. Phải, tôi tìm Thiết sư phụ khảm khối bảo thạch cho nó, ngày hôm nay đến lấy."

Ta giơ giơ Phong Lê trên tay. Diệu Dương gật đầu:

"Tay nghề của Thiết sư phụ rất tốt, Du Nhiên thực tinh mắt. Tôi cũng là đến lấy kiếm. Bảo thạch lần trước phi thường thích hợp chúng ta sử dụng. Xem ra làm tiếp nhiệm vụ này khẳng định là sẽ không lỗ vốn. Điều này còn phải cảm tạ sự tín nhiệm của cậu cùng Lăng Thiên đối với Đông Long, bằng không cơ hội tốt như vậy sẽ không có duyên với Đông Long."

Ta cười mà không nói. Nghĩ thầm:

"Nghe anh nói thực êm tai. Nếu như tôi không cho mấy người tham dự vào, anh cùng cái tên Ám Dạ kia sợ còn không nghĩ hết biện pháp đến đoạt sao? Khối mặt nạ ôn nhu đôn hậu này của anh cũng chỉ có thể lừa người ngoài, cái loại bá đạo âm hiểm ngầm đó tôi đã hiểu rất rõ rõ ràng ràng."

"Diệu Dương thành chủ muốn lấy kiếm, vậy cũng xin mau đi. Tôi đi trước một bước."

Không muốn có quá nhiều tiếp xúc với hắn, ánh mắt của người này sắc bén đến đáng sợ.

"Nga, Du Nhiên là muốn đến quảng trường sao? Thời gian tập hợp cũng sắp đến. Chúng ta cùng nhau đi đi, tôi lấy kiếm rất nhanh. Tiểu Bàn, đem kiếm của anh đến."

Tiểu Bàn đáp ứng một tiếng, vội vội vàng vàng đi lấy kiếm, đối với thành chủ bản thành, nó cũng không dám lãnh đạm. Ngược lại là tâm ta ngầm cười khổ, thực sự là không biết nên nói cái gì cho phải.

Kiếm của Diệu Dương ở trong trò chơi cũng là Linh khí phi thường nổi danh, vị trí thứ hai bảng xếp hạng trang bị —— Thư Vân Triển Ảnh Kiếm. Không chỉ lực công kích cường đại, còn có một thuộc tính hiếm thấy lại cường hãn: Đoạn Nhận, có tỷ lệ nhất định chém gãy binh khí của đối thủ. Về sau khảm thêm hai viên bảo thạch, càng là bất phàm. Hiện tại hắn khảm chính là viên thứ ba, thanh kiếm này sẽ càng thêm

đáng sợ rồi. Ta nhìn Tiểu Bàn lấy ra thanh trường kiếm tạo hình hoa văn mây kia, nghĩ thầm uy lực của kiếm này sợ là so với Lôi Nha của Lăng Thiên mạnh hơn không ít.

"Du Nhiên muốn nhìn một chút không?"

Diệu Dương đặt ngang trường kiếm, đưa đến trước mặt ta.

"A? Nga, không, không cần. Tôi đối với kiếm không có nghiên cứu gì."

Chỉnh lý tâm thần, xoay người xuất môn. Đối với người này, ta hiện tại chỉ nguyện có thể tránh thì tránh, những gút mắt trước đây ở trong lòng ta lúc nào cũng dựng thẳng lên cảnh báo nhắc nhở, thật vất vả mới chém được đống gai rối, không nên lại khiến bản thân bị quấn vào.

Một đường không nói chuyện, chúng ta sóng vai đi tới quảng trường Đông Long. Đại đội nhân mã đã đến, người của Đông Long ở trung tâm quảng trường khoanh ra một mảnh đất trống rất lớn, không ít người chơi xem náo nhiệt bị chặn ngoài đất trống.

"Lão đại, Du Nhiên, các anh đã tới."

Chúng ta vừa lộ diện, Ám Dạ đi lên đón.

"Ừm, sắp bắt đầu sao?"

Diệu Dương hỏi. Trung gian quảng trường có mấy người đứng, ta liếc mắt một cái thấy Lăng Thiên, vội vàng chạy qua, cách Diệu Dương xa một chút.

"Cậu thế nào cùng hắn đến?"

Lăng Thiên khinh thường nhìn Diệu Dương, ta nhìn nhìn người đang cùng Ám Dạ nói chuyện, nhỏ giọng nói:

"Tôi đi lấy Phong Lê, vừa vặn gặp phải hắn. Hắn nói muốn cùng đi, tôi không thể cự tuyệt."

Lăng Thiên lấy mũi hừ hừ, không quá cao hứng.

"Người đến đông đủ chưa?"

Ta đếm đếm nhân số ở đây, hình như còn thiếu Mê Lộ.

"Mê Lộ còn chưa đến?"

"Ừm, tiểu tử đó, tôi kêu hắn mấy ngày nay ở Đông Long đừng chạy loạn, thế nhưng hắn lỗ mãng không nghe. Nói cái gì người khác sẽ không chú ý một tiểu nhân vật như hắn, mới lạ. Bất quá tiểu tử đó đánh nhau không được, nhưng bản lĩnh chạy trốn lại không tồi, hẳn là không có vấn đề gì. Lúc này, hẳn cũng nên tới."

Lăng Thiên nói như vậy, khẳng định là tương đối có lòng tin với Mê Lộ, hy vọng sự tình có thể như lời anh ta. Thời gian từng phút từng giây trôi qua, mắt thấy thời gian giữa trưa trong dự định đã sắp tới. Mười vạn khối Hắc Yêu Thạch được bày ra ở chính giữa, bày ra một hình tròn rất lớn. Thế nhưng, Mê Lộ trọng yếu lại còn chưa xuất hiện. Chúng ta vẫn có thể bình ổn được bầu không khí, chẳng qua trong lòng mọi người hẳn đều đang nói thầm, Mê Lộ sẽ không thực sự xảy ra chuyện gì chứ?

Ta nghiêng đầu nhìn lướt qua Lăng Thiên, hắn từ ban nãy đã phát truyền âm, bất quá hình như không nhận được trả lời. Này không phải điềm báo tốt a.

"Nga, tất cả mọi người ở đây, thật tốt quá. Ta còn sợ ta đã tới chậm đuổi không kịp."

Tiếng cười to truyền đến, một kiếm sĩ "diện tích" khổng lồ mang theo mấy người đẩy ra thành viên Đông Long ngăn chặn bước vào giữa sân. Thấy hắn, mấy người chúng ta đồng thời nhảy dựng đầu mi, trong lòng ẩn ẩn có dự cảm không tốt.

Diệu Dương phất tay tỏ ý thủ hạ còn muốn dây dưa tránh ra một con đường, cười lạnh nhìn kiếm sĩ kia đi đến phụ cận.

"Thành chủ Hùng Bá Thiên Hạ, thực sự là khách ít đến. Ngươi hôm nay đến Đông Long ta, chẳng lẽ là đến xem lễ? Ta đây nhất định phải chuẩn bị vị trí tốt, để cho các vị, xem rõ ràng."

Ánh mắt Diệu Dương đảo qua mấy người Hùng Bá Thiên Hạ mang đến, rõ ràng là đại biểu của mấy thế lực khác. Người quen cũ của ta Hô Phong Hoán Vũ cư nhiên cũng cùng đi với hắn.

"Đa tạ ý tốt của thành chủ Diệu Dương, bất quá, mấy người chúng ta lần này là đến trợ giúp các vị một tay a."

Hùng Bá Thiên Hạ cười đến đắc ý, lòng ta biết hỏng rồi. Quả nhiên, hắn lấy ra một khối đồng phù vàng óng:

"Nghe nói lần này mở ra thông đạo, phải cần mười khối Ngũ Lôi Phù mới được, không khéo, ta gần đây đạt được một khối, liền vội vàng đưa tới cho thành chủ Diệu Dương cùng các vị."

Khả năng hỏng nhất ứng nghiệm. Trong lòng ta thịch mà nhảy một cái, Lăng Thiên rút rút khóe miệng, sách một tiếng.

Biểu tình trên mặt Diệu Dương không chút nhúc nhích. Đạm đạm nói:

"Xem ra, thành chủ Hùng Bá Thiên Hạ đã lấy được một tấm vé vào trận. Như vậy, mời đến đi. Về phần mấy vị khác, mời đến bên ngoài xem."

"Dựa vào cái gì?"

Một đại hán bên cạnh Hùng Bá Thiên Hạ ồn ào lên.

"Các ngươi dù sao cũng có nhiều người như vậy, để cho mấy tên ra cho chúng ta mới là phải đạo."

"Dựa vào cái gì?"

Diệu Dương cũng không nổi giận, như nhìn đứa ngốc mà liếc hắn một cái:

"Nếu như ngươi cũng có thể lấy ra một tấm Ngũ Lôi Phù, đương nhiên ngươi cũng có thể tiến đến. Nếu như lấy không ra, chỉ có thể nói rõ ngươi không có tư cách."

"Ngươi!"

Đại hán tiến về phía trước, Hùng Bá nhấc tay ngăn trở hắn.

"Diệu Dương thành chủ, ngươi làm người chưa đủ hào phóng. Ngươi xem chúng ta vất vả như vậy đưa tới thứ trọng yếu này cho các vị, chẳng lẽ cơ hội để cho mấy huynh đệ chúng ta cùng đi khai mở nhãn giới cũng không cho? Nếu là nói như vậy, thứ này chúng ta cũng chỉ đành mang về."

Diệu Dương cười, quay đầu liền đi, vừa đi vừa nói:

"Nếu như là như vậy, vậy các ngươi liền mang về đi. Cùng lắm thì, thông đạo này chúng ta không mở, nhiệm vụ không làm mà thôi. Bất quá thành chủ Hùng Bá Thiên Hạ cần phải nghĩ rõ, ta nghe nói bên Tây đại lục cũng thu thập được gần đủ đồ. Lần trước chúng ta mở ra nhiệm vụ trước, thế nhưng phần thưởng, lần này nếu như để cho bên kia đoạt trước, cũng không biết sẽ có chỗ tốt gì bị bọn họ lấy đi. Vả lại nói, ưu thế của chủng tộc mới rất rõ ràng, vô luận là đại lục nào mở ra chủng tộc mới trước, đều sẽ đặt được cơ sở tốt đẹp cho chiến tranh đại lục ngày sau. Nếu như chúng ta lạc hậu ở chỗ này, thành chủ Hùng Bá Thiên Hạ sợ là cần phải suy nghĩ giao phó như thế nào với hàng vạn người chơi Đông đại lục mới được a."

Sắc mặt Hùng Bá Thiên Hạ theo một hồi lời nói của Diệu Dương đổi tới đổi lui, sau cùng hắn cúi đầu nghĩ nghĩ, nhìn nhìn mấy cái "minh hữu" phía sau, cắn răng một cái, nói:

"Được, vậy một mình ta đi."

"Này, Hùng Bá, trước đây không phải nói như vậy."

Đại hán kia trước hết nhảy ra, mấy người khác cũng rõ ràng không cam chịu. Hùng Bá Thiên Hạ kéo bọn họ đến một bên, nói nhỏ nửa ngày, cũng không biết đã hứa chỗ tốt gì, mới thấy mấy người kia không tình nguyện mà đi ra ngoài vòng tròn.

"Như vậy có thể rồi chứ? Diệu Dương thành chủ."

"Đương nhiên có thể. Các vị, người đã đến đông đủ, chuẩn bị bắt đầu đi."

Diệu Dương nói, đứng đến bên cạnh Hắc Yêu Thạch. Chúng ta cũng nhất nhất đứng đến. Rốt cục, sau một hồi sóng gió quanh co, cũng sắp đi đến yêu giới thần bí.

120. Quyển 4 - Chương 49: Tiết 49

Editor: Toujifuu

***

Ngũ Lôi Phù trong truyền thuyết đương nhiên là không giống bình thường. Thời điểm mười khối Ngũ Lôi Phù đồng thời hoạt động, có thể nói thiên địa biến sắc nhật nguyệt vô quang. Từng trụ sấm còn to hơn so với cánh tay cứ như thế ở dưới thanh thiên bạch nhật bổ lên trên đống Hắc Yêu Thạch, chiếu đến mức trước mắt chúng ta một mảnh sáng loáng.

Không dễ dàng ánh sét mới tan hết, trước mắt xuất hiện chính là một tòa đài đá hình tròn màu đen. Nhìn chất liệu hẳn là Hắc Yêu Thạch ngưng kết mà thành, mặt trên khắc ký hiệu cùng loại với truyền tống trận. Một khối không khí dạng vòng xoáy hình tròn đường kính chừng năm thước đứng thẳng ở chính giữa.

"Đối diện chính là yêu giới, không biết là dạng cảnh tượng gì đây. Các vị, cùng đi chứ?"

"Đương nhiên."

Mọi người xôn xao cười, phí công phu lớn như thế, mục đích không phải là muốn đi yêu giới du ngoạn sao? Ở nơi đó, hẳn sẽ có rất nhiều chỗ tốt đang chờ chúng ta.

———————— Đường ranh giới người và yêu ^^————————

Bước bước đầu tiên vào yêu giới, ta liền thành người cô đơn. Không thấy cái bóng của người vào trước, người vào sau cũng không xuất hiện, xoáy khí phía sau nhanh chóng thu nhỏ lại đến khi biến mất. Tiện tay mở ra bảng truyền âm, không ngoài dự liệu, mặt trên xám một mảnh. Ta đứng trên một con đường nhỏ giữa núi, phía trước không biết dẫn đến nơi đâu phía sau không biết bắt đầu từ nơi nào, nhìn xung quanh trái phải.

"Tiểu Bạch, phụ cận có cái gì?"

"Chủ nhân, cái gì cũng không có. Ngoại trừ đá chính là cỏ, ngay cả gốc cây cao cũng không có."

"Vậy sao? Tiểu Hắc, nhóc cũng không ngửi thấy được gì?"

Tiểu Hắc nhún nhún mũi, nói:

"Vị đạo ở đây rất bình thường, không có vấn đề."

"Vậy Tiểu Bích thì sao? Không có các loại huyễn ảnh, mê hồn trận gì gì đó chứ?"

"Không có, chủ nhân."

"Vậy, được rồi. Xem ra chúng ta chỉ có thể để cho ý trời quyết định."

Ta lấy lên một nhánh cỏ đặt đứng trên mặt đất. Nhẹ buông tay, nhánh cỏ ngả về phía trước.

"Đi bên này."

Tiểu Hắc chở ta, đi phương hướng ta chỉ.

Đi ước chừng được một giờ. Cảnh tượng trước mắt cơ bản vẫn giống nhau. Kỳ quái nhất chính là, rõ ràng lúc chúng ta xuất phát là giữa trưa, thế nhưng hiện tại ta phát hiện sắc trời cư nhiên bắt đầu tối xuống. Bầu trời xám mênh mông áp lực nói không nên lời, hơn nữa nơi đây yên tĩnh đến mức có chút quỷ dị, ta đi một đường đều chưa từng thả lỏng cảnh giác.

Lại chạy thêm một đoạn, ta kêu Tiểu Hắc ngừng lại.

"Không đúng, thế nào luôn cảm giác cứ tiếp tục chạy đi như thế này sợ là sẽ không có kết quả gì a. Cái địa phương quỷ quái này. Ít nhất phải nghĩ biện pháp đột phá cục diện bế tắc này."

Ta thầm suy nghĩ.

"Tiểu Bạch, nhóc nói xem chúng ta tới nơi này là phải làm gì?"

"Chủ nhân, anh hồ đồ rồi? Chuồn chuồn nhỏ kia không phải nói rồi sao? Nơi này là yêu giới, là nhà của nó, vậy chúng ta khẳng định là phải tìm đến người của yêu giới a."

"Đúng, nói cách khác, chúng ta phải trước tiên tìm được người của yêu giới… Không đúng, là yêu. Trước tiên phải tìm được yêu, sau đó mới có thể hiểu rõ bước tiếp theo nên làm gì. Ừm. Khẳng định là như vậy. Đây là trò chơi trốn tìm mà hệ thống thích chơi nhất. Hừ, như vậy, chúng ta đi tìm một chút xem. Nếu là yêu. Hẳn là sẽ không ở những địa phương rõ ràng này. Hắc hắc hắc."

Ta một bên cười, một bên đánh giá đống đá vương vãi hai bên đường núi. Trong lòng khẽ động suy nghĩ. Tiểu Hắc vù một tiếng nhảy ra khỏi đường núi. Chui hướng rừng đá nơi cỏ dại mọc thành bụi.

Quả nhiên, rời khỏi con đường chính vào rừng đá. Bầu không khí rất nhanh liền không giống lúc trước. Tuy rằng sắc trời không thay đổi, nhưng lại có thêm không ít sinh khí. Côn trùng trong bụi cỏ kêu vang, nước chảy trong khe đá, không quá rõ ràng, thế nhưng toàn bộ thế giới tựa như đã thức tỉnh.

"Mấy nhóc nhìn xem, ở đây quả nhiên không giống."

Ta cao hứng bởi quyết định anh minh này của bản thân, căn dặn tất cả cảnh giác cao độ, không nên bỏ qua khả năng yêu quái xuất hiện.

Đường trong rừng đá không dễ đi lắm, một hồi lên một hồi xuống, có lúc còn phải chui qua từ kẽ hở giữa hai tảng đá. Bất quá đến lúc này cũng cho ta nhìn thấy được chút kỳ cảnh. Tảng đá lớn hoặc dựng đứng hoặc nằm ngang, có như thú có như vật, hình dạng nhiều như rừng.

"Tiểu Bạch, thấy tảng đá ban nãy không? Giống khỉ không? Nói không chừng là huynh đệ của nhóc đó a."

Tiểu Bạch quay đầu lại thận trọng nhìn xem xét, bĩu môi:

"Em so với nó khả ái hơn nhiều. Thấy nó như vậy, nếu như là một con khỉ thực, khẳng định cũng là con khỉ ngốc ngơ ngác."

Ta bật cười, nhóc con này cũng thực kiêu ngạo. Bên tai bỗng nhiên lướt qua một tiếng vang nhẹ, ta vội vàng kêu Tiểu Hắc dừng lại. Nghiêng tai lắng nghe, lại không thấy nữa. Quay đầu nhìn nhìn bốn phía, không có động tĩnh. Suy nghĩ một chút, nháy mắt với Tiểu Bạch, nhãn châu tiểu tử này nhanh như chớp chuyển hai vòng, gật đầu.

"Đi thôi, Tiểu Hắc. Chúng ta đến phía trước xem xem."

Ta lớn tiếng nói, vỗ vỗ đầu Tiểu Hắc, Tiểu Hắc cùng ta tâm ý tương thông, đương nhiên hiểu rõ ý tứ của ta, chậm rì rì mà đi về phía trước. Chưa đi bao xa, Tiểu Bạch liền ầm ĩ lên.

"Chủ nhân, anh nói ở đây thực sự sẽ có yêu quái sao?"

Tiểu Bạch đứng ở vai trái ta nói. Sau đó lại lủi đến vai phải:

"Có lẽ sẽ có đi."

Cố ý mô phỏng theo thanh âm của ta. Ta cười thầm, nhóc con này giả thực giống.

"Cho dù có, khẳng định cũng là mấy thứ nhát gan. Nhóc xem chúng ta đi lâu như vậy cũng không thấy được, nhóc nói xem có phải chúng nó ẩn nấp rồi hay không?"

Tiểu Bạch lại nhảy đến vai trái,

"Vì vậy chúng ta phải tìm ra bọn nó a."

Nhóc con này ở trên vai ta nhảy tới nhảy lui, tự hỏi tự đáp, mà ta thì lại chuyên tâm vểnh tai, nghe động tĩnh bốn phía. Rất nhanh, thanh âm rất nhỏ ban nãy lại truyền ra. Lần này ta nghe rõ, quả nhiên có cái gì

đó ở phụ cận, hơn nữa rất rõ ràng là đang nói chuyện. Kêu Tiểu Hắc chậm rãi tới gần phụ cận đó, sau khi vòng qua một khe đá ta đã tìm được nguồn gốc thanh âm.

Xuất hiện ở trước mắt ta là hai khối đá. Nhẵn nhẵn bóng bóng, tròn tròn vo vo, lớn bằng đầu người. Hai khối đá dựa vào nhau, xung quanh còn mọc chút cỏ dại. Khi ta đi qua, chúng nó vẫn không nhúc nhích, thanh âm nói chuyện cũng không còn, không có gì khác với mấy tảng đá khác. Thế nhưng khi ta cẩn thận tỉ mỉ quan sát, phát hiện một sơ hở rất lớn, thiếu chút nữa cười ra tiếng —— Dưới thân hai tên xem bản thân là tảng đá kia, đè ép vài cây cỏ dại. Nhìn bộ dáng cỏ dại kia, xanh mượt mà, nửa đoạn dưới mọc cùng mấy cây cỏ khác, nửa đoạn trên lại bị đè dưới tảng đá, rõ ràng nói rõ hai khối "đá" này, rõ ràng là mới chạy đến nơi đây chưa được bao lâu.

Ta cúi người gõ gõ, nhóm tảng đá thật đúng là biết nhẫn nại, không nhúc nhích. Ta vỗ vỗ Tiểu Hắc, Tiểu Hắc đi qua vươn móng vuốt đè một khối trong đó. Mà ta, nhe răng cười, đưa tay ôm lấy một khối khác.

"Ai nha, khối đá này thật là kỳ quái, nhẵn nhẵn bóng bóng như thế, cứ như trái trứng. Sẽ không thật là trứng chứ? Tiểu Bạch, nếu không chúng ta mang nó về lấy lửa nướng, hoặc là bỏ vào trong nước muối ngâm ngâm, nói không chừng có thể ăn nga."

Tiểu Bạch ngồi ở đầu vai ta chi chi kêu loạn, phụ họa:

"Được a được a, chúng ta nấu trứng đá ăn đi! Ăn no rồi lại đi tìm yêu quái!"

Ta cùng Tiểu Bạch một hợp một xướng, tảng đá trong tay kiên nhẫn không được nữa. Từ trên tảng đá đột nhiên lồi ra hai viên cầu tựa như một đôi mắt phẫn nộ trừng chúng ta, lại vù một cái vươn ra bốn cái gì đó tựa như đá cuội hẳn là tứ chi, vội vàng run run, từ trong tảng đá tròn tròn kia toát ra một thanh âm:

"Hai tên các ngươi thực quá đáng hận, cư nhiên muốn ăn ta! Đều đã biết là tảng đá, thế nào có thể ăn? Các ngươi có thường thức hay không a!"

"Vậy sao? Thế nhưng tôi thấy nhóc không giống như là tảng đá a."

Ta cười meo meo nói. Tiểu yêu kia hối hận đến gần chết, thế nhưng bị ta bắt lấy nâng ở giữa không trung, một chút biện pháp cũng không có. Mà con tiểu quái còn lại thấy đồng bạn bị bắt, tựa hồ muốn lên hỗ trợ, thế nhưng Tiểu Hắc áp ở trên người nó, còn cố ý ở trước mặt nó 'nở ra' cái miệng đầy răng nanh tuyết trắng, nhóc con nhát gan không dám lên tiếng, giương mắt nhìn nhìn Tiểu Hắc lại nhìn nhìn đồng bạn trong tay ta, trong ánh mắt cư nhiên ngập nước, chẳng lẽ tiểu quái tảng đá này còn có thể khóc? Ta thực sự là bội phục sức tưởng tượng của những người thiết kế trò chơi. Nghe nói yêu tộc không phải chủng tộc rất lợi hại sao? Thế nào hai nhóc ta bắt được này để cho ta cảm thấy khả ái như thế nhỉ?

"Được rồi, tôi cũng không làm khó dễ mấy nhóc. Tôi muốn gặp tộc trưởng yêu tộc của mấy nhóc, có thể mang tôi đi không?"

Nếu là muốn mở ra một chủng tộc, ta nghĩ tìm tộc trưởng hẳn sẽ không sai.

"Ngươi, ngươi tìm tộc trưởng làm gì?"

Nhóc bị ta bắt lấy lồi mắt hung hăng hỏi. (Hình như mắt của nó vốn đã lồi.)(⁀⁀~ mắt lồi)

"Tôi tìm ông ta đương nhiên là có chuyện. Tôi có một nhiệm vụ muốn tìm ông ta hỏi một chút."

"Ta thế nào biết ngươi nói có phải sự thực hay không? Ngươi là nhân loại, trưởng lão nói nhân loại đều là giảo hoạt, luôn luôn gạt người."

"Tôi không lừa mấy nhóc. Hơn nữa, nhóc không mang tôi đi, chẳng lẽ tôi sẽ không tự mình tìm sao? Nơi cư trú của mấy nhóc khẳng định tại phụ cận đây đúng không? Tôi bất quá chỉ là không muốn phiền phức. Muốn mấy nhóc dẫn đường cho tôi, tôi sẽ tha cho hai đứa. Hơn nữa nhóc nhìn xem tôi chỉ có một mình, nơi đó của mấy nhóc khẳng định có rất nhiều đồng tộc đúng không? Cho dù tôi muốn làm chuyện xấu, cũng đánh không lại nhiều đồng tộc của mấy nhóc như vậy a. Đúng hay không?"

Tiểu quái lồi mắt không nói. Nhóc con đáng thương bị Tiểu Hắc đè rụt rè mở miệng:

"Đông Đông, hắn, hắn nói cũng có đạo lý a. Nếu, nếu không, chúng ta dẫn hắn đi gặp đi."

Đông Đông lật một cái bạch nhãn với đồng bạn:

"Phanh Phanh, cậu cái tên nhát gan này, chưa gì đã đầu hàng rồi!"

Ta lại muốn cười. Chẳng lẽ yêu tộc đặt tên đều đặt thú vị như thế sao?

"Được rồi được rồi, ta nói cho ngươi tộc trưởng ở nơi nào. Bất quá ngươi phải thả chúng ta đi nga."

"Được, chờ tôi gặp được tộc trưởng mấy nhóc, nhất định tha mấy nhóc đi."

"Hừ."

Đông Đông thở phì phì, nói:

"Vậy đi thôi. Trước tiên đi Tiêm Tiêm Giác (=góc nhọn nhọn)."

"Góc nhọn nhọn?" (Ta để nguyên nghĩa ở đây để thấy được cái sự khó hiểu của Du ca về cái tên! XD~)

"Ngu ngốc, chính là tảng đá nhọn nhọn cao nhất bên kia."

"Được được, tôi đây chẳng phải là chưa rõ mấy cái địa danh của mấy người sao? Tiểu Hắc, đi thôi."

Ta ôm lấy Phanh Phanh, cưỡi Tiểu Hắc, phi nhanh hướng đến Tiêm Tiêm Giác mà Đông Đông nói.

121. Quyển 4 - Chương 50: Tiết 50

Editor: Toujifuu

***

Đi trong núi đá một đoạn thời gian, hai tiểu yêu tảng đá mang chúng ta chuyển đông vòng tây, thật vất vả mới ra khỏi mảnh địa giới tảng đá này. Trước mặt có một con sông lớn, dòng nước không nhanh nhưng rất sâu rất rộng, chúng ta ven sông đi xuống, lại đi thêm một đoạn đường, thấy trên một chỗ hẹp của đường sông cắm hơn mười cọc gỗ, để người ta mượn lực qua sông.

"Được rồi được rồi, thả chúng ta xuống."

Đông Đông gào to, từ trên tay ta nhảy xuống. Phanh Phanh ngược lại thành thành thật thật ngốc ngốc không động.

"Aiz, các ngươi nhìn kỹ, nhảy theo ta, không nên nhảy sai, bằng không, hừ hừ."

Nó hừ hừ hai tiếng, dẫn đầu nhảy lên cọc gỗ. Ta nhìn nhìn Phanh Phanh trong tay, nghĩ thầm vật nhỏ này hẳn là sẽ không giở mánh khoé gì. Nhìn nó ở trên cọc gỗ nhảy rất nhẹ nhàng, còn thỉnh thoảng quay đầu, nhìn chúng ta hai lượt. Ta dựa theo nó nói chỉ đạp lên địa phương nó nhảy qua, rất nhanh qua sông. Chỉ có Tiểu Hắc phiền phức hơn một chút, hình thể nó khổng lồ, nhảy ở trên cọc gỗ nho nhỏ nhìn có chút bấp bênh, may mắn cũng chỉ có kinh mà không hiểm.

Qua sông, Đông Đông liền không chịu tiếp tục để cho ta ôm đi, tự mình ở phía trước nhún nhảy hai cái chân nhỏ tròn, chạy ngược lại cũng không chậm. Lại đi thêm khoảng chừng mười phút, ta chú ý tới khí ẩm bên người nồng hơn, sương tới rất nhanh, sau vài bước bên người đã là mênh mang một mảnh.

"Dừng!"

Hòn đá nhỏ Đông Đông đứng ở tại chỗ nhìn nhìn, kêu lên:

"Phanh Phanh, mau tới mở cửa."

Phanh Phanh từ trong lòng ta nhảy ra. Bật đến bên người Đông Đông, hai nhóc con cùng song song, nhảy một loại vũ đạo nhịp bước cổ quái. Ta mở to hai mắt nhìn chúng nó như hai viên cầu lăn qua lăn lại, một hồi lâu sau, hai nhóc con mới thở hồng hộc dừng lại.

"Được rồi, cửa mở. Này, mấy người các ngươi theo sát a. Đừng đi sai."

Đông Đông lôi kéo Phanh Phanh cẩn cẩn dực dực nhảy trong màn sương rộng, nhìn điểm dừng chân của bọn nó, hình như không có quy luật gì. Đồ án khắc đầy trên những ô vuông xuất hiện trên mặt đất trong mắt ta đều là mấy ký hiệu gà bới, liếc mắt nhìn qua nhận không ra có chỗ nào có thể quy nạp tổng kết. Vì vậy ta đi theo phía sau hai hòn đá nhỏ một bước cũng không dám bỏ lỡ. Cứ như vậy đi qua hơn mười ô vuông. Đông Đông lại kêu to một tiếng:

"Dừng!"

Ta đứng thẳng tắp, đứng ở trong ô vuông một cử động nhỏ cũng không dám. Trời biết địa phương quỷ quái này sẽ có cạm bẫy gì, vẫn là cẩn thận trên hết. Nhóm hòn đá nhỏ chạm chạm nhau, Đông Đông xoay người nói với ta:

"Ngươi đừng động a, chúng ta còn phải mở một cánh cửa."

Ta ngoan ngoãn gật đầu. Địa phương chỉ nhìn thấy không quá mười thước phía trước, dưới chân khắp nơi là cạm bẫy như hiện tại, ta mới sẽ không lộn xộn.

Hai hòn đá nhỏ đầu cụng đầu sáp lại, nhỏ giọng niệm một đoạn chú ngữ hiếm lạ cổ quái, Đông Đông kêu to:

"Một, hai, ba, nhảy!"

Nhóm hòn đá nhỏ tựa như lò xo bật lên từ tại chỗ, ta kinh ngạc mà nhìn bọn nó liên tục nhảy ba bậc, bay vào sâu bên trong sương mù dày đặc, trong chớp mắt mất đi mục tiêu. Sau đó. Ta biết mình bị đùa giỡn. Hai cái tên nhóc con đó, rõ ràng lợi dụng sự lơ là của ta, chạy thoát từ trong tay ta. Hơn nữa còn nhét ta vào một địa phương tiến thoái lưỡng nan như thế này. Ta cùng Tiểu Bạch hai mặt nhìn nhau, hai cục đá đáng hận này!

"Này. Này nha. Ngươi nhìn trên mặt đất đi, chỗ xấu không thể giẫm lên nga."

Ngay khi ta không biết là nên sợ hay là tức. Một thanh âm nho nhỏ truyền tới. Ta nghe thấy mà sửng sốt, đây không phải thanh âm của Phanh Phanh sao? Nó thế này là… Ta khẽ cười một tiếng, lửa giận trong bụng đột nhiên không còn. Nhóc con này vẫn là có điểm khả ái a, chí ít còn nhớ cần nhắc nhở ta một tiếng. Hơn nữa để cho chúng nó đào tẩu ở trước mặt ta, cũng đích xác là do bản thân ta quá không cẩn thận.

"Không có biện pháp. Hiện tại chúng ta phải tự mình tìm đường. Xem phương hướng chúng nó chạy, lộ tuyến chúng ta đi tới không sai, bất quá phải xuyên qua khu sương mù này thế nào, chính là vấn đề lớn. Tiểu Bích, nhóc có biện pháp nhìn rõ phía trước không?"

"Em chỉ có thể nhìn được hơn mười mét. Ở đây trên cơ bản là màn sương thiên nhiên, năng lực của em đối với những thứ hình thành tự nhiên này dùng không tốt lắm."

Xong rồi, xem ra lần này thật là một chút kỹ xảo cũng dùng không được. Ta nhận mệnh mà ngồi xổm xuống, bắt đầu quan sát mấy ô vuông bên người.

"Tiểu Hắc, chuyển cái mông của nhóc ra, anh muốn xem ô vuông phía dưới nhóc." ('chuyển cái mông' XD~ *cười lăn lộn*)

Tiểu Hắc đứng lên, nó vẫn luôn đi theo phía sau ta, khối hiện tại giẫm lên chính là địa phương ta ban nãy đã từng giẫm qua. So sánh với ô vuông ta hiện tại đứng, hai bức đồ án hoàn toàn không giống.

"Xấu không thể giẫm lên, vật nhỏ này nói cũng không nói rõ ràng, cái gì kêu xấu cái gì kêu tốt, ta thấy mấy cái này tất cả đều là nét vẽ, nét vẽ còn có phân tốt xấu sao? Thật là, cái địa phương cổ quái gì không biết."

Ta khó chịu mà nói xấu người thiết kế nhiệm vụ, cũng không quên kèm theo oán thầm đối với hệ thống đại thần. Những người đó căn bản là lấy việc đùa giỡn chúng ta làm vui, loại nét vẽ ngoằn ngoèo này, ai mà nhìn hiểu được?

"Tiểu Bạch, có còn nhớ khối trước đó nữa Tiểu Hắc theo phía sau chúng ta giẫm lên là khối nào không? Đi, chỉ cho anh."

Tiểu Bạch lủi đi, đáp xuống trên một ô vuông nghiêng phía sau Tiểu Hắc. Do sương mù dày đặc che phủ, ta chỉ có thể nhìn thấy được đồ án của mấy khối ô vuông phụ cận, khối Tiểu Bạch đứng kia, có non nửa đều ẩn ở trong sương, đồ án cũng nhìn không hoàn chỉnh.

"Tiểu Bích, nhóc ở lại ô này, anh qua bên đó nhìn xem."

Tiểu Bích từ trên tóc ta bay xuống, dừng lên trên ô vuông, ta thì bò qua từ trên lưng Tiểu Hắc, tới bên cạnh Tiểu Bạch.

"Di? Đồ án này hình như anh đã từng thấy."

Nét vẽ trong ô vuông này tương đối ngắn gọn, một đường cong uốn lượn mấy đoạn, phần đầu điểm một vòng tròn, trung gian có hai đường hình nửa cung tròn tương liên đặt ngang. Đồ án này có chút thú vị, khiến cho ta cảm thấy bản thân khẳng định đã từng thấy qua ở nơi nào rồi.

"Tiểu Bạch, từng thấy qua cái này chưa?"

"Chưa từng."

Tiểu Bạch rất sớm đã theo ta, nếu như nó đều chưa từng thấy qua, vậy nói rõ có lẽ là Mạc Ly từng thấy qua nó. Tới cùng là lúc nào nhỉ? Mạc Ly Mạc Ly, thời điểm đó bản thân thấy nhiều nhất hẳn là những con thú triệu hoán kia. Còn có một ít địa phương tương đối quỷ dị ly kỳ từng đến qua, hoặc là thời điểm đánh BOSS? Địa phương Mạc Ly đi qua, Đông Long, Dương Lĩnh, Phượng Lai Sơn, Bàn Long Hải Nhai… Bàn Long Hải Nhai? Đúng rồi, ta là ở nơi đó gặp được Thanh Long Mộc Hoa, cũng là lần đó lấy được long lân, ở trên vách long quật của Mộc Hoa, không phải có đồ án như vậy sao? Nói như vậy, thứ này cũng chỉ đại biểu một ý nghĩa, "Đây là rồng!"

Ta mừng rỡ mà kêu ra tiếng.

"Đinh —— Người chơi Du Nhiên, thông qua không ngừng nỗ lực, học được văn tự yêu tộc, mở ra hệ thống giao lưu văn tự ngôn ngữ chủng tộc. Nhiệm vụ khai mở chủng tộc hoàn thành: 1/15. Người chơi Du Nhiên thu được phần thưởng hệ thống: Đẳng cấp +1."

Ha ha ha, chuyện tốt như vậy đều có thể để cho ta gặp phải! Hệ thống đại thần thực sự là quá khả ái! Ta mở ra bảng kỹ năng, quả nhiên nhiều thêm một kênh kỹ năng ngôn ngữ, bên trong hiện tại có hai loại ngôn ngữ: nhân tộc (Đông đại lục), yêu tộc (dốt đặc cán mai). Ngôn ngữ nhân tộc ta có thể lý giải, ngôn ngữ yêu tộc hơn phân nửa chính là bởi vì ban nãy ta nhận ra được cái chữ "Rồng" tựa như giun bò kia, mới học được. Bất quá, nó vì sao phải nói ta "dốt đặc cán mai"? Ta tốt xấu gì cũng nhận ra được một chữ không phải sao? Hắc tuyến nha, nói cách khác kế tiếp ta vẫn phải từng bước từng bước đoán những đường cong này?

"Được rồi Tiểu Hắc, nhóc đến bên chỗ anh, anh muốn xem khối bên nhóc là viết cái gì."

Ta mang theo Tiểu Bạch thay đổi vị trí với Tiểu Hắc, đường cong của khối này phức tạp hơn một ít, ta cùng Tiểu Bạch căn cứ bộ dáng đồ hình của nó mà đoán nửa ngày, hệ thống mới gợi ý ta, đó là một chữ "Thỏ". Cứ như vậy, chúng ta bên đoán bên đi, từng khối từng khối suy đoán "yêu văn" trong ô vuông viết cái gì. Trong đó có rất nhiều loại thú bình thường, còn có ác thú nổi danh, ta cũng đã lý giải được ý tứ xấu không thể giẫm lên mà Phanh Phanh nói, chính là phía dưới ô vuông ác thú có cạm bẫy, phải tránh đi.

Cứ như vậy mài mài cọ cọ đi nửa ngày, ta rốt cục cũng thấy được rìa khu ô vuông, thiếu chút nữa không kích động đến mức rơi nước mắt. Một hàng ô vuông sau cùng bày ra trước mắt ta, trong ba khối trước mặt ta phải tìm ra khối có thể giẫm lên. Đây lại là ba bức đường cong trước đó chưa từng thấy qua, ta hận không thể đem tất cả mấy cái cong cong cuộn cuộn này xé đi vò thành một cục, để cho chúng nó không thể tiếp tục xuất hiện ở trước mắt ta.

"Đinh —— Người chơi Vô Ảnh tìm được Tường Vân Thôn thôn xóm yêu tộc, nhiệm vụ khai mở chủng tộc hoàn thành: 2/15"

Hắc, tiểu tử đó chạy thực nhanh a, hiện đều đã đến thôn rồi, ta cũng phải gia tăng sức lực mới được a.

"Được, ba khối sau cùng, Tiểu Bạch, đừng lười biếng."

Ta nhất thời hùng tâm vạn trượng, bắt đầu nghiên cứu ba chữ sau cùng.

"Chủ nhân, cái kia là em."

Không nghĩ tới Tiểu Hắc đột nhiên chỉ vào một cái trong đó nói. Ta nhìn, đó là một cục gai rối bên phải. (Ta đối với những đường cong này thật sự là quá căm thù đến tận xương tuỷ, kiên quyết xưng là gai rối!)

"Cái này là Tiểu Hắc? Vậy chính là chữ Trệ. Ừm, thoạt nhìn có chút bộ dáng của hổ, còn có đuôi nhỏ mảnh."

Ta bỗng nhiên nhớ tới, Tiểu Hắc là một con Trệ, cũng hẳn là một loại yêu quái trong Sơn Hải Kinh đi? Nó nhận ra yêu văn đại biểu chính mình cũng không kỳ quái. Bất quá, Tiểu Hắc, nhóc làm gì không học thêm chút yêu văn a? Nếu không cũng không cần anh đoán từng cái như thế này a. Còn có Tiểu Bạch tên nhóc này, Tiểu Bích người ta là khách ngoại lai, nhóc dù sao cũng là yêu quái sinh trưởng ở địa phương bản địa, cư nhiên cũng không biết chữ? Thiệt anh còn nói nhóc thông minh. (Tiểu Bạch: em là huyết mạch linh thú, không phải yêu quái!!!)

Nhận ra một cái, giảm bớt cho ta không ít chuyện. Rất nhanh, ta từ trong hai ô vuông khác nhận ra được một chữ "Phượng", rốt cục cũng bước ra khỏi địa ngục ô vuông này.

122. Quyển 4 - Chương 51: Tiết 51

Editor: Toujifuu

***

Đi ra khỏi khu sương mù, trước mắt không khỏi sáng ngời. Trời xám mênh mông khôi phục thành bộ dáng trời xanh mây trắng, đường hẹp quanh co xuyên qua rừng cây nhỏ chim hót hoa thơm, trong cây xanh thấp thoáng vài luồng khói bếp mang đến không ít sinh khí.

"Rốt cục đã tới."

Ta cảm khái vô hạn, gia tăng cước bộ.

"Đinh —— Người chơi Lăng Thiên tìm được Phượng Lân Thôn thôn xóm yêu tộc, nhiệm vụ khai mở chủng tộc hoàn thành: 3/15."'

"Đinh —— Người chơi Diệu Dương tìm được Hoàng Ki Thôn thôn xóm yêu tộc, nhiệm vụ khai mở chủng tộc hoàn thành: 4/15."

Cơ hồ đồng thời vang lên hai gợi ý hệ thống, xem ra tất cả mọi người đều đang nỗ lực a. Ngẩng đầu nhìn, thôn trang nho nhỏ xa xa xuất hiện trong khe núi. Vài tòa tiểu viện ngói xanh, hoa đỏ cỏ xanh phân bố trong đó, dòng suối nhỏ trong suốt róc rách chảy qua từ bên thôn. Không nhìn thấy người, nhưng mơ hồ có thể nghe thấy tiếng người. (Hay là tiếng yêu?)

"Đinh —— Phát hiện Hoàng Ki Thôn thôn xóm yêu tộc, đạt được kinh nghiệm: 10000."

Hoàng Ki Thôn? Đây không phải cái thôn mới xuất hiện trong gợi ý hệ thống vừa rồi sao?

"Du Nhiên, cậu cũng tới rồi."

Nghe thấy thanh âm này ta kinh ngạc một chút, bỗng nhiên quay đầu lại, một kiếm sĩ vóc người thon dài đứng ở cửa thôn dưới tàng cây hoa mỉm cười với ta.

"Diệu….. Dương"

"Thực khéo, tôi còn đang suy nghĩ thế nào một người cũng không gặp được, thì cậu đã tới rồi."

Diệu Dương đi đến bên người ta, chỉ vào thôn xóm phía trước nói:

“Bên trong còn chưa đi qua đúng không, muốn vào xem một chút không?”

“Được, được a.”

“A, cậu thế nào dường như rất khẩn trương?”

“Không có a, chỉ là địa phương này quá hung hiểm, tôi ban nãy tới thiếu chút nữa đã trở về thành miễn phí. Diệu Dương thành chủ trên đường tới nơi này hẳn cũng không phải thuận buồm xuôi gió.”

“Đúng là có gặp một ít quan ải, bất quá còn có thể ứng phó. Du Nhiên kêu tôi Diệu Dương là được rồi. Chúng ta hợp tác lâu như vậy, tôi đã sớm xem cậu là bằng hữu.”

Diệu Dương nhướng mày cười với ta, ta rũ đôi mắt xuống. Chuyển hướng chủ đề:

“Ban nãy khi tôi tới ở trên đường nhận ra một ít văn tự yêu tộc, hệ thống gợi ý mở ra hệ thống giao lưu ngôn ngữ văn tự. Về sau các anh lại tìm ra được ba thôn xóm, hiện tại tỉ suất hoàn thành nhiệm vụ là 4/15. Hẳn là còn có 11 nhiệm vụ, sau khi làm xong, có thể mở ra chủng tộc mới.”

“Cái nhìn của Du Nhiên vừa vặn tương đồng với tôi. Đúng rồi, may mắn cậu mở ra hệ thống giao lưu kia. Bằng không sợ rằng tôi hiện tại vẫn còn đang ở trên nửa đường không biết làm như thế nào cho phải đây.”

“Hửm?”

Ta nghi hoặc một trận. Diệu Dương giải thích nói:

“Trên đường tôi đến đây đã đi tới một mảnh sơn cốc phong bế, không tìm được đường đi tới nữa. Về sau gặp phải mấy yêu tộc, thế nhưng bọn họ nói tôi một câu cũng nghe không hiểu, càng đừng nói hỏi đường. Đang khi tôi cảm thấy vướng tay chân, hệ thống gợi ý nói mở ra hệ thống giao lưu, tôi lúc đó mới nghe hiểu lời mấy yêu tộc kia. Sau đó bọn họ yêu cầu tôi đi giết yêu thú, mới mang tôi đến nơi đây.”

Thì ra là thế. Nói như vậy bọn họ ngay từ đầu là nghe không hiểu lời nói của mấy yêu, nhưng ta vì sao có thể nghe hiểu lời nói của hai tiểu yêu tảng đá kia nhỉ? Trong lòng ta mơ hồ có chút hiểu rõ, nguyên lai thân phận Thần Ngữ Giả còn có chỗ tốt này. Bởi vậy, không phải không khác biệt bao nhiêu so với lúc ở rừng rậm tinh linh sao? Nói không chừng ta trong lúc vô ý đã chiếm được một tiện nghi lớn đây.

“Hiện tại vào thôn sao? Diệu Dương thành chủ vào thôn xem qua chưa?”

“Diệu Dương.”

“A?”

“Kêu tôi Diệu Dương được không?”

Ta nhìn nhìn cái tên lão đại cố chấp bên cạnh này, thầm than. Chiêu thức này của hắn ta lại không xa lạ. Trước đây khi mới quen biết hắn hắn cũng biểu hiện thân thiết lại không mất cường thế như thế này, đem tất cả mọi người nắm giữ ở trong lòng bàn tay. Hiện tại. Hắn lại dự định lung lạc Du Nhiên sao?

“Được rồi. Diệu Dương.”

“Lúc này mới đúng, giữa bằng hữu nào cần khách khí như vậy. Đi thôi. Chúng ta vào trong thôn nhìn xem. Tôi ban nãy đã đi vào dạo qua một vòng, không có phát hiện gì. Có lẽ Du Nhiên có thể chú ý tới địa phương tôi không thấy được.”

Diệu Dương làm một động tác mời, chúng ta sóng vai tiến vào thôn trang. Ngói xanh tường trắng trong thôn không có gì khác với thôn xóm bình thường, ngay cả đồng ruộng dọc ngang ngoài thôn cũng là ngay ngắn trật tự, chỉ là cây trồng trong đó ta hoàn toàn không nhận ra.

“Xin hỏi có người không?”

Dạo qua một vòng trong thôn, không nhìn thấy được nửa cái bóng yêu, bất đắc dĩ, chúng ta đi tới trước một hộ nhà gọi cửa. Trong nhà này ban nãy ta có nghe thấy tiếng ca truyền ra, đi đến nơi thanh âm càng thêm vang dội, nghe ca từ cũng rất thú vị, hát cái gì mà “Thôn tây có một Ngưu lão bá, giọng lớn lại thích ca hát” các loại. Sau khi ta gọi cửa tiếng ca trong phòng dừng lại, qua một hồi lâu mới có người đến coi cửa:

“Là ai đang gọi cửa?”

"Chào huynh, chúng tôi là tới tìm tộc trưởng nơi đây, xin hỏi vị tiên sinh này có thể chỉ điểm chỗ của tộc trưởng một chút hay không?"

Diệu Dương cao giọng trả lời, cửa két một tiếng mở ra một khe nhỏ, một cái đầu rất lớn duỗi ra. Nhìn hai nhánh sừng cong mọc trên cái đầu to cộc lốc kia, đây rõ ràng là yêu đầu ngưu. Ánh mắt như chuông đồng của ngưu yêu ngơ ngác mà nhìn chúng ta, sau một lúc lâu kêu to một tiếng:

"Người a!"

Binh —— Cửa bị dùng sức đóng sập đến chặt cứng, có thể nghe thấy trong phòng rõ ràng truyền đến một trận thanh âm đồ vật rơi rớt cùng tiếng chạy vội, nghe ra rất là hoảng loạn.

"Cái kia, thông thường mà nói không phải nên là người sợ yêu quái sao? Vì sao hắn sẽ sợ người sợ đến mức thành như vậy?"

Ta vô cùng kinh ngạc, những yêu quái gặp được dọc theo đường đi thực sự kém quá xa với trong tưởng tượng của ta.

"Vị Ngưu huynh đệ này, chúng tôi không có ác ý, huynh không cần sợ hãi. Chúng tôi chỉ muốn hỏi một chút tộc trưởng của các huynh ở nơi nào thôi."

Diệu Dương thoạt nhìn cũng rất bất đắc dĩ, ngưu yêu trong phòng tựa như hạ quyết tâm không ra cửa, mặc hắn nói như thế nào cũng không để ý.

"Tiểu Bạch, con ngưu kia hình như rất sợ chúng ta. Nếu không nhóc đi nói với hắn xem? Các nhóc hẳn là tương đối dễ giao tiếp."

"Em cũng không phải yêu quái."

Tiểu Bạch lật cái bạch nhãn cho ta.

"Em đi thử xem, không bảo chứng thành công."

Tiểu Bạch từ cửa sổ để mở chui vào. Rất nhanh, ta liền nghe thấy bên trong phát ra một tiếng kêu to, đông một tiếng, tựa hồ có cái gì đó đụng lên trên tường. Yên lặng một hồi, cửa mở một khe nhỏ, Tiểu Bạch nhảy ra, quay đầu lại nhìn về phía trong cửa, nói:

"Không sao đâu, anh ra đi."

Ngưu yêu bên trong do dự một chút, mài mài cọ cọ mở cửa đi ra. Hắn cảnh giác mà nhìn chằm chằm chúng ta, nhìn nhìn Diệu Dương, nhìn nhìn lại ta, cẩn cẩn dực dực mà nói:

"Các ngươi, là người?"

"Đúng."

Ngưu yêu khẩn trương một chút.

"Các ngươi, các ngươi tìm tộc trưởng làm gì?"

"Nhân giới cùng yêu giới tách biệt đã lâu, chúng tôi trong lúc vô tình đến được nơi đây, xuất phát từ lễ độ, muốn bái phỏng tộc trưởng nơi đây một chút."

Diệu Dương đương nhiên sẽ không nói thật với con ngưu yêu nhát gan này, chỉ nói là bái phỏng. Ngưu yêu cũng không hoài nghi, thấy chúng ta hình như đích xác không có ác ý, lá gan lớn hơn chút, nói:

"Tộc trưởng đã phân phó qua, không thể tùy tiện nói cho người khác ông ở nơi nào, ta không thể nói cho các ngươi, bất quá các ngươi có thể tự mình đi tìm, ông ấy ngay trong thôn."

Nghĩ nghĩ, ngưu yêu lại nhỏ tiếng bổ sung một câu:

"Tộc trưởng không quá thích để ý người, các ngươi tốt nhất có thể lấy chút thủy thảo tươi ngon qua, ông ấy sẽ tương đối cao hứng. Bằng không, ông ấy sẽ nằm không chịu đi ra."

Nói xong, ngưu yêu nhanh chóng vọt vào trong phòng, chuẩn bị đóng cửa.

"Tộc trưởng các huynh là loại nào?"

Ta vội vàng truy vấn. Vốn muốn hỏi kêu là gì, nghĩ lại còn không bằng hỏi là chủng loại gì tương đối tốt hơn. Ngưu yêu chớp chớp mắt, đưa tay chỉ chỉ đầu thôn:

"Đầu thôn có viết a, tự mình đi xem."

Binh, cửa lớn đóng lại, lưu lại ta cùng Diệu Dương hai mặt nhìn nhau.

"Đi thôi, đi đầu thôn nhìn xem."

Diệu Dương lắc đầu, chúng ta lại quay lại đường cũ.

123. Quyển 4 - Chương 52: Tiết 52

Editor: Toujifuu

***

Đầu thôn dựng một tảng đá lớn, mặt trên có khắc ba yêu văn quái dị. Trình độ yêu văn của ta hiện tại là "Sơ thông văn tự", miễn cưỡng có thể nhận ra đây là tên của bản thôn —— Hoàng Ki Thôn. Trừ cái này ra, không có một ký hiệu nào nữa, lại càng không thể nào tìm thấy tên của tộc trưởng theo như lời ngưu yêu.

Trong lòng ta phiền muộn khó hiểu, một tia nôn nóng không biết từ nơi nào tới thủy chung quanh quẩn không đi. Loại tình huống không bình thường bản thân cũng có thể cảm giác được này, lại không có biện pháp gì tốt giải quyết, chỉ có thể cố đặt nó ở trong lòng, sợ bị người bên cạnh kia nhìn ra vấn đề.

So với tình huống nôn nóng không cách nào tĩnh tâm suy nghĩ của ta, Diệu Dương lãnh tĩnh hơn nhiều. Hắn đầu tiên là thận trọng phỏng đoán một chút văn tự trên tảng đá lớn, sau đó lại đánh giá hoàn cảnh trong thôn, đột nhiên mặt lộ ra vẻ vui mừng nhìn chăm chú dòng suối nhỏ chảy qua bên thôn.

"Du Nhiên, cậu nhìn chỗ này."

Diệu Dương ngoắc kêu ta đi đến bên dòng suối, khe suối trong suốt thấy đáy, đá cuội trắng noãn như ngọc phủ kín đáy nước, cỏ mềm ôn nhu từ trong khe đá ló đầu ra, theo gợn sóng đong đưa. Trắng cùng xanh phối hợp hài hòa thanh nhã, thể hiện ra hết sự tình thú của sơn dã tự nhiên. Thế nhưng điều này đối với nhiệm vụ của chúng ta tựa hồ tuyệt không có bao nhiêu trợ giúp, ta có chút không giải thích được mà đem ánh mắt chuyển hướng Diệu Dương.

"Dòng nước trong như thế, nói rõ nơi đây đích thật là một nơi hội tụ linh khí. Cậu xem những thủy thảo kia, ban nãy ngưu yêu không phải đã đề cập qua sao? Tộc trưởng nơi đây hình như đối với chúng nó chung tình như một. Loại Yêu thích thủy thảo, cộng thêm tên thôn trang nơi đây, Du Nhiên, cậu cảm thấy vị tộc trưởng này sẽ là cái gì?"

"Tôi thế nào biết."

Ta tức giận nói.

"Ha ha, vậy tôi cho một gợi ý trước vậy, chúng ta tìm lần theo dòng suối nhỏ này, ông ta hẳn là cách không xa."

Diệu Dương đầu tàu gương mẫu thuận suối mà lên, ta một lời cũng không phát theo ở phía sau. Đi được ước khoảng trăm mét có một toà núi nhỏ. Khe suối chính là chảy ra từ nơi này. Một đầm nước nho nhỏ trong khe núi là nơi khởi nguồn của nó, xuyên qua gợn sóng trong xanh có thể thấy hai mắt suối nơi đáy đầm đang phun bọt khí ra ngoài.

Đầm xanh trong nho nhỏ phạm vi không quá mười mét liếc mắt một cái đã có thể thấy hết, ta nhớ lại lời nói ban nãy của Diệu Dương. Đặc biệt lưu ý một phen, cuối cùng cũng phát hiện ra một chút nơi đặc thù.

"Ở đây thế nào không có cá?"

"Quả nhiên. Du Nhiên cũng là người thông minh, nhanh như vậy đã phát hiện. Còn nhớ tên của thôn này không? Hoàng Ki ( ), trong đó có một chữ cá ( ), cộng thêm lời nói của ngưu yêu cùng dị dạng của đầm nước, tôi đoán tộc trưởng thôn này hơn phân nửa là một con cá."

Có đạo lý. Ta bội phục mà nhìn Diệu Dương một cái. Vô luận như thế nào người này đích xác là có thực lực, năng lực quan sát nhạy cảm như thế, đủ khiến cho người kính phục.

"Du Nhiên không muốn đi xuống xem sao?"

"Tôi?"

Không rõ ý tứ của Diệu Dương. Dựa theo tình hình trước mắt mà nói, tính khả năng tộc trưởng ngư yêu ở trong đầm này rất lớn, người đầu tiên tìm được ông ta hẳn là sẽ có phần thưởng. Diệu Dương phát hiện bí mật này sớm nhất, như vậy theo lý mà nói hẳn là hắn đi xuống trước. Hắn muốn cho ta?

"Mau đi đi, thời gian quý giá đấy."

Ta nghĩ lại cũng đúng, đã có người muốn đem phần thưởng cho ta, ta lại cớ sao không làm nhỉ?

Cắm đầu nhảy xuống nước. Đáy nước trong sạch nên đường nhìn không bị nửa điểm cách trở, ta liếc mắt một cái liền thấy một hang đá bên đầm. Do góc độ, từ trên bờ sẽ nhìn không thấy hang đá. Chỉ có xuống đáy nước mới có thể phát hiện. Nhớ đến lời nói của ngưu yêu, ta bứt hai cây thủy thảo từ đáy đầm nắm ở trong tay. Bơi tới trước mặt hang đá. Miệng hang đá có một cánh cửa. Hoa văn giản đơn phong cách cổ xưa khiến cho nó thoạt nhìn có lịch sử lâu đời. Cánh cửa này khép hờ, ta đứng trước cửa gõ nhẹ. Trong cửa không có tiếng đáp lại. Hơi dùng lực, cửa đá không tiếng động mà mở ra, bên trong như ta suy nghĩ, là một gian phòng cư trú. Bàn đá ghế đá giường đá khung đá đầy đủ mọi thứ. Thế nhưng chủ nhân gian nhà này rõ ràng không có mặt, trong phòng trống rỗng.

Chủ nhân không ở nhà, một mình vào nhà là không lễ độ, huống hồ chúng ta còn có việc cầu người ta. Ta lui về trên bờ, nói với Diệu Dương tình huống dưới nước.

"Nói như vậy vị tộc trưởng đại nhân kia nhất định vẫn còn ở phụ cận. Có lẽ ông ta chỉ là đi ra ngoài, hẳn không quá bao lâu sẽ trở về. Chúng ta chờ một chút?"

Ta nghĩ nghĩ hình như cũng không có biện pháp khác tốt hơn, gật đầu đồng ý.

Trải qua một phen lăn qua lăn lại này, thời gian đã tới chạng vạng. Nắng chiều màu cam bôi lên cho bầu trời một mảnh rực rỡ. Khi chúng ta ở chỗ này canh đầm đợi cá, gợi ý hệ thống lại vang thêm hai hồi, lại có hai tòa thôn xóm yêu tộc được phát hiện, độ hoàn thành nhiệm vụ cũng đạt được 6/15.

Thời gian chờ đợi là không thú vị nhất, ta chán đến chết mà dựa lên gốc cây bên đầm ngẩn ngơ. Diệu Dương ngồi ở bên kia, hình như đang suy nghĩ gì đó. Tình hình như vậy rất hợp ý ta, song phương không quấy rầy nhau là tốt nhất. Giờ khắc này, ta đột nhiên có chút tưởng niệm Lăng Thiên, nếu có anh ta ở đây, có lẽ ta sẽ không khẩn trương như thế. Không thể phủ nhận, Lăng Thiên ở trong hết thảy bằng hữu của ta, đã có địa vị vượt qua người bình thường. Loại cảm giác này ta tuyệt không xa lạ, lúc ban đầu cảm tình ta đối với Diệu Dương, cũng là bắt đầu như vậy. Nếu như nói cảm tình ta đối với Diệu Dương xuất từ mị lực trời sinh hấp dẫn người khác của hắn, như vậy hảo cảm ta đối với Lăng Thiên lại đến từ sự chiếu cố của Lăng Thiên đối với ta nhiều hơn, loại tâm tình miêu tả sinh động, không chút nào che giấu này, ta cũng không phải ngu ngốc, thế nào có thể một chút cũng không phát hiện. Bất luận ta đối với anh ta là yêu thích ở trình độ nào, ở trước mặt Lăng Thiên, ta chung quy sẽ cảm thấy nhẹ nhõm thoải mái, nếu có anh ta ở đây, cho dù ta đối mặt Diệu Dương cũng sẽ không quá mức khẩn trương. Chẳng qua, hiện tại cái tên đó hẳn là vẫn còn ở địa phương kêu là Phượng Lân Thôn kia loạn chuyển khắp nơi đi, vì sao ta không được đi cùng nơi với anh ta? Tâm tình ta phức tạp mà liếc mắt xem xét bóng người ngồi ngay ngắn đối diện.

"Du Nhiên, có việc sao?"

Người mắt sắc phát hiện ta nhìn trộm, cười dịu dàng ngẩng đầu hỏi. Ta lập tức thu hồi ánh mắt, nói:

"Không có việc gì, tùy tiện nhìn thôi. Anh hình như có tâm sự?"

"Hửm? Nhìn ra được sao?"

Diệu Dương sửng sốt, một tia khói mù xẹt qua trong mắt. Nếu không phải ta đối với hắn quá mức hiểu rõ, thật đúng là phát hiện không được.

"Tôi chỉ là đang nghĩ, cảm tình của Du Nhiên cùng Lăng Thiên thật tốt, các cậu vẫn luôn luôn ở cùng nhau đúng không? Thực khiến người ta hâm mộ."

"Anh nói như vậy, không sợ tổn thương tâm của Ám Dạ bọn họ sao? Sự thâm hậu của cảm tình giữa các thành viên trung tâm Đông Long, là điều mọi người đều biết."

Diệu Dương động động khóe miệng, không tiếng động mà cười. Bỗng toát ra một câu:

"Lăng Thiên hình như rất thích cậu."

"Chúng tôi là bằng hữu rất tốt."

Lăng Thiên đối với ta xác thực rất tốt, hắn nhìn ra cũng không kỳ quái. Bất quá hắn dùng cái từ "thích" này, ta vẫn có chút kinh ngạc.

"Chỉ là bằng hữu mà thôi?"

Diệu Dương nhìn ta một cái, tựa như đang nói ta lừa mình dối người, mang chút trào phúng. Đầu óc ta nóng lên, một ít lời tự động thốt ra:

"Bằng hữu cũng có rất nhiều loại, bằng hữu bình thường, bằng hữu như huynh đệ, bằng hữu so với huynh đệ còn tốt hơn, thậm chí là —— tình nhân."

"Ý tứ chính là nói các cậu là bằng hữu so với huynh đệ còn tốt hơn? Hoặc là nói đã là quan hệ tiến thêm một bước?"

Diệu Dương rất có dáng điệu truy cứu đến cùng, ta bị hắn hỏi đến mức tắc nghẹn, không biết tiếp lời như thế nào. Ban nãy xung động, vừa nói những lời kia ra khỏi miệng ta liền hối hận. Đối với chuyện cảm tình, giáo huấn ta nhận được lần trước đã quá nhiều, như vậy chỉ cần một ngày Lăng Thiên không nói rõ, ta sẽ không có dự định đi sâu thêm. Dù sao loại quan hệ này cũng tuyệt không phải quang minh chính đại, hơn nữa ta cũng không nắm chắc Lăng Thiên đối với ta chính là loại ý tứ đó, vạn nhất chỉ là ta nghĩ sai thì sao? Thế nhưng lời nói vừa rồi của ta lại rõ ràng có ám chỉ phương diện này, vô luận như thế nào đều là không đúng, huống hồ lại là trước mặt Diệu Dương cái người ngoài cuộc này.

"Diệu Dương thành chủ vì sao cảm thấy hứng thú đối với chúng tôi như thế? Chẳng lẽ anh đã không còn gì chuyện khác để quan tâm?"

"Ha ha, xin lỗi, tôi hình như nói hơi quá. Tôi chẳng qua là thấy cậu cùng Lăng Thiên, có chút cảm khái mà thôi. Có thể tìm được đồng bọn ý hợp tâm đầu như các cậu là chuyện rất khó có được, thấy bộ dáng của các cậu, khiến cho tôi nhớ lại một bằng hữu trước đây, vì vậy tôi mới hỏi nhiều thêm hai câu. Ngượng ngùng. A, hình như ngư tộc trưởng đã trở về."

Diệu Dương đứng lên nhìn phía xa xa, ta đương nhiên cũng vui vẻ không đàm luận cái chủ đề mẫn cảm này nữa.

"Đinh —— Người chơi Diệu Dương, Du Nhiên tìm được tộc trưởng Ngư lão Hoàng Ki Thôn, nhiệm vụ khai mở chủng tộc hoàn thành: 7/15. Đẳng cấp người chơi Du Nhiên +1."

124. Quyển 4 - Chương 53: Tiết 53

Editor: Toujifuu

***

"Nga, các ngươi chính là nhân tộc muốn đến đả thông thông đạo hai giới? Ừm, không tồi, không tồi, tuổi trẻ tài cao a."

Ngư lão đầu đối diện cười meo meo, ta thế nào cảm thấy ông ta không có ý tốt.

"Tộc trưởng đại nhân, chúng tôi cần làm gì đây?"

Diệu Dương không nhanh không chậm mà vòng quanh đánh thái cực quyền cùng lão đầu kia (đánh thái cực quyền ở đây ý chỉ nói chuyện vòng vo uyển chuyển chậm rãi dẫn dụ aka thương thuyết, chứ ko phải đánh thật nha XD), trường hợp này thông thường là không có chuyện cần đến ta, ta chỉ cần đợi kết quả sau cùng là được rồi. Bởi vậy, ta đem ánh mắt ném ra ngoài cửa sổ. Đây là một gian nhà trong thôn hướng ánh mặt trời. Nguyên lai Ngư lão đầu cũng có bất động sản ở trong thôn, cái trong đầm nước kia chỉ là biệt thự khi hưu nhàn của ông ta mà thôi. Cũng may là như thế, tối hôm qua ông ta kêu chúng ta ngủ lại ở trong thôn. (Chúng ta khẳng định là không thể sống trong nước.)

Sáng sớm hôm nay, Diệu Dương liền đối đầu cùng lão nhân kia, ta thì tựa ở bên cửa sổ hưởng thụ sự ấm áp của ánh sáng mặt trời. Tiếng nói chuyện vang ong ong bên tai, hoàn toàn dẫn không nổi sự chú ý của ta, ngược lại cây xanh hoa đỏ ngoài cửa sổ chập chờn sinh tư khiến cho tâm tình ta rất tốt.

"Hửm? Cái kia là…"

Dư quang khóe mắt quét thấy một thân ảnh nhìn rất quen mắt, nhoáng lên ở sau cây, như là đi vào trong rừng.

"Hừ hừ, lần này bị anh đây bắt được rồi. Dám đùa giỡn anh, xem anh chỉnh lý hai thằng nhãi con các ngươi thế nào."

Ta âm trầm mà cười một cái, quay đầu lại nói:

"Diệu Dương, tôi đi ra ngoài một chút. Hai người đàm xong thì kêu tôi."

Không đợi hắn trả lời, ta tung người nhảy ra khỏi cửa sổ, lao thẳng tới mảnh rừng cây nhỏ ngoài thôn.

"Tiểu Hắc, Tiểu Bạch, đi, đừng để cho bọn chúng chạy."

"Đã biết, chủ nhân."

Hai đạo thân ảnh một đen một trắng sớm một bước lủi vào rừng cây, rất nhanh trong rừng liền vang lên tiếng kêu thất kinh.

"Các, các ngươi làm gì? Làm gì?"

Tiểu Hắc gầm gừ hai tiếng trầm thấp coi như trả lời. Quả nhiên, thanh âm này rất quen thuộc. Ngay cả ngữ khí hung tợn kia cũng giống, chính là hòn đá nhỏ nửa đường đem ta bỏ lại kia.

"Các ngươi mau thả chúng ta đi, bằng không, bằng không ta sẽ cho các ngươi đẹp mặt!"

"Vậy sao? Anh đây ngược lại không biết, nhóc muốn chúng ta đẹp mặt thế nào đây?"

Hòn đá nhỏ Đông Đông nhìn thấy ta mà kinh hách nhảy dựng. Chột dạ mà lui lui về phía sau. Phanh Phanh cũng ở cùng nó, hai nhóc con chen chúc thành một cục. Thấy bộ dáng đáng thương của bọn nó, ta cảm thấy đặc biệt hả giận, biểu tình liền càng thể hiện ra tà ác.

"Để cho anh nghĩ xem, xử lý mấy nhóc như thế nào tương đối tốt đây? Hai cái tên nhóc đáng hận các ngươi. Hại anh đây thiếu chút nữa ra không được nha. Tự mình nói xem, là đặt các ngươi trên lửa nướng nướng, hay là thả vào trong nước cho chìm chìm nhỉ? Bất quá hình như tảng đá đối với nước lửa đều không đặc biệt sợ, nếu không anh đây tìm một cây thiết chùy đến gõ gõ?"

Sắc mặt của Đông Đông cùng Phanh Phanh càng ngày càng xanh, (Tảng đá cũng biết phát xanh? Thật không hổ là yêu quái.) mắt thấy hai nhóc con sắp khóc lên, lòng ta nghĩ dọa như vậy chắc cũng đủ rồi, thấy bọn nó đáng thương, ngày hôm nay cứ như vậy đi. Đang chuẩn bị phất tay thả người. Từ bên cạnh lủi ra một khách không mời mà đến.

"Đông Đông, Phanh Phanh, các cậu làm sao vậy?"

Lại là một tiểu bất điểm (nhỏ đến mức ko = một dấu chấm, thường dùng để nói mấy bé nho nhỏ xinh xinh). Hơn nữa cư nhiên là tiểu bất điểm ta quen biết, điều này nên nói là trùng hợp sao?

"Tiểu Đồng?"

"Oa oa. Đồng Đồng ——"

Phanh Phanh gào lớn khóc rống bổ nhào qua. Túm góc áo của Đồng Đồng không chịu buông. Đồng Đồng được Phanh Phanh xem là cứu tinh này, ta một chút cũng chưa từng quên. Khi mới vừa vào trò chơi. Chính là hoàn thành nhiệm vụ của nhóc con này ta mới đạt được xưng hào Thần Ngữ Giả. Khó trách khi đó ta cảm thấy phiến rừng rậm cổ quái đó ta chưa từng thấy qua, hiện tại nghĩ lại địa phương khi đó ta đến hẳn chính là yêu giới mới đúng.

"Đồng Đồng, còn nhớ anh không?"

"Anh… A, anh chính là đại ca ca kia!"

"Chào em, đã lâu không gặp. Mụ mụ em đâu?"

"Mụ mụ ở nhà. Ca ca theo em về nhà đi, mụ mụ thấy anh nhất định rất cao hứng."

"Đồng Đồng, cậu quen biết cái tên bại hoại này?"

Đông Đông mắt thấy sự tình phát triển ngoài dự liệu của nó, thở phì phì hỏi.

"Đông Đông, đại ca ca này không phải người xấu, trước đây mình lạc đường ở Lục Phỉ Thúy, chính là anh ấy đưa mình về nhà. Đông Đông cậu không có lễ độ như thế, Thiết thúc thúc mà biết thì cậu xui xẻo rồi."

"Hắn là người tốt? Hắn ban nãy còn nói muốn đem chúng tớ đi nướng đó."

Đông Đông nhảy lên kêu to. Đồng Đồng cười:

"Ca ca khẳng định nói giỡn với các cậu thôi. Bằng không chính là cậu lại làm chuyện xấu chọc người ta tức giận."

Ta gật gật đầu, rất đúng rất đúng, Đồng Đồng thực sự là một hài tử tốt.

"Không sao, anh hiện tại không tức giận. Đồng Đồng, chúng ta đi gặp mụ mụ em đi."

"Được, ca ca đi theo em. Phanh Phanh cậu cũng đến đi, mụ mụ làm bánh ăn ngon. Đông Đông nếu như cậu muốn đi thì không cho phép gây sự, biết không?"

Hòn đá nhỏ ủy khuất mà gật đầu, sau lưng thì hung hăng trừng ta.

Nhà của Đồng Đồng ngay trong thôn gần bên chân núi. Còn chưa tới gần, cửa két mở ra, một thiếu phụ ôn nhu đứng ở trước cửa cười mỉm mà nhìn chúng ta.

"Quý khách tới cửa, không tiếp đón từ xa, xin thứ lỗi."

"Không dám, là tôi mạo muội tới chơi, quấy rầy."

Vị nữ tử này ta còn nhớ rất rõ, xưng hào Thần Ngữ Giả bắt đầu có được từ trên tay cô. Về chức nghiệp cổ quái độc nhất vô nhị này, ta càng hiểu rõ càng cảm thấy điểm đáng ngờ trọng trọng. Có thể nói, ta có thành tích như bây giờ, cùng việc ta thân là Thần Ngữ Giả có quan hệ mật thiết không thể phân. Vô luận là Tiểu Bạch, Tiểu Hắc hay là Tiểu Bích, chúng nó đều là chiến lực trọng yếu ta không thể thiếu, thiếu bất kể một đứa nào trong đó, lực lượng của ta đều sẽ giảm đi, càng đừng nói chống đỡ cân bằng cùng những cao thủ đứng đầu kia. Từ phương diện này mà nói, Thần Ngữ Giả có thể xem như là một chức nghiệp tương đối nghịch thiên, gần như là sự tồn tại phá hư cân đối. Hơn nữa ta thỉnh thoảng có thể cảm giác thấy tựa hồ xưng hào này ở trong các NPC còn có bí mật lớn hơn nữa. Từ lão đầu dưới nền đất Hải Duyên Thành, đến các tinh linh trong rừng rậm tinh linh, lại đến yêu giới này, vì sao NPC sẽ đối xử với ta trọng hậu hơn so với người bình thường? Vì sao ta có thể nghe hiểu lời nói người khác nghe không hiểu? Vào đồng thời khi nhận được những tiện lợi này, cũng khiến lo lắng của ta càng sâu thêm. Thông thường mà nói người thiết kế trò chơi không có khả năng không có mục đích gì mà thả ra một nhân vật như vậy, chuyện bánh thịt từ trên trời rơi xuống ta chưa bao giờ tin, ta chỉ tin tưởng việc trao đổi đồng giá. Đây cũng là nguyên

nhân hiện tại ta tới nơi này, hy vọng có thể từ trong miệng người này, hiểu rõ nhiều hơn về nội tình của Thần Ngữ Giả.

"Đồng Đồng, mang bằng hữu của con ra bên ngoài chơi đi, bánh ở phòng bếp, tự mình đi lấy đi."

"Vâng, Đông Đông, Phanh Phanh, chúng ta đi thôi."

Nhóm mấy nhóc con đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại có hai "người" chúng ta. Thiếu phụ lễ nghi chu toàn mà mời ta ngồi vào bên cạnh bàn, dâng lên một chén nước trà xanh.

"Đây là trà Vụ Ẩn hái bên suối Tự Linh, chuyên biệt để chiêu đãi quý khách, mời nếm thử."

Ta nâng lên chén gốm trắng, mùi thơm ngát phả lên mặt, Tiểu Bạch ở đầu vai tiếp cận qua, động động mũi, cao hứng mà kêu lên:

"Chủ nhân, trà này thơm quá, bên trong còn có một cỗ linh khí, không phải trà bình thường a, uống xong sẽ có chỗ tốt."

Ta ngược lại không hiểu những thứ này, bất quá thấy Tiểu Bạch kích động như vậy, chắc hẳn là thứ tốt.

"Mấy vị này đều là Truy Tùy Giả của đại nhân đúng không? Đây đích xác không phải trà bình thường, đây là một trong những linh trà độc hữu của yêu giới chúng tôi, nhân giới không thấy được. Đại nhân nếu như thích, ta ở đây còn có một chút, có thể cho đại nhân mang về."

"Vậy cảm tạ cô. Bất quá phu nhân vẫn luôn xưng hô tôi là đại nhân, không biết là vì nguyên nhân gì?"

"Đại nhân tự nhiên chính là đại nhân, điều này còn cần hỏi nguyên nhân sao?"

Thiếu phụ ôn nhu cười, nhìn chằm chằm ta thẳng tắp. Ta nhìn lại cô, đào căn hỏi đế:

"Bởi vì tôi là Thần Ngữ Giả?"

"Đại nhân tự mình đã rõ hà tất phải hỏi lại?"

"Như vậy Thần Ngữ Giả lại là gì?"

Thiếu phụ không nói, cúi đầu cười mỉm, nhẹ giọng nói:

"Thần Ngữ Giả, ý nghĩa như tên, người sử dụng ngôn ngữ của thần. Hết thảy Thần Ngữ Giả, đều là sứ giả đã định trước của thượng thiên, bọn họ dạo quanh các giới, giao tiếp hết thảy sinh linh trong thiên địa. Bởi vậy, vô luận Thần Ngữ Giả ở giới nào, đều sẽ được tiếp đãi nồng hậu cùng tôn trọng. Giải thích như vậy, ngài hài lòng chưa?"

Ta trầm tư chốc lát, nói:

"Nói cách khác, nhiệm vụ của tôi chính là giao tiếp các giới. Tỷ như nhiệm vụ hiện tại tôi tham dự, chính là cần tiến hành giao tiếp cùng yêu giới? Như vậy, có phải còn có những giới khác cũng đang chờ tôi đi giao tiếp hay không?"

"Điều này ta không rõ. Ngài biết đấy, ta bất quá chỉ là một yêu tộc nho nhỏ, như thế nào biết chuyện của đại nhân? Ngay cả những lời nói ban nãy, cũng bất quá chỉ là yêu tộc cổ chúng tôi có ghi chép ta mới có thể biết được. Kỳ thực đại nhân hà tất vội vã hỏi thăm như thế? Nếu là thượng thiên đã định trước, cần ngài, thì nhất định sẽ không chạy, chờ thời điểm tới, ngài tự nhiên sẽ hiểu rõ chuyện của mình. Hiện tại không biết, chỉ là thời điểm chưa tới mà thôi."

"Nói như vậy, cô sẽ không nói cho tôi biết nhiều hơn nữa?"

"Tiểu phụ nhân là thật không biết."

Ta thở dài:

"Vậy cứ như vậy đi. Vẫn là phải đa tạ phu nhân. Đúng rồi, phu nhân biết tình huống nhiệm vụ lần này của chúng tôi không?"

"Đại nhân là nói nhiệm vụ liên hệ nhân giới cùng yêu giới đúng không? Chuyện này tộc trưởng rất rõ, ngài hỏi ông ta là được."

"Thế nhưng Ngư lão kia cùng đồng bạn của tôi nói chuyện nửa ngày, cũng không nhả ra a."

"Ngư lão chỉ là muốn khảo nghiệm thêm một chút mà thôi. Dù sao đây cũng là đại sự của hai tộc chúng ta, qua loa không được. Bất quá nếu như là đại nhân tự nhiên không cần phải lo lắng. Như vậy đi, ta ngược lại biết một chút về chuyện liên hệ hai giới. Nếu không thì trước hết cứ nói cho đại nhân."

"Được a, vậy kính nhờ phu nhân."

Ngươi xem, ta đây không phải lại nhặt được tiện nghi rồi sao, Thần Ngữ Giả, thật đúng là chức nghiệp tốt, chỉ hy vọng về sau phiền phức nó mang đến không nên quá nhiều mới tốt.

125. Quyển 4 - Chương 54: Tiết 54

Editor: Toujifuu

***

"Từ rất lâu trước đây, người, yêu, ma đều sống trên cùng một mảnh đất. Người cùng yêu cộng đồng đối kháng ma, hai tộc sống dựa vào nhau, thân như huynh đệ. Đáng tiếc về sau vì một trận biến đổi thiên địa, đại lục bị chia làm ba giới: Nhân giới, Yêu giới cùng Ma giới. Nhân giới là lớn nhất, là đại lục nguyên bản. Mà yêu giới cùng Ma giới lại thoát ly ra, hoàn toàn cách ly với bên ngoài. Những yêu như chúng ta, không thể ra, cũng không thể vào. Vốn các tộc nhân cũng thấy không có gì, nhưng sau trăm nghìn năm, chúng ta mới phát hiện nếu còn tiếp tục như vậy, yêu tộc sẽ gặp phải một nguy cơ lớn vô cùng. Huyết thống của yêu vốn chính là hỗn tạp, yêu sớm nhất, đều là do vật tu luyện mà thành. Một hoa một cỏ một cây, một thú một chim một cá, trong thiên địa ngoại trừ người, vạn vật đều có thể tu yêu. Cho nên đội hình yêu tộc khổng lồ chủng tộc sinh sôi không tắt. Nhưng từ khi cách ly với ngoại giới, yêu giới vô luận là cây cỏ hay là trùng thú muốn tu thành thân yêu, thực sự là nghìn khó vạn khó, tiểu yêu hiện tại, cơ hồ đều là do nhóm đại yêu kết hợp sinh hạ. Trước tiên không nói đến huyết thống hỗn tạp có thể kế thừa được bao nhiêu yêu lực của bậc cha anh, chỉ đơn giản việc sinh hạ một tiểu yêu, lực lượng bản thân của đại yêu sẽ trôi mất hơn phân nửa. Trăm nghìn năm sau, yêu tộc từ từ suy nhược, tộc nhân chân chính có thể đạt được thực lực của đại yêu thượng cổ thì quý như lông phượng sừng lân. Chúng ta cũng nghĩ thông, muốn thay đổi tình hình này, phải để cho yêu giới cùng nhân giới một lần nữa tương thông, mới có thể thay đổi tình cảnh yêu tộc ngày càng sa sút."

Thiếu phụ ôn nhu đối diện nói lời mang hoài buồn bã, bất quá rất nhanh đã hòa hoãn lại. Nhìn ta tràn đầy tiếu ý mà nói:

"Hiện giờ có nhân sĩ thần tuyển như đại nhân, con dân yêu tộc chúng ta tự nhiên sẽ không cần phải tiếp tục lo lắng. Về phần vấn đề đại nhân yêu cầu, kỳ thực cũng không khó. Chỉ cần đại nhân cùng các đồng bạn của ngài tìm được hết thảy thôn xóm yêu tộc cùng tộc trưởng mỗi một thôn, lại hoàn thành thêm năm nhiệm vụ là được rồi."

"Xin hỏi tổng cộng có mấy thôn xóm?"

Ta tính toán trong lòng, hiện tại chúng ta tìm được năm thôn, còn có bốn thôn xóm đã tìm được tộc trưởng, độ hoàn thành nhiệm vụ là 10/15. Như thế tính ra. Hẳn chính là năm thôn mới đúng.

"Yêu tộc hiện nay nhân khẩu không nhiều, chỉ có năm thôn xóm. Đương nhiên còn có một số nơi bí ẩn của chủng tộc lớn đơn độc tụ cư chúng ta không tính, năm thôn này được bày ra ở bên ngoài. Tựa như thành trấn của nhân tộc các cậu vậy."

Quả nhiên, nói như vậy kỳ thực chúng ta cách thành công đã không còn xa. Bất quá. Cho dù tìm đủ các thôn xóm cùng tộc trưởng, cũng vẫn còn năm nhiệm vụ, đây chắc hẳn mới là then chốt. Hệ thống giao lưu văn tự ta mở ra hẳn là một trong số đó, vậy còn bốn cái là cái gì đây? Nói thật hiện tại nhớ tới, chính ta còn cảm thấy nhiệm vụ đó hoàn thành rất may mắn. Thứ liên quan đến không phải thực lực, càng nhiều hơn là vận khí. Nếu như không phải ta ngẫu nhiên từng thấy qua đồ án hình rồng kia, nếu như không phải

mấy hòn đá nhỏ quăng ta ở nửa đường để cho ta không thể không vắt óc suy nghĩ, làm sao hoàn thành được. Bốn cái khác có lẽ cũng là mấy thứ tương tự, xem ra hệ thống đại thần sớm đã đào xong cạm bẫy, chờ chúng ta dũng cảm tiến tới mà nhảy xuống... Ta lo lắng trọng trọng.

"Tìm được thôn xóm cùng tộc trưởng đối với đại nhân cùng các đồng bạn của ngài mà nói cũng không khó, nhiệm vụ chính yếu, vẫn là tin tức ở năm mục phía sau. Nhiệm vụ của mỗi thôn xóm không giống nhau, thôn chúng ta có thể mở ra giao lưu giữa nhân tộc cùng yêu tộc. Để cho song phương có thể nói chuyện với nhau, thông hiểu văn tự cùng ngôn ngữ của đối phương. Mục này, đại nhân không phải đã hoàn thành rồi sao?"

"Bốn mục khác thì sao?"

"Những mục khác. Thôn khác mới có thể làm được."

"Cụ thể phải làm gì? Tôi không thể tham dự sao?"

"Ngài đương nhiên có thể tham dự, bất quá yêu giới hiện tại không có pháp trận truyền tống. Cậu phải tự mình đi đến thôn khác. Dọc theo đường sẽ có vô số yêu thú. Đường sá hung hiểm, cần phải vạn phần cẩn thận. Về phần những nhiệm vụ kia a. Nói ra cũng không khó, xây dựng pháp trận truyền tống chính thức của nhân giới cùng yêu giới, đạt được hết thảy công văn thông hành hai giới của năm vị thành chủ chủ thành nhân giới cùng tộc trưởng yêu giới tự tay ký kết, đi đại bản doanh yêu thú lấy được tinh hồn yêu thú đặt vào trong thôn xóm để bảo chứng thôn xóm tuyệt đối an toàn, sau cùng, chính là xây lên Hóa Yêu Huyết Trì, từ đây người nhân tộc có ý chí kiên định khí lực cường kiện, sẽ có cơ hội vào Hóa Yêu Trì tiếp nhận khảo nghiệm yêu thần, thành công, thì có thể chuyển sinh thành yêu."

Thì ra là thế, đây là quá trình hoàn chỉnh mở ra yêu tộc. Thành lập truyền tống trận, nhận được trao quyền của nhà phát hành, thành lập khu an toàn, thành lập điểm sinh ra. Có hơi khác nhưng vẫn giống như xây thành, thế nhưng không cần hỏi cũng biết tất nhiên sẽ phải gian nan hơn rất nhiều. Không sao, người bên chúng ta tới đây đều là cao thủ đứng đầu của Đông đại lục, nếu như những người chúng ta đây đều làm không được nhiệm vụ này, vậy cũng sẽ không còn người nào khác có thể làm.

"Vấn đề sau cùng, từ nơi này, thế nào có thể đến Phượng Lân Thôn?"

"Xem ra đại nhân chuẩn bị đi Phượng Lân? Nơi đó cách nơi đây thực có chút xa, nếu như đại nhân thực quyết định muốn đi, ta có thể vẽ một bản địa đồ đưa ngài."

"Đa tạ phu nhân."

"Đại nhân chờ."

Cô đi vào trong phòng vẽ địa đồ, ngoài cửa thì lại có một lão đầu xông tới.

"Đến đây đi, tiểu tử, người trong nhà này sẽ nói cho ngươi biết kế tiếp nên làm gì." Ngư lão đầu cười toe toét, lôi kéo tay Diệu Dương thân thiết đến mức tựa như đang dẫn đứa cháu nhỏ của lão vậy. Vào cửa thấy ta ngồi ở trong phòng, hai người đều sửng sốt. Ngư lão đầu hắc hắc cười hai tiếng, có lẽ là đã hiểu ta ở chỗ này làm gì. Diệu Dương lại đầy mặt kinh hỉ:

"Du Nhiên, tôi đang muốn tìm cậu, không nghĩ tới cậu đã tự mình tìm được đầu mối của nhiệm vụ tiếp theo rồi."

Tuy rằng biết rõ biểu tình kia của hắn là làm cho ta xem, nhưng vẫn cảm thấy có chút cao hứng. Rồi lại lập tức nhắc nhở bản thân, đừng bị hắn dắt mũi đi.

"Tôi đã hỏi rõ nhiệm vụ bước tiếp theo. Chờ phu nhân ở đây vẽ xong địa đồ cho tôi, chúng ta sẽ xuất phát."

"Là cần đi đến thôn xóm khác sao? Có địa đồ đương nhiên là tốt nhất."

Tiếng bước chân vang lên từ phía sau, ta xoay người đoạt mở miệng trước:

"Địa đồ phu nhân vẽ xong rồi?"

"Địa đồ ở đây."

"Đa tạ phu nhân."

Lấy địa đồ qua, ta xoay người liền đi. Nói giỡn, nếu như để cho cô tại chỗ toát ra một câu "đại nhân", còn không biết Diệu Dương sẽ nghĩ như thế nào.

Mẫu thân Đồng Đồng nói không sai, chúng ta ra khỏi Hoàng Ki Thôn không đến năm trăm mét, thì có yêu thú xuất hiện. Cách thôn càng xa, yêu thú càng nhiều, cũng càng lợi hại. Chúng ta đi một đường là giết mà qua, cũng nhớ không nổi giết được bao nhiêu nữa, chỉ là khi xuất phát sắc trời còn sớm, hiện tại mặt trời đã bắt đầu lặn xuống Tây. Chúng ta đã xuyên qua phiến đất rừng kín không kẽ hở này gần cả ngày.

"Cẩn thận!"

Ta vung tay bắn một tiễn về phía sau Diệu Dương, một con yêu thú giống như báo thân dài sừng nhọn kêu thảm ngã xuống. Diệu Dương nâng kiếm chém chết đối thủ bên người, ngẩng đầu còn chưa kịp nói lời cảm tạ với ta, đột nhiên sượt qua người ta, kiếm quang thẳng chỉ sườn phải phía sau ta.

Giết chóc vẫn còn tiếp tục, không dứt.

"Tiếp tục giết như vậy, sợ là sáng sớm ngày mai chúng ta cũng vẫn chưa đến được."

Ta nhẹ nhàng vung tay, phiền muộn mà nhìn máu tanh đầy đất. Diệu Dương thu kiếm vào vỏ, nhặt lên một kiện trang bị yêu thú rơi xuống. Xuất phẩm của các yêu thú ở đây ngược lại cũng không tệ, bất quá chúng ta cũng không phải đến để đánh trang bị có được không????

"Đưa địa đồ cho tôi xem xem."

Diệu Dương lấy địa đồ qua, so sánh nghiên cứu địa hình hiện tại một chút, trầm mặc chốc lát nói:

"Theo bản đồ này hẳn là còn cách không xa. Đi bên này."

Diệu Dương cũng không đưa trả ta địa đồ, chỉ một phương hướng rồi dẫn đầu đi. Kỳ quái, đây không phải đường ban nãy chúng ta đã đi qua sao? Vì sao phải vòng trở lại? Một lát sau ta đột nhiên hiểu ra, chẳng lẽ, ban nãy ta dẫn đường sai rồi?

Cúi đầu, trên mặt hơi hơi nóng lên, bệnh mù đường lại tái phát.

"Du Nhiên thực sự rất giống với vị bằng hữu kia của tôi nha."

"A?"

"Còn nhớ mấy lời ngày hôm qua tôi đã nói không? Cậu ấy cũng có tập quán giống như cậu, không quá rành đối với việc nhận đường, ra khỏi cửa đều phải cần người dẫn đi, bằng không dễ lạc đường. Hiện tại tôi đã hiểu vì sao cậu luôn luôn ở cùng Lăng Thiên, chắc hẳn Lăng Thiên đối với việc nhận đường nhất định rất khá đúng không?"

Diệu Dương vừa đi vừa nói chuyện, thoải mái mà nói giỡn, ta lại cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

"Theo tôi biết, hình như rất nhiều người đều không am hiểu nhận rõ phương hướng, cũng không đơn giản chỉ có chúng tôi." (chúng tôi = ảnh + 'Mạc Ly')

"Nói cũng đúng, là tôi lỡ lời."

Diệu Dương thuận miệng nhận lỗi, nhìn địa đồ quẹo qua một con đường nhỏ. Rất nhanh, chúng ta từ trên một đoạn sườn dốc thấy được một thôn xóm dưới dốc.

"Nhìn xem, Phượng Lân Thôn."

Rốt cục cũng tới.

126. Quyển 4 - Chương 55: Tiết 55

Editor: Toujifuu

***

"Đường đến nơi đây thì không còn, hẳn là từ trên dốc đi xuống."

Diệu Dương nghiên cứu xong địa đồ rồi tổng kết. Ta nhô đầu ra nhìn sang đoạn dốc, vách dốc khoảng chừng hơn năm mươi mét cơ hồ là vuông góc xuống, nhưng trong những kẽ nứt nhỏ hẹp trên thể núi thỉnh thoảng có thực vật mọc nhô ra có thể cung cấp mượn lực. Muốn từ nơi đây đi xuống cần phải có kỹ thuật, điểm dừng chân phải được tính toán rất chuẩn.

"Đi thôi, trời sắp tối rồi."

Diệu Dương nhảy về phía trước, giẫm lên vài cành cây mọc ngang ra rơi xuống phía dưới, tay áo tung bay, lên xuống mấy cái đã đi xuống được phân nửa, thực sự là thân thủ tốt. Ta bĩu môi, không cam lòng lạc hậu, cũng thể hội một phen khoái cảm vận động rơi tự do. Bóng cây màu xanh vụt nhanh qua trước mắt, lướt qua bên người, càng không ngừng tìm kiếm điểm dừng chân tiếp theo, thần kinh tập trung cao độ, kiệt lực khống chế mỗi một chuyển ngoặt nhảy vọt của thân thể, trò chơi như vậy ngẫu nhiên chơi cũng thực kích thích.

Cành cây, khe đá, lại đến cành cây! Rất tốt, nhìn chuẩn điểm dừng chân, một bước sau cùng có khối đá. Trong lúc nhún nhún nhảy nhảy ta cư nhiên sinh ra một loại lạc thú, bằng vào thân thủ linh mẫn ta ở trên vách núi thành thạo hạ xuống. Nhưng cổ nhân luôn luôn cảnh cáo chúng ta không thể đắc ý hí hửng, cái gọi là vui quá hóa buồn chính là chuẩn bị cho loại thời điểm này —— Ta toàn tâm muốn học chim bay, ở trên tảng đá đặt chân sau cùng tính lầm, tảng đá buông lỏng rớt xuống đáy dốc. Cân đối của thân thể ta bị phá vỡ, thu thế không được, mắt thấy kế tiếp không phải đụng phải vách dốc thì chính là rớt xuống đáy dốc.

Ta theo bản năng hai tay bảo hộ đầu chuẩn bị nghênh tiếp trùng kích, chỉ cảm thấy cánh tay khẽ căng, hai cánh tay đồng thời bị người bắt lấy, xách lên, dưới lực kéo mạnh ta bình bình ổn ổn đáp xuống mặt đất.

"Cậu không thể cẩn thận một chút sao? Nhảy đến cao hứng, kết quả thiếu chút nữa ngã chết. Mệt cho cậu vẫn là lấy cung tiễn thủ nhanh nhẹn trứ danh, nói ra còn không khiến người ta cười rớt răng hàm."

Phía bên phải vang lên thanh âm quen thuộc, ngữ khí tàn bạo, không phải Lăng Thiên thì còn ai.

Giương mắt đối diện một khuôn mặt đầu mi nhăn đến chết chặt. Con mắt lộ hung quang. Lăng Thiên trừng nhìn ta, gật đầu với Diệu Dương nắm lấy tay trái ta:

"Ban nãy đa tạ. Cái tên ngu ngốc này khẳng định gây không ít phiền phức cho ngài đi, một đường vất vả rồi."

Uy uy. Vì sao không nói ta vất vả? Ta cũng là một đường giết mà tới a, nửa điểm cũng không lười biếng.

"Du Nhiên rất lợi hại. Dọc theo đường đi chúng tôi hợp tác cũng rất vui vẻ."

Diệu Dương buông cánh tay trái ta ra, nhìn chằm chằm Lăng Thiên.

"Chúng tôi là từ Hoàng Ki Thôn đến đây, ở đây chỉ có một mình Lăng Thiên sao?"

"Không, còn có một người. Tên Hùng Bá Thiên Hạ kia cũng tới, lộ mặt một lần. Hiện tại hình như đã không còn ở trong thôn."

"Hắn không ở đây lại tốt, miễn cho chúng ta còn phải phân thêm một phần tinh thần đi đề phòng hắn. Lăng Thiên, sau khi anh tìm tới nơi này đã nhận nhiệm vụ chưa?"

"Nhận rồi, giết yêu thú, xây một cái huyết trì."

"Đó là Hóa Yêu Trì, có thể cho người chuyển hóa thành yêu."

"Cậu hình như hỏi thăm được không ít tin tức a, còn có nội tình gì, nói ra nghe một chút."

Lăng Thiên cùng Diệu Dương đều nhìn ta. Đúng vậy, bọn họ không có thân phận Thần Ngữ Giả. Đại khái không có người tiết lộ cho bọn họ tin tức đường nhỏ.

"Nhiệm vụ huyết trì kỳ thực giống như là thiết lập một điểm sinh ra ở yêu giới, về sau người chơi sau khi đạt được yêu cầu nhất định có thể ở chỗ đó chuyển sinh thành yêu. Tương tự nó còn có bốn nhiệm vụ nữa,

một cái trong đó là mở ra hệ thống giao lưu mà tôi đã làm. Mặt khác còn có các loại tương tự như thiết lập truyền tống trận, điểm an toàn vân vân. Tình hình cụ thể tôi cũng không quá hiểu rõ. Lăng Thiên. Nhiệm vụ của anh có nói rõ cần giết bao nhiêu yêu thú không?"

"Cần thu đủ một trăm loại tinh huyết của các yêu thú không cùng loại, mỗi loại mười phần."

"Vậy anh hiện tại đánh được bao nhiêu rồi?"

"Năm loại. Nghe nói phụ cận nơi đây còn có một loại yêu hầu (khỉ yêu). Kết quả tôi vừa đến thì liền bắt được một con lớn." (XD~~)

Lời nói ám chỉ rõ ràng bị ta tự động xem nhẹ. Không phải là tìm hầu tử sao. Điều này có gì khó.

"Tiểu Bạch, đi. Tìm ra mấy con yêu hầu đó."

Tìm hầu tử đương nhiên phải cho hầu tử đi, đây là biện pháp đơn giản nhất. Chỉ chốc lát sau, một đám sinh vật loại linh trưởng diện mục dữ tợn hình thù kỳ quái đi theo phía sau cái mông Tiểu Bạch lủi đến. Không cần nói lời thừa gì nữa, ba người chúng ta rút kiếm xuất cung lập tức là một vòng càn quét.

"Không có, không có, con này cũng không có."

Ta lật ra từng con yêu hầu kiểm tra, rất đáng tiếc chỉ tìm được một ít trang bị, không có phát hiện tinh huyết.

"Xem ra xác suất rơi ra tinh huyết yêu thú rất thấp. Lăng Thiên, anh là lúc nào nhận được nhiệm vụ?"

"Đêm qua. Vừa vặn có vài tổ yêu thú ban đêm đi ra chạy nhảy, tôi liền thuận tay làm thịt."

Lợi hại, xác suất rơi thấp như thế, anh ta một mình một ngày mà đã thu được năm loại tinh huyết, có lẽ là vẫn luôn giết quái chưa từng dừng. Tay Diệu Dương lật lật yêu thú dừng một chút, đứng thẳng dậy kiến nghị nói:

"Xem ra nhiệm vụ này cũng không phải dễ làm, tôi thấy chúng ta dứt khoát mỗi người phụ trách một phương hướng, tranh thủ lấy tốc độ nhanh nhất kích sát yêu thú thu thập tinh huyết."

Muốn mỗi người một trận sao? Thế nhưng ta cảm thấy phối hợp lẫn nhau hẳn là nhanh hơn chứ, hơn nữa yêu thú ở đây cũng không phải trái hồng mềm, chiếu ứng lẫn nhau không phải tốt hơn sao? Ta vừa định đề xuất ý kiến, chợt thấy hai vị kiếm sĩ đại nhân trừng nhau, một người vui vẻ không sợ hãi một người tự tin tràn đầy, ta dường như lại thấy đốm lửa văng khắp nơi. Đây lại là ý thức đối thủ số mệnh bắt đầu phát tác sao?

"Hy vọng Lăng Thiên huynh ngày hôm nay cũng có thể có thu hoạch."

"Thành chủ Diệu Dương cũng phải nỗ lực mới được."

Hai con "gà chọi" mỗi người một bên chia ra đi, nói cách khác ta chưa từng được chọn, chỉ có thể chọn hướng còn lại.

"Hai người kia nha…"

Thở dài một tiếng, ta bắt đầu đánh giá con đường phía sau.

Gần kề dưới đoạn dốc là một con đường hẹp quanh co, bảy rẽ tám ngoặt trong bụi cỏ dại cao nửa người không biết thông tới đâu.

"Tiểu Bạch, có thể thấy chỗ nào có yêu thú không?"

"Ừm, hình như nơi nào cũng có đi. Bất quá nếu muốn nói nhiều, đi thẳng, đi thẳng có một đàn."

Một đàn a, ta nằm ở sau tảng đá lớn len lén ngóng qua, quả nhiên không hổ là lấy "đàn" làm đơn vị. Thế nhưng giết mấy thứ này hữu dụng sao? Ta không cho rằng một đám kiến có thể tuôn ra cho ta tinh huyết.

"Tiểu Bạch, đây là một đàn theo như lời nhóc sao?"

Tiểu Bạch gãi gãi đầu, chuyển đầu qua không nhìn ta.

"Chủ nhân, có vị đạo của yêu thú."

Tiểu Hắc động động mũi đột nhiên chen vào nói.

"Ở nơi nào?"

Tiểu Hắc thận trọng ngửi ngửi, đầu giương lên, chỉ hướng lùm cây nhỏ bên phải:

"Nơi đó, vị đạo rất nặng, là ác thú."

Ác thú, ta thích. Tâm niệm khẽ động, bên người xuất hiện một cái "Du Nhiên" giống ta như đúc. Phân thân lần đầu tiên 'công diễn', không biết có thể đạt được tiêu chuẩn gì.

Ta cùng phân thân một trái một phải khép vòng vây hướng lùm cây, Tiểu Hắc chở Tiểu Bạch canh giữ ở phía trước.

Ta lẳng lặng tựa ở sau cây nhắm mắt lại. Đây là một loại công dụng khác mới phát hiện được của phân thân, ta cư nhiên có thể đem đường nhìn của chính mình đặt ở trên phân thân, từ góc độ bất đồng quan sát đối thủ. Cảm giác rất mới lạ, tựa như chính mình có hai khối thân thể vậy.

Tổ yêu thú bị ta cùng "Du Nhiên số hai" (Lấy cho đồng chí phân thân cái tên để dễ kêu.) phát hiện này trông có chút giống như con tê tê, đầu nhọn não nhọn trên giáp xác trên người còn có góc cạnh như tảng đá, đôi mắt hẹp dài phát ra ánh sáng đỏ máu, đầu lưỡi phân nhánh như rắn thường thường phun ra ngoài miệng.

Ta lặng lẽ đếm ba tiếng trong lòng, hai đạo tiễn quang từ hai phương hướng bất đồng đồng thời rời dây cung. Mục tiêu là con tê tê ở trung gian, cái đầu của tên nhóc này so với đồng bạn lớn hơn gần một phần ba, rõ ràng là đầu lĩnh trong tộc đàn. Hai nhánh Phong Dực Tiễn mang chút thanh quang lấy tốc độ chớp mắt không kịp đâm vào trong mắt con tê tê lớn. Con tê tê lớn kêu thảm một tiếng, nhóm tê tê nhỏ từ trên mặt đất nhảy dựng lên, chia làm hai bên đuổi tới chỗ ta cùng phân thân.

Ta bật dậy, qua lại giữa cây cùng cây, phía sau một đám yêu thú đuổi theo. Xa xa, nghe thấy trong rừng phía sau bên phải cũng có thanh âm truyền đến, một thân ảnh màu xanh mực lấy tốc độ cơ hồ không phân cao thấp với ta tiến sát qua chỗ ta. Khi lướt qua sát người, trong tay hai chúng ta đồng thời có vài đạo hàn mang bay qua, yêu thú phía sau đối phương chính là bia ngắm tốt nhất.

Có ai hiểu đoạn trên ko? Do ko thể quay đầu đánh quái dí phía sau mình, nếu ko sẽ bị chậm lại tốc độ, 2 ng' dẫn quái lướt qua nhau để có thể đánh quái dí phía sau ng' kia, hỗ trợ nhau mà ko cần phải bị chậm lại.

127. Quyển 4 - Chương 56: Tiết 56

Editor: Toujifuu

***

Chính mình cùng chính mình hợp tác chính là rất sảng, chỉ một ý niệm hai người đồng thời phản ứng, căn bản không tồn tại sai lầm. Hai mươi phút thời gian triệu hoán phân thân, chúng ta chỉ dùng mười phút đã đem mấy con tê tê nhỏ diệt sạch sẽ, còn lại mười phút thì dùng để đối phó con tê tê đầu lĩnh bị thương kia, đương nhiên đủ thời gian.

Kiểm kê sau trận chiến, một tổ tê tê này cho ta hai phần tinh huyết, coi như là khởi đầu tốt đẹp.

"Tiểu Hắc, Tiểu Bạch, tìm xem phụ cận nơi đây hẳn là còn có loại tê tê này, chúng ta đánh nó đi."

"Chủ nhân, Số Hai không còn, anh chuẩn bị một mình đối phó một tổ sao?"

"Không sao, không còn Số Hai, anh còn có biện pháp khác. Bảo bối áp đáy hòm của chủ nhân nhóc còn chưa có xuất hiện nha, nhóc cái tên tiểu bất điểm này lo lắng cái gì, còn không mau đi."

Cười mắng Tiểu Bạch một câu, hầu tử này quỷ linh tinh quái, bây giờ còn học biết phân tích tình hình địch ta, thực nói không chừng ngày nào đó nó sẽ tu thành chính quả, lăn lộn giống lão tổ tông họ Tôn của nó kia nha.

Bắt đầu từ lúc này, nhóm yêu thú trên núi này có thể xem như là gặp tai ương, toàn bộ biến thành trang bị cùng tài liệu trong bao của ta, ngoài ra còn có vài phần tinh huyết. Khó có được thực lực yêu thú ở đây tương đương với ta, lại không ai đến đoạt quái, thật sự là một địa phương tốt để thử thân thủ mà. Thừa dịp bên người không có người ngoài, ta đem hết các chiêu thức có thể lấy ra trên người sử dụng ra, giết đến mức phải nói là say sưa lâm ly.

Phập —— Thanh âm tiễn sắt đâm vào trong thịt, nương theo một tiếng kêu rống sau cùng, con thú sau cùng có thể thấy được trong tầm mắt bị ta phóng ngã trên mặt đất.

"Thực sự là thống khoái!"

"Chủ nhân thật lợi hại, càng ngày càng có phong thái của Lăng Thiên đại nhân rồi."

Tiểu Bạch nói thầm, thành thành thật thật chạy đi hoàn thành nhiệm vụ thu thập chiến lợi phẩm.

"Tiểu Bạch, có không?"

"Vâng, chủ nhân. Có, tinh huyết của ngài."

"Không phải là tinh huyết của anh, mà là tinh huyết của yêu thú. Hửm?"

"Vâng vâng vâng. Tinh huyết của yêu thú. Ngài thu lại đi."

Tiểu Bạch ra vẻ chân chó. (= 'nịnh bợ')

Ta tính toán một chút những thứ trong vòng tay, ngoại trừ thu hoạch thượng vàng hạ cám chiếm hơn phân nửa không gian. Tinh huyết chỉ lấy đủ mười phần của hai loại yêu thú, mặt khác còn có mấy loại rải rác bất đồng. So sánh tương đối, nhánh tiễn nguyên bản tràn đầy đã rút đi không ít, ta không thể không lo lắng phải đi đâu để bổ sung nhánh tiễn —— Ở Hoàng Ki Thôn ta chưa thấy qua có cửa hàng bán vật phẩm.

"Đổi địa phương đi, ở đây bị anh tẩy trừ một lần cần phải sinh ra quái mới. Sợ là cần không ít thời gian. Tiểu Bạch, đi bên nào?"

Tiểu Bạch nhìn quanh một phen, khẽ nhấc móng vuốt:

"Bên kia."

Đó là một đỉnh núi khác, đồng dạng cây rừng um tùm. Cành lá trong đất rừng thanh lãnh chặn trời chắn nắng, cho ta có chút cảm giác như lại về tới rừng rậm tinh linh. Bước đi trên tầng lá rụng dày dưới chân mềm mềm mại mại, người không quen sẽ có cảm giác không chỗ dụng lực. Tiểu Hắc chở ta bay vọt ở trong rừng, chúng ta một đường đi dạo một đường săn giết, lại có không ít yêu thú cống hiến ra bảo tàng của bản thân.

"Tiểu Hắc!"

Tiểu Hắc bỗng nhiên dừng lại, từ chạy băng băng đến bất động bất quá chỉ trong nháy mắt. Ta từ trên người nó nhảy lên. Nhảy vài cái đến trên cây. Từ chỗ cao nhìn ra xa, chỗ thấp phía trước đang có một người đi qua.

"Hùng Bá Thiên Hạ? Hắn thế nào chạy đến nơi đây."

Nhớ tới lời Lăng Thiên nói hắn chỉ ở trong thôn lộ mặt một lần, rồi không biết tung tích. Nguyên lai là chạy tới chỗ này. Nhìn bộ dáng lén lút của hắn, khẳng định không có chuyện gì tốt. Thế nhưng đây là ở yêu giới. Đối với chúng ta mà nói hết thảy của hết thảy nơi đây đều là không biết. Chẳng lẽ hắn còn có thể mưu đồ cái gì?

Nghĩ nghĩ, thôi đi. Cái tên này làm gì hình như không có bao nhiêu quan hệ với ta. Cho dù đối phó hắn, cũng nên là chuyện của Đông Long Diệu Dương bọn họ, chỉ cần hắn không phá nhiệm vụ của chúng ta, thì không cần ta ở chỗ này xuất tay chân.

Hùng Bá Thiên Hạ rất nhanh rời khỏi đường nhìn của ta, từ đầu tới đuôi hắn đều không hề phát hiện ra ta ở chỗ này nhìn hắn. Ta cũng có ý không muốn chạm mặt với hắn, chọn một hướng khác tiếp tục giết quái.

Trận hoạt động giết quái đánh tinh huyết này duy trì liên tục năm ngày. Trong khoảng thời gian đó ta cùng Lăng Thiên Diệu Dương chạm mặt ba lần, tinh huyết mọi người đạt được kém nhau không nhiều. Ở thời điểm ngày thứ ba, hệ thống thông báo Ám Dạ cùng Thu Thủy Trường Thiên cùng nhau hoàn thành lấy được công văn thông hành của thành chủ chủ thành cùng tộc trưởng năm đại yêu tộc kí tên, ngày thứ tư dưới sự phối hợp của Vô Ảnh cùng Kinh Cức, tinh hồn yêu thú cũng lấy được nơi tay. Hiện tại trong tay ba người chúng ta rốt cục cũng tập hợp đủ một trăm loại tinh huyết yêu thú, dưới sự chỉ dẫn của Lăng Thiên tìm được tộc trưởng Phượng Lân Thôn.

Trên đầu vị tộc trưởng này mọc hai nhánh sừng hươu nho nhỏ, da mịn thịt non, một đôi mắt hạnh ngập nước, như là một thiếu niên mười hai mười ba tuổi, nhưng khi nói chuyện lại ra vẻ già cỗi.

"Các vị rốt cục cũng thu đủ tinh huyết, không tồi không tồi, tuổi trẻ tài cao a."

Bị một tiểu hài tử nói như vậy, cảm giác thực sự không tốt lắm. Bất quá nghĩ đến tiểu tử này thoạt nhìn lộ ra dạng thiếu niên, thực tế lại là lão yêu quái không biết bao nhiêu tuổi, tâm lý cũng tốt hơn nhiều. Hắn vừa nhìn thấy ta ánh mắt liền sáng ngời, vừa định mở miệng lại bị ta đoạt lời. Sau đó hắn lập tức liền hiểu rõ ý tứ của ta, tốt xấu gì cũng không đem câu "đại nhân" kia kêu ra khỏi miệng.

"Những tinh huyết này phải dùng như thế nào?"

Lăng Thiên cầm hết thảy tinh huyết trong tay, nhiệm vụ do anh ta nhận tự nhiên cũng nên do anh ta đi giao.

"Aiz, nói đến cùng yêu thú vốn cũng là một mạch đồng nguyên của yêu tộc ta, đáng tiếc trên đường tu luyện xảy ra sai lầm, mới dẫn đến bộ dáng hiện tại. Chậc chậc, thực sự là đáng tiếc."

Sau lưng cho một cái bạch nhãn, tiểu tử này thực sự là không dứt khoát. Rõ ràng là thứ bọn họ nghìn trông vạn mong muốn xây nên, hiện tại mắt thấy tới tay, còn làm ra vẻ nửa ngày.

"Được rồi, cầm những tinh huyết này, các ngươi đi theo ta."

Tiểu tử sừng hươu vẫy tay để cho chúng ta đi theo. Xuyên qua toàn bộ Phượng Lân Thôn, vòng qua một bãi đá nhỏ, rừng trúc xanh biếc ánh đầy tầm mắt. Sừng hươu đứng ở trước rừng trúc yên lặng không nói gì, thần tình nghiêm túc trang trọng, một lúc lâu sau mới nói:

"Ở đây, là nơi có Hóa Yêu Trì của yêu giới trước đây. Khi đó phàm là yêu vật tu luyện thành công hoặc là nhân tộc tâm chí kiên định, đều có thể tiến vào Hóa Yêu Trì tiếp thu khảo nghiệm, yêu tộc ta cũng bởi vậy mà trường thịnh không suy. Thế nhưng về sau… Thôi đi, không nói nữa. Các ngươi nhớ kỹ, địa điểm cũ của Hóa Yêu Trì ở chỗ sâu nhất của Bích Hải (biển xanh ngọc bích, tên của rừng trúc chứ ko phải là biển thật đâu nha), các ngươi chỉ có đến nơi đó, mới có thể trùng kiến Hóa Yêu Trì. Bất quá, Bích Hải này cũng không phải dễ qua, hy vọng các ngươi có thể thuận lợi đến, ta sẽ ở đó chờ các ngươi. Bất quá đối với các ngươi mà nói, quan ải ở đây muốn qua nhẹ nhàng cũng không phải là không thể được."

Nói xong, sừng hươu nhìn chăm chú ta một cái, thần bí mà cười cười, tiến thêm một bước vào trong rừng trúc, cả người như một cái bóng tan ra, biến mất không còn.

Ta thấy nhưng không thể trách, nhiệm vụ này chính là như thế, không kêu ngươi qua một cửa lại một cửa đem ngươi đùa chơi đến chết là sẽ không cho ngươi trái cây sau cùng ăn.

"Ha ha, xem ra lại có chuyện thú vị phải làm. Thật không hổ là nhiệm vụ hệ thống loại lớn."

Diệu Dương khó có được mà mang chút đùa cợt nói giỡn một câu, có lẽ hắn đối với mấy trò đa dạng tầng tầng lớp lớp này cũng phiền chết đi được.

"Cho dù như vậy chúng ta cũng phải vào. Còn dài dòng cái gì, dù sao tiểu tử kia không phải đã nói, chỉ cần đủ bản lĩnh, là có thể đến được. Du Nhiên, đi thôi."

Lăng Thiên nhấc chân liền đi vào bên trong, coi hiểm địa như đường lớn bằng phẳng. Diệu Dương nhướng mày cười, cùng anh ta đồng thời bước vào. Hai bóng lưng cũng đồng thời biến mất trong một mạt xanh sẫm của rừng trúc. Lắc đầu, ngoại trừ lắc đầu vẫn là lắc đầu. Ta còn có thể nói gì? Gặp phải hai cái tên như thế, đành phải than thở bản thân mệnh khổ. Cạm bẫy rõ ràng như thế, khó có được người ta đều đã có lòng tốt nhắc nhở, còn muốn xông vào, chẳng lẽ đây chính là đức tính chung của nhân sĩ cảnh giới bọn họ? Xem đi, nếu như ta không ra tay, ảo cảnh này có thể đủ cho bọn họ uống một hũ. Có lẽ sau cùng cũng có thể đi ra ngoài, nhưng không biết phải tốn bao nhiêu thời gian.

"Tiểu Hắc, chúng ta cũng đi đi. Tiểu Bích, trông cậy vào nhóc rồi."

"Vâng, chủ nhân."

128. Quyển 4 - Chương 57: Tiết 57

Editor: Toujifuu

***

Trong rừng trúc rõ ràng không giống với ngoại giới. Thanh lãnh u tĩnh, tựa như chỉ sai lệch một bước là thành một thế giới khác.

Trúc ảnh trọng trọng xây đắp ở trước mắt, một tầng chồng một tầng, vô biên vô tích. Màu xanh đậm, nhạt hợp thành đại dương mênh mông, khó trách địa phương này kêu là Bích Hải.

"Tiểu Bích, có thể đem ảo cảnh tản đi không?"

"Không thể hoàn toàn tản hết, thế nhưng đi ra ngoài thì không có vấn đề. Chủ nhân còn có thể thông qua em nhận rõ sự vật trong phạm vi cự ly mười thước."

"Vậy tốt. Vậy hai cái tên phiền phức vào trước kia ở nơi nào?"

"Phía trước bên trái hai mươi bước có một người, phía trước bên phải hai mươi lăm bước có một người."

Phía trước bên trái hai mươi bước, ta lặng lẽ đếm bước đi qua, rất nhanh thấy Lăng Thiên ở giữa hai cây trúc thô làm dạng cẩn cẩn dực dực, sờ soạng đi về phía trước. Động tác thoạt nhìn rất buồn cười, nhưng cũng đã chứng minh sự thực anh ta rơi vào ảo cảnh. Đi lên trước một phen kéo tay anh ta, Lăng Thiên mạnh tránh ra:

"Ai?"

"Là tôi." Vừa nhìn thấy động tác anh ta ý đồ rút kiếm, ta vội vã lên tiếng, để tránh khỏi làm quỷ chết oan dưới kiếm anh ta. (Lại nói, cho dù người này một kiếm chém ta, hơn phân nửa cũng là không có áy náy gì, ngược lại sẽ mắng ta không động não.)

"Du Nhiên? Cậu…"

Lăng Thiên mạnh quay đầu lại, có lẽ là bởi vì chỉ nghe thấy thanh âm lại nhìn không thấy người, lắp bắp kinh hãi.

"Tôi có Tiểu Bích, nó có thể nhìn thấu ảo cảnh. Anh đừng động, tôi mang anh đi ra ngoài."

Lăng Thiên ngoan ngoãn mà mặc ta cầm lấy tay anh ta đi tới. Đi hai bước, ta liếc nhìn bên tay phải một cái, người kia hiện tại hẳn là vẫn còn trong mê man đi. Nếu như mặc kệ hắn, hình như không phải quá trượng nghĩa, dù sao chúng ta là cùng nhau đến.

"Tiểu Bích, còn có một người ở đâu?"

“Tay phải đi thẳng, ba mươi bước. Lại đi về phía trước mười lăm bước.”

Chiếu theo gợi ý của Tiểu Bích đi qua, Diệu Dương quả nhiên cũng làm động tác không khác biệt bao nhiêu với Lăng Thiên ban nãy, cẩn cẩn dực dực mà thử thăm dò. Bất quá thoạt nhìn so với Lăng Thiên tốt hơn một chút. Hắn tựa hồ có thể mơ hồ cảm giác được biến hóa xung quanh, chí ít phương vị đi không có sai. Hơn nữa ta đi đến phía sau hắn ba bước hắn liền cả người căng thẳng lên. Ta nghĩ, đây khoảng chừng chính là chênh lệch đẳng cấp đi.

“Diệu Dương, là tôi.”

“Du Nhiên? Cậu thế nào tìm được tôi?”

Nhìn ra được Diệu Dương đối với việc thanh âm của ta đột nhiên xuất hiện cũng phi thường nghi hoặc, hắn tuyệt không có thả lỏng, trái lại càng thêm phòng bị.

“Chúng ta hiện tại ở trong một mảnh ảo cảnh. Anh hẳn là cảm giác được. Tôi có một vật có thể nhìn thấu ảo cảnh, anh muốn theo chúng tôi cùng đi không?”

“’Chúng tôi’?”

“Còn có tôi.”

Thanh âm Lăng Thiên nặng nề. Anh ta đại khái là không quá thống khoái đối với hành vi của ta, lật tay bắt lấy ngón tay của ta hung hăng ngắt một cái. Cái tên lòng dạ hẹp hòi này, thế nhưng ta hiện tại trừng anh ta anh ta cũng nhìn không thấy, ta lại không thể thực sự quăng anh ta lại mặc kệ, đành phải nhịn.

“Là Lăng Thiên a… Vậy phiền phức Du Nhiên rồi.”

Diệu Dương hướng về phương hướng của ta vươn tay, ta nắm lấy, một tay một người, tựa như dắt tiểu bằng hữu mà dắt đi hướng trung gian rừng trúc. (Bảo mẫu vs 2 đứa nít ranh XD

~)

Hai vị đại gia đều rất phối hợp. Một đường không có loạn nói loạn động, đột nhiên tựa như có ăn ý vậy. Bất quá cũng đúng, tại loại địa phương ngẩng đầu không thấy trời cúi đầu không thấy đất này, bọn họ đều nhìn không thấy đối phương, muốn đấu sợ là cũng đấu không nổi.

Hết thảy đều tiến hành trong trầm mặc. Ta trái lại có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

“Chủ nhân. Quẹo trái mười lăm bước, về phía trước mười bước. Liền tới.”

Lặng lẽ đếm mấy bước, thời điểm đi đến nơi, trước mắt đột ngột rộng mở lên.

Sâu bên trong rừng trúc có một đầm hồ xanh, phiếm tiếng nước ào ào, bên cạnh ao có dựng một bia đá, trên viết ba chữ yêu văn cực đại “Hóa Yêu Trì”. Thềm đá từ dưới chân chúng ta kéo dài vào trong nước ao, một bức cảnh tượng thanh u tao nhã —— Ta rất muốn nói như vậy, thế nhưng trên thực tế nói địa phương này là vũng bùn cũng coi như là đề cao nó, nó căn bản ngay cả mép chữ “Trì” (hồ) cũng không giống một chút. Một cái hố trống rỗng phạm vi mười thước, bên trong một tia hơi nước cũng không có, chỉ có những đường văn nhè nhẹ màu đỏ đen cũ kĩ phân bố đầy đáy hố. Kỳ quái là nó không mọc cỏ dại, chỉ là tích bụi khắp nơi trên đất.

Hươu yêu đứng ở bên hố đầy mặt là thần sắc hoài niệm, nghe thấy chúng ta xông ra ảo cảnh, than nhẹ một tiếng, quay đầu lại nói:

“Các ngươi quả nhiên đi ra rất nhanh. Kỳ thực… A, thôi đi, đối với các ngươi mà nói cũng không tính là gì. Lấy ra tinh huyết đi, ta dạy cho các ngươi dùng như thế nào.”

Nghe ngữ khí của hắn, ta không khỏi suy đoán có phải không nên mang hai người kia đi ra hay không. Có lẽ để cho chính bọn họ xông ra, có thể có được chỗ tốt gì đó cũng nói không chừng.

“Du Nhiên, đừng nghĩ nữa. Chúng ta hiện tại trọng yếu chính là thời gian.”

Lăng Thiên thực sự là con sâu trong bụng ta, vừa thấy biểu tình ta đã biết ta đang suy nghĩ cái gì. Diệu Dương nghe thấy đối thoại của chúng ta, quay đầu lại cổ quái mà quét nhìn chúng ta một cái, nói:

“Bắt chặt thời gian đi, có thể càng nhanh kết thúc nhiệm vụ càng tốt.”

Ta buông tay ra, đi đến bên hố đá.

“Đem hết thảy tinh huyết chia làm năm phần, phân biệt đổ vào trong năm cái lỗ hổng kia.”

Tập trung nhìn vào, bên hố quả nhiên có năm cái lỗ nhỏ, chạm khắc thành năm cái đầu hình thù kỳ quái, giương lớn miệng.

Chúng ta đem tinh huyết yêu thú phân biệt đổ vào, nguyên lai những cái đầu này đều liên thông với đường văn màu đỏ trong hố, mỗi khi đổ một phần, đường văn màu đỏ liền sáng lên một đường. Thời điểm một phần sau cùng đổ vào, đường văn đáy hố được cải biến hết màu sắc u trầm ban nãy, toàn bộ rực rỡ lên.

“Được rồi, hiện tại đến chúng ta. Các ngươi ai tới đại biểu nhân tộc?”

“Lăng Thiên đi đi. Đây hơn phân nửa là chuyện tốt, vốn chính là nhiệm vụ anh nhận, tự nhiên nên là anh đến.”

Diệu Dương nói như vậy, Lăng Thiên liền không nói hai lời đứng đến bên cạnh ao. Hươu lão đầu nhìn chăm chú vào ta, gật đầu:

“Cũng có thể. Ta đây liền đại biểu yêu tộc.”

Ta thấy lão luôn ngắm ta, muốn nói lại thôi. Trong lòng khẽ động, tiến lên một bước:

“Máu của tôi cũng có thể thêm vào được chứ?”

Ánh mắt của hươu yêu sáng lên:

“Đương nhiên có thể, cái này cũng không hạn chế nhiều.”

Ta biết mà, xem ra máu của Thần Ngữ Giả ta cũng không giống thường nhân đi, hươu yêu mới có thể cao hứng như thế. Máu của ba người chúng ta đều tích vào, ba giọt máu đỏ sau khi tiến vào ngay cả cái bọt bong bóng cũng không hề bốc lên, căn bản là nhìn không thấy. Thất vọng, ta còn tưởng rằng sẽ có hiệu quả đặc biệt gì, kết quả bất quá chỉ là tốc độ đường văn đỏ phát sáng nhanh hơn một chút.

Lại đứng một hồi, Tiểu Bạch bám vào bên tai ta nói:

“Chủ nhân, dưới đất có thanh âm.”

Ta lắng nghe, quả nhiên là tiếng nước, còn càng lúc càng lớn. Rất nhanh, Diệu Dương cùng Lăng Thiên cũng nghe thấy, chúng ta nhìn chằm chằm hố đá.

Đáy hố đỏ thành một mảnh, vốn cho dù là trăm phần tinh huyết, cũng không có khả năng ánh ra một tảng lớn đỏ máu như thế. Chúng nó chỉ là một phần dẫn dạo, huyết trì chân chính, ta nghĩ đang trướng lên từ dưới đất.

Không ngoài dự đoán, không bao lâu sau, chỗ miệng ra đã không còn đổ máu, máu trong huyết trì lại càng lên càng cao, hình như thực sự có cái gì đó đang càng không ngừng rót vào bên trong. Nhìn lâu, mới phát hiện những dịch đỏ càng ngày càng nhiều kia là từ dưới nền đất toát ra, ánh sáng của đường văn đỏ biến thành nước, lại trướng đầy huyết trì.

Trong không khí phiếm một cỗ hương ngọt, hoàn toàn không giống như là vị tanh của máu bình thường. Hươu yêu kích động mà nhìn chằm chằm huyết trì không hề nhúc nhích. Thẳng đến khi dịch đỏ trong huyết trì ổn định xuống không lên cao nữa, hươu yêu mới đưa tay thử thử, kích động toàn thân đều run lên, liên thanh nói:

“Là Hóa Yêu Trì, thật là Hóa Yêu Trì. Không nghĩ tới vạn năm sau, còn có thể tái kiến phong thái của Hóa Yêu Trì. Yêu tộc được cứu rồi, được cứu rồi!”

129. Quyển 4 - Chương 58: Tiết 58

Editor: Toujifuu

***

Hóa Yêu Trì yên bình trở lại như là một khối hồng ngọc không tỳ vết, lóng lánh trong sáng yên bình không gợn sóng, được thúy trúc xung quanh làm nền, hồng yêu lục nhiêu, tương ánh thành thú. (Đỏ yêu mị, xanh phong phú, tôn nhau lên rực rỡ.)

Nước ao đỏ trong suốt thoạt nhìn đặc biệt mê người, ta ngồi xổm bên cạnh ao, không tự giác mà đưa tay muốn kiểm tra, đầu ngón tay còn chưa đụng tới mặt nước, một đạo kình phong từ phía bên phải đánh tới. Như thiểm điện thu tay lại đồng thời nhảy về phía sau, khi đáp xuống đất Phong Lê tên đã lên dây chỉ về phía cái tên xa xa đánh lén ta.

"Ngươi làm gì?"

Vừa định quát hỏi, bên người có người so với ta còn nhanh hơn, hai thanh trường kiếm đồng thời ra khỏi vỏ bên trái phải ta, chỉ hướng hươu yêu. Lăng Thiên trợn mắt nhìn, hô to một tiếng với hươu yêu. Mắt thấy anh ta chuẩn bị xông lên, Diệu Dương giơ ngang kiếm ngăn lại:

"Hươu tộc trưởng sẽ không là người bắn tên không đích, nghe một chút lý do của hắn thế nào?"

Diệu Dương nháy mắt với ta, ý tứ của hắn ta hiểu rõ, là muốn để cho ta ngăn cản con bạo long đang trong cơn giận dữ này.

"Lăng Thiên, đừng nóng vội."

Chỉ là nhiệm vụ mà nói, hiện tại chúng ta còn cần bắt tay từ chỗ hươu yêu, đích xác không phải thời điểm trở mặt với hắn. Lăng Thiên tự nhiên cũng hiểu rõ đạo lý này, hừ lạnh một tiếng, căm giận mà dừng thế kiếm.

"Ai nha, các vị không cần giương cung bạt kiếm như vậy, ta cũng là một phen ý tốt. Nước của Hóa Yêu Trì không thể tùy tiện sờ như vậy, chỉ có người đạt được yêu cầu mới có thể xuống hồ tiếp nhận khảo nghiệm. Người khác nếu như tùy ý sờ nó, thì tựa như bị trúng kịch độc phệ cốt, người nhẹ thì mất nửa cái mạng, người nặng thì một lần nữa vào luân hồi. Ta cũng là sợ vị này... không biết lợi hại bị ngộ thương, mới vội vã xuất thủ. Thất lễ rồi, xin lỗi."

Nguyên lai người ta cũng là có ý tốt.

"Là lỗi của tôi, không biết nặng nhẹ liền tùy tiện đưa tay, xin hươu tộc trưởng thứ lỗi. Kế tiếp chúng ta nên làm gì đây?"

"Ừm, Hóa Yêu Trì làm đến một bước này. Xem như là đã hoàn thành hơn phân nửa. Chỉ kém một bước sau cùng là có thể hoàn toàn thành hình. Chỉ là, một bước này mới là then chốt, nếu như các ngươi không qua được. Phải bắt đầu hết thảy lại từ đầu. Các ngươi chuẩn bị xong chưa?"

Thực sự là lôi thôi dài dòng, chúng ta ngay cả cần chuẩn bị cái gì cũng còn chưa biết nha. Nhìn biểu tình của hươu yêu. Rõ ràng là vẫn duy trì thái độ hoài nghi, chẳng lẽ thực sự khó như vậy? Thực lực ba người chúng ta đều là đứng đầu đương thời, như vậy mà hắn vẫn cho rằng chúng ta hoàn thành không được sao?

Chúng ta mỗi người mở ra bảng trạng thái của chính mình, điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất.

"Chúng tôi đã chuẩn bị tốt, tộc trưởng đại nhân xin nói đi."

"Các ngươi cảm thấy tốt là được rồi. Hóa Yêu Trì sở dĩ xưng là hóa yêu. Chính là bởi vì từ trong hồ này có thể hóa ra yêu quái. Mà một cái hồ chưa từng hóa ra yêu quái, vô luận nó có điều kiện tốt cỡ nào, cũng không thể xưng là Hóa Yêu Trì. Vì vậy, một bước sau cùng xây nên Hóa Yêu Trì này, chính là hóa ra một yêu tộc tại trong ao này. Chờ đến khi nơi đây chân chính có yêu tộc xuất thế, hồ này mới có thể xem như là Hóa Yêu Trì thực sự."

Có đạo lý, bất quá nhất thời nửa khắc kêu chúng ta đi đâu tìm một tên có thể lập tức hóa thành yêu tộc? Không phải nói người tu luyện hiện tại của yêu giới có thể đạt được cảnh giới hóa yêu cơ hồ là tuyệt tích sao?

"Hươu tộc trưởng, xin hỏi chúng tôi phải đi đâu tìm người lập tức có thể vào Hóa Yêu Trì đây?"

Hươu yêu nhìn quét một vòng trên người ba chúng ta, quái quái mà cười hai tiếng:

"Các ngươi không phải có sẵn người rồi sao?"

Sẽ không phải là ta đấy chứ? Ta kinh hách nhảy dựng. Cái gọi là Thần Ngữ Giả không phải nên là nhân tộc sao? Chẳng lẽ cũng có thể cho yêu tộc đảm đương?

"Không phải chỉ ngươi, cũng không phải ngươi."

Hươu yêu lướt qua ta cùng Lăng Thiên, nhìn chăm chú vào Diệu Dương:

"Ở nơi đây. Cũng chỉ có ngươi miễn cưỡng đạt được trình độ tiến vào Hóa Yêu Trì. Thế nào, muốn vào thử không?"

Vì sao là Diệu Dương? Hắn có cái gì bất đồng với chúng ta sao? Trong đầu ta mạnh toát ra một ý nghĩ. Chẳng lẽ…

"Nhiệm vụ trăm cấp!"

Ba người trăm miệng một lời, đều nghĩ giống nhau. Diệu Dương khó có được không chút nào che giấu mà biểu lộ ra thần sắc kích động, liên thanh nói:

"Nguyên lai là như vậy. Khó trách chúng tôi không ai có thể đột phá đại quan ải trăm cấp, đã sớm nên nghĩ đến, là bởi vì chưa đủ điều kiện, bởi vì quan ải thăng cấp trăm cấp căn bản là không ở nhân giới!"

Thấy hắn như vậy, nói thật ta cũng rất cao hứng cho hắn. Tuy rằng quan hệ giữa chúng ta sớm đã không thể trở lại như trước, nhưng ta thủy chung vẫn cho rằng hắn là nhân vật trời sinh nên được vô số chú mục.

"Xem ra chỉ cần thành chủ Diệu Dương thành công hóa thành yêu tộc, không chỉ có thể hoàn thành nhiệm vụ mở ra chủng tộc của chúng ta, còn có thể trở thành người chơi đầu tiên thăng lên trăm cấp, thực sự là chúc mừng."

"Lúc này đây, danh thanh của Đông Long sẽ thực sự như mặt trời ban trưa." Lăng Thiên không văn vẻ không ngữ điệu, Diệu Dương cười với anh ta:

"Nhận cát ngôn của anh. Hươu tộc trưởng, xin hỏi tôi cần làm chuẩn bị gì?"

"Chỉ cần ngươi cảm thấy trạng thái của chính mình tốt, tùy thời đều có thể đi xuống. Bất quá ngươi phải nhớ kỹ, vừa đi xuống, liền không ai có thể giúp được ngươi, tới bên trong, chỉ có một mình ngươi phấn đấu. Thành, chính là tiến thêm một bước lớn, bại, ngươi không chỉ bị đánh quay về nguyên hình, hơn nữa còn phải trả giá không nhỏ. Nghĩ xong rồi, thì tự mình nhảy xuống đi."

"Như vậy, ta liền đi."

Diệu Dương nắm thật chặt trường kiếm trong tay, chuẩn bị xuống nước.

"Này, ngươi thật không ngẫm lại thêm nữa? Cái này không phải chuyện giỡn."

Hươu yêu có chút kinh ngạc.

"Có cái gì phải nghĩ, dù sao vô luận như thế nào tôi cũng phải đi xuống. Hơn nữa, nếu như tôi cũng không thể thông qua khảo nghiệm này, có lẽ trong trò chơi này cũng sẽ không có bao nhiêu người có thể qua được. Vậy yêu tộc các ngài thế nào phục hưng được đây?"

Sự kiêu ngạo cùng tự tin của Diệu Dương, ở giờ khắc này hiển lộ không thể nghi ngờ.

Tiếng nước nhẹ vang, bóng dáng Diệu Dương biến mất ngay tại trong dịch đỏ có thể thấy đáy của cái hồ kia. Gợn sóng lan tỏa chậm rãi quy về yên bình, vẫn là một khối hồng ngọc lấp lánh, nửa điểm cũng nhìn không ra vừa rồi nó đem một người nuốt vào đến ngay cả cái bóng cũng nhìn không thấy.

“Cậu nói hắn ta sẽ thành công không?”

Lăng Thiên nhẹ giọng hỏi. Ta không chút nghĩ ngợi đáp:

“Nhất định sẽ.”

“Cậu đối với hắn ta rất có lòng tin a. Bất quá cũng đúng, người như hắn, vốn là không phải vật trong ao, chỉ cần có một cơ hội, luôn luôn có thể tâm tưởng sự thành (chỉ cần trong lòng muốn thì chuyện sẽ thành). Tuy rằng tôi không thích hắn, nhưng vẫn là không thể phủ nhận điểm này.”

“Các anh nha, có cần phải như vậy không? Chờ làm xong nhiệm vụ này, giữa chúng ta với hắn và Đông Long trên cơ bản sẽ không còn quan hệ gì.”

“Hắn là một đối thủ rất hiếm thấy.”

“Hừ, được rồi được rồi, dù sao loại tiểu thị dân bình thường như tôi đây, là không cách nào lý giải ý nghĩ của những cao nhân các anh. Tôi hiện tại chỉ hy vọng hắn có thể thuận lợi đi ra, để tránh khỏi nỗ lực của tôi uổng phí. Đối với phần thưởng cuối cùng của nhiệm vụ này tôi đã chờ mong rất lâu rồi.”

Thời gian chờ đợi là giày vò người nhất, đặc biệt là khi nhìn thấy trái cây sau cùng lập tức sẽ vào tay. Bắt đầu ta còn có thể ngồi được, tới về sau thì không kiên nhẫn nổi nữa, đi tới đi lui ở bên Hóa Yêu Trì. Trái lại Lăng Thiên cư nhiên kiên trì hiếm thấy, nhàn nhã mà tựa trên bụi trúc, nghĩ cái gì đó.

“Mấy cây cỏ đó mọc tốt như vậy cũng không dễ dàng, cậu sắp giẫm bẹp hết bọn chúng rồi. Không nên sốt ruột.”

“Tôi không sốt ruột.”

Tức giận mà trả lời. Không sốt ruột? Có thể không sốt ruột sao? Hiện tại đều đã qua mấy giờ rồi đó!

“Chủ nhân, có động tĩnh.”

Tiểu Bạch kéo tóc ta. Ta cùng Lăng Thiên vội vàng chạy đến bên cạnh ao, chỉ thấy từ địa phương trung tâm sùng sục sùng sục bốc lên bong bóng.

“Xem, đi ra rồi.”

Ngữ khí của Lăng Thiên cũng có chút hưng phấn. Bóng người thon dài ở trong ao chậm rãi trồi lên. Rào —— Diệu Dương trồi lên mặt nước, hất qua một đầu tóc ẩm ướt, trên mặt là nụ cười chí đắc ý mãn. Không cần hỏi, chúng ta cũng biết kết quả.

“Chúc mừng, người chơi yêu tộc đầu tiên.”

“Cảm tạ, Du Nhiên.”

“Có cảm giác gì?”

Lăng Thiên rất là hiếu kỳ. Diệu Dương nghĩ nghĩ, cười nói:

“Cảm giác rất tốt.”

130. Quyển 4 - Chương 59: Tiết 59

Editor: Toujifuu

***

“Hệ thống thông cáo, người chơi đại lục phương đông Diệu Dương, thông qua không ngừng nỗ lực,vào ngày 16 tháng xuân năm 507 lịch Thế Giới xông phá quan ải, thành công tấn cấp, trở thành người chơi trăm cấp đứng đầu đại lục phương đông, nhân đây thông cáo. Lịch sử trò chơi sẽ bởi vậy mà mở ra một tờ hoàn toàn mới, thay đổi bất ngờ, quần anh hội tụ, thời đại quần hùng cùng khởi sắp tới (khởi của khởi dậy, lên…).”

Quần hùng cùng khởi, từ ngữ có lực hấp dẫn cỡ nào a, ta có thể dự kiến được ngày sau trong trò chơi, phân tranh giữa các thế lực sẽ càng thêm kịch liệt, cục diện cũng tất nhiên sẽ càng thêm phức tạp.

"Hiện ở bên ngoài sợ là đã loạn thành một đoàn rồi."

Ta có chút lo lắng sau khi chúng ta đi ra ngoài phải đối mặt tình hình thế nào. Lăng Thiên không chút nào để ý mà phất phất tay:

"Loạn thì loạn đi, dù sao hiện tại cũng đủ loạn. Không phải nói nước đục mới dễ mò cá sao? Nói không chừng chúng ta có thể có được chỗ tốt gì đó từ trong đó đây."

"Nga, nguyên lai Lăng Thiên cũng muốn đại triển thân thủ ở trong loạn thế? Vậy dứt khoát cùng Du Nhiên đến Đông Long Thành của tôi thế nào? Tôi để trống chỗ cho."

"Vậy sao?"

Lăng Thiên ôn hoà mà ứng thanh một câu, bỗng nhiên âm âm cười, hỏi:

"Vậy anh chuẩn bị để cho chúng tôi đảm nhiệm chức vị gì đây?"

"Lấy bản lĩnh của hai vị, đương nhiên sẽ không phải là bang chúng bình thường. Anh muốn chức vị gì?"

"Phó thành chủ như thế nào? Đông Long không phải vừa vặn thiếu một cái phó thành chủ sao?"

Khẩu khí của Lăng Thiên như là đang nói giỡn, lại khiến trong lòng ta cả kinh nhảy dựng. Lăng Thiên, anh nói như vậy là có ý gì?

Ánh mắt của Diệu Dương chớp động một chút, sắc mặt không đổi, nhưng khí tức ôn hòa toả ra trên người lại lạnh đi. Hắn nhìn chăm chú Lăng Thiên, cười nói:

"Không phải tôi keo kiệt, chỉ là vị trí phó thành chủ trống kia của Đông Long. Chúng tôi sớm đã quyết định để trống ở đó, để thể hiện sự tôn trọng đối với Mạc Ly. Tôi nghĩ Lăng Thiên anh hẳn là có thể lý giải đúng không?"

Lăng Thiên cười lạnh, nói:

"Đương nhiên có thể lý giải. Mạc Ly là một người khiến người ta rất bội phục."

Lăng Thiên mang theo tiếu ý liếc nhìn ta một cái, tiếp tục nói:

"Tôi ban nãy nói giỡn thôi. Tôi cùng Du Nhiên tự do đã quen. Không quen những đại môn đại phái kia của các anh. Hơn nữa chúng tôi từ trước đến nay đều là độc lai độc vãng, đối với các loại chuyện xây thành kinh doanh gì kia cũng không có kinh nghiệm, vì vậy sẽ không đi chiếm vị trí quý giá của Đông Long làm gì."

"Ha ha, anh quá khiêm tốn. Là Đông Long chúng tôi không có bản lĩnh lưu lại hai vị cao thủ các anh. Thôi đi, như vậy tôi cũng không miễn cưỡng."

Hai người không nói nữa. Ta đành phải mở miệng:

"Hiện tại không phải thời điểm nói những chuyện này. Hóa Yêu Trì này xem như là đã xây xong, bây giờ còn có hai nhiệm vụ, cũng không biết bọn họ lúc nào có thể làm xong."

"Đinh —— Người chơi Vô Ảnh thông qua nỗ lực, thành lập truyền tống trận đầu tiên của yêu giới. Từ đây yêu giới có thể sử dụng công năng truyền tống…"

"Đinh —— Người chơi Kinh Cức Chi Hoa thông qua nỗ lực,…"

Không để cho chúng ta chờ quá lâu, từng cái tiếp từng cái gợi ý hệ thống. Rốt cục, độ hoàn thành nhiệm vụ đạt được 15/15, thắng lợi ngay trước mắt.

"Đinh —— Dưới nỗ lực của ngươi chơi Lăng Thiên, Du Nhiên, Diệu Dương…, thông đạo bị cắt đứt giữa yêu giới cùng nhân giới rốt cục được đả thông. Quan hệ đứt quãng ngàn năm của yêu giới, nhân giới từ ngày hôm nay khôi phục thông hành. Nhiệm vụ chủng tộc hoàn thành 100%."

"Đinh —— Hệ thống thông cáo: Mười dũng sĩ đại lục phương đông hoàn thành nhiệm vụ khai mở chủng tộc. Hiện chủng tộc yêu tộc, ma tộc ẩn tàng của đại lục phương đông được mở ra toàn diện. Hệ thống sẽ

tiến hành canh tân trong hai ngày thời gian hiện thực, mười lăm phút đồng hồ sau sẽ đóng sever của đại lục phương đông, xin các vị người chơi chuẩn bị sẵn sàng. Đúng lúc rời mạng. Nội dung tỉ mỉ của hệ thống canh tân xin kiểm tra thông cáo trên trang chủ nhà phát hành. Đếm ngược thời gian mười lăm phút đồng hồ hiện tại bắt đầu."

Hoàn thành rồi? Ba người chúng ta hai mặt nhìn nhau, bật mạnh từ trên mặt đất lên. Nơi đây là bên cạnh Hóa Yêu Trì của rừng trúc Bích Hải. Lấy kinh nghiệm mà nói sau khi hoàn thành nhiệm vụ khẳng định sẽ đem mười người chúng ta gom lại cùng nhau làm cái nhiệm vụ tổng kết gì gì đó. Sau đó chúng ta có thể đi thu hoạch trái cây vất vả đã lâu, những phần thưởng kia để cho ta nhớ thương rất lâu a. Ai biết chuyện gì cũng không có. Yên bình đến mức căn bản không giống như là hoàn thành một nhiệm vụ khổng lồ lại tốn thời gian rất lâu như vậy.

"Phần thưởng đâu? Sẽ không như thế là xong đấy chứ?"

"Hẳn là sẽ không, có thể là phải đợi sau khi canh tân hoàn thành mới phát phần thưởng."

Diệu Dương suy nghĩ một chút, mỉm cười:

"Tôi ngược lại không lo lắng, phần thưởng khẳng định sẽ có, hơn nữa nếu cần sau canh tân mới phát cho, hơn phân nửa là thứ sẽ có tác dụng sau canh tân, nói không chừng lần này chúng ta sẽ có thu hoạch lớn, đây là chuyện tốt a. Thời gian sắp đến, chúng ta hiện tại logout không?"

"Cũng chỉ đành như vậy."

Ta nghĩ lời của hắn cũng có đạo lý, tuy rằng hiện tại nhìn không thấy phần thưởng để cho ta thèm nhỏ dãi kia, bất quá càng là khác thường như thế, lại càng có thể nói rõ phần thưởng lần này không thể coi thường.

"Được rồi, chúng ta liền chờ sau khi nó canh tân hoàn thành rồi lại xem có thể có được chỗ tốt gì."

"Chúng ta ở chỗ này out đi. Chờ sau khi canh tân hoàn thành gặp lại."

"Được, đến lúc đó gặp lại."

————————-Đường ranh giới lên – xuống mạng————————-

Duỗi thắt lưng, ta từ trong giường trò chơi bò ra. Ngoài cửa sổ ánh nắng tươi sáng, là khí trời tốt.

Dọn dẹp đồ đạc một chút, ta thừa dịp mặt trời đang tốt, ôm đống chăn bông để không hồi lâu đi ra ngoài phơi. Bận rộn nửa ngày, đem sân thượng trải thành một mảnh trắng lóa, nhìn rất có cảm giác thành tựu.

Ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, người dưới lầu không nhiều, hiện tại là thời gian đi làm. Di? Người kia đang làm gì?

Trong sân trước nho nhỏ dưới lầu nhà ta có một người nam nhân trung niên cao lớn đang đứng, vẫn luôn nhìn lên trên. Chỗ hắn nhìn, thế nào tựa như… tựa như là ở chỗ ta?

Ta ngẩn người sau một lúc lâu, nam nhân kia như là phát hiện ta đang nhìn hắn, cư nhiên còn mặt không đổi sắc mà gật đầu với ta, chậm rì rì mà lấy ra điện thoại bắt đầu gọi.

Trong lòng trầm xuống, người như thế ta ở trong sinh hoạt hiện thực chưa từng thấy qua, thế nhưng lại thấy nhiều trong trò chơi, ta bảo chứng khẳng định là hắn đang điều tra giám thị ta. Cảm tạ Thế Giới , để cho ta tăng trưởng rất nhiều kiến thức, nhưng ta bất quá chỉ là một thị dân bình thường, có chỗ nào đáng giá khiến người ta sử dụng loại người như thế này đến điều tra ta?

Nghĩ nát đầu cũng nghĩ không ra được, ta cảm thấy trên người có chút phát lạnh.

Người dưới lầu kia hình như đã gọi xong điện thoại, ngẩng đầu nhìn ta một cái, lần nữa gật đầu tỏ ý, xoay người liền đi. Ta nghĩ sắc mặt hiện tại của ta khẳng định rất không dễ xem, hiện cũng không phải đóng phim, cũng không phải ở trong trò chơi, ta thế nào sẽ gặp phải loại chuyện này?

Ngồi ở trong phòng suy nghĩ nửa ngày, thiết tưởng rất nhiều khả năng, thế nhưng không có một cái có thể khẳng định, ta cũng không có biện pháp tốt nào để ứng đối, trong lòng hoảng đến lợi hại. Đáng tiếc, hiện nếu như là ở trong trò chơi ta mới không sợ, thế nhưng ở trong hiện thực năng lực của ta thực sự kém quá xa, căn bản không thể so sánh cùng cao thủ Du Nhiên kia trong trò chơi.

“Thôi đi, dù sao là họa tránh không khỏi, ta liền ở chỗ này chờ, xem đến tột cùng là chuyện gì.”

Làm xong quyết định, ta thở phào. Nhìn nhìn đồng hồ, vẫn là làm thứ gì đó ăn trước đi.

“Đinh đang~~”

Tiếng chuông cửa vang lên.

“Tới rồi, lần này thực muốn xem là ai buồn chán như thế, đến điều tra ta.”

Ta hung hăng trừng cửa phòng, hít sâu một hơi, một phen kéo ra. Ngoài cửa là một người hoàn toàn ngoài dự đoán của ta đang đứng.

131. Quyển 4 - Chương 60: Tiết 60

Editor: Toujifuu

***

“Xin hỏi là Hạ Lam tiên sinh phải không?”

“Ừm, là tôi. Cậu là?”

“Chào ngài, tôi đến đưa hoa. Đây là nhánh Kim Hương Lan lá mảnh tặng cho ngài, vừa mới vận chuyển bằng đường hàng không đến đây, xin ký nhận.”

Cậu ta cầm một cái hộp dài xinh đẹp, từ trên nắp hộp nửa trong suốt có thể nhìn thấy một nhánh hoa mỹ lệ phi phàm bên trong.

Ta không nói gì, từ nhỏ đến lớn chừng này, đây là lần đầu tiên ta nhận được hoa, cư nhiên còn không biết người tặng hoa là ai.

“Xin hỏi hoa này là ai tặng?”

“Tôi không rõ, nơi này có tấm card, ngài tự xem đi.”

Tiểu đệ đưa hoa mắt trông mong nhìn ta, ta bị “uy hiếp” dưới ánh mắt vô tội kia của cậu ta, đành phải ký lên tờ biên lai ký nhận cậu ta đưa qua, cầm hoa về phòng.

Mở hộp ra, hoa là hoa đẹp, đáng tiếc ta không phải nữ nhân, nhận được lễ vật như vậy chỉ cảm thấy bất đắc dĩ. Cũng tìm được tấm card nhỏ, mặt trên không chữ, chỉ có một tấm ảnh nhỏ, bất quá đủ để cho ta kinh hoàng trong lòng —— Thanh niên trường bào lụa trắng thần thái phi dương, mang chút tiếu ý nhìn đối diện ta, Mạc Ly!

Cười lạnh, đây xem như là uy hiếp? Hay là khoe khoang? Cái nhân sĩ buồn chán không biết từ nơi nào chạy đến kia không biết có mục đích gì, dù sao hiện tại ta ngược lại không sợ. Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, ta yên lặng xem diễn biến là được.

Chỉnh lý xong tâm tình, ta nên ăn thì ăn nên ngủ thì ngủ, chỉ còn chờ người phía sau kia tự động nhảy ra.

Ăn xong cơm tối, cánh cửa yên lặng một buổi chiều lần nữa vang lên tiếng gõ. Ta nhìn chăm chú nó nửa ngày, cười lạnh, cách cửa hỏi:

“Là ai?”

“Xin hỏi Hạ Lam tiên sinh ở nhà không?”

“Anh là ai?”

“Hạ Lam tiên sinh chẳng lẽ không dự định mở cửa để cho bằng hữu cũ tôi đây đi vào ngồi sao?”

Mở cửa ra, bên ngoài là một nam tử thon dài cao lớn tuổi trẻ đang đứng. Mặt mũi quen thuộc, tinh quang lấp lánh trong mắt không có khác biệt với trong trí nhớ của ta.

"Anh?"

Tâm thần của ta chịu chấn động lớn, người ngoài cửa bắt lấy cơ hội tự ý đi vào.

"Phòng này quả nhiên rất có hương vị của Mạc Ly."

Người xâm nhập đánh giá phòng khách của ta một phen, quay đầu thấy vẻ mặt ta ngốc lăng. Cười nói:

"Đừng nói với tôi rằng cậu không nhận ra tôi a, phó thành chủ đại nhân thân ái của tôi."

Hít một ngụm khí, ta 'phanh' một tiếng đóng cửa lại.

"Thời gian của thành chủ đại nhân thật đúng là rảnh rỗi a. Cư nhiên chạy đến loại địa phương nho nhỏ này. Tôi ngược lại thấy kỳ quái, anh là thế nào tìm được tôi?"

Nam nhân đối diện giương mi lên:

"Điều này tôi không thể nói. Dù sao cũng là tìm tới. Mạc Ly, tôi nói rồi chúng ta còn có thể gặp lại. Đúng rồi, tôi hiện tại nên gọi cậu là Hạ Lam mới đúng đi? Cậu có thể gọi tôi Hàn, đây là tên thật của tôi. Hoặc là cậu thích kêu Diệu Dương cũng được."

Ta trừng hắn không nói lời nào. Nam nhân tự xưng Hàn không lưu tâm, tự giác mà ngồi xuống trên sô pha.

"Không mời tôi uống chén trà sao?"

"... Ở chỗ tôi không có trà."

"Thứ khác cũng được. Tôi không kén chọn."

Kính nhờ, cái gì kêu anh không kén chọn? Tôi không có dự định mời anh uống nước có được không? Chân trái của Hàn gác lên chân phải, ngông nghênh mà ngồi, chớp cũng không chớp nhìn ta, không có nửa điểm ý tứ muốn đi, dường như hắn thực sự là ta mời tới làm khách vậy.

Cuối cùng ta vẫn rót chén nước trắng cho hắn. Dù sao hắn cũng không có khả năng thực là đến chỗ ta uống trà, chỉ cầu hắn có thể một lần nói rõ ràng cho xong là tốt nhất.

Kéo cái ghế ngồi xuống đối diện Hàn, ta chờ hắn mở miệng. Đang khi ta đoán ý đồ đến của hắn, Hàn nâng ly lên thử độ nước ấm. Sau đó ngửa đầu uống sạch nó, nói:

"Cũng là cậu cẩn thận tỉ mỉ, rót một chén nước trắng cũng có thể rót được không lạnh không nóng. Không giống tiểu tử Ám Dạ kia. Mỗi lần tôi đi cậu ta đều để cho tôi uống nước lạnh."

Hắn thấy ta không trả lời, nhún nhún vai. Đứng lên nói:

"Xem ra cậu không quá hoan nghênh tôi. Thôi đi. Ngày hôm nay cứ như vậy đi, tôi lần sau lại đến. Vừa rồi nhìn thấy giường trò chơi trong phòng cậu. Cậu thực sự không suy nghĩ quay về Đông Long sao? Vị trí của cậu tôi vẫn luôn giữ lại."

Ta bị lời nói cùng hành động của hắn khiến cho sửng sốt, không biết nói gì cho phải.

"Được rồi, xem ra là cậu sẽ không đổi chủ ý. Vậy tôi đi, hẹn gặp lại."

Cái người đột nhiên chạy tới kia lại tự mình mở cửa đi ra, nán lại ở trong nhà ta không đến mười phút, trước sau chỉ nói mấy lời nói nhảm, uống một ly nước, chuyện gì cũng chưa từng nhắc đến. Ta cảm thấy đầu óc của chính mình có chút chưa đủ dùng, hắn đến tột cùng là tới làm gì? Đừng nói với ta chỉ là đến uống nước, là người đều sẽ không tin. Theo ta thấy, tính khả năng hắn chạy tới đùa giỡn ta còn lớn hơn chút. Nói không chừng chính là hắn chuẩn bị khiến cho ta nghi thần nghi quỷ đây mà.

"Diệu Dương cái tên hỗn đản nhà anh!"

Ta thầm mắng một tiếng, tiến lên kéo cửa ra, ngoài cửa không có một bóng người, cái tên kia thực sự đã đi. Ai có thể nói cho ta biết, ta hiện tại nên làm gì? Đấm một quyền vô tường, ta phẫn nộ đến mức muốn mắng người.

Cả đêm lật qua lật lại ở trên giường ngủ không được, thời điểm ngày thứ hai rời giường trên mặt ta rõ ràng có hai quầng thâm. Ngồi ngốc sau một lúc lâu, trong đầu là một cục tương hồ. Buồn bực gãi gãi tóc, oán hận mà nói:

"Mặc kệ, dù sao hắn cũng không thể làm gì mình, cùng lắm thì lần sau không cho hắn vào cửa là được."

Ta quyết định sinh hoạt vẫn như thường ngày. Kết quả trải qua một ngày, cái tên Hàn đột nhiên xông tới kia một chút động tĩnh cũng không có, ta như thường lệ ăn cơm, uống nước, mua đồ, lên mạng, tựa như ngày bình thường. Không ai quấy rầy, ta vui vẻ nhẹ nhõm. Sau cơm tối đăng nhập trang web nhà phát hành.

Nội dung canh tân lần này gợi ra vô số lòng hiếu kỳ của người chơi, trên diễn đàn huyên náo long trời lở đất, tất cả đều là bài viết về thảo luận nội dung canh tân. Lật xem một chút, tất cả đều là một số suy đoán gì gì đó, đối với ta không có tác dụng gì lớn, xem ra vẫn là đọc gợi ý canh tân của nhà phát hành tương đối tốt hơn.

Đoạn gợi ý mới đưa ra này chỉ có vài chữ ngắn, nói không tỉ mỉ, hoàn toàn là điệu bộ theo lệ cũ của nhà phát hành, ta xem mà vô cùng phiền muộn. Sau cùng có thể khẳng định chỉ có vài điểm:

Thứ nhất, lần này chủng tộc mới mở ra không chỉ có yêu tộc, còn có ma tộc. Giải thích nhà phát hành cấp ra là hai tộc yêu, ma là đối thủ một mất một còn, yêu tộc xuất thế, ma tộc cũng sẽ theo ra.

Thứ hai, vô luận chức nghiệp gì, sau khi đẳng cấp người chơi đạt được trăm cấp có thể đi Hóa Yêu Trì của yêu giới hoặc là Tẩy Ma Uyên của ma giới tiếp nhận khảo nghiệm, sau khi thành công thì có thể thành yêu thành ma, thất bại thì đẳng cấp sẽ giảm xuống.

Thứ ba, nếu như không muốn làm "yêu ma quỷ quái" cũng được, nhiệm vụ trăm cấp của nhân tộc cũng được đồng thời mở ra, người chơi đạt được trăm cấp chỉ cần có thể xông qua Nghịch Vân Sơn, cũng có thể đột phá giới hạn, tiến cấp làm chức nghiệp cấp cuối cùng của nhân tộc —— Người tu chân.

Nếu như nói sau khi thành yêu có kỹ năng bản mạng của yêu tộc pháp thuật thông huyền, sau khi thành ma thì thân như tường đồng xương như thép chiến lực tăng nhiều. Mà người tu chân của nhân tộc cũng không thua kém, bọn họ dựa vào phi kiếm, pháp bảo tầng tầng lớp lớp đa dạng chồng chất, năng lực cũng là thiên biến vạn hóa không một định số. Nhà phát hành còn cố ý đưa ra một đoạn MV ba tộc tranh đấu, nhân tộc tu chân trong hỗn chiến xuất hết pháp bảo bay lượn đầy trời, pháp thuật của yêu tộc đều xuất hiện ánh sáng trọng trọng, ma tộc thì lại dựa vào thân thể cường đại của bản thân ở trong chiến hỏa tán loạn tạt qua như vào nơi không người. Thấy những phần giới thiệu này, tương lai ba tộc cùng 'đứng' tựa hồ đã thành kết cục đã định, kỹ năng, chức nghiệp trong trò chơi, đều sẽ có biến hóa lớn, càng ngày càng đặc sắc, thực sự là khiến người ta chờ mong a. Thấy được chỗ kích động, chuyện phiền lòng bị người tìm tới cửa rốt cục bị vứt ra sau đầu. Tâm tư của ta hoàn toàn đặt tại trong trò chơi.

132. Quyển 4 - Chương 61: Tiết 61

Editor: Toujifuu

***

Thật vất vả mới chịu đựng qua được hai ngày khó qua này, Hàn cư nhiên không tiếp tục tới tìm ta phiền phức nữa, càng thêm khiến cho ta mò không được ý đồ đến của hắn đêm hôm đó. Bất quá may mắn ta không phải người chấp nhất thích để tâm vào chuyện vụn vặt, nếu không nghĩ ra, vậy không nghĩ nữa là được, chờ thời điểm hắn xuất chiêu thì thấy chiêu hủy chiêu, cũng tốt hơn chết một đống lớn tế bào não như hiện tại. Sớm nằm lên trên giường trò chơi chờ, đến khi đèn xanh phát sáng, ta trước tiên đăng nhập trò chơi.

Khi mở mắt phát hiện, bản thân không ở rừng trúc Bích Hải khi logout, mà là ở một tòa điện phủ hoa mỹ. Bốn cây ngọc trụ bàn long tinh điêu tế khắc chống đỡ nóc điện lưu ly, mặt đất tinh thạch sáng đến mức

có thể làm cái gương soi một khi không cẩn thận sẽ trượt chân. Đèn cung đình khảm nạm bảo thạch, sa mạn dệt tơ vàng, đỉnh lâu bốn phía trống trải phơn phớt gió nhẹ. Nhìn ra phía ngoài, nơi tầm mắt có thể nhìn thấy tất cả đều là mây mù mờ ảo, không biết trên dưới không phân phương vị, vây quanh lấy thính đài không lớn này, khiến người ta một chút cũng nhìn không thấu phong cảnh sau bức tường mây.

Trung gian thính có một lão đầu đang đứng, búi tóc tuyết trắng dắt cao, dùng văn quan hình mây buộc lại (ta kiếm ko ra hình, thôi cứ tưởng tượng cái củ tỏi nằm trên đỉnh đầu được 1 túm vải bó lại đi:))); tay áo rộng cẩm bào trên người không một điểm rối loạn, phất trần tuyết trắng khoác lên cánh tay trái. Nhìn dáng vẻ của ông ta không giống như là yêu, ngược lại như là tiên quan trên trời.

"Vị dũng sĩ này cũng là tới tìm cơ duyên của ngươi sao?"

"Cơ duyên gì?"

Lão đầu mở miệng hỏi một câu làm ta sửng sốt.

"Mười dũng sĩ các ngươi làm được một chuyện to lớn, cho nên mới có cơ hội tiến vào Vạn Bảo Các này. Ở chỗ này, có rất nhiều kỳ trân dị bảo, thế nhưng có thể lấy được thứ gì, phải xem cơ duyên của ngươi mới được."

Hiểu rồi, không phải là một hệ thống tùy cơ phát phần thưởng sao? Còn cái gì mà cơ duyên, nói trắng ra chính là dựa vào vận khí rút thưởng.

"Vậy xin hỏi tôi phải thế nào mới có thể bắt đầu tìm cơ duyên của tôi đây?"

Ta không nói lời thừa thẳng đến chủ đề. Nói giỡn, tâm tình muốn nhìn thấy phần thưởng của ta đều sắp dừng không được nữa, làm sao còn có thời gian chậm rãi lằng nhằng cùng lão.

"Vị dũng sĩ này chuẩn bị xong rồi? Ta có thể đưa ngươi đi vào. Nhớ kỹ, nếu ngươi chạm đến đồ vật thì coi như đã chọn. Nhất định phải xem chắc chắn mới động thủ."

Đảo mắt, ta lại bị đổi đến một địa phương khác. Hóa ra ở trong mắt mấy NPC loại chuyện truyền tống này là nửa điểm cũng không khó a, là người hay không phải người đều có thể một cái vung tay là mọi chuyện thành a.

Sờ sờ sự vật dạng đám mây mềm mại trắng như tuyết trước mặt. Mơ hồ có thể thấy được bên trong bao lấy cái gì đó. Xung quanh ta còn có rất nhiều đám mây như vậy, đu đu đưa đưa. Đi mấy bước giữa mấy đám mây. Bỗng nhiên phát hiện một điểm ánh sáng thoáng qua bên người. Nghiêng đầu nhìn, ba ngôi sao một kim hai bạc lắc lư theo ở bên người, còn tựa như sợ ta không biết, dùng sức chớp động quang mang. Đưa tay đâm đâm, sao màu kim toát ra một câu nói:

"Phần thưởng đẳng cấp sao kim."

Theo những lời này của nó. Đám mây bên người ta động lên. Vài đám mây trắng như bông lại mang theo sắc kim tiếp cận đến nổi bên người ta, những cái khác đều lui ra. Thế này thực thú vị, hóa ra đẳng cấp mấy phần thưởng này cũng không giống nhau.

Vậy lấy ta tổng cộng có sáu đám mây, ta đưa tay điểm nhẹ, trên đám mây nhất nhất hiện ra tình hình cụ thể của vật phẩm trong đó. Có trang bị, có sách kỹ năng, còn có dược vật gia tăng thuộc tính. Ta nhất nhất xem qua, trong đó có một thứ đặc biệt nhất, là một xưng hào cấp Địa: Phong Hành Giả

Sau khi xem qua thuyết minh của nó. Lòng ta tràn đầy vui mừng, những cái khác cũng không cần xem nữa, cái này khẳng định là thích hợp ta nhất.

Nhanh tay nhanh chân lấy thứ này bỏ vào trong tay. Đó là một đoàn quang mang màu xanh, ngón tay ta vừa chạm vào nó liền từ đầu ngón tay tiến vào trong cơ thể.

"Đinh —— Thu được xưng hào cấp Địa Phong Hành Giả. Phụ gia lực phong hành. Đề cao nhanh nhẹn, đề cao cảm tri. Thần lực kình phong luyện thể phạt tủy, linh thể sơ thành." (Đừng để ý câu cuối nhiều, dạng giới thiệu theo kiểu luyện tiên, nghe có vẻ cao cấp vậy thôi chứ chả có gì!)

Mở ra bảng nhân vật, sau tên của ta quả nhiên nhiều thêm một xưng hào: Du Nhiên (Phong Hành Giả) cung tiễn thủ cao cấp (Thần Ngữ Giả).

"Ha ha ha! Từ nay về sau, xem trong trò chơi này còn ai có thể so tốc độ với ta!"

Ta ngửa đầu cười to, may mắn nơi đây không người, bằng không còn không mắng ta là kẻ điên.

Đám mây kim quang biến mất, ngôi sao màu kim theo ta cũng biến mất. Còn giữ hai viên màu bạc, ta lại chọn một hồi trong đám mây màu bạc, có một số thứ khiến người ta có chút động tâm, như là phương thuốc đan dược tốt hiếm thấy, phương pháp rèn đúc thăng cấp binh khí, thậm chí còn có bản đồ phân bố tộc loại ẩn tàng của yêu giới ma giới, nếu như ta là một bang chủ thành chủ, nhất định sẽ chọn mấy thứ này, không thể nghi ngờ có thể trợ giúp bang phái đề thăng không ít thực lực. Xem ra lần này Đông Long có thể tiến thêm một bước lớn, cũng không uổng bọn họ bận bịu lâu như vậy. Bất quá, mấy thứ này đối với ta lại không có chỗ dùng. Tiếp tục tìm tìm, ta nhìn thấy một ít trang bị, bảo thạch cao cấp, rất khiến người ta chảy nước miếng, bất quá cũng không phải cần thiết nhất. Trong đó có một thanh cung ta rất thích, nhưng cũng không kém với Phong Lê của ta là bao nhiêu, không cần thiết phải đổi. Như thế, ta còn có thể chọn cái gì đây? Chọn đến chọn đi, ta cầm một bao kinh nghiệm đủ cho ta tăng lên đến hơn cấp chín mươi, nhớ tới tên Lăng Thiên kia cũng cần đổi vũ khí, lại chọn một viên bảo thạch cao cấp gia tăng thuộc tính phá giáp rất hiếm thấy.

Ba ngôi sao đều biến mất, ta cũng theo đó rời khỏi không gian bảo tàng đầy đất này. Khi mở mắt ra lại, trước mắt xanh biếc, tiếng rừng trúc vang tràn đầy bên tai.

"Du Nhiên."

Ngẩng đầu, Lăng Thiên đứng ở trước mắt.

"Tìm được thứ tốt sao?"

Ta thấy bộ dáng cao hứng kia của anh ta, hơn phân nửa là đã tìm được thứ hợp ý nào đó. Quả nhiên, Lăng Thiên đưa qua một thanh trường kiếm, như hiến bảo mà khoe khoang:

"Đây là phần thưởng sao kim, Linh khí."

"Vận khí không tồi a."

Lấy qua xem, đích thật là một thanh kiếm tốt, không chỉ thuộc tính tốt, hiếm thấy chính là bộ dáng cũng đẹp. Không có nhiều trang sức, thân kiếm không rộng, trong giản dị lại lộ ra linh hoạt, đoạn giữa là một đạo khe máu làm tăng thêm vài phần tàn nhẫn.

"Thứ tốt, vừa vặn thích hợp anh dùng. Bất quá yêu cầu đẳng cấp rất cao a, cấp chín mươi bảy, anh đến năm nào tháng nào mới dùng được?"

"Tôi còn có cái này."

Lăng Thiên lắc lắc vật thể dạng bong bóng hình tròn trong tay, bao kinh nghiệm.

"Anh cũng chọn cái này? Vậy anh không phải thoáng cái liền phi thăng." (phi thăng = chuyển sinh = chọn chuyển bộ tộc)

"Đừng nói với tôi cậu không chọn."

"Thế nào có thể." Chúng ta lòng hiểu không nói mà nhìn nhau cười.

"Khó có được tìm được kiếm tốt như vậy, tôi cho anh thêm viên bảo thạch này, khảm lên nó khẳng định có thể xếp được vị trí cao trên bảng trang bị."

Lăng Thiên giương giương mi, nhận lấy bảo thạch ta vứt qua.

"Phá giáp? Bảo thạch cao cấp a, thế nào tôi không tìm được."

"Thế nào, bằng hữu như tôi đây không tồi chứ, thời khắc nào cũng nghĩ tới anh."

Lăng Thiên cười:

"Không tồi không tồi, tôi liền nhận. Yên tâm, trở về tôi cũng có thứ cho cậu."

Nga, anh ta cư nhiên cũng có lễ vật tặng, thực hiếm thấy.

“Nói trước, so với bảo thạch này kém hơn tôi sẽ không lấy.”

Tựa tiếu phi tiếu mà nói giỡn, Lăng Thiên cực có lòng tin mà phất tay nói:

“Bảo chứng cậu hài lòng.”

“Hai vị hăng hái thật tốt. Còn chưa dự định trở về sao?”

Đang nói chuyện đến cao hứng, Diệu Dương chạy ra. Ta vừa thấy hắn liền cả người không được tự nhiên, cái người này cư nhiên còn một bộ xuân phong đắc ý, chẳng lẽ là bởi vì ở trong hiện thực bắt được ta khiến cho hắn rất cao hứng?

“Thành chủ Diệu Dương tới cũng rất nhanh, xem ra anh cũng tìm được phần thưởng hài lòng? Lúc này đây thực lực của Đông Long sợ là sẽ lại có đề thăng lớn đi.”

“Ít nhất không làm thất vọng các huynh đệ vất vả lâu như vậy. Tôi đây chuẩn bị trở về, hai vị thì sao?”

“Chúng tôi còn chuẩn bị tiếp tục đi dạo ở yêu giới.”

Ta giành nói trước.

“Tôi đây đi trước. Truyền tống trận của yêu giới đi nhân giới nhớ là ở thôn Bách Viên, chúng ta sau này còn gặp lại.”

Diệu Dương tiêu sái mà quay người lại, vội hừng hực chạy đi. Sắc mặt ta cực kém mà hung hăng trừng bóng lưng của hắn, hạ quyết tâm cách người này xa xa, không muốn có bất luận dây dưa liên quan gì đến hắn nữa.

“Thực muốn đi dạo ở chỗ này?”

Lăng Thiên hỏi.

“Tôi chỉ là không muốn đi cùng hắn.”

“Vậy tốt, chúng ta tự mình trực tiếp quay về Lâm Thủy Cư đi, những phần thưởng này còn phải được xử lý một chút.”

Lăng Thiên ý chỉ là bao kinh nghiệm chúng ta lấy được, còn có vũ khí mới cũng phải xử lý một chút. Theo đẳng cấp đề thăng, trang bị của chúng ta cũng đại thể phải thay đổi, còn phải tranh thủ đi chuẩn bị trang bị tốt. Nghĩ lại, chuyện thật đúng là nhiều a. Kêu gọi một đám tiểu tuỳ tùng lại, ta cùng Lăng Thiên chọn một phương hướng khác, cũng đi về phía thôn Bách Viên.

133. Quyển 4 - Chương 62: Tiết 62

Editor: Toujifuu

***

Bước vào Lâm Thủy Cư, ta lập tức đứng tại chỗ ngây ra như phỗng.

“Làm sao vậy, không đi vào?”

Lăng Thiên đẩy ta ra, bước vào cửa, chỉ liếc mắt một cái liền cười:

“Quả nhiên là loại bất đồng, nhanh như vậy đã lớn rồi.”

Lăng Thiên chạy vài bước đến dưới phiến bóng râm xanh bích trong viện kia, ngẩng đầu nhìn lên.

“Không tồi không tồi, cây này lớn lên thật đúng là lớn. Tuy rằng đổi địa phương khác hình như có chút không hợp thuỷ thổ, thế nhưng lớn như vậy cũng không tồi rồi.”

Ta chầm chậm di chuyển đến dưới tàng cây, phiến bóng râm này lớn đến mức chặn hết hai phần ba viện tử có thừa, thân cây thô to cành lá ngoằn ngoèo, phiến lá xanh tựa như tầng tầng phỉ thúy. Đặc biệt nhất, là tại chỗ hai phần ba trên thân cây chính của nó phân ra ba nhánh thô to, vừa vặn hình thành một đài cao nho nhỏ, phía trên mọc ra một động cây hình trứng quy tắc, cao bằng một người, vừa sâu vừa lớn.

Vươn tay, ta có chút không dám tưởng tượng mà vuốt vỏ cây thô ráp, thấp giọng than thở:

"Đây là cự mộc của tinh linh? Anh thế nào lấy được nó? Cư nhiên còn để cho anh trồng được, thực sự là, thực sự là..."

Ta không biết nên dùng từ gì để hình dung tâm tình hiện tại, vui cũng có, kinh cũng có, cây mà tinh linh dùng xây thành đều bị chuyển đến trong viện nhà ta, ta thế nào có thể không kinh ngạc, đây khẳng định là gốc cây độc nhất vô nhị của toàn đại lục phương đông.

Lăng Thiên tăng tăng vài bước đã lên cây, thăm dò nhìn xung quanh trong động cây một chút, quay đầu lại cười với ta nói:

"Này, mau lên đây, động cây này trông cũng không tồi."

Nghe vậy ta leo đến bên động cây, bên trong quả nhiên không tồi. Vách trong rất trơn bóng, không gian lớn nhỏ vừa bằng một căn phòng nhỏ. Tiến vào, có thể ngửi thấy được mùi thơm ngát như là của một loại thực vật độc hữu trong rừng rậm tinh linh.

"Nơi đây thật không tồi, bên này mở một cửa sổ. Cửa động làm cửa chính, đặt mấy cái đệm một cái bàn nhỏ, làm một phòng cây thì có thừa. Chờ nó lớn thêm một chút. Làm nguyên gian phòng cũng đủ."

Lăng Thiên khoa tay múa chân ở tường động, ta nghĩ tới phòng cây của các tinh linh. Nếu như thật có thể lớn lên được không gian lớn như vậy, gian nhà này khẳng định sẽ khiến cho rất nhiều người hâm mộ không thôi.

"Lăng Thiên, anh thực có biện pháp. Thế nào, về sau anh dự định ở nơi này?"

"Tôi cũng không phải hầu tử, đây là trồng cho cậu. Thời điểm ở rừng rậm tinh linh không phải cậu luôn chảy nước miếng với phòng cây của người ta sao?"

"Ý của anh tôi chính là hầu tử? Hoặc là nói các tinh linh cũng đều là hầu tử?"

Lật một cái bạch nhãn nho nhỏ. Nhưng vẫn che không được độ cung giương lên nơi khóe miệng ta. Vuốt mặt tường sáng bóng, ta nhỏ giọng nói:

"Lăng Thiên, cảm tạ anh."

"A, thật hiếm thấy, Du thiếu hiệp thành khẩn nói cảm tạ như thế, khiến cho tôi đều ngượng ngùng nha. Bất quá, trồng cây cho cậu cậu đã nói cảm tạ, vậy tôi đây cho cậu thứ này, chẳng phải cậu sẽ lấy thân báo đáp?"

Lăng Thiên đưa tay lắc lắc trước mắt ta. Một tảng đá xám xịt cực không thu hút bị vân vê trong tay anh ta.

"Đây là gì?"

Lấy qua xem, một khắc khi thấy tên nó, tay của ta run lên. Dụi dụi mắt nhìn lại lần nữa, không có nhìn lầm.

"Đá Dung Hợp?"

Hít sâu một hơi. Ta kêu đến phân nửa đột nhiên phản ứng lại. Vội vàng hạ giọng hỏi:

"Anh tìm được từ đâu? Đây chính là thứ trong truyền thuyết đó!"

Lăng Thiên cười thần bí, nói:

"Cái này không thể nói. Cậu đoán xem."

Xem anh ta đắc ý chưa kìa.

"Đừng nói với tôi là anh đánh ra?"

"Chính xác."

"Không có khả năng, toàn trò chơi ngoại trừ khối đầu tiên kia, thì chưa từng có người đánh ra nữa! A… Anh đừng nói với tôi khối kia cũng là anh đánh?"

Lăng Thiên cười mà không nói, khẳng định là anh ta!

"Khó trách anh có thể tìm được. Anh làm gì không đánh thêm mấy khối? Thứ này hiện tại là giá trên trời a."

"Cậu cho rằng đây là cải trắng trong đất, muốn lấy liền lấy được sao? Tôi ngồi chồm hổm ở chỗ đó mấy ngày, bất quá mới đánh ra được một cái này, thế cũng được coi là vận khí tốt rồi."

Nga, nguyên lai anh ta thất tung mấy ngày nay là chạy đi đánh thứ này.

"Thực sự là cho tôi?"

"Cậu không phải luyến tiếc thanh Thanh Linh kia sao? Có cái này, có thể khiến hai thanh cung hợp thành một thanh. Như thế nào, tôi đã tốn rất nhiều thời gian đó, cảm tạ tôi thế nào đây?"

"Được rồi, phần lễ vật này của anh xem như là đã tặng được đến trong lòng tôi, muốn tôi cảm tạ thế nào?"

Trước tiên đem tảng đá bỏ vào trong vòng tay, bảo bối này ai cũng đừng nghĩ muốn cầm đi khỏi từ trong tay ta. Lăng Thiên sờ sờ cằm, nói:

"Nói thật ra, tôi hiện tại cũng không thiếu cái gì. Đúng rồi, cậu biết làm cơm không?"

"Ừm, biết một chút."

"Vậy cậu làm bữa cơm cho tôi là được rồi."

"Chỉ như vậy? Vậy không thành vấn đề. Xem anh muốn ăn rùa đen của Nam Hải hay là quạ đỏ của Bắc Sơn, chỉ cần anh kêu ra được tôi nhất định làm cho anh."

Đương nhiên, không bảo chứng mùi vị.

"Cậu không hiểu ý của tôi. Tôi là nói, tôi muốn gặp cậu, ở trong hiện thực."

Ánh mắt của Lăng Thiên khiến cho lòng ta run lên, lại cảm thấy dời không được đường nhìn.

"Du Nhiên, cậu hẳn là hiểu rõ ý của tôi."

Ta không biết trả lời như thế nào. Lăng Thiên còn nói:

"Tôi cảm thấy có một số việc, cần phải nói rõ. Vô luận kết quả như thế nào, tôi muốn biết một đáp án chuẩn xác. Tựa như cậu cùng Diệu Dương, nếu như không phải đâm thủng tầng giấy kia, có lẽ đến bây giờ cậu vẫn còn dây dưa với hắn, tiến thoái không được. Vì vậy tôi hy vọng cậu cũng có thể cho tôi một câu trả lời rõ ràng thuyết phục. Nếu như cậu không muốn tiếp nhận, từ nay tôi không nhắc tới nữa."

"Nếu như tôi nói không, không phải là chúng ta từ nay về sau 'cầu về cầu đường về đường', liền không có liên quan gì nữa?"

Lăng Thiên trầm mặc, ta cau mày nghĩ, cười khổ:

"Vì sao anh phải bức tôi như vậy? Chúng ta giống như trước đây không tốt sao?"

"Không tốt."

Aiz, cái tên cứng đầu này.

"Tôi không biết tôi đối với anh là dạng cảm tình gì, nó không giống với khi tôi đối với Diệu Dương. Thế nhưng, tôi biết tôi không muốn tách xa anh. Giữa anh và tôi ăn ý như vậy, thực phải giải tán, chẳng phải đáng tiếc sao. Nếu như như vậy anh cũng có thể chấp nhận…"

Ta vươn tay phải,

"Vậy chúng ta thử xem đi."

Lăng Thiên nhìn chằm chằm tay của ta một hồi lâu, bất đắc dĩ mỉm cười:

"Sớm biết cậu giảo hoạt, bất quá cậu giảo hoạt đến quang minh chính đại như thế, tôi thực không còn gì để nói. Thử xem thì thử xem đi, tôi cũng không tin, tôi còn sánh không bằng một tên Diệu Dương."

Lăng Thiên bỗng nhiên đắc ý lên, bắt lấy tay ta càn rỡ mà tuyên cáo, cho ta một ánh mắt tựa như khiêu khích, như là có mười phần nắm chắc bắt được ta ở trong tay. Bất quá, Lăng đại hiệp, thế sự vô thường, anh nên nỗ lực nhiều hơn a. Ta nhịn không được hơi mỉm cười.

———— Đường ranh giới giữa trò chơi cùng hiện thực————

Sớm rời giường, ngày hôm nay là ngày ta cùng Lăng Thiên hẹn gặp mặt.

Mua thức ăn, quét tước, ta tốn nửa ngày để làm chuẩn bị. Nghĩ lại, làm gì phải khẩn trương như thế? Không phải chỉ là một bạn net thôi sao? Nhiều nhất, nhiều nhất cũng bất quá chỉ là một tình nhân hậu bị. -_-

Bất quá nghĩ thì nghĩ, vừa động tay liền tựa như thu không được nữa vậy. Trong chút bất tri bất giác, trên bàn bày đầy đĩa, thoạt nhìn căn bản không giống như là bữa cơm chỉ hai người ăn.

"Như thế này, cái tên kia hẳn sẽ không nói ta mời khách không đúng lúc ha, xem còn không no chết được anh ta sao."

Chuông điện thoại vang lên, tiện tay lấy nhận.

"Này? Tiểu Du, tôi tới rồi."

"Lăng đại hiệp, tới thực nhanh. Ở đâu đây?"

Ta đi đến ban công nhìn xuống phía dưới, một người vóc dáng cao mặc trang phục hưu nhàn đứng ở dưới lầu, đang ngẩng đầu nhìn lên. Nhìn thấy ta thăm dò, cao hứng mà vẫy vẫy tay. Trong điện thoại truyền đến thanh âm của anh ta:

"Tiểu Du, thấy tôi không?"

"… Thấy rồi, anh lớn một khối như vậy, thế nào có thể nhìn không thấy. Tự mình lên đi."

"Tiểu Du, đây là thái độ đãi khách của cậu?"

Không để ý tới anh ta, ngắt điện thoại. Không quá mấy phút, tiếng gõ cửa liền vang lên. Mở cửa ra, trước tiên thấy chính là một cái khóe miệng tà tà giương lên, tiếp đến là một đôi mắt tinh sáng. Vô luận thân hình hay là gương mặt, đều không có gì khác với Lăng Thiên trong trò chơi.

"Lần đầu gặp mặt, tôi là Lâm Dương." ('Dương' này là giương cao, giương lên, còn 'Dương' của Diệu Dương là âm dương, mặt trời…, đừng ai nghĩ tên anh Thiên giống tên kia nha!)

Tay đưa ra, rất lớn, rất dày, không hổ là dùng kiếm.

"Hạ Lam."

Cái tên kêu Lâm Dương một bên bắt tay với ta, một bên động động mũi,

"Thơm quá!"

"Vào đi, có thể ăn cơm rồi."

"Xem ra tôi rất có lộc ăn a, may mắn may mắn, trước đây kêu cậu mời cơm tôi còn lo lắng nửa ngày, suy nghĩ có cần mang thuốc tiêu hóa hay không đây."

Giận, ta không có uy tín như thế sao? Đóng cửa vào nhà. Cái bụng ta cũng bị đói đây.

134. Quyển 4 - Chương 63: Tiết 63

Editor: Toujifuu

***

"A, thực no, Tiểu Du, nếu như tôi no chết đều là cậu làm hại."

Cái người cao to kêu Lâm Dương kia nằm sải lai bên cạnh bàn, trải tay trải chân khiến cho không gian phòng ăn nho nhỏ nhà ta rút lại không ít.

Chén đĩa la liệt trên mặt bàn, ta đang chỉnh lý, người đối diện sáp qua:

"Tiểu Du, về sau nếu như tôi lấy cậu, thực sự là quá hạnh phúc."

Nhếch nhếch mi, ta nói:

"Vì sao không thể là tôi lấy anh a? Hơn nữa tôi còn chưa đáp ứng đấy."

"Hắc, tôi khẳng định sẽ theo đuổi được cậu."

"Vậy tốt a, hiện tại anh lập tức đi biểu hiện một chút đi."

Ta cười meo meo mà đem bát đũa đặt lên trên tay anh ta, chỉ chỉ phòng bếp:

"Rửa sạch một chút."

Lâm Dương sửng sốt, nói:

"Aiz, ai biểu tôi muốn theo đuổi cậu làm chi? Rửa thì rửa, đừng cho là tôi không biết."

Người cao to nhanh tay nhanh chân đem hết thảy bát đĩa thu vào bếp, bên trong rất nhanh truyền đến tiếng nước ào ào.

Ta pha chén trà ngồi vào trong phòng khách, mới mở TV, chuông cửa vang lên.

"Ai?"

Bên ngoài không có thanh âm, chỉ có chuông cửa cố chấp vang lên. Tay của ta cầm lấy tay nắm cửa, bỗng nhiên nhớ tới cái tên khách không mời mà đến mấy ngày hôm trước kia, mở cửa ra, bên ngoài quả nhiên là một nam nhân chói mắt tựa như minh tinh điện ảnh đang đứng.

"Tiểu Lam, buổi tối tốt lành."

"… Anh thế nào lại tới nữa?"

"Tôi nói sẽ trở lại a."

Không nhìn đến thân thể nửa che ở cửa của ta, Hàn tiến dần từng bước đến huyền quan (khoảng không gian nhỏ trong nhà, nơi đặt giầy dép trước cửa), thấy giày của Lâm Dương ở cửa.

"Có khách?"

"Đúng, vì vậy có thể xin anh rời khỏi hay không? Để người ta thấy chúng ta ở cùng nhau không tốt."

"Cậu đang sợ cái gì? Vì sao chúng ta không thể cùng nhau tụ họp? Cậu có bằng hữu đến không phải vừa vặn sao, mọi người quen biết nhau một chút."

Hàn liếc nghiêng ta một cái, ta đau đầu một trận. Thế nào chưa bao giờ biết cái người này lại có một mặt vô lại như vậy? Mắt thấy hắn chuẩn bị cởi giày vào nhà, Lâm Dương chạy ra:

"Tiểu Du, ai tới?"

Ta ai thán dưới đáy lòng. Lúc này hay rồi, hai người kia đụng nhau. Chỉnh lý thế nào đây? Bất quá ta lại không làm chuyện gì xấu, vì sao phải chột dạ như thế? Cổ động cho chính mình, ta đang chuẩn bị nói chút gì đó để phá tan bầu không khí đột nhiên đọng lại này, Hàn giành nói trước:

"Anh là Lăng Thiên? Nguyên lai các cậu cũng đã gặp mặt, cảm tình rất tốt a."

Biểu tình ngoài cười nhưng trong không cười. Đảo mắt lại nói với ta:

"Ngày hôm nay tôi mới biết được cậu chính là Du Nhiên, vội vàng tới tìm cậu, không nghĩ tới ngay cả Lăng Thiên cũng gặp được."

Lâm Dương cười lạnh:

"Vậy thật đúng là hạnh ngộ a, thành chủ Diệu Dương. Anh quý nhân bận chuyện, chúng tôi làm sao không biết xấu hổ để cho anh chạy đến loại địa phương nhỏ bé này?"

"Lăng Thiên đại hiệp, tôi đương nhiên là ngượng ngùng quấy rầy, thế nhưng bận bịu thế nào tôi cũng phải đến thăm phó thành chủ của tôi một chút không phải sao?"

Ta bảo chứng, giờ khắc này ta rõ ràng thấy được hoa lửa lốp bốp tuôn ra từ trong mắt bọn họ.

"Tiểu Du, mời thành chủ Diệu Dương tiến vào ngồi đi, tôi đi pha trà." Lâm Dương nhìn ta nói. Ta nhìn thấy sắc mặt Hàn rõ ràng trầm xuống. Hắn nói:

"Ngày hôm nay Lăng Thiên tiên sinh có mặt, tôi vẫn là không nên quấy rầy. Tiểu Lam, lần sau tôi lại đến. Chai rượu này cũng không tệ lắm. Tôi nghĩ có lẽ cậu sẽ thích. Tặng cho cậu."

Ta rất muốn nói với hắn không cần đến nữa, Hàn lại không cho ta cơ hội đó. Đem rượu đặt trên cái kệ thấp bên huyền quan. Mở cửa đi. Ta nhìn nhìn cánh cửa đóng, lại nhìn sang chai rượu đỏ thoạt nhìn đã biết là giá trị xa xỉ kia. Hoàn toàn choáng váng. Thẳng đến khi Lâm Dương kéo ta trở lại phòng khách, đem chén trà nhét vào trong tay ta, mới hồi phục tinh thần lại.

"Hắn thế nào biết chuyện của cậu?"

Lâm Dương thoạt nhìn có chút buồn bực. Ta lắc đầu:

"Không biết. Mấy ngày hôm trước hắn đột nhiên tìm tới cửa, khi đó chỉ biết tôi là Mạc Ly. Về phần chuyện tôi là Du Nhiên, ai biết hắn tra được thế nào. Có thể là bắt tay từ bên muội muội tôi, cũng có thể là phát hiện từ chỗ khác. Dù sao thoạt nhìn hắn chính là cái loại công tử có tiền, tốn chút tiền, những dân chúng nhỏ nhoi như chúng ta đây có cái gì mà bọn họ tra không được."

"Hừ, tốn công phu lớn như vậy tìm ra cậu, tôi thấy hắn còn chưa biết an cái tâm nào đó. Tiểu Du, cậu nhất định phải cẩn thận một chút."

"Tôi biết, sẽ cẩn thận. Đã muộn rồi, nếu anh không đi thì chuyến xe sau cùng sẽ đi mất."

Trong lòng ta có chút phiền, thời gian xác thực cũng đã muộn, ra lệnh đuổi khách. Lâm Dương có chút không tình nguyện, lầm bầm nói:

"Nếu không ngày hôm nay tôi ở chỗ này đi, vạn nhất cái tên kia lại tới phiền cậu thì làm sao?"

"Tôi cũng không phải tiểu hài tử, tự mình có thể ứng phó. Hơn nữa anh còn chưa theo đuổi được tôi đấy, đừng có cái chủ ý xấu xa nào đó."

Lâm Dương nhìn ta một cái, bất đắc dĩ nói:

"Tôi làm gì có chủ ý xấu. Vậy cậu tự cẩn thận, nếu như có chuyện gì, liền gọi điện cho tôi. Số điện thoại di động của tôi ban nãy đã cho cậu, nhất định nhớ kỹ. Còn có, thời điểm một mình đừng để cho cái tên kia vào, nhất định phải cẩn thận."

"Biết biết, anh thế nào giống như một bà mẹ già."

Lâm Dương muốn nói lại thôi, sau cùng chỉ đành thở dài, xoay người đi. Ta tựa ở cửa nhìn anh ta đi xa, trong lòng không biết là tư vị gì.

"Thôi đi, vào trò chơi đi."

Phiền não cắt không đứt, đơn giản không nghĩ tới nó nữa. Ta rất nhanh trở lại trong trò chơi.

Lâm Thủy Cư tĩnh lặng, Lăng Thiên còn chưa đến, mấy nhỏ Tiểu Lộ cũng không có mặt. Ta mờ mịt mà đứng một hồi, rốt cục nhớ tới mấy thứ có thể làm. Lấy ra viên đá Dung Hợp xám xịt kia niết niết, ta mang

lên Phong Lê lấy ra Thanh Linh thẳng đến tiệm của Thiết lão. Vận khí của ta không tồi, Thiết lão mới từ bên ngoài trở về. Thấy đá Dung Hợp hai mắt lão tỏa ánh sáng, ngay tắp lự đáp ứng dung hợp hai thanh cung cho ta.

Thanh Linh cùng Phong Lê, hai thanh cung cái nào cũng có sở trường riêng, đều là thuộc tính ta yêu thích. Hơn nữa hai thanh cung này đều không phải là vật phàm, Thanh Linh là cực phẩm trải qua đại sư cung tiễn tinh linh cải chế, Phong Lê lại là vật phẩm cấp "Khí" đã ít lại càng ít trong các loại trang bị, vừa nghĩ đến thứ mà hai thanh cung này có thể hợp ra, trong lòng ta đều kích động không thôi.

Dung hợp vũ khí bởi tài liệu thưa thớt cơ hồ chưa có người từng làm, ta vốn tưởng rằng khẳng định phải cần rất lâu, ai biết không đến mười phút Thiết lão đã nói với ta:

"Hoàn thành. Chuôi cung mới này bảo đảm ngươi thỏa mãn."

Trên gương mặt tràn đầy nếp nhăn của Thiết lão cười tựa như đóa hoa, ánh mắt nhìn trường cung mới ra lò ôn nhu đến cực điểm.

"Chuôi cung này kêu Thanh Lê Nhã Vận, linh khí. Xem tay nghề của ta, ta dám nói trên đời này thanh cung có thể sánh hơn nó có thể đếm được trên đầu ngón tay."

Thanh Lê Nhã Vận (Cung. Linh khí): 350~450, chính xác +20, nhanh nhẹn +10%, tốc độ bắn +20%, tốc độ hành động +15%, cự ly bắn +20 mét, kỹ năng tự mang: Phong Nhận (chủ động), đồng thời khi xuất tiễn phụ gia ba đạo phong nhận vô hình, cùng công kích mục tiêu, cũng có 30% tỷ lệ gây ra công kích gấp đôi, cùng đồng thời bắn ra sáu đạo phong nhận. Yêu cầu: lực lượng 30, nhanh nhẹn 80, cảm tri 30, đẳng cấp 96. Bền: 120(120). Buộc định linh hồn. Do tinh hoa của gió ngưng kết mà thành, lại phụ thêm thiết kế tinh xảo của đại sư cung tiễn tinh linh, dung hợp hai bên, mới thành cung này. Thiên địa linh khí, uy lực cường đại, là vật cung tiễn thủ tha thiết ước mơ.

Ngoại hình của Thanh Lê Nhã Vận không kém bao nhiêu so với Phong Lê, vẫn là toàn thân băng lam tựa như đôi cánh, chỉ là trên thân cung còn thêm vài đạo ám văn uốn khúc như hoa dây. Dây cung do tơ vàng sợi bạc bện thành buộc chặt thẳng tắp, so với dây cung bình thường cứng hơn rất nhiều, khó trách sẽ ngoài ý muốn cộng thêm 20 mét cự ly bắn. Bảo bối a, ta 'soạt' mở ra bảng xếp hạng trang bị, không bất ngờ khi nhìn thấy Thanh Lê Nhã Vận mới ra lò treo cao cao ở vị trí thứ mười. Hiện tại phiền não gì cũng không còn nữa, ta chỉ biết nhìn thanh cung này cười ngu. Dưới nhắc nhở của Thiết lão ta mới nhớ tới nhanh chóng trích máu nhận chủ, bằng không để người ta đoạt đi, ta muốn khóc cũng không kịp.

Hạn chế đẳng cấp cấp 96 hiện tại với ta mà nói không tính là gì. Ăn sạch bao kinh nghiệm kia, ta cũng chỉ nghe thấy thanh âm gợi ý đề thăng đẳng cấp càng không ngừng vang lên. Vang đến sau cùng ta nhìn lại, bản thân đã cấp 97 còn có thừa. Mang lên Thanh Lê Nhã Vận, ta cảm thấy tinh thần cả người đều không giống như trước. Ngửa mặt lên trời cười to, từ giờ trở đi, ta cuối cùng cũng đã chân chính được coi là trở lại hàng "cao thủ". Vô luận là đẳng cấp hay là trang bị, ta không còn cần sợ ai nữa. Kế tiếp, chính là chuẩn bị phòng cụ đổi một thân y giáp, sau đó sải bước thẳng tiến hướng về trăm cấp!

135. Quyển 4 - Chương 64: Tiết 64

Editor: Toujifuu

***

Đăng Vân Sơn, hiện tại có thể nói là một trong những địa phương nổi danh nhất trong trò chơi. Ngọn núi hoang nguyên bản cực không thu hút, an phận tại một góc của đại lục phương đông này trong thời gian một ngày ngắn ngủi bởi vì đột nhiên xuất hiện một cánh Vọng Tiên Môn mà được chú mục gấp bội.

Hệ thống thông cáo cùng canh tân dài đến hai ngày hiện thực, lần nữa nhắc nhở mọi người chú ý tới đại sự trong trò chơi —— chủng tộc mới xuất hiện. Sự xuất hiện của chủng tộc, nương theo mà đến, còn có quan ải vượt trăm cấp. Yêu tộc, ma tộc, người tu chân nhân tộc, bên nào cũng có sở trường riêng, ngươi thích bộ

tộc nào đều có thể thử xem. Nhưng tương đồng chính là vô luận muốn xông Hóa Yêu Trì, vô Ma Quật hay là qua Vọng Tiên Môn, đều không dễ dàng, có người thành công, đồng dạng cũng có người thất bại. Hiện tại người chơi đầy giá trị kinh nghiệm trong trò chơi không có một nghìn cũng có tám trăm, cơ hồ khi trò chơi canh tân vừa kết thúc, liền điên cuồng xông tới vây lấy ba cửa ải. Nhưng mà chân chính xông ải thành công có thể đếm được trên đầu ngón tay, đại đa số người đều rớt vài cấp, phải luyện lại rồi tới.

Thời điểm ta đến Vọng Tiên Môn, từ rất xa đã thấy trên dưới Đăng Vân Sơn ùn ùn sóng người, ngoại trừ những cao thủ đầy kinh nghiệm vây quanh cửa Vọng Tiên Môn, người vây xem ngoại vi có "chuẩn" cao thủ cấp tám chín mươi đến lấy kinh nghiệm chuẩn bị chiến đấu, cũng có người mới toanh cấp năm sáu mươi đến xem náo nhiệt. (Cấp hai ba mươi vì sao không tới? Kính nhờ, Đăng Vân Sơn này cũng không phải địa phương ai cũng có thể tới có được không, mấy con quái dù là ở vùng ngoại vi thế nào đi nữa cũng không đến mức ngay cả gà mờ cấp hai ba mươi đều đỡ không được chứ.)

Được rồi, ta thừa nhận, ta cũng là một trong số đến xem náo nhiệt. ^^ Ai biểu ta đang buồn chán đây, nguyên bản muốn đi luyện luyện cấp, thế nhưng đã quen phối hợp cùng Lăng Thiên, hiện tại tự mình luyện không chỉ hiệu suất không cao, còn khô khan nhạt nhẽo, liền đành phải đi dạo khắp nơi, chờ người kia lên mạng. Đi lang thang, chạy đến địa phương vạn chúng chú mục này.

Nhìn tình thế trước mắt. Ta phỏng đoán chỉ bằng vào chen chúc, sợ là sẽ chen không vào được, bên trong đó cơ bản đã chật như nêm cối. Thế nhưng. Làm nhân vật mới xuất danh tiếng lớn gần đây, cũng có thể nghĩ được một số biện pháp khác không phải sao? Ngươi xem. Người chơi nữ vóc dáng cao kia, không phải là cứu tinh tốt nhất của ta sao?

"Kinh Cức."

Phát một truyền âm qua, bên kia rất nhanh có hồi âm:

"Du Nhiên? Cậu khỏe a, từ yêu giới đi ra liền không gặp được cậu, nghĩ như thế nào tới tìm tôi?"

"Ha. Tôi là tìm cô hỗ trợ mà. Tôi hiện tại ngay không xa phía sau cô, người quá nhiều tôi chen không được, cô có thể giúp tôi một phen được không?"

Kinh Cức nghe tiếng quay đầu lại, ta vẫy vẫy tay với cô. Mỹ nữ vóc dáng cao đạm đạm cười, thấp giọng nói vài câu với người bên cạnh, một nữ đạo sĩ bên người cô hình như là phụ tá của cô, chen lại đây mang ta lĩnh qua. Người bên cạnh cũng có không phục, bất quá nhìn thấy bên trong có cao thủ chuẩn trăm cấp quen biết ta, cũng không nói thêm gì.

"Kinh Cức. Cảm tạ."

"Du Nhiên, cậu sẽ không phải cũng là đến xông ải đấy chứ?"

Kinh Cức nhướn mày cười, có chút kinh ngạc mà nhìn ta. Ta lắc đầu:

"Làm sao nhanh như vậy. Tôi chỉ là đến xem."

"Ha, nếu sớm biết là cậu đến xem náo nhiệt, thì để cho cậu ở bên ngoài xem cũng như nhau a."

"Kinh Cức. Cô sẽ không tàn nhẫn như thế chứ?"

Ta chớp mắt, làm dạng đáng thương. Kinh Cức cười to:

"Nói giỡn thôi, chúng ta là chiến hữu mà, thế nào có thể cho cậu đứng ở bên ngoài. Bất quá Du Nhiên a, cậu cùng Lăng Thiên lợi hại là không sai, nhưng cấp cỡ này cũng nên luyện luyện, sớm một chút qua trăm cấp, địa phương có thể đi sẽ nhiều hơn rất nhiều."

"Tôi biết, chờ Lăng Thiên lên mạng, chúng tôi sẽ chuẩn bị bế quan luyện cấp, chung quy không thể để cho các cô kéo quá xa đúng không?"

Chúng ta đang nói đến cao hứng, người đứng ở bên cạnh không vui.

"Kinh Cức, vị này chính là?"

Một người chơi nam trông rất anh tuấn chen qua. Từ cách ăn mặc của hắn nhìn không ra là chức nghiệp gì, thế nhưng thấy hắn đứng trong những người chơi đầy cấp kia, hẳn cũng là người chờ xông ải trăm cấp.

"Lệ Vũ, ngươi cũng ở đây a."

Kinh Cức lãnh đạm quét nhìn người nọ một cái, chuyển đầu đi. Ta thầm nghĩ, tiên sinh tường cỏ đáng thương này phỏng chừng là theo đuổi không được mỹ nhân rồi. Bất quá nếu như hắn thức thời, vẫn có thể làm được toàn thân trở ra mà không thương tổn đến thể diện. Đáng tiếc, trên thế giới này người mắt cao hơn đầu có rất nhiều, tự hiểu lấy mình lại rất ít.

"Kinh Cức, bằng hữu này của em hình như còn chưa tới thời điểm xông ải đúng không, nếu không để cho cậu ta ra bên ngoài chờ một chút trước? Tất cả mọi người nơi đây là vì xông ải mà tới, đều là người chơi đầy cấp."

Khẩu khí ngược lại rất lớn, ngụ ý chính là ta chưa đủ tư cách? Ta cười lạnh, từ sau khi ta cùng Lăng Thiên từ rừng rậm tinh linh trở về, thật đúng là đã lâu không nghe thấy có người nói với ta những lời như vậy. Tiểu tử này… Ta đánh giá hắn hai lượt, không phải người trong bảng xếp hạng, đối với ta mà nói thật đúng là nhân vật không tiếng tăm.

"Lệ Vũ, nếu như ngươi cảm thấy cậu ta chưa đủ tư cách đứng ở chỗ này, tôi chỉ có thể nói ánh mắt của ngươi có cũng như không."

Ta còn chưa mở miệng, đã có người giúp ta phản bác lại. Bước tới là Phi Hoa, lâu chủ của đại bang hội thứ tư Phi Hoa Vọng Nguyệt Lâu. Người nam nhân thoạt nhìn có điểm yêu diễm này mị mị cười với ta, vươn tay phải:

"Nghe đại danh của Huyễn Linh Cung Du Nhiên đã lâu, thật cao hứng ở chỗ này gặp được cậu."

"Phi Hoa lâu chủ cũng là nhân vật khó gặp, hạnh ngộ."

Ta chỉ nghe qua một chút lời đồn về người này, hiện tại tận mắt thấy mới phát hiện đồn đãi cũng không phải hoàn toàn là sự thực. Tuy rằng nhìn mặt ngoài hắn xem ra đích xác có điểm quái quái, nhưng từ động tác cùng lời nói của hắn nhìn ra được, trong nội tâm hắn nói không chừng là một nhân vật hào sảng khiến người ta bất ngờ.

"Lệ Vũ, ngươi sẽ không thực sự không nhận ra được Du Nhiên đấy chứ? Phải biết sự xuất hiện của Vọng Tiên Môn này, hoàn toàn không thể tách rời khỏi sự nỗ lực của cậu ta cùng Lăng Thiên đấy."

Kinh Cức theo lời nói của Phi Hoa mà chế nhạo vị suất ca không biết điều kia một câu nho nhỏ. Sắc mặt của suất ca không dễ nhìn lắm, nhìn nhìn Kinh Cức lại nhìn nhìn Phi Hoa, lại trừng ta một cái, hừ một tiếng quay đầu liền đi. Phi Hoa lắc đầu, dường như đồng tình mà thở dài, cười hỏi ta:

"Lăng Thiên tiên sinh đâu? Không phải nghe nói các cậu là bóng hình không rời sao? Ngày hôm nay hình như không thấy anh ta a."

"Ừh, anh ta một hồi sẽ đến, tôi đang chờ anh ta. Đúng rồi, nơi này có bao nhiêu người đã xông qua cửa kia?"

"Không nhiều không nhiều, mới ba người, bị đánh rớt đều có hai mươi mấy người."

"Ít như vậy?"

"Điều này rất bình thường, phần trăm thông qua của ma giới cùng yêu giới cũng không qua con số này. Hiện tại là mới bắt đầu, cậu thấy rồi đúng không, người nơi đây có thể thông qua cánh cửa kia tuyệt không nhiều."

Ta sờ sờ đầu, bởi vì một lần duy nhất ta thấy người xông ải chính là tên Diệu Dương kia, hắn qua coi như bình ổn, vì vậy ta vô ý thức cũng không coi chuyện này quá khó khăn. Ta chỉ biết có không ít người bị đánh rớt, nhưng không nghĩ tới phần trăm qua cửa ải sẽ ít như vậy. Ta cùng Lăng Thiên không qua mấy ngày nữa cũng phải xông ải, xem ra thực sự cần phải làm chút chuẩn bị.

"Được rồi, tôi không quấy rầy các anh. Chuyện này khó như vậy, các anh còn phải làm chút chuẩn bị đúng không. Tôi đi trước, Kinh Cức lần sau gặp. Phi Hoa lâu chủ, chúc các anh qua cửa ải thuận lợi."

"Nhận cát ngôn của cậu."

Phi Hoa vứt qua một cái mị nhãn, Kinh Cức cười khẽ, nói:

"Phi Hoa anh coi chừng làm Du Nhiên kinh hách ngất. Du Nhiên, lần sau kêu Lăng Thiên cùng đến chỗ của tôi chơi đi. Chờ tôi xông ải thành công, mời các cậu ăn cơm."

"Được, lần sau gặp."

Vẫy vẫy tay, ta chen ra khỏi vòng người, thong thả đi đến bên đường núi. Ta đi vội vã như thế cũng là có nguyên nhân, ban nãy khóe mắt quét nhìn thấy bóng người màu đỏ kia chính là thoáng lóe qua ở chỗ này. Nhìn xung quanh mọi nơi, sau một khối núi đá ta phát hiện một con đường nhỏ trong khe đá. Thuận theo đường nhỏ xuyên qua tường đá, phía sau có một mảnh đất trống khai mở, suối nhỏ nước chảy núi hoa rực rỡ, cảnh trí ngược lại không tồi —— Nếu như không có cái người phá phong cảnh kia.

"Địa Ngục Hỏa? Quả nhiên là ngươi."

Đạo sĩ đối diện có chút chật vật, so sánh cùng lần trước ta nhìn thấy hắn, trang bị trên người thiếu vài món, cũng không còn thần khí vênh váo tự đắc kia nữa, thay thế chính là vài phần hung ác.

"Du Nhiên? Hừ, ta biết ngay các ngươi khẳng định sẽ đến, để cho ta nói trúng rồi. Thế nào, thấy ta hổ lạc bình dương, liền muốn đến nhặt tiện nghi? Không phải chuyện dễ dàng như vậy!"

Nói thật ta không có ý tứ đó, chỉ là thấy bộ dáng lén lút của hắn có chút kỳ quái, vì vậy theo qua xem. Hiện tại nghe hắn nói như thế, liền hiểu, kế hoạch của Lăng Thiên xem ra có hiệu quả. Tên đáng thương, bị 'chỗ dựa' từ bỏ a, nếu chính ngươi đều đã nói là hổ lạc bình dương, vậy không phải là nhắc nhở ta phải đánh chó rớt nước sao? Yên tâm đi, ta sẽ không đối với việc bỏ đá xuống giếng có bất kỳ ngượng ngùng nào. ^^

Địa Ngục Hỏa đối với giáo huấn lần trước ta ở trong rừng cây cho hắn hình như quên đến không còn gì, hoặc là hắn cảm thấy hiện tại là đất bằng ta không có biện pháp với hắn? Cư nhiên còn dám hung hăng với ta? Nâng cung cài tên liền mạch lưu loát, thời điểm mũi tiễn của ta chỉ hướng Địa Ngục Hỏa chú ngữ đầu tiên của hắn còn chưa có đọc xong nha. Ngay trong nháy mắt ta chuẩn bị bắn cung, một mũi tiễn nhanh hơn một bước từ phía sau ta bắn xuyên qua. Địa Ngục Hỏa cả kinh, chú ngữ bị cắt ngang. Ta quay đầu lại, một thanh cung đỏ lửa đang từ từ buông xuống.

136. Quyển 4 - Chương 65: Tiết 65

Editor: Toujifuu

***

"Chi Ảnh."

Cung tiễn thủ màu đỏ đạm đạm liếc nhìn ta một cái, nói:

"Tên kia là con mồi của tôi, cậu đừng động."

Ta giương giương mi, có chút hiếu kỳ hỏi:

"Chưa từng nghe nói cậu có thù với hắn a, thế nào lại có hứng thú làm loại chuyện truy sát hao khí hao lực này?"

"Có người ra tiền mời tôi giết hắn."

Thì ra là thế, Địa Ngục Hỏa cái tên đáng thương này, xem ra muốn đánh chó xuống nước không chỉ có một mình ta. Ta cũng không quay đầu lại, nhẹ buông tay tiễn gác trên dây cung bay đi, đâm ở trước mặt Địa Ngục Hỏa, làm cho cái tên thừa dịp chúng ta nói chuyện chuẩn bị làm chút mờ ám đó kinh hách nhảy dựng. Ta làm một thủ thế mời với Chi Ảnh, nói:

"Tôi không có hứng thú nào đối với người này, cậu tùy ý."

Chi Ảnh hơi hơi nâng lên khóe môi, ánh mắt nhìn Địa Ngục Hỏa như là nhìn một người chết.

Thủ tịch Bảng chức nghiệp cung tiễn thủ chống lại Địa Ngục Hỏa thứ bảy Bảng đạo sĩ, kết quả chiến đấu hoàn toàn không có gì hồi hộp. Vô luận là ý thức chiến đấu hay là tổng hợp thực lực hai người đó đều không phải cùng một đẳng cấp, hơn nữa chức nghiệp tương khắc, Chi Ảnh chỉnh lý tên đó thực không phí khí lực nào.

Mắt thấy Địa Ngục Hỏa mang theo biểu tình oán hận hóa ánh sáng bay đi, ta cuối cùng cũng coi như là lần đầu tiên kiến thức được tiễn pháp của Chi Ảnh. Thành thật mà nói, tiễn của cậu ta thực sự phi thường không tồi. Mấy ngày này tới nay tiễn pháp của ta tiến nhanh, trong chút bất tri bất giác bản thân cũng có chút tâm tình tự đắc, chung quy cho rằng ở trong nhóm cung tiễn thủ mà nói tiễn pháp của ta hoàn toàn có thể xếp được thứ hạng. Ngày hôm nay thấy tiễn của Chi Ảnh, mới để cho ta phát giác bản thân còn có không gian nỗ lực. Chi Ảnh vừa tiến vào trò chơi đã bắt đầu chơi tiễn, ngâm mình ở trong nhóm này lâu như vậy, tự nhiên có chỗ hơn người. Có thể nhìn ra được kiến thức cơ bản của cậu ta cực kỳ vững chắc, rút tiễn, kéo cung, nhắm chuẩn, bắn cung mỗi một tư thế đều tiêu chuẩn giống như một quyển sách giáo khoa, khiến cho ta cảm thấy không bằng. Hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu của cậu ta cực kỳ phong phú. Một trận cơ hồ nhìn không ra kẽ hở. Ta lén làm một thiết tưởng, nếu như ta cùng cậu ta so đấu, thật đúng là không có nắm chặt phần thắng quá lớn. Tiễn của cậu ta thẳng tiến không lùi lực đạo mười phần. Tiễn của ta hư hư thực thực nhanh như lưu tinh, Phần Thiên Diễm Hoa chống lại Thanh Lê Nhã Vận. Nếu như hai chúng ta đều toàn lực xuất thủ, rất có thể sẽ là kết quả lưỡng bại câu thương. Nhớ tới lần trước cậu ta tìm ta tỷ thí, ta sờ sờ trường cung băng lam trong tay, hiện tại có chút có thể thể hội được tâm tình của cậu ta.

"Thanh cung kia của cậu hẳn chính là Thanh Lê Nhã Vận vừa mới lên bảng."

Chi Ảnh chỉnh lý xong Địa Ngục Hỏa, quay đầu thấy cung của ta.

"Đúng. So không bằng Phần Thiên Diễm Hoa của cậu, bất quá tương đối thích hợp tôi dùng."

"Có thể lên Bảng trang bị đều không phải vật phàm, đây là phần thưởng nhiệm vụ của cậu? Chỉ cần thích hợp chính mình, tự nhiên chính là tốt nhất, những cái gì xếp hay không xếp hạng đều là râu ria."

Lời này nói rất hay, ta đồng ý, vì vậy tặng cậu ta một cái mỉm cười.

"Cậu ngày hôm nay sẽ không chỉ là tới giết người đấy chứ, có hứng thú với cánh cửa kia?"

Cậu ta tự nhiên biết ta nói chính là cánh cửa nào, không khách khí mà gật đầu:

"Hiện tại người quá nhiều. Tôi chờ một lát rồi đi. Tôi tương đối xem trọng Người tu chân, muốn thử xem có thể để cho tiễn thuật của tôi đề cao thêm một chút hay không."

Ngữ khí thực tự đại, dường như chắc chắn bản thân khẳng định có thể qua cửa ải vậy.

"Vậy chúc cậu may mắn."

Thầm nghĩ. Cậu xông qua là tốt nhất, dù sao tôi đã định trước phải qua cửa đó. Vừa vặn có thể lấy Chi Ảnh làm tham khảo. Người tu chân. Trời biết là bộ dáng gì.

"Ngày hôm nay có hứng thú so đấu một hồi không?"

Chi Ảnh nghiêng đầu nhìn ta. Ta nghĩ nghĩ, lắc đầu nói:

"Vẫn là không được."

Tuy rằng ban nãy đích thật ta có tâm động một chút. Nhưng cũng không có nghĩa là thật muốn làm như thế. Chi Ảnh cười:

"Tôi biết mà. Lần trước cậu nói cũng không sai, tiễn của chúng ta đích xác không có gì có thể so, thực chiến tuyệt không phải lý luận suông, đối thủ thực lực tương đương như cậu như tôi, nhân tố có thể ảnh hưởng kết quả quá nhiều. Nhưng không phải không thể hoàn toàn không thể so, tỷ như, chúng ta có thể lấy bọn chúng làm bia ngắm."

Miệng Chi Ảnh hếch hếch hướng bên dòng suối, ta quay đầu lại vừa vặn thấy một đội người mượn cỏ dại cùng cây cối linh tinh bên dòng suối che nấp đi đến.

“Bọn chúng muốn làm gì?”

“Không có gì, chẳng qua là xác suất thông qua Vọng Tiên Môn không cao, thế nhưng còn có người cảm thấy hẳn là càng ít càng tốt. Vật hiếm thì quý không phải sao?”

Hiểu rồi, nguyên lai là có một số người mắt thấy càng ngày càng nhiều người đến xông ải nên tâm lý khó chịu, ước gì chỉ có một mình mình có thể qua mới tốt, cho nên muốn tiêu diệt hết đối thủ có hi vọng qua cửa ải ở trạng thái manh nha, chí ít cũng phải kéo dài mấy ngày. Nói như thế, ta không phải bị tên này liên lụy sao? Chi Ảnh rất biết kéo sức lao động a.

“So thì so. Xem ai giết được nhiều hơn?”

“Đó là đương nhiên.”

Chi Ảnh tựa như rất cao hứng giơ giơ lên Phần Thiên Diễm Hoa của cậu ta. Người đánh lén đối diện mắt thấy không có khả năng đánh lén thành công, liền rõ ràng cố xông lên đánh, đao kiếm hướng về phía con “cá trong chậu” ta đây cũng không phải số ít. Chi Ảnh cao hứng bừng bừng lên nghênh tiếp, ta thì nhún nhún vai lui về phía sau vài bước. Nói giỡn, ta là cung tiễn thủ có được không, cũng không phải kiếm sĩ, cần gì phải tiến lên đánh giáp lá cà với người ta a? Khoảng chừng chỉ có cái tên cuồng nhân Chi Ảnh kia mới có thể làm loại chuyện này. Khiến người ta phiền muộn chính là cậu ta còn làm được —— Sau khi kéo gần cự ly tiễn của Chi Ảnh không chỉ tốc độ nhanh hơn rất nhiều, uy lực tựa hồ cũng lớn hơn nữa. Mắt thấy cậu ta ở trong trận địa địch né tránh trái phải, vài tiễn xuất thủ cũng bắn ngã được mấy người vây công, trong lòng ta cũng có chút vội. Cũng không quản có phải vị trí tốt nhất hay không, tiễn gác trên cung tựa như nước chảy tiết đi. Nhìn vũ tiễn bay loạn đầy trời, trường cung màu đỏ cùng trường cung băng lam phía sau tiếp phía trước khuyng đổ hỏa lực ra. Tiễn của Chi Ảnh nặng, thông thường không cần vài tiễn đã bắn chết một người. Mà ta thì hoàn toàn dựa vào tốc độ vượt xa người thường. Người khác bắn một tiễn, ta có thể bắn ra hai tiễn, trực tiếp đâm cho mục tiêu của ta thành con nhím, tự nhiên cũng liền ngoan ngoãn miễn phí hồi thành.

Kết quả so đấu đến sau cùng, mấy tên đánh lén đó đã chết sạch sẽ, một mảnh rừng xanh suối mát tốt đẹp cũng bị chúng ta đâm đến mức hoàn toàn thay đổi.

“Aiz, hình như chiến tích của chúng ta không kém là bao nhiêu a.”

Chi Ảnh đếm tính, phát hiện thành tích của ta với cậu ta không khác biệt bao nhiêu, không chỉ không có thất vọng, ngược lại rất cao hứng mà nói:

“Tôi không nhìn lầm, cậu thật sự là một đối thủ tốt, tiễn nhanh của Huyễn Linh Cung danh bất hư truyền.”

“Được rồi, cậu nhanh đi Vọng Tiên Môn đi. Bằng không chờ lát nữa lại dẫn ra một nhóm đến đánh lén thì không hay. Tuy rằng không phải không đối phó được, thế nhưng phiền phức có thể ít một chút vẫn là tốt hơn.”

“Tôi biết.”

Chi Ảnh quay đầu lại liền đi, đi hai bước lại dừng lại, nhìn ta:

“Tôi sẽ chờ cậu đến.”

Ta thầm nghĩ:

“Yên tâm đi, tôi không cần bao lâu nữa, cũng sẽ đi xông cánh cửa đó. Ai biểu tôi chỉ có thể làm một nhân tộc chứ.”

“Tích —— Du Nhiên, cậu ở nơi nào?”

“Lăng Thiên? Anh rốt cục cũng tới. Tôi ở Vọng Tiên Môn xem náo nhiệt, thuận tiện chờ anh lên mạng, để đi luyện cấp.”

“Được, cậu chờ tôi.”

Lăng Thiên đối với việc thăng lên trăm cấp hẳn cũng là tâm ngứa khó nhịn, cầm kiếm mới, được bao kinh nghiệm, chờ chúng ta nỗ lực thêm mấy ngày, cũng có thể được một lần xông vào quan ải trăm cấp. Người

tu chân của nhân tộc, Lăng Thiên hẳn là sẽ không phản đối, dựa theo sự hiểu rõ của ta đối với anh ta, có Diệu Dương ở đó, anh ta chung quy sẽ không chạy đi yêu tộc.

137. Quyển 4 - Chương 66: Tiết 66

Editor: Toujifuu

***

"Lăng Thiên, chúng ta cứ tiếp tục luyện như thế này không phải biện pháp a, người nhiều như vậy, quá không có hiệu suất, thế này thì luyện tới khi nào."

Ta nhịn cả ngày, rốt cục nhịn không được nữa. Những người đó chịu những cao thủ trăm cấp kích thích, tựa như bị điên một lòng một dạ luyện cấp muốn đi xông quan ải kia, hơn nữa càng là đẳng cấp cao càng điên cuồng. Người chơi hơn cấp chín mươi giống như chúng ta giết đến mức mắt đều đỏ, hết thảy điểm luyện cấp thích hợp đều không có chỗ yên lặng, hoàn cảnh hiểm ác mức nào cũng có người hô lớn "Hết thảy vì kinh nghiệm!" xông vào.

Lăng Thiên bất đắc dĩ nhìn ta, hỏi:

"Vậy cậu nói xem làm sao giờ?"

Sờ sờ đầu, ta nhớ tới trước đây ở trong rừng rậm tinh linh vui sướng biết bao, cả tòa rừng rậm chỉ có hai người chơi chúng ta, quái vật chỉ có giết không xong, tuyệt không lo lắng không giết được, nào như hiện tại.

"Nếu không chúng ta đổi địa phương khác đi."

"Hiện tại đến nơi nào cũng đều như nhau thôi."

Lăng Thiên lắc đầu.

"Người của yêu giới, hoặc là ma giới khẳng định sẽ không nhiều, người khẳng định ít hơn."

"Thế nào có thể? Hai giới yêu ma mới mở, cho dù là người đi ngắm cảnh cũng không có khả năng ít được."

"Chỉ cần người luyện cấp không nhiều là được. Người ngắm cảnh có nhiều thế nào, thế nhưng thực muốn nói đến luyện cấp, anh không cảm thấy đại đa số người đều sẽ lựa chọn địa phương bản thân quen thuộc sao? Đặc biệt là thời điểm hiện tại đều muốn xông cấp, quái quen thuộc khi giết luôn luôn dùng ít sức hơn cũng chắc chắn hơn, vì vậy tôi nghĩ người chân chính tới đó giết quái trái lại ít hơn."

"Nói cũng có đạo lý. Đi, vậy chúng ta đi thôi. Nếu đã muốn đi, không bằng chúng ta đi ma giới đi, chưa từng đi qua, vừa vặn một bên luyện cấp một bên ngắm phong cảnh."

"Được a."

Nói đi là đi, chúng ta lập tức tới một chỗ khác thuộc địa đồ Đông đại lục. Cửa vào của yêu giới thiết lập tại Đông Long Thành thuộc phương đông. Vọng Tiên Môn của nhân tộc thiết lập tại Đăng Vân Sơn trong Thập Vạn Đại Sơn thuộc góc tây nam, cửa vào của ma giới lại ở trung tâm hoang mạc Lưỡi Mác thuộc phương bắc, tạo thành thế tam giác chân vạc.

Ngoại trừ yêu giới. Vô luận là đến Đăng Vân Sơn hay là đến hoang mạc Lưỡi Mác đều cần thông qua địa bàn quái vật. Đăng Vân Sơn thì dễ nói, quái xung quanh thông thường là trên dưới cấp bốn mươi. Thông qua tuyệt không trắc trở. Thế nhưng thông đạo đi đến ma giới lại chẳng thái bình, hoang mạc Lưỡi Mác nguyên bản chính là nơi hung hiểm nổi danh, sau khi thông đạo ma giới xuất hiện, quái nơi đó càng tựa như ăn thuốc kích thích thực lực tăng vọt một khúc. Giải thích hoa mỹ của nhà phát hành là: Chịu ma khí tập kích, nhưng trên thực tế trong lòng mọi người đều rõ ràng. Đây là cố tình khống chế "ma khẩu" lẫn vào ma giới tăng trưởng quá mức (ng‘ ta có câu ‘nhân khẩu’, ở đây là ma nên thành ‘ma khẩu’ XD~). Về phần vì sao phải làm như vậy, ha ha a, đây không phải vấn đề tiểu nhân vật như chúng ta suy nghĩ.

Ta cùng Lăng Thiên đứng ở giáp giới hoang mạc Lưỡi Mác, trên đầu là mặt trời chói chang, trước mắt là sa mạc xám vàng vô biên.

"Lăng Thiên, anh thấy nơi đây có giống phong cảnh của cổ thành sa mạc mà chúng ta đã đi qua không?"

"Chỉ cần là sa mạc hẳn đều không khác bao nhiêu."

"Không giống a, nơi đây sa mạc là chủ, nơi đó cồn cát là chủ. Bất quá tôi cảm thấy loại khí thế bao la này ngược lại không khác bao nhiêu."

"Được rồi, đừng cảm thán nữa. Cậu không phải vội vã luyện cấp sao? Thế nào hiện tại lại không vội nữa?"

Rất tốt, Lăng Thiên đại hiệp lại một lần nữa chứng minh anh ta xác thực không thích hợp làm những chuyện như ngóng cảnh than thở đối nguyệt cảm hoài.

"Đi thôi đi thôi, sớm một chút đến ma giới."

Lăng đại hiệp một "báo" chạy đi hướng về trung tâm hoang mạc (thường sẽ dùng từ 'một người', nhưng do Thiên ca đang cưỡi Ám Ảnh nên thành 'một báo' XD). Tiểu Hắc tự động tự phát theo ở phía sau.

Đường trên gò sa mạc khó đi, may mà Tiểu Hắc cùng Ám Ảnh đều không phải là tọa kỵ bình thường, mới có thể mang theo chúng ta chạy như bay. Một đường đi tới chúng ta cũng không đa sự. Phàm gặp phải quái vật chặn đường, chúng ta có thể tránh liền tránh, tránh không khỏi liền tốc chiến tốc thắng không dây dưa. Ven đường nhìn thấy rất nhiều người ở nơi đây giết quái, đại đa số đều là hợp tác tổ đội, phối hợp với nhau khăng khít, nhìn ra được là có chút thực lực. Cũng có cá biệt đơn luyện, đều là cao thủ xuất thủ bất phàm. Ngẫm lại cũng đúng, địa giới này hiện tại cũng không yên ổn, công phu không tốt không có khả năng đứng được ở chỗ này.

Chạy một đoạn thời gian, một tòa tháp đá màu đen cao vót xuất hiện trong đường nhìn xa xa.

"Nơi đó chính là cửa vào ma giới, quả nhiên khí thế bất phàm."

Tháp đá đen cửa vào ma giới không chỉ toàn thân màu mực, ngay cả ánh sáng xung quanh nó cũng tựa hồ bị hút đi, có vẻ u ám hơn rất nhiều so với nơi khác, khiến cho trong hoang mạc mặt trời nhô cao chói chang này không duyên cớ hiện ra một vùng lạnh lẽo. Cùng nó so sánh, sự biến hoá thất thường của cửa vào yêu giới tại Đông Long Thành lại thiếu phần khí phách, sự hoa mỹ mờ ảo của Vọng Tiên Môn nơi Đăng Vân Sơn, lại thiếu chút dày nặng. Khó trách người ta có thể lấy lực một giới chống lại sự liên thủ của hai giới nhân, yêu nhiều năm như vậy mà không rơi vào hạ phong, chỉ một cánh cửa vào đã không đơn giản.

"Cẩn thận!"

Ta đang tán thưởng dưới đáy lòng, thình lình nghe thấy tiếng gió chợt đến phía sau, Lăng Thiên cũng nói cảnh báo, làm sao còn có thể không có phản ứng, nhào thẳng về phía trước, ngã lên trên lưng Tiểu Hắc. Tiểu Hắc cơ linh nằm xuống đất, vừa vặn né qua thanh phi đao bay tới. Ta xoay người xuống Tiểu Hắc, đồng thời cầm cung nơi tay thình lình xoay người lại, Lăng Thiên đang chiến đấu với một đại hán áo vàng kim.

Đại hán này là một kiếm sĩ, khẳng định sẽ không phải là chủ nhân của phi đao. Dư quang khóe mắt đảo qua, quả nhiên thấy được một thích khách áo bạc khác trên cồn cát cách không xa. Đó là một người chơi nữ, vóc người đầy đặn thon thả, trong tay cầm ngược hai thanh chủy thủ dài, lạnh lùng nhìn ta. Thú vị, một người quấn lấy Lăng Thiên, một người khác lại tới đối phó ta. Những người này thực thấy ta dễ khi dễ hay sao?

Thân thủ nữ áo bạc không tồi, rất không tồi, so với Nam Cực trước đây cũng không kém mấy. Nếu như là ta trước khi đi yêu giới gặp phải cô ta nói không chừng thực sự sẽ luống cuống tay chân. Bất quá, ta hiện tại theo sự tăng trưởng của đẳng cấp, thực lực đề cao cũng không phải một điểm nửa điểm, đặc biệt là sau khi có được xưng hào "Phong Hành Giả", người chơi có thể cùng ta so tốc độ ít như lông phượng sừng lân. Mà một thích khách trong khi chính diện đối địch nếu như đã không có ưu thế tốc độ, trên cơ bản cũng không còn gì xem.

Nữ thích khách áo bạc bị ta lấy thủ pháp bắn tỉa tàn bạo chấn ở ngoài trăm bước có thừa. Vô luận cô ta đổi vị trí nhanh bao nhiêu, chung quy cũng nhanh không qua tiễn của ta. Biểu tình của thích khách rõ ràng

mang theo không cam lòng, cô ta căm hận mắng to: "Đừng tưởng rằng ngươi rất lợi hại, nếu như không phải tại cái nơi một chỗ ẩn núp cũng không có này, ta khẳng định một đao đâm chết ngươi." (-_-||||)

Ta vô tội nghĩ, ta không có cảm thấy bản thân rất lợi hại a, bất quá giỏi hơn một chút so với nữ nhân nóng nảy này mà thôi. Hơn nữa nếu thật đổi địa phương khác cô ta có thể đối phó được ta sao? Không nhất định nga. (-_-||||)

"Tôi thừa nhận so với tôi lợi hại hơn có rất nhiều, bất quá khẳng định sẽ không phải là cô. Vị tiểu thư này, nếu như đối tượng cô ám sát ngay cả đuổi cô cũng đuổi không kịp, cô thế nào có thể giết được nha?"

"Đừng nói khoác, ngoại trừ Vô Ảnh, tốc độ của ta còn chưa từng bại bởi ai."

"Nga, cô đã từng so qua với Vô Ảnh?"

Ta lại không cảm thấy Vô Ảnh sẽ có hứng thú so chiêu với nữ hỏa bạo như thế nha. Liếc mắt một cái, đại hán bên kia rõ ràng không phải đối thủ của Lăng Thiên, thế nhưng còn chưa chịu thua, chỉ là một mặt quấn chết lấy không cho Lăng Thiên thoát thân. Nữ nhân bên này lại bắt đầu rục rịch, sắc, còn chưa có chết tâm a?

"Như vậy đi, tôi không dùng tiễn, chỉ cần cô đuổi theo được tôi, tôi để cho cô giết."

Ta không kiên nhẫn nữa, chuẩn bị thuần thục giải quyết hai tên không hiểu đâu ra này. Nói xong, ta thu lại Thanh Lê Nhã Vận, hai tay trống trơn đứng, lãnh nhãn nhìn nữ thích khách. Nữ nhân kia tức giận đến cắn răng, dưới chân đạp một cái xông hướng ta.

Tốc độ của cô ta đích xác không chậm, bất quá so với Nam Cực vẫn kém một đường, đương nhiên so với Vô Ảnh lại càng không bằng. Cô tiến ta lui, chúng ta ở trên sa mạc không có nửa điểm che chắn ngươi truy ta đuổi, ta thực sự một tiễn cũng không phóng, thế nhưng nơi đây gió lớn, thổi đến mức không bến không bờ, ta mượn sức gió chạy càng thêm nhẹ nhàng thoải mái, cô ta liền đuổi không kịp.

"Như thế nào? Tôi đều đã nói với cô cô đuổi không kịp tôi rồi. Vẫn là nắm chắc thời gian đi luyện cấp đi, cô không cảm thấy cứ đuổi theo một người cô giết không được như vậy, thực sự lãng phí thời gian sao?"

Nữ thích khách một bên thở phì phò một bên trừng ta, nơi kia Lăng Thiên cũng đã giải quyết xong đại hán đi đến chỗ chúng ta. Cô ta tự biết không có cơ hội nữa, thấp giọng mắng một câu, nói:

"Được, ngày hôm nay Hồ Điệp ta coi như thua. Bất quá Du Nhiên ngươi cũng đừng đắc ý, ta vẫn sẽ tìm đến ngươi, một ngày nào đó ta sẽ đem cái tên gọi là Huyễn Linh Cung ngươi giết thành ánh sáng."

Bỏ lại những lời này, cô ta thập phần dứt khoát chọn về thành. Đồng bạn của cô ta, đại hán bị Lăng Thiên chém ngã trên mặt đất cũng cùng theo cô ta rời khỏi. Chúng ta vô nguyên vô cớ đánh một hồi với người ta, còn không biết vì sao.

"Tiểu Du, cậu chừng nào thì trêu phải nữ nhân kia?"

"Tôi căn bản không quen biết cô ta, trời biết từ nơi nào chạy đến. Đừng nói nhảm nữa, đi thôi."

Tâm tình ta khó chịu, gọi Tiểu Hắc tới chạy thẳng tắp hướng về tòa tháp đá đen.

138. Quyển 4 - Chương 67: Tiết 67

Editor: Toujifuu

***

Đến gần nhìn, tháp đen này càng thêm đồ sộ.

Toà nhà hình tháp tổng cộng bảy tầng, khoảng cách giữa tầng trên tầng dưới thoạt nhìn xấp xỉ một hình trụ. Mỗi một tầng đều có bảy góc nhọn, phân biệt chạm khắc thành bảy loại quái thú dữ tợn bất đồng đầu

vươn ra ngoài tháp. Ở trên phần mắt khảm nạm từng viên rubi máu cỡ bằng nắm tay, cho phần dữ tợn này thêm tầng huyết khí.

Cửa lớn tháp đá đóng chặt, toàn thân liền như khối cự thạch màu đen thoạt nhìn không có nửa khe hở. Trên thực tế người chơi đầu tiên đến nơi đây cũng vì thế mà phiền não rất lâu. Về sau mới phát hiện trên đỉnh tòa tháp này mới là pháp trận truyền tống chân chính đi thông ma giới, mà muốn đến nơi đó có hai biện pháp: thứ nhất, từ ngoài tháp leo lên. Trên vách ngoài tháp đá có các khối đá đặt chân, có thể giẫm lên chúng nó nhảy lên. Bất quá vị trí của mấy khối đá đặt chân này phi thường khuất không dễ phát hiện, muốn dùng loại phương pháp này leo lên đỉnh tháp thì phải có nhãn lực vô cùng tốt, còn phải có thân pháp mau lẹ dũng cảm cẩn trọng, bằng không kết cục chính là từ phía trên ngã xuống. Một tầng hai tầng ngã xuống không có gì, nếu như từ trên năm sáu tầng ngã xuống thì không phải là chuyện nhỏ, làm không tốt sẽ trực tiếp trở về thành. Biện pháp này chỉ thích hợp người chức nghiệp thân nhẹ thể nhanh sử dụng, hoặc là ngự thú sư, đạo sĩ có biện pháp để cho bản thân bay lên các loại. Loại chức nghiệp phụ trợ như nhạc sĩ tựa hồ cũng có biện pháp để cho bản thân tạm rời mặt đất một khoảng ngắn, bất quá tương đối khó. Thế nhưng nghĩ lại, nhạc sĩ của ma giới thế nào cũng sẽ không nhiều. Nếu như là máu ngưu hoặc trọng kiếm sĩ thân thể tương đối cồng kềnh tự nhiên không có khả năng đi lên như thế, vì vậy còn có biện pháp thứ hai. Tháp đá có cửa, do nguyên khối cự thạch màu đen rất nặng chế thành. Mỗi tầng đều có một cánh, chẳng qua mấy cánh cửa này nhiều năm đóng chặt không mở ra. Chúng nó kỳ thực không có cơ quan cũng không có khóa cửa, mở ra hoàn toàn dựa vào khí lực. Nếu có người có thể sử dụng lực lượng bản thân đẩy ra bảy cánh cửa đá, tự nhiên cũng có thể lên được đỉnh tháp. Những điều này đều là ta cùng Lăng Thiên trước khi đến hỏi thăm được, Sâm một lòng muốn làm ma tộc, loại chuyện này tự nhiên hiểu rõ ràng.

Đi đến dưới tháp. Ta đưa tay sờ sờ tường đá, lạnh lẽo tận xương tựa như đang sờ tảng băng vậy.

"Lăng Thiên, anh đi như thế nào?"

"Đi cửa."

Lăng Thiên nhìn chằm chằm cửa đá tầng thứ nhất nóng lòng muốn thử. Ta biết ngay mà. Anh ta sau khi nghe Sâm giới thiệu xong liền vẫn luôn cảm thấy hứng thú đối với mấy cánh cửa này.

"Tôi đây ở phía trên chờ anh. Anh nhanh một chút."

Ta đương nhiên không có khả năng có cái loại khí lực đẩy mở được cửa, đã định trước chỉ có thể từ bên ngoài nhảy lên. Bất quá ta là nhảy lên. Vậy Tiểu Hắc làm sao đây? Ám Dạ của Lăng Thiên có thể thu được vào bảng tọa kỵ rồi mang theo, Tiểu Hắc lại không làm được. Nói đến cùng nó là Truy Tùy Giả mà không phải sủng vật, không thể thu về không gian sủng vật, cũng không thể thu vào bảng tọa kỵ. Tiểu Bạch cùng Tiểu Bích nhỏ người, ta mang theo lên được. Nhưng khổ người Tiểu Hắc lớn như vậy, ta còn chưa tự đại đến mức cho rằng bản thân có thể vác nó mà còn có thể thân nhẹ như yến. Chẳng lẽ để lại một mình nó, ta đi ma giới rồi dựa vào hai cái đùi mà chạy đi?… Điều này cũng quá không có nhân đạo.

"Chủ nhân, không sao, em có móng vuốt, có thể thử theo anh leo lên trên."

Tiểu Hắc thấy ta khó xử, vội vàng an ủi ta nói.

"Nhóc thực sự có thể?"

"Thử xem sao."

Ta có chút lo lắng nhìn độ cao của tháp đá một chút, hiện tại hình như cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

"Tiểu Hắc chính nhóc cẩn thận một chút, nếu như không được nghìn vạn lần đừng miễn cưỡng. Chờ anh đi lên rồi nghĩ biện pháp khác."

"Đã biết."

Tiểu Hắc gật cái đầu đen bự của nó, như vậy tựa hồ có thêm chút lòng tin. Lòng ta nói Tiểu Hắc bình thường làm việc coi như trầm ổn, hẳn là không đến mức làm ẩu. Như vậy cũng an tâm hơn một chút.

Ngẩng đầu tinh tế quan sát khối đá đặt chân trên vách tháp, khoảng cách trung gian không gần. Hơn nữa mỗi một khối đều vừa nhỏ vừa mỏng. Hiển nhiên ý của người xây tháp này chính là công phu không tới nơi

thì ngươi cũng đừng lên.

"Ha ha, khó trách người có thể đến được ma giới không nhiều. Chỉ một cửa này đã không phải dễ qua. Có lẽ, bên kia thật là một hung địa, cái tên Lăng Thiên cuồng đánh nhau lúc này hẳn rất cao hứng, hẳn là có thể tìm được rất nhiều đối thủ không tồi. Chẳng qua, mạng nhỏ cũng phải cẩn thận một chút mới được a."

Ta nhỏ giọng nói thầm vài câu, đề khí, nhảy lên. Tinh thần tập trung cực cao độ, ánh mắt ta gắt gao nhìn chằm chằm mấy khối đá đặt chân cái gì cũng không dám nghĩ, thẳng đến khi đặt chân lên đỉnh tháp mới yên lòng. Nhẹ thở một hơi, ngẩng đầu nhìn, chỗ này cao phong cảnh vô hạn. Gió phần phật thổi qua, đột nhiên cảm thấy trời đất chợt bao la hào hùng. Quay đầu lại nhìn nữa, Tiểu Hắc vẫn luôn đi theo phía sau ta chân trước đã đặt lên rìa đỉnh tháp, thoáng dùng lực, thân thể khổng lồ thon dài vù một cái nhảy lên, vững vàng đáp xuống bên cạnh ta.

"Tiểu Hắc, móng vuốt của nhóc thực không tồi nha, không chỉ có thể đánh nhau đả thương địch thủ, cũng có thể dùng để leo tường a."

Ta kinh hỉ trêu chọc một câu, Tiểu Hắc thành thành thật thật gật đầu:

"Em cũng mới biết được móng vuốt có thể dùng như thế."

… Thực sự là một nhóc thành thật mà. Tiểu Bạch bò lăn trên vai ta chi chi cười, chỉ có tên nhóc tinh quái này mới nghe hiểu ý trong lời ta, thấy đồng bạn phản ứng chất phác như thế, vui vẻ xem kịch. Biểu hiện rõ ràng đến mức Tiểu Hắc đều nghiêng đầu nhìn nó.

Chúng ta từ ngoài tháp leo lên, tinh thần tiêu hao không nhỏ, thời gian tốn hao không nhiều. Bởi vậy ta có thời gian nhàn hạ xem xét pháp trận truyền tống trên đỉnh tháp này.

Chỉ là truyền tống trận mà nói, ta cũng từng thấy không ít. Không nói đến truyền tống trận bình thường giữa các thành thị, bao gồm cả truyền tống trận đại lục có thể liên thông hai khối đại lục nơi rừng rậm tinh linh, còn có truyền tống trận đi thông hai giới ở yêu giới, chúng nó đều có đặc sắc riêng. Hiện tại lại nhìn đến truyền tống trận đi thông ma giới này, ta so sánh phát hiện những truyền tống trận này tựa hồ cự ly truyền tống càng xa, cấu tạo càng phức tạp. Ngươi xem truyền tống trận của yêu giới, không chỉ trên mặt đất có khắc hoa văn, còn đặt một tấm kính biến ảo khó lường. Đạo truyền tống trận ma giới trước mắt này cũng không có nhiều chỗ trống, trong khắc văn hình tròn trên mặt đất sinh trưởng ra rất nhiều bụi gai cực đại, trên mặt là một cái hình vòm đứng thẳng, một chút sương đen ngưng mà không tan bao lấy bọn chúng đến kín kín kẽ kẽ, chỉ khi vùng sương khí này lưu động mới có thể nhìn thấy được một góc. Sương kia đen không có ánh sáng, đột ngột không ngừng quay cuồng ở trong phạm vi truyền tống trận, tựa như dã thú nhằm người mà cắn đang chờ đợi con mồi của nó.

"Quả nhiên, dính dáng tới chữ ma hơn phân nửa không có thứ gì hay, ngay cả một cánh cửa cũng làm đến khoa trương như vậy."

Tốc độ Lăng Thiên đi lên không tính chậm, ta mới quan sát xong tòa truyền tống trận này, chợt nghe thấy anh ta ở phía sau ta mở miệng. Anh ta một bên hoạt động cổ tay một bên đi đến bên cạnh ta cùng ta đứng. Ta chỉ vào sương đen cuồn cuộn kia hỏi:

"Như thế nào, muốn đi vào không?"

"Đi, vì sao không đi? Một cánh cửa đã thú vị như thế, tôi có thể tưởng tượng ma giới nhất định sẽ có nhiều thứ thú vị hơn chờ chúng ta. Nếu như không đi, không chỉ có lỗi với việc chúng ta vất vả leo lên, cũng có lỗi với mấy con quái chờ chúng ta đi chỉnh lý a."

Sau khi càn rỡ nói ra những lời này, Lăng Thiên thần thái phi dương một cước bước vào sương đen, thoáng chốc biến mất tung tích. Ta cười khẽ, cái người này, cho dù là cuồng, cũng cuồng đến khiến người ta tâm phục. Có lẽ chính bởi vì trên người ta khuyết thiếu cuồng vọng cùng khí phách như thế, mới có thể nhiều lần tâm sinh hâm mộ tiến tới sản sinh hảo cảm đối với người có được loại phẩm chất đặc biệt này. Lăng Thiên là như thế, người kia cũng là như vậy. Bất quá, có đôi khi loại phẩm chất đặc biệt này cũng là căn nguyên của phiền phức a, ta nhớ lại hành vi không mời tự đến của Diệu Dương thì liền vô cùng đau đầu. Tâm tình tốt thoáng cái không còn, ta đầy mặt đau khổ, cũng bước vào đoàn sương đen kia.

139. Quyển 4 - Chương 68: Tiết 68

Editor: Toujifuu

***

Ra khỏi sương trận, ta không khỏi hoài nghi chúng ta có phải lượn một vòng tròn rồi lại trở về chỗ cũ hay không. Nơi đứng trước mắt vẫn là đỉnh tháp màu đen, ngoài tháp cũng vẫn là sa mạc hoang nguyên mênh mông vô bờ, ngoại trừ bầu trời tương đối âm trầm u ám, hết thảy tựa hồ đều không có gì khác nhau. Sau một lúc ngẩn ngơ mới phát hiện xác thực đã đổi thành chỗ khác, trên trời không còn là mặt trời sáng loáng nữa, khối cầu hình tròn kia tái nhợt thảm đạm, ngay cả ánh sáng phát ra cũng ảm đạm vô lực. Quái trên hoang nguyên cũng đã bất đồng, trông xa xa cũng có thể nhìn ra vóc người cực đại của chúng nó, mỗi một bước chân đều trọng trọng giẫm xuống, giương lên vô số cát bụi.

Đón gió, bầu trời mênh mông đại địa vô hạn tạo nên cảm giác hào hùng tràn ngập trong lòng. Cái tên bên cạnh kia rống dài một tiếng, xông tới bên tháp nhấc chân liền nhảy xuống, khiến cho ta cũng ấm đầu theo, không chút nghĩ ngợi theo xuống.

Mượn mấy khối đá đặt chân chúng ta bình an đáp xuống mặt đất, ta phát hiện sự khác biệt của thổ địa dưới chân càng lớn hơn so với nhân giới. Đồng dạng cát sỏi, nhưng nhân giới là vàng óng ánh mang theo xám trắng, mà ma giới lại lộ ra đỏ sậm.

"Lăng Thiên, nơi đây không phải địa phương dễ xông, chúng ta vẫn nên cẩn thận…"

Lời ta còn chưa nói xong, cái tên bên cạnh kia tựa như biến thành đại hài tử kêu quái dị hai tiếng, chạy vội hướng về phía một con cự thú đang bồi hồi ngoài tháp.

"Lăng Thiên!"

Ta nghiến răng nghiến lợi, đầu óc của tên này bị mờ mịt rồi sao? Không điều tra một chút gì đã xông lên, vạn nhất thứ đó chúng ta không đối phó được thì làm sao? Ta cũng không muốn trở về thành rồi lại chạy đến thêm một lần nữa a, cái tên hỗn đản này!

Lăng Thiên cùng con cự thú trên đầu mọc cái sừng nhọn thật dài kia va đụng vào nhau, Tru Thiên Phá Tà kiếm mới có được chớp động hàn quang. Cự thú cũng không cam tỏ ra yếu kém, sừng nhọn liên tiếp chống lại kiếm quang, xem ra không thể nghi ngờ cũng là một hung khí. Cự thú ỷ vào thân thể khoẻ mạnh không ngừng tiến công, tiếng gió vù vù ẩn hiện tiếng sấm; Lăng Thiên thì lại bằng vào thân pháp mau lẹ di động xung quanh cự thú, không cầu một kích tất trúng nhưng cầu gặp khe liền đâm. Đấu pháp như vậy nhìn từ xa tựa như bên cạnh một con quái vật lớn có con côn trùng đang bay, có chút khôi hài.

Ta cố ý để mặc cho Lăng Thiên phát tiết một chút sự kích động của anh ta, cũng thuận tiện xem xem ưu thế, nhược điểm của những con quái vật ma giới này. Đứng xa xa ở một bên 'sống chết mặc bây'. Trận này đánh đến mức bụi giương đầy trời, cát bay đá chạy, khi cự thú rốt cục ngã xuống dưới kiếm của Lăng Thiên. Tên nam nhân kia cư nhiên như một đứa trẻ con đắc ý vênh váo nhảy lên trên người cự thú giễu võ dương oai.

"Giờ đã nghiền rồi chứ, có cảm giác gì?"

Ta ngửa đầu lớn tiếng hỏi, Lăng Thiên nhảy xuống, cười hắc hắc:

"Không tồi, đã lâu không có chơi được thống khoái như thế. Phòng ngự của đám nhóc này rất cao. May mắn trên tay tôi chính là Tru Thiên Phá Tà, nếu như cầm Lôi Nha, chỉ sợ có thể phá được phòng đã là không tồi rồi."

"Tôi cũng nhìn ra. Nhà phát hành nói ma tộc sở trường đặc biệt chính là thân thể bản thân cực kỳ cường hãn, hiện tại nhìn những con quái của ma giới này là có thể hiểu rõ chúng nó đã 'cường' tới trình độ nào. Lăng Thiên, ở ma giới chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút tốt hơn."

"Biết biết, tôi ban nãy bất quá chỉ là kích động một chút, sẽ không còn như vậy nữa."

Anh như vậy mà chỉ là "một chút" thôi sao?

Đường ma giới khó đi, chúng ta không có địa đồ của ma giới, đành phải tùy tiện chọn một phương hướng đi. Một đường đi một đường giết. Chúng ta càng đi càng xa, trên địa đồ giản lược từng chút phát sáng (những nơi chưa từng đi đến trên bản đồ sẽ hiện màu đen, đi đến đâu bản đồ sẽ dần hiện đến đó, ai chơi warcralf rồi chắc biết ‿‿). Nhìn địa đồ, ta mới biết được địa phương chúng ta đứng gọi là hoang nguyên Hồng Nguyệt. Mà ở phía trước chúng ta, có một tiêu ký của tòa thành nho nhỏ. Ta cùng Lăng Thiên chạy tới đó xem. Chẳng qua chỉ là một hàng rào cao nửa người vây lấy mấy gian nhà bằng đất cũ nát. Trên cửa nhà đất treo lá cờ vải xám có thể phân biệt ra công dụng của mỗi căn: tiệm dược, tiệm trang bị, tiệm vũ khí, tiệm tạp hóa cùng một gian khách điếm.

"Đây là thôn xóm của ma giới? Nơi này có điểm an toàn sao?"

Ta cau mày. Địa phương cát vàng xám mênh mông đầy trời như vậy thực sự nhìn không ra có an toàn hay không. Lại chờ đến khi đi vào trong phòng nhìn thấy những lão bản kia hoặc mọc sừng hoặc có lân giáp mỗi người cầm thương mang côn, càng thêm để cho lòng ta sinh cảnh giác. Ma giới, nói không chừng địa phương nào cũng không phải là nơi an toàn. Bất quá may mắn, những ông chủ tiệm này trông tuy rằng cổ quái diện mục tuy rằng hung ác, thế nhưng làm ăn ngược lại cũng rất nghiêm túc, chỉ là giá này… Dù sao ta đã hạ quyết tâm sẽ không bao giờ mua đồ ở chỗ này nữa.

Chuyển một vòng trong quán, chờ khi ta đi ra, Lăng Thiên lại cùng một con đại rắn mối choảng nhau. Bọn họ một bên đánh một bên lui, một đoạn hàng rào bên thôn bị một người một thú này giẫm lên thành nát bấy đầy đất —— bọn họ đã đánh tới trong thôn. Suy đoán ban nãy của ta quả nhiên không sai, nơi đây căn bản không tồn tại khu an toàn (nếu đang đánh quái mà chạy vô khu an toàn quái sẽ tự động chạy mất hoặc dừng lại ngoài khu, đánh vô tận trong thôn rồi mà ko có hiện tượng đó tức nơi này ko phải khu an toàn). Nghe thấy động tĩnh bên này, ông chủ của mấy gian tiệm lần lượt chạy ra. Xem biểu tình của bọn họ tựa hồ đối với loại chuyện này đã nhìn quá quen, đều chỉ là cầm vũ khí của mỗi người, lạnh lùng nhìn chằm chằm hai con "dã thú" đánh đến hăng say, ta nửa điểm cũng không nghi ngờ vô luận là tên nào chỉ cần đánh vào phạm vi thế lực của bọn họ, những người này đều sẽ xuất thủ không chút do dự.

Lăng Thiên đánh đang cao hứng, căn bản không chú ý tới bản thân bất tri bất giác đã cách căn tiệm tạp hóa rách nát lung lay sắp đổ càng ngày càng gần. Ta rõ ràng thấy ông chủ tiệm tạp hóa ma tộc tai nhọn ba ngón kia bắt đầu cười ác độc. Quả quyết rút tiễn, tam liên xạ phụ gia Phong Nhận đồng loạt xuất thủ, đánh lên trên thịt mềm dưới sườn cổ của đại rắn mối, trực tiếp đánh cho nó lật chổng vó, bốn chân đạp đạp đi gặp lão tổ tông.

"Tiểu Du."

Lăng Thiên có chút bất mãn nhìn ta, ta lườm anh ta một cái, cằm khẽ giương hướng ông chủ tai nhọn mới thu hồi vũ khí kia:

"Anh ban nãy chỉ cần lui thêm hai bước, ông ta sẽ trực tiếp xuất thủ chém anh."

Lăng Thiên mạnh quay đầu lại, ông chủ tai nhọn nhe răng cười với anh ta, rồi trở về trong quán.

"Tại địa phương này phải cẩn thận, nơi đây không có khu an toàn, hơn nữa những NPC đó cũng không phải rất thân thiện. Ma giới, tôi nghĩ cũng chỉ có duy nhất một quy tắc, cường giả sinh tồn."

Ta vỗ vỗ vai Lăng Thiên nói ra dự đoán của ta. Lăng Thiên nghe xong chỉ thoáng sửng sốt, liền lộ ra một tia tiếu ý:

"Nói như vậy, nơi đây có thể xem như là một địa phương trật tự hỗn loạn, từ một góc độ khác mà nói, cũng là một địa phương cực kỳ tự do a. Thật không tồi, tôi thích. Khiêu chiến khó khăn mới có thể khiến người ta nhiệt huyết sôi trào."

Vậy anh đi sôi trào đi, tôi không có loại hứng thú đó! Ta bất đắc dĩ lắc đầu, có lẽ cái tên này rất thích hợp làm ma đầu?

"Người lúc trước đi đến ma giới tuyệt không thả mấy tin tức này ra, tôi nghĩ bọn họ có thể là cố ý. Nếu như không rõ những điều này liền tùy tiện xâm nhập ma giới, rất có thể sẽ thiệt thòi lớn. Nói không chừng loạn

của nơi đây không chỉ có những điểm chúng ta đã thấy, vì vậy hành trình tiếp sau chúng ta phải cẩn thận nhiều hơn, nhất định phải luôn bảo trì cảnh giác."

"Yên tâm đi, tôi đối với loại chuyện này là sở trường nhất. Hơn nữa nhóm mấy tên tiểu tử Sâm hình như cũng vào rồi, nếu thực có chuyện gì, tôi có thể gọi bọn họ tới."

Lăng Thiên hi cười, ngôn ngữ cực kỳ tự tin.

"Anh có chuẩn bị trong lòng là được rồi. Vậy chúng ta trước hết lấy thôn này làm trung tâm, giết quái phụ cận đi, luyện cấp mới là mục đích chủ yếu chúng ta vào."

"Được, cậu nói được là tốt rồi. Nhóm tiểu tử rắn mối, Lăng Thiên đại gia tới rồi, rửa sạch cái cổ chờ đi!"

Ma đầu oa oa kêu to xông vào sa mạc, nhóm rắn mối từ đây bắt đầu xui xẻo lớn.

140. Quyển 4 - Chương 69: Tiết 69

Editor: Toujifuu

***

Ta đứng trên một cồn cát, bắn từng nhánh từng nhánh tiễn về phía trước. Những cự tích (rắn mối khổng lồ) sa mạc này thập phần giảo hoạt, bọn chúng vùi bản thân dưới lớp cát bụi, con mồi sau khi tiến vào phạm vi công kích mới đột nhiên đánh lén. Ta cùng Lăng Thiên không quen thuộc tập tính của chúng nó, vài lần thiếu chút nữa chịu thiệt lớn. Bất đắc dĩ, hiện tại mới dùng loại biện pháp ngốc này để dò đường.

Một tiễn bay ra, phía trước chợt hiện huyết quang. Lăng Thiên xông lên một bước xa, thừa dịp cơ hội cự tích còn chưa hoàn toàn bò ra khỏi tầng cát liền giơ kiếm chém. Ta một bên dùng tiễn giúp anh ta, một bên chú ý động tĩnh xung quanh, ban nãy chính là vào thời điểm chúng ta giết một con cự tích đột nhiên một con khác lại chạy đến, để cho chúng ta luống cuống tay chân nguyên một trận.

Lăng Thiên nhảy lên, kiếm quang từ phía trên nghiêng nghiêng chém xuống. Cự tích ăn đau, lui về phía sau vài bước mới đứng vững thân thể. Đuôi thô to của nó đảo qua, cát đá mặt đất bị đánh lên cao mấy thước. Mắt cự tích đều đỏ, không để ý thương thế của bản thân đánh về phía Lăng Thiên, một người một thú lại chiến đấu với nhau. Bọn họ bên này đánh đang náo nhiệt, ta đột nhiên phát hiện trong cát bụi cự tích vung lên có bóng đen đang lay động. Nhìn kỹ, nhóc con thực giỏi, lại là một con cự tích lặng lẽ bò ra. Mấy nhóc tứ chi phát triển tư duy giản đơn này lúc nào lại giảo hoạt như thế? Cư nhiên còn biết tự mình ở phía trước hấp dẫn đường nhìn, sáng tạo cho đồng bạn cơ hội đánh lén, nhớ lại con cự tích đột nhiên xuất hiện ban nãy kia hẳn cũng là như thế mà tới đi.

Ta kịp thời thay đổi mục tiêu nhắm chuẩn, một nhánh Trầm Nê Tiễn vẽ ra quỹ tích màu vàng đâm ở phía trước con cự tích thứ hai hai bước. Trong nháy mắt, lấy nhánh tiễn này làm trung tâm, ánh sáng vàng mơ hồ khuếch tán ra bốn phía, cồn cát đột nhiên lõm xuống một đoạn, sau đó tựa như cát lún không ngừng trũng xuống. Đây là cách dùng của Trầm Nê Tiễn ta mới phát hiện, ở trong sa mạc vô luận là Hàn Băng Tiễn hay là Linh Mộc Tiễn đều dùng không tốt lắm, mà đại bộ phận quái nơi đây đều là thuộc tính hỏa, hiệu quả của Hỏa Diễm Tiễn đối với chúng nó không lớn, chỉ có Trầm Nê Tiễn này bởi vì tầng cát vốn đã không vững chắc. Hiệu quả tốt thần kỳ.

Cự tích mới xuất hiện bị cát lún vây khốn kinh hách nhảy dựng. Làm dân nguyên trụ của sa mạc, nó cũng không xa lạ đối với loại sát thủ thiên nhiên đáng sợ như cát lún này, lập tức bất chấp đồng bạn địch nhân trước mắt. Chuyên tâm giãy dụa muốn thoát ly nơi tử vong này. Tự nhiên, chờ đến lúc nó bò ra. Ta cùng Lăng Thiên đã giải quyết xong một con cự tích, liền chờ chỉnh lý nó.

Nhặt lên trang bị hai con cự tích này rớt ra, quái của ma giới một chút cũng không keo kiệt, trang bị cho cũng rất không tồi. Đáng tiếc, không phải cực phẩm. Cách yêu cầu của ta cùng Lăng Thiên còn chưa đủ.

"Tiểu Du, cậu có phát hiện cự tích nơi đây hình như nhiều lên hay không."

"Uh, không chỉ nhiều, còn thông minh hơn, không giống mấy con ngu ngốc lúc trước chúng ta giết."

"Nếu như dựa theo quy luật phổ biến trong trò chơi mà nói, loại hiện tượng này nói rõ chúng ta đang đi dần đến trung tâm của loại đàn quái này, nếu như vận khí tốt, có lẽ sẽ gặp được thứ tốt."

Ánh mắt Lăng Thiên phát sáng nhướng mày ngẩng đầu, nhìn quanh mọi nơi. Ta nghe anh ta nhắc tỉnh. Lập tức phản ứng lại:

"Anh là nói BOSS? Đúng, hẳn là sẽ có. Tiểu Bạch, tìm xem. Có quái cấp BOSS ở phụ cận hay không."

Tiểu Bạch đạp lên bờ vai ta nhảy lên đỉnh đầu ta, nhìn xung quanh một chút. Chỉ về phía trước bên phải nói:

"Đi bên kia xem."

Chúng ta lần mò qua phía trước bên phải. Sau khi leo lên trên một cồn cát cao lớn phát hiện ở phía sau cồn cát quả nhiên có một con rắn mối màu vàng kim so với cự tích bình thường còn khổng lồ hơn đang nằm dưới chỗ râm mát của cồn cát. Chúng ta không dám hành động bừa bãi, lẳng lặng nằm sấp trên cồn cát xem chừng.

"Lăng Thiên. Trong cồn cát này khẳng định mai phục không biết bao nhiêu con cự tích, nếu như chọc hết bọn chúng ra, hai chúng ta cho dù có chín cái mạng chỉ sợ cũng không đủ giết. Làm sao giờ?"

Lăng Thiên nhíu mày suy nghĩ nửa ngày, nhỏ giọng nói:

"Vậy chúng ta chỉ có thử xem dẫn từng con, xem có thể lôi ra giết hay không."

"Thế nào dẫn? Lại như ban nãy bắn loạn một hồi? Chúng ta lại nhìn không thấy chỗ nào có quái, vạn nhất dẫn một đám làm sao giờ? Rắn mối nơi đây không ngu ngốc như vậy, chúng nó biết kêu người hỗ trợ đó."

Lăng Thiên cười xấu xa:

"Tôi ngược lại có một biện pháp, bất quá có chút khó khăn."

"Nói ra nghe một chút."

Lăng Thiên ở bên tai ta nói thầm vài câu, ta trừng mắt, cái người này cũng quá lớn mật, loại biện pháp này cũng có thể nghĩ ra.

"Như thế nào?"

"Hình như có chút tính khả thi. Thử xem đi."

Dù sao cũng không có biện pháp khác, BOSS đã đến miệng ta cũng không muốn từ bỏ, đơn giản bồi anh ta điên một hồi đi.

Chúng ta quay đầu lại đi một đoạn, ở bãi sa mạc tìm một số khối đá lớn cao nửa người, đưa lên trên cồn cát. Đẩy từng khối từng khối mấy tảng đá này từ trên đỉnh cồn cát xuống, tảng đá lướt qua thỉnh thoảng có thể thấy có mấy cái đuôi rắn mối thô thô từ trong cát búng ra quét tảng đá qua một bên. Đẩy xong tảng đá ta cùng Lăng Thiên liền từ trên cồn cát trượt xuống chân cồn, cách ra xa phiến khu vực nguy hiểm tràn đầy rắn mối kia (cồn cát có hai mặt, đám quái ở mặt kia, 2 người trượt xuống mặt còn lại, cách đám quái 1 cái cồn). Chỉ chốc lát sau, Tiểu Bạch như gió cuốn lại đây, báo cáo:

"Chủ nhân, thấy được rồi, tổng cộng có mười tám con, tất cả đều chôn ở trong cát."

Mười tám con, sợ là không chỉ nhiêu đó, vài khối đá của chúng ta căn bản không có khả năng kinh động hết thảy cự tích. Thế nhưng có thể tìm ra một con thì được một con, cũng tốt hơn chúng ta tự mình đi sờ loạn.

"Tiểu Bạch, bắt đầu từ bên cạnh gần nhất, chúng ta dẫn từng con đến đánh. Nhóc phải cẩn thận, đừng tìm lộn chỗ, bằng không mạng của chúng ta đều phải để lại ở chỗ này."

"Yên tâm đi chủ nhân, xem em."

Tiểu Bạch vỗ vỗ bộ ngực khỉ của nó, thân mình thoáng lủi đi nhảy lên trên đỉnh cồn cát nằm úp sấp xuống. Nó thập thập thò thò quan sát nửa ngày, sau đó nhảy đến phía sau cồn cát chỉ vào một điểm nói:

"Chính là nơi đây, đối diện có một con."

Ta tính toán một chút độ dày của cồn cát này, tìm một chút ở trong bao phát hiện tất cả đều là ma pháp tiễn trung cấp. Không có biện pháp, đành phải làm tại chỗ vài nhánh Trầm Nê Tiễn sơ cấp. Một nhánh Trầm Nê cùng một nhánh Phong Dực cùng nhau gác lên trên dây cung, Trầm Nê Tiễn đầu tiên bay ra, đâm vào địa phương Tiểu Bạch chỉ ra. Cát chỗ đó lập tức rời rạc ra, một cái lỗ cát hình vòng tròn hình thành. Không đợi cát bên trên rỉ xuống lấp đầy lỗ, lục quang chợt lóe Phong Dực Tiễn đã bay ra. Một mặt khác của cồn cát truyền đến tiếng gầm giận dữ, rung động nhẹ nhàng để cho cát sỏi trên cồn cát không ngừng tản lạc xuống phía dưới. Trong chớp mắt, một con cự tích xuất hiện ở trên đỉnh cồn cát. Nó đỏ mắt nhìn chằm chằm chúng ta, trên chân trái phía sau còn đâm một nhánh tên dài màu lục. (Dù cách nhau 1 cái cồn nhưng đám rắn mối vốn chôn mình trong cát, nên có thể tính là nó nằm trong cồn cát, chỉ có điều khoảng cách từ con quái tới mặt cát bên 2 anh xa hơn so với con quái đến mặt cát bên kia, tiễn của anh Nhiên xuyên qua nguyên cồn cát bắn trúng quái, quái bên mặt cát kia bị bắn leo vòng lên đỉnh cồn xuống đến mặt cát chỗ 2 anh.)

"Chủ nhân, mấy con khác không hề có động tĩnh, chỉ có tên nhóc này chạy đến."

Tiểu Bạch báo cáo, ta mỉm cười, biện pháp của Lăng Thiên quả nhiên khả thi. Nhanh chóng lui về phía sau, ta dẫn cự tích rời nơi sống của chúng nó để tránh khỏi nó lát nữa dẫn mấy con quái khác đến. Lăng Thiên đã sớm lập trận địa sẵn sàng đón quân địch, trên nửa đường cắt ngang công kích của cự tích. Chúng ta liên thủ, không bao lâu đã tiêu diệt xong tên nhóc bự này.

Tốn không ít thời gian, chúng ta dùng đồng dạng biện pháp dẫn ra từng con hộ vệ bên người cự tích vương. Vài con sau cùng gặp phải một chút phiền phức, do tường cát quá dày, dẫn tới không được quá thuận lợi, may mắn cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm, cuối cùng cũng chỉ còn một con BOSS sau cùng.

Bổ sung máu cùng chân nguyên xong, ta lắp đầy hũ tiễn, cũng kích hoạt chiến văn gọi ra phân thân, Lăng Thiên cũng điều chỉnh trạng thái đến điều kiện tốt nhất. Chúng ta nhìn nhau cười, BOSS đầu tiên sau khi tiến vào ma giới, ai cũng không dám khinh thị, nhưng chúng ta vẫn lòng tin mười phần, nhất định phải trảm nó xuống dưới kiếm (tiễn).

141. Quyển 4 - Chương 70: Tiết 70

Editor: Toujifuu

***

Ta đứng cách BOSS cự tích ước chừng bốn trăm mét, đây là tầm bắn xa nhất mà tiễn ta có thể phát huy hiệu lực. Bởi vì không biết tốc độ của BOSS cự tích nhanh bao nhiêu, ta không muốn mạo hiểm.

BOSS tiên sinh không dành quá nhiều quan tâm cho người đứng xa xa ở ngoài phạm vi cảnh giới của nó như ta đây, thế nhưng có một người lớn như vậy minh mục trương đảm mà đứng ở trong đường nhìn của nó, không có khả năng hoàn toàn không nhìn. BOSS lười biếng nhìn ta, rũ mi mắt, quay đầu liền mở lớn miệng ngáp một cái, miệng đầy răng nanh sáng choang mà còn trộn lẫn tơ máu cùng vụn thịt. Đầu lưỡi đỏ tanh chẻ đôi phun ra nuốt vào vài cái, dịch dính nhỏ xuống rơi trên mặt cát "Xích" vang nhỏ một tiếng, tan ra một lỗ nho nhỏ.

Có độc! Khóe mắt ta nhảy nhảy, BOSS quả nhiên không giống với tiểu lâu la.

Hít khí, ngưng thần, giương cung, nhắm chuẩn, cung tiễn thủ tốt ở chỗ khi xuất tiễn nhất định bình tâm tĩnh khí không gợn sóng sợ hãi, vì vậy ta hiện tại ánh mắt thanh minh tư duy thanh tỉnh. Thanh quang của Phong Dực chợt lóe, trước khi BOSS còn chưa phản ứng lại đã đâm vào trong miệng giương lớn của nó. BOSS ăn đau, làm sao còn có thể không biết cái tên nhóc đứng rất xa phía trước là địch nhân. Nó trải ra bốn cái chân tráng kiện, xông qua chỗ ta. Thân thể cực đại vặn vẹo, tứ chi cùng đuôi phất trên mặt cát, trong lúc nhất thời cát bụi đầy trời, rất có hình thức che trời chắn nắng.

Sự cẩn thận của ta quả nhiên không sai, tốc độ của nhóc này cực nhanh, trong số những quái mà ta từng nhìn thấy qua cơ hồ có thể xếp top năm. Nghênh đón khói cát cuồn cuộn lan tràn mà đến kia, ta lại một lần nữa buông tay xuất tiễn. Hỏa Diễm Tiễn mang theo phong nhận, như một ngôi sao băng màu đỏ đuổi theo quỹ tích của Phong Dực, oanh lên trên đầu của mãnh thú cực đại. "Oanh" một tiếng, Hỏa Diễm Tiễn cao cấp còn lại lại mất đi một nhánh. Thế nhưng hiệu quả của nhánh tiễn cao cấp này chính là không tầm thường, dù cho cự tích là quái vật thuộc tính hỏa, trên đầu cũng bị đánh ra một chuỗi giá trị thương tổn đỏ máu. Cộng thêm sức mạnh của lực đạo bạo tạc, BOSS bị lật tung mấy vòng. Lăn tròn trên mặt cát hai vòng mới dừng lại.

Ta hai tiễn đắc thủ đương nhiên không có khả năng ngốc đến mức còn đứng ở tại chỗ chờ nó tới giết, thừa dịp nó lăn đến mức choáng đầu hoa mắt nhanh chân bỏ chạy. BOSS lão huynh vì bị bức khỏi mặt đất nên phẫn nộ, khoảng chừng bắt đầu từ khi nó có ý thức còn chưa từng có ai khiêu chiến tôn nghiêm của nó như vậy. (Đó là đương nhiên. Ma giới này không phải mới mở ra a, hiện tại người chơi có thể vào cũng không có mấy người. BOSS này có lẽ cũng là lần đầu tiên bị người giết. Nói đến cái này, uhm, hình như mỗi con BOSS "mới giết" đều sẽ nổ ra rất nhiều đồ a! ^^)

BOSS lão huynh sát khí tăng lên, tốc độ xông tới so với ban nãy lại nhanh hơn một bậc. Ta dựa vào lực gia tăng tốc độ của "Phong Hành Giả" cùng chiến văn ngược lại cũng không sợ nó, thế nhưng nó đuổi theo chặt như thế. Căn bản không có khả năng rảnh tay để bắn cung, chỉ là một mặt chạy về phía trên cồn cát. Vượt qua một gò cát, ta trượt xuống đường cát dưới gò, khi BOSS theo tới nhất thời không dừng chân lại, thiếu chút nữa ngã nhào. Ngay trong nháy mắt điện quang hỏa thạch này, kiếm quang ngân quang từ dưới lên trên nghiêng nghiêng quét qua bụng cự thú.

Lăng Thiên vẫn luôn mai phục phía sau cồn cát này chờ giờ khắc này. Hiệu quả của việc một kiếm sĩ lực công kích cường hãn ẩn thân đánh lén đương nhiên không gì sánh bằng, hơn nữa đánh trúng chính là nhược điểm hết thảy mãnh thú đều không thể tránh khỏi —— bụng, hiệu quả một kiếm này tạo thành chính là một giá trị thương tổn khiến người ta líu lưỡi dâng lên. BOSS ăn đau kêu thảm một tiếng, máu chảy ra nhuộm lên cát vốn đã ẩn mang màu đỏ đến mức đỏ sậm một mảnh. Lăng Thiên sau một kích bại lộ thân hình từ bên cạnh nhảy ra. Tru Thiên Phá Tà kiếm giương lên, lại đi lên ngênh tiếp.

Thừa dịp nó bệnh lấy mệnh nó, nguyên tắc này là pháp bảo cầu thắng. Chúng ta kiên quyết quán triệt tới cùng. Ngươi xem BOSS này bị ta đâm hai tiễn lại bị Lăng Thiên một kiếm phá bụng, quái dù hung ác thế nào đi nữa hiện tại cũng phải tiêu ba phần khí thế. Lại bị hai người chúng ta cùng Tiểu Hắc giáp công. Trải qua một phen chiến đấu gian khổ, phí vô số dược phẩm cùng tinh thần. Cuối cùng cũng không để cho nó chạy khỏi lòng bàn tay chúng ta.

Sau khi nổ rớt đồ hoa lệ lệ, chuyện đầu tiên ta cùng Lăng Thiên làm không phải đi nghiệm xem thu hoạch của mình. Mà là ngã ngửa trên cồn cát bị san bằng gần phân nửa há mồm thở dốc. Vốn nói sinh vật ma giới cường hãn, BOSS lại càng không cần phải nói, khẳng định là nhất đẳng, thứ rơi ra đương nhiên sẽ không quá keo kiệt, xem ta trực tiếp thăng một cấp là biết. Ta hiện tại không giống như hồi cấp mười cấp hai mươi, kinh nghiệm thăng cấp của cấp hơn chín mươi cho dù không phải chữ số thiên văn cũng sẽ không phải dễ dàng đạt được như vậy. Bởi vậy kinh nghiệm một cấp này ngoài dự liệu của ta rất nhiều, vui trên khóe mi.

"Lăng Thiên, chúng ta tìm thêm mấy con BOSS đánh đi, một con BOSS thăng một cấp, chỉ cần mấy con chúng ta đã có thể đi xông ải rồi."

"Ngốc, cậu cho BOSS là rau cải trắng? Nếu cậu có thể tìm được tôi sẽ đánh, chỉ sợ chúng ta không có vận khí tốt như vậy."

"Tôi cũng không tin tìm không được. Ma giới này chính là một khối đất hoang, còn chưa biết có bao nhiêu BOSS chưa được khai phá, cũng không biết ở nơi nào. Dựa theo thường quy mà nói, một khu vực ít nhất có một con đi."

"Được, cậu tìm được nói cho tôi biết, tôi chờ."

Lăng Thiên cười, đứng lên chỉnh lý vật phẩm tản lạc trên đất cát.

Lược qua từng đống từng đống tiền ánh vàng rực rỡ kia không đề cập tới, mấy thứ này so với ba món vật

phẩm hoặc lớn hoặc nhỏ còn lại thực sự quá không thu hút. Trong những thứ tuôn ra có một kiện là nhuyễn giáp. Nói là nhuyễn giáp, thoạt nhìn rất giống với trường sam của hiệp khách cổ đại, xúc cảm mỏng nhẹ mềm mại, vạt áo màu kim bạc cùng trên vạt áo có đồ án hoa văn huyết kinh râu rồng đỏ sậm. Thân áo bó sát tay áo túm đai lưng rộng, vạt áo thật dài theo gió đong đưa, thực sự là bộ giáp xinh đẹp. Tuy rằng chưa giám định nhìn không thấy thuộc tính, bất quá chỉ nhìn bề ngoài cũng biết nhất định bất phàm.

"Giáp kiếm sĩ, Lăng Thiên vận khí của anh thật tốt."

Lòng ta nghĩ anh ta xác thực cũng nên đổi một thân phòng cụ, thời điểm qua đại quan ải trăm cấp mới càng có chắc ăn.

Lăng Thiên phất phất nhuyễn giáp, dường như rất thỏa mãn mà thu vào trong bao.

"Nhuyễn giáp tôi lấy, hai cái này cậu cầm đi."

Trong hai món đồ còn lại có một quyển sách ta nhìn rất quen thuộc, nhìn kỹ quả nhiên là sách triệu hoán. Đó là một thứ tốt, thời điểm ta còn là Mạc Ly từng lấy được hai quyển, có nó có thể học tập kỹ năng triệu hoán mà trong triệu hoán đại chúng không có, quyển này hẳn là triệu hoán cự tích sa mạc. Vừa vặn, đem cái này cho Tiểu Lộ, thực lực của cự tích không tồi, công phòng đều tốt, Tiểu Lộ có nó so với triệu hoán sư khác tự nhiên sẽ có hơn một phần ưu thế.

Còn có một khối đá dạng đinh ốc màu vàng ta thấy cũng rất quen mắt, mặt trên gồ gồ ghề ghề tuyệt không bằng phẳng, nắm ở trong tay gai gai. Trong thuyết minh hệ thống không có bất luận tin tức gì, chỉ viết "Hòn đá không biết tên". Ta sờ sờ đầu, lúc nào thấy qua thứ này? Nghĩ không ra. Thôi đi, thu hồi trước, chờ sau khi trở về rồi tra một chút.

Thu xong cục đá quái dị cùng sách triệu hoán, ta còn thuận tay thu kim tệ trên mặt đất vào vòng tay. Châu chấu tuy nhỏ cũng là thịt a, ai biểu ta là người nghèo đây, không nên lãng phí.

"Đi, chúng ta đổi địa phương khác luyện, đại quan ải trăm cấp chờ ta, Vọng Tiên Môn chờ ta, GOGOGO!"

Thăng một cấp khiến thích thú luyện cấp của ta tăng mạnh, hận không thể hiện tại liền lên tới đỉnh cấp chín mươi chín. Động tác của Lăng Thiên so với ta còn nhanh hơn, trước một bước chạy đi, không nhìn đến mặt trời nhợt nhạt chìm về phía tây, dường như nửa điểm cũng không lo lắng nguy hiểm có thể sẽ giáng lâm trong đêm tối. Chúng ta hướng về một khối khu vực khác vẫn là màu đen hơi co trên bản đồ. Kỳ ngộ mới cùng quái mới, đang chờ chúng ta đi chinh phục. Có chúng ta song kiếm (tiễn) hợp bích, không có quái nào là giết không được! Ta tràn ngập lòng tin.

142. Quyển 4 - Chương 71: Tiết 71

Editor: Toujifuu

***

Ở trong sa mạc mò, bò, lăn, đánh tròn ba ngày, thời điểm ta cùng Lăng Thiên đi khỏi toàn thân đều là đất cát, cơ hồ nhìn không ra màu sắc nguyên bản của trang bị trên người.

Trong miệng ta phát đắng, cũng biết mặt ngoài Lăng Thiên không nói, nhưng cũng là không quá thoải mái. Từ khi ta tiến vào trò chơi tới nay, tuy rằng cũng thấy qua gió táp mưa sa, cũng nghe qua điện chớp sấm rền, gió ẩm Nam hải cát cuồng Bắc địa đều không phải là vật hiếm lạ, thế nhưng vô luận đi đến nơi hiểm ác thế nào chung quy cũng sẽ không khiến người ta chịu quá nhiều tội giống như trong hiện thực, đa phần chỉ bày ra một mảnh tình cảnh lôi cuốn người vào mà thôi. Không nghĩ tới bởi vì chúng ta thường ngày khinh thị lực tự nhiên của thiên địa trong trò chơi này, ba ngày này trải qua thống khổ vạn phần.

Sa mạc, từ xưa bị người truyền thành hiểm ác dị thường cơ hồ chính là đại danh từ của tử địa, hiện tại ta đã sâu sắc cảm nhận được. Ngay từ đầu ta cùng Lăng Thiên căn bản không lưu ý đến hoàn cảnh bản thân đang ở, chúng ta chỉ một lòng một dạ xông lên phía trước, cũng không quản có phải càng chạy càng xa hay

không, nghĩ dù sao cũng có phù hồi thành. Đặc biệt khiến người ta kinh hỉ là đối thủ kế tiếp chúng ta gặp được so với đàn cự tích mà nói lại càng dễ giết hơn, kinh nghiệm cũng thấy không ít, thực như là bao kinh nghiệm đưa lên cửa, để cho chúng ta vui vẻ không tự kìm hãm được. Chờ khi ta phát hiện chiến lợi phẩm trong vòng tay càng ngày càng nhiều, nhánh tiễn càng ngày càng ít, thì đã muộn. Chúng ta ở trung ương sa mạc trước không thôn sau không tiệm, vì có thể cầm cự đến lúc đi ra sa mạc, ta không thể không khống chế số lần xuất thủ xuống, Lăng Thiên thành chủ lực tuyệt đối. Nguyên bản điều này cũng không có gì, thế nhưng không may chúng ta vào ngày thứ hai liền gặp phải một cơn bão cát. Lúc đó ta cơ hồ không cảm nhận được không khí là dạng gì, chỉ biết bốn phương tám hướng đều là cát, bao lấy toàn bộ người. Chúng nó không chỗ không vào, trong miệng, trong mũi, trong tai đều có. Ta cảm thấy bản thân chính là một thổ dân, một khắc kia thật sâu cảm nhận được sự đáng sợ của hít thở không thông.

May là bão cát đó duy trì tuyệt không lâu, dưới sự trợ giúp của Tiểu Hắc cùng Ám Ảnh ta cùng Lăng Thiên có thể bò ra từ trong đống cát thấy lại ánh mặt trời. Đến lúc đó, chúng ta cũng không dám xem thường ma giới nữa. Độ thực tế ảo của địa phương này so với nhân giới không biết cao hơn bao nhiêu lần, hoàn toàn là phiên bản của thế giới hiện thực, kỹ thuật như vậy cũng quá đáng sợ! Khó trách nhà phát hành cho tới bây giờ mới mở ra hai giới yêu ma. Hoàn cảnh nơi đây hẳn cũng là một trong những nguyên nhân, nếu như các người chơi vừa tiến vào trò chơi đã gặp phải chuyện giống chúng ta. Sợ là còn chưa có chơi được trước hết đã bị thiên nhiên đùa giỡn.

Đã biết sự đáng sợ biến ảo vô thường của sa mạc này, ta cùng Lăng Thiên trước tiên liên tưởng đến một chút miêu tả đối với sa mạc trong hiện thực. Chúng ta đều là người sống xa sa mạc, hiểu rõ đối với nó vẻn vẹn chỉ đến từ miêu tả trong sách hoặc là TV, internet. Bởi vì mấy năm gần đây đang lưu hành việc đem hết thảy sự vật hoàn nguyên bản chất, để có được nhận thức khách quan khắc sâu đối với những thứ đó, vì vậy ta chẳng có bao nhiêu cảm xúc đối với tình cảm lãng mạn "đại mạc cô yên trực". Ngược lại đối với các loại từ ngữ như bão cát, cát lún, khô hanh, thiếu nước, lạc đường v.v… có ấn tượng khắc sâu. Chỉ với hai người ta cùng Lăng Thiên nào dám dừng lâu ở loại địa phương này, đương nhiên nghĩ sớm ly khai nơi đây là tốt nhất. Đi một ngày một đêm, sau khi diệt vô số quái không có mắt tự mình nhảy ra chặn đường, chúng ta vào một khắc nhìn thấy chỗ dân cư thiếu chút nữa vui cực mà khóc.

Cái trước mắt cuối cùng cũng có bộ dáng của một tòa thành, tường thành, cửa thành một cái cũng không thiếu, cho dù là đắp bằng đất gỗ rất đơn sơ. Trên thành này không có tên, bởi vì cát đất tạo thành cơ bản đến từ hoang nguyên Hồng Nguyệt, cả tòa thành đều mang theo màu đỏ sậm nhàn nhạt.

Cửa thành không có thủ vệ, chúng ta rất dễ dàng vào thành. "Người" trên đường thật đúng là thiên kì bách quái. Dạng gì cũng có, đương nhiên cũng có trông tương đối bình thường gần giống nhân loại, không biết là người chơi hay là NPC. Ta cùng Lăng Thiên xen lẫn ở bên trong cũng không tính quá bắt mắt.

Thành không lớn, chỉ có hai con đường phố một dọc một ngang. Chúng ta đi chưa được mấy bước đã tìm đến một tiệm vũ khí. Ta vội vàng thanh lý một chút những thứ dư thừa trong vòng tay. Bổ sung nhánh tiễn. Từ trên cửa tiệm này ta mới biết được tên của thành này, "Thổ Thành". Hình tượng dễ nhớ.

"Tiểu Du, bên kia có một sở giám định."

Lăng Thiên chỉ vào đường phố đối diện. Ta theo tay anh ta nhìn qua, cửa hàng nhỏ đến đáng thương, treo nghiêng nghiêng một khối chiêu bài nửa cũ.

"Muốn đổi giáp mới? Đi, vừa vặn tôi cũng xem xem mất cả buổi công phu đánh ra được là bảo bối gì."

Bên trong sở giám định so với bên ngoài thoạt nhìn còn nhỏ hơn, chỉ dung được hai ba người đứng ở bên trong. Đã quen sự rộng rãi sáng sủa của sở giám định nhân giới, địa phương tối om om để cho ta có chút sợ, cũng không biết có phải là hắc điếm hay không.

"Lão bản, giám định bộ nhuyễn giáp này."

Đại hán trên đầu trơn trơn bóng bóng có một cái gai nhọn giương mắt quét nhìn nhuyễn giáp trong tay Lăng Thiên một cái, khó gần mà nói:

"Hai nghìn, giao tiền trước."

Đầu mi của ta nhảy nhảy, hai nghìn kim tệ, đó là giá cả ta giám định Phong Lê. Phong Lê là bảo khí, chẳng lẽ giáp này cũng vậy? Lăng Thiên bất động thanh sắc, đem nhuyễn giáp đặt lên trên bàn, nói:

"Giám định."

Đại hán cúi đầu lặng lẽ một chút, có thể là đang kiểm tra phí giám định mà hệ thống chuyển cho hắn từ tài khoản của Lăng Thiên. Cuối cùng gật đầu, cầm lên nhuyễn giáp phất phất, niệm hai câu chú ngữ cổ quái, cũng không thấy động tĩnh gì, liền vứt đồ về lại.

"Được rồi."

Được rồi? Ta nhớ tới trước đây Phong Lê xuất thế vị giám định sư cao cấp kia mất bao nhiêu tay chân làm ra bao nhiêu động tĩnh, thế nào đồng dạng là hai nghìn kim tệ lại bất đồng như thế? Lấy nhuyễn giáp từ trong tay Lăng Thiên qua nhìn, đồ vật không tồi, tên là Huyết Lũ Y, bất quá chỉ được tính là một cực phẩm trong trang bị bình thường mà thôi, tuyệt không phải vật phẩm cấp Khí như trong tưởng tượng của ta.

"Chỉ là dạng này cũng lấy hai nghìn kim tệ? Giá này hình như là giá cả giám định bảo khí đi."

Ta trừng cái tên đầu gai nhọn lười biếng đến mí mắt cũng không thèm nâng kia. Đối phương cười lạnh:

"Nơi đây ta định đoạt, giá tự các ngươi cũng đồng ý rồi, chúng ta rõ ràng hai bên thoả thuận giá cả niêm yết, có cái gì mà oán giận?"

"Ngươi!"

Lăng Thiên kéo ta, lắc đầu. Ta cũng biết, tiền đều đã đưa rồi, đồ cũng đã giám định ra, cho dù là bị hắn lừa đảo chúng ta cũng chỉ có thể tự nhận không may. Ngã một lần, đành phải lần sau chú ý.

Lăng Thiên tuyệt không có thay trang bị mới, mà là vắt nó trên tay đi ra ngoài. Ta không giải thích được ý này, sau khi bước ra cửa mới phát giác ý đồ của anh ta. Cười thầm một chút, ma giới này, quả thực rất thú vị.

Thổ Thành không lớn, để cho chúng ta muốn tìm một con hẻm nhỏ yên lặng cũng khó, đành phải cố mà chọn một góc ít người chút. Kỳ thực ta cảm thấy cho dù chúng ta không chú ý tìm địa phương ít người cũng không sao, có lẽ ở chỗ này không ai sẽ lưu ý cũng không chừng.

"Theo một đường không mệt sao? Ra đi."

Lăng Thiên phía trước ta phía sau, Tiểu Hắc đứng ở bên trái ta, Tiểu Bạch mai phục ở trên nóc nhà bên cạnh. Tiễn của ta trên dây, kiếm Lăng Thiên xuất vỏ, chúng ta bày ra tư thế chiến đấu. Ba người chuyển ra từ góc đường đối diện, hình thù trông kỳ quái, lấm la lấm lét vừa nhìn đã biết không phải là thứ tốt.

"Khặc khặc khặc, hai tên tiểu tử không tồi a, có thể phát hiện chúng ta."

Aiz, ta nguyên bản còn hy vọng mình nghĩ sai rồi, nguyên lai bọn họ thực sự dự định cướp đoạt giữa đường a, còn có gì thú vị hơn so với việc ở trong thành thị hệ thống gặp phải đoạt phỉ hay không đây? Chuyện này ở nhân giới là quyết không có khả năng. Nhìn phản ứng của các NPC xung quanh, loại chuyện này khẳng định không phải lần đầu, "ma chúng" vốn đã không nhiều lần lượt trốn tránh, nhường ra cho chúng ta địa phương đủ rộng rãi để động thủ.

"Các ngươi muốn làm gì?"

Lăng Thiên có chút buồn cười mà biết rõ còn hỏi, tên da tím trong ba tên ma tộc kiêu ngạo gào to:

"Đem kiện nhuyễn giáp trong tay ngươi kia giao ra đây."

"Ngươi là nói cái này?"

Lăng Thiên lắc lắc y phục vẫn luôn vắt trên tay, màu sắc ngân kim khiến người ta hoa mắt, thực sự là một kiện trang bị xinh đẹp. Mắt của ba tên ma tộc đối diện nhìn chằm chằm nó, lắc trái lắc phải theo. Lăng Thiên gật đầu:

"Tôi đã biết."

Nói xong, thu Huyết Lũ Y vào vòng tay, nói:

“Thế nhưng tôi không muốn cho các ngươi.”

Ba tên ma tộc biết bị anh ta đùa giỡn, oa oa kêu to, huy nắm tay xông lên. Chúng ta đương nhiên không cam tỏ ra yếu kém, cấp cho đánh trả kiên quyết. Một hồi đại chiến đường phố mở màn

143. Quyển 4 - Chương 72: Tiết 72

Editor: Toujifuu

***

Ba tên ma tộc không yếu, ta cùng Lăng Thiên mất chút tay chân. Cũng may mà nơi này là ma giới loạn không kết cấu, thực sự là nắm tay lớn thì làm lão đại, thấy đồng tộc bị hai nhân loại chúng ta đánh cho chạy trối chết, nhóm ma dân vây xem không chỉ không lên hỗ trợ, thậm chí có người căn bản ngay cả ánh mắt cũng chưa từng nhìn bên này một cái.

“Chậc chậc, xem các ngươi không may ra sao, muốn đánh cướp cũng phải đánh bóng ánh mắt chút, không phải là ai cũng có thể cho các ngươi cướp.”

Ta tà ác cười, sắc mặt ba tên côn đồ ma tộc trên mặt đất như đất.

“Được rồi, đem tất cả các thứ trong bao các ngươi giao hết ra đây.”

Tay của ta trải ra trước mặt bọn chúng, nhìn bọn chúng thành thành thật thật giao ra bao vải nhỏ tùy thân. Mở ra, phát hiện thu hoạch không ít, chỉ kim tệ đã có mấy trăm, mặt khác có một số đồ vật nhỏ thượng vàng hạ cám. Nguyên lai ta cũng rất có thiên phú làm thổ phỉ a. ^^

“Tiểu Du, xem trong bao bọn chúng có đồ gì có thể sử dụng hay không.”

“Uhm, mê dược, độc dịch, tờ phương thuốc này còn có chút tác dụng. Thần Tiên Túy, hình như là mê dược rất lợi hại, có lẽ Sâm sẽ tương đối thích.”

“Không có địa đồ phụ cận nơi này sao?”

“Không có.”

Ta lật lại một lần những thứ vụn vặt này, hữu dụng chỉ có những thứ kia.

“Nói như vậy, giữ lại bọn chúng không có tác dụng gì.”

Lăng Thiên liếc nghiêng ba tên bị đánh cho gần chết trên mặt đất, biểu tình cười ác độc để cho toàn thân bọn chúng run lên. Tên da tím kêu to:

“Không nên giết chúng ta, chúng ta còn có tác dụng a.”

“Vậy chính ngươi nói xem ngươi còn có tác dụng gì? Nếu như nói không động được ta, liền đem các ngươi đến tế Tru Thiên Phá Tà kiếm của ta.”

Kiếm quang sáng loáng ở trên mặt ba ma chợt cao chợt thấp, bọn chúng nuốt nuốt nước bọt, da tím nói:

“Nếu như các ngươi muốn tìm địa đồ của ma giới, chúng ta không có. Bất quá chúng ta biết chỗ nào có.”

“Vậy sao, sẽ không phải là để cho chúng ta đi đến chỗ của đại ma đầu nào đó cướp đấy chứ?”

“Không phải không phải, chúng tôi không có ý đó.”

Da tím bị ngữ khí âm trầm của Lăng Thiên làm kinh hách. Vội vàng không vấp mà nói:

“Kỳ thực, chúng tôi tìm đến hai vị gây phiền phức cũng không phải tự nguyện a. Đều là bị tên hỗn đản đầu gai đó bức nha! Tên hỗn đản đó, đáng thương chúng tôi trên có già dưới có nhỏ, một nhà hơn mười miệng

đều phải dựa vào chúng tôi đến nuôi sống. Chúng tôi làm như vậy cũng là bất đắc dĩ a! Huynh đệ chúng tôi…"

"Được rồi!"

Ta cảm thấy thái dương của bản thân nhảy giật giật, tên này là đang hát tuồng sao? Loại lời kịch thối nát tục tới cực điểm này cũng nói ra được.

"Nói ngắn gọn."

"Nga, được được được."

Con mắt nhỏ của da tím loạn chuyển. Miệng đầy đáp lời. Nhìn vẻ mặt có tật giật mình của hắn, ta không khỏi lưu ý hơn một chút, liền phát hiện tên vô lại lui ở phía sau da tím lặng lẽ đem tay thò vào trong giầy. Có vấn đề! Ta vung tay một tiễn đóng qua, vô lại kêu thảm thiết, theo hắn bị đóng trên mặt đất, từ trong tay rớt ra một viên dược tròn tròn. Lăng Thiên tiến lên một bước giành trước nhặt lên thứ đó nhìn, hừ lạnh một tiếng:

"Thần Tiên Túy. Tiểu Du, đây là mê dược lợi hại ban nãy cậu nói kia."

"Thật sự có?"

Ta cầm qua xem, một viên thuốc nhỏ xám giản dị không thu hút nhiều, nếu không phải trên thuyết minh hệ thống viết rõ tác dụng cùng tên gọi của nó. Ta hơn phân nửa cũng sẽ không nhìn một cái.

"Nhìn nhìn giới thiệu này, thực sự là thứ lợi hại. Chỉ tiếc phạm vi tác dụng không lớn, bằng không ban nãy các ngươi lấy thứ này đối phó hai ta. Nói không chừng thật đúng là đắc thủ."

Ta cười bỏ thu hoạch ngoài ý muốn này vào vòng tay, mê dược cường lực như vậy không phải tùy ý có thể thấy. Không chừng lúc nào đó có thể cứu ta một mạng.

"Được rồi. Hiện tại xiếc của các ngươi cũng chơi gần xong, có thể nói tiếp."

Da tím thấy sự mờ ám của vô lại không có hiệu quả. Toàn bộ tựa như bóng cao su xì hơi che đầu bóp não, mặt vốn nhiều nếp nhăn lại càng như da quýt.

"Được rồi, ta nói. Kỳ thực là ông chủ đầu gai sở giám định để cho chúng ta đến cướp kiện Huyết Lũ Y kia, hắn nói đó là thứ tốt. Các ngươi muốn tìm người báo thù thì tìm hắn đi. Hơn nữa hắn có cái bảo khố, bên trong có rất nhiều bảo bối, đều là những thứ mấy năm gần đây hắn hãm hại lừa gạt được, cũng có địa đồ ma giới các ngươi cần."

"Bảo khố ngươi đi qua rồi đúng không."

"Ta, ta chưa đi qua."

Da tím cuống quít lắc đầu, Lăng Thiên cười lạnh:

"Không đi qua ngươi sẽ hiểu rõ đối với đồ vật bên trong như thế? Ít nói nhảm, dẫn đường."

Da tím quấn quýt một hồi, ở dưới kiếm quang sáng loáng không thể không đáp ứng.

"Các ngươi bảo chứng không nói là ta mang các ngươi đến a!"

"Yên tâm, chúng ta không ở lại chỗ này lâu, cầm đồ liền đi, muốn nói cũng không có chỗ nói."

Da tím cắn răng một cái, sau khi dẫn chúng ta vòng qua một tòa nhà đất bên tường thành đất. Cẩn thận nhìn xung quanh nửa ngày, ta không kiên nhẫn mà nhả ra một câu:

"Trong năm mươi mét phụ cận nơi đây không hề có người ở."

Da tím cười gượng, sờ sờ ở bên tường, một cửa ngầm cao bằng người mở ra, có thể thấy bên trong là một mật thất ngay ngắn. Trong mật thất chất đầy hộp to to nhỏ nhỏ, cơ hồ chiếm đi nửa gian phòng. Nửa gian phòng còn lại, lại là chủ nhân của nơi đây đang đứng —— giám định sư đầu gai lòng dạ hiểm độc.

Loại tình huống này hẳn nên hình dung như thế nào đây? Vốn muốn làm kẻ trộm, không cẩn thận thành cường đạo? Nhìn bộ dáng của Lăng Thiên tựa hồ không phải rất lưu ý chúng ta là im lặng mà "lấy" đi, hay

là minh mục trương đảm mà cường đoạt, chỉ cần mục đích đạt được là được rồi. Uhm, vì sao ta luôn cảm thấy cái tên Lăng Thiên này sau khi tới ma giới "phỉ" khí càng ngày càng nặng, cứ tiếp tục như thế, có thể ngày nào đó anh ta dứt khoát liền ma tính đại phát chuyển chính mình thành ma tộc hay không?

Đầu gai ở trong phòng giấu bảo nhà mình nhìn thấy chúng ta – đàn khách không mời mà đến này, vẻ kinh ngạc tràn đầy mặt.

"Các ngươi…"

Một câu của hắn còn chưa dứt, người họ Lăng nào đó hoàn toàn tiến vào nhân vật thổ phỉ giương lên trường kiếm, lả tả vài cái chém qua.

Ta thấy bọn họ động thủ, cảm thấy công phu của cái tên đầu gai này nguyên bản hẳn là không tồi, tiếc nuối chính là vận khí của hắn thực sự quá không tốt. Cái gọi là thiên thời địa lợi nhân hoà, một hạng nhân hòa bên chúng ta có hai cái rưỡi (da tím tính là nửa cái), bên hắn mới có một cái; địa lợi lại càng không cần phải nói, bảo bối lớn nhỏ trong mật thất cái nào không phải thịt trong tim của hắn, khi đánh nhau sợ tổn thương cái này lại sợ làm rớt cái kia, bó tay bó chân. Trái lại Lăng Thiên lại không có cố kỵ này, hỏa lực toàn bộ khai hỏa giết hưng phấn quá đầu. Dưới tình cảnh tiêu này rớt nọ, tình thế rất dễ xuất hiện cục diện nghiêng về một phía, sau cùng Lăng Thiên lưu loát xuất một cái tam liên kích kết liễu tên ma tộc lòng dạ hiểm độc này tại chỗ.

Chủ nhân đã chết, những thứ trong phòng tự nhiên là của chúng ta. Cái địa phương vô pháp vô thiên như ma giới này chỉ có điểm ấy tốt, nắm tay lớn làm cái gì cũng không có người quản, vì vậy ta cùng Lăng Thiên mới có thể yên tâm lớn mật mà thanh lý chiến lợi phẩm.

Một trận thanh toán tới cùng, những thứ trong phòng bị Lăng Thiên hủy không ít, còn lại có trang bị có trang sức cũng có dược phẩm, thu hoạch coi như không tồi. Trong trang bị cũng có một số cực phẩm nhỏ, ta dự định chờ trở lại nhân giới liền bán đi cùng với một chút cực phẩm chính ta đánh ra, hiện tại trang bị của hai giới yêu, ma hẳn là vẫn bán được giá. Càng may mắn là chúng ta thực sự tìm được địa đồ ma giới, tuy rằng không hoàn chỉnh.

"Lăng Thiên, anh xem tấm địa đồ này, có vài địa phương đều tương đối thích hợp chúng ta luyện cấp. Anh cảm thấy đi nơi nào tốt?"

Lăng Thiên sờ sờ cằm, ngón tay vẽ ra một đường ở trên địa đồ:

"Chúng ta đi như vậy, mấy điểm này có thể một đường luyện qua. Nếu vận khí tốt có thể giết hết một lần nơi đây, đợi đến Hối Ma Quật kinh nghiệm của chúng ta hẳn là cũng đến đỉnh."

"Anh muốn đi Hối Ma Quật?"

Anh ta thực sự muốn chuyển ma tộc a.

"Ừm, tôi cảm thấy ma giới rất thú vị."

"Thế nhưng… Thôi đi, anh thích là được rồi. Bất quá anh chuyển ma tộc, về sau một số địa phương của nhân giới sẽ đi không được. Hơn nữa nghiêm phạt anh giết người ở nhân giới cũng sẽ nặng hơn nhiều. Anh nghĩ kỹ rồi?"

"Trước đi xem lại nói."

"Vậy tốt, chúng ta đi thôi."

Nếu như Lăng Thiên thực sự thành ma tộc, nói thật ta cũng có chút thất vọng. Cứ như vậy, chúng ta một người nhân tộc một người ma tộc, về sau có lẽ sẽ không thể thời khắc như hình với bóng được như bây giờ, dù sao ma tộc ở ma giới vô luận luyện cấp hay là hoạt động đều rất có ưu thế, mà người tu chân nhân tộc cũng không có khả năng luông lắc lư ở ma giới. Thôi đi, đến lúc đó lại nói đi. Dù sao còn có mấy cấp lận không phải sao?

144. Quyển 4 - Chương 73: Tiết 73

Editor: Toujifuu

***

Đường đến Hối Ma Quật chúng ta đi rất chậm. Không chỉ bởi vì đường sá xa xôi, cũng bởi vì quái trên đường này đều không phải là tay yếu. Từ Thổ Thành đi ra, phương hướng chúng ta đi tới càng ngày càng gần trung bộ ma giới, chủng loại quái vật cũng phong phú hơn, cũng càng lợi hại hơn.

Nhìn con yêu quái ba đầu toàn thân đầy gai giống như con nhím trước mặt ầm ầm ngã xuống, ta có chút tâm đau ngắm nhìn túi tiễn. Đường đến thành trấn kế tiếp còn chưa đi được phân nửa, tiễn đã dùng hơn hai phần ba. Không có biện pháp, đành phải tự mình làm chút ma pháp tiễn để dùng. Nhờ phúc của mấy quái vật này, giá trị kinh nghiệm của kỹ năng chế tiễn của ta cư nhiên ở trong mấy ngày ngắn này đã tăng lên được một mảng lớn, cứ tiếp tục như vậy, không cần bao lâu nữa ta có thể làm ra ma pháp tiễn cao cấp.

"Lăng Thiên, tôi cần gỗ."

Lăng Thiên tiểu tử này không biết lúc nào học kỹ năng thợ mộc, cho tới bây giờ chưa từng thấy anh ta dùng. Nếu không phải lần này hết tiễn anh ta chủ động đề xuất giúp ta chặt vật liệu gỗ, ta thật đúng là không biết. Lăng Thiên huy lên thanh Tru Thiên Phá Tà hàn quang lấp lánh càng giết càng bộc lộ phong mang của anh ta, lả tả vài kiếm liền chặt ngã một gốc cây đại thụ bên đường, thực sự là so với búa còn thuận tiện dùng tốt hơn, nguyên lai trường kiếm còn có loại công dụng đa công năng này.

Trên đường đi tới có gặp qua mấy người chơi, đại đa số là độc thân độc hành, theo những người ta đã thấy, có danh nhân Bảng đẳng cấp (Cảm tạ lần hoạt động lễ mừng kia, để cho ta nhận biết không ít người chơi cao thủ hiệp khách độc hành), cũng có ẩn sĩ không tiếng tăm, không ngoại lệ đều là cường nhân đơn luyện có tuyệt chiêu. Thấy chúng ta cũng sẽ không đến chào hỏi, nhìn nhau xa xa đều rất có ăn ý mà tránh đi. Xem phương hướng bọn họ đi, có rất nhiều người giống chúng ta vừa đi vừa luyện cấp, cũng có người một lòng một dạ đi đến Hối Ma Quật. Thấy một màn như vậy, ta cũng có chút hiểu thiết trí trò chơi của nhà phát hành, ma tộc đi là lộ tuyến tinh binh. Nhân tộc cùng yêu tộc lại là ưu thế chiếm nhân khẩu, thật muốn đánh nhau, nói không chắc ai có thể mạnh hơn.

—————— Phân cách tuyến không kiên nhẫn thăng cấp đánh quái ——————

"Đinh —— Chúc mừng người chơi Du Nhiên thăng thành cấp 99. Hệ thống thưởng 1 điểm thuộc tính có thể phân phối. Xin chú ý. Người chơi trước khi thông qua quan khẩu trăm cấp sẽ không thể tiếp tục thu được giá trị kinh nghiệm."

Cấp 99, ta cùng Lăng Thiên đi qua ba tòa thành thị cùng vô số thôn trang nhỏ của ma tộc. Rốt cục sau khi mệt đến nửa chết thăng đến đây, hiện tại đã là nửa tháng sau khi chúng ta tiến vào ma giới. Trong lúc này hai người ta cùng Lăng Thiên đều đóng truyền âm, không để ý đến chuyện bên ngoài an tâm bế quan, đánh quái đánh đến mức ta vừa nhắm mắt đều sẽ hiện ra tràng diện giết quái. Thăng cấp, tâm tình tốt. Tự nhiên liền có tâm tư tìm người chia sẻ một chút phần vui sướng này. Mở ra truyền âm, ta đầu tiên nghĩ đến Tiểu Lộ. Tiểu nha đầu này mấy ngày hôm trước nhận được sách triệu hoán ta dùng tiền ký gửi qua, cũng không biết đã triệu ra mấy con cự tích đó chưa.

Tiểu nha đầu cuối cùng cũng còn chưa quên người đại ca ta đây, rất nhanh tiếp nối truyền âm.

"Ca? Anh thế nào lâu như vậy không liên hệ với em a, phát truyền âm cho anh cũng không đáp lại."

"Anh đang bế quan a, đương nhiên phải tắt đi truyền âm mới có thể chuyên tâm. Thế nào, có việc tìm anh?"

"Em là muốn cảm tạ sách triệu hoán của ca ca, ca, anh đối với tiểu muội thật sự là quá tốt!"

Ta nghe thấy thanh âm là có thể tưởng tượng được nha đầu Tiểu Lộ kia cười đến cong cong mặt mày.

"Em thích là được rồi, anh chỉ có một muội muội là em. Không cho em cho ai a. Thế nào, triệu ra rồi chứ? Dùng có tốt không?"

"Ưm, hôm qua mới triệu ra. Nhóc này thực sự quá mạnh mẽ, mấy con thú triệu hoán khác của em không có một con có thể so hơn được nó. Ca. Bọn họ nói loại quái này không giống như là của nhân giới. Anh tìm được ở nơi nào?"

"Anh hiện tại ở ma giới, đây là quái của ma giới. Kỳ thực nó tuyệt không phải quá cao cấp. Cho dù em mang theo cự tích cũng phải cẩn thận an toàn của bản thân, không nên chạy đến địa phương quá nguy hiểm."

Ta có chút lo lắng tiểu nha đầu được giúp đỡ mới liền đắc ý vênh váo, đi trêu chọc mấy tên bự con không thể trêu vào kia.

"Em biết rồi, ca, em cũng không phải gà mờ mới vào trò chơi. Em ngay cả xưng hào chức nghiệp cao cấp đều đã thi qua được rồi đó."

"Anh đây không phải nên chúc mừng em? Như vậy đi, chờ anh trở lại liền đi đánh một kiện trang bị ngự thú sư cho em làm lễ vật có được không?"

"Không cần, ngày hôm qua em gặp được thành chủ Diệu Dương, anh ấy nghe nói em mới thi được xưng hào chức nghiệp cao cấp, liền đưa em một bộ trang bị. Ca, em có phải lại dính ánh sáng của anh rồi hay không? Em biết, anh cùng Lăng Thiên đại ca cùng Diệu Dương thành chủ bọn họ là hảo bằng hữu, vì vậy bọn họ mới đối với em tốt như vậy. Ca, em chính là dựa vào cây đại thụ là anh đây hóng mát đó a."

Diệu Dương? Ta nghe thấy tên của hắn thì có loại xung động muốn thở dài. Hắn không hảo hảo dừng ở yêu giới lại chạy về làm gì? Nga, đúng rồi, người ta là thành chủ Đông Long, tự nhiên có rất nhiều chuyện phải làm. Nếu như dừng lâu ở yêu giới, khó bảo toàn sẽ không xảy ra chuyện, huống hồ còn có một vị đối tượng thông gia như hoa như ngọc đang chờ hắn.

"Đúng rồi ca, sách triệu hoán đó anh còn có không?"

"Không còn. Em cho là thứ đó nơi nào cũng đánh ra được? Đó chính là BOSS rớt, BOSS của ma giới khó giết bao nhiêu em không biết sao, thế nào có thể mang hai bản ở trên người. Em hỏi cái này để làm gì?"

"Ừm, không có gì, coi như em không có hỏi. Ca anh hảo hảo luyện cấp đi, sớm một chút xông trăm cấp, để em còn huyền diệu với người ta a."

Tiểu Lộ đáng yêu dùng thanh âm đáng yêu nói cáo biệt, ta lại cảm thấy trong đó có vấn đề. Trong bằng hữu của Tiểu Lộ ngoại trừ nhỏ là ngự thú sư không có người khác là chức nghiệp này, vậy nhỏ còn muốn lấy sách triệu hoán nữa làm gì? Chẳng lẽ chuẩn bị tặng người? Đưa cho ai đây, chẳng lẽ nhỏ muốn đưa cho bạn trai?! Trời ạ, tiểu nha đầu này cũng có loại tâm tư này sao? Không được, chờ ta trở lại phải hảo hảo xem xem, là tên tiểu tử nào lừa tiểu muội nhà ta đi. Ngự thú sư đúng không, mấy tên tiểu tử xuất chúng trong Ngự Thú Đường của Đông Long ai có khả năng hơn đây? Hoặc là người chơi bên ngoài? Quyết định rồi, vừa về đến phải hảo hảo điều tra một chút!

Ta ở bên này nghi thần nghi quỷ, Lăng Thiên nghiêng đầu nhìn chăm chú ta nửa ngày, hỏi:

"Này, thế nào bày loại vẻ mặt này? Cậu muốn tìm ai gây phiền sao?"

"Còn chưa biết là ai, chờ tôi trở lại sẽ biết. Được rồi, ít nói dài dòng, anh có phải chuẩn bị đi Hối Ma Quật hay không?"

"Đương nhiên muốn đi, đều đã đến nơi đây, không nhìn một cái không phải rất đáng tiếc sao?"

"Nói như vậy anh thực sự dự định chuyển thành ma tộc?"

"Có gì không thể? Tôi phát hiện ma tộc thực sự rất mạnh, rất thích hợp tôi. Hơn nữa tôi sẽ không đi yêu tộc, người tu chân của nhân tộc tựa hồ không quá đúng khẩu vị của tôi."

"… Anh cao hứng là được rồi. Đích xác, nói không chừng ma tộc rất thích hợp anh."

Ta thở dài, cứ như vậy, ta cùng Lăng Thiên nhất định phải tách xa một đoạn thời gian. Thoáng cái không còn người đồng bạn đắc lực này, ta tưởng tượng một chút những ngày về sau, thực sự có chút không quen.

"Yên tâm đi, tôi sẽ không dừng ở ma giới quá lâu."

Lăng Thiên nhe răng cười với ta, như là đoán được ý nghĩ của ta, có chút đắc ý.

Trước Hối Ma Quật, người chơi đứng số lượng không nhiều. Những người này đại thể giống Lăng Thiên là tới khiêu chiến đại quan ải trăm cấp. Hối Ma Quật rất lớn, có mười mấy cái huyệt động cửa vào, thỉnh thoảng thấy có người tiến vào những huyệt động này, cũng thỉnh thoảng có bạch quang người chơi sau khi chết từ bên trong bay ra. So sánh một chút số lượng ra vào, có thể qua cửa ải thực sự không nhiều.

"Lăng Thiên, anh có nắm chắc không? Nếu không chúng ta hỏi thăm thêm một chút tình huống bên trong?"

Lăng Thiên nhướng mày, cuồng ngạo mà nói:

"Tiểu Du cậu không phải đã sớm nói qua sao, những người tới ma giới này không có một người để lộ ra tình huống nơi này, cậu cảm thấy bọn họ sẽ hảo tâm đem những thứ trong ma quật nói ra sao? Tin người khác còn không bằng tin chính mình. Hơn nữa tôi là người như thế nào, cậu yên tâm đi, tôi sẽ không thua tên hỗn đản Diệu Dương kia."

Cái tên tự đại, không biết vì sao thần thái bừa bãi của anh ta khiến cho ta bỗng nhiên cũng tràn ngập lòng tin hơn.

"Vậy tốt, tôi ở chỗ này chờ, chúc anh một lần thành công."

Lăng Thiên phất phất tay, mang theo kiếm bước đi hướng cửa động ở trung gian. Ta vẫn luôn nhìn theo thân ảnh màu ngân kim của anh ta biến mất trong bóng tối, như là đang tiễn đưa một vị tướng quân viễn chinh.

145. Quyển 4 - Chương 74: Tiết 74

Editor: Toujifuu

***

Lăng Thiên tiến vào Hối Ma Quật đã nửa ngày. Trong lúc đó ta tận mắt nhìn thấy ba người chơi thành công chuyển hóa thành ma tộc đi ra cửa động. Bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo đặc thù của ma tộc, khí chất đã bất đồng với người chơi bình thường. Ba ma tộc mới sinh đó không để ý đến ánh mắt hoặc hâm mộ hoặc tìm tòi nghiên cứu của mọi người, tự lo thân đi ra ngoài, trước mắt, tất nhiên phải đi thích ứng năng lực cùng thân phận mới đạt được. Nhưng mà càng nhiều người chơi sau khi tiến vào huyệt động tuyệt không có vận may như bọn họ, bạch quang ta thấy rõ ràng nhiều hơn mấy lần so với ma tộc đi ra. Những bạch quang đó sau khi bay ra, đi về phía phương hướng thành trấn xa xa, xác nhận phải ở nơi đó chuyển sinh. Chỉ là lần này đi, rớt mấy đẳng cấp cũng không biết.

Động quật Lăng Thiên tiến vào vẫn luôn không có động tĩnh, ta chọn bóng râm một gốc cây ngồi xuống nhẫn nại chờ. Vị trí của Hối Ma Quật này là một nơi bình nguyên, trên vùng đất bằng phẳng đột ngột mọc một tòa núi đá trụi lủi, bốn phương tám hướng núi đá đều có cửa động, rất giống một tổ ong cực đại. Bốn phía núi đá không có vật gì che chắn, chỉ có một mảnh rừng cây nhỏ do vài cây hình thành này có thể hóng mát một chút. Hiện tại dưới hết thảy bóng cây đều có mấy người chơi hoặc đứng hoặc ngồi, vô luận bọn họ là giống ta chờ đồng bạn, hay là dự định quan vọng một hồi trước, đều sẽ không nguyện ý đứng dưới mặt trời chói chang. Nhờ phúc của khí hậu siêu thực tế ảo của ma giới, những người này đi tới ma giới lâu như vậy, khoảng chừng cũng ăn hết vị đắng của hoàn cảnh tự nhiên nơi đây.

Ta nửa nhắm mắt lại, tựa trên thân cây. Tuy rằng là ở dưới bóng râm, nhưng sóng nhiệt vẫn không ngừng phả qua, khiến tâm tình người ta phiền muộn. Phía sau truyền đến tiếng sàn sạt nho nhỏ, Tiểu Bạch nóng đến mệt mỏi nằm ở đầu vai ta nói thầm:

"Lại tới nữa, mấy thứ này thật đáng ghét. Tiểu Hắc, đi cắn chết bọn chúng!"

Tiểu Hắc quăng cho nó một cái bạch nhãn, lủi đi, vài trảo đập một con quái trùng mới ló đầu ra khỏi đất đến nát bét.

Một đạo sĩ cùng ta trốn dưới cùng một phiến bóng râm ghé mắt nhìn Tiểu Hắc một cái. Lại đánh giá ta một chút, ta mỉm cười với hắn, quay đầu đi không để ý tới cái loại đường nhìn dò xét đó. Người nơi đây không có mấy tên là dễ sống chung. Có thể đi đến một bước này tất nhiên đều có chỗ hơn người, không cần phải dây dưa nhiều với bọn họ. Đạo sĩ kia chắc hẳn cũng nhận ra ta. Nhìn chằm chằm Thanh Lê Nhã Vận trên đầu gối ta thì thào vài câu, thoạt nhìn hắn cũng không muốn đa sự.

Lại đợi thêm một trận, Lăng Thiên như trước chưa đi ra. Đạo sĩ bên cạnh ta ban nãy đã nhịn không được tiến vào ma quật, trong rừng cây người đến người đi thay đổi từng chút, chỉ có ta vẫn luôn bất động ngồi ở tại chỗ. Không nghĩ tới bản thân sẽ có kiên trì như thế. Chỉ là sau khi ngồi lâu thích ứng không ít đối với khí trời nóng bức này, thành thị chỗ ta ở nhiệt độ mùa hè vốn không cao, phương diện này ta không quá chiếm ưu thế.

"Tích —— Tích ——"

Ta biết mà, chỉ cần mở ra truyền âm sẽ có phiền phức tới cửa. Nhìn lướt qua người truyền âm, ta hơi hơi sửng sốt.

"Tiểu Lộ, có chuyện gì sao?"

Nha đầu này, không phải buổi sáng mới nói chuyện qua sao, sẽ không lại muốn lễ vật gì đó chứ?

"Ca, anh bây giờ còn ở ma giới sao?"

"Đúng. Em nhờ anh mang cho em cái gì sao?"

"Không phải. Ca, anh có thể… có thể lập tức quay lại hay không?"

"… Xảy ra chuyện gì?"

Sắc mặt ta lạnh lẽo, tiểu muội muội này ta rất thích. Hơn nữa nhỏ là ta mang vào, vậy là trách nhiệm của ta. Đương nhiên không thể cho phép người khác khi dễ. Nếu như ta là một người chơi bình thường thì cũng thôi. Nhưng hiện tại không phải ta khoe khoang, chứ trong trò chơi này vẫn là có chút địa vị. Hơn nữa nhỏ tốt xấu coi như là dưới sự che chở của gốc cây đại thụ Đông Long, có Ám Dạ trông nom, chẳng lẽ còn có người nào dám đi trêu chọc hay sao? Hoặc là nói, là vấn đề nội bộ Đông Long? Càng nghĩ càng có khả năng, lòng ta bốc lửa một trận. Diệu Dương, chuyện lần này tốt nhất không quan hệ tới anh, bằng không, chớ có trách tôi không nói tình cảm.

"Tiểu Lộ, là có người khi dễ em sao? Đừng nóng vội, ca ca lập tức quay lại."

Tiểu Lộ có lẽ nghe ra sự tức giận trong giọng nói của ta, vội vàng nói:

"Không phải, ca, kỳ thực, cũng không xem như là khi dễ. Chẳng qua, nói như thế nào đây, aiz nha, dù sao anh trở về một chút là được."

Không xem như là khi dễ? Vậy chính là nói rất tương tự. Tiểu nha đầu thiện tâm, rất ít nói xấu ai khác, nhưng đã tới mức phải đi nhờ ta xin giúp đỡ, đương nhiên không có khả năng là vấn đề nhỏ.

"Em ở đó chờ anh."

Không nói thêm lời hai, ta đóng truyền âm lấy ra quyển hồi thành. Trước khi đi nhìn phương hướng ma quật một cái, thầm nghĩ:

"Lăng Thiên, ngượng ngùng, đợi không được anh đi ra. Lần này chúng ta đại khái sẽ có một đoạn thời gian không gặp mặt được, mỗi người nỗ lực lên."

Xé quyển trục, ta lựa chọn mục về nhà. Trong chớp mắt, trước mắt một mảnh mơ hồ, khi xuất hiện lại cảnh vật đã đại biến.

Trong Lâm Thủy Cư trận trận thanh lương, quét sạch viêm khí của ma giới lưu lại trên người ta. Bóng xanh cành lá nồng đậm trên đỉnh đầu càng thêm sum xuê, cơ hồ bao trùm cả tòa viện lạc, cư nhiên còn có hoa nhung nhỏ bé màu trắng lác đác xen lẫn trong đó, hương hoa thanh đạm quanh quẩn mỗi một chỗ trong viện lạc. Trong phòng yên tĩnh, các chủ nhân đều không ở nhà. Cảnh sắc yên tĩnh hài hòa ta lại không có tâm tư xem, bước lên trên lưng Tiểu Hắc, chạy nhanh đi.

Phủ thành chủ của Đông Long ta nhắm mắt lại cũng có thể đi đến, tuyệt không tốn bao nhiêu thời gian, ta xuất hiện trước đại môn của phủ thành chủ.

"Đứng lại, ngươi là ai? Nơi đây không thể tùy tiện đi vào."

Ngăn trở ta là một thủ vệ phủ thành chủ hệ thống phân phối. Ta quan tâm sẽ loạn, lại đã quên bản thân đã sớm không còn là Mạc Ly có thể không nhìn thủ vệ tự do ra vào kia nữa. Thủ vệ hét lớn dẫn tới mấy người chơi ở cửa chú ý, khi bọn họ đi qua ta không có nhìn kỹ, bận truyền âm cho Ám Dạ để cho hắn mở ra quyền hạn cho ta.

"Dô, này không phải Huyễn Linh Cung đại nhân của chúng ta sao? Sao ngày hôm nay lại có thời gian đến chỗ chúng ta, còn bị thủ vệ chặn ở bên ngoài? A, ta đã biết, ngươi là không có quyền hạn tiến vào đúng không? Cũng khó trách a, ngươi không phải người của Đông Long chúng ta a, phủ thành chủ Đông Long này thế nào có thể tùy tiện vào chứ, nơi đây là yếu địa chỉ có những người hạch tâm của Đông Long như chúng ta đây mới có thể ra vào thôi."

Ta lạnh lùng quét nhìn hắn một cái, nhớ ra, đây không phải là ca ca phế vật kia của Mộng Điệp sao, hình như kêu Tam thiếu gia, hắn hình như đích thật là người của Đông Long.

Vị Tam thiếu gia này thấy ta không phản ứng hắn, còn nói:

"Du Nhiên, nghe nói ngươi không phải đã tỏ rõ không muốn gia nhập Đông Long sao, thế nào ngày hôm nay lại chạy tới? Chẳng lẽ thấy Đông Long chúng ta hiện tại càng ngày càng cường đại, liền muốn chạy tới cắm một chân? Cái tên bè đảng kia của ngươi đâu, thế nào không cùng đến a?"

Một đám tuỳ tùng của hắn cười to, ta hít ngụm khí, giương giọng nói:

"Ám Dạ, nếu như anh không ra, đừng trách tôi giết mấy tên phế vật này, mặt mũi của Đông Long các anh sẽ không quá dễ nhìn."

Ám Dạ chạy tới cửa, nghe thấy lời của ta cười khổ nói:

"Du Nhiên, hoả khí của cậu ngày hôm nay rất lớn a."

"Anh biết tôi vì sao hoả khí lớn, không cần ha ha với tôi."

"Được được được, cậu là đại gia, mời vào đi."

Ám Dạ không dám vào thời điểm đầu ta bốc lửa nói giỡn, vội vàng để cho thủ vệ lui qua một bên, dẫn ta đi vào trong.

"Là tôi sơ sót, tôi đã đem cậu thiết lập thành quý khách của Đông Long, về sau cậu cùng Lăng Thiên đến có thể trực tiếp đến phòng tiếp khách bên trong chờ."

Hai chúng ta đều không có ý tứ để ý đến mấy người bên cạnh kia, nhưng lại có người không biết điều muốn tự mình nhảy ra.

"Này, Ám Dạ, ngươi có ý gì? Lần trước không giúp ta báo thù thì không nói, còn để tiểu tử này đi vào, phủ thành chủ Đông Long là ai đều có thể vào sao? Ta phải đi nói với Diệu Dương, ngươi lạm dụng chức quyền!"

Ta tức giận trong lòng, tên này ở thời điểm trong lòng ta sốt ruột còn muốn dài dòng, muốn chết đúng không? Lãnh nhãn quét ngang qua, lam quang chợt lóe, Thanh Lê Nhã Vận xuất hiện ở trong tay. sắc mặt Tam thiếu gia trắng nhợt, lập tức lại không phục mà trừng lại.

"Thế nào, ngươi còn dám ở chỗ này động thủ? Nơi đây chính là yếu địa hạch tâm của Đông Long, ngươi là thứ gì, đừng tưởng rằng chúng ta khách khí với ngươi liền càn rỡ, chỉ bằng ngươi, gia nhập Đông Long bất quá cũng chỉ là tên lính lác."

Lần này không đợi ta mở miệng, Ám Dạ giành trước chắn lại:

"Du Nhiên, cậu có ý tứ gia nhập Đông Long sao? Vậy thật sự là quá tốt, trên dưới Đông Long chúng tôi quét dọn giường chiếu đón chào. Chỉ cần cậu mở miệng, chức vị tùy cậu chọn lựa."

Lời nói của Ám Dạ đem Tam thiếu gia chặn đến cứng họng. Ta mỉm cười, cuối cùng cũng nghe được một câu tiếng người.

"Ám Dạ, đi thôi, tôi muốn gặp Trân Châu. Đến tột cùng xảy ra chuyện gì, anh không nên giấu tôi, không phải chuyện lớn nhỏ sẽ không tìm tôi trở về."

Ám Dạ lắc đầu than thở:

"Du Nhiên, cậu đừng hiểu lầm, chúng tôi thực sự không có khi dễ cô bé, chẳng qua chuyện lần này có chút không dễ nói lắm. Nói đến cùng, coi như là mâu thuẫn nội bộ của Đông Long, để cho tiểu cô nương chịu ủy khuất, ngượng ngùng."

"Mâu thuẫn nội bộ?"

Ta cười lạnh, Ám Dạ, mâu thuẫn nội bộ dạng gì mà anh khống chế không được sao? Thực cho rằng ta là đứa ngốc?

Ám Dạ thấy biểu tình của ta, lắc đầu, kéo ta đi vào phòng nhỏ một bên.

146. Quyển 4 - Chương 75: Tiết 75

Editor: Toujifuu

***

"Nơi đây không có người, tôi sẽ nói thẳng. Du Nhiên, cậu cũng không phải người ngoài, hẳn là rất rõ tình huống nội bộ của Đông Long."

Ám Dạ thâm ý sâu sắc nhìn ta một cái, ta biết hắn khẳng định nghe được gì đó từ chỗ Diệu Dương.

"Tình huống của Đông Long chung quy ở dưới sự khống chế của chúng tôi, thế nhưng chí ít cũng phải cho bên Mộng Điệp chút mặt mũi, cô ta dù sao cũng là phu nhân thành chủ, không thể để cho cô ta quá khó xem. Cậu cũng biết Mộng Điệp cô ta tương đối tùy hứng lại có chút nhỏ mọn, vì vậy xung đột lần này thực sự không phải điều tôi cùng lão đại muốn thấy."

Ta lạnh lùng nhìn hắn, một hồi lâu mới nói:

"Ám Dạ, anh biết tôi cũng là người sáng tỏ không nói lời mờ ám. Đối với tôi mà nói, tôi không muốn có liên quan gì tới nữ nhân Mộng Điệp kia, nguyên nhân anh biết, tôi không phải người da mặt dày. Thế nhưng Trân Châu bất đồng, nhỏ là muội muội của tôi, hơn nữa nhỏ chưa từng làm sai bất luận chuyện gì cũng chưa từng thương tổn lợi ích của bất luận kẻ nào, vì vậy, nếu như Mộng Điệp làm chuyện gì đó quá mức đối với nhỏ, tôi sẽ không khách khí với cô ta. Tôi trước tiên nói rõ lời này, trong lòng anh tốt nhất có dự liệu."

Ám Dạ ngoại trừ cười khổ vẫn là cười khổ, bất đắc dĩ gật đầu nói:

"Yên tâm đi, chúng tôi sẽ cho cậu một giao phó. Các cô bé hiện tại ở Hồng Thính, chúng ta đi qua đi."

Ta mở cửa liền đi, Ám Dạ đều đã biết vậy ta không cần phải giả bộ không biết đường, hiện tại duy nhất để cho ta lo lắng chính là Tiểu Lộ.

"Ca!"

Mới vừa vào cửa lớn của Hồng Thính, Tiểu Lộ liền nhào tới. Ta nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nhỏ, nhìn quanh bốn phía phát hiện đại sảnh không ít người, ẩn ẩn chia làm ba phái.

Mấy đồng bạn của Tiểu Lộ đứng ở một chỗ, trên mặt có chút vẻ hoảng loạn, Thủy Tinh cùng Mã Não vẻ mặt kiên định đứng ở phía trước nhất. Cùng bọn họ đối diện giằng co chính là một đám người đầu lĩnh là một nữ ngự thú sư, nữ ngự thú sư kia nhìn có chút quen mắt, hình như đã gặp qua. Mà một phương người khác lại bảo trì trung lập đứng ở một bên. Có rất nhiều người quen, đại bộ phận là người của Ngự Thú

Đường. Trong đó có hai tên tiểu tử đang khe khẽ nói nhỏ, chính là hai phụ tá trước đây của ta. Một tên trong đó còn thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn nhìn Tiểu Lộ. Có vẻ rất lưu ý đối với nhỏ.

Ta cùng Ám Dạ đi vào, ánh mắt của mọi người đều gom lại trên người chúng ta. Ta lạnh lùng quét nhìn bọn họ một cái. Gật đầu với hai tiểu cô nương Thủy Tinh Mã Não, nhẹ giọng hỏi Tiểu Lộ:

"Xảy ra chuyện gì, hửm? Đến, nói cho ca ca nghe một chút. Đừng sợ, có ca ca ở đây."

Tiểu Lộ nhìn sang Ám Dạ. Hít một ngụm khí hòa hoãn tâm tình một chút, nói:

"Ngày hôm trước em triệu ra cự tích, tất cả mọi người rất cao hứng, chúng em liền đi ra ngoài đánh trang bị, kết quả gặp được Ám Dạ đại ca. Ngày hôm qua, Ám Dạ đại ca nói với em, cự tích của em là thú triệu hoán rất mạnh, hơn nữa em hiện tại cũng là ngự thú sư cao cấp rất khá, cho nên muốn để cho em làm đội trưởng của Ngự Thú Đường. Làm trợ thủ của Triêu đại ca. Về sau, tiểu thư Hân Nhiên Nhập Mộng liền tới, cô ta nói. Cô ta cảm thấy an bài như vậy không thích hợp."

Triêu đại ca? Ta liếc nhìn Triêu Triêu Mộ Mộ, chính là tiểu tử ngự thú sư ban nãy luôn nhìn Tiểu Lộ. Tên này trước đây vẫn là ta một tay dạy dỗ. Hiện tại cư nhiên đến câu tiểu muội nhà ta? Bất quá nếu như là cậu ta, cũng không phải không được. Chí ít nhân phẩm không tính quá kém. Về phần Hân Nhiên Nhập Mộng kia, ta nhìn nữ ngự thú sư đang hung hăng trừng chúng ta kia, ánh mắt lạnh lẽo. Trang bị của cô ta ngược lại rất không tồi, trong đó có một kiện còn nhìn rất quen mắt, đó không phải vòng cổ chuyên dụng của ngự thú sư cao cấp ta trước đây thay đổi đó sao? Bên trên gắn ba viên bảo thạch, là tinh phẩm khó có được, ta đặt trong thương khố của Đông Long không nghĩ tới lại đến trên tay cô ta. Rất tốt, ta ngược lại muốn xem nữ nhân này có thể xứng với trang bị tốt như vậy hay không.

"Ám Dạ, nói như vậy là các anh quyết định để cho Trân Châu làm đội trưởng của Ngự Thú Đường?"

"Đúng, nguyên bản là quyết định như thế."

Ám Dạ lên tiếng, ta tự động xem nhẹ rớt hai chữ "nguyên bản", nếu Ám Dạ cùng Diệu Dương hạ quyết định này, vô luận có phải bởi vì ta hay không, dù sao đã chứng minh Tiểu Lộ vẫn có năng lực nhất định, hiện tại lời đều đã nói ra, ta đương nhiên không thể để cho chuyện này xem như không phát sinh. Chỉ cần Tiểu Lộ tự mình nguyện ý, chức đội trưởng này liền không thể là người khác.

"Trân Châu, em muốn làm chức đội trưởng này sao?"

Tiểu Lộ lặng lẽ nhìn Triêu Triêu Mộ Mộ, tiểu tử kia nhẹ cười với nhỏ, đầu tiểu nha đầu chôn xuống không gật đầu cũng không lắc đầu. Xem ra không cần hỏi, đáp án phi thường rõ ràng.

"Nói như vậy Ám Dạ, tôi còn phải cảm tạ các anh, coi trọng muội muội tôi như thế. Nói thật, tiểu nha đầu này anh đừng nhìn nhỏ niên kỷ không lớn, làm việc rất thận trọng, khẳng định sẽ là giúp đỡ tốt, các anh sẽ không hối hận để cho nhỏ làm chức đội trưởng này." Ta mỉm cười, không nhìn biểu tình của Hân Nhiên Nhập Mộng kia, nói với Ám Dạ. Một đám người đối diện nhịn không được, bọn chúng đương nhiên nhịn không được, ta chính là muốn để cho bọn chúng nhịn không được. Hân Nhiên Nhập Mộng nhảy ra:

"Ám Dạ đại ca, em cảm thấy làm như vậy không thích hợp, Đông Long chúng ta nhân tài đông đúc như vậy, dựa vào cái gì để cho một tiểu nha đầu mới nhập môn không mấy tháng như cô ta làm đội trưởng? Vô luận theo thực lực hay là lai lịch, em cảm thấy cô ta đều hoàn toàn chưa đủ, hẳn là còn có người thích hợp hơn."

"Người thích hợp hơn?"

Ta cười lạnh, "Ám Dạ, tôi không nghĩ tới Đông Long lúc nào lại có loại phần đến phiên bang chúng bình thường thân không nửa điểm chức vị này nói chuyện. Vậy được rồi, vị tiểu thư này cho rằng ai có tư cách đảm đương chức đội trưởng này hơn đây?"

Hân Nhiên Nhập Mộng trừng mắt:

"Ngươi lại không phải người của Đông Long chúng ta, dựa vào cái gì để cho ta trả lời?"

A, dáng vẻ bệ vệ rất kiêu ngạo a. Ta giận dữ ngược lại cười:

"Dựa vào cái gì? Thứ nhất, dựa vào tôi là ca ca của Trân Châu, cô muốn chặn đường của muội muội tôi tôi chẳng lẽ không nên hỏi đến? Thứ hai, dựa vào quan hệ của tôi cùng mấy vị thủ lĩnh Đông Long, giao tình

của tôi cùng bọn họ thâm hậu hơn nhiều so với vị kiều tiểu thư không biết nguyên tắc như cô đây. Thứ ba, dựa vào tôi mạnh hơn so với cô. Nói thật cho cô biết, nơi này là trò chơi, trò chơi là phải dựa vào thực lực nói chuyện. Đừng tưởng rằng cô có phu nhân thành chủ Đông Long làm chỗ dựa là có thể hoành hành ngang ngược, nói đến cùng, cô bất quá cũng chỉ là tên gà mờ bất nhập lưu mà thôi. Cô cho là kêu người ta giúp đỡ luyện lên đẳng cấp cao mặc vào trang bị tốt liền nhất định có thể trở thành cao thủ? Thế giới này nếu như cao thủ đều dễ làm như vậy, vậy còn so thực lực cái gì, trực tiếp so đẳng cấp đi. Nhìn một thân của cô này, tất cả đều là cực phẩm, tôi nghĩ không có một kiện là chính cô đánh ra đúng không, sợ là cô ngay cả chúng nó đến tột cùng có bao nhiêu tác dụng nên phát huy hiệu lực như thế nào đều còn kiến thức nửa vời, cô như vậy cũng xứng đứng ở chỗ này nói gì đến người khác chưa đủ thực lực? Bất quá là một con ếch ngồi đáy giếng mà thôi. Đừng tưởng rằng bình thường người khác đều nhường cô tùy cô, đó là phẩm cách của bọn họ tốt, không đành lòng đả kích cô. Chỉ cần ngẫm lại đẳng cấp hiện tại của cô là luyện ra thế nào, đã biết cô cũng bất quá chỉ là một con gà mờ, lại còn là loại không biết trời cao đất rộng. So với cô, Trân Châu có thể đi tới được một bước hôm nay lại tất cả đều là dựa vào nỗ lực của chính mình. Cô bé cùng các bằng hữu của nhỏ không có để cho người khác mang theo luyện, hoàn toàn dựa vào đao thực thương thực tự mình đi đoạt giết, nhỏ so với cô càng biết cái gì kêu giết quái cái gì kêu đối địch cái gì mới kêu là ngự thú sư chân chính. Tự bọn họ đánh trang bị tự mình bắt tọa kỵ, có thể có thực lực ngày hôm nay cô bé hoàn toàn xứng đáng, tôi nghĩ chỉ cần là người có mắt đều sẽ cho rằng Trân Châu từng bước một trưởng thành lên mạnh hơn quá nhiều so với cái bình hoa như cô đây. Cô còn có tư cách gì ở chỗ này kêu gào?" (⌒⌒|| vuốt mồ hôi)

Lời của ta để cho toàn trường lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn ta. Ám Dạ đã sớm cúi thấp đầu không biết là biểu tình gì, có lẽ hắn là đang nhớ tới bộ dáng vài lần phát hỏa số lượng không nhiều của ta trước đây. Ngày hôm nay cũng là vì Hân Nhiên Nhập Mộng này khi dễ Tiểu Lộ, bằng không ta sẽ không nói mấy lời không lưu tình như thế, vị mỹ nữ kia tức giận đến nỗi toàn thân phát run, tay chỉ vào ta "ngươi" nửa ngày một câu nói cũng nói không nên lời.

Hân Nhiên Nhập Mộng bị lời của ta làm cho sửng sốt, đám "sứ giả hộ hoa" phía sau cô ta kia rất nhanh phản ứng lại, lập tức nhảy ra, bảy mồm tám lưỡi ồn ào lên, mấy lời thô tục mắng chửi người gì đó đều ra. Ta tựa tiếu phi tiếu nhìn Ám Dạ.

"Đây là trình độ của người Đông Long các anh?"

Vẻ mặt Ám Dạ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, hét lớn một tiếng:

"Đều câm miệng cho ta!"

Phó thành chủ phát hỏa, đoàn người này dừng lại, bất quá rất nhanh bởi vì một người khác đến lại đường hoàng lên.

147. Quyển 4 - Chương 76: Tiết 76

Editor: Toujifuu

***

"Thế này là có chuyện gì? Ồn ào thành như vậy."

Nữ nhân đi vào rất đẹp, vóc người cao gầy dung mạo diễm lệ, còn có một giọng nói động nhân, chính là Mộng Điệp. Nhìn ra được Mộng Điệp làm phu nhân thành chủ ở Đông Long vẫn rất có địa vị, chí ít ở trên biểu hiện là như thế, cô ta vừa đi vào, tất cả mọi người không nói nữa, ngay cả Ám Dạ cũng gật gật đầu với cô ta. Sóng mắt Mộng Điệp khẽ chuyển, nhìn lướt qua hết thảy mỗi người, mới đem ánh mắt đặt tới trên người ta.

"A, đây không phải Du Nhiên tiên sinh sao? Từ sau lần trước chúng ta không còn gặp mặt nữa, anh thật đúng là khách ít đến, tôi cũng không biết anh đã đến, bằng không nên đi ra ngoài nghênh tiếp mới phải."

Nữ nhân dối trá. Ta thầm mắng một câu.

"Mộng Điệp phu nhân khách khí. Tôi tới nơi này cũng không vì chuyện lớn gì, chỉ là nghe nói muội muội tôi sắp thăng nhiệm đội trưởng Ngự Thú Đường của Đông Long mấy cô, đến ăn mừng cho cô bé một chút mà thôi, vốn cũng không muốn kinh động phu nhân cùng thành chủ."

"Du Nhiên tiên sinh thế nào khách khí như thế, anh như vậy không phải để cho người làm chủ nhân như tôi đây khó xử sao. Nói như thế nào Đông Long chúng tôi cũng là một thành đứng đầu, nếu như truyền ra nói chúng tôi nhiều người như vậy, ngay cả một người khách nhân như tiên sinh đây cũng chiêu đãi không tốt, không phải quá khiến người ta thất vọng? Hơn nữa lệnh muội là người của Đông Long, vậy chính là tỷ muội của chính Đông Long chúng tôi, nội bộ Đông Long đối với người nhà của bản thân đều rất công bình, có năng lực liền nhất định sẽ được trọng dụng, tiên sinh không cần lo lắng."

Nói rất dễ nghe, nữ nhân này lại luôn cường điệu ta là "khách nhân", không phải là muốn nói kêu ta không cần lo chuyện nội bộ của Đông Long mấy người sao, cô ta thực cho rằng bản thân ở chỗ này chính là chủ? Loại người như Diệu Dương, là người mà nữ nhân như vậy cũng có thể khống chế được? Cô ta thật đúng là nhìn không thấu a.

"Tôi đương nhiên không lo lắng, dựa vào giao tình của tôi cùng thành chủ quý thành, tôi tin tưởng Đông Long sẽ không bạc đãi tiểu muội tôi. Vả lại nói, lấy năng lực của Trân Châu. Tôi cũng hoàn toàn tin tưởng cho dù không có một tầng quan hệ là tôi đây, cô bé cũng có thực lực làm chức đội trưởng này. Phu nhân nói đúng hay không?"

Ta không chớp mắt cùng Mộng Điệp đối diện. Tôi chính là nói rõ muốn chiếm tiện nghi của mấy người đó thì sao? Cô muốn cho người của cô thượng vị, tôi cũng sẽ không để cho muội muội tôi chịu thiệt. Lấy danh khí giờ này ngày này của Du Nhiên tôi đây ở trong trò chơi. Đông Long mấy người cũng không có khả năng hoàn toàn không để ý mặt mũi của tôi. Mộng Điệp, ngày hôm nay cô nếu như thực muốn đắc tội tôi đến cùng. Sợ là chỗ Diệu Dương cũng không dễ giao phó đâu.

Nữ nhân Mộng Điệp này đích xác so với thủ hạ kia có đầu óc hơn, khẳng định cũng nghĩ đến một tầng này, rồi lại không cam lòng để cho ta chiếm thượng phong như thế, không khỏi trừng Ám Dạ một cái, khẽ cười nói:

"Đích xác. Trân Châu tiểu muội muội là rất ưu tú, cho tới nay cũng rất nỗ lực, vì vậy phó thành chủ Ám Dạ mới có ý nghĩ để cho cô bé đảm nhiệm trợ thủ của đường chủ Tiểu Triêu. Thế nhưng, về sau chúng tôi lại suy nghĩ đến một vấn đề khác. Anh biết Đông Long hiện tại coi như là nhà lớn nghiệp lớn, hết thảy bang chúng có chức vị không đơn giản chỉ là phải dẫn dắt bang chúng bình thường luyện cấp cùng tham dự quản lý bang phái, rất nhiều thời điểm còn phải giao tiếp với bang phái khác. Đẳng cấp của Trân Châu muội muội đều là một đao một thương đánh ra, phương diện luyện cấp tự nhiên không thành vấn đề. Lấy sự thông minh của tiểu muội muội, tuy rằng không có kinh nghiệm, chỉ cần có người dạy. Có lẽ quản lý bang phái cũng có thể miễn cưỡng đảm nhiệm được, nhưng có một số chuyện cô bé lại làm không được."

Ta âm thầm cười lạnh, Mộng Điệp thâm ý sâu sắc mà nhìn nhìn ta cùng Tiểu Lộ. Còn nói:

"Hân Nhiên Nhập Mộng coi như là thành viên già cỗi của Đông Long, những chuyện khác không nói. Cô ấy cũng coi như đã lăn lộn quen thuộc ở trong trò chơi. Hơn nữa đều có giao tình không tồi với cao tầng của rất nhiều bang phái. Nói đến nữ hài tử a, trọng yếu nhất tuyệt không phải mạnh bao nhiêu. Đánh đánh giết giết còn không phải chuyện của những đại hiệp những cao thủ như mấy anh? Nữ hài tử trọng yếu nhất là phải trông xinh đẹp khiến người yêu thích, rất nhiều thời điểm anh nói chuyện người khác nguyện ý nghe vậy là tốt nhất, đúng không? Lại nói thực lực của Hân Nhiên cũng không tồi, cô ấy cũng hạ kha khá công phu trên chức nghiệp ngự thú sư này, hơn nữa cô ấy sùng bái nhất vẫn là đường chủ Ngự Thú Đường tiền nhiệm Mạc Ly của Đông Long chúng tôi, vẫn luôn lấy cậu ta làm mục tiêu nỗ lực. Vì vậy tôi thấy chức đội trưởng của Ngự Thú Đường này, nội bộ chúng tôi còn phải thương lượng thêm một chút. Du Nhiên tiên sinh yên tâm, cho dù sau cùng Trân Châu tiểu muội muội không thể được chọn, chúng tôi cũng sẽ dùng vật khác bồi thường cho cô bé."

Mộng Điệp một phen nói đến mức ta vừa tức vừa buồn cười. Cái gì kêu Hân Nhiên Nhập Mộng cũng là thành viên già cỗi của Đông Long? Ta nhớ kỹ ta rời khỏi Đông Long bất quá cũng chỉ là chuyện mấy tháng trước, khi đó ta ngay cả tên của nữ nhân này còn chưa từng nghe nói qua. Còn có, nói cái gì sùng bái nhất

Mạc Ly, nữ nhân Mộng Điệp này cũng có da mặt nói loại lời này, chỉ sợ muốn ta vĩnh viễn không xuất hiện nhất chính là cô ta đi. Mặt khác, nói cái gì nữ hài tử trọng yếu nhất là phải trông đẹp, cô ta coi người chơi nữ của Đông Long đều là 'hoa giao thiệp' sao? Lời này nếu như để cho Tiểu Vũ nghe thấy, còn không phát bưu tại chỗ, tính tình của nha đầu kia không tốt lắm đâu. Bất quá Tiểu Vũ không có nghe thấy, một số khác nghe thấy cũng rất thú vị không phải sao? Nhìn nhìn biểu tình của Ám Dạ cùng một đám người của Ngự Thú Đường, đen đến mức tựa như đáy nồi. Còn có Diệu Dương vừa mới đi tới cửa, biểu tình kia thật đúng là đặc sắc.

"Thành chủ Diệu Dương, tôi không biết nguyên lai quan hệ tốt đẹp giữa Đông Long cùng các bang phái không có gì tương quan tới danh tiếng uy vọng của Đông Long, mà lại là do các vị mỹ nữ của Đông Long đi kiếm về a, ngày hôm nay tôi thực sự thụ giáo. Nói như thế, loại người thường không có kiến thức gì như chúng tôi đây thật đúng là không thích hợp đứng ở loại bang hội cần thiết dựa vào đặc thù là các mỹ nữ mới có thể giao tiếp như thế này. Bằng không ngài để cho Trân Châu rời khỏi Đông Long đi, chúng tôi cũng không muốn tranh vũng nước đục này, dù sao muội muội tôi còn chưa đủ trình độ của cái gọi là tiêu chuẩn mỹ nữ của Mộng Điệp phu nhân."

Ta giương giọng nói, Mộng Điệp cả kinh, mạnh quay đầu lại, mới nhìn thấy Diệu Dương băng lãnh sắc mặt đứng ở phía sau cô ta. Nhiệt độ không khí toàn trường chợt giảm xuống, ngoại trừ ta những người khác đều câm như hến. Diệu Dương nhìn chằm chằm Mộng Điệp chậm rãi nói:

"Tiểu Điệp, tôi không biết lúc nào Đông Long của tôi cần thiết dựa vào mỹ nhân kế để đánh thiên hạ?"

"A, Dương, em không phải ý đó, em chỉ là lấy ví dụ thôi."

"Lấy ví dụ? Vậy cái ví dụ này của cô thực không tốt, nếu như truyền ra ngoài, người khác sẽ chê cười Đông Long. Cô ban nãy cũng không phải nói là hiện tại Đông Long nhà lớn nghiệp lớn, chúng ta càng phải chú ý ảnh hưởng phương diện này, bao nhiêu ánh mắt nhìn chằm chằm chúng ta đây. Biết không?"

Thanh âm của Diệu Dương tuyệt không cao, Mộng Điệp lại trắng mặt liên tục gật đầu, nửa chữ cũng không dám nhiều lời. Diệu Dương quay đầu cười với ta, hàn khí một phòng đột nhiên thối lui, ta nghe thấy phía sau rõ ràng truyền đến thanh âm thở phào nhẹ nhõm.

"Du Nhiên, tôi không biết cậu đã đến, không đúng lúc chạy về, thực xin lỗi."

"Thành chủ Diệu Dương khách khí."

Trong mắt của hắn có quá nhiều thứ ta xem không hiểu, đành phải nghiêng đầu đi để ý tóc của Tiểu Lộ, tránh ra đường nhìn kia.

"Du Nhiên là trở về giúp Trân Châu chúc mừng cô bé thăng chức sao? Trân Châu, ca ca của em thật tốt, em phải nhớ tìm cậu ta đòi lễ vật nga."

Mặt Trân Châu đỏ hồng, lộ ra nụ cười ngại ngùng với Diệu Dương. Trong lòng ta lật cái bạch nhãn, người này lại giả trang.

"Thành chủ Diệu Dương, tôi trở về không phải chỉ vì đến chúc mừng, là nghe nói có người muốn làm khó muội muội tôi mới chuyên biệt chạy trở về từ ma giới."

Hắn chẳng lẽ muốn giả bộ hồ đồ hay sao?

"Vậy sao? Chẳng lẽ có người có ý kiến đối với chuyện tôi để cho Trân Châu làm đội trưởng Ngự Thú Đường?"

Diệu Dương lạnh lùng nhìn lướt qua Hân Nhiên Nhập Mộng cùng đám người ủng hộ kia của cô ta, những người đó từng người lập tức biến thành rùa đen rút đầu, động cũng không dám động.

"Cậu xem, không có người phản đối, như vậy tôi tuyên bố, từ hôm nay trở đi, Trân Châu chính là đội trưởng đội một Ngự Thú Đường tân nhậm của Đông Long chúng ta. Triêu Triêu Mộ Mộ, cô bé liền giao cho cậu, hảo hảo chỉ đạo tiểu cô nương của chúng ta một chút."

Lời nói của Diệu Dương chính là thánh chỉ, nhóm Thủy Tinh đều nhịn không được nhỏ giọng hoan hô lên, người của Ngự Thú Đường cũng lộ ra sắc mặt vui mừng, nhất là Triêu Triêu Mộ Mộ. Thoạt nhìn nha đầu Tiểu Lộ được lòng người hơn nhiều so với cái cô Hân Nhiên Nhập Mộng kia.

“Du Nhiên, đến nội sảnh ngồi ngồi đi, chỗ tôi có chút trà ngon.”

Ta đang nhìn Tiểu Lộ cùng các bằng hữu của nhỏ tụ cùng nhau cười đùa, Diệu Dương ở một bên mời. Không chút nghĩ ngợi trả lời hắn:

“Không rảnh. Tôi ngay tức khắc muốn đi Vọng Tiên Môn.”

“Cậu muốn xông đại quan ải trăm cấp? Chúc mừng. Tôi đi giúp cậu áp trận thế nào?”

“Đại thành chủ bộn bề trăm việc, nào dám lãng phí thời gian của anh. Hơn nữa chỗ đó rất nhiều người, anh không sợ phiền tôi cũng không muốn có tin tức đường nhỏ kỳ quái gì truyền lưu ra ngoài.”

Không để ý tới hắn, ta xoay người đi ra ngoài. Dù sao hiện tại Tiểu Lộ có bằng hữu cùng cái người trong lòng dự bị kia ở đó, nhất thời cũng không có công phu để ý ta, không bằng nhanh lên một chút tránh đi cái vị thành chủ lão đại để cho ta đau đầu bên cạnh này thì tốt hơn.

“Ha ha, tôi lại thấy có thể có mấy tin tức truyền lưu ra ngoài mới tốt a, để cho tất cả mọi người biết Du Nhiên là người của Đông Long, điều này với tôi mà nói là phi thường có lợi đó.”

Hừ lạnh một tiếng, bước chân của ta càng vội. Diệu Dương, tôi không biết mục đích của anh là gì, thế nhưng đạo lý không thể trêu vào thì trốn đi tôi vẫn hiểu rõ. Ngã một lần, tôi sẽ không cho anh lại đến nhiễu loạn tôi.

Ngoài phủ thành chủ Đông Long, ta cưỡi Tiểu Hắc chạy vội đi, Diệu Dương đứng trên bậc thang vẫn luôn nhìn ta, thẳng đến khi chạy ra rất xa ta vẫn có thể cảm giác được đường nhìn đó.

148. Quyển 4 - Chương 77: Tiết 77

Editor: Toujifuu

***

Vọng Tiên Môn, danh như ý nghĩa, qua cửa này ngươi sẽ có hy vọng thành tiên. Nguyện vọng là tốt đẹp, tiền cảnh là khả quan, sự mê hoặc của pháp bảo tiên khí cũng là siêu phàm, thế nhưng chân chính có thể đạt được lại có bao nhiêu? Chí ít ở trước mắt mà nói Vọng Tiên Môn này căn bản là một tuyệt địa tẩy trừ đẳng cấp của người chơi cao cấp trên diện tích lớn, cùng Hóa Yêu Trì, Hối Ma Quật được xưng là “Tam đại quỷ môn quan”.

Khi ta cưỡi Tiểu Hắc lần nữa đến, nơi đây ít người hơn rất nhiều, nghị lực mới mẻ của mọi người đối với nơi đây đã sớm qua, thực tế một chút thì trở lại đánh quái làm nhiệm vụ nên làm gì thì làm đó, có hoài bão một chút thì đâm đầu vào điểm luyện cấp hy vọng bản thân một ngày nào đó cũng có thể tới đây thử vận khí cùng thân thủ một lần. Bây giờ còn ở chỗ này, hơn phân nửa đều là mấy tên không có chuyện gì làm lấy xem náo nhiệt thu thập bát quái làm vui, bọn họ mỗi ngày nói chuyện say sưa chính là mấy việc như lại có cao thủ nào đó nào đó tiêu tùng ở nơi đây, lại có bao nhiêu bao nhiêu người bị “Quỷ môn quan” lột một tầng da v.v… Ta đến, bất quá cũng chỉ là thêm cho bọn họ một chuyện để bàn, còn không biết có bao nhiêu người ngóng trông ta qua không được ải để nhìn ta chê cười đây.

Lần trước khi đến ta không có chân chính đến gần, thấy không phải quá rõ, ngày hôm nay đứng ở dưới Vọng Tiên Môn mới cảm thấy nó khí thế bất phàm. Trụ bàn long thông thiên được tạo hình từ dương chi bạch ngọc triệt để thẳng trong mây, chừng mười tám cột, sắp thành hai hàng, bao quanh bậc thang tinh thạch trung gian. Bậc thang rộng chừng ba mươi mét, nối liền thành một thể với một đài cao nhỏ nửa cung tròn trước bậc, là do nguyên một khối đá cứng rắn màu đen chớp động những điểm sáng cấu thành, trên trang chủ giới thiệu, loại vật chất gọi là tinh thạch này là một loại tài liệu trân quý người tu chân dùng để luyện chế pháp bảo, ở chỗ này lại lấy đến để lát đất, thực sự xa xỉ tới cực điểm. Lại đi về phía trước, bậc thang tinh thạch kéo dài vào một mảnh mây mù, thấy không rõ, chỉ có người xông ải chân chính mới có thể nhìn thấy diện mạo chân thực bên trong. Đáng tiếc vô luận là người xông ải thất bại hay là người xông ải thành

công, đối với tình hình bên trong đều giữ kín như bưng. Ta không có nửa điểm có thể tham khảo, thật là một đầu sương mù hoàn toàn dựa vào phản ứng hiện trường. Truyền âm cho Lăng Thiên, đối phương không đáp lại. Chẳng lẽ còn chưa đi ra? Không có biện pháp, xông liền xông đi.

Hít sâu. Ta cầm cung đặt tiễn xong, thêm hết những trạng thái có thể gia tăng. Một cửa này trong lòng ta nửa điểm suy tính cũng không có, vỗ vỗ đầu Tiểu Hắc, Tiểu Hắc mang theo ta đi lên đài cao tinh thạch kia.

"Đinh —— Người chơi Du Nhiên bước vào địa giới Vọng Tiên Môn, phù hợp điều kiện xông ải. Xin hỏi có xông ải hay không?"

"Có."

Chữ có ra khỏi miệng, cảnh vật trước mắt ta đại biến. Người chơi ngoại vi không còn thấy bóng dáng, ta đối mặt chỉ có đại đạo tinh thạch trước mắt cùng rừng cây xanh um hai bên. Đây là một ngọn núi, cao không thấy đỉnh, đại đạo tinh thạch là thông lộ lên núi duy nhất. Phía sau là vách núi mây mù lượn lờ, vách đá trơn bóng như gương, giống vượn linh xảo nhất cũng không có khả năng ở bên trên leo lên, không có đường lui.

"Tiểu Hắc, chúng ta cùng nhau đi. Thời điểm lên núi đi chậm một chút. Chú ý an toàn. Tiểu Bạch, chú ý động tĩnh xung quanh. Tiểu Bích, lưu tâm ảo trận."

"Đã biết."

Ba nhóc trăm miệng một lời.

Ta bước trên thềm đá. Một bước, hai bước, ba bước. Không có dị thường. Đôi mắt to của Tiểu Bạch chuyển tròn, Tiểu Hắc nhắm mắt theo ta. Một bước cũng không đi loạn. Ta đi chậm rãi, ngọc trụ bên người qua một cây lại một cây, ban nãy còn vùi lấp ở trong mây mù hiện tại cũng đã thấy rõ. Bậc thang vẫn luôn kéo dài lên trên, sương mù dần dần dày đặc, không biết đi bao lâu, trước mắt chỉ còn lại có sương trắng, long trụ bạch ngọc cùng một đại đạo lóe tinh quang cơ hồ cùng sương hòa hợp thành một thể, chúng ta như là bị ngăn cách ở bên ngoài trần thế.

Người ta nói chín khúc mười tám ngoặt liền xem như là đường xa khó đi, ta đi qua không chỉ là con số này. Một đường ngoặt lại một đường ngoặt, xoay chuyển đến mức ta đã sớm không phân biệt được phương hướng. Nếu không phải dọc theo đường đi không có gặp phải một ngã rẽ, thế đường đi lại vẫn luôn luôn thăng lên, Tiểu Bích cũng không có đề xuất cảnh báo, ta còn thực cho rằng bản thân lại chạy vào mê trận nào đó.

Đi a đi, đi a đi, ta đi ở địa phương nhìn không thấy trời cũng sờ không được đất này đến mức ngay cả cảm giác thời gian cũng đều bắt đầu mơ hồ. Đến tột cùng đã qua bao lâu? Ta đi đến tột cùng đúng hay không? Có phải trong lúc bất tri bất giác ta đã đi lầm đến một con đường sai lầm rồi hay không? Có lẽ ở chỗ nào đó ta không có chú ý tới có thông lộ khác tồn tại? Ta không tự chủ được bắt đầu suy nghĩ vấn đề này. Vừa đi vừa nghĩ, cước bộ của ta rõ ràng chậm lại, sau cùng rốt cục dừng lại. Ta nhìn nhìn hướng con đường phía sau, chỉ có thể nhìn thấy một đoạn phụ cận con đường đến, chỗ khác sớm đã biến mất ở trong sương mù. Nếu không đi trở về xem? Có lẽ ta thực sự bỏ lỡ cái gì đó cũng không chừng.

Trái lo phải nghĩ, ta do dự. Không tự giác mà xoay người, một bên là lên núi, một bên là xuống núi, làm sao bây giờ đây?

"Chủ nhân, làm sao vậy?"

Tiểu Bạch nghi hoặc hỏi. Ta sờ sờ cái đầu nhỏ của nó, nói:

"Anh đang suy nghĩ, chúng ta vẫn luôn đi a đi như thế, đi lâu như vậy núi dù cao thế nào cũng nên có đầu cùng đi, nơi đây lại vẫn là cảnh sắc giống nhau như đúc, có thể là trước đó có lối rẽ nào đó mà chúng ta không có phát hiện hay không?"

Tiểu Bạch gãi gãi đầu, nói:

"Em một đường đều chú ý xem, không có phát hiện lối rẽ nào a. Tiểu Bích thì sao? Có phải có ảo trận hay không?"

"Không phát hiện."

Phía sau truyền đến thanh âm nho nhỏ tinh tế, Tiểu Bích vẫn là nằm trên tóc ta không nhúc nhích, dứt khoát xem bản thân là vật trang sức.

"Vậy sao, mấy nhóc đều không phát hiện a. Vậy tốt, chúng ta liền đi tiếp. Anh cũng không tin, đường này còn đi không đến đầu cùng!"

Ta đối với ba nhóc Truy Tùy Giả của bản thân tràn ngập lòng tin, chúng nó đều nói không có phát hiện dị thường, ta cũng sẽ tin là thực chỉ có một con đường, dù sao đi đến cùng là được. Cùng lắm thì, ta xông ải thất bại, quay đầu đến lại.

Lại bắt đầu việc leo trèo tựa hồ không có tận cùng, cầu thang lần nữa lặp lại, kéo dài lại kéo dài lên trên. Ta từ cảnh giác ban đầu đến trái phải khó xử nghi thần nghi quỷ về sau, lại đến chết lặng bây giờ, ta chỉ cảm thấy đầu óc bản thân đều sắp bị làn sương này nhuộm thành trống rỗng, chỉ biết không ngừng mà đi về phía trước. Chuyện này nếu như ở trong hiện thực, dựa theo loại cách đi này sợ là đã sớm nằm xuống không động đậy được.

Ta căn bản không biết leo lên như vậy lúc nào mới đến đầu cùng, chỉ biết ta đã đi rất lâu rất lâu, lâu đến mức ta thiếu chút nữa quên luôn bản thân tới nơi này làm gì, hình như mục đích ta tới chính là vì để leo những bậc thang này vậy. Lại bước lên một bậc thang, ta bỗng nhiên cảm thấy một bậc này cùng những bậc thang khác có chút không quá giống nhau. Đầu óc tiến vào trạng thái chết lặng trì độn hơn rất nhiều, không đợi ta phản ứng lại là chuyện gì, Tiểu Hắc đi theo phía sau ta vù một cái lủi lên, lực lượng cực đại hung hăng đụng ta qua một bên.

"Tiểu Hắc, nhóc làm gì!"

Ta ngã sinh đau, cộng thêm một đường áp lực bản thân ban nãy, đã sớm thấp thỏm nóng nảy, lớn tiếng rống giận lên. Tiểu Hắc không có ứng tiếng, nó đứng ở phía trước ta đưa lưng về phía ta, một bên phát sinh tiếng uy hiếp thấp trầm, một bên lấy tư thái lông đều sắp dựng thẳng lên phòng bị. Ta lúc này mới phát hiện tình hình không đúng, nhìn lên trên, một bóng đen cực đại chắn ngang ở trước mắt. Mồ hôi lạnh, xẹt qua trên lưng ta, ta thoáng cái hiểu rõ thế này là xảy ra chuyện gì, ban nãy thực sự là quá hiểm.

149. Quyển 4 - Chương 78: Tiết 78

Editor: Toujifuu

***

Trong nháy mắt này ta suy nghĩ cẩn thận hơn rất nhiều. Vì sao sẽ có cầu thang vô tận? Đó là sự khảo nghiệm đối với ý chí. Ta dám khẳng định, thời điểm kia nếu như ta thực sự quay đầu đi lại, hơn phân nửa sẽ bị loại. Mà khi ta tiếp tục kiên trì, thời điểm đi đến nơi đây, thần kinh đã chết lặng, phản ứng tự nhiên không tốt, vì vậy mới có lần đánh lén này, mục đích chính là đem những người chơi tính cảnh giác chưa đủ ý chí không kiên kích sát tại chỗ. Một đường này đi tới hoàn toàn lợi dụng lòng người, tuy rằng không có cạm bẫy chân chính, thế nhưng khi người xông ải bước bước đầu tiên lên cầu thang đã thiết lập cạm bẫy tinh thần, hơn nữa còn là hiểm ác khiến người ta khó lòng phòng bị như thế. Ban nãy nếu không phải Tiểu Hắc đẩy ta ra, chỉ sợ ta cũng đã biến thành bạch quang ở dưới trảo của cự thú. Trong bất động thanh sắc ta cư nhiên đã trải qua hai đạo quan ải nguy hiểm như thế, không thể không nói vận khí ta tốt đến thần kỳ. Giảo hoạt a giảo hoạt, âm hiểm a âm hiểm, người thiết kế Vọng Tiên Môn này không phải chuyên gia tâm lý học thì chính là thiên tài nắm bắt cực chuẩn đối với nhân tính, lợi hại!

Vị trí ta hiện tại rốt cục không còn là cầu thang nhìn không thấy đầu cùng nữa, mà là một đài cao không lớn, con cự thú lông rậm rạp kia chiếm phân nửa đài cao, ta cùng Tiểu Hắc đứng ở đối diện nó. Phía sau chính là ven đài cao, ta thăm dò nhìn nhìn, đài cao này cư nhiên là bay ở giữa không trung, phía dưới trống không, chỉ có tầng mây quay cuồng. Cầu thang khi chúng ta đến nguyên lai cũng bay ở giữa không trung,

từ trong tầng mây kéo dài lên, càng ngày càng cao, nối tiếp đến đài cao này. Đi lên nữa lại trống không, chỉ có một bầu trời xanh như tẩy.

Nhanh chóng lấy tiễn dựng cung, ta biết hiện tại không phải thời điểm nhìn cảnh sắc, đại quái vật lông dài đối diện kia còn chờ ta chỉnh lý đây.

Cự thú đối với việc ta né tránh công kích của nó cực kỳ bất mãn, trừng ánh mắt tựa như chuông đồng nhìn qua. Tiểu Hắc đối với nó có địch ý quá sâu, hơn nữa thoạt nhìn Tiểu Hắc rất khẩn trương, ta rất ít thấy nó có loại biểu hiện như lâm đại địch này, lông đều xù lên.

Ta cùng Tiểu Hắc cẩn thận chống cự cùng cự thú. Không có tùy tiện xuất thủ, đối phương lại không có kiên trì này, lông mọc trên người dài đến mức chấm đất bắt đầu quỷ dị tự mình bay múa. Một xấp dầy hợp lại với nhau vắt thành một roi dài tựa như cái bánh quai chèo hung hăng quất qua. Roi thô như thế đánh ở trên người còn sống được sao? Ban nãy đánh lén ta khẳng định cũng là thứ này, tinh thạch cứng rắn như vậy đều bị đánh cho đá vụn bay loạn. Ta tự nhận thân xương nho nhỏ của ta đây khẳng định không có khả năng rắn chắc bằng tinh thạch kia, một roi đánh lên đảm bảo rụng rời. Nhảy lên tại chỗ tránh thoát một roi kia, chờ ta vừa đáp xuống đất roi lại đã trở về, ta lại vội vàng nhảy lên. Nhiều lần như thế, để cho ta nhớ lại từng trải của bản thân khi còn bé ở trường học nhảy dây. (XD~)

"Tiểu Hắc. Hấp dẫn lực chú ý của nó một chút!"

Ta càng không ngừng nhảy, thực sự tìm không được thời cơ tốt xuất tiễn, cũng vô pháp phát huy uy lực lớn nhất của tiễn, đành phải nghĩ biện pháp khác. Tiểu Hắc nghe tiếng hóa thành một đạo tia chớp màu đen lủi đi, vòng qua roi lông cắn một ngụm lên bên cạnh cự thú lông dài. Đại khái một ngụm này cắn cực ác, quái lông dài quả nhiên vứt bỏ ta ngược lại đi công kích Tiểu Hắc. Ta thở hắt, cắn răng một cái lấy một nhánh Hỏa diễm tiễn cao cấp gác lên dây cung. Nhánh tiễn cao cấp còn lại không nhiều, ta hiện tại lại không có cách nào tự mình làm, dùng một nhánh thì ít đi một nhánh. Không đến loại thời điểm vạn bất đắc dĩ như thế này ta thực luyến tiếc dùng. Ta kéo căng Thanh Lê Nhã Vận hết mức, nhắm chuẩn cái bụng của cự thú (Nếu như đó cũng được coi như là bụng). "Oanh" một tiếng, cự thú bị nổ lung lay lắc lắc. Ta mục trừng khẩu ngốc. Nó ăn một nhánh Hỏa diễm tiễn nửa điểm cũng không chiết khấu của ta cư nhiên cũng chỉ là lắc lắc? Phòng thủ của tên nhóc này phải cao bao nhiêu?

Cự thú bị nổ đau, ánh mắt trừng ta đỏ lên. Nó lại bỏ qua Tiểu Hắc công kích hướng ta. Ta chạy qua hướng bên cạnh. Cự thú giật giật thân mình của nó đuổi theo qua.

Ta vừa chạy vừa mắng. Đây là cái đài rách nát gì, nhỏ như vậy. Chỉ mình cự thú cũng đã chiếm phân nửa, hơn nữa lông của nó dài như thế, thế này còn để cho chúng ta đánh thế nào? Cự thú động thân mình, chậm rãi đuổi theo phía sau ta, thỉnh thoảng dùng roi lông "thúc giục" ta. Tiểu Hắc vào thời điểm ta chạy đến phân nửa tiếp nhận công việc của ta, dẫn cự thú chạy tiếp. Ta một bên thở dốc một bên xem xét chiến cuộc, dư quang khóe mắt quét thấy một đồ án.

Đây là cái gì? Ta hiếu kỳ thận trọng đánh giá, đồ án này ban nãy là bị cự thú đè ở phía dưới thân thể, hiện tại nó cũng không hoàn toàn lộ ra đồ án này. Đồ án lấp lánh kim quang hấp dẫn đường nhìn của ta, trực giác nghĩ đây có lẽ là then chốt qua cửa ải, bằng không loại nhóc con phòng ngự biến thái này thế nào có thể có người đánh thắng được?

"Tiểu Hắc, dẫn nó xa thêm một chút, anh muốn xem đồ án kia!"

Tiểu Hắc nỗ lực nửa ngày, rốt cục để cho ta nhìn hết được đồ án. Tổng thể mà nói đó là một đồ án hình cá Âm Dương, con tối om om kia hẳn là đại biểu Âm, cong cong trên mặt đất. Bên trong có rất nhiều ký hiệu màu vàng kim, rất giống với ký hiệu mấy đạo sĩ dùng khi vẽ bùa. Đồ án cổ quái xuất hiện trên đài cao cô linh linh giữa không trung này, tuy rằng ta hoàn toàn nhìn không ra đây là thứ gì, nhưng công dụng của nó lại có thể suy đoán ra vài phần. Nhiều nhất không quá hai loại khả năng: lối ra cùng cạm bẫy. Đài cao không có đường đi tới, nơi đây có thể là cửa vào tiến vào ải tiếp theo, nhưng cũng có thể là một cái bẫy khác lợi dụng loại tâm lý này của người chơi mà thiết lập, dẫn người vào tử địa. Cục diện hai chọn một, vào hay là không vào?

"Chủ nhân, Tiểu Hắc sắp chống đỡ không được nữa."

Tiểu Bạch nhắc nhở ta. Ta khẽ cắn môi, dù sao hiện tại cũng không có biện pháp gì, không bằng đánh cuộc một phen.

"Tiểu Bạch đứng vững, Tiểu Hắc, kiên trì một chút!"

Ta hô to một tiếng, tung người nhảy vào con cá Âm. Trong nháy mắt giẫm lên, ta cảm thấy bản thân không tự chủ được mà chìm xuống. Con cá Âm kia tựa như đột nhiên biến thành một vũng bùn, tối om om vùi ta xuống. Không xong, chẳng lẽ thật là cạm bẫy? Ta ngẩn ngơ, một tia tuyệt vọng hiện lên trong lòng. Bất quá ta rất nhanh thu nhặt lại được tâm thần, cho dù là rơi xuống cạm bẫy cũng không có nghĩa nhất định không có lối ra, còn chưa có bị phán bị loại đã tự mình từ bỏ cũng không phải là phong cách của ta.

Địa phương ta rơi vào cũng không hoàn toàn là hắc ám, đương nhiên lại càng sẽ không thực sự là vũng bùn, nó càng như một mảnh vũ trụ lấp lánh ánh sao, những "ánh sao" kia lại là ký hiệu màu vàng kim trên cá Âm không biết vì sao cùng theo ta rơi xuống.

Ký hiệu màu vàng kim nhanh chóng phiêu động, chúng nó bỗng nhiên tụ lại bỗng nhiên phân tán, đại thể vây quanh cách không xa bên người ta, ta thoáng duỗi tay là có thể sờ tới.

"Chủ nhân, em cảm thấy những ký hiệu này rất cổ quái, chúng nó hình như là thực thể."

Tiểu Bích lần đầu tiên chủ động mở miệng, ta nghe thấy nó nhắc nhở trong lòng khẽ động, đưa tay chạm một cái, ký hiệu kia theo ngón tay ta giật giật, lại trở lại tại chỗ. Ta lại chạm một cái khác, cũng như vậy. Thử vài lần như vậy, bỗng nhiên có một ký hiệu như là dính lên trên ngón tay của ta, vô luận ta động thế nào nó cũng sẽ đi theo, vẫn luôn ngưng trên đầu ngón tay. Có biến hóa là chuyện tốt, chí ít để cho ta thấy được hy vọng. Thế nhưng bước tiếp theo nên đi như thế nào? Ta lắc lắc ký hiệu kia, vẽ ra từng đường kim sắc. Chỉ cảm thấy trong tay thoáng nhẹ, thứ kia lại tự mình chạy mất tựa như khi nó dính lên. Đi đâu rồi? Ta quay đầu tìm, phát hiện nó cùng một khối ký hiệu khác dính cùng nhau, tên nhóc này di tình biệt luyến thật đúng là nhanh a. Ta hơi cười, vươn tay vũ động bên người một trận, quả nhiên lại có một khối ký hiệu chạy theo ta. Lúc này đây ta trực tiếp phóng nó tới bên người hai tên "tình lữ cuồng nhiệt " kia, thành công để cho "bên thứ ba" chen chân. Ha, nguyên lai trò chơi này phải chơi như thế.

"Tiểu Bạch, còn nhớ đồ án ban nãy thấy ở bên trên không? Những ký hiệu này bị quấy rầy, chúng ta phải đem bọn chúng thả lại vị trí cũ."

"Ừm, nhớ kỹ. Em đã gặp qua là không quên được, chủ nhân không cần lo lắng."

Tiểu Bạch nhìn xung quanh trái phải một chút, vô cùng cao hứng bổ nhào hướng ra ngoài, ôm lấy một khối ký hiệu. Ta giúp nó đặt ký hiệu tới bên ba khối đồ án đã nối tiếp xong, từng khối từng khối xếp hình bắt đầu quy nguyên.

150. Quyển 4 - Chương 79: Tiết 79

Editor: Toujifuu

***

Ta cùng Tiểu Bạch phối hợp khăng khít, rất nhanh liền ghép ra lại được đồ án trước kia. Những ký hiệu kim sắc này như cá bắt đầu du động, ở quanh người ta quấy lên tầng tầng rung động. Sóng gợn hình tròn bao ta ở chính giữa, như nước phất động cơ thể của ta, một đạo hai đạo ba đạo… Sau mê muội trong nháy mắt, ta cảm thấy bản thân bị "nước" này đồng hóa, theo chúng nó bắt đầu lưu động, sau khi phiêu đãng qua một khoảng cách một lần nữa ngưng kết lại.

Nhắm mắt lại cũng có thể cảm giác thấy quang mang sáng rực chiếu xuống. Khi mở mắt phát hiện trước mắt là một nơi phong cảnh tươi đẹp, non xanh nước biếc, chim hót hoa thơm. Một con thú màu đen cùng xuất hiện với ta, nằm ở bên chân ta.

"Tiểu Hắc!"

Ta thấy vài đạo vết thương đỏ máu trên người nó yêu thương đến muốn chết. Tiểu Hắc theo ta lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên nó chịu thương nặng như vậy.

"Chủ nhân, em không sao."

Tiểu Hắc động động thân thể không thể đứng lên, may mắn tinh thần xem ra cũng không tệ lắm.

"Vất vả nhóc rồi, làm tốt lắm."

Tiểu Hắc nghe thấy lời của ta rất cao hứng, nói:

"Tên kia tốc độ không tốt, em chỉ là không cẩn thận mới bị đánh trúng, không sao. Hơn nữa, em cảm thấy bản thân hình như lại sắp tiến hóa."

"Thực sự? Vậy quá tốt rồi."

Ta vuốt da lông đen trơn bóng của nó, đáy lòng cao hứng thay nhóc đồng bọn trung hậu này.

"Tiếp sau giao cho chúng tớ, To Đen yên tâm đi, chúng tớ sẽ giúp chủ nhân qua cửa ải!" (XD~ đặt biệt danh nữa mới ghê!)

Tiểu Bạch nhảy ra, vỗ bộ ngực nhỏ của nó thề son thề sắt. Tiểu Hắc ngược lại thực sự tin, rất nghiêm túc mà nói với nó:

"Vậy vất vả các cậu."

Tiểu Bạch nhất thời hùng tâm vạn trượng, kêu gào lên:

"Xuất phát xuất phát, ta ngược lại thực muốn xem tiếp sau còn có tên đáng ghét nào nữa, toàn bộ giao cho ta!"

Ta buồn cười nhìn bộ dáng nhỏ nhắn của nó. Nói:

"Hình như nhóc không còn cơ hội."

Chỉ chỉ cánh cửa phía trước,

"Chúng ta tới rồi."

Cánh cửa kia tuyệt không thần kỳ, thoạt nhìn chính là một cánh cổng không có gì đặc biệt dùng gỗ dựng thành. Trụ đỏ nền vàng khắc hoa. Lại phối thêm hoa văn năm màu cùng chữ lớn kim sắc "Vọng Tiên Môn", không có gì bất đồng với mấy tấm biển nửa cũ mà cổ kính bình thường thấy. Nó dựng trên một dốc thoải nho nhỏ. Hai bên cây xanh thấp thoáng sắc màu rực rỡ, thỉnh thoảng còn có chim nhỏ nhảy tới nhảy lui ở bên trên.

Một con đường đá xanh nhỏ bắt đầu kéo dài đến trong rừng cây từ dưới Vọng Tiên Môn, bằng bằng phẳng phẳng hướng lên, ở cách đó không xa rẽ ngoặt, vòng tới phía sau núi. Trên đá xanh đầy rêu xanh. Mấy vết chân có sâu có nông giẫm lên trên thấy rất rõ ràng. Ta đếm đếm những dấu chân này, người từng đi qua cũng không nhiều, bởi vậy những rêu xanh này còn chưa có bị hoàn toàn giẫm bằng.

"Đây là người chơi lúc trước thông qua lưu lại."

"Chủ nhân, anh cũng muốn đi đường này sao?"

"Đương nhiên, anh đến không phải chính là vì cái này sao, thực muốn xem một chút cuối đường này lại là một phen cảnh tượng thế nào."

Bước lên con đường đá xanh, tâm tình ta vui sướng đến mức có thể nghe thấy chim chóc trong rừng cây hót vang vui vẻ, cũng có thể ngửi thấy mùi thơm của trăm hoa nở rộ hai bên. Ở trong khu rừng tĩnh lặng thế này tản bộ là một chuyện rất khiến người ta vui vẻ thoải mái, đặc biệt đối với người mới trải qua một hồi khảo nghiệm hung hiểm như ta đây mà nói còn có công hiệu an ủi rất mạnh. Nguyên lai người thiết lập cửa này ngay cả điểm này cũng suy nghĩ tới.

Theo con đường đá xanh chậm rãi mà đi, ta đã vòng qua hai chỗ ngoặt. Lúc này tâm tình của ta cơ bản đã bình phục, Tiểu Hắc chậm rãi đi ở phía sau ta. Phía trước là chỗ ngoặt thứ ba. Theo gió núi bỗng nhiên lớn hơn mà xem, ta tính toán con đường này có lẽ đã đến cùng. Vòng qua giao lộ này. Quả thế.

Cảnh tượng trước mắt để cho ta thất thần trong nháy mắt. Chẳng lẽ ta đi tới chính là tiên giới?

Ngọn núi cực đại bay tới lay đi ở trên bầu trời cao cao, dòng thác trên núi từ trên cao hạ xuống tán thành từng đạo cầu vồng. Trên núi có nhà ở. Bởi vì quá xa mà thấy không rõ lắm, nhưng có thể nghe thấy từ trên đó truyền đến tiếng chuông trầm nặng du dương. Giữa mỗi đỉnh núi còn có đàn chim thành đàn thành đội đang xoay quanh, một đàn chim bay ra từ một đỉnh núi sau đó vòng qua vài ngọn núi rồi quay về tổ, một đàn chim ở đỉnh núi khác ngay sau đó lại bay ra, không cho bầu trời có chỗ trống nhất thời.

Nhìn xuống phía dưới, một sơn cốc rộng lớn bằng phẳng bị núi cao vây quanh bốn mặt, bên trên xây dựng không ít viện lạc phòng xá chi chít như sao trên trời, đại đạo ngang bằng dọc thẳng phân cách những nơi đó thành từng khối vuông nhỏ ngay ngắn trật tự, một tòa thành nhỏ trang nghiêm. Lần này cách hơi gần chút, lấy nhãn lực của ta có thể thấy rõ đại bộ phận kiến trúc. Có cung điện nguy nga, cũng có nhà đá mộc mạc; có đài cao hoa lệ, cũng có lầu các thanh nhã. Bất đồng với thành thị bình thường chính là nơi đây không có tường thành cao cao đương nhiên cũng sẽ không có binh sĩ canh gác, khai mở giống như vô luận người nào cũng có thể xông vào. Trên đường phố người đến người đi, rất là náo nhiệt. Trên trời thỉnh thoảng còn có "vật phi hành bất minh" hình người hư hư thực thực giẫm lên một vật thể dài dài gào thét qua lại, tốc độ nhanh đến mức khiến mắt người đều khó có thể thấy rõ.

"Chủ nhân, linh khí nơi đây thực nồng a, thực sự là một địa phương tốt. Chúng ta về sau ở nơi này sao?"

"Không có khả năng vẫn luôn luôn ở nơi đây, dựa vào giá cả nhà ở của địa phương này, sợ cả anh cũng mua không nổi. Bất quá nếu như anh thành người tu chân, ở chỗ này tu luyện vẫn là có thể được."

"Tốt a tốt a, em thích nơi đây. Chủ nhân, mau vào thành đi."

Chúng ta một người ba thú đi vào đại bản doanh không biết tên này của người tu chân, qua lại trên đường quả nhiên đại thể đều là NPC. Ngẫu nhiên thấy một người chơi cũng là đi đường vội vã, không có chút ý tứ nào muốn lại đây chào hỏi với ta. Ta không hiểu ra sao chỉ đi dạo loạn khắp nơi ở trên đường phố, hy vọng có thể tìm được biện pháp có thể cho ta trở thành người tu chân. Bởi vì không có nghe thấy hệ thống gợi ý, ta biết nhiệm vụ của bản thân tuyệt không được tính hoàn thành. Kế tiếp phải làm sao đây? Hoặc là ta tìm một người hỏi một chút? Ánh mắt của ta trượt đến trượt đi giữa những NPC trên đường, tính toán người nào có thể trả lời vấn đề của ta.

Chuyên tâm tìm kiếm mục tiêu, ta thế nào cũng không cảm thấy những người không có gì khác với phàm nhân này sẽ là người tu chân. Cho dù phải, cũng khẳng định không có công lực quá cao, đại khái cũng cung cấp không được tình báo có giá trị gì cho ta. Có cần đi tiếp đến địa phương trung tâm hơn một chút xem xem hay không đây? Đang do dự, không chú ý bên cạnh có một người tới.

"Vị tiểu hữu này, có thể nhường chút không?"

Thanh âm ôn hòa như ngọc khiến người ta nghe xong thoải mái từ trong nội tâm. Ta nghiêng đầu nhìn, là một thanh niên thân cao dáng đứng như ngọc, mặc trường sam màu lam nhạt đứng ở bên cạnh ta. Hắn thấy ta quay đầu, cười chỉ chỉ phía sau ta nói:

"Tôi muốn đi vào một chút, có thể xin cậu nhường một chút không?"

Nguyên lai là ta cản đường người ta.

"Ngượng ngùng, tôi không chú ý."

Vội vã tránh ra, thanh niên ôn hòa hữu lễ mà nói đa tạ mới đi vào cửa tiệm kia. Ta ngẩng đầu, bên trên treo một khối chiêu bài viết "Linh Thảo Đường". Nhìn nhìn lại trong quán, sát tường bày một hàng ngăn tủ gỗ, từng ô vuông nhỏ đặt ở mặt trên, còn chuyên biệt dán nhãn danh mục, rất giống thảo dược Trung trong hiện thực. Thanh niên ban nãy đang đứng trước quầy sườn bên trái, cầm vài cây thực vật nói cái gì đó với hỏa kế. Ha, nhìn đến nhìn đi hình như cũng chỉ có hắn có chút khí chất của người tu chân, tìm hắn! Ta bước nhanh đi đến phía sau sườn hắn, nhìn hắn cùng hỏa kế kia nhẹ giọng nói chuyện nửa ngày, hỏa kế thu đi dược thảo trên tay hắn, lại lấy ra vài viên dược hoàn cho hắn. Nguyên lai thói quen của nơi này là

lấy hàng đổi hàng, khó trách ban nãy ta một đường đi tới phát hiện những người đó đều là dùng đồ vật đổi đồ vật, chắc hẳn cũng là đang tiến hành giao dịch.

Thanh niên sau khi xem qua tỉ lệ của dược hoàn thỏa mãn thu vào trong túi. Quay người lại nửa điểm cũng không kinh ngạc khi ta đứng ở phía sau hắn, chỉ là ấm tiếng hỏi: "Vị tiểu hữu này có việc sao?"

"Ừm, tôi có một vấn đề muốn thỉnh giáo tiên sinh."

"Cứ nói không ngại."

Thanh niên cười, càng thêm khí chất xuất trần.

151. Quyển 4 - Chương 80: Tiết 80

Editor: Toujifuu

***

"Tiên sinh là người tu chân đúng không?"

Thanh niên mỉm cười, hỏi:

"Lấy gì thấy được?"

Hắn không có phủ nhận, nói rõ ta đoán đúng rồi.

"Tiên sinh khí chất cao thượng tư thái thanh nhã, vừa nhìn liền biết không phải là người trong phàm trần."

Thanh niên được ta nâng một câu, thần sắc bất biến, ôn nhu nói:

"Tôi chỉ là một người thường mà thôi, làm sao nhận được ca ngợi như thế. Bất quá tại hạ đích thật tu hành được mấy năm, nhìn sơ bậc cửa mà thôi. Có chỗ nào có thể giúp được tiểu hữu?"

"Tại hạ vừa mới thông qua Vọng Tiên Môn, muốn tìm một minh sư tu hành thiên đạo. Không biết tiên sinh có thể chỉ điểm một hai hay không?"

May mắn may mắn, căn bản cổ văn học trước đây còn chưa có mất hoàn toàn, mấy câu đó nói cũng được coi như thỏa đáng đúng không? ^^

Thanh niên nghe vậy đánh giá ta một phen, nhẹ nhàng gật đầu, cười nói:

"Thì ra là thế."

Nhìn nhìn lại Tiểu Hắc bên người cùng Tiểu Bạch trên đầu vai ta, càng là ánh mắt sáng ngời:

"Nguyên lai cậu chính là… Ha ha, thế này thật đúng là khéo. Chúng ta ở đây gặp nhau cũng coi như hữu duyên, tôi hiện tại mang cậu đi gặp trưởng lão tu hành được chứ?"

"Như thế, liền làm phiền tiên sinh."

"Không cần khách khí, nói không chừng ngày sau cơ hội chúng ta gặp mặt còn có rất nhiều đấy."

Đi theo bên cạnh thanh niên một đường đi tới, chúng ta đi nhắm ngay tòa điện phủ lớn nhất trung ương thành nhỏ. Dọc theo đường đi chúng ta liên hệ tính danh, ta biết được hắn kêu Vu Mạch, là một đệ tử của Tu Chân Minh nơi đây. Tu Chân Minh chính là do hết thảy môn phái tu chân sau đại chiến tam giới nhân, yêu, ma lần trước hợp lực tổ chức thành lập, phát triển đến bây giờ cơ hồ bao gồm hết thảy môn phái tu chân. Người tu chân mới vào phải gia nhập đều không phải là môn phái cụ thể nào, mà là Tu Chân Minh này. Chờ sau khi vào minh, lại tự hành lựa chọn tu luyện môn công pháp nào. Thế này lại thuận tiện cho người chơi chúng ta rất nhiều, nghe ra có thể có rất nhiều lựa chọn. Vậy muốn tìm một loại thích hợp bản thân liền càng dễ.

Chúng ta đi qua đại đạo trung ương xuyên qua cả tòa thành thị, hai bên rất nhiều cửa hàng, trưng bày ra các loại thương phẩm hiếm lạ cổ quái. Vu Mạch một đường giảng tình huống nơi này cho ta. Những tiệm chuyên bán pháp bảo, tiệm chuyên bán dược vật cùng tiệm chuyên bán tiên thạch tạp vật, bên trong tựa hồ không hề ít bảo bối. Nhưng tựa như lúc trước ta suy đoán. Nơi đây không có tiền, đều là lấy vật đổi vật. Hơn nữa những thương phẩm đó cũng không rẻ, nhìn thần sắc đau lòng của Vu Mạch khi nhắc tới, chắc hẳn với hắn mà nói cũng là rất xa hoa, cho dù muốn đổi, cũng nhất định phải có thứ giá trị ngang nhau mới có thể. Ta tính toán có lẽ sắp tới ta không cần suy nghĩ đến vấn đề đổi đồ vật.

"Chúng ta tới rồi. Trưởng lão tu hành Du Phi ở Tả Thiên Điện, chúng ta có thể từ Thu Hoa Môn đi vào."

Ta gật đầu biểu thị hiểu rõ, lặng lẽ lui ra phía sau nửa bước để cho Vu Mạch đi đầu. Vu Mạch tán thưởng mà cười với ta, đi vào một đạo cổng vòm màu kim.

"Thu Hoa Môn là một trong bốn đạo cửa chính của đại điện Thiên Đạo, mặt khác còn có Xuân Dung Môn, Hạ Âm Môn cùng Đông Thanh Môn. Thu Hoa Môn nối thẳng Tả Thiên Điện, trưởng lão tu hành thông thường sẽ không rời khỏi nơi đó, cậu về sau có nghi vấn gì đều có thể tới đó thỉnh giáo. Xuân Dung Môn là cửa chính, thông hướng chính điện. Chỉ có khi gặp phải chuyện quan trọng Chưởng Minh triệu tập mọi người nghị sự hoặc có lễ mừng trọng đại mới có thể mở ra. Hạ Âm Môn thông hướng Hữu Thiên Điện, chủ yếu phụ trách an bài đệ tử trong tu hành ra ngoài rèn luyện, cậu về sau có thời gian có thể thường đi xem. Không chỉ có thể thông qua rèn luyện tăng tiến tu vi, còn có cơ hội đạt được một số vật phẩm hiếm thấy giao cho những đồng đạo cùng chung chí hướng. Sẽ có chỗ tốt đối với việc hành sự ở tu chân giới ngày sau. Đông Thanh Môn không thể tùy tiện đi vào. Nơi đó có cấm chế lợi hại."

Thanh âm của Vu Mạch nhu hòa nói đến nói đi không nhanh không chậm, nghe thấy rất thư thái. Còn chưa nói được mấy câu. Cửa điện màu đỏ thắm đã xuất hiện ở trước mắt.

"Đây là Tả Thiên Điện, mời đến."

Vu Mạch đưa tay dẫn, ta theo hắn bước vào gian điện phủ thoạt nhìn không quá lớn này.

Vào bên trong mới phát hiện nơi đây kỳ thực rất rộng lớn, diện tích so với nhìn từ bên ngoài phải lớn hơn rất nhiều. Có lẽ là lợi dụng pháp thuật của người tu chân? Quả nhiên không giống với phàm nhân. Trong điện là một lão giả bạch y trường sam đang đứng, đang lật xem một bộ thẻ tre, vùi đầu bước đi nhìn cũng không nhìn chúng ta, như là căn bản không phát hiện có người tiến vào. Chỉ là khi Vu Mạch hướng lão hành lễ mới nâng lên mí mắt ngắm chúng ta một cái.

"Du Phi trưởng lão, ta đã trở về."

"Ừm. Đây là người ngươi tiếp đón?"

Ánh mắt lão đầu kêu Du Phi đánh giá ta rất giống như đang ước lượng một kiện hàng hóa.

"Tên gọi là gì?"

"Du Nhiên."

Ta có đầy bụng nghi vấn, nhưng dưới tình huống như vậy còn không phải thời điểm hỏi, thành thành thật thật đáp lời lão.

"Du Nhiên?"

Ánh mắt lão đầu chớp động, lộ ra vẻ kinh dị. Lão bỗng nhiên thấy Tiểu Hắc quy củ ngồi bên chân ta cùng Tiểu Bạch ngồi ở đầu vai ta mở to hai mắt nhìn lão, cùng với Tiểu Bích không biết khi nào đã bay đến trên đỉnh đầu ta nằm úp sấp, mạnh cười to:

"Không tồi không tồi, Vu Mạch, tiểu tử ngươi lúc này lập công lớn rồi. Khó trách Chưởng Minh giao phó ta ngày hôm nay phải ngồi ở chỗ này, nguyên lai là Thần Ngữ Giả đời này tới."

A, ta biết ngay lại là vì vậy mà. Như vậy có phải nói ta có thể lấy thêm được chút chỗ tốt hay không?

"Du Phi trưởng lão ngài khỏe."

"Ừm, ngươi có thể đến nơi đây, thực sự rất không tồi, người có thể một lần đã xông qua được Vọng Tiên Mê Đồ cũng không nhiều. Đương nhiên, mỗi một đời Thần Ngữ Giả đều có tài năng thường nhân không thể so, đây cũng là chuyện trong tình lý. Như vậy, ngươi đã chuẩn bị tốt muốn đi trên con đường tu hành sao?"

"Đúng vậy, tôi một lòng hướng tới thiên đạo, hy vọng cuối cùng có một ngày có thể đăng nhập tiên giới."

"Tốt tốt, có chí hướng này cũng không uổng phí một thân linh khí không tầm thường của ngươi. Đăng nhập tiên giới, rất tốt, ngươi chỉ cần nỗ lực, sẽ tự có ngày đó."

Du Phi tràn đầy thâm ý mà nói với ta vài câu, liền mở ra một quyển sách lụa trên bàn trong điện, nhấc bút viết mấy chữ ở bên trên.

"Đinh —— Người chơi Du Nhiên thành công thông qua khảo nghiệm Vọng Tiên Môn, trở thành một Người tu chân của Tu Chân Minh. Thưởng cho đẳng cấp đề thăng 1, đạt được một bộ sáo trang tu chân sơ cấp. Chúc ngài sớm ngày vinh đăng tiên giới."

Trên người ấm áp dào dạt, cũng không biết có phải là do tâm lý của ta hay không. Mở ra bảng nhân vật, ta nhìn thấy con số "100" rực rỡ lóe sáng kia, thiếu chút nữa ngửa mặt lên trời cười to.

"Du Nhiên, hoan nghênh ngươi thành đồng đạo của chúng ta. Đây là bài thân phận của ngươi, ngươi thu lấy. Hiện tại ngươi có thể đi Tàng Thư Lâu lựa chọn một quyển công pháp ngươi muốn tu hành, cũng có thể đi chọn một động phủ làm phòng tu hành ngày sau của ngươi."

"Vâng, cảm tạ trưởng lão."

"Cần gì khách khí như vậy, hy vọng ngươi ngày sau phải nỗ lực tu hành, không thể hoang phế tu vi đạo tâm."

"Vâng."

Ta cùng Vu Mạch cáo biệt trưởng lão ra khỏi ngoài điện, Vu Mạch hướng ta chúc mừng:

"Hiện tại chúng ta cũng coi như đồng đạo, đây là truyền âm phù của tôi, ngày sau chúng ta luận bàn lẫn nhau, có việc có thể tới tìm tôi."

Hắn đưa qua một miếng ngọc thạch màu vàng nho nhỏ, mặt trên có hoa văn mộc mạc cùng tên của Vu Mạch.

"Cảm tạ Vu Mạch tiên sinh, ngày sau nếu như có nơi quấy rầy mong tiên sinh thứ lỗi."

Vu Mạch phất phất tay, nhẹ phiêu phiêu mà đi ra Tả Thiên Điện. Rốt cục chỉ còn lại một mình ta, vội vàng mở ra truyền âm chọn ra tên Lăng Thiên.

"Này, Tiểu Du, cậu chạy đi nơi đâu? Thế nào tôi vừa ra đã không thấy tăm hơi cậu."

"Tiểu Lộ tìm tôi có chút việc, tôi trước hết trở về Đông Long. Sau đó anh lại vẫn luôn không ra, tôi liền dứt khoát đến xông Vọng Tiên Môn."

"Hảo tiểu tử, qua rồi? Đúng, cậu cấp một trăm, thực sự qua rồi. Tôi biết mà, tiểu tử cậu lợi hại a."

"Đâu có đâu có. Về sau gặp tôi phải kêu Du Nhiên đại tiên, có nghe không?"

"Được, Du Nhiên đại tiên, vậy cậu hiện tại chuẩn bị làm gì bây giờ?"

"Còn có thể làm gì bây giờ, anh không phải đã ở ma giới sao? Vừa mới trở thành ma tộc, không cần đi luyện kỹ năng?"

"Thế nhưng như vậy chúng ta sẽ có một hồi lâu không gặp nhau được."

"Vậy có gì quan trọng, anh cũng không phải tiểu hài tử, còn cần người bồi."

"Tôi là sợ một mình cậu không biết lúc nào lại sẽ lạc đường mà thôi."

"Được rồi, lo cho chính anh đi. Chờ lần sau chúng ta gặp mặt, sẽ biết ai lợi hại hơn. Nếu như bại bởi tôi anh cũng đừng khóc."

Lăng Thiên kiêu ngạo mà cười to vài tiếng, chúng ta hẹn xong một tháng sau gặp lại. Hiện tại, để cho ta tới hảo hảo hiểu rõ một chút thế giới của người tu chân đi!

152. Quyển 4 - Chương 81: Tiết 81

Editor: Toujifuu

***

Công pháp đối với một người chơi mà nói là thứ cực trọng yếu ắt không thể thiếu, mà làm người tu chân mới nhập môn, ta cho rằng một động phủ cũng là không thể thiếu, đặc biệt là sau khi đã nhìn thấy giới thiệu liên quan đến động phủ.

Người tu chân tu luyện ngoại trừ kỹ năng chiến đấu cần thiết thuần thục thăng cấp ở trong thực chiến, còn nhất định phải giống cổ nhân tu luyện nội công tĩnh tọa tu tập linh lực, lúc đó nhất định phải tiến hành ở trong động phủ an toàn hơn nữa linh khí sung túc. Trong trò chơi đối với người tu chân coi như không tồi, mỗi người đều có thể thu được một động phủ tư nhân, trợ giúp tu luyện.

Như vậy, ta nên đi chọn động phủ hay là đi chọn công pháp trước đây? Ngẩng đầu nhìn, phát hiện bản thân trong chút bất tri bất giác đã chạy tới trước cửa một gian sườn phòng của Tả Thiên Điện, một người trung niên áo vàng đang loay hoay hòn đá nho nhỏ trong tay, thấy ta đến mặt không chút thay đổi mà gật đầu:

"Mới tới? Đều ở bên trong, tự mình đi chọn."

Có ý tứ gì? Ta đi vào cửa phát hiện nơi đây cũng là một không gian không nhỏ, từng cái bong bong hình tròn bao lấy vô số tảng đá nho nhỏ nổi giữa không trung (Người ta đó là kết giới a, cái tên nhóc không có kiến thức này -_-). Tiến đến bên một cái bong bóng gần nhất nhìn kỹ vào, tảng đá bên trong không phải rất quy tắc, mặt trên có một cái tên: Bích Dã Phủ.

Chẳng lẽ đây là cái gọi là động phủ? Ta có điểm há hốc mồm, tiên cảnh thanh u mỹ lệ trong tưởng tượng a, mái lầu trang nghiêm thần bí a, trong nháy mắt liền biến thành bọt biển tan biến, không dấu vết. Thứ như thế cũng có thể xưng là "động"? Còn không biết xấu hổ kêu là "phủ"? Quá khôi hài đi. Ta xoay người ra khỏi cửa, tìm người trung niên trông cửa hỏi:

"Xin hỏi nơi này là địa phương chọn động phủ sao?"

"Không phải đều nói ở bên trong sao? Tự mình chọn một cái là được."

"Thế nhưng, mấy thứ kia cũng có thể gọi là động phủ sao? Nếu như muốn vào tu hành, chẳng lẽ còn phải làm cho tôi nhỏ đi hay sao?"

Then chốt là nhỏ đi cũng vào không được a, cho dù là phân thân kích thước nhỏ nhất của ta cũng không có khả năng chui vào trong những tảng đá chỉ lớn có bằng nắm tay đó.

"Hừ, ai nói với ngươi đó chính là động phủ? Đó chỉ là tinh thạch linh khí của động phủ. Ngươi phải tự mình đi tìm một chỗ. Chôn nó ở bên trong, tinh thạch sẽ tự động tản mát ra linh khí biến địa phương ngươi chọn thành động tiên thích hợp tu luyện. Nó còn có thể thêm cho động phủ của ngươi một tầng kết giới, có tác dụng bảo hộ."

Thì ra là thế. May mắn không phải để cho ta chạy vào trong đó.

"Vị trí của động phủ nhất định phải chọn ở chỗ này sao? Tôi chọn địa phương khác được không? Tỷ như nhà ở trong chủ thành."

"Có thể. Nếu như ngươi tìm một sơn động không ai chiếm dụng. Chỉ cần đem nó chôn xuống, địa phương đó cũng tính là của ngươi. Thế nhưng đất hoang bây giờ không dễ tìm lắm. Ngươi nếu như có nhà ở của chính mình là tốt nhất. Nhà ở của ngươi sau khi trở thành động phủ, nó ngoại trừ cửa ra vào nguyên bản, còn có thể mở ra một cửa khác trực tiếp thông đến Vọng Tiên Thành."

Ta đây liền an tâm, đem Lâm Thủy Cư thiết lập thành động phủ, về sau ra vào cũng thuận tiện. Người tu chân trung niên này vẫn luôn mặt không chút thay đổi. Nhưng coi như chuyên nghiệp, giải thích những điều này đều rất rõ ràng.

Trở lại gian phòng lúc trước, ta đi tới đi lui giữa từng cái bong bóng. Tên của những động phủ này đều không giống nhau, có lẽ công năng cùng thuộc tính linh lực cũng có bất đồng. Ta hiện tại tương đối thiên hướng thuộc tính phong, còn có cái xưng hào Phong Hành Giả, tìm một thuộc tính tương hợp hẳn là sẽ tương đối tốt. Tìm nửa ngày thấy một cái kêu là "Phong Minh Các", chính là nó. Đưa tay gỡ xuống khối đá đó, mấy cái bong bóng khác đồng loạt biến mất, mỗi người một cái ai cũng đừng mong lấy nhiều.

Chọn xong động phủ. Kế tiếp tự nhiên tới thời gian đi chọn công pháp. Việc này quan hệ đến việc sau này ta có thể có bao nhiêu thành tựu, nửa điểm cũng không thể qua loa.

Thẳng đến khi ta đi vào cái gọi là "Tàng Thư Lâu" mới phát hiện đó căn bản không phải lâu (lầu các), mà là một cái hố động hình tròn cực đại thông xuống phía dưới. Nó có một dải thông đạo rộng sáu thước áp sát tường động xoay quanh hướng xuống, không biết đầu cùng. Nguyên một đường trên vách động đều dựng giá sách cao lớn. Vừa đi có thể vừa xem những sách này. Ánh nhìn đầu tiên của ta khi thấy chúng nó, trong đầu chỉ có một từ —— phong phú. Ngẫm lại cũng không kỳ quái, người tu chân là ai? Nhóm người ấy vạn năm trước đã tồn tại. Vô số năm qua bọn họ đều đang thu thập thư tịch công pháp tương quan, thế nào có thể không nhiều. Nếu muốn từ nơi này chọn ra công pháp thích hợp bản thân nhất, có thể sao? Hùng tâm tráng chí của ta thoáng cái liền không còn, chỉ để lại một trận hàn ý, thế này kêu ta chọn thế nào a!???

Đi xuống một bậc thang, trên bậc này đặt hơn mười bản sách đóng chỉ, còn có hai miếng thẻ tre.

Phi Kiếm Thuật Kiếm Pháp Tinh Yếu Trường Không Kiếm Kiếm Nguyên Chính Khí … Tất cả đều có quan hệ đến kiếm. Thế này không có quan hệ gì tới ta, tất cả hẳn đều là chuẩn bị cho các kiếm sĩ. Lại đi xuống phía dưới một trăm tám mươi bậc, vẫn như cũ là thiên hạ của tâm pháp kiếm thuật, lại xuống một trăm tám mươi bậc, vẫn như thế.

Ta bắt đầu không kiên nhẫn, Tiểu Bạch lấp ló đầu nhìn nhìn xuống phía dưới, líu lưỡi, nói:

"Nhìn không thấy đầu a, nơi này thực sâu."

"Dùng Thần Giác cũng không được sao?"

"Thần Giác của em ở chỗ này không dùng ra được, luôn luôn bị một loại lực lượng cổ quái ngăn trở, có thể là cấm chế."

Trong dự liệu, ta sẽ không khờ dại cho rằng nơi đây thực sự không có một chút thủ đoạn phòng hộ. Nhận mệnh đi, vẫn là phải dựa vào chân của chính mình a!

Ta bắt đầu chạy trên cầu thang. Chạy được hai, ba mươi bước, liền dừng lại nhìn nhìn sách trên giá. Nhiều lần như thế thẳng đến khi lại xuống thêm khoảng hai trăm bước, mới rốt cục xuất hiện nội dung ngoài kiếm thuật.

" Cảm Nguyên Đan Tâm , Hồi Xuân Yếu Thuật , Dẫn Hồn Quyết . Cũng không phải thứ ta cần."

Có điểm thất vọng, xem ra còn phải đi xuống nữa. Ta không biết bản thân chuyển bao nhiêu vòng, xoay chuyển đến choáng váng đầu. Hiện tại bên cạnh ta đều là một số tâm pháp kỷ yếu phân loại bất minh, tên hàm hàm hồ hồ, cũng trông không rõ bên trong rốt cuộc viết là cái gì, ta chỉ đành mở ra xem từng quyển. Hiện tại mới biết được nguyên lai núi sách trước đó vẫn là nhẹ nhàng, hiện tại mới là thời điểm chân chính khảo kiên trì của người.

"A! Chịu không nổi! Chủ nhân, chúng ta còn phải dừng ở chỗ này bao lâu a?"

Tiểu Bạch đáng thương treo ở trên giá sách, ta đặt lại thẻ tre trong tay, thuận tay đâm đâm đầu nó, lại cầm lấy một bản sách lụa khác.

"Chủ nhân, em thấy những sách này đều rất tốt, nếu không anh tùy tiện chọn một quyển đi."

Tiểu Bạch tiếp cận qua, đôi mắt trông mong nhìn ta. Cái tên nhóc này khoảng chừng là ngộp đến hỏng rồi, cũng khó trách, chúng ta ngây người tại địa phương không thấy mặt trời này sợ đã có hai ba ngày rồi.

(Thời gian cụ thể ta không phải quá rõ, bởi vì nhìn không thấy biến hóa của sắc trời.)

"Tiểu Bạch, đây là chuyện quan hệ đến thực lực cao thấp về sau của anh, thế nào có thể qua loa? Kiên trì một chút đi."

"Thế nhưng, anh ở chỗ này chọn lâu như vậy, nếu như sớm định ra một chút, hiện tại nói không chừng đều có thể thăng lên một cấp."

"Không sao, cái gọi là 'mài đao không lỡ công đốn củi', chút thời gian ấy có thể đổi lấy một bộ công pháp thích hợp bản thân vẫn là rất có lời."

Ta mở ra sách lụa, không yên lòng mà nói. Aiz, quyển này là tu luyện kim cương thần thể, thoạt nhìn rất mạnh, thế nhưng cũng không thích hợp ta. Đến tột cùng nơi nào mới có công pháp có thể để cho ta thỏa mãn đây? Thất vọng mà đặt lại sách, kỳ thực ta cũng có chút phiền lòng.

"Aiz, nơi nào mới có công pháp tôi cần a?"

"Tiểu tử, ngươi cần công pháp dạng gì?"

153. Quyển 4 - Chương 82: Tiết 82

Editor: Toujifuu

***

"Tiểu tử, ngươi muốn dạng công pháp nào?"

Thanh âm đột nhiên toát ra làm ta giật cả mình,

"Ai?"

Ta biết rõ nơi đây hẳn sẽ không có cái gì nguy hiểm xuất hiện, nhưng vẫn vô ý thức lật tay bắt lấy Thanh Lê Nhã Vận.

"A, phản ứng rất nhanh a."

Từ trong động sâu tối om om thăng lên một cục ánh sáng lớn bằng nắm tay, bay đến phụ cận ta phát hiện là một tiểu lão đầu tóc bạc râu bạc lớn bằng bàn tay. Mặt mũi hiền lành, ngồi trên một quyển sách nhỏ màu vàng kim.

"Tiểu tử, không nên xung động như thế, ta không phải là nhân vật bất minh gì, ta chính là đến giúp ngươi."

"Xin hỏi ông là?"

Ta một bên thu hồi cung một bên hỏi.

"Nga, ta là ai không quan trọng, chỉ là ta có thể giúp ngươi tìm được công pháp tâm đắc thích hợp ngươi nhất. Thế nào, muốn ta hỗ trợ không?"

"Cần tôi làm gì sao?"

"Ừm, rất hiểu chuyện a."

Tiểu lão đầu cười meo meo, ta nói thầm trong lòng, đó không phải lời vô ích sao, nếu quả thật là miễn phí, vì sao ngay từ đầu không xuất hiện, hiện tại mới chạy đến.

"Ừm, như vậy đi, ta giúp ngươi chọn bản công pháp tốt, sau khi ngươi học được đi tìm một thứ đồng dạng cho ta."

"Thứ gì?"

“Hiện tại không thể nói cho ngươi. Hơn nữa nói với ngươi cũng vô dụng, ngươi hiện tại không học xong công phu, căn bản lấy không được.”

Hiện tại lấy không được, chính là nói sau khi ta học thành là có thể lấy được? Hình như có thể thử xem.

“Được, tôi đáp ứng.”

“Có sự can đảm, không tồi không tồi. Được rồi, hiện tại để cho ta tới xem xem tình huống của ngươi, tìm cho ngươi một bộ tốt. Tâm thần thả lỏng, đừng khẩn trương. Ta đến xem.”

Trong mắt tiểu lão đầu bắn ra một đạo kim quang, tựa như đèn pha quét nhìn ta trên dưới một lượt, lại ‘ba’ một cái thu hồi lại. Nhìn vẻ mặt của ông ta như là rất kinh ngạc. Thì thào mà nói:

“Cư nhiên sẽ có thứ đó, thực sự là quá may mắn.”

“Tiền bối. Xin hỏi có vấn đề gì sao?”

Tiểu lão đầu lật cái bạch nhãn, chua chát mà nói:

“Thế nào không có vấn đề, tiểu tử ngươi từ đâu có vận tốt như vậy, cư nhiên có thể có được xưng hào cấp Hành Giả, thực sự là đụng phải đại vận. Hơn nữa ngươi cư nhiên cũng lừa lấy được Chiến Văn của mấy tên lỗ tai dài phía tây. Vì sao ta gặp không được loại chuyện đó chứ?”

Cái gì kêu “lừa lấy”? Đó là tôi quang minh chính đại làm nhiệm vụ lấy được có được không? Nói lời đó, làm như tôi là tên lừa đảo không bằng, tiểu lão đầu này khẳng định là đố kị, ta oán hận nghĩ.

“Được rồi được rồi, ngươi không nên lấy cái loại ánh mắt đó nhìn lão nhân gia ta, chuyện lão nhân gia ta đáp ứng thì nhất định sẽ làm tốt. Có thể gặp được ta là vận khí của ngươi, có thể để cho ta nhìn là phúc khí của ngươi, không nên không biết đủ! Đi theo ta.”

Tiểu lão đầu hừ hừ, sách vàng kim nho nhỏ vẽ ra một đường vòng xinh đẹp. Hạ xuống phía dưới động sâu.

“Này, tiểu tử, nhanh lên một chút.”

Lão đầu. Tôi cũng muốn nhanh a, bất quá tôi cũng không biết bay. Ông kêu tôi làm sao? Tiểu Hắc khôn khéo chạy đến bên người ta. Ta xoay người cưỡi lên, nó hóa thành tia chớp màu đen xông lên.

Tốc độ của Tiểu Hắc đương nhiên không chậm. Nhưng vẫn so không bằng người ta ngồi “máy bay” thẳng lên thẳng xuống. Hơn nữa tốc độ thoáng nhanh, chuyển vài vòng đầu ta liền bắt đầu vựng vựng vù vù. Đợi đến khi tiểu lão đầu kia hô một tiếng “dừng”, ta cơ hồ là bò mà xuống.

“Tiểu tử, thế nào, bất lực?”

Thanh âm tiểu lão đầu vui tươi hớn hở, rất thần khí mà nhìn ta mặt phát xanh đầu váng mắt hoa.

“Lão nhân gia ngài không phải nói tìm công pháp cho tôi sao?”

Ta tức giận mà trả lại lão một câu, tiểu lão đầu cũng không tính toán, thảnh thơi thảnh thơi mà bay về phía một giá sách. Cũng không thấy lão có động tác gì, hai mặt giá sách liền dời qua trái phải, trung gian lộ ra một đạo cửa hẹp ngay ngắn.

“Theo sát ta, không nên đi nhầm.”

Tiểu lão đầu nhắc nhở, bay đến phía trước dẫn đường. Ta theo lão đi vào phát hiện đường bên trong ngược lại rất rộng mở, có vài lối rẽ phân biệt đi về phía địa phương bất đồng.

“Chủ nhân, nơi này có ảo trận.”

Tiểu Bích thông qua dao động tinh thần nhắc nhở ta. Trong lòng ta khẽ động, trước mắt nổi lên màu xanh nhợt nhạt, cảnh vật trước mắt biến đổi: thông đạo rộng mở biến thành một thạch động rộng rãi, mặt đất vẫn là rất bằng phẳng, có vết tích người tu sửa. Thế nhưng không thấy lối rẽ, chỉ có một thông đạo uốn lượn hướng vô trong, tiểu lão đầu cứ theo con đường này bay.

Ta cười thầm, theo lên, sau khi chuyển bảy, tám ngã ngoặt đến một thạch thính lớn. Nơi này là một địa động rộng rãi điển hình, thạch trụ trên không san sát, rậm rạp cực kỳ giống mũi kim treo ngược. Ta không

chút nghi ngờ nơi đây nhất định được bày cơ quan, nói không chừng ai một mình xâm nhập chạm phải cơ quan, thạch trụ đầy trời sẽ lập tức rớt xuống đâm người thành cái sàng.

Thạch thính là vùng đất tròn hoàn chỉnh, xung quanh dựng năm giá sách, phân biệt ghi rõ nhãn "Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ".

"Nơi đây, mới là nơi công pháp tinh túy nhất căn bản nhất, hoàn thoàn không giống với mấy thứ thể loại biểu tượng bên ngoài kia."

Tiểu lão đầu rất đắc ý mà nhìn một phòng bảo bối này, lại liếc nhìn ta một cái, nói:

"Ngươi trước đây tu luyện đã có thiên hướng thuộc tính rõ ràng, điều này rất tốt. Phải biết rằng càng chỉ một thuộc tính, càng có thể tu đến cảnh giới cao thâm. Phàm là người tu hành thông minh đều sẽ lựa chọn một loại thuộc tính làm phương hướng chủ tu. Ngươi lấy thuộc tính Phong làm chủ, trong ngũ hành Phong theo cửa Thủy, công pháp thuộc tính Phong ở bộ Thủy. Ngươi qua xem."

Lão bay đến trước giá sách viết chữ Thủy, vung tay lên, hai hộp gấm bay ra, vừa vặn nổi ở trước mắt ta.

"Hai bộ này đều là công pháp cực được tôn sùng trong thuộc tính Phong, ngươi có thể chọn một bộ làm công pháp chủ tu."

Ta nhìn nhìn trái phải, một bộ gọi là Thanh Minh Nguyên Lực , một bộ gọi là Phong Hành Lục .

"Có thể giới triệu một chút không? Tôi thực sự nhìn không ra chúng nó có đặc điểm gì."

Tiểu lão đầu vỗ vỗ Thanh Minh Nguyên Lực bên trái, nói:

"Bộ này là tu luyện nội khí linh lực, đặc điểm lớn nhất của nó là có thể đem nguyên lực gió ở ngoại giới từng chút hấp thu vào trong cơ thể ngươi, trở thành linh lực của ngươi. Tuy rằng quá trình tương đối thong thả, nhưng linh lực dạng này uy lực mạnh hơn gấp mấy lần so với linh khí chân nguyên bình thường. Ngươi không phải dùng cung sao? Nếu như ngày sau có thể ngưng ra tiễn Phong Linh, uy lực không phải chuyện đùa. Về phần bộ này."

Lão lại chỉ vào Phong Hành Lục ,

"Bộ này lại vừa vặn tương phản với Thanh Minh Nguyên Lực, nó càng chú trọng dẫn động gió thiên địa tự nhiên cho mình dùng, cũng chính là cái gọi là mượn thế. Phải biết rằng lực tự nhiên không ai có thể địch, trừ phi ngươi chân chính tu thành Đại Thần Thông, bằng không trước thiên địa tự nhiên vẫn nhất định phải thoái nhượng. Phong Hành Lục khi luyện đến công lực thâm hậu, có thể mượn được bao nhiêu thế dẫn bao nhiêu gió ai cũng không rõ, là một loại công pháp tương đối đáng sợ."

Tiểu lão đầu nhìn ta trái lo phải nghĩ lắc lư bất định, cũng không sốt ruột, cứ như vậy nổi giữa không trung chống đầu bắt đầu khò khè, để cho ta một mình đối mặt lựa chọn lưỡng nan. Ta nghe xong lời nói vừa rồi cảm thấy vô luận là bộ nào đều là không thể coi thường, một tu nội thể một tu ngoại đạo, thật đúng là không dễ nói bên nào chiếm ưu thế hơn.

"Nếu không tôi cùng luyện hai cái?"

Tiểu lão đầu mạnh lật bạch nhãn:

"Ngươi nghĩ thực đẹp, công pháp tốt như vậy thế nào có thể đều cho ngươi chiếm hết chỗ tốt. Hơn nữa luyện một bộ đã là không dễ dàng, ngươi còn muốn luyện hai bộ? Thực sự là không biết sống chết."

"Chỉ đùa một chút, đừng kích động a."

Hy vọng tan biến, xem ra cũng chỉ có thể thành thành thật thật chọn một quyển.

"Tôi muốn tu tập Thanh Minh Nguyên Lực ."

"Nghĩ xong rồi?"

"Phải, nghĩ xong rồi."

"Ừm, không nghĩ tới tiểu tử ngươi lại là người rất ổn trọng a. Đến, thu lại thứ này, dùng xong liền theo nó luyện."

Tiểu lão đầu mở ra hộp Thanh Minh Nguyên Lực , lấy ra một khối bạch ngọc tốt nhất hình trụ ở mặt trên lắc lắc, một đám tự phù màu vàng kim nho nhỏ bay ra chạy vào trong ngọc thạch. Sau khi xong việc lão đem ngọc thạch vứt cho ta, ta mới biết được nguyên lai đây là Ngọc Đồng Giản. Thu lại vào người, đây là căn bản sống an định của ta ngày sau. (Ngọc Đồng Giản hay gọi tắt là ngọc giản, miếng ngọc dùng để sao chép các công pháp tu tập trong tu tiên, khi học công pháp sẽ tự động chuyển vào lưu trữ trong não mình luôn, mỗi lần tu luyện chỉ cần nhớ trong đầu, khỏi phải lôi sách ra nhìn ngó, ai đọc thể loại tiên hiệp rồi chắc biết:3)

"Tiểu tử, hảo hảo luyện, đừng lãng phí công pháp tốt như vậy. Chờ sau khi ngươi học có chút thành tựu, ta sẽ tìm đến ngươi, đừng quên ước định của chúng ta."

Tiểu lão đầu "mang" ta trở về Tàng Thư Lâu trước đó (hoặc là kêu Tàng Thư Động?), tựa như khi đến lại đột nhiên biến mất, chỉ có lấy ra Ngọc Đồng Giản kia mới biết ban nãy thực sự có một đoạn từng trải như thế.

"Tiểu Bạch, ngộp hỏng rồi đúng không, chúng ta có thể đi ra ngoài."

"Thật tốt quá, thật tốt quá!"

Tiểu Bạch nhảy lên trên lưng Tiểu Hắc lộn một vòng, lại chạy về trên vai ta lăn qua lăn lại. Cưỡi Tiểu Hắc, tốc độ chúng ta đi ra ngoài so với khi đến nhanh hơn không chỉ gấp một hai. Ánh nắng sáng ngời thoáng cái chiếu vào trong ánh mắt, ta cư nhiên có cảm giác tái thế làm người.

154. Quyển 4 - Chương 83: Tiết 83

Editor: Toujifuu

***

"Phong giả, nhẹ, linh hoạt, nhanh, không thể dùng lực. Cho nên dẫn khí nhập thể cũng không thể để cho nó dừng lại một chỗ, nhất định phải đi dạo toàn thân mang theo tính động, là căn bản. Phong Linh tính nhảy, tập luyện phương pháp này cần bình tâm tĩnh khí, cố thủ bản tâm, kỵ xung động, táo bạo, lấy tĩnh chế động mới khiến linh khí an định trong thân thể, không tán loạn. Lấy tinh hoa của gió, nhất định…"

Ta chiếu theo ngọc giản nói ngồi xếp bằng ở trên đỉnh cự mộc, bốn phía thân thể gió nhẹ lượn lờ.

Sau khi chôn đá động phủ ở Lâm Thủy Cư, nơi đây tự động thay tên thành "Phong Minh Các", viện lạc cũng có biến hóa không nhỏ: viện lạc mở rộng trên dưới một phần ba, tường viện bốn mặt do tinh bích màu xanh thay thế, trận đồ mặt trên thoáng nhìn liền không dễ chọc, còn thỉnh thoảng có phong nhận phiếm ánh sáng xanh toát ra chuyển một vòng. Cự mộc nguyên bản đã đình chỉ sinh trưởng lại lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được lớn thêm một đoạn, hoàn toàn chiếm lấy toàn bộ vùng trời của viện tử. Mỗi một phiến lá cây đều xanh tựa như phỉ thúy, gió xuyên qua từ giữa khe lá thổi chúng nó vang nhẹ sàn sạt, cao thấp nhấp nhô tự nhiên hòa hợp. Bởi vì cự mộc này, thời điểm động phủ thành hình hệ thống còn gợi ý nói Phong Minh Các có linh mộc cộng thêm, thêm cho một xưng hào "Tiểu Linh Mạch", linh khí tràn đầy, ở chỗ này tu luyện tốc độ đề cao 10%. Chuyện trên trời rớt bánh xuống thực sự là quá khiến tâm tình người ta vui sướng. ^^

"Đinh —— Người chơi Du Nhiên khởi động hệ thống tu luyện, xin lựa chọn tâm pháp tu luyện."

Trong ngoài bảng liệt kê chỉ có một loại tâm pháp, ta nhấn chọn, xung quanh thân thể trong nháy mắt kết thành một kết giới màu xanh, có thể thấy gió ngưng kết lại hợp thành khí lưu màu xanh nhạt lưu chuyển trên kết giới.

"Người chơi Du Nhiên lựa chọn tu luyện tâm pháp Thanh Minh Nguyên Lực . Tu luyện vừa bắt đầu, sẽ tiến vào trạng thái không thể di động. Lần đầu tiên tu luyện nhất định phải đạt được một tầng cảnh giới mới có thể kết thúc, xin hỏi có bắt đầu hay không?"

"Có."

Trên kết giới màu xanh phân ra từng sợi tơ mảnh như tóc, nối tiếp đến trên người ta. Ta liền cảm thấy một trận gió thổi vào trong cơ thể, mạnh rùng mình. Thế này thực muốn chết. Còn có phải trò chơi hay không a? Luyện cái công có cần phải làm chân thực như thế không? Đây vẫn là luyện công pháp thuộc tính Phong tương đối không có tính kích thích, nếu như có người chọn công pháp thuộc tính Thủy hoặc là thuộc tính Hỏa… Ta sẽ cầu khẩn cho mấy tên đáng thương đó. -_-

Sau khi ngồi xuống ta mới biết được bản thân vẫn là đánh giá thấp trình độ biến thái của hệ thống đại thần. Không biết là muốn biểu hiện năng lực của người tu chân có được không dễ, hay là thuần túy vì lăn qua lăn lại chúng ta lấy làm thú vị. Dù sao ta vừa ngồi xuống liền ba ngày, động đều không dám động một chút. Thật vất vả hệ thống rốt cục mới thông tri nói luyện thành tâm pháp tầng thứ nhất. Ta cảm thấy bản thân đều sắp biến thành tượng khắc gỗ. Động động chân, may mắn không phải hiện thực, bằng không ta còn không bị cảm giác vừa tê lại mỏi giày vò chết.

Lực chân nguyên trên bảng nhân vật biến thành linh lực màu xanh, chỉ có một trăm hai mươi điểm, thực sự là đủ ít. Lấy ra Thanh Lê. Ta vẫn lấy tư thế ngồi ở trên cây bắn một tiễn về phía bia tiễn ở rìa tường viện, tiễn sắt rất bình thường cộng thêm hai đạo phong nhận lại oanh liệt nổ rớt phân nửa bia tiễn. Ta có điểm bị kinh hách, chẳng lẽ đây là thực lực sau khi trăm cấp? Cũng quá khoa trương đi. Ta còn ngồi ở chỗ này chưa phục hồi tinh thần lại, cấm chế trong viện đột nhiên tự mình khởi động.

"Ca! Trong nhà xảy ra chuyện gì a? Mấy thứ quỷ này, mau thả chúng ta ra!"

Tiểu Lộ bị nhốt ở trong Phong Trận giơ chân, Mã Não, Thủy Tinh cùng Triêu Triêu Mộ Mộ theo ở phía sau cười khổ.

"Nha đầu đừng kêu nữa, anh thả em ra ngay."

Ta tắt đi vận chuyển của Phong Trận, mấy người rốt cục cũng chạy vào trong viện.

"Ca, viện tử của nhà chúng ta hình như lớn hơn? Còn có cây này. Không phải nói không lớn nữa sao, thế nào em cảm thấy nó đột nhiên lại bốc lên một mảng lớn? Còn có còn có, ở cửa kia là vật gì. Thế nào chúng em vào không được?"

"Nga, đó là trận pháp cấm chế vừa mới sinh ra. Anh mới xây xong nó còn chưa kịp thiết định. Chờ lát nữa anh đặt ra quyền ra vào của các em một chút. Lần sau trở lại liền không có việc gì."

"Ca, anh sẽ không phải là cố ý đấy chứ?"

Tiểu Lộ nghiêng mắt nhìn ta. Vẻ mặt hoài nghi.

"Anh vì sao phải cố ý làm như vậy? Em tiểu nha đầu này thực sự là càng lúc càng lớn mật, ngay cả ca ca cũng hoài nghi."

"Không nhất định nha, nói không chừng trong lòng anh có cái gì bất mãn đây."

Tiểu Lộ minh mục trương đảm nói thầm, ta dở khóc dở cười.

"Ca, em giới triệu cho anh một chút, đây là đường chủ Ngự Thú Đường chúng em, Triêu Triêu Mộ Mộ."

Tiểu Lộ lôi kéo tiểu tử Triêu Triêu Mộ Mộ kia đẩy đến trước mặt ta tựa như hiến vật quý. Đầu mi ta nhảy nhảy, không nói một lời nhìn cậu ta. Triêu Triêu Mộ Mộ bị ta nhìn đến hãi hùng khiếp vía, nhếch miệng chỉ biết cười ngu. Hừ, chỉ có lá gan này, cũng dám câu dẫn muội muội ta?

"Ca, anh đừng khi dễ Tiểu Triêu đại ca. Tính ra anh ấy cũng là tiền bối của anh nga, người ta vào trò chơi so với anh sớm hơn nhiều."

Ta bị lời này của Tiểu Lộ làm cho tức đến gần chết, tiểu nha đầu, tiểu tử này trước đây cũng là ca em anh đây bắt đầu một tay dạy dỗ từ gà mờ, muốn nói lai lịch anh mới là nguyên lão của trò chơi này có được không? Lại nói, cho dù anh hiện tại không thể đem nợ cũ trước đây chuyển ra nói, thế nhưng chí ít anh cũng là "cao nhân" qua trăm cấp, tiểu tử này bây giờ còn chưa thể xông qua đại quan ải trăm cấp, chẳng lẽ chưa nghe nói qua "tài năng bất phân trước sau" sao?

"Trân Châu, đừng nói như vậy. Anh làm sao tính là tiền bối gì, chẳng qua là tới sớm hơn một chút mà thôi. Hơn nữa anh vào trò chơi sớm hơn so với Du Nhiên đại ca lâu như vậy, thế nhưng bây giờ còn chưa qua trăm cấp, Du Nhiên đại ca lại đã là người trong top năm mươi bảng Nhân, anh nào dám so sánh cùng đại ca."

Tiểu tử này, lâu như vậy không gặp, vẫn rất biết nói a, xem cậu thức thời như thế, câu đại ca này tôi liền nhận. Hừ hừ, bất quá muốn theo đuổi tiểu muội nhà tôi, cậu còn phải nỗ lực mới được, đừng tưởng rằng dễ dàng qua cửa ải như vậy.

"Đều đừng đứng nữa, đi vào ngồi đi."

Ta dẫn mấy người vào phòng tiếp khách, nơi đây được ba nha đầu đặt rất nhiều phụ tùng của tinh linh tộc, bố trí rất có phong tình dị vực. Tiểu Lộ cười hì hì lôi kéo Triêu Triêu Mộ Mộ ngồi xuống, nhìn kiểu thân thiết kia, ta thực muốn lắc đầu, nhịn không được lại trừng tiểu tử kia một cái.

"Ban nãy cậu nói cái gì bảng Nhân, là chuyện gì?"

"Ca, anh còn chưa biết? Anh mấy ngày nay hẳn đều đang bế quan đi."

Tiểu Lộ chê cười ta, Triêu Triêu Mộ Mộ lại không có lá gan đó, vội vàng thành thật trả lời:

"Bảng Nhân là một trong ba bảng xếp hạng hai ngày trước hệ thống mới ra, bên trên xếp hạng toàn bộ là người tu chân đột phá quan ải trăm cấp. Tổng cộng năm mươi danh, Du Nhiên đại ca xếp hạng vị trí thứ bốn mươi bảy. Mặt khác còn có bảng Yêu cùng bảng Ma, cũng có tác dụng không khác biệt."

Cái này thực có chút thú vị, ta lập tức chọn ra bảng xếp hạng, tìm được cái "Bảng Nhân" kia. Người trong danh sách đại đa số ta đều nhận biết, không nhận biết cũng nghe nói qua. Top 10 để cho ta đặc biệt chú ý ta còn thấy được tên của Chi Ảnh, tiểu tử này chơi thực không tồi a.

"Đinh —— Đinh ——"

Có truyền âm đến. Thấy tên đối phương, ta cảm thấy một trận buồn cười: Chi Ảnh. Này có tính là nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến hay không?

"Chi Ảnh, thế nào có thời gian tìm tôi?"

"Du Nhiên, tôi ở trên bảng Nhân thấy cậu, chúc mừng."

"Cảm tạ, thế nhưng cách cậu còn rất xa, cậu ở top mười, tôi mới bốn mươi bảy, kém rất xa."

"Hiện tại có thể xông qua quan ải trăm cấp đều không phải là tay tầm thường, giữa đôi bên khác biệt nhỏ đến đáng thương, bảng kia cơ bản là căn cứ thời gian qua ải để sắp xếp, có bao nhiêu phần nước cậu còn chưa rõ? Đừng nói với tôi cậu bây giờ còn muốn giả trư ăn lão hổ."

"Ha ha, Chi Ảnh, nâng tôi lên như thế, khẳng định là 'vô sự không đăng điện Tam Bảo'."

"Được rồi, tôi nói thẳng. Trong tay tôi có một nhiệm vụ, đang chiêu tập nhân thủ. Cậu có hứng thú không?"

"Nga, nhiệm vụ gì?"

"Hiện tại không thể nói. Là nhận được ở Vọng Tiên Thành."

Đó chính là nói có thể là đất hoang chưa có người khai phá qua?

"Được, Vọng Tiên Thành đúng không, tính tôi một vị trí."

"Được, tôi chờ cậu."

Đóng truyền âm, vừa nhấc đầu phát hiện người trong phòng đều trừng mắt to nhìn ta.

"Làm sao vậy?"

"Du Nhiên đại ca, anh cùng Chi Ảnh cảm tình rất tốt a?"

Mã Não hai mắt phát sáng, kích động mà nói:

"Chi Ảnh là top mười bảng Nhân a, đứng đầu trong đứng đầu, cao thủ trong cao thủ, Du Nhiên đại ca, anh quá lợi hại."

Có đáng kích động như thế không? Triêu Triêu Mộ Mộ gật đầu phụ họa:

"Hiện tại ba bảng Nhân, Yêu, Ma được nhận là xếp hạng cao cấp nhất, có thể xếp được top mười đều tính là đỉnh kim tự tháp trên ý nghĩa chân chính. Bất quá Du Nhiên đại ca lợi hại như vậy, quen biết cùng Chi Ảnh cũng là rất bình thường, các anh đều là cung tiễn thủ, càng dễ trở thành bằng hữu."

"Tiểu tử, cậu nói vậy sai rồi, chưa từng nghe qua đồng hành là oan gia? Bất quá tôi cùng Chi Ảnh ngược lại thực có chút giao tình. Vì vậy, cậu cẩn thận, không nên có suy nghĩ lệch lạc, nếu như để cho tôi nghe thấy phong thanh gì không tốt, hừ hừ."

Triêu Triêu Mộ Mộ dại mặt ra, lòng ta đại sảng, không đợi Tiểu Lộ nhảy lên bảo vệ người trong lòng nhỏ, trực tiếp mở ra thông đạo đến Vọng Tiên Thành nhanh chóng chuồn đi. Aiz, muội muội gả đi tựa như bát nước hắt đi, vẫn là không nên đi trêu chọc nhỏ tương đối tốt.

155. Quyển 4 - Chương 84: Tiết 84

Editor: Toujifuu

***

Chi Ảnh hình như chưa tới, ta bắt chặt thời gian chuyển vòng ở Vọng Tiên Thành. Một ưu thế lớn của người tu chân chính là có thể sử dụng pháp bảo. Pháp bảo cũng coi như một loại trang bị, bất quá tác dụng tương đối đặc thù, có thể mang người phi hành, có thể tự động hộ chủ, có thể phụ trợ công kích, nói chung chính là thứ tốt. Thứ tốt muốn lấy được là cần rất nhiều đại giới, nơi đây lại không thể dùng tiền, ta hiện tại cơ bản không có động qua suy nghĩ về pháp bảo. Ngoại trừ pháp bảo trong Vọng Tiên Thành này còn có không ít tài liệu, thứ khác ta đều không quá coi trọng, chỉ có một bộ phận vật liệu gỗ đặc biệt để cho ta nghỉ chân hồi lâu. Thuật chế tiễn của ta sắp thăng cấp, thuật chế tiễn cao cấp cũng không thể dùng vật liệu gỗ bình thường, có lẽ từ giờ trở đi ta nên thu thập một số loại gỗ tốt hi hữu?

"Du Nhiên."

Quay đầu lại, thanh cung đỏ lửa kia của Chi Ảnh ở chỗ này vẫn là bắt mắt như vậy.

"Đi, tôi mang cậu đi gặp mấy người khác."

"Nhiệm vụ lần này rất khó sao?"

"Không biết. Chưa ai từng làm, vì vậy tôi nghĩ tìm nhiều người chút làm cũng ổn định hơn. Nếu như thuận lợi, nói không chừng chúng ta có thể lấy được một kiện pháp bảo."

"Nga, món lớn a, cậu hiện tại đã động suy nghĩ đến pháp bảo?"

"Bằng không tôi vì sao phải hưng sư động chúng như thế."

"Được a, nếu như thật có thể thấy kiện pháp bảo đầu tiên xuất thổ, cũng là chuyện may mắn. Tới rồi?"

"Ừ, vào đi."

Địa phương Chi Ảnh mang ta tới là một tòa tiểu lâu ở ngoại thành Vọng Tiên Thành, dựa núi kề nước, địa thế không tồi. Đến gần, có thể thấy ký hiệu màu đỏ ẩn hiện bên ngoài lâu thường thường chợt lóe mà qua.

"Vận khí cậu thật tốt, có thể ở chỗ này tìm được một gian động phủ."

"Bất quá là thời điểm tôi tới ít người, vừa vặn tiện nghi cho tôi. Hiện tại cũng không dễ tìm."

Theo Chi Ảnh bước qua vòng cấm chế ta không có cảm thấy nửa điểm không thoải mái. Đẩy cửa đi vào, trong tiểu lâu có ba người ngồi. Một nữ nhạc sĩ, một nam đạo sĩ. Còn có một nam kiếm sĩ mặt băng ôm thanh đường đao dài nhỏ tựa ở bên tường. Y phục của hắn không quá giống chúng ta, có chút giống kimono,

chân mang guốc gỗ. Một đầu tóc dài được cẩn thận tỉ mỉ cài ở sau đầu. Ta kinh ngạc một chút, nhỏ giọng hỏi Chi Ảnh:

"Người Nhật Bản?"

"Từ đảo Bình An tới."

Vậy thực sự là người chơi Nhật Bản. Thú vị. Đây vẫn là lần đầu tiên ta nhìn thấy người chơi Nhật Bản, bọn họ rất ít sẽ đi ra hòn đảo Bình An thiết kế phảng theo quần đảo Nhật Bản kia. Nghe nói tiêu chuẩn của người chơi Nhật Bản không bằng Trung Quốc chúng ta, không nghĩ tới vẫn có cao thủ a, cũng có người xông phá đại quan ải trăm cấp. Bất quá người Nhật Bản chạy tới tu chân, bọn họ có thể lý giải thứ có tư tưởng đạo gia nồng hậu này không? (Tác giả có chút nâng Trung hạ Nhật nha~)

"Được rồi. Hiện tại người đã đến đông đủ. Mọi người giới thiệu bản thân một chút đi."

Nhạc sĩ dịu dàng cười, mang theo vài phần vị đạo của "tiên tử".

"Em kêu Tâm Khúc, nhạc sĩ, có nghiên cứu nhất định đối với trị liệu pháp thuật, gia trì trạng thái coi như tạm được."

Đạo sĩ thấy có người mở miệng trước, cũng không đưa đẩy, nói: "Tôi là Lão Đạo, đạo sĩ song tu Thủy Hỏa. Tương đối am hiểu pháp thuật công kích một người."

"Du Nhiên, cung tiễn thủ. Tiễn của tôi tương đối nhanh. Không có gì đặc biệt."

"Tiễn thuật của Du Nhiên đại ca là nổi danh đỉnh đỉnh đó, lần này chúng em có 'nhãn phúc', có thể một lần nhìn thấy hai vị cao thủ tiễn thuật."

Tâm Khúc che miệng cười. Trên người ta toát ra một tầng da gà. Vị mỹ nữ này cười duyên hai tiếng, hỏi:

"Vị đại ca này thì sao?"

Ánh mắt của ba người đều nhìn người chơi Nhật Bản kia. Hắn mí mắt cũng không nâng. Phun ra hai chữ:

"Yamaga. Võ sĩ."

Yamaga, hẳn là tên đi? Nhìn nhìn Chi Ảnh. Hắn nhẹ gật đầu.

"Được rồi, chúng ta chuẩn bị xuất phát đi."

Chi Ảnh thu được một truyền âm, nói hai câu, liền vội vội vàng vàng bảo chúng ta khởi công. Chúng ta theo hắn quẹo trái quẹo phải ở trong Vọng Tiên Thành, chỉ chốc lát sau đi ra địa bàn của Vọng Tiên Thành.

Theo con đường đá duy nhất thông hướng ngoài cốc đi ra ngoài, ta lần thứ hai đi tới dưới Vọng Tiên Môn. Lần trước tới một lòng một dạ muốn đi vào bên trong, hiện tại mới biết được bỏ lỡ rất nhiều chỗ đáng chú ý. Phương hướng tương phản với Vọng Tiên Môn còn có một con đường đá khác, uốn lượn xoay quanh xuống phía dưới, rõ ràng là thông lộ xuống núi.

"Chi Ảnh, đây là thông hướng nơi nào?"

"Thập Vạn Đại Sơn."

"Vọng Tiên Thành ngay trong Thập Vạn Đại Sơn?"

Ta lắp bắp kinh hãi, vẫn luôn cho rằng đó là một không gian khác, lại nguyên lai ngay cùng một thế giới. Nói như vậy, nếu có người dẫn đường, có phải có thể từ địa phương khác đi tới Vọng Tiên Thành không cần phải đi qua khảo nghiệm biến thái kia hay không?

"Du Nhiên, đừng nghĩ viển vông, không có khả năng có người tìm được nơi đây, chí ít hiện tại không có khả năng."

"Vì sao? Trên lý luận mà nói là có khả năng."

"Cậu cũng biết là lý luận. Chờ lát nữa cậu sẽ biết vì sao."

Chi Ảnh không chịu nói rõ, Tâm Khúc cưỡi con cọp trắng của cô chạy đến bên cạnh ta, nói:

"Kỳ thực Du Nhiên đại ca ngẫm lại là có thể hiểu rõ mà, nơi đây được xưng Thập Vạn Đại Sơn, thế nhưng đừng nghĩ rằng đó chỉ là từ ngữ phù phiếm, theo em thấy a, nói không chừng nơi đây thực sự có mười vạn tòa núi cũng nói không chừng. Chúng ta đang ở trong núi này, căn bản không có khả năng biết Vọng Tiên Thành đến tột cùng ở chỗ nào của Thập Vạn Đại Sơn, dù sao ngoại trừ truyền tống chưa từng có ai từ nơi này đi ra ngoài, tự nhiên cũng sẽ không có người có thể đi vào được. Địa phương này lớn đến mức vượt quá sức tưởng tượng của mọi người."

Ta lắp bắp kinh hãi, Thập Vạn Đại Sơn có lớn như vậy sao? Ta nhớ đó chỉ là một khối nhỏ trong địa đồ của trò chơi mà thôi a. Đúng rồi, khẳng định là thời điểm trò chơi canh tân đem địa phương này mở rộng, cũng có thể là đem Thập Vạn Đại Sơn này chia làm hai bộ phận nội ngoại, chúng ta hiện tại chính là ở trong một không gian khác của Thập Vạn Đại Sơn cùng loại với phó bản. Như vậy mới có thể hoàn toàn ngăn chặn vấn đề có người gian lận. Nói như vậy, những núi này chính là cùng loại chỗ với Yêu giới, Ma giới, để cho những người tu chân chúng ta đây luyện công?

"Đây là một địa phương mạo hiểm tốt a."

Ta hưng phấn lên, Lão Đạo cùng Tâm Khúc đều gật đầu phụ họa, chỉ có Yamaga rơi ở phía sau xa xa. Ta lặng lẽ quan sát hắn, người này hẳn là một cao thủ sử dụng kiếm, chỉ là không biết so với Lăng Thiên thì như thế nào? Có lẽ cái tên cuồng nhân Lăng Thiên kia sẽ cảm thấy rất hứng thú đối với kiếm thuật của hắn đi. Cong cong khóe miệng, đột nhiên Yamaga lạnh lùng nhìn qua, bị hắn phát hiện rồi. Ta thu hồi đường nhìn, lần này hẳn sẽ là một hồi từng trải rất thú vị. ^^

Tọa kỵ của đoàn người đều là tốt nhất, tốc độ tuyệt đối không chậm, lấy tốc độ của Tiểu Hắc cơ hồ là toàn bộ khai hỏa thực lực mới chạy ngang bằng với chúng nó. Cứ như vậy chạy hơn nửa ngày ở trong núi, ta cũng tính không rõ đã chạy bao xa, chỉ biết đến đến đi đi ngoại trừ cây vẫn là cây, ngoại trừ núi vẫn là núi, thỉnh thoảng có sai biệt màu sắc, nhưng cảnh vật cơ bản là như nhau. Gió phất tới trước mặt, cảm giác trong khi chạy cao tốc không dễ chịu lắm. Ta may mắn bản thân tu tập chính là công pháp thuộc tính Phong, cũng không có tận lực làm cái gì, nhưng khi gió thổi đến trước mặt ta luôn luôn sẽ biến nhu biến nhẹ, vui thích vây lấy ta lượn hai vòng rồi mới tự hành tán đi, vô hình trung ta cư nhiên thành người chạy nhẹ nhàng nhất. Những người khác lại không có loại đãi ngộ tốt đó, Tâm Khúc cùng Lão Đạo càng là nhíu mày. Thẳng đến khi Chi Ảnh hô dừng, vị tiểu thư Tâm Khúc yểu điệu kia lại không có oán giận ra tiếng, thật là có chút ngoài dự liệu của ta, cũng có một chút bội phục, không hổ là người Chi Ảnh tìm tới, quả nhiên không phải đến góp đủ số.

"Chúng ta đợi một người nữa, hắn sẽ đến nói cho chúng ta biết đi như thế nào."

Chi Ảnh xuống tọa kỵ tìm cây đại thụ dựa vào nghỉ ngơi, mỗi người chúng ta cũng ngồi xuống, chỉnh lý vật phẩm của bản thân, làm chuẩn bị.

156. Quyển 4 - Chương 85: Tiết 85

Editor: Toujifuu

***

Thực vật cao lớn che lấp bầu trời, cây cỏ tươi tốt sinh cơ bừng bừng. Tiểu động vật trong rừng thoạt nhìn ôn hòa vô hại, chơi đùa nhảy nhót, mang đến cho cánh rừng không thấy người ở này một tia khí tức tươi mới linh động.

"Cánh rừng này thực là lớn, nếu nói nơi đây toát ra một con yêu quái thì một chút cũng không kỳ quái."

Tâm Khúc chu cái miệng nhỏ, phụng phịu nói. Ta sờ sờ da gà trên cánh tay, tâm nói, loại cánh rừng này đã khiến cho cô kêu ca nửa ngày, vậy nếu như ngày nào đó cô đi đến rừng rậm tinh linh, còn không bị kinh hách ngốc ở nơi đó.

"Aiz, đúng rồi, Du Nhiên đại ca không phải đã đi qua rừng rậm tinh linh sao? Nghe nói rừng rậm tinh linh là rừng rậm lớn nhất đẹp nhất trong Thế Giới, tất cả cây nơi đó đều là chủng loại quý hiếm nơi khác không thấy được, cao đến mức nhìn không thấy đỉnh, lớn đến mức nhìn không thấy biên, là thực sao?"

Tâm Khúc nháy ánh mắt "ngây thơ", tiếp cận qua. Khóe miệng ta không tự giác mà co giật hai cái, gật đầu.

"Nha, thực sự có cây lớn như vậy a? Thực muốn đi xem nga. Du Nhiên đại ca, nói nói em nghe cái a, anh ở nơi đó thấy được cái gì? Có phát hiện thứ gì đặc biệt hay không? Tìm được bảo bối không? Những tinh linh đó có phải đều đặc biệt xinh đẹp hay không?"

Tâm Khúc lốp bốp lốp bốp nói, ta lặng lẽ lật cái bạch nhãn, muốn tìm kiếm trợ giúp mới phát hiện Chi Ảnh cùng Lão Đạo sớm đã ngồi xa xa một bên, Yamaga lại càng chưa từng nâng mắt. Được a, nguyên lai đều biết sự lợi hại của vị đại mỹ nữ này, không ngờ cư nhiên lấy ta đến dời đi đường nhìn a. Không sao, mấy người không cứu tôi tôi tự mình cứu mình cũng được.

"Nghe, có người lại đây."

Ta thở dài một tiếng, tỏ ý Tâm Khúc yên lặng. Trong rừng cây sàn sạt rung động, cước bộ người đến vừa nhẹ vừa nhanh, hiển nhiên là một người am hiểu chạy nhanh.

"Hắn tới rồi."

"Hắn" trong miệng Chi Ảnh chính là người sau cùng, ta phỏng đoán vài người chơi am hiểu chạy nhanh thăm dò, không nghĩ tới sau cùng khi nhìn thấy người vẫn là bị kinh hách nhảy dựng. Cư nhiên là một người ta hoàn toàn không nghĩ tới.

"Mê Lộ?"

"A, Du Nhiên? Là, là cậu a."

Mê Lộ cười gượng. Ta nghi hoặc. Chẳng lẽ hắn cũng qua trăm cấp rồi? Hình như không có thấy trên của hắn ở trên bảng Nhân a.

"Hai người quen biết?"

Chi Ảnh nhìn chúng ta qua lại một cái, nói:

"Hai người quen biết thì càng tốt. Mê Lộ là cao thủ vẽ bản đồ tôi mời tới. Thăm dò địa hình tìm bảo tàng rất có tay nghề, lần này hắn phụ trách mang chúng ta đến mục đích."

"Là như thế a, em bội phục nhất người biết tìm bảo tàng. Thế nhưng Mê Lộ đại ca hình như em chưa từng nghe nói qua nha. Du Nhiên đại ca, hai anh thật là quen biết?"

Tâm Khúc làm dạng nhu nhược ngây thơ, trong mắt chớp động lại là tinh quang lập lòe. Mê Lộ vẫn không nói một lời. Hắn hình như có chút khẩn trương. Ta cảm thấy có chút buồn cười, khẩn trương cái gì? Chẳng lẽ ta còn có thể ăn hắn hay sao?

"Mê Lộ đích xác là chế đồ sư tốt nhất. Có anh ấy ở đây, tôi nghĩ không địa phương nào là tìm không ra."

Mê Lộ nghe xong lời này, nhìn ta một cái, cảm giác như là thở dài một hơi. Chi Ảnh hỏi hắn:

"Mê Lộ, tìm được không?"

"Ừ, không khác biệt bao nhiêu. Chỉ là cụ thể vào thế nào còn phải xem nữa. Cơ quan của nơi đó tôi còn chưa tìm ra."

"Vậy đi thôi."

Chi Ảnh kêu gọi một tiếng, chúng ta lần nữa lên đường. Mê Lộ đi phía đằng trước nhất, chui tới chui lui ở trong rừng. Có lúc còn phải cố bước đi qua từ nơi không hề có đường. Đường thực không dễ đi, rễ cỏ quấn quýt cùng bụi cây đầy gai khiến người ta tâm phiền, hõm đất cùng hòn đá bị cỏ dại che lại cũng khiến người ta không thể không cẩn thận. Lần này tốc độ của chúng ta chậm hơn rất nhiều. Mê Lộ thậm chí không dùng tọa kỵ, chỉ dùng hai cái chân chạy đi. Thỉnh thoảng dừng lại thận trọng nhận rõ phương hướng. Cũng

là ở trong quá trình này. Ta mới rốt cục xác định, hắn không có đạt được trăm cấp. Như vậy hắn là thế nào đến được nơi đây chứ? Vấn đề này rất thú vị a. Nếu như là Chi Ảnh dẫn hắn vào, vậy là dùng phương pháp nào? Nếu như là chính hắn đi vào, cũng không phải không có khả năng, nhưng như vậy đã nói lên địa phương này hoàn toàn có thể đi đến được từ bên ngoài. Có lẽ ta có thể tìm bọn họ hỏi thăm một chút. Ta như có chút đăm chiêu nhìn hai người dẫn đường phía trước.

Một đường gian nan, mãi cho đến trời tối chúng ta vẫn chưa thể chạy tới mục đích. Rơi vào đường cùng mọi người đành phải quyết định nghỉ ngơi tại chỗ, chờ hừng đông. Bởi vì theo như lời Mê Lộ, trong rừng rậm này tới buổi tối sẽ xuất hiện quái phi thường khó đối phó, nếu như không cẩn thận bị quấn lấy sẽ cực kỳ phiền phức, thực lực kém còn có thể không minh bạch tặng mạng ở chỗ này. Chuyên gia nói như vậy, chúng ta tự nhiên cũng sẽ không tự tìm khổ ăn, mọi người tìm một chỗ đất trống coi như bằng phẳng dựng lên lửa trại. Một đường xóc nảy, tuy rằng mọi người cắn răng kiên trì, nhưng sắc mặt đều không dễ nhìn lắm, Tâm Khúc cũng không còn hăng hái làm nũng, nhắm mắt tựa ở trên người con cọp trắng của cô như là ngủ. Nữ nhân phiền phức không có tới tìm phiền toái, đổi thành một người khác ngồi đến bên cạnh ta.

"Mê Lộ, đã lâu không gặp."

Ta thấy hắn sau khi ngồi xuống vẻ mặt quấn quýt, dứt khoát tự mình mở miệng trước.

"Cái kia, Du Nhiên, chào cậu."

"Chào anh."

Cảm thấy có chút buồn cười, vì sao hắn sẽ khẩn trương như thế? Ta không phải còn chưa nói cái gì sao?

"Cái kia, Du Nhiên, tôi là muốn nói, cái kia, xin lỗi."

Hai chữ sau cùng nho nhỏ tiếng từ trong miệng hắn toát ra, ta yên bình hỏi:

"Vì sao phải nói xin lỗi?"

"Chuyện Ngũ Lôi Phù lần trước, rất xấu hổ."

"Nếu như anh là nói chuyện đó, kỳ thực anh không cần nhận lỗi với tôi, bởi vì với tôi mà nói ai đi kỳ thực cũng không khác nhau nhiều lắm. Hùng Bá đi, nên hao tổn tâm trí là người của Đông Long, bọn họ mới là đối địch, không có bao nhiêu quan hệ lợi hại tới những người độc hành chúng tôi. Chẳng qua, tôi cũng có chút kỳ quái, chuyện của Ngũ Lôi Phù chỉ có mấy người chúng ta biết, Hùng Bá Thiên Hạ làm sao mà biết được chứ?"

Mê Lộ không nói, ta đoán hơn phân nửa là từ chỗ hắn tiết lộ ra.

"Được rồi, dù sao tôi cũng không có gì tổn thất, đừng nhắc đến nữa. Ngược lại anh, chưa đầy trăm cấp đúng không? Anh là vào bằng cách nào?"

Mê Lộ ngắm ngắm trái phải, thấp giọng nói:

"Cậu đã nhìn ra, tôi cũng không gạt cậu, là Chi Ảnh mang tôi tới. Về phần phương pháp cụ thể, đó là bí mật của Chi Ảnh, tôi không thể nhiều lời."

Ta thỏa mãn mà cười, còn biết giúp bằng hữu bảo thủ bí mật, nói rõ người này cũng không phải hoàn toàn không biết nặng nhẹ.

"Được rồi, không nói thì thôi. Lần này anh sẽ không tiếp tục nửa đường bỏ lại chúng tôi chạy đi nữa đấy chứ? Ha ha, chỉ đùa một chút. Đại chế đồ sư, chờ địa đồ của anh xuất ra, có thể sao một phần cho tôi hay không?"

"Ừm, hiện tại có thể. Thế nhưng không được đầy đủ, tôi còn chưa có hoàn toàn tìm tòi thấu triệt Thập Vạn Đại Sơn, nơi đây thực sự quá lớn."

"Không cần, chờ sau khi nhiệm vụ hoàn thành lại nói đi. Anh không phải vẫn còn tìm bảo tàng sao? Chờ anh thêm một bộ phận địa đồ này vào nữa, rồi cùng cho tôi đi."

Mê Lộ mỉm cười, gật đầu nói:

"Tôi cho cậu tốt nhất."

Tiểu tử này buông tâm, lá gan nổi lên, cũng không tiếp tục chân tay co cóng nữa, hy vọng như vậy có thể để cho hắn phát huy được tốt hơn chút, để cho hành trình phía sau có thể thuận lợi một chút. Dù sao, hành trình kế tiếp của chúng ta còn cần dựa vào hắn đến chỉ điểm, cơ quan của bảo tàng còn cần hắn đến phá đây. Mê Lộ, hảo hảo làm việc a, đừng để cho tôi cho rằng bản thân nhìn lầm.

157. Quyển 4 - Chương 86: Tiết 86

Editor: Toujifuu

***

Ngày thứ hai lại chạy nửa ngày đường, đường càng ngày càng khó đi, rất nhiều địa phương cơ bản là dùng hết cả tay lẫn chân cùng leo lên.

Mục đích sau cùng là một thác nước, dòng nước trên vách đá treo cao vài trăm thước phi xuống nổ vang rơi vào khe sâu. Chúng ta cách kẽ nứt hơn mười mét xa xa đối mặt cùng sợi xích bạc thiên hà kia.

"Dựa theo tấm địa đồ này vẽ, cửa vào bảo thất ở phía sau đối diện thác nước. Có lẽ là bởi vì niên đại lâu đời, địa hình có biến hóa, trên bản đồ tiêu ký đó là một cái hồ, hiện tại lại thành khe núi. Vì xác nhận điểm này, tôi trải qua rất nhiều khảo chứng, mới dám khẳng định. Hiện tại vấn đề lớn nhất, chính là chúng ta phải đi qua thế nào. Mọi người có học bay không?"

Mê Lộ chỉ vào đối diện hỏi. Chúng ta hai mặt nhìn nhau, Chi Ảnh lắc đầu, nói:

"Nơi đây không có đường có thể đi qua?"

"Có lẽ có, nhưng tôi tốn thời gian hai ngày cũng không tìm được, đường kia chí ít không phải thoáng chốc chúng ta có thể phát hiện."

Vậy làm sao bây giờ? Chi Ảnh bắt đầu hao tổn tâm trí.

"Tôi đi xem."

Ta ở trong chú mục ngạc nhiên của mọi người đắc ý nho nhỏ một chút, Phong Thần Chi Dực mỗi ngày có thể để cho ta bay nửa giờ, cho dù bay không được tốt cũng không quá cao, nhưng cự ly hơn mười mét này ta vẫn có thể không có trở ngại.

"Mê Lộ, cửa vào kia ở nơi nào?"

"Nga, tôi chưa từng đi qua, không thể khẳng định địa điểm cụ thể của cửa vào. Tôi đoán địa phương ở cạnh sờn khối đá kia, còn có bên cạnh cái cây kia, cùng với phần trên gần đỉnh thác nước là có khả năng nhất. Cậu tra từng bước xem."

"Ba địa điểm này cách nhau rất xa, hơn nữa lại là ở phía sau thác nước, Du Nhiên cậu cẩn thận. Nếu như cậu ở bên đó xảy ra chuyện gì, chúng tôi không có biện pháp giúp cậu."

"Không tin thực lực của tôi? Tôi không phải con gà mờ nhỏ cái gì cũng đều không hiểu. Chờ xem, tôi rất nhanh sẽ trở lại."

Vẫy vẫy tay. Ta phát động kỹ năng phi hành Phong Thần Chi Dực, thân thể nhẹ phiêu phiêu di động lên. Đây là lần đầu phi hành của ta, cảm giác rất mới lạ. Cũng có chút không ổn định, bay lung lay lắc lắc. Tiểu Bạch nắm chặt tóc ta. Mỗi lần ta lắc lư nó sẽ chi chi kêu loạn. Ta tức, thấp giọng mắng:

"Câm miệng, nếu như nhóc sợ thì trở lại ở cùng Tiểu Hắc đi."

"Không muốn, em muốn ở cùng chủ nhân."

Tiểu Bạch lắc đầu giống như trống bỏi, còn nói:

"Chủ nhân. Anh bay thực dọa người, kỹ thuật không qua được ải a."

"Lôi thôi dài dòng, anh đây không phải lần đầu tiên sao, có thể không ngã xuống đã là không tồi rồi. Ngồi ổn, nếu như nhóc không tự mình ngồi ổn cũng đừng trách anh."

Tiểu Bạch thành thật, ngoan ngoãn nằm sấp trên đầu ta, theo ta chợt cao chợt thấp "phiêu đãng". Lung lay lắc lắc cuối cùng cũng tới bên thác nước, ta rõ ràng nghe thấy đầu vai truyền đến thanh âm thở phào nhẹ nhõm nho nhỏ. Cái tên tiểu hỗn này.

"Tiểu Bạch, xem xem dùm anh. Nơi nào có cửa động có thể đi vào?"

Tiểu Bạch nhìn nửa ngày, nói:

"Chủ nhân, em nhìn không ra. Nơi đây bị cấm chế."

Đáng hận, thật đúng là muốn ta đi tìm từng địa phương a? Chọn chuẩn một phương hướng. Ta lảo đảo tiến lên.

Có lẽ là hệ thống đại thần thấy ta bay thực sự kinh tâm động phách cũng không đành lòng lăn qua lăn lại ta. Cư nhiên một lần đã để cho ta tìm đúng địa phương. Xuyên qua vụ khí băng lãnh cùng màn nước khí thế bức người, ta cắm đầu khua vào trong thạch thất. Thạch thất không lớn. Chỉ có thể cung cấp mấy người đặt chân. Bên trong có một tấm giường đá một cái ghế đá, có lẽ là do nhiều năm hơi nước thấm nhuần, tất cả đều lộ ra cỗ thanh khí, sờ sờ, lạnh lẽo đến xương.

"Đinh ——"

Có truyền âm. Mở ra nghe, Chi Ảnh ở đầu kia vội vàng hỏi:

"Du Nhiên, tìm được không?"

"Tôi phát hiện một gian thạch thất, không biết có phải hay không."

Đối diện truyền đến tiếng xì xầm nói chuyện, rất nhanh Chi Ảnh hồi âm:

"Hẳn là sẽ không sai. Tôi lập tức bắn mũi tên qua, cậu đem dây thừng bên trên tìm một chỗ cột chắc, chúng tôi sẽ leo theo dây thừng."

Buộc dây thừng? Thạch thất trống không có một vật, trên vách trơn bóng giống như trái trứng gà luộc, ta đến nơi nào tìm chỗ buộc thứ đó? Tìm xem mọi nơi, bỗng nhiên thấy ghế đá kia, trọng lượng của nó đầy đủ, hơn nữa hình như là lợi dụng hòn đá nổi nguyên bản trên mặt đất chạm khắc thành, cùng mặt đất trọn vẹn một khối không có một tia đường nối, vừa vặn lợi dụng được.

Tuy rằng có thừng thô trợ giúp tất cả mọi người có thể lại đây, nhưng thoạt nhìn vẫn có vài phần mạo hiểm, trong đó biểu hiện tốt nhất lại là Mê Lộ đẳng cấp thấp nhất. Vì vậy nói, có một số việc tuyệt không phải đẳng cấp cao là nhất định có thể được a. Sau khi tất cả mọi người theo thừng thô leo vào thạch thất, Mê Lộ bắt đầu ở trong thạch thất tìm cơ quan đường ngầm. Thạch thất này vừa nhìn là thấy hết, vừa nhỏ vừa sáng ngay cả cái khe cũng không có, ta hoàn toàn nhìn không ra có chỗ nào có thể đặt được cơ quan, liền thập phần khiêm tốn hiếu học theo sát Mê Lộ, dự định xem xem vị chuyên gia này làm thế nào biến ra xương từ trong trứng gà.

Chuyên gia tự nhiên có biện pháp độc đáo của chuyên gia, ghế đá, giường đá trong mắt ta hoàn toàn không có cái gì để nhìn, hắn không chỉ nhìn, còn đưa tay sờ tới sờ lui nửa ngày. Sau cùng, cư nhiên thực sự để cho hắn tìm được một cái khe:

"Ai tới giúp tôi đem chỗ này nâng lên trên, cần lực lượng lớn một chút."

So khí lực không phải mặt mạnh của ta, ta quay đầu nhìn Chi Ảnh, ai biết cậu ta lại nhìn Yamaga. Thật đúng là nhìn không ra, Yamaga ôm thanh đường đao nhỏ mảnh như vậy, cư nhiên lại là loại hình lực lượng?

Tiểu Nhật Bản mặt lạnh không nói hai lời liền đi tới nâng phiến đá kia, Mê Lộ ở một bên kêu lên:

"Nhẹ chút nhẹ chút, chậm chút, đúng, không nên vội."

Mê Lộ khẩn trương từng tấc kêu, chúng ta duỗi dài cái cổ dán mắt vào khe đá tối om om kia, kẽ hở càng lúc càng lớn, theo phiến đá lên cao rốt cục lộ ra toàn cảnh của nó.

Phiến đá vừa mới nhấc lên, một cỗ bụi đập ra. Quạt bụi ra, mới nhìn thấy phía dưới kia là một trận đồ tràn đầy bụi bặm. Mê Lộ cẩn thận quét bụi ra, chúng ta phát hiện trận đồ là được khắc trên mặt đất, từng đạo khe lõm tổ hợp thành một đồ án hình tròn. Cũng không phức tạp, thoạt nhìn tựa như là một chữ.

"Đây là Thủy."

Tâm Khúc hoan hô kêu,

"Người ta tu là công pháp hệ Thủy, chữ này đã thấy qua nga."

"Ý tứ của nó là cần thả nước vào? Vậy nước từ đâu tới?"

Lão Đạo sờ sờ cằm, nói:

"Bên ngoài ngược lại có rất nhiều nước, bất quá hẳn là sẽ không đơn giản như vậy."

Trầm mặc, ai cũng không nói. Mê Lộ gãi gãi đầu, một hồi nhìn nhìn thác nước ầm ầm ngoài cửa thất, một hồi nhìn chăm chú trận đồ trên mặt đất, khó xử a. Yamaga bỗng nhiên nói:

"Nhanh lên một chút, nó sắp rớt."

Chúng ta mới phát hiện nam nhân khối băng này vẫn luôn chống phiến đá, mà phiến đá cũng vẫn luôn đè xuống. Mê Lộ cắn răng một cái, nói:

"Mặc kệ, Tâm Khúc, cô đi lấy chút nước đến, lúc bỏ vào cũng đem công pháp hệ Thủy phóng ra, chúng ta thử vận khí xem."

Tâm Khúc nghe tiếng tiếp nhận cái chai Mê Lộ đưa cho đến cửa vào thạch thất lấy đầy một lọ nước của thác nước, đem nó trút vào trong khe lõm của trận đồ, lại vận lên công pháp, ta thấy một tia hơi nước ngưng tụ ở trên ngón tay cô nàng, hợp vào trong trận đồ. Mặt đất nhẹ nhàng rung động, Yamaga đột nhiên buông tay, phiến đá kia đứng nghiêng nghiêng trên mặt đất không có tiếp tục rớt xuống nữa.

"Xem ra đoán đúng rồi."

Mê Lộ cười cười, nói:

"Cơ quan hẳn không chỉ có một chỗ này, nhìn nơi đây kết cấu phong thuỷ, chí ít cũng nên có Tứ Tượng mới đúng. Mọi người cùng nhau tìm xem, xem nơi nào còn có khe đá như vậy."

Có kinh nghiệm cùng mục tiêu rõ ràng, chúng ta rất nhanh tìm được ba phiến đá còn lại. Sau khi dựa theo cách cũ phá giải, tường đá thạch thất vô thanh vô tức hòa tan ra một cửa động cao bằng một người, chúng ta lần lượt đi vào.

158. Quyển 4 - Chương 87: Tiết 87

Editor: Toujifuu

***

Đi vào phía sau thạch động, nơi đây so với phía trước lớn hơn rất nhiều lần, là một thạch thính hình vuông. Thạch thính trước đây có lẽ là dùng để đãi khách, có thể thấy rất nhiều bàn ghế đá nghiêng ngả, phía trước chính giữa còn có một tấm đệm đá cực đại, bụi dày dày cũng không che đi được nguyên trạng tinh điêu tế khắc của nó.

Cái bàn ngã lật, màn vải rách nát, đây rõ ràng là một tràng diện bị phá hoại, cũng không biết năm đó nơi đây đã phát sinh chuyện gì, chí ít thính đường nguyên bản huy hoàng một thời một đêm thành trống không. Bất quá chuyện này tuyệt không liên quan đến chúng ta, điều chúng ta quan tâm chỉ có việc bản thân có

thể thu được chỗ tốt dạng gì ở nơi đây. Đừng thấy địa phương này cũ nát, người có kinh nghiệm đều biết có khi từ trong đống đất cũng có thể tìm ra được bảo bối, huống hồ nơi đây còn là di chỉ của động phủ tu chân?

Chúng ta phân tán ra, mỗi người tìm kiếm thứ hữu dụng. Tới trước được trước là định luật lòng hiểu không nói, nhanh tay có chậm tay không, ai cũng không muốn đem tất cả thứ tốt đều lưu lại cho người khác.

Bỏ qua một bên mấy người vùi đầu thanh lý tạp vật trên mặt đất, ta ngẩng đầu nhìn lên trên, kinh nghiệm nói cho ta biết thứ tốt không nhất định sẽ đặt trên mặt đất. Tỷ như những màn sa (màn treo bằng vải sa, vải lưới trong suốt) rũ xuống kia, xám cũ kỹ không làm người khác chú ý, nhưng vào tay mềm mại lại cơ hồ nhẹ đến mức không có trọng lượng, xé xé, cư nhiên xé không rách. Ta để cho Tiểu Bạch nhảy lên bên trên, lấy xuống tất cả màn sa có thể lấy được, tổng cộng tám bức, sau khi vỗ sạch bụi hiện ra màu nguyên gốc phía dưới, là màu lục, kim, đỏ mỗi loại hai bức, màu lam, nâu mỗi loại một bức. Nhìn thì rất lớn, sau khi chân chính gấp lại mỗi một bức đều chỉ có một khối nho nhỏ, hệ thống gợi ý nói là "Vải vóc cao cấp không biết rõ", tài liệu loại vải cần thiết giám định. Tài liệu có thuộc tính đều rất trân quý, nói không chừng lần này ta nhặt được bảo bối rồi.

Được thứ tốt, biểu tình trên mặt ta nhìn tốt hơn rất nhiều, đối với ai cũng đều là cười hì hì. Mọi người sau khi thanh lý xong thạch thính, lại tụ lại cùng nhau. Ai tìm được cái gì, ai có loại thu hoạch nào. Có lẽ người khác cũng có nhìn thấy, nhưng tất cả mọi người không hỏi ra khỏi miệng, mỗi người ngộp trong lòng. Đây mới là đồng bọn hợp tác có tố chất, phong phạm cao thủ. ^^

"Kế tiếp đi như thế nào?"

Chúng ta đều nhìn Mê Lộ. Tiểu tử này ban nãy vẫn luôn xoay quanh đại sảnh, hẳn là có thu hoạch.

"Nơi này là cơ quan thiết trí dựa theo phương vị Cửu Cung, mở cửa chỉ cần chín người đồng thời đứng lên mấy điểm vị trí kia là được."

"Thế nhưng chúng ta nơi đây chỉ có sáu người."

"Không phải còn có tọa kỵ sao, tên nhóc bự con như vậy cũng hoàn toàn có thể tính là một người."

Mê Lộ chỉ vào Tiểu Hắc, mọi người gật đầu đồng nhận thức. Chi Ảnh cùng Lão Đạo lần lượt gọi ra tọa kỵ của bản thân, chúng ta dựa theo chỉ thị của Mê Lộ, lần lượt đi đến trên một khối phiến đá nho nhỏ đứng. Tiểu Hắc đứng ở bên trái ta, ngồi thẳng tắp, đuôi thỉnh thoảng lay động hai cái, nhìn như thế ta mới phát hiện nó gần dây hình như lại trưởng thành hơn không ít, địa phương phiến đá nho nhỏ kia đều sắp không chứa được nó. Xem bộ dáng linh động kia của nó, hai con tọa kỵ khác mặc dù cũng là bất phàm, nhưng độ linh tính này vẫn là kém một mảng lớn a! Tên nhóc này tiến hóa thêm một lần nữa sẽ biến thành dạng gì đây? Thực sự là chờ mong.

"Mê Lộ đại ca. Hình như không có động tĩnh a."

Thanh âm nhão nhẹt của Tâm Khúc vang lên, ta mới hậu tri hậu giác nhớ tới toàn bộ chúng ta đều đã đứng định, thế nhưng cơ quan theo như lời Mê Lộ không có nửa điểm dấu hiệu sắp xuất hiện. Thế này là có chuyện gì? Chúng ta nhìn về phía Mê Lộ. Hắn gãi gãi tóc, mặt nhăn giống như cái bánh bao.

"Vấn đề xuất hiện ở trên người tọa kỵ. Tôi nguyên tưởng rằng có thể dùng chúng nó thay thế người. Hiện tại xem ra không được, chúng nó không có linh khí của người. Không cách nào kích hoạt trận thế trên phiến đá. Mọi người xem, phiến đá dưới chân chúng ta đều nổi lên trên một chút, thế nhưng của chúng nó lại không thay đổi."

"Của con kia thay đổi."

Cầm Yamaga giương lên, chỉ hướng Tiểu Hắc. Quả nhiên, trong ba con tọa kỵ, chỉ có phiến đá chỗ Tiểu Hắc có biến hóa. Chẳng lẽ không phải bởi vì nguyên nhân là tọa kỵ hay người?

"Chủ nhân, Tiểu Hắc có linh khí."

Tiểu Bạch kề tai nói nhỏ với ta. Đúng vậy, ta thế nào đã quên, Tiểu Hắc không phải tọa kỵ, mà là linh thú có huyết thống thần thú, đương nhiên sẽ có linh khí bàng thể.

"Tiểu Bạch, nhóc đi thử xem."

Tiểu Bạch sưu một cái lủi lên vị trí của con trâu xanh đối diện ta. (Đó là tọa kỵ của Lão Đạo, hắn thực sự cho rằng bản thân là Thái Thượng Lão Quân?)

Phiến đá sau khi Tiểu Bạch thêm vào nâng nâng lên trên, có phản ứng. Quả nhiên, Truy Tùy Giả của ta chính là không giống người thường a. Mấy người Chi Ảnh nhìn lại nhìn Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc, như là muốn nhìn ra chúng nó có chỗ nào bất đồng. Ta không nhìn đến ánh mắt cổ quái kia của bọn họ, suy nghĩ còn có một vị trí làm sao bây giờ đây? Mê Lộ cũng rơi vào vấn đề đồng dạng, bây giờ còn kém một người, thế nhưng tất cả mọi người không quá muốn chạy về gọi người đến, trời biết một chuyến đường đi này vất vả bao nhiêu, để cho những người lười đã quen qua lại truyền tống trận như chúng ta đây đều nhấc không nổi nửa điểm ý muốn đi lại một lần nữa. Bất đồng với Mê Lộ, ta suy nghĩ lại là có nên thả Tiểu Bích ra hay không. Hiện tại Tiểu Bích chính là chiến lực trọng yếu nhất của ta, nếu như nó rời khỏi bên người ta, thực lực của ta sợ là sẽ bị chiết khấu rất lớn. Trời biết tiếp sau còn có thể gặp phải cái gì, ta không muốn mạo hiểm như vậy. Lại nói, Tiểu Bích không giống với Tiểu Bạch, Tiểu Hắc, nó rời ta cơ hồ liền hoàn toàn không có năng lực tự bảo vệ mình, vạn nhất chạy ra xảy ra chuyện gì, ta khóc cũng không có chỗ mà khóc. Quyết định, nhất định không thể thả Tiểu Bích rời khỏi bên cạnh ta. Khối phiến đá sau cùng kia làm sao bây giờ đây? Nghĩ nghĩ, ta nói:

"Mọi người chờ tôi một chút."

Xoay người ra khỏi thạch thính trở lại trong thạch thất lúc trước. Tiểu Bích cùng ta tâm ý tương thông, lập tức gọi ra phân thân kích cỡ nhỏ nhất của ta. "Du Nhiên nho nhỏ" bị ta chứa ở trong một cái túi, mang trở về thạch thính. Một đám người nhìn chằm chằm cái túi không ngừng nhích tới nhích lui trên tay ta, tất cả đều là thần sắc hiếu kỳ vô cùng. Ta nhìn biểu tình muốn hỏi lại không thể hỏi của bọn họ, trong lòng cười thầm, mấy người cứ đoán đi, dù sao tôi sẽ không nói. Chờ thời gian đến, nhóc con sẽ tự biến mất, đến lúc đó ai cũng đừng hòng biết bên trong đó là cái gì.

Du Nhiên nho nhỏ bị ta đặt lên khối phiến đá sau cùng, phiến đá nâng lên. Cái túi xoay đến xoay đi kia hơn phân nửa sẽ trở thành bí ẩn lớn nhất trong lòng mọi người ở lần nhiệm vụ này, ta thập phần ác liệt suy đoán.

Nhân số tập hợp đủ, rốt cục tất cả phiến đá đều động. Ta sau khi đứng trên vị trí của mình, phiến đá phần phật bay lên, một khối, hai khối, ba khối… chín khối, đầu đuôi nối tiếp thành một xâu dài. Mê Lộ đứng chính là khối thứ nhất, ta đứng ở khối thứ sáu, trước người là vị kiếm sĩ khối băng kia, phía sau là tiểu tiểu Du Nhiên. Ha, tên nhóc đó vẫn còn không ngừng nhúc nhích, nhớ tới bộ dáng tay nhỏ chân nhỏ của nó, như một con búp bê sống, rất thú vị. Nếu như ta có con, chỉ sợ cũng giống vậy đi, đáng tiếc đời này hơn phân nửa ta không có cơ hội đó. Trong đầu trong nháy mắt hiện lên hai thân ảnh, lại bị ta nhanh chóng chôn trở lại, hiện tại không phải thời điểm nghĩ những chuyện đó.

Ta còn có tâm tư nghĩ đông nghĩ tây, bọn Chi Ảnh lại xui xẻo. Thời điểm phiến đá bay lên quán tính cũng không nhỏ, người không có kinh nghiệm đều sẽ không khỏi ngã trái ngã phải. Chi Ảnh cùng Mê Lộ thì còn tốt, bọn họ một người là cung tiễn thủ linh mẫn một người là thám hiểm gia thân thủ rất cao tính cân đối siêu quần, rất nhanh liền nắm giữ bí quyết ổn định lại. Tiểu Hắc Tiểu Bạch cũng không tồi, sự cân đối của loài thú vốn xuất sắc hơn nhiều so với người. Chỉ là Tâm Khúc, Lão Đạo tính ra khá mạo hiểm, Lão Đạo hiểm hiểm bắt lấy ven phiến đá, mới không bị quăng đi. Yamaga phản ứng nhanh, vừa phát hiện không đúng lập tức nằm sấp trên phiến đá không nhúc nhích, so với Tâm Khúc cùng Lão Đạo tốt hơn rất nhiều. Không tồi, biết tùy cơ ứng biến, cũng sẽ không vì cái gọi là "thể diện" mà phải đứng, không phải người chết sĩ diện chết khổ thân, điểm ấy lại không quá giống với người Nhật Bản mà ta nghe nói. Tên này không phải người vô lại thì là một cao thủ đỉnh cấp, ánh mắt chọn người của Chi Ảnh không tồi a.

159. Quyển 4 - Chương 88: Tiết 88

Editor: Toujifuu

***

Phiến đá xâu lại như rắn đi xuyên trong địa đạo, thỉnh thoảng sẽ thấy có luồng khí xoáy hình trứng hơi hơi phát sáng xuất hiện ở hai sườn. Bay một đoạn thời gian, bỗng nhiên phía trước truyền đến tiếng kinh hô của Tâm Khúc, ta thăm dò nhìn, Mê Lộ xếp vị trí thứ nhất đã không thấy bóng dáng. Đi đâu rồi? Ta kinh hách nhảy dựng, lúc này Tiểu Hắc xếp thứ hai đột nhiên khẽ chuyển, phiến đá nó giẫm lên thoát ly đội ngũ bay nhanh hướng bên trái, cắm đầu đâm vào một luồng khí xoáy cũng biến mất luôn. Trong nháy mắt Tiểu Hắc biến mất, ta kinh hoảng phát hiện liên hệ giữa ta với nó chợt mất đi, hô hoán thế nào cũng không có đáp lại.

Ta vẫn luôn cho rằng vô luận ở dưới tình huống nào, nhóm Truy Tùy Giả của ta đều sẽ không ngắt liên hệ với ta, chúng nó là trợ lực trọng yếu của ta, cũng là đồng bọn theo ta vượt bao trải nghiệm, hiện tại bỗng nhiên không thấy một đứa, sao có thể không hoảng hốt. Sau Tiểu Hắc chính là Tiểu Bạch, ta thấy lại có một luồng khí xoáy xuất hiện phía trước, kêu to:

"Tiểu Bạch, nhảy qua đây!"

Mặc kệ sau cùng nhiệm vụ này sẽ thế nào, đồng bọn của ta mới là trọng yếu nhất.

Phiến đá của Tiểu Bạch đã rời khỏi đội ngũ, xoay tròn bay đi hướng luồng khí xoáy. Nó ở trước một khắc phiến đá nhập vào luồng khí xoáy nhảy rời khỏi nơi đó, bước lên phiến đá của Tâm Khúc cùng Yamaga nhảy đến chỗ ta. Nó trước tiên lủi lên bờ vai ta, khi cảm giác được trọng lượng quen thuộc nơi đầu vai ta thở phào nhẹ nhõm, rất nhanh lại khẩn trương lên:

"Tiểu Hắc thế nào rồi? Tiểu Bạch, nhóc biết không?"

"Chủ nhân, Tiểu Hắc hẳn là không có việc gì, bên ngoài những khối không khí đó đầy đủ linh khí, không giống như là tử địa, có lẽ là cấm chế chủ nhân nơi đây thiết lập, chờ lát nữa sau khi chúng ta đi vào hẳn là có thể tìm được nó. Chủ nhân yên tâm đi, To Đen da thô thịt dày, không có sao."

Nói gì vậy, da thô thịt dày thì không cần lo lắng? Nếu nơi đó là cấm chế, vậy khẳng định có nguy hiểm. Tên nhóc Tiểu Hắc kia từ trước đến nay lại không phải đặc biệt thông minh, vạn nhất bị nhốt ở nơi đó vậy không phải là kêu trời không ứng kêu đất không linh sao? Ta trái lại càng lo lắng, hận không thể lập tức xông vào những khối không khí đó đi tìm nó.

"Du Nhiên. Làm sao vậy?"

Chi Ảnh ở phía sau xa xa hỏi thăm, ta không để ý đến hắn. Một lòng một dạ nhìn chằm chằm một khối không khí phía trước. Trong thời gian ngắn, Tâm Khúc cùng Yamaga đều bay đi, người tiếp theo chính là ta. Ngồi xổm xuống, nắm chặt phiến đá, cơ thể của ta theo phiến đá bắt đầu xoay tròn. Lực ly tâm cường đại trong chuyển động khiến cho ta cơ hồ bay lên. Sau khi xuyên qua khối không khí. Phiến đá lượn một vòng ở không trung, lại bay về hướng cũ, ta nhìn chuẩn một cơ hội nhảy xuống, đáp xuống trên bãi cỏ phía dưới.

Tiểu Bạch lúc trước nói không sai, địa phương này là một sơn cốc tràn đầy linh khí, cỏ xanh như đệm, núi hoa rực rỡ. Tứ bề yên tĩnh, ngoại trừ tiếng hít thở của ta, thì là tiếng gió, tiếng cây. Mặt trời treo giữa không trung. Đỏ hồng hồng ấm áp dào dạt, chiếu xuống khiến trên người mềm mại. Ta nhớ khi chúng ta tiến vào thạch thất kia là lúc chạng vạng, thế nào tới đây lại là giữa trưa? Người ta thường nói 'sơn trung vô nhật nguyệt' (trong núi không mặt trăng không mặt trời). Nguyên lai thực sự là như thế.

"Tiểu Bạch, có thể thấy Tiểu Hắc ở nơi nào không?"

"Nhìn không thấy. Thần Giác của em đã khôi phục. Thế nhưng hình như nó không ở gần đây." Thần Giác của Tiểu Bạch đều đã khôi phục. Nhưng liên hệ giữa ta cùng Tiểu Hắc vẫn là đá chìm đáy biển. Ta thở dài, Tiểu Hắc a. Nhóc nghìn vạn lần đừng xảy ra chuyện.

"Tiểu Hắc bị quăng xuống trước chúng ta, hẳn là phương hướng kia. Đi thôi, chúng ta đi tìm nó."

Một đường yên bình đến mức khiến trong lòng người ta nghi thần nghi quỷ, theo lý thuyết trước ta còn có Yamaga cùng Tâm Khúc vào, thời gian cách nhau cũng không lâu, nhưng ta đi đã đủ nửa tiếng đồng hồ, một cái bóng người cũng không thấy. Bọn họ chạy đi nơi đâu? Hay là địa phương chúng ta đi ra tuyệt

không phải phân bố dựa theo phương hướng đồng dạng, mà là rải ra tán loạn? Như vậy mà nói ta phải đến nơi nào mới tìm được Tiểu Hắc a!

"Chủ nhân, phía trước có động tĩnh."

"Thế nào?"

Ta đi một đoạn hướng phương hướng Tiểu Bạch chỉ, nghe thấy quả nhiên có tiếng leng keng không ngừng, hình như là tiếng binh khí chạm nhau. Ta cẩn thận lẻn qua, nhìn thấy hai bóng người tung bay trên dưới, đang đấu đến không thể tách rời. Một người cầm trong tay trường cung, từng điểm hàn quang không ngừng vẩy ra như châu chấu, oanh hướng kiếm khách áo xám cách hơn mười bước. Kiếm khách kia không giống với người tầm thường, sử dụng không phải trường kiếm, mà là đường đao dài nhỏ hình cung, người Nhật Bản, lại xưng đao võ sĩ. Ánh đao của hắn như điện, mỗi một lần xuất thủ đều sẽ đánh rơi từng điểm hàn mang xa xa bay tới, không nhiều cũng không thiếu, quyết không lãng phí. Một bên đánh rơi tiễn, một bên tới gần phía trước, hẳn là đánh chủ ý gần người chiến đấu với cung thủ kia.

Yamaga cùng Chi Ảnh, cao thủ như vậy quyết đấu bình thường khó gặp, vốn là một cơ hội tham quan học tập rất tốt, thế nhưng ta hiện tại sốt ruột như lửa, làm sao có loại hăng hái này.

"Này, hai người làm gì?"

Ta hô một câu, hai người đang đánh nhau chết sống mắt điếc tai ngơ, vẫn đấu cùng một chỗ. Mắt thấy đánh nhau chết sống càng ngày càng kịch liệt, bọn họ thực sự là lấy mạng đọ sức, hai vị này đều uống lộn thuốc rồi? Ta không thể nhịn được nữa, rút ra một nhánh Hỏa diễm tiễn trung cấp bắn về phía giữa hai người. Một thanh âm 'Oanh' vang lên, vụ nổ đó không có thương tổn đến hai người, tiếng vang lại khiến bọn họ chấn động một chút, hai người đều dừng lại, nhìn về phía ta.

"Tiểu Bích, bọn họ có phải thấy ảo giác hay không?"

"Chủ nhân, em nghĩ hẳn là phải."

"Hẳn là?"

"Nơi này là một cấm chế lớn, em nhìn không thấu ảo cảnh trong đó, chỉ có thể căn cứ biểu hiện của bọn họ để dự đoán."

"Vậy vì sao anh không có xuất hiện ảo giác? Hay là nói anh hiện tại thấy chính là ảo giác?"

"Không phải, em nghĩ là bởi vì chủ nhân mang theo em, em trời sinh đã có bản năng không bị huyễn hoặc, vì vậy chủ nhân hẳn là cũng sẽ không chịu nơi đây ảnh hưởng."

"Vậy hiện tại làm sao giờ? Đánh thức bọn họ?"

"Chỉ có thể dùng biện pháp này."

Tiểu Bích cũng không có chủ ý gì hay, Tiểu Bạch kêu to:

"Chủ nhân cẩn thận, bọn họ lại đây."

Yamaga cùng Chi Ảnh thế tới rào rạt, hai người đều không phải là người chơi bình thường, bình thường ta đối phó một người thắng bại cũng chỉ là năm – năm, hiện tại hai người liên thủ công tới, lập tức khiến cho ta luống cuống tay chân. Ta cười khổ, ngươi nói thế này đều là chuyện gì a? Người khuyên can ta đây, bị hai tên đánh nhau liên thủ vây công, còn có thiên lý hay không! Ta lấy ra một cây Hỏa diễm tiễn, một bên lượn quanh một bên phóng. Cũng không quản có bắn trúng người hay không, dù sao ta chỉ cần tiếng vang Hỏa diễm tiễn phát sinh khi bạo tạc là được. Tiếng ầm ầm liên tiếp vang lên, không biết còn tưởng rằng ta đang phá núi chứ. Mười mấy đại "pháo" nổ vang, tiếng vang trong sơn cốc truyền ra thật xa, hai người kia cuối cùng cũng dừng lại công kích. Ta thấy bọn họ lắc đầu, bộ dáng còn rất mơ hồ, một hồi lâu mới nhận ra đối phương.

"Yamaga? Du Nhiên? Thế này là có chuyện gì? Tôi mới vừa rồi không phải vẫn còn giết quái sao, quái kia đâu?"

"Quái của cậu đang đứng ở trước mặt cậu kìa. Ban nãy cậu giết là Yamaga, mà đối thủ Yamaga đánh nửa ngày chính là Chi Ảnh. Tôi tới khuyên can, còn xém chút bị hai người liên thủ giết chết."

"Ảo thuật?"

Chi Ảnh bừng tỉnh đại ngộ, Yamaga nhíu mày trầm mặc nửa ngày, hướng ta nói lời cảm tạ, thắt lưng kia cong vừa vặn chín mươi độ.

"Đường kế tiếp phải cẩn thận, tôi cảm thấy sơn cốc này rất quỷ dị, hai người đừng lại rơi vào ảo giác nữa."

Ta căn dặn, cùng bọn họ đi về phía trước. Tiểu Hắc, nhóc đến tột cùng ở nơi nào a? Chủ nhân anh đây tìm rất vất vả, nhóc mau ra đây đi!

160. Quyển 4 - Chương 89: Tiết 89

Editor: Toujifuu

***

Hai người mới tỉnh táo lại tốn một chút thời gian suy nghĩ cẩn thận hết thảy sự tình, cũng hiểu rõ tình huống kế tiếp phải đối mặt. Chi Ảnh nắm thật chặt cung trong tay, hỏi ta:

"Những mũi tiễn đó cậu còn có không?"

"Còn,"

Ta liếc hắn một cái,

"Thế nhưng không nhiều."

Muốn đánh chủ ý đến tiễn ma pháp của ta? Ta ngược lại không ngại cho hắn, thế nhưng hữu dụng sao? Nếu như hắn lại bị hôn mê, chẳng lẽ còn có thể tự mình oanh tỉnh bản thân? Đến lúc đó nếu như trên tay hắn cầm tiễn ma pháp sợ rằng sẽ chỉ làm tình hình càng thêm không xong.

"Tiễn ma pháp trong tay tôi không có khả năng để cho chúng ta phóng đi nguyên một đường, hơn nữa tôi cũng không cho rằng cấm chế cao cấp như thế dùng vài nhánh tiễn ma pháp là có thể phá được. Tôi có thể sử dụng nó oanh tỉnh hai người một lần, nhưng không nhất thiết có thể có lần thứ hai. Chúng ta vẫn là nghĩ biện pháp tìm được lối ra hoặc là biện pháp chính xác phá giải cấm chế thì tốt hơn. Tạm thời mà nói, trong phạm vi 50 mét quanh tôi hắn là vẫn an toàn, tôi hiện tại đi tìm người khác, hai người tự mình theo sát."

Dứt lời ta nhấc chân liền đi, Chi Ảnh cùng Yamaga yên lặng đuổi theo.

Tốc độ chúng ta đi tới rất nhanh, tuy rằng không có tọa kỵ, nhưng ta cùng Chi Ảnh đều là xuất thân cung tiễn thủ, đi bộ chạy nhanh vốn là một trong những kiến thức cơ bản của chúng ta. Tốc độ của Yamaga cư nhiên cũng không chậm, hiếm thấy một người chơi lực lượng, cũng xem trọng tốc độ. Ta một bên bay lướt tiến lên, một bên nhỏ giọng hỏi:

"Tiểu Bạch, Thần Giác của nhóc xảy ra vấn đề phải không?"

"Ừh, em cho rằng không có vấn đề, thế nhưng ban nãy em cư nhiên không có phát hiện hai người bọn họ, có thể em cũng bị cấm chế nơi đây mê hoặc."

Thanh âm của Tiểu Bạch có chút âm u, đây là lần đầu tiên nó xuất hiện sai lầm trọng đại như thế, dĩ vãng trừ phi là nhìn không ra, phàm là địa phương có thể thấy, Thần Giác của Tiểu Bạch cho tới bây giờ chưa từng sai.

"Không sao đừng hoảng. Không cần Thần Giác năm giác quan của em cũng linh mẫn hơn rất nhiều so với người bình thường. Chú ý động tĩnh xung quanh. Còn có, không nên rời khỏi bên cạnh anh."

"Vâng, chủ nhân."

"Chủ nhân. Phía trước bên trái có dao động kỳ quái."

Tiểu Bích bỗng nhiên nói.

"Chuyện gì?"

"Khí tức bên kia khiến em cảm thấy rất không hài hòa. Vốn ảo cảnh này rất hoàn mỹ, em phát hiện không được. Vừa vặn hình như có người ở bên kia phá trận, tác động cấm chế, em mới có cảm ứng."

"Có người phá trận?"

Cường nhân nào? Ta thoáng nhấn chân, chuyển đi hướng bên trái. Phía trước không có đường. Rừng cây rậm rạp chắn ngang ở trước mắt. Chân thoáng dùng sức, ta phi thân lên cây, mượn cành cây bay lướt giữa không trung. Chi Ảnh cùng Yamaga không có chần chừ, cũng theo lên. Cành lá kéo thành đạo đạo quang ảnh màu lục lướt qua bên tai, lại đi về phía trước, chúng ta đi ngang qua toàn bộ đất rừng, xuất hiện ở trước mắt là một dòng suối trong suốt. Trong tiếng nước róc rách, mơ hồ pha trộn tiếng đàn.

Theo tiếng đi tìm, tiếng đàn dần dần rõ ràng. Du dương uyển chuyển thanh nhã kỳ ảo, một khúc "Thanh Tâm Điều" sâu sắc đến tinh túy.

"Tâm Khúc!"

Ta thấy Tâm Khúc ngồi ở bên dòng suối từng lần đàn Thanh Tâm Điều. Trong tay cô đàn chính là từ khúc thanh nhã ôn nhu, thế nhưng biểu tình trên mặt hoàn toàn không phải giống như thế. Không chỉ trên trán đầy mồ hôi. Hơn nữa mặt không có chút máu. Thấy chúng ta xuất hiện, Tâm Khúc nhíu mày. Một bên kích dây cầm một bên cảnh giác nhìn chằm chằm chúng ta. Lòng ta vội vã muốn xem tình huống của cô một chút. Cũng không lưu ý nhiều, ai biết chưa đợi tiếp cận bên người Tâm Khúc. Chợt nghe tiếng đàn của cô biến đổi, từ ôn hòa thanh tĩnh trở nên đằng đằng sát khí hơn.

Trong lòng ta căng thẳng, trực giác nguy hiểm tới gần, bước chân vốn muốn nhảy về phía trước lại lâm thời khẽ chuyển, đầu ngón chân chạm đất nhảy về phía sau. Cùng lúc đó, tảng đá ban nãy ta chọn làm điểm dừng chân đột nhiên nổ banh, một cái hố xuất hiện, hình bán nguyệt chỉnh chỉnh tề tề. Ta rơi xuống đứng trên tảng đá xa hơn một chút, Chi Ảnh cùng Yamaga cũng đúng lúc phanh lại. Chúng ta nhìn chằm chằm đạo vết tích trăng rằm kia líu lưỡi, nhạc sĩ sau khi xông qua trăm cấp lại được trao cho năng lực công kích? Lại còn là loại âm công vô hình vô sắc này, về sau Thế Giới thật đúng là càng ngày càng đặc sắc.

"Tâm Khúc, là chúng tôi, không phải ảo giác."

Ta nâng tay bắn một nhánh Hỏa diễm tiễn sơ cấp đến trên tảng đá một bên, thấy tiễn kỹ chiêu bài của ta Tâm Khúc rõ ràng thở phào nhẹ nhõm. Cô thu cầm đứng dậy nhảy đến bên người ta, nói:

"Ảo cảnh nơi đây thật lợi hại, may mắn các anh tới sớm, nếu như muộn hơn một chút em có thể sẽ chống đỡ không được."

"Cô có thể phát giác nơi này là ảo cảnh?"

"Người ta vừa đến liền đã phát hiện được đó,"

Tâm Khúc lau lau mồ hôi trên trán, lại hồi phục bộ dáng nũng nịu:

"Nơi đây linh khí Thủy rất nồng, người ta tu là công pháp thuộc tính Thủy, thoáng cái đã cảm thấy có cổ quái, cho nên mới sẽ đàn Thanh Tâm Điều a. Bất quá các anh cũng rất lợi hại nga, đều không bị ảo cảnh mê hoặc nha."

Ta trợn mắt há hốc mồm mà nhìn một người chơi cao thủ vừa mới còn sát khí bức người quả cảm ngoan tuyệt xoay mặt liền thành kiều tiểu thư, phần tốc độ biến sắc mặt này không có người thường nào có thể theo kịp, quả thật là trò chơi lớn người nào cũng có a.

"Được rồi, chúng ta đi."

Ta không muốn dây dưa với nữ nhân không thể luận theo lẽ thường này, Tiểu Hắc của ta còn chưa có tìm thấy nha. Chi Ảnh cùng Yamaga vẫn theo sát phía sau ta, Tâm Khúc xem thời cơ khá nhanh, vừa nhìn bộ

dáng hai người này đã biết nên làm như thế nào, cũng gắt gao theo đi. Cô dọc theo đường đi không ngừng gia trì thuật khinh thân cho bản thân, cơ bản cũng có thể đuổi theo cước bộ của chúng ta.

Chúng ta một nhóm bốn người không ngừng đi về phía trước, dù sao nơi đây ai cũng tìm không được đường, cũng chỉ đành vẫn luôn đi tới cùng một phương hướng. May mắn người thiết kế địa phương này không dự định tiếp tục làm một cái mê cung để làm khó chúng ta, dọc theo đường đi chúng ta lại thuận tay "nhặt" được Lão Đạo cùng Mê Lộ. Tiểu tử Mê Lộ này thực sự rất có tay nghề, hắn thực lực thấp nhất ở trong ảo cảnh này lại dừng chân rất bình an, không chỉ không có chạy đến tuyệt địa cạm bẫy nào, còn để cho hắn mò ra được một chút môn đạo. Từ sau khi có hắn gia nhập đội ngũ, chúng ta không bao lâu sau đã tìm tới được mắt trận trung tâm của nơi đây.

Đó là một thế giới băng tuyết trắng xoá, một khắc trước còn chim hót hoa thơm cảnh xuân tươi đẹp, đột nhiên cỏ xanh đã bị băng tuyết màu trắng thay thế. Màu xanh cùng màu trắng phân biệt rõ ràng, vòng ra một hình tròn hoàn mỹ, trong tròn ngoài tròn chính là sự khác nhau của mùa xuân cùng mùa đông. Trung tâm tuyết địa dựng vài trụ băng nhọn nhọn, vây thành một tòa núi băng. Ở bên ngoài nó, còn có một con thú màu đen cao lớn bồi hồi. Ba cái đuôi dài đong đưa, thỉnh thoảng rít gào với núi băng.

"Tiểu Hắc!"

Ta mừng như điên, cuối cùng cũng tìm được tên nhóc này. Hắc thú cực đại quay đầu lại, hai mắt đỏ bừng, trong miệng chảy nước dãi, đầy mặt dữ tợn.

"Chủ nhân cẩn thận, bộ dáng của Tiểu Hắc không đúng."

Tiểu Bạch nắm chặt sợi tóc của ta, nhắc nhở ta.

"Anh biết."

Tiểu Hắc nếu như ở dưới tình huống thanh tỉnh sẽ không bày ra tư thái công kích đối với ta, nó hiện tại khẳng định cũng bị trúng ảo cảnh. Cấm chế thật lợi hại, có thể chặt đứt liên hệ giữa Truy Tùy Giả của ta với ta, khiến ta cùng Tiểu Hắc mặt đối mặt cũng vô pháp đánh thức nó.

"Du Nhiên, bên trong chính là mắt trận, hiện tại làm sao?"

Chi Ảnh nhìn phía ta, Tiểu Hắc là vật sở hữu của ta, bọn họ nhất định phải tôn trọng ý kiến của ta.

"Tôi đi đối phó nó, mọi người không nên xuất thủ."

Ta chỉnh lý túi tiễn, mang theo một hũ Hỏa diễm tiễn tràn đầy, đi đến hướng Tiểu Hắc.

161. Quyển 4 - Chương 90: Tiết 90

Editor: Toujifuu

***

Tiểu Hắc hướng về phía ta thấp trầm nửa phục chân trước xuống, chân sau ngồi xổm, một bộ dáng vận sức chờ phát động. Cổ họng phát sinh tiếng grừ grừ trầm thấp, ta biết Tiểu Hắc đang chờ đợi ta tiến vào phạm vi công kích của nó.

Tiểu Hắc có bao nhiêu năng lực ta đều biết, tốc độ, lực lượng của nó đều thuộc nhất lưu, không phải loài thú bình thường có thể so. Huống chi ta không muốn thương tổn đến nó, khi xuất thủ tất nhiên sẽ bó tay bó chân. Bất quá cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội, đặc biệt là khi ta thấy Tiểu Hắc vào lúc ta bước vào vòng công kích của nó có chần chừ trong nháy mắt, trong lòng đại định. Chỉ cần nó không có hoàn toàn quên ta, liền chứng minh ta có thể đánh thức nó.

Tiểu Hắc như gió bổ nhào qua, mang theo tàn ảnh màu đen. Lúc này ta cũng bất chấp tàng tư, chiến văn trên mặt hiển lộ ra, kích hoạt Huyết thống của Tinh linh, tốc độ đột nhiên tăng. Chân thoáng nhấn, tránh

ra tấn công của Tiểu Hắc, trở tay một tiễn bắn về phía Tiểu Hắc. Tiễn màu đỏ bị mãnh thú màu đen nhẹ nhàng tránh thoát, hỏa quang màu đỏ chợt lóe, mặt đất bị nổ tung thành một hố động không nhỏ.

Trong tiếng ầm ầm nổ, ta lại liên tiếp bắn ra hai tiễn, phân biệt chỉ hướng hai điểm phía trước Tiểu Hắc, thế tiến công vốn có của Tiểu Hắc gián đoạn, đành phải nhảy qua bên cạnh, cự ly giữa chúng ta kéo ra một chút. Đồng dạng là hai đạo hỏa quang hai tiếng bạo tạc nổ vang, tiếng vang liên tiếp mà đến khiến cho ta đều có chút cảm thấy ù tai, Tiểu Hắc lại dường như không nghe thấy, vẫn là không chịu buông tha bổ nhào qua, rất có tư thế không đánh ngã ta thề không bỏ qua.

Chỉ thấy hai chúng ta không ngừng lượn vòng quanh ở trên tuyết địa, ngươi truy ta đuổi, như hồ điệp xuyên hoa xê dịch nhảy nhót ở không gian không lớn. Chiến văn có thời gian hạn chế, ta không có khả năng chạy tiếp không dừng như vậy. Sau khi vòng quanh cùng Tiểu Hắc nửa ngày không hề có chiến quả ta quyết định mạo hiểm một lần.

Thân ảnh trong khi chạy nhanh bỗng nhiên dừng lại, ta chuyển nửa vòng tại chỗ, đột nhiên đứng lại đối mặt Tiểu Hắc đuổi theo phía sau. Tiểu Hắc bị động tác bất thình lình của ta làm cho sửng sốt, lợi trảo bổ nhào tới dừng một chút, một đạo bóng trắng nho nhỏ lấy tốc độ không thua kém nó khua qua:

"Tiểu Hắc cái tên ngu ngốc cậu. Còn không thanh tỉnh!"

Tiểu Bạch! Ta kinh hách nhảy dựng, tiểu tử này thế nào sẽ xung động mà nhảy ra? Thấy bóng trắng nho nhỏ xuyên qua từ giữa hai trảo của Tiểu Hắc, một đầu đâm vào da lông phần cổ đen bóng của Tiểu Hắc. Ta mới yên lòng. Tiểu Hắc đối với việc phía dưới cái cổ của bản thân nhiều thêm một cục đồ vật bản năng cảm thấy chán ghét, đưa trảo đi đập. Tiểu Bạch linh hoạt cầm lấy lông của nó rung động, chui vào bụng Tiểu Hắc. Cũng may mà hai vị này bình thường đùa giỡn đã quen, Tiểu Bạch đối với việc địa phương nào trên người Tiểu Hắc có thể trảo, địa phương nào có thể trốn sợ là còn quen thuộc hơn so với chính Tiểu Hắc, Tiểu Hắc một chốc muốn trảo nó ra thực không dễ dàng. Thừa dịp thời gian nháy mắt Tiểu Hắc bị Tiểu Bạch hấp dẫn. Ta phi thân bổ nhào qua, trực tiếp ngồi lên trên lưng Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc cảm giác được trọng lượng trên lưng, tự nhiên mặc kệ, tại chỗ nổi giận gầm lên một tiếng bạo nhảy lên, nhảy nhót qua lại, muốn quăng rớt ta. Ta một bên gắt gao ôm chặt Tiểu Hắc, một bên âm thầm cảm thán, bình thường Tiểu Hắc vác ta chạy vừa nhanh vừa ổn, làm sao đã gặp qua loại đãi ngộ này. Thật là nhìn không ra, Tiểu Hắc còn có tiềm chất làm ngựa đấu.

Đương nhiên, ta không phải đang thuần ngựa. Tiểu Hắc cũng không có khả năng thực sự biến thành động vật ôn thuần như ngựa, nó mà giận dữ lên, không nghiêm túc đối đãi là sẽ tai nạn chết người a! Ta sau khi ôm chặt Tiểu Hắc, liền bắt đầu không ngừng phát sinh hô hoán với nó trong lòng. Lúc mới bắt đầu không có nửa điểm đáp lại, ta có thể cảm giác được chỉ có một loại tâm tình nóng nảy bất an. Về sau. Chậm rãi loại tâm tình bất an này lại có dấu hiệu giảm bớt, ta cảm thấy tầng trở ngại cách giữa ta cùng Tiểu Hắc đã có buông lỏng, động tác của Tiểu Hắc chậm lại, không tán loạn đầy trận nữa, Tiểu Bạch treo ở phía dưới cái bụng nó cũng chi chi kêu, thử bắt đầu cùng nó giao tiếp.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ta chỉ cảm thấy mỗi lần ta dường như sắp liên hệ được cùng Tiểu Hắc sẽ có một cỗ lực lượng không biết từ nơi nào đến nhiễu loạn chúng ta, khiến người ta bất đắc dĩ lại phẫn hận. Ngay khi ta vô kế khả thi, Tiểu Hắc bỗng nhiên phanh lại một cái, hoàn toàn ngừng lại.

"Tiểu Hắc?"

Ta nhận thấy được dị dạng của nó, phát ra hỏi thăm, Tiểu Hắc cư nhiên có một chút đáp lại:

"Chủ… Chủ nhân."

"Tiểu Hắc! Nhóc thanh tỉnh rồi?"

Ta vừa mừng vừa sợ, Tiểu Hắc lại trầm mặc xuống.

"Tiểu Hắc?"

"Chủ nhân, em, hình như, hình như có chút không thích hợp."

Nói thừa, nhóc đương nhiên không thích hợp, ngay cả chủ nhân nhà nhóc đều nhận không ra, còn đối với anh đây vừa bổ nhào vừa cắn.

"Tiểu Hắc, nơi này là một ảo cảnh, nhóc bị nó mê hoặc. Hiện tại tỉnh táo lại, bảo trì liên hệ cùng anh, không nên nghĩ cái khác."

Ta quay đầu lại hô to:

"Tâm Khúc, Thanh Tâm Điều."

Tâm Khúc ngồi xếp bằng xuống, đàn cổ đặt ngang, một khúc Thanh Tâm Điều tuôn ra. Tiểu Hắc giật mình một cái, vẫy vẫy đầu, hình như lại thanh tỉnh hơn chút.

"Tiểu Hắc, tốt hơn chút chứ."

Ta xoay người xuống đất, Tiểu Hắc nằm sấp xuống trên tuyết địa, từng ngụm từng ngụm thở phì phò. Ta vuốt vuốt lông trên lưng nó, xem ra là không có việc gì.

"Chủ nhân, cấm chế nơi đây thật lợi hại, em chỉ nhớ bản thân ngồi trên phiến đá bay, chuyện sau khi tiến vào nơi đây một chút cũng không nhớ rõ."

"Anh biết, nhóc vừa tiến vào liền cắt đứt liên hệ với anh, vì vậy anh mới vội vã tìm nhóc như thế. Hiện tại không có việc gì, kế tiếp nhóc cứ đi theo bên cạnh anh, không nên đi xa, hẳn là sẽ không lại bị huyễn hoặc."

Tiểu Hắc nhếch nhếch miệng, cũng không biết là cười hay là khóc, nói:

"Thế nhưng đường tiếp sau em không thể bồi chủ nhân đi. Em cảm thấy bản thân hình như trải qua chuyện lần này, cư nhiên tới quan khẩu đột phá. Em lập tức phải tiến vào ngủ sâu."

Ta ngẩn ngơ, nó trước mắt muốn đột phá? Cũng không biết nên tính là chuyện tốt hay là chuyện xấu.

"Thế nhưng nhóc vừa ngủ, anh đặt nhóc ở chỗ nào a?"

Khổ người Tiểu Hắc lớn như vậy, ta làm sao có thể chuyển động được nó? Huống hồ chúng ta vẫn còn trong cấm chế từng bước nguy cơ đấy.

"Đây là lần đột phá sau cùng của em, sẽ thoái hóa về trạng thái mới sinh, chủ nhân đặt em ở trong bao là được rồi. Bất quá, lần này em không biết lúc nào mới có thể tỉnh lại, lần đột phá sau cùng hình như không chỉ cần mỗi lực lượng của bản thân em."

Tiểu Hắc phe phẩy đầu to của nó, mí mắt chớp chớp dần rũ xuống. Ta bắt đầu vội:

"Vậy nhóc còn cần cái gì? Nhóc nói với anh đi a, bằng không anh đi nơi nào tìm cho nhóc? Aiz, Tiểu Hắc, Tiểu Hắc?"

Tiểu Hắc không có trả lời nữa, cái đầu to đặt lên hai chân trước, đã ngủ. Ta trừng mắt nhìn thân thể nó cuộn lại, chậm rãi thu nhỏ lại, một tầng thủy tinh cầu hơi mỏng trống rỗng xuất hiện, bao nó vào trong. Sau cùng, Tiểu Hắc hoàn toàn hóa thành một trái cầu nho nhỏ như khi ta mới lấy được nó, có thể rõ ràng thấy tiểu thú màu đen trong thủy tinh cầu ngủ ngon lành, bên mũi còn treo một cái bong bóng.

Nó trái lại ngủ đến cao hứng, thế nhưng kêu ta làm sao bây giờ? Ta không nói gì hỏi trời xanh.

"Tiểu Bạch, nhóc biết đây là chuyện gì không?"

Tiểu Bạch ngồi xổm bên cạnh ta, chớp hai con mắt to, cùng ta hai mặt nhìn nhau, sau đó lắc đầu:

"Chưa rõ. Chúng em đều biết lần đột phá sau cùng của bản thân không thể chỉ dựa vào mỗi lực lượng của chính mình, còn cần mượn ngoại lực mới được, thế nhưng cụ thể là cần dùng cái gì, thượng thần sẽ không để cho chúng em biết."

Ý tứ chính là ta lại bị hệ thống đại thần chơi một hồi? Thật vất vả Truy Tùy Giả mới đạt được cảnh giới cao nhất, lại không cửa đột phá, lại phải kêu ta giải đề đố? Này là thế đạo gì a! Dựa vào cái gì ta làm một Thần Ngữ Giả đồ bỏ liền phải thêm nhiều phiền toái hơn so với người khác như vậy? (Tiểu tử này hình như đã quên, cậu ta cũng nhờ xưng hào này lấy được không ít chỗ tốt nha.)

Tưởng tượng Tiểu Hắc be bé thổi bong bóng khi ngủ... *cười lăn lộn* dễ thương chết ng'

162. Quyển 4 - Chương 91: Tiết 91

Editor: Toujifuu

Không có Tiểu Hắc, ta vô cùng uể oải. Chi Ảnh đi qua vỗ vỗ bờ vai ta, nói:

"Du Nhiên, chuẩn bị tiến vào."

Ta xốc lại tinh thần gật đầu, bây giờ còn ở trong nhiệm vụ, cũng không thể bởi vì một mình ta, làm lỡ chuyện của mọi người.

"Mê Lộ, đi như thế nào?"

Chi Ảnh lại hỏi. Tất cả mọi người nhìn Mê Lộ, đôi mắt trông mong nhìn hắn quẹo trái quẹo phải ở xung quanh núi băng. Loay hoay nửa ngày, Mê Lộ giãn mi cười:

"Thành rồi."

Cũng không biết hắn làm những gì, liền thấy núi băng chấn động vài cái, trong vô thanh vô tức nứt ra mấy khe mảnh. Ta lưu ý đếm đếm, vừa vặn năm cái. Theo lý thuyết núi băng này cũng không lớn, nứt ra nhiều khe như vậy, cũng nên rỉ ra chút ánh sáng, trên thực tế nó càng như là cái động không đáy không biết thông hướng nơi nào, tối om om, nhìn không thấy bên trong có cái gì.

"Năm cửa phân biệt đối ứng Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, đương nhiên không có khả năng mỗi khe đều có thể thông qua, tất nhiên có cửa sinh cũng có cửa tử. Tôi tính toán cõ lẽ trận này thuộc Thủy, như vậy cửa sinh của nơi này rất có thể là cửa Thủy. Thế nhưng cũng có thể là cửa Hỏa, cửa Thổ tương khắc với Thủy, hoặc là cửa Mộc, cửa Kim tương sinh với Thủy, điều này phải xem người thiết lập trận quyết định như thế nào. Nói cách khác chính là năm đạo cửa đều có thể là cửa sinh, cũng đều có thể là cửa tử, cơ hội là bằng nhau. Bất quá tôi không kiến nghị mọi người đi đánh cuộc, chúng ta hoàn toàn có thể thông qua phân tích để xác định một con đường có khả năng nhất, cụ thể mà nói…"

"Được rồi, anh trực tiếp nói cho chúng tôi biết đi như thế nào là được rồi."

Lão Đạo bắt đầu không kiên nhẫn, ở đây ngoại trừ Mê Lộ, nghiên cứu đối với trận pháp ngũ hành tương sinh tương khắc này đều không sâu, nghe lời nói của hắn có phân nửa đều là như lọt vào trong sương mù, hơn nữa hiện tại cũng rõ ràng không phải thời điểm để cho chúng ta học tập lý luận phá trận. Lời nói của Mê Lộ bị cắt đứt, thở dài, nói:

"Vậy phải xem bên trong là cái gì mới có thể xác định."

Soạt. Ánh mắt của mọi người lại chuyển hướng Chi Ảnh, tàng bảo đồ là của hắn, nơi đây có bảo bối gì cũng chỉ có hắn rõ. Chi Ảnh cười khổ:

"Tôi nào biết bên trong sẽ đặt cái gì. Tôi lại chưa từng tiến vào. Bất quá, nếu như tôi không đoán sai. Hẳn là một kiện pháp bảo thuộc tính Hỏa. Về phần còn có cái gì khác nữa, thì không rõ."

Thì ra là thế, khó trách Chi Ảnh đồng ý hạ công phu lớn như vậy thiếu nhiều ân huệ như vậy cũng muốn đến lấy pháp bảo này, quả nhiên tương hợp thuộc tính với hắn. Tiểu tử này thực sự là vận may, ta có chút ít đố kị mà nhìn nhìn hắn. Liếc thấy mấy người khác cũng đều lộ ra vẻ mặt "Người này đụng phải đại vận", ngay cả nam mặt lạnh Yamaga cũng khó có được mà toát ra một tia cảm thán.

Cái tên Chi Ảnh nhặt được bánh thịt lớn này tựa như hồn nhiên chưa cảm giác thấy cái nhìn kỹ "không có hảo ý" của mọi người đối với hắn, chỉ nhìn chằm chằm Mê Lộ, ngóng trông đại sư địa đồ chuyên gia tìm đường này có thể nhanh lên một chút phá trận pháp để cho hắn đi vào. Mê Lộ sau khi nghe xong lời nói của Chi Ảnh trầm tư chốc lát, gật đầu lẩm bẩm:

"Đúng, khẳng định nên là như thế."

Hắn mạnh ngẩng đầu, hỏi Tâm Khúc:

“Cô là tu tập công pháp thuộc tính Thủy?”

“Đúng vậy.”

Tâm Khúc khẽ chuyển đôi mắt đẹp, thần sắc oán hận ban nãy hoàn toàn không thấy nữa, chỉ lưu lại ánh sáng nhu hòa uyển chuyển hàm xúc. Phong tình vô hạn. Thế nhưng mấy đại nam nhân nơi đây sớm đã có nhận thức đối với chân diện mục của cô, đều bất vi sở động, Mê Lộ trực tiếp sảng khoái mà nói:

“Bên trong chính là pháp bảo thuộc tính Hỏa. Như vậy cấm chế thuộc tính Thủy này hẳn là dùng để áp chế pháp bảo. Tôi nghĩ có lẽ tính khả năng cửa sinh thiết lập tại cửa Thủy rất lớn, do cô – người có công pháp thuộc tính Thủy đi mở ra là tốt nhất.”

Tâm Khúc ôn nhu cười. Gật đầu nói:

“Mê Lộ đại ca là chuyên gia. Em nghe anh mà~.”

Một câu nói ngắn gọn bị cô nói đến mức bảy rẽ tám ngoặt du dương nhấp nhô, Mê Lộ bị chua đến mức toàn thân run lên. Vội vàng chỉ chỉ một khe hẹp bên trái:

“Đó chính là cửa Thủy, cô đi qua dùng linh lực đập một chút là được.”

Eo nhỏ Tâm Khúc nhẹ lay động, phong tư yểu điệu mà dời qua, vươn tay phải, ngưng thần vận khí. Rất nhanh, ta nhìn thấy một tầng hơi nước đạm đạm theo bàn thay phải của cô di động, lợi hại, nhanh như vậy đã luyện đến trình độ có thể cho linh khí ngưng kết bên ngoài cơ thể, quả nhiên người có thể xông qua trăm cấp vào thời kỳ đầu vô luận nam nữ đều không phải là tay yếu.

Tâm Khúc đánh một chưởng nhẹ phiêu phiêu về khe hẹp phía trước, khe kia không có nửa điểm động tĩnh, nhưng rất nhanh chúng ta liền phát hiện hắc ám bên trong dần dần sút giảm, một tia màu đỏ chiếu lên trên vách băng.

“Quả nhiên là khe này, mở rồi!”

Mê Lộ cao hứng mà chà xát chà xát tay, hóa ra hắn cũng không có nắm chắc mười phần.

“Sau khi đi vào tôi đi phía trước, mọi người theo tôi, cẩn thận một chút. Bên trong đó nói không chừng còn có thể có cạm bẫy gì đó.”

Lời nói của chuyên gia chính là thánh chỉ, chúng ta lần lượt gật đầu làm theo. Mê Lộ ở phía trước mở đường, Chi Ảnh gắt gao đuổi theo, sau đó là Lão Đạo, Tâm Khúc, ta cùng Yamaga đi sau cùng.

Tiểu Bạch còn ngồi ở trên vai ta, từ sau khi Tiểu Hắc ngủ nó liền vẫn luôn trầm mặc, ngơ ngác không biết đang suy nghĩ cái gì. Ta đâm đâm nó, nhỏ giọng căn dặn:

“Ngồi ổn, đừng ngã xuống, đi vào anh không nhất định có thể chiếu cố được nhóc.”

Tiểu Bạch ngơ ngác gật đầu, còn chưa có phục hồi tinh thần lại, cũng không biết nó nghe vào bao nhiêu. Chẳng lẽ là đang lo lắng cho Tiểu Hắc? Thấy bọn nó bình thường ồn ào thành một cục, tình cảm đặc biệt tốt, thế này cũng khó trách. Ta không khỏi lại ai oán lên, Tiểu Hắc a Tiểu Hắc, nhóc thật đúng là biết tìm phiền toái cho chủ nhân nhà nhóc.

Trong cấm chế nguy cơ trọng trọng, căn bản không cho ta miên man suy nghĩ. Không đi bao xa, ta đã bị bức kiềm chế lại tạp niệm, chuyên tâm vào đường trước mắt.

“Đoạn đường phía trước này phải cẩn thận, hoa văn khắc trên mặt đất đều là trận pháp, chỉ có bức vẽ hệ Mộc cùng hệ Kim mới có thể đặt chân… Thôi đi, mọi người vẫn là theo tôi đi đi. Nhìn rõ tôi giẫm lên khối nào thì mọi người giẫm lên khối ấy, nghìn vạn lần đừng đi sai.”

Thông đạo tuyệt không rộng, thanh âm của Mê Lộ từ phía trước truyền tới rõ ràng. Người đi ở phía trước tự giác xếp thành một nhóm, một người cùng một người chậm rãi giẫm lên gạch hoa văn trên mặt đất. Ta cùng Yamaga vốn là song song, hiện tại phải đi xen kẽ, ta nghiêng đầu nhìn Yamaga, hắn không nói một lời lui một bước nhỏ, lui đến phía sau ta. Tểu Nhật Bản này cũng thực biết tinh thần đoàn thể a, biết kiếm sĩ đoạn hậu là lẽ thường của nơi đây. Ta cúi đầu nhìn chăm chú cước bộ của Tâm Khúc phía trước, một bước cũng không dám sai. Lúc này chuyên tâm nhìn đường mới phát hiện nguyên lai mặt đất dưới chân rất cổ

quái, nói nó là bằng gỗ, giẫm lên lại cảm thấy cứng rắn, nói nó là bằng đá, màu sắc lại không giống, nói nó là tinh thể, lại chưa đủ sáng trong suốt, thoạt nhìn xám xịt, cũng không thể nói là vật gì.

Đoạn đường này tuyệt không có đi bao lâu, hơn mười bước sau hoa văn liền ngưng hẳn, Mê Lộ cũng thở phào nhẹ nhõm nho nhỏ, tỏ ý chúng ta không cần tiếp tục theo chân bước đi. Ta giẫm lên hoa văn sau cùng mới quay đầu lại nhìn, thứ xám cũ kỹ không biết rõ chất liệu kia chung quy để cho ta cảm thấy cổ quái, trong lòng có tính toán nhỏ:

"Loại đồ vật này chưa từng thấy qua, nói không chừng là tài liệu tốt nào đó đây, dù sao nơi này cũng là cấm chế cổ a."

Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, liền vừa đi vừa đánh chủ ý tới gạch dưới chân. Những gạch này tuyệt không phải kín kẽ không có khe hở, muốn cậy lấy một khối cũng không phải không thể nào. Đương nhiên, mấy cái khắc hoa văn rõ ràng có cổ quái ta cũng không dám động, chỉ có thể suy nghĩ một chút đến một bộ phận dưới chân.

"Yamaga, kiếm cho tôi mượn dùng một chút."

Ta thoáng đưa tay, để trước mặt Yamaga. Hắn quái lạ mà nhìn ta, không nói lời nào.

"Đừng nhỏ mọn như vậy, nếu không anh có cái dự bị cho tôi mượn cũng được."

Yamaga nghĩ nghĩ, lấy ra một thanh đao võ sĩ rõ ràng là dự bị.

"Cậu muốn làm gì?"

Thanh âm trầm thấp khiến người ta có một loại cảm giác cường tráng, ngược lại không lạnh giống như người của hắn. Ta chỉ chỉ mặt đất, nói:

"Tôi muốn xắt lấy một khối."

Yamaga nghĩ nghĩ, đột nhiên huy đao vung lên, trên mặt đất xuất hiện từng vết chém. Hắn lại nhẹ khẩy lên, một khối gạch hình tam giác lớn bằng bàn tay bị khẩy ra.

"Đủ chưa?"

"Đủ rồi đủ rồi."

Ta mặt mày rạng rỡ thu hồi đồ vật, nghĩ kiếm pháp của người này thoạt nhìn không tồi a, có tốc độ cũng có lực độ, góc độ xuất thủ cũng thập phần đúng chỗ, không biết so sánh cùng hai cao thủ kiếm thuật ta quen thuộc kia lại như thế nào, nếu không ngày nào đó giới thiệu cho Lăng Thiên một chút? Anh ta khẳng định sẽ hai mắt tỏa sáng lôi kéo người tỷ thí một phen. Ta một bên đuổi theo đội ngũ phía trước, một bên mưu tính đội hữu bên cạnh.

163. Quyển 4 - Chương 92: Tiết 92

Editor: Toujifuu

Càng đi vào trong, tường băng dần dần mỏng đi. Hàn khí đến xương lơ đãng tan hết, không khí trở nên khô ráo ấm áp hơn. Lại đi về phía trước, đường đi xuống đột nhiên chuyển ngoặt biến thành đi lên, quẹo trái vòng phải, chợt cao chợt thấp, khiến người ta hoàn toàn mò không được phương hướng. May mắn một đường này không có ngã rẽ nào, chúng ta chỉ cần theo Mê Lộ không ngừng đi tới.

Đương nhiên, cũng không phải hoàn toàn không có chuyện gì, loại địa phương này làm sao có thể thực sự một đường thái bình? Dù cho chúng ta có chuyên gia nhất lưu dẫn đường, dù cho chúng ta thận trọng, dù cho chúng ta tất cả đều được xưng là tinh anh trò chơi, cũng không có khả năng không có chút tổn hao gì mà 'đi dạo phố' ở trong loại cấm chế cổ này. Bình tĩnh mà xem xét, một đường này đi tới nguy hiểm cùng trở ngại gặp phải hoàn toàn có thể so sánh với mấy lần nhiệm vụ nguy hiểm nhất mà ta từng trải qua trước

đây. Chờ khi chúng ta dọc theo một đoạn bậc thang thật dài hướng lên đi đến đầu cùng thông đạo, không ai không phải đầy bụi đất, ngay cả Thủ Hộ Của Rừng Xanh của ta cũng bị tổn hại trong công kích của một con huyễn thú. Mắt thấy bộ y giáp theo ta vượt mọi trùng dương bao lâu nay bị hư mất, thực sự có chút không nỡ, cũng thuận tiện đem chuyện ta cần đổi trang bị nhắc lên nhật trình. (Ngươi nói bộ sáo trang tu chân hệ thống cho kia? Kính nhờ, cái loại 'đại lục hóa' cần phòng ngự không phòng ngự, cần thuộc tính không thuộc tính, xám xì xám xịt ma chê quỷ hờn, ngay cả Thủ Hộ Rừng Xanh của ta cũng không bằng đó, ngươi nghĩ hệ thống keo kiệt kia sẽ cho ra thứ gì tốt? Dù sao ta sẽ không mặc nó.)

Chúng ta đứng trên một đài cao ở đầu cùng cầu thang, đài cao không lớn không nhỏ, đứng trăm người cũng không thành vấn đề, hiện tại chỉ có sáu chúng ta, thoạt nhìn đặc biệt trống trải. Đối diện đài cao là một khe sâu, có thể thấy có dịch thể màu đen chậm rãi chảy qua ở trong đường sông dưới vài trăm thước, lại không có tiếng động, như là đột nhiên toát ra từ trong bóng tối, lại chảy trở về trong bóng tối, không cần thử cũng biết khẳng định sẽ không phải là thứ tốt. Đối diện khe sâu là một bức tường nham thạch màu xám bằng phẳng trơn bóng (Chính là cái loại chất liệu gạch lúc nãy bị ta khoét một khối. Có lẽ không phải tảng đá?), ở giữa là một cửa động lớn cao hơn mười mét đối diện chúng ta. Trong động đỏ rừng rực, phun ra từng cỗ nhiệt khí mắt thường có thể thấy được. Nguồn gốc của luồng khí nóng cháy chúng ta cảm thụ được trong hô hấp chính là nơi đó.

Khe sâu tuyệt không rộng, người nơi đây đều có thể nhảy qua. Bất quá ta nghĩ cho dù đặt ngang trước mặt là một con sông lớn, cũng ngăn không được cước bộ đi tới của chúng ta, người người đều có thể thấy được huyệt động màu đỏ kia chính là mục đích cuối cùng của chúng ta vất vả lâu nay.

"Mê Lộ, đi vào thế nào?"

Thắng lợi trước mắt, chúng ta trái lại càng thêm cẩn thận, chuyện vì sơ suất nhất thời mà để cho con vịt luộc chín bay mất cho dù chúng ta chưa từng gặp qua cũng đã nghe nói qua. Đương nhiên sẽ không phạm sai lầm cấp thấp như vậy. Mê Lộ thập thò nhìn nhìn luồng nhiệt thỉnh thoảng phun ra đối diện cửa động, lại đứng ngốc nửa ngày nhìn chằm chằm nước đen trong khe sâu, bỗng nhiên ném ra một khối đá về phía trước. Vù một tiếng, từ phía dưới xông lên một dòng nước màu đen, chính xác đánh trúng đá dò đường, cục đá nhanh chóng tan rã, biến mất vô tung như tuyết trắng dưới ánh nắng chói chang. Lần này có thể xem như là đâm tổ ong vò vẽ, nước đen vốn yên bình như là quái thú bị đánh thức, thường thường bắn ra một cột nước. Luồng nhiệt trong huyệt động cũng như là bị nó kích thích, phun ra càng thêm vui thích.

Mê Lộ nhún nhún vai:

"Mọi người cũng thấy được, nước đen cùng luồng nhiệt đều là không thể chạm, chúng ta chỉ có thể thừa dịp khoảng trống trong nháy mắt chúng nó thay thế nhảy qua. Lúc đó phải nắm bắt tốt. Không thể có nửa điểm sai lầm, bằng không khối đá kia chính là kết cục của chúng ta. Lần này từng người đi. Mọi người cẩn thận. Nhất định phải nhìn chuẩn rồi nhảy."

Mê Lộ nói xong, nhìn chuẩn một cột nước đen vừa hạ xuống. Sát na luồng nhiệt tiêu tán phi thân nhảy, tới đối diện. Sau đó ngay tại chỗ lăn vòng, suýt soát tránh thoát một luồng nhiệt khác mới phun ra. Thấy hắn nhảy khá mạo hiểm, chúng ta cũng chấn hưng hoàn toàn tinh thần để ứng phó cửa ải khó khăn này. Tốn không ít thời gian, nhóm sáu người mới toàn bộ qua cửa ải. Trong đó Tâm Khúc qua là mạo hiểm nhất, nếu không phải Yamaga nhanh tay lẹ mắt đẩy cô một phen, vị mỹ nhân cổ quái này sẽ phải thành một "oan hồn" trong nước đen.

Chân giẫm lên mặt đất của huyệt động, mọi người có chút khẩn cấp đi vào trong. Bảo vật trước mặt, ai còn nhịn được, không có không quan tâm gì hết mà xông vào đã là rất có tự chủ rồi.

Cửa vào của huyệt động không nhỏ, đi vào phát hiện bên trong lớn hơn nữa, không gian còn rộng hơn so với một sân bóng, độ cao chừng trăm mét. Sau khi đi vào, ánh mắt mọi người đều bị tập trung đến cùng một chỗ. Không có biện pháp, thứ kia đặt ở vị trí chính giữa bắt mắt nhất, xung quanh ngoại trừ nó thì trống rỗng không còn vật nào, muốn không thấy cũng khó.

Sau thời gian dài trầm mặc, có người nhẹ giọng hỏi:

"Đó là cái gì?"

Vấn đề này ai cũng đáp không được, tuy rằng người người đều có thể thấy đó là bộ một khung xương cực đại, thế nhưng bộ dáng của nó thập phần kỳ quái, chưa có ai từng thấy qua.

Bộ khung xương này đặt ở chính giữa sảnh, nhìn hình dạng hẳn là di cốt thuộc về loài chim. Xương cánh cực đại phi thường dài, một bên thu lại một bên giương ra phân nửa, ta tính toán một chút đôi cánh này nếu như hoàn toàn giương ra khẳng định còn rộng hơn so với thân thể cao hơn ba mươi mét của con chim này. Xương đuôi chỉ có một, so với xương đuôi của loài chim bình thường phải dài hơn rất nhiều, hơi hơi nhếch lên trên, có thể thấy được khi con chim này còn sống, hẳn là có một cái đuôi dài mỹ lệ. Mỏ nhọn, trảo sắc, cho dù chỉ còn lại có khung xương, vẫn khí thế bức nhân. Xương chim toàn thân đỏ tươi, sáng bóng như ngọc, không có một chút màu tạp. Ở trên xương ngực của nó, ngay ngắn đâm một nhánh tiễn dài màu vàng ròng dài nửa mét, cùng xương đỏ hoà lẫn, có loại mỹ lệ kỳ lạ. Sóng nhiệt mà chúng ta cảm giác được chính là đến từ bộ khung xương này, càng tiếp cận nó lại càng cảm thấy miệng khô lưỡi khô, nhiệt độ tăng lên thẳng tắp. Chúng ta ngơ ngác mà nhìn chằm chằm nó nửa ngày, đây là thu hoạch chuyến này của chúng ta? Ta lau một phen mồ hôi trên trán, thối lui một chút về phía sau. Hỏa khí của nơi đây quá nặng, ngay cả gió thổi tới cũng khiến cho ta cảm thấy bức bối. Chỉ có cái tên Chi Ảnh thể chất Hỏa kia vẫn còn từng bước một đi hướng xương chim. Hắn vòng quanh nhìn một hồi, đột nhiên cười ha hả:

"Ha, tôi biết rồi, nguyên lai là nó! Khó trách, khó trách, cần cấm chế lợi hại như vậy để phong lại."

"Chi Ảnh, cậu nhìn ra cái gì?"

Lão Đạo thở hồng hộc hỏi, thể chất của đạo sĩ vốn là không bằng người công kích vật lý, cho dù thành người tu chân cũng không có thay đổi. Chi Ảnh không có trả lời hắn, hưng phấn mà nhìn ta:

"Du Nhiên, cậu còn chưa phát hiện đây là gì sao? Làm một cung tiễn thủ, hẳn không nên quên nhóc này."

Ta cau mày lại cẩn thận nhìn nửa ngày, chim lớn như vậy, ta thế nào có thể biết nguyên hình của nó là gì? Đều chỉ còn lại có bộ xương. Chẳng lẽ là phượng hoàng? Hay là khổng tước? Ánh mắt của ta ngắm thấy ba cái móng vuốt vươn ra vững vàng giẫm trên mặt đất dưới xương chim. Ba cái? Trước mắt ta sáng ngời, kích động mà run rẩy:

"Chi Ảnh, chẳng lẽ đây là Kim Ô? Vậy, nhánh tiễn kia, nhánh tiễn kia chính là ——"

"Lạc Nhật Thần Tiễn!"

Chúng ta trăm miệng một lời, trong thanh âm tràn đầy hưng phấn.

Khụ, ai không hiểu Kim Ô với Lạc Nhật Thần Tiễn là cái chi mô, chương sau sẽ giải thích, cơ mà chắc cũng không khó đoán lắm đâu nhỉ!? =))

… Thôi thì để bật mí chút trc vậy, mn để ý cái tên Lạc Nhật Thần Tiễn: Lạc = rơi, Nhật = mặt trời

Rồi đó đoán đi! Ko khó.

164. Quyển 4 - Chương 93: Tiết 93

Editor: Toujifuu

Lạc Nhật Thần Tiễn là cái gì?

Nếu như ngươi là một cung tiễn thủ, hỏi vấn đề dạng này tất nhiên sẽ gặp phải vô số người khinh bỉ.

Chuyện xưa Hậu Nghệ bắn mặt trời nghe nói qua rồi chứ? Hậu Nghệ lấy cái gì bắn mặt trời? Ngươi cho là tùy tiện thứ đồng vụn sắt nát nào đó cũng đều có thể bắn rơi mấy con chim to ba chân kia hả? Nằm mơ! Đó là thần điểu, là mặt trời đó, trên người cháy chính là Thái Dương Kim Hỏa còn cao hơn so với Tam Muội Chân Hỏa nữa đó! Nhiệt độ cao đến mức ngay cả kim cương tới gần nó đều sẽ bị cháy sạch bã cũng không

còn thừa, còn sợ cái tiễn nho nhỏ của ngươi? Vì vậy, lão tổ tông Hậu Nghệ cầm trong tay căn bản không có khả năng là cung tiễn bình thường, mà là pháp bảo, còn là pháp bảo khó lường —— Xạ Nhật Cung, Lạc Nhật Tiễn. (trong truyền thuyết loài chim Kim Ô chính là mặt trời.)

Tiễn có thể bắn rơi mặt trời uy lực sẽ có bao nhiêu? Nước bọt của ta a, rào cái đã chảy xuống, thẳng lăng lăng đã muốn bổ nhào lên. Có người động tác còn nhanh hơn so với ta, chỉ thấy ánh đỏ chợt lóe, Chi Ảnh phấn đấu quên mình nằm úp sấp lên trên xương ngực Kim Ô, lại hoa hoa lệ lệ mà kêu thảm nhảy trở về. Vết xe đổ bên kêu bên nhảy kia để cho ta đúng lúc phanh lại cước bộ, đầu óc lãnh tĩnh một chút, mới hiểu được: Kim Ô tuy rằng chỉ còn xương, nhưng đó là di hài của mặt trời, chỉ khí tức tản ra thôi đã nóng như thế, vậy nhiệt độ của xương cao bao nhiêu tự nhiên có thể đoán được. Tên ngốc Chi Ảnh kia, chưa động não đã nhào lên, đương nhiên sẽ có kết cục như vậy, ha ha ha. Tâm tình của ta thoáng cái vui sướng phi thường, âm thầm may mắn bản thân đã dự kiến trước.

Chi Ảnh thối lui hơn mười thước, ly khai xa xa bộ xương phát ra nhiệt độ cao kia, cũng nhanh chóng lấy ra vài hạt đan dược nhét vào trong miệng. Cái này kêu là tiền mất tật mang, đan dược kia là thứ tốt chuyên dụng của người tu chân, không rẻ đâu. Chỉ một hồi như thế, mấy người đồng hành đều xúm qua. Chi Ảnh ăn dược cuối cùng cũng nhặt về được một cái mạng, hít khí vẫy vẫy bàn tay bị nóng đỏ, vẻ kinh hoảng trong mắt còn chưa hoàn toàn tán đi. Hắn ngẩng đầu nhìn Lạc Nhật Tiễn màu vàng kim cách đó không xa, vẻ mặt không cam lòng.

"Chậc chậc. Đây là Lạc Nhật Thần Tiễn được xưng là bảo vật của cung thủ? Thứ tốt a, đáng tiếc không dễ lấy."

Lão Đạo rung đùi đắc ý nói câu rất dễ bị ăn đập, Chi Ảnh giật giật khóe miệng. Không để ý tới hắn, ngược lại mặt hướng Mê Lộ. Hỏi:

"Anh có biện pháp không?"

Có lẽ trong suy nghĩ của hắn, Mê Lộ người làm chuyên gia đây hẳn là có kinh nghiệm hơn so với chúng ta. Đáng tiếc Mê Lộ trải hai tay ((_)), nói:

"Kính nhờ, tôi chỉ biết nhìn đường, phá trận, vẽ địa đồ, làm sao có thể đối phó loại đồ này. Bất quá tôi xem như đã hiểu rõ. Vì sao nơi đây sẽ có cấm chế mạnh như thế, vừa là ảo trận vừa là cơ quan, nếu như là dùng để giam thứ này cũng có thể lý giải."

"Nếu không chúng ta giảm nhiệt độ cho nó?"

Vẻ mặt Tâm Khúc hiếu kỳ, nhìn chằm chằm xương Kim Ô trái phải, cô hiện tại thoạt nhìn nửa điểm cũng không không tự nhiên, ngược lại rất ngây thơ đáng yêu. Lão Đạo khẽ đảo hai mắt:

"Hạ nhiệt độ? Cô chuẩn bị lấy bao nhiêu nước đến tưới? Đây chính là Kim Ô, cũng chính là mặt trời, vật gì có thể hạ nhiệt độ cho mặt trời? Thực sự là ý nghĩ viển vông."

"Vậy làm sao giờ?"

Tâm Khúc trừng mắt, cảm thấy Lão Đạo thập phần không cho cô mặt mũi. Yamaga đứng xa xa. Bảo trì thói quen tốt im lặng là vàng của hắn, Chi Ảnh còn chưa từ bỏ ý định đang sốt ruột đi qua đi lại, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn nhìn tiễn kia.

Ta chưa từng thấy qua bộ dáng nôn nóng này của Chi Ảnh. Cảm thấy thập phần thú vị, ý xấu mà hắc hắc cười trộm. Chi Ảnh thấy bộ dáng cười trên nỗi đau của người khác của ta tức giận bất bình. Quát:

"Du Nhiên. Cậu cười cái gì, tôi không tin cậu không muốn thứ này."

Ta nhướng mày trả lại hắn:

"Tôi cũng muốn a. Bất quá cho dù tôi muốn nó cũng sẽ không biến thành của tôi. Dù sao là bảo bối người nào tìm được, người đó tự mình đi nghĩ biện pháp. Lại nói, món này hỏa khí quá lớn, cũng không thích hợp tôi."

Chi Ảnh tức, thế nhưng hắn tức thế nào cũng không có biện pháp với bộ xương nhiệt độ cao này, tóc đều sắp bị hắn cào rớt. Aiz, ta nhìn không được người khác khổ não như thế nhất, đùa giỡn đủ rồi, cũng vẫn là

đến giúp hắn nghĩ biện pháp. Xem, ta quá thiện lương không phải sao? (lạy anh -_-|||)

"Được rồi, Chi Ảnh, chúng ta không thể đi qua vậy để cho nó lại đây không phải được rồi."

"Làm như thế nào?"

Chi Ảnh liếc xéo, không quá tin tưởng ta có thể làm được. Xem thường tôi?

"Tìm cọng dây thừng rắn chắc chịu nhiệt chút, quấn tiễn kia qua."

"Dây thừng gì có thể chịu được nhiệt độ cao như thế?"

Chi Ảnh vỗ vỗ đầu, túm ra một nắm dây mềm dài nhỏ màu trắng.

"Đây là cơ của thú thủ hộ ban nãy chúng ta giết dọc theo đường đi, nó có thể ở chỗ này lâu như vậy, có lẽ có thể kháng được. Nếu không dùng nó thử xem?"

Người thông minh, nghĩ giống hệt ta. Ta cũng lấy ra một nắm cơ thú, cười nói: "Đều chuẩn bị xong giúp cậu rồi."

Lão Đạo cùng Tâm Khúc ban nãy cũng thu một chút, hiện tại đều lấy ra kết chung lại, thử xem độ dài không khác biệt bao nhiêu. Đỉnh buộc một nút thòng lọng, Chi Ảnh cầm nơi tay quay hai vòng, Nhắm chuẩn phần đuôi thần tiễn rồi ném đi. Đã nói cơ bản kiến thức tên nhóc Chi Ảnh này luyện được không tồi, lần ngắm ném này vô luận chính xác hay là lực đạo, góc độ đều chọn rất khá, cơ thú xinh đẹp quấn lên đuôi tiễn. Vừa kéo vừa thu, Lạc Nhật Thần Tiễn đại danh đỉnh đỉnh thông qua một cọng cơ thú được Chi Ảnh vững vàng túm ở trong tay.

"Tôi sắp rút."

Chi Ảnh trầm giọng nói. Chúng ta lập tức làm ra chuẩn bị, ai biết rút ra tiễn kia có thể có di chứng liên quan gì hay không, vẫn là cẩn thận một chút tốt hơn. Luồng nước ấm ôn nhu lướt qua toàn thân ta, Tâm Khúc gia trì pháp thuật tăng ích đúng lúc đúng chỗ. Nữ nhạc sĩ khiến người ta nổi da gà loạn nhảy này đích xác là một cao thủ hiếm thấy, rất biết hành sự tùy theo hoàn cảnh, khi chiến đấu tuyệt đối là tấm phù bảo mệnh tốt nhất, chỉ tiếc tính cách thực sự quá cổ quái.

Chúng ta bên này luống cuống tay chân trận địa sẵn sàng đón quân địch, Chi Ảnh bên kia đã vội khó dằn nổi ra sức lôi kéo —— thần tiễn không chút nhúc nhích.

Chi Ảnh không tin tà, lại kéo vài cái, vẫn là bất động. Một đám người há há miệng, sau đó mới nhớ tới cũng là có khả năng này, xương của Kim Ô người ta cứng bao nhiêu a, mũi tên đâm ở bên trong, nào có dễ rút như vậy. Làm sao giờ? Hai mặt nhìn nhau.

Chi Ảnh lăng lăng nhìn chằm chằm tiễn kia không nói không động, ta đang muốn khuyên hắn nghĩ thoáng chút, đột nhiên thấy người ta giương tay lên, Phần Thiên Diễm Hoa Cung xuất hiện ở trong tay hắn. Tay kia là một nhánh Ô Thiết Tiễn đen sẫm phát sáng, thân tiễn ngăm đen phát sáng, là nhánh tiễn cao cấp nhất trước mắt có thể mua được trong trò chơi. (Ma pháp tiễn là mua không được.)

Chi Ảnh quả quyết xuất cung, bắn tiễn về phía di cốt Kim Ô. Ta vừa thấy hắn xuất thủ, liền hiểu rõ ý đồ của tiểu tử này: Dùng tiễn đâm lỏng xương xung quanh Lạc Nhật, rồi lấy tiễn sẽ dễ hơn nhiều.

Ô Thiết Tiễn như ta dự liệu đụng phải xương ngực Kim Ô vị trí phía trên thần tiễn, sau đó chúng ta liền thấy nó bắt đầu hòa tan từng chút thành nước thép từ mũi tiễn, sau cùng "coong" một tiếng rớt trên mặt đất, chỉ còn lại có nửa đoạn sau, còn bị thiêu đến đỏ bừng.

Ta ngây ngốc há miệng, thế này thật đúng là, quá cường hãn a. Sắc mặt Chi Ảnh xám trắng, mạnh bắn ra một nhánh lại một nhánh Ô Thiết Tiễn, đều không ngoại lệ tất cả đều bị tan hết. Ta lắc đầu, người này cũng là chó cùng rứt giậu. Lấy ra Thanh Lê Nhã Vận, ta chuẩn bị giúp tiểu hài nhi Chi Ảnh đáng thương kia. Chọn nửa ngày trong túi tiễn, sau cùng rút ra ba nhánh tiễn dài lam u u. Đây chính là ma pháp tiễn cao cấp xuất phẩm tinh linh chính tông ta vượt bao trùng dương mang về, trước mắt còn thuộc về vật phẩm tiêu hao xa xỉ dùng một nhánh ít đi một nhánh. Nếu như lần này thực sự lấy được Lạc Nhật Tiễn, hừ hừ, Chi Ảnh, tiểu tử cậu sẽ thiếu rất nhiều ân tình đấy. Ngày sau tôi phải tận tình cho cậu trả!

165. Quyển 4 - Chương 94: Tiết 94

Editor: Toujifuu

Ba nhánh tiễn lộ ra hàn quang xếp thành hình tam giác, vẽ ra ba đạo đường vòng cung băng lam, đánh thẳng phiến xương ngực đỏ lửa kia.

"Đinh ——"

Ba nhánh tiễn đồng thời đâm lên, băng lam cùng đỏ lửa va chạm, phát sinh tiếng vỡ tan thanh thúy, bông tuyết màu lam tản lạc đầy đất. Chúng ta chỉ nghe thấy một thanh âm "Xèo" vang lên, dường như thanh âm bàn ủi nung đỏ rơi vào trong nước, sau đó chính là ba đạo khói trắng cuộn lên, trong nháy mắt bao lấy chỗ tương liên giữa Lạc Nhật Thần Tiễn cùng xương ngực Kim Ô. Ta đẩy dây cung trống không, hai đạo phong nhận bay ra xua tan sương mù, liền rõ ràng có thể thấy một khu vực nhỏ lấy ba cái lỗ nhỏ cực nông trên xương ngực làm trung tâm, bao gồm cả Lạc Nhật Tiễn kia bị kết lên một tầng sương hơi mỏng, vài vết nứt đan xen, lan tràn đến phụ cận thần tiễn.

Chi Ảnh mừng cực, mạnh kéo ra sau, thần tiễn phát sinh tiếng nhẹ vang "ken két", có dấu hiệu buông lỏng.

"Du Nhiên!"

Chi Ảnh kêu lên, ta lĩnh hội được ý tứ của hắn, lại là ba đạo hàn quang băng lam đâm đến vị trí đồng dạng. Theo va chạm, rạn nứt, lực lượng của cực hàn cùng nóng lửa va chạm bắn ra khiến Lạc Nhật Tiễn nghìn vạn năm bất động dưới sự lôi kéo lực mạnh của Chi Ảnh giãy thoát khỏi sự kiềm chế của Kim Ô, lấy lại được tự do. Quang mang vàng kim theo quán tính xẹt ra phía sau, "Coong" đụng lên trên vách, lại bắn ngược trở về rơi xuống bên chân Chi Ảnh, phát sinh tiếng vang thanh thúy nhảy vài cái trên mặt đất, bất động.

Ánh mắt chúng ta cứ theo đạo ánh kim đó qua lại, thời điểm thấy nó yên lặng nằm trên mặt đất, tất cả mọi người có chút kích động. Chi Ảnh ôm lấy nhánh bảo vật trong truyền thuyết so với tiễn bình thường dài hơn thô hơn kia, tay đều đang phát run.

"Chi Ảnh, thế nào, là Lạc Nhật Tiễn đúng không?"

Ta sốt ruột tiếp cận qua. Chi Ảnh ha ha cười ngu, ánh mắt căn bản luyến tiếc rời khỏi nhánh tiễn dài màu vàng kim trong tay, hoàn toàn không để ý tới chúng ta hỏi thăm. Ta bĩu môi. Có cần đến mức như vậy không, cái đó vẫn là ta giúp hắn gỡ xuống đó, đồ tới tay liền không để ý người.

"Chi Ảnh lão đại. Cậu chờ lát nữa rồi hẵng kích động có được không, nhanh nói thứ này tới cùng có phải Lạc Nhật Tiễn hay không? Không nên chúng ta phí sức cả buổi. Kết quả được cái gì đó không đáng tiền."

"A? Nga, ừ."

Ta trừng cái tên đã không còn biết nói tiếng người kia, bực mình một trận. Lão Đạo lật cái bạch nhãn mạnh lắc đầu, Tâm Khúc che miệng cười trộm. Hơn nửa ngày cái tên bị vui sướng xông mơ màng tư duy kia mới hồi phục lại tinh thần. Hắn ngẩng đầu cho chúng ta một nụ cười rực rỡ đến cực điểm, nói:

"Đây đích xác là Lạc Nhật Tiễn. Lần này cảm tạ mọi người. Mấy thứ khác nơi đây tôi đều không cần nữa, các cậu tùy ý đi."

Đó là khẳng định, tốt nhất đều bị cậu nhặt đi rồi a. Ta chua chát nghĩ, nhìn màu vàng kim trong tay hắn, thân tiễn rất thô, toàn thân là kim loại chế thành, thoạt nhìn rất có phân lượng. Thân tiễn cùng mũi tiễn hòa lẫn một thể, tạo hình hoa văn cùng ký hiệu thập phần tinh tế tỉ mỉ. Ta gần đây học được một số văn tự cổ đại trên điển tịch tu chân, tựa hồ ký hiệu bên trên kia cùng một nguồn gốc với ký hiệu trận pháp trong điển tịch. Mũi tiễn không lớn. Cũng không có lưỡi nhọn sắc bén trong tưởng tượng, hình như còn cùn hơn một chút so với tiễn bình thường.

"Du Nhiên, cậu cầm xem đi."

Chi Ảnh khoảng chừng thấy ánh mắt của ta đều sắp dính lên trên tiễn kia. Liền đem nó tới trước mặt ta. Ta cười tà nhìn hắn:

"Không sợ tôi lấy nó đi rồi thì không trả?"

Chi Ảnh cười:

"Cậu sẽ sao?"

Hừ, người này là đoan chắc thứ này không thích hợp ta ta sẽ không cần sao? Túm qua thân kim loại băng lãnh. Vào tay như là một khối hàn băng. Lúc này ta khẳng định nó không phải hoàng kim. Tất nhiên là tài liệu cực cao hơn chế thành, mới có thể bị Kim Ô nung sau trăm nghìn năm vẫn mát lạnh bức người như thế. Ta sờ sờ thân tiễn, mũi tiễn của nó. Lại mở ra gợi ý hệ thống, xem thuộc tính của nó. Hàng đầu tiên lọt vào trong tầm mắt làm ta giật cả mình:

Lạc Nhật Tiễn (tổn hại): năm đó Hậu Nghệ bắn mặt trời sử dụng, phối hợp cùng Xạ Nhật Cung có thể phát huy ra uy lực lớn nhất. Trạng thái bị hư hao, không thể khởi động, cần rót vào tinh hoa thiên địa thuộc tính tương hợp với nó mới có thể kích phát bộ phận uy lực này.

Thì ra là thế, khó trách Chi Ảnh hào phóng cho ta xem, bảo bối chúng ta làm cả nửa ngày phí bao sức lực lấy được chỉ có thể nhìn mà không thể dùng. Ha, tinh hoa thiên địa, nghe tên đã biết không phải là vật tầm thường a. Trong lòng ta hiện tại tuyệt không chua nữa, tràn ngập đồng tình mà đem nó trả lại cho Chi Ảnh. Bé con đáng thương, lại trúng chiêu của hệ thống đi? Cầm Lạc Nhật Tiễn lại không thể dùng, còn không sốt ruột chết cậu. Cậu chậm chậm đi tìm tinh hoa gì đó kia đi, có lẽ lúc này hệ thống đại thần còn không biết đã thiết lập bao nhiêu cạm bẫy cho cậu chờ kìa. ^^

Tâm lý cân đối, tự nhiên liền có tâm tình đi quan tâm vật khác. Ngẩng đầu nhìn, động tác của bốn tên kia thật là không chậm, lúc này đã lục soát xung quanh một vòng. Rất nhanh, mọi người liền ôm một đống đồ trở về. Yamaga đưa cho ta một cái Ngọc Đồng Giản, ta thăm dò bên trong, Vô Ảnh tiễn . Ha, kỹ năng công kích của người tu chân! Đây chẳng phải là thứ ta muốn tìm sao? Cảm kích mà nói lời cảm tạ với Yamaga, nam mặt băng lúc này đã làm một chuyện tốt rồi.

"Được rồi, ngoại trừ vật phẩm chuyên dụng của các chức nghiệp bản thân, thu hoạch của chúng ta chính là những thứ này. Mọi người đến phân một phần đi."

Mê Lộ ôm đến vài món vật phẩm bày trên mặt đất, lớn lớn nhỏ nhỏ, có chai có hộp. Chi Ảnh là không thể tham dự phân phối, còn lại năm người làm thành một vòng, Mê Lộ hỏi:

"Phân thế nào? Luân phiên chọn?"

Lão Đạo vội khó dằn nổi mà nói:

"Oẳn tù tì, người thắng khởi đầu, chuyển theo vòng tròn. Đều là quy củ cũ thông dụng quốc tế, không ai không biết chứ."

Yamaga tiên sinh "bạn bè quốc tế" duy nhất ở đây gật đầu, xem ra không ai phản đối. Một đám nắm tay vung xuống, mỹ nữ Tâm Khúc chiếm trước, nhanh tay lẹ mắt chộp lấy một viên bảo thạch. Lòng ta nghĩ, khẳng định là sớm đã coi trọng rồi, túm nhanh như vậy, cũng không biết là thứ tốt gì. Sau đó đến phiên Lão Đạo, Mê Lộ, Yamaga, ta do vị trí đứng không tốt, thành người sau cùng. Khi đến phiên ta, đồ trên mặt đất đã không còn nhiều. Nhìn trái nhìn phải nửa ngày, cầm lấy một cục hình cầu mềm tròn tròn trơn trơn.

"Nội đan yêu thú ngàn năm (Lôi)."

Nội đan này cho tới bây giờ còn chưa từng nghe nói đã có ai dùng qua, khoảng chừng cũng là người tu chân mới dùng được đi. Dù sao chưa thấy qua, nói không chừng về sau dùng đến, thu lại đi.

"Còn lại ba món, có ai cần không? Nếu như không ai cần chúng ta mang trở lại bán phân tiền cho mọi người."

Ba món đồ sau cùng đều không quá thích hợp chúng ta sử dụng, bán rồi phân chút tiền cũng tốt, ta gần đây thu nhập không quá nhiều a.

Nói tóm lại, hành trình tầm bảo lần này mọi người vẫn là rất thỏa mãn, mọi người đều có thu hoạch, Chi Ảnh lại càng lấy được bảo bối tốt không ngờ tới. Đáng tiếc hắn thật muốn dùng được thứ đó, sợ là còn phải mài một trận. Mà ta thì sao, không chỉ dọc theo đường đi lấy được một số món vụn vụn vặt vặt, còn lấy được một viên nội đan ngàn năm cùng một bộ sách kỹ năng công kích. Thứ trên ngàn năm ta tin tưởng khẳng định đều là không kém, mà bộ Vô Ảnh Tiễn kia lại càng khiến cho ta mừng rỡ. Thanh Minh Nguyên Lực của ta thông qua đánh giết mấy ngày nay tu luyện lại tăng tiến không ít, đang lo không có kỹ năng công kích tốt để phát huy tác dụng của nó, vừa vặn gặp được một bộ như thế, chỉ có thể nói ý trời, thực sự là quá cho ta mặt mũi.

Dọn dẹp một chút, đoàn người chúng ta mang theo nụ cười thỏa mãn, bước trên đường về.

166. Quyển 4 - Chương 95: Tiết 95

Editor: Toujifuu

Vọng Tiên Thành náo nhiệt hơn rất nhiều so với thời điểm chúng ta đi. Chỉ mấy ngày như thế, lại có không ít người chơi tiến vào hàng ngũ người tu chân, vãng lai trên đường không chỉ có NPC nữa, còn có rất nhiều người chơi thập thập thò thò hết nhìn đông tới nhìn tây. Ta buồn cười mà nhìn mấy tiểu tử ngốc lăng ngơ ngẩn đứng ở trên đường phố đầy mặt kinh thán, trong lòng không khỏi có cảm giác ưu việt thân là tiền bối.

Đoàn người chúng ta đi qua trên đường phố, rất nhanh liền nghe thấy tiếng nghị luận nho nhỏ bên cạnh:

"Xem, mấy người kia, là tới trước!"

"Nói thừa, cậu không nhận ra bọn họ? Chi Ảnh, thứ tám bảng Nhân. Lão Đạo, mười sáu bảng Nhân. Nữ nhạc sĩ kia thật xinh đẹp, không biết là Thiên Chi Âm hay là Tâm Khúc."

"Còn có một cung thủ, giáp xanh cung lam, là Du Nhiên!"

Thanh âm nhận ra ta là một thiếu niên. Ta nghiêng đầu nhìn lướt qua, cái đầu nho nhỏ, trông rất đáng yêu, mặc một bộ quần áo nịt, là một thích khách. Ta cười cười với nhóc ta, nhóc bé con cư nhiên đỏ mặt. Lão Đạo nhỏ giọng trêu ghẹo nói:

"Du Nhiên, fan của cậu không ít a."

"Lão Đạo danh tiếng của anh cũng rất vang a."

Lão Đạo cười hì hì, lại lập tức thanh thanh yết hầu ưỡn ngực ngẩng đầu, làm dáng cao nhân, ta thầm mắng một câu, thực sự là đỏm dáng.

Đào xong bảo tàng trở về thành, chúng ta cần tu sửa trang bị, cần bổ sung cấp dưỡng, cần chỉnh lý vòng tay, một đống lớn sự tình. Trong bao Mê Lộ chứa ba món đồ mọi người không cần, cũng còn phải chờ cùng đi treo bán đấu giá. Vì vậy tuy rằng đoàn người đều mệt đến gần chết, nhưng không thể không đem việc này làm trước. Chuyển qua một góc đường, mắt thấy phía trước chính là đường phố thương nghiệp của Vọng Tiên Thành, ta bỗng nhiên thấy một bóng lưng trông quen mắt.

"Vu Mạch!"

Kêu to một tiếng, ta chạy đuổi theo. Chi Ảnh ở phía sau hô ta:

"Du Nhiên, cậu không đi bán đấu giá sao?"

"Các cậu bán xong đem tiền cho tôi là được rồi. Đi nha!"

Ta vẫy vẫy tay, không quay đầu lại đuổi theo bóng lưng thanh nhã kia. Sau khi chạy qua nửa con đường phố. Rốt cục cũng bắt được người:

"Vu Mạch, chờ tôi một chút."

"Du Nhiên?"

Gương mặt tuấn tú quay đầu lại thấy ta rất là kinh ngạc, sau lại hơi cười lên:

"Đã lâu không gặp. Xem ra việc tu hành của cậu rất thuận lợi, thời gian ngắn trên người đã gắn bó linh khí. Quả nhiên là kỳ tài."

Xem xem, ta cái gì cũng chưa hề nói, người ta liếc mắt một cái đã nhìn ra tu vi của ta, công lực của Vu Mạch thâm hậu a, như vậy ta tìm đến hắn cũng sẽ không sai.

"Vu Mạch sư huynh. Tôi có vấn đề muốn thỉnh giáo."

"Ha ha, khó có được Du Nhiên sư đệ để mắt, Vu Mạch tự nhiên tri vô bất ngôn." (tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn: biết sẽ không không nói, nói sẽ không không hết)

Vu Mạch đáp ứng rất sảng khoái, sau đó liền không lời bất động cười nhìn ta. Ta lúc này mới nhớ tới nơi này là đường phố người đến người đi, tự nhiên không phải địa phương tốt đàm chuyện.

"Nếu như sư huynh không cảm thấy phiền phức, thì đến động phủ của tôi ngồi đi."

"Vinh hạnh tới."

Đi vào Lâm Thủy Cư… Hiện tại nên gọi Phong Minh Các, bên trong ánh xanh hiên ngang gió mát nhè nhẹ, khiến tâm tình người ta vô cùng sảng khoái. Vu Mạch đứng ở cửa viện ngẩng đầu quan vọng, bóng râm cành lá của cự mộc chiếu trên mặt hắn.

"Thực sự là một địa phương tốt. Du Nhiên động phủ này không giống bình thường nha. Có thần vật này tương trợ, linh khí tràn đầy sinh sôi không thôi, đã có thể coi là phúc địa. Sau ít hôm nữa linh mộc này lớn tới đại thành. Động phủ này của cậu sẽ làm vô số người hâm mộ không thôi. Ở đây tu hành, làm ít công to. Tôi đoán ít ngày nữa công lực cậu sẽ tiến nhanh."

"Sư huynh quá khen. Mời ngồi."

Ta mời hắn qua bên cạnh bàn đá dưới cự mộc. Dâng lên một chén nước trà xanh, nói:

"Ngày hôm nay mời sư huynh đến. Là mấy ngày hôm trước ngẫu nhiên được vài món đồ, tôi là người mới, cũng không rõ lắm tác dụng cụ thể của chúng nó, muốn xin sư huynh chỉ điểm một chút."

Ta lấy từng món từng món lấy được từ trong cấm chế ra bên ngoài, rất nhanh bày đầy một bàn. Vu Mạch nhìn qua từng món, đầu tiên là bất động thanh sắc, về sau liền ẩn mang kinh ngạc, khi thấy một tấm lụa xanh, một khối đá xám cùng một viên cầu mềm càng là "ôi" một tiếng nho nhỏ.

"Du Nhiên là đến di phủ của tiền bối tu chân nào đó sao? Cư nhiên có thể tìm được những bảo vật hi hữu này."

Cái này tính là bảo vật? Nói như vậy bên trong đó thật đúng là khắp nơi đều có bảo a.

"Còn xin sư huynh chỉ điểm."

Vu Mạch nhìn kỹ qua từng kiện, lập tức liền tỉ mỉ giải thích:

"Những cơ thú cậu mang về này đều là gân mạch của dị thú tu luyện đã lâu, có thể dùng để chế dây cung, dây cầm, cũng có thể chế thành chuôi kiếm, tương đối hiếm thấy chính là chúng nó có cái trải qua hỏa linh tẩm nhuộm, có cái được thủy linh tinh luyện, mạnh hơn một chút so với cơ của dị thú bình thường, xem như là trân phẩm hiếm thấy, bất quá so với ba kiện này thì hoàn toàn không thể so sánh bằng. Đoạn lụa xanh này là Thiên Tằm Vân Miên Tiêu, trời sinh có khả năng chống đỡ ngoại lực, không sợ nước lửa đao kiếm khó thương, cho dù là pháp bảo bình thường muốn cắt đứt nó cũng không dễ dàng, bởi vậy cực kỳ trân quý. Nghe nói giới tu chân thượng cổ có rất nhiều Vân Miên Tiêu, cơ hồ người người đều dùng nó để chế áo làm giáp, thịnh hành một thời. Đáng tiếc về sau thông đạo… Dù sao hiện tại thứ này đã phi thường hiếm thấy, đáng tiếc chỉ có một bức như thế, nếu có nhiều một chút, có thể mời cao thủ chế giáp trong Vọng Tiên Thành giúp cậu chế thành y giáp hợp thân, đều mạnh hơn rất nhiều so với giáp bào hiện tại. Bất quá có một khối như thế, cũng có thể làm bao tay đai lưng gì đó, nó có năng lực tụ hợp linh khí, sẽ có trợ giúp đối với tu hành của cậu."

Trong lòng ta vui đến nở hoa, nguyên lai màn sa tiện tay nhặt được cũng có tác dụng như vậy. Ai nói ta chỉ có một chút như thế? Trong bao còn có vài bức lớn như vậy nữa, không cần nói một kiện y phục, ta muốn làm một bộ từ đầu đến chân cũng không có vấn đề gì.

"Không biết trong Vọng Tiên Thành nơi nào có cao thủ chế giáp?"

Vu Mạch hồi tưởng một chút, nói:

"Tôi nhớ hẻm Tiểu Viên có một vị Hồng phu nhân rất có nghiên cứu đối với phương diện này, nếu như cậu muốn làm có thể đi tìm bà, Vân Miên Tiêu hiếm có như thế, bà chắc hẳn sẽ rất thích ý làm làm xem. Đương nhiên, thu phí của bà cũng tương đối cao, cậu phải có chuẩn bị."

"Vâng, đa tạ sư huynh chỉ điểm."

Tay Vu Mạch lưu lại một hồi trên lụa xanh, cầm lấy tảng đá xám bên cạnh.

"Thứ này đừng thấy nó không thu hút, tên tuổi của nó cũng không nhỏ, thứ này gọi là Tinh Tinh Thiết, là tài liệu luyện khí tốt. Thế nhưng nó cũng như Vân Miên Tiêu cũng là sự vật lưu hành khi thượng cổ, mấy trăm năm nay rất ít có người thấy qua. Một khối lớn này của cậu, nói thật thật đúng là dọa tôi nhảy dựng."

Vu Mạch như là nhớ tới chuyện thú vị nào đó, tự mình cười rộ lên, còn nói:

"Minh Viêm trưởng lão của Khí Các vẫn luôn muốn tìm Tinh Tinh Thiết, nếu như ông ấy biết chỗ cậu có, nhất định sẽ tìm tới cửa. Còn món này."

Hắn đem viên cầu nâng ở lòng bàn tay ước lượng ước lượng, tán thưởng:

"Thứ này so với hai kiện trước lại càng thêm trân quý hơn. Yêu thú tu hành thành công mới có thể ngưng kết nội đan, vốn đã không dễ dàng, viên trên ngàn năm này của cậu lại càng hiếm thấy. Bình thường cậu tốt nhất đừng cho người ta biết trong tay cậu có vật này, bằng không sợ là sẽ chọc đến một số phiền phức không tất yếu."

Vu Mạch hiếm thấy nghiêm túc sắc mặt, ta vội vàng gật đầu, nguyên lai thứ này thật là bảo bối.

"Vậy nội đan có tác dụng gì?"

"Tác dụng thì nhiều: luyện đan chế dược, cung cấp người đề cao linh lực, hoặc là khi có linh thú tiến cấp cũng sẽ dùng đến. Ngay cả người tu chân chúng ta kết đan, nếu có một viên nội đan như vậy, là có thể càng thêm nhẹ nhõm."

Ta nghe thấy mà hai mắt phát sáng, nguyên lai thực sự nhặt được bảo bối. Hơn nữa hắn nói dùng khi linh thú tiến cấp, chẳng lẽ là ý ta đoán kia sao? Ta kích động, Tiểu Hắc, nói không chừng nhóc có hi vọng rồi.

167. Quyển 4 - Chương 96: Tiết 96

Editor: Toujifuu

"Vu Mạch sư huynh, đa tạ sự chỉ điểm của anh."

Vu Mạch khoát khoát tay, cười nói:

"Du Nhiên sư đệ có thể có được những bảo vật này cũng là hữu duyên với chúng, những điều Vu Mạch nói kỳ thực đều là ghi chép trên điển tịch, tôi bất quá chỉ giúp cậu bớt được chút thời gian mà thôi, không cần để trong lòng. Thân phận Du Nhiên sư đệ đặc thù, lại được động tiên này, ngày sau tất có đại thành, Vu Mạch ngóng trông có một ngày có thể thấy sư đệ đại triển tài năng."

"Sư huynh nói đùa."

Được một NPC thổi phồng như thế, ta chung quy cảm thấy quái quái.

“Vu Mạch còn có việc khác, nếu Du Nhiên không có việc khác, tại hạ trước hết cáo từ.”

“A, đa tạ sư huynh, tôi đưa anh ra ngoài.”

Cung kính tiễn hắn tới cửa, vị này đắc tội không được, không chừng ngày sau ta còn có chỗ cầu đến hắn. Không đợi chúng ta nói hẹn gặp lại với nhau, một thân ảnh đột nhiên xuất hiện ở trong viện.

“Ma khí?”

Biểu tình Vu Mạch khẽ biến, nhìn chằm chằm bóng người kia. Ta xoay mặt nhìn theo, kinh hỉ một chút:

“Lăng Thiên!”

Hiển nhiên Lăng Thiên không nghĩ tới ta cũng có mặt, cười rộ lên:

“Tiểu Du.”

Không chút suy nghĩ đi tới ôm lấy ta:

“Cậu cũng ở nhà, thật tốt quá.”

“Lăng, Lăng Thiên, buông tôi ra. Có khách.”

Ta chỉ cảm thấy trên mặt hơi hơi nóng lên, cái tên này, cũng quá không biết nhìn trường hợp, nào có người ở trước mặt người khác động tay động chân, tuy rằng là một NPC, thế nhưng đó cũng là “người” biết động biết nói đó. Cái tên Lăng Thiên lúc này mới hậu tri hậu giác nga một tiếng, lại vẫn kéo tay ta, nghiêng thân qua đánh giá Vu Mạch. Vu Mạch ngược lại tính tình tốt, đối mặt đường nhìn lãnh đạm của một ma tộc cũng không chút động, vẫn mỉm cười nói:

“Cậu là bằng hữu của Du Nhiên sao? Tôi rất ít nhìn thấy ma tộc. Xem ra ma tộc trong truyền thuyết xác thực chú trọng tu luyện thân thể, lực lượng cơ thể của cậu đích xác mạnh hơn so với đại đa số người tu chân.”

Ta lúc này mới nhớ tới, hình như trong bối cảnh đặt ra của trò chơi. Ma tộc với nhân tộc, yêu tộc là đối lập nha, như vậy ta trắng trợn lui tới cùng một ma tộc như thế, mà ma tộc này còn cùng ta ở trong một nhà, có thể không tốt lắm hay không? Hình như Vu Mạch được xem như là nhân vật cao tầng của giới tu chân, hắn sẽ không xem ta như phản đồ mà định tội đấy chứ?

“Cái kia, Vu Mạch sư huynh, anh ta…”

“Du Nhiên không cần sốt ruột. Tôi tuyệt không có ý gì khác. Cậu ta tuy là ma tộc, thế nhưng chỉ cần không xuất thủ với con dân của nhân tộc chúng ta, tôi cũng không có ý muốn xuất thủ với cậu ta. Kỳ thực thượng thần sớm đã có ý chỉ, hiện trạng hòa bình của tam giới hiện tại có được không dễ, chúng ta đều không nguyện phát động tranh chấp. Vị ma huynh này là bạn bè của Du Nhiên, đương nhiên cũng sẽ không phá hư loại hòa bình này đúng không?”

Vu Mạch công tử tiên phong đạo cốt thanh nhã phi thường mang theo ý cười đầy mặt nhẹ nhàng mà đi, ta thở phào nhẹ nhõm. May mắn hắn không có nhìn thấy ma tộc thì liền trảm quyết, bằng không ta cùng Lăng Thiên cộng lại cũng sẽ không phải là đối thủ của hắn.

“Tiểu Du, hắn là ai? Sư huynh cậu?”

“Ừ. Anh ta là người mang tôi tiến vào giới tu chân. Tôi đoán rất có thể anh ta là cao tầng của giới tu chân, thực lực sâu không thể lường. Đúng rồi, anh thế nào đã trở về rồi?”

Lăng Thiên kéo tay ta đi đến một góc viện. Vừa đi vừa nói chuyện:

“Tôi nhớ rượu lần trước cậu ủ không phải đã được rồi sao, đặc biệt trở về lấy. Vừa vặn cậu cũng ở đây. Cậu chôn cậu tới đào tốt hơn.”

“Anh còn nhớ thực rõ a. Thế nào. Ma giới không có rượu ngon thức ăn ngon cho anh ăn? Còn phải trông ngóng chạy về.”

“Cũng không phải không có, bất quá tôi không có tâm tư đi tìm. Không phải luôn bận luyện công sao.”

Lăng Thiên vội vã nhổ lên cành cây cắm trên mặt đất làm dấu khẩn thiết nhìn ta. Ta buồn cười ngồi xổm xuống đào vò rượu phía dưới. Lăng Thiên đứng ở một bên tựa như giám sát, thập thập thò thò. Ta ba hai cái đã đào ra hai bình gốm lớn, dùng mấy kỹ năng đặc biệt của ủ rượu sư tiến hành một lần gia công sau cùng với rượu bên trong, mở ra nắp đậy, hương rượu nồng đậm nhẹ nhàng bay ra. Ngửi ngửi, cũng không tệ lắm, là tác phẩm ủ thành công tốt nhất từ trước đến nay của ta. Gợi ý hệ thống vang lên, ta mới phát hiện bởi vì rượu này ủ thành công, ta đề thăng thành ủ rượu sư cao cấp, đích thực là thu hoạch ngoài ý muốn.

"Cầm, đều là của anh."

Lăng Thiên vui rạo rực ôm vò rượu qua nếm một ngụm, dựng ngón tay cái với ta, lại cẩn cẩn dực dực chứa phần rượu vào hồ lô rượu.

"Gần đây anh ở Ma giới thế nào?"

Ta ngồi nhìn nam nhân cao lớn kia chuyên tâm rót rượu, phát hiện hình như anh ta đã nhiều thêm một loại khí chất so với trước đây, có chút khí phách lại có chút tà khí, cả người như một thanh đao nguy hiểm, sắc bén đến mức khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy sẽ bị đâm bị thương. Lăng Thiên ngắm ta một cái, tà tà cười:

"Thế nào, đã nhìn ra? Hiện tại thực lực tôi đã tiến rất lớn, Tiểu Du, ước hẹn một tháng đã qua được phân nửa, cậu cẩn thận đừng bại bởi tôi."

Hừ, cái tên tự đại này.

"Anh khẳng định như thế? Tôi cũng không nhàn rỗi đâu, đến lúc đó ai thua ai thắng còn chưa biết đâu."

"Vậy sao, vậy chúng ta thêm chút tiền đặt cược đi."

Lăng Thiên đổ xong rượu, tiện tay đặt vò rượu, mấy cái hồ lô được thu vào trong bao, xoay người ngồi xuống bên cạnh ta, thoáng đưa tay, khoác lên trên vai ta.

Ta liếc nghiêng anh ta một cái, cái tên thích giả cool lại da mặt dày kia cười ngu đầy mặt tiếp cận qua, ánh mắt sáng sáng, cũng không biết đang có chủ ý xấu xa gì.

"Anh muốn đánh cuộc gì?"

"Nếu như tôi thắng, thì cậu tới nhà tôi làm cơm cho tôi ăn. Nếu như cậu thắng, thì tôi đến nhà cậu mời cậu ăn cơm. Thế nào?"

Lật cái bạch nhãn, ta nói:

"Thế nào tôi cảm thấy vô luận là tôi thắng hay là anh thắng kết quả đều không khác biệt bao nhiêu?"

"Ha ha, ai nói không khác biệt bao nhiêu? Nếu là tôi thắng, cậu phải ngồi xe hai giờ đến nhà tôi, nếu như cậu thắng, thì không cần vất vả như vậy, đổi thành tôi lái xe đến nhà cậu. Phải lái hai giờ a, rất mệt đó."

Biết vất vả anh còn luôn muốn chạy qua bên này?

"Được, anh rửa sạch cái cổ chờ đi."

Ta nghĩ tới bộ Vô Ảnh Tiễn mới lấy được kia, lòng tin mười phần.

"Được rồi, tôi phải luyện công, anh cũng nhanh quay về ma giới đi, không nên đến lúc đó thua lại không phục."

Lăng Thiên ngẩng đầu, cười nói:

"Tôi mới sẽ không thua."

Đi tới cửa, anh ta bỗng nhiên quay đầu nói:

"Đúng rồi, lần trước tôi ở Ma giới thấy bà xã của Diệu Dương."

"Mộng Điệp? Nữ nhân đó đi ma giới làm gì."

"Không biết, cô ta ở cùng với mấy tên tôi không quen biết, tôi không nói chuyện với cô ta. Về sau tôi mới nghe nói về chuyện cô ta khi dễ Trân Châu. Sớm biết vậy, tôi đã giết cô ta một hồi cho cậu xả giận, dù sao Ma giới rất hỗn loạn, giết cũng là giết không." (Ở ma giới giết ng' ko bị rớt danh vọng bị tên đỏ chăng?)

"Không cần, tôi đã cho cô ta giáo huấn, có lẽ mấy ngày nay cô ta cũng chẳng lấy được chỗ tốt nào ở chỗ Diệu Dương. Loại nữ nhân đó, không cần để ý đến cô ta, không cần phải đi đấu mưu trí gì với cô ta. Chuyện của chúng ta còn có rất nhiều."

"Cũng đúng. Bất quá lần sau cô ta lại đến trêu chọc cậu, tôi sẽ không khách khí với cô ta. Đi đây."

Lăng Thiên chọn Hồi Thành Quyển, biến mất bóng dáng. Ta nghĩ nghĩ, vẫn rất nghi hoặc đối với chuyện Mộng Điệp chạy đến ma giới, Diệu Dương là yêu tộc, cô ta hẳn sẽ không phải đi chuyển ma tộc đấy chứ? Hoặc là đơn thuần muốn đi ma giới tham quan? Thôi đi, chuyện đó hình như không liên quan đến ta. Ta tự giễu cười cười, vứt nó ra sau đầu. Vô Ảnh Tiễn, ta tới đây!

168. Quyển 4 - Chương 97: Tiết 97

Editor: Toujifuu

Vô Ảnh Tiễn tuyệt không phải một loại kỹ năng công kích, nó là một loại năng lực phụ trợ có thể phụ gia trên kỹ năng khác. Tổng cộng có ba tầng, phân biệt là Luyện Khí Kỳ, Kết Đan Kỳ cùng Nguyên Anh Kỳ. Uy lực tiễn pháp ba tầng không thể so sánh chung với nhau được, mỗi khi thăng một cấp hiệu quả đều sẽ tăng gấp bội, đến sau cùng không chỉ có thể để cho nhánh tiễn được bắn ra vô ảnh vô hình, còn có thể làm được thuấn di, đó mới là 'ngoài thiên lý lấy thủ cấp người như lấy đồ trong túi' chân chính, lợi hại vô cùng.

Ta hiện tại chỉ có thể phát động Vô Ảnh Tiễn Luyện Khí Kỳ, nó có thể khiến nhánh tiễn ta bắn ra trở nên vô hình vô sắc, vô thanh vô tức, chính là lương khí giết người cướp của, PK ám toán ^^.

Hai tay nâng một nhánh Ô Thiết Tiễn, dưới ánh nhìn chòng chọc của ta, bắt đầu từ mũi tiễn chậm rãi nhạt dần cho đến khi biến mất không còn thấy, ngoại trừ xúc cảm lạnh lẽo truyền đến từ trong bàn tay, cũng chỉ có khi ánh mặt trời chiếu đến một góc độ nào đó mới có thể thấy một chút dao động như thủy ngân, để cho người ta cảm giác ra được chút manh mối. Vô ảnh, vô thanh, tiễn như vậy bắn ra, sợ chỉ có khi mũi tiễn vào thân thể mới phát hiện được. Thế nhưng ta vẫn không thỏa mãn. Đương nhiên, nếu như mỗi khi bắn ra một tiễn, đều phải tiêu tốn gần như nửa phút để chuẩn bị, cho dù ai cũng sẽ không thỏa mãn, phải biết rằng, cung tiễn thủ là chức nghiệp lấy linh mẫn mau lẹ trứ danh, cung tiễn thủ nửa phút mới bắn được một tiễn thì có thể nhìn được không? Lại nói, cho dù là phóng ám tiễn đánh lén, ta nghĩ cũng không có tên ngu ngốc nào sẽ bị sát khí khóa định nửa phút mà còn chưa phát giác.

Duy nhất khiến cho ta thấy may mắn chính là chút thiếu sót đó tuyệt không phải không thể thay đổi, mỗi khi ta sử dụng kỹ năng Vô Ảnh Tiễn một lần, độ thuần thục sẽ đề thăng 0. 1%, căn cứ giới thiệu trong Ngọc Đồng Giản, độ thuần thục càng cao đẳng cấp càng cao thì thời gian tốn hao khi sử dụng kỹ năng lại càng ngắn, cuối cùng tu tới đại thành sẽ có thể tùy tâm mà phát, tiễn xuất vô tung.

Mở ra bảng kỹ năng, ta nhìn thấy phía sau "Vô Ảnh Tiễn" là dải tiến độ màu xám thật dài, sáng lên thì chỉ có một chút nhỏ xíu tựa như tơ tóc. Cười khổ, thế này còn cần thời gian bao lâu mới có thể thăng được một cấp? Lại cần bao nhiêu cấp mới có thể được coi là đại thành chứ? Xem ra sau này trong một đoạn thời gian rất dài, ta đều sẽ phải bận bịu.

Quang ảnh trong tay dao động. Tiễn sắt biến mất hiện ra ở chỗ cũ, không có di động nửa phần. Ta thoáng động tâm niệm. Trước mắt xuất hiện dải trạng thái, quả nhiên linh khí đã không còn. Trong thân thể trống rỗng, vừa vặn tu luyện Thanh Minh Nguyên Lực . Như thế, ta bắt đầu lần thứ hai bế quan tu luyện. Linh khí đầy, thì luyện Vô Ảnh Tiễn. Linh khí hết, thì luyện Thanh Minh Nguyên Lực. Vòng đi vòng lại, không gián đoạn.

Cũng không biết ngồi bao lâu, trong căn phòng cây cự mộc này ta gần như không cảm thấy thời gian trôi qua, Vô Ảnh Tiễn của ta rốt cục cũng thăng một cấp, đạt được trạng thái cấp hai, thời gian chuẩn bị rút ngắn vô cùng, từ gần ba mươi giây nguyên bản, giảm còn hai mươi giây. Vẫn chưa thích hợp cho thực chiến. Nhưng ít ra vẫn để cho ta nhìn thấy hy vọng. Thanh Minh Nguyên Lực cũng có đề cao rõ ràng, tuy rằng nguyên lực không giống như kỹ năng có trị số rõ ràng có thể so sánh, thế nhưng sự biến hóa của tự thân vẫn khiến cho ta cảm thấy vui vẻ. Thân thể càng nhẹ. Gió thổi ở trên người, ta càng ngày càng có thể cảm giác được sự lưu động của chúng nó: từ đâu tới đâu đi nơi nào, lượn ở bên người ta mấy vòng. Lại có mấy luồng gió quấy rối ở xung quanh… Không phải dùng mắt thấy được. Nhưng ta có thể hiểu rõ được, đây là một loại cảm giác rất huyền bí. Ta đoán nếu như tiếp tục tu luyện, nói không chừng ngày nào đó bản thân sẽ thành gió.

Từ sau khi cảm thấy linh lực tăng nhiều, ta lấy ra viên nội đan ngàn năm kia, quyết định thử thêm một lần.

Từ lần trước khi Lăng Thiên cùng Vu Mạch đều đi hết, ta liền khẩn cấp lấy Tiểu Hắc ra đặt cùng chỗ với nội đan, nhưng một chút động tĩnh cũng không có. Về sau dưới sự nhắc nhở của Tiểu Bạch, ta mới nghĩ có lẽ Tiểu Hắc cần không phải là một viên cầu hoàn chỉnh như thế này, mà là thứ bên trong trái cầu. Phí sức nửa ngày, ta cuối cùng cũng coi như hiểu rõ, nguyên lai không phải thứ gì cũng có thể mở ra được nội đan này, nó cần dùng linh lực kích phát, dùng linh lực để luyện hóa. Lúc đó linh lực của ta chưa đủ, dùng tới hết thảy linh lực mà ngay cả da của nội đan cũng không tan mất được một tầng. Hiện tại linh lực ta rất có tiến bộ, tự nhiên sẽ nghĩ đến thử lại có thể đối phó được trái cầu nát trời đánh này hay không.

Nội đan xoay tròn ở trong lòng bàn tay ta, như là đang cười nhạo ta không có biện pháp với nó. Ta ức chế, hai tay áp chặt viên cầu này, linh lực từ hai tay tuôn vào trung gian. Nội đan lúc mới đầu vẫn như trước đây, linh lực hút thì hút, nửa điểm phản ứng cũng không có. Ta không tin tà, lại trút thêm linh lực vào. Ngay khi linh lực ta sắp thấy đáy, nội đan rốt cục có động tĩnh. Nội đan nguyên bản có chút màu tím nhạt bị một tầng khí xanh vây quanh, có thể thấy có thứ gì đó tựa như dịch thể lưu động ở bên trong. Ta nâng trái cầu không dám lộn xộn, có thể cảm giác được thứ trong tay thập phần không thành thật, một hồi gồ lên một chút nơi đây, một hồi phồng lên một cục nơi kia. Ta cẩn cẩn dực dực một bên duy trì trạng thái này, bên kia triệu ra thủy tinh cầu Tiểu Hắc ngủ say. Tiểu Hắc nho nhỏ cuộn tròn thân thể ngủ say, hồn nhiên không phát giác chủ nhân nhà nó vì nó mà đã sốt ruột thành dạng gì.

Ta đặt nội đan không ngừng lộn xộn kia với thủy tinh cầu lại cùng nhau, hắc, Tiểu Hắc có phản ứng! Thân mình nho nhỏ nhúc nhích một chút, ánh mắt còn chưa mở đã theo bản năng tìm kiếm về phương hướng nội đan. Móng vuốt nho nhỏ của vật nhỏ chống lên tường thủy tinh, thứ trong nội đan kia rốt cục tìm được nơi đi, "Vèo" một cái, trước khi ta còn chưa phản ứng lại đã tiến vào thủy tinh cầu. Thủy tinh cầu tinh thuần bởi vậy mà bị nhuộm lêm màu tím nhàn nhạt, bên trong tràn ngập sương mù, nhìn không rõ. Thỉnh thoảng có động tĩnh truyền đến, cũng chỉ chi chi cạc cạc không biết là cái gì. Thủy tinh cầu không tiếp tục bị ta khống chế nữa, tự mình xoay tròn trên mặt đất trước mặt ta, tới tới lui lui không được an ổn. Tiểu Bạch lủi lên đầu vai ta, Tiểu Bích bay lên đỉnh đầu ta, chúng ta ba đôi sáu con mắt chớp cũng không chớp nhìn chằm chằm trái cầu nhỏ kia, quá trình tiến cấp cuối cùng của linh thú, kỳ cảnh khó gặp cỡ nào, không thận trọng tham quan học tập chẳng phải quá có lỗi với bản thân?

Tiểu Hắc thực sự cũng đủ biết giày vò, lần nhúc nhích này hao đủ nửa tiếng đồng hồ, mới dần dần bình ổn xuống. Thủy tinh cầu ở trước mắt chúng ta trướng lớn từng chút, phồng lên tựa như thổi khí cầu, chiếm mất nửa không gian của phòng cây. Khói tím chậm rãi loãng đi, thủy tinh cầu phập phồng tựa như hô hấp, một lần lại một lần, linh khí trong phòng cây đều tuôn về phía nó, ta cảm thấy hô hấp bị ngưng trệ trong nháy mắt, cảm giác áp bách cường liệt khiến người ta run sợ. Thủy tinh cầu cuối cùng vẫn hoàn thành nhiệm vụ của nó, hóa thành từng mảnh thủy tinh bay ra, tan rã trong không khí. Con cự thú từ bên trong đi ra cao bằng một người uy phong lẫm lẫm, da lông đen đến mức sáng bóng không gió tự động, dưới chân lơ lửng trên mặt đất, trên trán là một hoa văn tia chớp sáng màu tím bắt mắt.

"Tiểu Hắc?"

Ta nhẹ giọng kêu lên, cự thú quay đầu lại, ánh mắt ôn hòa nhìn ta, một luồng cảm tình không muốn xa rời đánh thẳng lòng ta, ta biết đó là tình cảm mà Tiểu Hắc trực tiếp truyền qua thông qua liên hệ tinh thần.

"Tiểu Hắc, chúc mừng nhóc tiến cấp thành công."

Ta sờ sờ đầu to của nó, Tiểu Hắc dùng cái đầu to xinh đẹp nhẹ nhàng ma sát bàn tay ta. Tiểu Bạch nhảy đến trước mặt Tiểu Hắc, chần chừ nhìn nó, uy thế của kẻ bề trên tự nhiên toả ra trên người Tiểu Hắc khiến cho nó chùn bước, không dám tùy ý bò lên bò xuống trên người Tiểu Hắc giống như trước nữa. Tiểu Hắc gật đầu với nó, chúng nó như là đang giao lưu không tiếng động cái gì đó, Tiểu Bạch đột nhiên cao hứng lên, liên tục lộn ba vòng trên mặt đất, sau đó nhanh nhẹn túm da lông Tiểu Hắc bò lên, trực tiếp xoay người cưỡi trên lưng Tiểu Hắc.

"Tay chân nhóc thực nhanh a, anh còn chưa có cưỡi đây."

Ta cười mắng một câu, tên nhóc này càng ngày càng da dày.

"Hôm nay Tiểu Hắc trở về, anh cũng không bế quan, đi, chúng ta giết quái đi!"

Tiểu Bạch chi chi kêu lên hai tiếng vui mừng, tên nhóc hiếu động đã sớm không kiên nhẫn đến cực điểm đối với việc ta bế quan thời gian dài ở một chỗ không nói không động, nghe thấy có thể đi ra ngoài, tự nhiên rất cao hứng. Chúng ta một người ba thú cứ như vậy bước trên đường cáo biệt thổ địa Vọng Tiên Thành mấy ngày.

169. Quyển 4 - Chương 98: Tiết 98

Editor: Toujifuu

Tựa hồ số lượng người chơi trên đường Vọng Tiên Thành đã gần bằng số lượng NPC. Ta cưỡi Tiểu Hắc xuyên qua dòng người rộn ràng nhốn nháo, dự cảm được cách ngày tòa thành thị này bùng nổ nhân khẩu đã không còn xa. Có lẽ, đã đến thời điểm tìm nơi chơi mới. Chờ qua tháng này, liền hẹn Lăng Thiên đi ra ngoài một chút đi, nghe nói trong trò chơi lần lượt có địa đồ mới mở ra, ở khu vực ven đại lục với nơi giao nhau của các giới, khu sương mù dày đặc không cách nào tiến vào trước đây hiện tại đều là địa phương tốt tràn ngập nguy cơ cùng sức sống, đi mạo hiểm cũng không tồi. Lại kêu thêm mấy tên tiểu tử Sâm, hoặc là chỉ hai người chúng ta… Vẫn là hai người tốt hơn, tổ hợp ma tộc với người tu chân, nghĩ thôi cũng khiến người ta hưng phấn.

Ta cong cong khóe miệng, tâm tình càng lúc càng tốt. Tiểu Hắc ở thời điểm chủ nhân như ta đi vào cõi thần tiên đã đi bộ đầy đường phố, cư nhiên mang ta đi tới khu thương nghiệp. Người ra vào trong tiệm phụ trợ rất nhiều, còn có lác đác người chơi bày hàng, làm người chơi thương nhân sớm nhất ở giới tu chân. Ta tiếp cận qua nhìn, thượng vàng hạ cám rất nhiều, có rất nhiều thứ ta đều chưa từng thấy qua. Mồ hôi, thiệt ta còn được xưng là "tiên quân" đến sớm, kết quả ngoại trừ bế quan thì là tầm bảo, thực không hảo hảo đi dạo xung quanh, đến bây giờ ngay cả phụ cận có khu quái nào, BOSS nào, điểm nhiệm vụ nào cũng không biết. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, những người chơi đó đều không cần tu luyện linh lực sao? Bọn họ làm sao lại có nhiều thời gian như vậy chứ? Thực sự là chuyện kỳ quái.

Ánh mắt lưu luyến trên mấy quầy hàng, hai viên cầu nhỏ hấp dẫn lực chú ý của ta.

"Nội đan?"

Đưa tay xoa bóp, mềm, ngoại trừ kích thước nhỏ hơn rất nhiều màu sắc cũng bất đồng, thì bất kể hình dạng, sáng bóng đều không khác biệt nhiều so với viên nội đan ngàn năm Tiểu Hắc hấp thu. Chủ tiệm là một thích khách cao gầy, thấy ta có chút hứng thú thì nhiệt tình đến gần giới thiệu nói:

"Vị bằng hữu này thật có nhãn lực, hai viên nội đan này là mặt hàng tốt, tôi bày hàng nơi đây là độc nhất."

"Vậy sao, bao nhiêu năm?"

"Nga. Vừa nghe đã biết bằng hữu cậu là người trong nghề."

Thích khách cười thập phần có hình tượng gian thương, xoa xoa tay càng nhiệt tình hơn:

"Viên này thuộc tính Thủy ba trăm năm, viên này thuộc tính Thổ hai trăm năm. Cậu biết đấy. Hiện tại nội đan trên thị trường vốn không nhiều, cơ bản đều là trình độ một trăm năm. Hai trăm năm đều không dễ tìm, viên ba trăm năm này của tôi thì càng hiếm thấy, huống hồ còn là thuộc tính Thủy, kiêm dung tính cường a, dùng để hợp với dược gì cũng không có vấn đề."

"Cậu sao biết tôi là lấy để hợp dược?"

Ta tựa tiếu phi tiếu trả lời một câu. Thích khách sửng sốt,

"Không hợp dược thì thứ này còn có thể làm gì? Nga, ha, ha ha, thứ này cậu lấy không?"

Ta cười thầm, quả nhiên là gian thương, phản ứng rất nhanh a, thập phần thông hiểu tình người. Hóa ra bọn họ đều không biết tác dụng khác của nội đan, không biết là không nghĩ tới phải tìm người hỏi một chút. Hay là không giống như ta có giao tình tốt với NPC nên hỏi không ra được. Mặc kệ nói như thế nào, có thể xác định tin tức trong tay ta là thứ đáng giá, xem có thể đổi lấy được thứ gì.

"Đồ tôi không lấy. Bất quá tôi muốn hỏi một chút thứ này cậu đánh ra được ở nơi nào."

Ta cười nhìn gian thương, vẻ mặt cậu biết tôi biết. Gian thương do dự một chút. Nhãn châu chuyển hai vòng. Cắn răng nhỏ giọng nói:

"Cậu không gạt tôi?"

"Ha, cậu sẽ không không nhận ra tôi đấy chứ? Tôi nghĩ tôi còn không đến mức phá hủy tên tuổi của mình."

Gian thương hạ quyết tâm. Gật đầu:

"Cậu là Du Nhiên a, tôi đương nhiên nhận ra. Được rồi, tôi có thể nói cho cậu, nhưng cậu không thể nói với người khác nữa, ít nhất trong vòng một tháng không thể nói."

"Không thành vấn đề."

Gian thương áp sát bên tai ta nhỏ giọng nói vài câu, ta bên nghe bên gật đầu, hóa ra là như vậy. Nói như vậy mấy thứ này cũng không phải khó lấy được, chẳng qua do số lượng thưa thớt lại rất tốn thời gian nên có vẻ trân quý mà thôi.

"Tôi biết chính là những chuyện này. Của cậu đâu?"

Ta cười,

"Tôi sẽ không quỵt nợ."

Nói xong, cũng áp qua lỗ tai, nói một lần tác dụng về nội đan mà Vu Mạch nói cho ta biết. Gian thương nghe thấy mà hai mắt phát sáng, đặc biệt là câu "Khi người tu chân kết đan có thể dùng" sau cùng càng khiến cho hắn hưng phấn khó diễn tả.

"Chính là những điều này, chúng ta coi như thanh toán xong, tôi đi."

Ta cảm thấy mỹ mãn đứng lên, một chuyến này coi như thu hoạch không tồi, đã biết nguồn gốc của nội đan, về sau ta có thể tự mình đi đánh. Hết cách, Tiểu Bạch với Tiểu Bích ngày sau tiến cấp khẳng định cũng cần thứ này, làm chủ nhân của chúng nó, ta đương nhiên phải sớm chuẩn bị cho chúng nó. Thế nhưng sợ là nội đan ngàn năm không dễ tìm a, không phải nói trên ba trăm năm đều rất ít sao? Chỉ hy vọng vận khí của ta có thể tốt hơn một chút.

Cưỡi Tiểu Hắc chậm rì rì đi tới, ta nhớ cái địa phương kêu "hẻm Tiểu Viên" kia, phỏng đoán hẳn là ở vùng này. Đang tìm, bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm ngả ngớn:

"Hey, tọa kỵ thực tuấn."

Bốn người chơi ba nam một nữ tựa nghiêng ở trên tường phía trước ta, ánh mắt thẳng ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm Tiểu Hắc. Ta đương nhiên biết phong thái thần tuấn của Tiểu Hắc nhà ta, bất quá để người ta dùng khẩu khí tùy tiện như vậy nói ra chung quy cảm thấy trong lòng khó chịu. Ta hừ lạnh một tiếng, nghĩ hiếm thấy hôm nay tâm tình tốt như vậy, không dự định phản ứng mấy nhân sĩ nhàm chán đó, tự mình đi về phía trước.

"Này, nói ngươi đó, cái con đen kia ngươi bắt ở nơi nào? Nói cho bọn đây, chúng ta cũng đi bắt một con."

Ta lãnh đạm quét nhìn bọn chúng một cái, mới phát hiện nói chuyện chính là một tiểu tử kiếm sĩ đầu màu vàng kim. Đông đại lục khi sáng tạo nhân vật có thể điều chỉnh màu tóc cùng màu da, vì vậy trong trò chơi tóc rất nhiều người đều không phải là đen tinh khiết, giống tóc ta, chính là xanh rêu gần với màu đen, Lăng Thiên lại là màu đỏ sẫm rất đậm. Bất quá do thói quen cùng thẩm mỹ quan của người phương đông, màu tóc đại đa số người chơi đều là hệ màu sẫm, tóc vàng khoa trương như tiểu tử này rất hiếm thấy.

"Nói chuyện a, này, ngu rồi?"

Cười lạnh, tiểu tử này cho rằng bản thân là ai? Không lễ độ như thế cũng muốn người khác phản ứng hắn?

Ta thu hồi ánh mắt thúc Tiểu Hắc tiếp tục đi tới, chợt nghe tiếng xé gió vang bên cạnh. Bóng trắng chợt lóe mà qua, là Tiểu Bạch sau khi nhảy lên tiếp lấy ám khí bay tới rồi một lần nữa trở xuống trên lưng Tiểu Hắc. Ta vươn tay phải, Tiểu Bạch bỏ vật kia vào lòng bàn tay ta, là một hòn đá nhỏ.

"Hắc, còn có một con, đây là sủng vật của ngươi sao? Thân thủ thật nhanh."

Tiểu tử kiếm sĩ nói to, ba đồng bạn của hắn hình như cũng chú ý tới Tiểu Bạch, đều nhìn qua. Ta nhếch nhếch mi, thả thứ tay trái đang nắm hờ tới tay phải, thuận thế vung lên, chợt nghe một thanh âm "đinh" vang lên, trên tường bên cạnh mặt tiểu tử kiếm sĩ đột nhiên xuất hiện một nhánh tên dài màu đen. Đó chính là Ô Thiết Tiễn ban nãy ta vẫn luôn nắm trong tay, dùng kỹ năng Vô Ảnh Tiễn bảo trì trạng thái ẩn tàng, sau khi bị ta tiện tay quăng đóng vào tường mới hiện ra. Bởi vì tiểu tử kia vứt tới không phải là ám khí mang tính sát thương, vì vậy ta cũng không có sử dụng trường cung, chỉ là cho một cảnh cáo. Bốn tên nhóc tỳ không biết trời cao đất rộng kinh hách nhảy dựng, trong mắt bọn chúng nhánh tiễn này tựa như trống rỗng xuất hiện ở nơi đó, quỷ dị đến mức khiến cho tâm bọn chúng sinh cảnh giác. Tiểu Hắc tiếp tục đi về phía trước, không dừng lại cước bộ. Ta giương giọng nói:

"Tôi không biết mấy cô cậu là ai, bất quá nơi đây là Vọng Tiên Thành, có thể đến được nơi đây đều không phải là nhân vật bình thường, vì vậy xin khuyên mấy cô cậu vẫn nên thận trọng từ lời nói đến việc làm thì tốt hơn."

Bốn người trầm mặc nhìn ta đi qua, tiểu tử kiếm sĩ ở phía sau kêu to:

"Này, ngươi là ai?"

Ta không trả lời hắn, ta còn không tự đại đến mức muốn cho người của toàn trò chơi đều biết ta. Quan trọng nhất là, ta thấy được một tấm bài viết "Hẻm Tiểu Viên", mục tiêu của ta ở ngay phía trước, vì quần áo mới, ta mới không thèm đếm xỉa tới người khác.

170. Quyển 4 - Chương 99: Tiết 99

Editor: Toujifuu

Hẻm Tiểu Viên ngay bên cạnh đường phố thương nghiệp, quẹo cái là đến. So sánh với người đến người đi náo nhiệt trên đường phố, bề ngoài hẻm nhỏ này u tĩnh, dường như sau một ngã rẽ đã tới một thế giới khác.

Người trong ngõ nhỏ rất ít, thỉnh thoảng có một người đi ngang qua cũng lặng yên không một tiếng động. Tiểu Hắc thả chậm lại cước bộ, nó vốn là bốn chân không chạm đất, lần này lại càng như u linh "bay" tới.

Đi vài bước, lỗ tai Tiểu Bạch khẽ động, nhảy lên đầu vai ta, nằm úp sấp nhìn chăm chú phía sau ta. Ta cười cười, vươn ngón tay sờ sờ đầu nó, tỏ ý nó không nên lộ ra. Dù sao ở địa phương này mấy tên tiểu tử thối thí tràn đầy lòng hiếu kỳ kia cũng không bày ra được trò gì, không để ý tới là được rồi. Hiện tại ta chính là "danh nhân" đấy, không thể chấp nhặt với bọn chúng. ^^ (Kỳ thực chủ yếu là ta lười, đoán chắc những tên đó không làm được chuyện gì, nên cũng không muốn phiền phức.)

Đi một hồi trong hẻm nhỏ đá xanh vắng vẻ, loại cảnh sắc phong tình Giang Nam này đặt ở Vọng Tiên Thành cũng được người ta sửa sang ra vài phần sắc thái "tiên" phong, tu trúc nhã cúc điểm xuyến ở những nơi lơ đãng, phong vị đặc sắc. Đại môn của tiệm phụ trợ chế áo Hồng thị mở ở giữa hai bụi lục trúc xanh tươi, cửa gỗ mộc mạc nửa điểm cũng không chói mắt, gần như hòa hợp một thể với tường đá xám xanh xung quanh, nếu không phải Tiểu Bạch mắt sắc, ta thực sẽ bỏ qua.

Cửa gỗ không có mở rộng đón khách giống như trên đường phố bên ngoài, mà là nửa khép, ngoại trừ trên cửa treo tấm biển viết tên tiệm, không có một chút bộ dáng của tiệm phụ trợ. Ta từ trên người Tiểu Hắc xuống, bước lên hai bước bậc thang, đưa tay đẩy nhẹ, cửa chầm chậm mở ra. Trong cửa là một tiểu viện, được chỉnh lý rất thanh u sạch sẽ, đi tiếp qua là một hàng phòng xá gạch xanh, yên tĩnh không có tiếng người.

"Có người ở đây không?"

Ta giương giọng hỏi một câu, không ai trả lời, ta liền tự mình đi vào. Đứng ở trong tiểu viện nhìn quanh bốn phía, một góc sân viện có dựng một cái giá. Bên trên phơi vài tấm vải hoa trang nhã, một góc khác còn có vài cái chảo nhuộm lớn. Không có thấy thành phẩm, chắc hẳn cũng không ai sẽ tùy ý phơi đồ đã làm xong ở bên ngoài. Trong phòng có tiếng bước chân nhẹ nhàng. Một đường vang tới cửa. Ta quay đầu lại, một thiếu nữ thân hình tinh tế từ bên trong đi ra. Mặt mày thanh tú, chưa nói trước cười. Cô hơi hơi cúi mình với ta, nói:

"Đại nương mời khách nhân vào."

Ta theo cô đi vào trong, sau đó mới biết được hàng phòng xá kia chỉ là phần trước, phía sau còn có một viện khác. Thiếu nữ kia vừa đi vừa nhẹ giọng nói:

"Khách nhân thực sự là vận khí tốt. Đại nương rất ít mời người vào nội viện."

"Vậy sao? Vậy thực sự là vinh hạnh."

Ta cúi đầu cười cười, cùng cô đi tới một gian nhã thính.

Vào cửa liền thấy một vị mỹ phụ trung niên ngồi ở bên bàn tròn đang soi ánh sáng nghiệm tra xem xét một khối vải sa trong suốt mỏng như cánh ve, chất vải kia ở dưới ánh sáng chớp động ngân mang, hiển nhiên không phải vải vóc tầm thường. Thấy ta đến, mỹ phụ đứng lên mỉm cười với ta. Ta bước lên phía trước hai bước, hơi hơi khom lưng, nói:

"Bái kiến Hồng phu nhân."

"Cậu chính là Du Nhiên đúng không? Ta đã nghe Vu Mạch đề cập về cậu, nói là có được khối Vân Miên Tiêu, có thể sẽ tìm đến ta làm chút đồ. Ta đang chờ đây."

Nguyên lai là Vu Mạch đã sớm đến chào hỏi giúp ta, hắn thật đúng là có lòng. Ta vội vàng lấy ra Vân Miên Tiêu, Hồng phu nhân sau khi tiếp nhận lại đưa tay dẫn mời đến ghế tròn bên cạnh bà. Ta ngồi xuống bên cạnh bà. Hồng phu nhân thận trọng xem qua mảnh vải sa màu xanh kia, gật đầu nói:

"Không sai. Đích thật là Vân Miên Tiêu. Tuy rằng không phải thượng phẩm nhất. Thế nhưng hiện tại vật như vậy đã hiếm thấy, so với tài liệu bình thường vẫn tốt hơn rất nhiều. Cậu muốn làm cái gì?"

"Tôi muốn làm nguyên bộ y giáp."

"Một bộ?"

Hồng phu nhân cười lắc đầu:

"Chỉ chút này làm một kiện y phục đều còn miễn cưỡng. Một bộ là không được."

"Không chỉ nhiêu đó."

Ta lấy ra hết thảy Vân Miên Tiêu trong bao chất đống ở trên bàn. Mỗi một tấm sa mạn đó đều không nhỏ, hoàn toàn chất đống lại thành một đống rất lớn màu sắc rực rỡ. Hồng phu nhân kinh ngạc một chút, sờ sờ chúng, than thở:

"Cậu cư nhiên tìm được nhiều như vậy? Vân Miên Tiêu ở giới tu chân đã rất ít thấy, vận khí của cậu thực sự rất không tồi."

"Nhiêu đây đủ làm một bộ không?"

Ta chỉ quan tâm sáo trang của ta có thể thành hay không. Hồng phu nhân gật đầu:

"Đương nhiên đủ rồi, còn không cần dùng nhiều như vậy, có thể còn lại không ít."

"Vậy thì tốt. Như thế, phải phiền đến phu nhân rồi."

Hồng phu nhân phất phất tay, nhìn chặt ta:

"Ta ngược lại có thể giúp cậu làm, bất quá Vu Mạch không nói với cậu sao, thu phí của ta cũng không rẻ, cậu chuẩn bị trả cho ta phí thủ công thế nào đây?"

"Cái này…"

Ta vừa định hỏi bà cần bao nhiêu tiền, lại nghĩ tới giao dịch nơi đây không cần tiền, vậy làm sao bây giờ đây? Thứ vị phu nhân này cần sợ là không dễ tìm, hoặc là ta dùng thứ có sẵn để trả? Ta đảo qua đống sa trên bàn, nhớ tới lời ban nãy bà nói, thoáng nhanh trí:

"Không phải phu nhân đã nói Vân Miên Tiêu này hiện tại đã hiếm thấy sao, dù sao tôi làm một bộ y giáp cũng không cần dùng nhiều như vậy, còn lại thì đưa cho phu nhân trả nợ thế nào?"

"Ha ha, tên nhóc nhà cậu lại thực hào phóng, để cho ta muốn từ chối cũng ngượng ngùng. Được rồi, ta sẽ làm cho cậu một bộ. Ta cũng không để cậu chịu thiệt, làm y giáp còn phải dùng đến phụ liệu linh kiện khác, ta bao hết, hoàn toàn dùng thứ tốt nhất cho cậu, bảo đảm làm cho cậu một bộ sáo trang y giáp không thua Linh Khí, thế nào?"

"Đa tạ phu nhân."

Ta mừng húm, thế này sẽ bớt được cho ta bao nhiêu chuyện a.

"Vậy hiện tại chúng ta đến xem những thứ cậu mang đến có thể sử dụng được bao nhiêu."

Hồng phu nhân đếm đếm đống vải sa ta mang đến, trầm tư chốc lát nói:

"Cậu là một cung tiễn thủ, ta làm cho cậu áo, quần, đai lưng, bao tay, giày năm kiện một bộ sáo trang, lại thêm một dây cột tóc, tổng cộng sáu kiện. Hiện tại cậu có hai lựa chọn: làm một thân giáp toàn năng đủ hết ngũ hành, hay là một bộ giáp đơn nhất chuyên thuộc tính Phong? Nói rõ trước, thuộc tính của bộ giáp toàn thuộc tính tương đối bình quân, không có chỗ nổi bật đặc biệt, chỗ tốt là các hệ hỗ trợ lẫn nhau có thể che chở cho nhau, áp dụng cho phần lớn người. Mà thuộc tính đơn nhất thì chỉ cần cường hóa một phương diện đó, thuộc tính khác khó có chỗ phát huy. Chỗ tốt là có thể cường hóa rõ ràng một phương diện nào đó, khuyết điểm cũng đồng dạng rõ ràng, người nó có thể áp dụng rất ít, gần như chính là đặt làm theo thân, hơn nữa công năng sẽ tương đối đơn nhất. Cậu muốn loại nào?"

Ta sờ sờ đầu, hai loại nghe ra đều không tồi, ta đây dùng loại nào tốt hơn đây? Câu "đặt làm theo thân" sau cùng của Hồng phu nhân hấp dẫn sự chú ý của ta, hiếm thấy có được cơ hội này, để cho vị đại sư này đặt làm một bộ cho ta có gì không tốt, ta sẽ một lòng một dạ cường hóa thuộc tính Phong của ta, ở phương diện này đè qua mọi người, cũng mạnh hơn so với bình thường cái gì cũng không nổi bật.

"Tôi muốn làm một bộ thuộc tính Phong."

"Nghĩ xong rồi? Được rồi, Vân Miên Tiêu thuộc tính Phong cậu tìm về đích xác không ít, cũng đủ rồi. Ta thêm chút thuộc tính Thủy vào nữa cho cậu, gió theo nước, tôn nhau lên một chút."

Chuyên gia định đoạt, ta không có ý kiến. Chúng ta hẹn xong ba ngày sau ta tới lấy quần áo mới, lòng ta tràn đầy vui mừng đi ra từ tiệm phụ trợ. Tay nghề của chế giáp sư Vu Mạch đề cử, sẽ không kém. Tưởng tượng một chút bộ dáng quần áo mới, đặc biệt là do tài liệu mà ngay cả Vu Mạch cũng nói là cao cấp chế ra, tất nhiên sẽ là bộ cực phẩm. Ta cười chi chi, mắt đều sắp nheo lại.

171. Quyển 4 - Chương 100: Tiết 100

Editor: Toujifuu

Ra cửa, phát hiện mấy tên tiểu tử theo ta ban nãy còn nằm trong chỗ bóng râm xa xa. Bọn chúng ngược lại thực có kiên trì, chỉ không biết theo ta như thế có ý gì. Hiện tại tâm tình ta tốt, không tính toán với bọn chúng, thầm nghĩ dưới lòng:

"Chờ lát nữa nếu như các cô cậu cũng có thể theo vào được địa phương tôi sắp đi, coi như bản lĩnh của mấy tiểu tử các cô cậu không tồi."

Cười thầm hai tiếng, ta nhàn nhã để cho Tiểu Hắc chở đi về phía trước không nhanh không chậm.

Tiểu Hắc cùng ta tâm ý tương thông, một ý nghĩ thoáng qua nó đã biết ta muốn đi đâu. Quen thuộc đi tới đại điện Thiên Đạo trung ương, Tiểu Hắc chui vào từ Thu Hoa Môn. Đây là lần thứ hai ta tới nơi này, không có trông thấy Du Phi trưởng lão, ở Tả Điện tiếp đãi người mới chính là một người tu chân trung niên ta không nhận ra. Trong điện náo nhiệt hơn rất nhiều so với lần trước ta đến, vài người chơi gần đây xông được ải thành công kích động đầy mặt chờ lĩnh bài thân phận. Ta vỗ vỗ Tiểu Hắc, nó mang theo ta vòng qua từ con đường nhỏ bên cạnh, thẳng đến chỗ Khí Các sau điện. Trên đường đi ngang qua Tàng Thư Lâu, ta ngừng một chút, nhớ tới tiểu lão đầu cổ quái tìm sách cho ta kia, quyết định chờ lát nữa đi xem lão, thuận tiện hỏi lại lão cần tới cùng là thứ gì, nhiệm vụ lão cho kia bây giờ còn treo ở trong bảng nhiệm vụ của ta, không có kích hoạt.

Khí Các cách Tàng Thư Lâu không xa, lần trước ta đến thì phát hiện. Chỉ là khi đó ta thân không xu dính túi lại vội trở về xây động phủ tu luyện linh khí, chưa kịp đi xem. Lần này đến gần, phát hiện nơi đây không hổ là địa phương chuyên đặt khí cụ bảo vật, lọt vào trong tầm mắt đều là ký hiệu pháp trận. Khí Các là một tòa kiến trúc dạng bảo tháp sáu góc cao bảy tầng, toàn thân tuyết trắng, cũng không biết là dùng thứ gì tạo thành, trên dưới không có một vết nối, dường như là do nguyên một khối tài liệu tạo hình mà thành. Bốn phía tháp cắm bảy thanh kiếm đá to lớn, bên trên khắc phù văn thập phần phức tạp, vòng ra một hình tròn hoàn mỹ ở quanh tháp. Có thế hộ vệ. Ta hoàn toàn có lý do tin tưởng nếu như Khí Các có gì nguy hiểm, mấy thanh cự kiếm này chắc chắn sẽ vùng lên đả thương người, hơn nữa uy lực cực đại.

Theo đường nhỏ đá phiến đi tới trước cửa chính Khí Các. Một tiểu thiếu niên ăn mặc kiểu đạo đồng ngăn cản ta:

"Này, Khí Các trọng địa. Muốn xông loạn. Ngươi muốn làm gì a?"

"Tôi muốn gặp Minh Viêm trưởng lão."

Thiếu niên liếc nghiêng nhìn ta một cái, hỏi:

"Ngươi có chuyện gì sao? Trưởng lão bề bộn nhiều việc, không phải chuyện trọng yếu không nên quấy rầy ông ấy."

"Tôi nghe nói trưởng lão đang tìm một vài thứ, chỗ tôi có lẽ có thứ ông ấy cảm thấy hứng thú, đặc biệt đến để cho trưởng lão xem xem."

"Vậy sao. Vật gì, để cho ta nhìn xem."

Thiếu niên đưa tay đòi, ta lắc đầu:

"Tôi chỉ có thể cho bản thân trưởng lão xem."

"Vật gì bảo bối như thế? Ta đều nói trưởng lão bề bộn nhiều việc, ngươi cho ta xem cũng như nhau."

"Tôi chỉ có thể cho bản thân trưởng lão xem."

Ta lại cường điệu một lần nữa, thiếu niên kia không tình nguyện đầy mặt, không kiên nhẫn oán giận:

"Được được được, ngươi chờ! Thực sự là không hiểu biết, có tài liệu hiếm quý gì ta chưa từng thấy qua, có cần phải khẩn trương như thế không."

Thiếu niên xoay người đi vào. Chỉ chốc lát sau lại đi ra.

"Này, vận khí tiểu tử ngươi thật không tồi, trưởng lão muốn gặp ngươi."

Ta cúi đầu cười. Biết ngay mà, thân phận đặc thù vẫn có chỗ tốt.

Thời điểm nhìn thấy Minh Viêm ta nghi hoặc. Một nam tử trung niên có thể xem như là thanh tú như vậy thực sự chính là chế khí sư trong truyền thuyết? Nhìn ông lộ ra bộ dáng không ăn khói lửa nhân gian. Làm sao giống người mỗi ngày giao tiếp cùng lửa cùng mồ hôi. (Tiểu Du Nhiên, người tu chân luyện khí không có quan hệ gì tới mồ hôi. -_-)

"Minh Viêm trưởng lão."

Ta gật đầu hành lễ. Minh Viêm đưa tay hư nâng đỡ lấy ta, dẫn ta đến bên cạnh ngồi xuống.

"Nghe nói cậu có tài liệu tốt hi hữu cho ta xem?"

"Đúng vậy, tiểu tử Du Nhiên, trong lúc vô ý có được một hòn đá màu xám không biết tên. Về sau nghe nói đó là Tinh Tinh Thiết ít có, có thể dùng để chế khí, liền mạo muội đến đây quấy rầy trưởng lão."

"Nga, không nại gì (không ngại gì). Du Nhiên chính là cậu a, được rồi, lấy đến ta xem xem đi."

Lời Minh Viêm nói có chút lộn xộn, may mà câu sau cùng ta nghe hiểu, vội vàng móc ra "Tinh Tinh Thiết" theo như lời của Vu Mạch.

Minh Viêm liếc mắt một cái thấy khối xám cũ kỹ kia liền cười, cầm qua lật qua lật lại nhìn kỹ, gật đầu nói:

"Đích thật là Tinh Tinh Thiết. Rất hiếm thấy, lại có một khối lớn như vậy."

Thiếu niên dẫn ta vào sáp qua, nhìn chăm chú nửa ngày đột nhiên nói:

"Sư phụ, đây là Tinh Tinh Thiết? Thế nhưng không phải Tinh Tinh Thiết rất cứng rắn sao? Con thấy hình như nó không phải rất cứng a."

Minh viêm nói:

"Tinh Tinh Thiết trước khi luyện chế chính là như thế này, chỉ có Tinh Tinh Thiết sau khi trải qua luyện chế cùng hỗn hợp với tài liệu khác mới có thể cứng rắn dị thường không gì không thể phá."

Ông quay đầu lại cười nói với ta:

"Du Nhiên tiểu hữu giá trị khối Tinh Tinh Thiết này xa xỉ, ta rất cần đến, không biết tiểu hữu có bằng lòng bỏ những thứ yêu thích hay không?"

Đương nhiên nguyện ý, ta chính vì vậy mới đến mà. ^^

"Trưởng lão khoái nhân khoái ngữ, tôi cũng không đi vòng vo, tôi vốn là muốn dùng nó để đổi chút đồ vật với trưởng lão."

"Tiểu hữu muốn đổi cái gì?"

Ánh mắt Minh Viêm sáng lên, ta không đáp hỏi lại:

"Trưởng lão cho rằng khối Tinh Tinh Thiết này có thể đổi được cái gì?"

Minh Viêm thoáng cái khó xử, ta ngầm sảng dưới đáy lòng. Nói giỡn, ta lại không biết thứ này cụ thể giá trị bao nhiêu, định giá thiếu ta không có lợi, định giá nhiều khẳng định ông ta cho rằng ta hét giá, vẫn nên để cho người hiểu rõ giá thị trường đến định giá mới tốt nhất. Hơn nữa trông Minh Viêm trưởng lão này cũng không phải người rất gian xảo, bằng không khẳng định ông ta sẽ không nói cho ta biết thứ này đáng giá, hơn nữa nói như thế nào ông ta cũng là "trưởng bối" của ta, cho dù là vì mặt mũi cũng sẽ không nên gài ta mới phải.

"Du Nhiên tiểu hữu, ta thực sự không biết cậu cần cái gì, nếu không như vậy đi, ta gần đây luyện một chút pháp bảo, ta dùng hai kiện để đổi khối Tinh Tinh Thiết này của cậu, thế nào?"

"Pháp bảo gì?"

Minh Viêm ngoắc nói:

"Đi theo ta."

Ông ta dẫn ta đi lên hai tầng cầu thang, đi tới một tiểu thính ở tầng thứ ba, bên trong bày vài mặt bàn dài, bên trên có từng cái lồng ánh sáng hình nửa cung tròn, rất giống trứng gà lột hết vỏ. Minh Viêm đứng ở cửa làm mấy cái thủ quyết (hãy tưởng tượng đến động tác tay của các ninja khi tạo nhẫn thuật trong Naruto =)))), lồng ánh sáng biến mất, nhất thời cả phòng rực rỡ, các loại quang hoa đều phát ra từ trên bàn, ngũ quang thập sắc náo nhiệt phi thường, mắt của ta nhìn đến hoa.

"Tiểu hữu có thể ở chỗ này chọn hai kiện pháp bảo."

Ta vừa nghe, lập tức liền hôn mê, mẹ ta ơi, thế này kêu ta chọn thế nào? Ta thấy kiện nào cũng đều là thứ tốt a!

Ta chuyển vòng tròn ở bên trong chọn đến chọn đi, sau cùng rốt cục gian nan lấy ra từ trong đó hai kiện ta cho rằng thích hợp nhất, lưu luyến không rời cáo biệt những bảo bối khiến cho ta trông mà thèm khát.

Hai kiện pháp bảo ta chọn sau cùng có một kiện là "pháp bảo phi hành" đã sớm tha thiết ước mơ.

Thuyền Phù Vân: Pháp bảo phi hành. Có thể chở một người, tốc độ cao nhất: 361.

Một câu nói giản đơn, ta nhìn không hiểu. Cái gì kêu "361"? Ta lại chưa từng thấy qua các loại phi kiếm khác để so sánh, thế này tới cùng tính là nhanh hay là chậm trong lòng ta cũng không biết chắc, chỉ biết ông ta nói tốt thì là được rồi. Một kiện khác là một pháp bảo phòng ngự, loại hình bị động hoàn toàn tự động kích phát, một khi gặp phải nguy hiểm, pháp bảo này sẽ tự động nhảy ra một vòng phòng ngự, bảo chứng sự an toàn của ta. Món đồ này rất không tồi, giống như là thêm cho người ta một mạng vậy, mang theo nó thì đánh lén ám sát của các thích khách sẽ không còn có đất dụng võ. Ha, về sau ta chính là khắc tinh thích khách tiêu chuẩn rồi. Ta ôm hai kiện pháp bảo được chọn ra, mặt mày rạng rỡ.

172. Quyển 4 - Chương 101: Tiết 101

Editor: Toujifuu

Hai kiện pháp bảo đều cần sau khi kết đan mới có thể dùng, lòng ta ngứa khó nhịn, so sánh với bất kỳ thời điểm nào đều bức thiết hy vọng có thể nhanh lên một chút đạt được Kết Đan Kỳ hơn.

Sau khi đầy trăm cấp dải kinh nghiệm của ta đã không nhúc nhích nữa, theo giải thích của nhà phát hành, sau khi trăm cấp người chơi sẽ phân chia cao thấp theo cảnh giới bất đồng, mà không theo so sánh giá trị kinh nghiệm nữa. Đã không có sự gợi ý của đẳng cấp kinh nghiệm, ai cũng không biết bản thân đã tới trình độ nào, lúc nào có thể lên tới cấp tiếp theo, giá trị thực lực của mọi người tiến thêm một bước mơ hồ hóa, hết thảy chỉ có thể dựa vào cảm giác. Bởi vậy, ta đến bây giờ cũng không biết bản thân cách kết đan còn bao xa, chỉ là trước mắt chưa hề nghe nói đã có ai kết đan, ngay cả Chi Ảnh xếp hạng thứ tám cũng không có động tĩnh, chắc là còn sớm.

Lưu luyến sờ sờ hai kiện bảo bối, ta thu hồi bọn chúng lại, quyết tâm gấp rút tu luyện, sớm ngày tiến vào Kết Đan Kỳ. Đến lúc đó, ta có thể ở không trung thông suốt không trở ngại, bên bay bên bắn tiễn tựa trời mưa, đó là phong thái biết bao! Ha ha ha! Ta nghĩ đến các loại cảnh tượng ngày sau, cười ra tiếng.

Người đi đường dọc theo đường đi về quăng cho ta mấy cái bạch nhãn, Tiểu Hắc dừng ở trước Tàng Thư Lâu. Ta đi vào, thấy lác đác vài người chơi đang chậm rãi chọn công pháp trên thang lầu hình xoắn. Như ta trước đây vậy, biểu tình bọn họ đại thể mờ mịt, có một số người thậm chí một bên chọn một bên chửi

bới hệ thống BT (biến thái). Ta vùi đầu nhếch khóe miệng, thấy vận xui mà bản thân đã trải qua có người khác cũng đụng phải, tâm tình liền sảng khoái tựa như mùa nóng ăn kem vậy. Các tiểu tử, trước đây tiền bối của các cậu ở nơi đây đã ăn bao nhiêu vị đắng, hiện tại các cậu cũng thử xem đi, ai cũng không cho trốn! Cưỡi Tiểu Hắc chạy vội một đường, trên đường dẫn tới một chuỗi kinh hô, ta không thèm quan tâm đến lý lẽ. Kỳ thực nếu không phải ta sợ quá kinh thế hãi tục, đã kêu Tiểu Hắc trực tiếp bay xuống. Tiểu Hắc ở trạng thái chung cực lợi dụng lực lượng lôi điện do nội đan mang đến trên người nó hấp thu thuộc tính Lôi là có thể bồng bềnh ở tầng trời thấp, trong khoảng thời gian ngắn cũng có thể phi hành. Chẳng qua người ở đây nhiều. Ta không muốn làm quá náo động, đành phải thành thành thật thật chạy xuống phía dưới từng vòng. Tiểu Hắc chạy nhanh chóng, nó ngược lại không cảm thấy thế nào. Chỉ khiến ta xoay chuyển đến mức choáng đầu hoa mắt.

"Tiểu, Tiểu Hắc, dừng một chút!"

Tiểu Hắc đúng lúc phanh lại. Ta tựa lên trên người nó thở hồng hộc hổn hển nửa ngày.

"Trời của ta a, ai xây cái vòng tròn này, không có đầu cùng a."

Tiểu Bạch nhún tới nhún lui ở trước mắt ta, kêu lên:

"Chủ nhân, anh nên rèn đúc nhiều."

Ta hừ hừ. Thật muốn túm cái con bọ chét trắng đó tới đánh một trận.

"Đi, xem xem phụ cận còn có người hay không, đặc biệt là phía dưới, không ai chúng ta liền bay xuống."

Tiểu Bạch nhắm mắt lại, một hồi mở ra, nói:

"Phía dưới không ai."

Rất tốt, ta vỗ vỗ Tiểu Hắc, Tiểu Hắc nhào ra phía ngoài, chúng ta nhảy ra ngoài cầu thang. Khi đang muốn hạ xuống phía dưới. Trên bốn cái chân của Tiểu Hắc rung động "Két két", vài luồng điện quang màu tím phát sáng, chúng ta vững vàng nổi trong không trung. Tiểu Hắc ngừng một chút. Chậm rãi hạ xuống phía dưới. Ta ngồi ở trên cái lưng rộng của nó, chỉ cảm thấy vừa bình vừa ổn. Tựa như ngồi thang máy ngắm cảnh. Phi thường thoải mái. Hạ xuống ước chừng một phút đồng hồ, Tiểu Hắc trở lại cầu thang xoay tròn trên vách. Bên cạnh chúng ta chính là lối vào thư phòng nhỏ trước đây lão đầu cổ quái mang ta tiến vào.

"Lão đầu, tôi tới rồi, lão có ở đây hay không?"

Ta nhẹ giọng kêu, tin tưởng lão nhân kia nhất định sẽ nghe thấy được.

"Lão đầu, lão đầu?"

Giá sách bên cạnh trượt ra không tiếng động, một người chui ra từ bên trong. Ta đối mặt với người đó, là một người chơi nữ, tóc dài đến đầu gối, váy dài bó eo màu xanh nhạt khiến cho cô thoạt nhìn tinh tế tựa như liễu. Đối phương như là bị ta đứng ở bên ngoài làm cho kinh hách nhảy dựng, nhẹ giọng kêu một chút, lăng lăng nhìn ta. Ta gật đầu với cô, chú ý tới luồng kim quang nho nhỏ phía sau cô.

"Lão đầu, tôi tới rồi."

Tiểu lão đầu lớn bằng bàn tay vẫn ngồi ở trên sách, bay tới bay lui. Lão bay ra từ phía sau "cành liễu nhỏ", rống lên hướng ta:

"Kêu cái gì kêu cái gì, cũng không phải ta nhìn không thấy. Đến thì đến đi, không thể yên lặng chút sao."

"Cành liễu nhỏ" phục hồi tinh thần lại, nhẹ gật đầu với ta, vội vội vàng vàng chạy đi. Ta nhìn cô biến mất ở trên cầu thang, nói:

"Đó lại là một người bị lão lừa đến tìm đồ? Là đạo sĩ đúng không, thuộc tính gì?"

Tiểu lão đầu nhếch nhếch miệng, bất mãn nói:

"Cái gì kêu lừa? Chúng ta là theo như nhu cầu ngươi tình ta nguyện. Dù là ngươi, ta cũng chưa từng lừa gạt có được không?"

"Phải phải phải, vì vậy hiện tại tôi tự nguyện quay về tìm lão a. Lão xem xem thực lực hiện tại của tôi, có thể lấy được thứ lão cần chưa?"

Tiểu lão đầu "Xì" một tiếng, nói:

"Ngươi nghĩ rằng thứ ta cần đó dễ lấy như vậy? Dễ lấy ta cũng sẽ không chờ tới bây giờ. Ngươi mới tu hành mấy ngày, đã muốn đạt được yêu cầu? Thôi đi, ta miễn phí xem xem giúp ngươi tu đến bước nào rồi. Hử?"

Tiểu lão đầu nhìn chằm chằm ta ngẩn ngơ, lại lượn vài vòng trên dưới trái phải, rung đùi đắc ý nói:

"Kỳ tài a, công phu mấy ngày đã để cho ngươi tu đến loại cảnh giới này, không tồi không tồi, lần này ta không nhìn lầm người. Tiểu tử, tiếp tục nỗ lực, ta xem trọng ngươi."

"Này, lão nói tôi chưa đủ thực lực, vậy thứ lão muốn sẽ không phải là cần sau khi kết đan mới có thể đi lấy được đấy chứ?"

"Hừ, kết đan tính là cái gì."

Tiểu lão đầu chả thèm đếm xỉa, nói:

"Nếu như kết đan đã có thể đi xông Động Long Tức, ta đây không bằng sớm tự mình động thủ. Đừng tưởng rằng ngươi sắp kết đan thì cảm thấy bản thân đã rất giỏi, còn rất sớm đó."

Trước mắt ta sáng ngời, ta sắp kết đan? Ha, thực sự là một tin tức tốt bất ngờ.

"Tôi lúc nào có thể kết đan a?"

Tiểu lão đầu nhún nhún vai:

"Lúc nào cũng có thể a, chỉ cần ngươi chuẩn bị xong hết đồ vật."

"Vật gì? Không phải công lực tới mức là có thể sao?"

"Công lực ngươi đã đủ rồi. Ai nói công lực tới mức là có thể kết đan? Vậy ngươi ở trong quá trình ngưng đan mười lần thì có chín lần thất bại."

"Chẳng lẽ còn cần thứ gì khác phụ trợ? Sẽ không phải là nội đan đấy chứ."

Ta nghĩ lại lời nói của Vu Mạch, tiểu lão đầu gật đầu:

"Đương nhiên cần nội đan, ngươi biết a."

"Tôi không phải quá rõ, lão ngài có thể nói cụ thể một chút không?"

"Hiện tại biết yêu cầu ta? Hừ, nghe cho rõ, ngưng đan là một quá trình rất khó, khó là khó ở chỗ không dễ dàng tụ hợp linh lực dạng dịch lại. Vì vậy nếu như trước khi ngưng đan ăn một viên nội đan vào, lấy nó làm hạch tâm để ngưng kết linh lực, sẽ dễ hơn rất nhiều. Đây là phương pháp mà các tiền bối tu chân đã tốn vô số thời gian mới thu được. Bất quá, nó cũng có chú ý, ngươi tu tập linh lực thuộc tính nào nhất định phải dùng nội đan cùng thuộc tính để làm dẫn. Hơn nữa nội đan đó càng nhỏ càng tốt, bởi vì sau khi ngươi ngưng tụ thành kim đan của bản thân, sẽ phải tiêu hóa hết nội đan đó, bằng không sẽ xảy ra vấn đề. Nếu như nội đan ngươi dùng quá lớn, linh khí nó bao hàm quá nhiều, đến lúc đó sẽ không dễ làm. Tỷ như ngươi ăn vào một nội đan ngàn năm, linh lực nó ngậm còn nhiều hơn so với chính ngươi, đến lúc đó hai đan chạm nhau, ngươi không chết cũng bị lột một tầng da. Vì vậy, tốt nhất là lấy nội đan nhỏ một hai trăm năm để dùng."

Ta bừng tỉnh đại ngộ, khó trách nội đan chúng ta đánh ra được đa phần đều là một, hai trăm năm, nguyên lai là cho chúng ta dùng để kết đan a! Hệ thống đều đã tính hết rồi, đáng tiếc chúng ta không ai biết điểm này, bằng không sợ là đã sớm có người kết đan thành công. Đây chính là một bí mật thiên đại, giá trị xa xỉ a! Trong nháy mắt ta nghĩ đến thương cơ trong đó, nhóm những đại bang chủ kia, hẳn là sẽ không keo kiệt tốn chút tiền để mua tin tức này. Sau đó ta lại thu vét một lượng lớn nội đan trước đó để bán, ha, vậy còn không kiếm được đủ sao. Trước mắt một mảnh kim quang.

"Này, này, tiểu tử, nghĩ đến nơi nào rồi?"

"A, không, không có việc gì, cảm tạ lão. Vậy tôi đi trước, chờ tôi đề cao thực lực rồi lại tới tìm lão."

Ta vội hừng hực muốn nhanh chóng đi thử thử lời tiểu lão đầu nói, nếu như ta kết đan thành công, vậy có một số lớn tiền để kiếm rồi. Đúng rồi, còn cần thu thập chút nội đan trước, đến lúc đó mới dễ nhân cơ hội kiếm lớn một món! ^^

"Ừ, đi đi đi đi. Đúng rồi, hiện tại ngươi đủ linh lực rồi, có muốn tu luyện một môn kỹ năng công kích hay không a? Chỗ ta có vài bản cũng không tệ lắm."

"Không cần, tôi đã học một loại, tạm thời không thể phân tâm."

Ta nhảy lên trên lưng Tiểu Hắc, xông lên trên, hiện tại thời gian chính là tiền tài, câu danh ngôn này nói quá đúng.

173. Quyển 4 - Chương 102: Tiết 102

Editor: Toujifuu

Mang tâm tình vô cùng kích động (^^), ta lao ra Tàng Thư Lâu, thẳng đến đường phố thương nghiệp. Trên đường gặp phải mấy tên nhóc theo dõi ta kia, tựa hồ bọn chúng muốn ngăn ta lại, ta thoáng thúc Tiểu Hắc trực tiếp né qua, lưu lại cho bọn chúng một bóng lưng.

Trên đường phố thương nghiệp náo nhiệt như trước, ta cố gắng đè xuống kích động trong lòng, tìm được quầy hàng mấy người chơi bày biện. Gian thương trao đổi tin tức với ta ban nãy sớm đã không còn ở đây, hiện tại bày hàng còn có sáu nhà, trên quầy hàng hai nhà trong đó có bày nội đan. Ta sau khi xem qua, phát hiện quả nhiên giống như lời gian thương, đều là nội đan một trăm năm. Thông qua một phen cò kè mặc cả với chủ quầy hàng, ta tiêu gần như hết thảy kim tệ trong tay, mua một viên thuộc tính Phong trong đó. Mà giá đó vẫn là do chủ quầy hàng kia nhận ra ta, không có quá tính toán, trên thực tế kim tệ trong tay ta tuyệt không có bao nhiêu, phần lớn đều được ta đổi thành tiền mặt chuyển đi làm sinh hoạt phí.

Nhìn nhìn viên nội đan trên quầy hàng còn lại, ta biết nếu như hiện tại mua nó, ngày sau nhất định sẽ tăng giá trị không ít, nhưng ta cũng không có biện pháp. Trong tiền trang của ta ngoại trừ một số tài liệu chế tạo trang bị với hai khối đá quái lạ không biết tên thì rỗng tuếch, hết thảy những thứ ta không dùng được đều đã bán đi đổi tiền rồi. Trong toàn bộ gia tài đáng giá nhất khoảng chừng chính là hai kiện pháp bảo mới đến tay trong bao ta, đó chính là bảo bối mà ngày sau ta phải dựa dẫm vào đó, đương nhiên không thể lấy để đổi đồ, vì vậy ta chỉ đành thở dài một tiếng với nội đan kia, nói hẹn gặp lại với nó.

Kế tiếp, ta mang hai kiện pháp bảo, một viên nội đan cất vào tiền trang, lại mang theo hết thảy ma pháp tiễn cùng một bao lớn Ô Thiết Tiễn, ta chạy ra ngoài thành. Mục tiêu —— Rừng cây quái thú tràn lan. Ta phải góp nhặt được một lượng lớn nội đan trong thời gian ngắn nhất, chúng nó đều là kim tệ ngày sau đó.

Cắm đầu vào trong rừng cây ta dùng sức mạnh vô cùng điên cuồng quét ngang quái trong rừng cây. Lợi tiễn dùng linh lực thúc đẩy có lực sát thương phi phàm, hơn nữa thường thường ta phóng ra một nhánh Vô Ảnh Tiễn, quái bị đánh lén đại thể ngay cả cái bóng của ta cũng không thấy được đã ngã gục không dậy nổi. Ở trong dạng giết quái nhiều lần này, độ thuần thục linh lực cùng Vô Ảnh Tiễn của ta đều có đề cao trên diện rộng. Mà mỗi khi ta thấy có quái vàng kim xuất hiện. Lại càng thêm kích động, bởi vì chính là chúng nó, trên người mang theo nội đan. Ai cũng nghĩ không ra. Quái vàng kim trong đàn quái ở nhân giới sẽ mang đến bảo vật khi tới Vọng Tiên Thành cũng vẫn mang theo bảo vật, đó chính là những nội đan đáng yêu kia. Mà nguyên nhân chính là vì chúng nó cũng thưa thớt như đồng loại ở nhân giới. Vì vậy nội đan cũng thành vật hi hữu. Ta không biết gian thương kia phát hiện được quy luật xuất hiện của những con quái vàng kim đó thế nào, dựa theo lời hắn ta đảo quanh giữa ba chỗ đất rừng bất đồng, rốt cuộc thực sự mỗi lần đều có thể đợi được một con quái vàng kim xuất hiện. Tuy rằng mỗi lần đều phải chờ thời gian không ngắn, bất quá có thể có thu hoạch đã là tốt nhất. Trong lúc đó đương nhiên cũng gặp một số người chơi khác, tổ đội vài lần. Ta đều đề xuất chỉ cần nội đan, từ bỏ vật phẩm khác. Những người chơi đó cũng không có quá mức lưu ý đối với nội đan, nhao nhao đáp ứng. Kết quả phát hiện tổ đội với người khác trái lại hiệu suất giảm xuống, ta gần như không có thu hoạch gì, đến khi bọn họ trở về thành nửa viên nội đan cũng đánh không

ra được không nói, linh lực của ta cũng không thấy tăng trưởng. Về sau ta không tổ đội nữa, kiên trì một mình giết quái. Cũng may trong rừng này thích một mình lang bạt cũng không ít, ta tuyệt không phải độc nhất.

Thuộc tính nội đan mà quái vàng kim sản sinh tuyệt không cố định, lần này là loại này, tiếp theo cùng một con quái sản xuất lại có thể là một loại khác. Ta dừng trong rừng này năm ngày, dùng hết nhánh ma pháp tiễn sau cùng, tổng cộng đánh được bảy viên nội đan. Trong đó có hai viên thuộc tính Hỏa, thuộc tính Mộc, Thủy, Kim, Lôi mỗi loại một viên. Còn có một viên cư nhiên là song thuộc tính Phong Hỏa. Cực kỳ hiếm thấy, ta tính toán sợ là viên này ngày sau sẽ đáng giá nhất.

Dùng hết tất cả ma pháp tiễn. Trong vòng tay ta vốn tràn đầy nhánh tiễn đổi thành rất nhiều tài liệu, trang bị cùng bảy viên nội đan bảo bối tròn trơn trơn. Cảm thấy mỹ mãn trở lại Vọng Tiên Thành, nên bán thì bán nên cất thì cất, thanh lý xong vòng tay ta lấy ra viên nội đan thuộc tính Phong mua được kia trở lại Phong Minh Các.

Nội đan trong tay phát sinh vầng sáng xanh mênh mông, một viên nho nhỏ xoay tròn trong lòng bàn tay ta. Ta ngồi xếp bằng trong phòng cây cự mộc, trầm tĩnh tâm tình cảm thụ linh lực gió vờn quanh xung quanh. Nhắm mắt lại, ta vận hành linh khí trong cơ thể, phát hiện đoàn khí xanh trước đây lưu chuyển ở trong thân thể trải qua rèn đúc lâu dài, toàn bộ đã biến thành một luồng dịch thể màu xanh, ở trong cơ thể ta đi về qua lại dựa theo đường đi sẵn có. Đó đại khái chính là linh lực trạng thái dịch theo như lời tiểu lão đầu, ngưng kết bọn nó lại, chính là kết đan.

Ta một hơi nuốt vào nội đan màu xanh lớn bằng đầu ngón út trong tay, viên cầu nhỏ phát sinh ánh sáng xanh rơi xuống bụng ta, dừng trên điểm nào đó. Đây là cái gọi là hạ đan điền? Ta cảm thấy mới lạ một trận. Linh lực gió vốn quy quy củ củ trong cơ thể ta khi nhìn thấy ánh sáng xanh đó thì kích động tựa như thiêu thân nhìn thấy lửa vậy, nhao nhao thoát ly quỹ tích vốn có bổ nhào qua, vây xung quanh nội đan kia. Một tầng lại một tầng linh lực hội tụ lại với nhau, chậm rãi bao lấy nội đan, hình thành một trái cầu lớn lấy nội đan kia làm trung tâm. Linh lực lưu động như mặt nước, đầu tiên là cực nhanh, sau đó dần dần chậm lại, trái cầu đó mỗi khi xoay một lần sẽ thu nhỏ lại một chút, đến sau cùng nó chuyển động càng ngày càng chậm, thể tích cũng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng ngưng kết thành một viên cầu mềm cực kỳ tương tự với nội đan, dùng tốc độ rất chậm chuyển động. Ta biết kim đan này xem như đã kết được hơn phân nửa, kế tiếp là phải luyện hóa nội đan bên trong.

Quá trình luyện hóa thuận lợi đến mức khiến cho ta không hề có cảm giác gì, toàn bộ quá trình tự nhiên thật giống như dùng ống hút hút đồ uống vậy, viên cầu linh lực của ta lớn hơn nhiều so với nội đan bên trong, rất nhanh đã hút ra được linh lực gió trong nội đan, hòa tan vào trong linh lực của bản thân ta. Tiếp sau đó, viên cầu linh lực ở trong quá trình xoay tròn bắt đầu điên cuồng hấp thu linh lực gió ở ngoại giới, ta có thể cảm thấy rõ ràng gió bốn phía thân thể bị mãnh lực thu vào trong cơ thể ta, thế cho nên chính ta cũng cảm thấy một trận hít thở không thông, dường như ngay cả không khí đều bị hút hết. Những linh khí đó sau khi vào cơ thể hoàn toàn chạy vào trong viên cầu linh lực, xoay một vòng lại hóa thành từng luồng dịch xanh tựa như tơ mảnh, lan tràn ra mỗi một ngõ ngách trong thân thể ta, cuối cùng hình thành một tấm lưới do dịch linh lực cấu thành, bao lấy toàn thân ta. Ta chỉ cảm thấy toàn bộ thân thể càng ngày càng linh hoạt kỳ ảo, càng ngày càng mềm mại, giữa một hô một hấp dường như hòa tan thành một thể với không khí xung quanh.

"Đinh —— Chúc mừng người chơi Du Nhiên kết đan thành công. Kim Đan sơ thành, tiên đạo trong mắt, nguyện người chơi Du Nhiên sớm ngày đăng vị tiên giới. Là người chơi đầu tiên kết đan thành công, ngài thu được phần thưởng: một cái vòng tay Lan Uẩn (trữ vật), một viên bảo thạch kỹ năng, một bộ trận đồ. Xin tiếp tục nỗ lực để tiếp tục khen thưởng."

Bên tai ta nghe thấy tiếng hệ thống gợi ý, dâng lên xung động cuồng tiếu. Kim Đan đại đạo a, pháp bảo của ta, kim tệ của ta! Ha ha ha ha!!

"Hệ thống thông cáo —— Người chơi Du Nhiên thông qua nỗ lực không ngừng, rốt cục kết thành Kim Đan, đặc biệt thông cáo, lấy làm cổ vũ."

"Hệ thống thông cáo —— Người chơi…"

Thông cáo toàn hệ thống ba lần, ta gần như có thể nghe thấy thanh âm người chơi trong trò chơi sôi trào.

Nhanh tay lẹ mắt đóng truyền âm, ta cũng không muốn bị những người đó quấy rầy. Về phần bán tin tức a, ha ha, chờ ta logout ăn một chút gì đó rồi mới nói đi.

Logout, tắm, mặc quần áo, mì thịt bò của ta a, ta tới rồi!

174. Quyển 4 - Chương 103: Tiết 103

Editor: Toujifuu

Cực kỳ sung sướng hưởng thụ một bữa mì thịt bò, mùi vị vẫn chính tông như vậy. Chép miệng về đến nhà, ta thuận tay mở ra trang chủ. Không ngoài dự liệu, trong diễn đàn đã sớm ầm ĩ gấp bội. Vô số bài trả lời được đẩy lên, xoay quanh không ngoài một vấn đề: Cái tên khốn nạn vận may đáng chết bị giết nghìn đao Du Nhiên kia đến tột cùng là kết đan thành công thế nào? Theo phía dưới là vô số phỏng đoán, cùng một chuỗi nước bọt thật dài hoặc biểu thị kích động hoặc biểu thị hâm mộ hoặc biểu thị sự sùng bái, toàn bộ diễn đàn hỗn loạn đến mức tựa như chợ rau vừa mới mở.

Ta mang tâm tình xem diễn xem bọn họ phát điên, trong lòng có chút ít đắc ý. Chuông điện thoại bên người đột nhiên vang lên, ta biết ngay có người ngồi không yên mà. Là Lăng Thiên hay là Diệu Dương?

"Hử."

"Tiểu Lam?"

… Tên khốn Lăng Thiên kia, làm gì rồi, động tác chậm như vậy.

"Thành chủ đại nhân, đã lâu không gặp."

"Ngày hôm nay Tiểu Lam kết đan thành công đúng không, chúc mừng cậu."

"Đa tạ."

"Ha, xem ra hôm nay tâm tình của Tiểu Lam rất tốt, không có gác điện thoại của tôi."

Ta lật cái bạch nhãn, anh biết tôi muốn gác điện thoại anh còn gọi tới? Muốn ăn quất a.

"Tôi chờ nói chuyện làm ăn với thành chủ đây."

"Tiểu Lam thực sự là hiểu rõ tôi. Tôi đây nói thẳng, cậu muốn thứ gì?"

"Tôi muốn mười vạn kim tệ, cộng thêm một viên nội đan trên tám trăm năm."

"Kim tệ không có vấn đề, thế nhưng nội đan…"

"Đông Long các anh nhà lớn nghiệp lớn, làm nhiều thêm mấy cái nhiệm vụ còn sợ không có sao? Tôi đã đi xem qua, trong Vọng Tiên Thành có nhiệm vụ thưởng cho nội đan, chẳng qua cần nhân thủ nhiều, tôi tự mình làm không được mà thôi. Lại nói, Đông Long các anh có bao nhiêu người chuyển tu chân. Tin tức này của tôi đối với các anh mà nói càng có giá trị hơn so với người khác, không phải sao?"

"Tiểu Lam cậu lợi hại, nói không lại cậu."

Diệu Dương như là cười khổ một chút. Nói:

"Được rồi, tôi đáp ứng. Kim tệ thì cậu lên mạng tôi sẽ kêu Ám Dạ chuyển cho cậu. Bất quá nội đan phải chờ một thời gian, tôi còn cần an bài bọn họ đi làm nhiệm vụ mới lấy được."

"Được. Tôi lấy được kim tệ sẽ nói tin tức cho Ám Dạ, các anh lấy được nội đan rồi thì hẵng đưa cho tôi. Tôi nghĩ Đông Long của cải lớn như vậy, cũng không đến mức gạt tôi."

"Tiểu Lam, đừng nói như vậy được không. Đông Long nói đến cùng, chẳng phải cũng là nhà của cậu? Đừng quên, trước đây cậu trả giá bao nhiêu tâm huyết vì nó, chúng tôi vẫn luôn xem cậu là người một nhà."

"Có quan hệ với Đông Long là Mạc Ly, mà không phải Du Nhiên tôi. Xin thành chủ đại nhân đừng quên."

Ta ngắt điện thoại, khẽ cười một tiếng. Người một nhà? Nếu thực coi tôi là người một nhà, khi đó anh sẽ không tính kế tôi như thế. Bức tôi đi chính là anh, bắt lấy tôi không buông cũng là anh, Diệu Dương a Diệu Dương. Anh đến tột cùng muốn làm gì, hoặc là nói, anh muốn lấy được thứ gì?

Ta trầm tư với điện thoại gần mười phút. Trong lúc đó không có tiếng chuông vang lên nữa. Lòng ta dần dần dâng lên một chút bất mãn, cái tên khốn đó. Cư nhiên một cuộc điện thoại cũng không có! Thở sâu. Thôi đi, không để ý tới anh ta nữa. Vào trò chơi đi, còn có rất nhiều chuyện chờ ta đi làm. Truyền âm đã đóng, sợ là có không ít người sốt ruột rồi.

Lần nữa đăng nhập trò chơi, ta vừa mở mắt liền thấy cái mặt bự bự của Lăng Thiên bày ngay trước mắt. Mắt đối mắt, mũi đối mũi, gần như dán với nhau.

"Anh làm gì?"

Ta kinh hách nhảy dựng, cái người này cư nhiên đã chạy trở về từ Ma giới, thiếu chút nữa liền… Ta đột nhiên ý thức được tình hình ban nãy, trên mặt hơi hơi phát nóng.

"Tiểu Du, cậu rất lợi hại a."

Lăng Thiên nhếch miệng, bày ra một khuôn mặt tươi cười rất lớn, đưa tay xoa tóc ta thành một nhúm gai loạn.

"Này này, anh làm gì, không cho phép động đến tóc tôi!"

Ta lại một lần nữa nhận thức được, đả đấu cận thân, ta vĩnh viễn cũng không muốn đối kháng với người này.

Tên Lăng Thiên kia xoa đến đã nghiền, mới chậm rãi giúp ta chỉnh lý tóc lại, một lần nữa buộc lại dây cột tóc. Cuối cùng ôm ta, lời thề son sắt nói:

"Cậu chờ, tôi sẽ không thua bởi cậu. Thân thể Địa Ma của tôi cũng đã sắp thành hình."

"Phải phải phải, dù sao một tháng cũng không còn mấy ngày, anh cứ gắng nỗ lực lên."

Ta cười, Lăng Thiên hừ hừ chít chít mài cọ vài cái, nhảy lên, mở ra truyền tống quay về Ma giới. Ta mới có thời gian chậm rãi cò kè mặc cả với vài con dê béo đã được nhìn trúng.

Truyền âm vừa mở, vô số quang mang thỉnh cầu trò chuyện lấp lóe. Ta vội vàng điều chỉnh trạng thái thành trò chuyện hảo hữu, thế này cũng quá khủng khiếp rồi, gần như hết thảy tên hảo hữu có trên mạng đều đang phát sáng. Trước tiên nhận chúc mừng của Tiểu Lộ, lôi kéo nửa ngày, lại liên hệ với Ám Dạ một chút, kêu hắn chuyển kim tệ qua cho ta, thuận tiện cùng hắn thuê mở phòng đấu giá, để bán đấu giá vài viên nội đan kia của ta. Ám Dạ nói ta thực là bạn chí cốt, ta cũng nói rõ còn có mấy nhà khác nữa sẽ đến cạnh tranh, cũng may đều là minh hữu quan hệ không tồi, về phần thế lực đối địch ta còn không hào phóng như vậy, nói như thế nào cũng phải để cho người một nhà kéo ra được chênh lệch trước đã chứ.

Thu Thủy Trường Thiên, Kinh Cức Chi Hoa cùng Đại Sơn đương nhiên đều là một trong những "dê béo" ta chọn trúng, ngay cả Vô Ảnh ta cũng phát tin tức, không biết thủ hạ của hắn có quái thai nào muốn luyện thích khách tu chân hay không ^^. Sau khi mỗi người bọn họ trả ta một số lượng lớn kim tệ, bí mật của một mình ta cũng liền thành bí mật của mọi người. Tìm được cho nội đan trong tay ta mấy người mua tốt, ta an tâm chờ hội bán đấu giá bắt đầu. Những người đó còn vội hơn so với ta, hận không thể lập tức đã có thể lấy được nội đan để tạo ra được vài cao thủ bảng Nhân. Xem ra, vị trí đệ nhất bảng Nhân ta tạm thời ngồi không còn được mấy ngày nữa.

Trong khi chờ đợi Ám Dạ an bài thời gian bán đấu giá, ta lấy ra pháp bảo trang bị lên, quen thuộc công dụng của chúng nó. Pháp bảo phòng ngự là loại hình bị động, chỉ cần mang theo là được rồi. Thế nhưng kiện pháp bảo phi hành kia phí của ta không ít chuyện, muốn đứng ổn ở bên trên lại còn muốn bay được nhanh, cũng rất cần thiết kỹ xảo, khác hẳn tưởng tượng rằng chứ giẫm lên là được trước đây. Ta một bên lung lay lắc lắc chuyển vòng giữa không trung trong sân viện, một bên tưởng tượng ngày sau sợ là trong trò chơi lại sẽ mở thêm một hạng giải trí —— Giải thi đấu phi hành.

Ngay ban nãy, Lão Đạo với Tâm Khúc cũng phát tin tới, ngay cả Chi Ảnh cũng hướng ta mua tin tức kết đan. Mấy người bọn họ đều là người chơi đơn luyện, ta cũng không có bắt chẹt quá mức, thu chút kim tệ mang tính tượng trưng, nói rằng mỗi người thiếu ta một ân tình, ngày sau lại tính. Dù sao hiện tại ta nhà lớn tài đại khí thô, cũng không thiếu chút tiền ấy, ha ha ha!

Đông Long Thành buổi tối hôm nay có chút náo nhiệt, nếu có người chơi cẩn thận tỉ mỉ sẽ phát hiện một số "đại nhân vật" giao hảo với Đông Long đều lần lượt đi tới, im hơi lặng tiếng lặng lẽ vào phòng đấu giá.

Phòng đấu giá của Đông Long phân hai tràng lớn nhỏ, một giờ trước tràng nhỏ đã được giới nghiêm không cho phép vào, tin tức truyền ra là bên trong có buổi đấu giá hội dành riêng. Về phần bán cái gì, ai tới bán, người nào tham gia, một chút cũng không để lộ ra. Khi ta đi đến phòng đấu giá, vừa vặn nghe thấy hai người chơi ở cửa suy đoán tình hình bên trong:

"Cậu nói xem ở đó bán đấu giá vật gì, làm cho thần thần bí bí."

"Nói không chừng là thần khí."

"Xéo, thần khí xuất thế vậy hệ thống còn không sớm đã báo ra, còn cần chúng ta ở chỗ này đoán? Tôi ngược lại cảm thấy nói không chừng là thứ gì đó người bình thường mua không nổi, tỷ như, bán thành."

"Bán thành? Cậu điên à?"

"Aiz, cậu nghe tôi nói a. Nếu như là bán đấu giá trang bị gì gì đó, khẳng định sẽ muốn càng nhiều người tham gia càng tốt, nhất định sẽ giương cờ nổi trống tuyên truyền tạo thế, làm gì thần bí còn không cho người biết như thế? Vì vậy, khẳng định là đang bán thứ người thường chúng ta không dùng được. Cậu không thấy nữ kiếm sĩ ban nãy kia sao? Kinh Cức Chi Hoa, nhận ra chứ, cô ấy đi vào rồi. Tôi đoán, ngồi bên trong khẳng định đều là một số nhân vật cấp lão đại có phân lượng."

Người đó nói cứ như thật, bằng hữu hắn gật đầu, tựa hồ cảm thấy có đạo lý. Ta thiếu chút nữa cười ra tiếng, nhanh chóng chuồn ra cửa sau vào tràng.

"Hắc, cậu xem, người kia là Du Nhiên, cậu ta cũng tới! Thế nào, tôi không nói sai chứ? Tới đều là đại nhân vật…"

Lắc đầu, ta nhiều nhất chỉ có chút danh khí, lúc nào đã thành đại nhân vật?

175. Quyển 4 - Chương 104: Tiết 104

Editor: Toujifuu

"Du Nhiên, lần này cậu chuẩn bị giết mổ chúng tôi thế nào đây?"

Ám Dạ vừa thấy ta đã bày một bộ mặt khổ qua. Ta cười:

"Đừng giả đáng thương với tôi, những người như các anh đều là nhà lớn nghiệp lớn, còn sợ thanh đao nhỏ như tôi? Tôi chẳng qua chỉ là lợi dụng chênh lệch thời gian, nhặt chút tiện nghi nhỏ mà thôi. Anh biết đấy, tôi là người chơi chức nghiệp, dựa vào cái này ăn cơm, với các anh thì lại không giống, chung quy không thể để cho tôi đói bụng đấy chứ."

Ám Dạ than thở:

"Tiện nghi này cậu nhặt không nhỏ rồi, nếu như tôi cũng có thể thường thường nhặt được chút loại tiện nghi này thì tốt rồi."

"Phó thành chủ như anh còn cần hâm mộ tôi? Hiện tại Đông Long là quầy hàng lớn như vậy, người khác không biết tôi thì lại rất rõ ràng, dùng câu 'ngày vào đấu kim' để hình dung cũng không quá đáng. Lúc đầu bỏ vốn sớm sẽ có thu hồi đúng không? Hiện tại tiến vào kỳ doanh thu, ngày tháng của các anh còn

không dễ chịu? Sợ là toàn trò chơi có tiền nhất chính là Đông Long. Kêu Diệu Dương thêm cho anh chút tiền lương là được rồi, dù sao cuộc làm ăn lần này khẳng định hắn kiếm lớn rồi."

"Biết kiếm tiền được vậy cậu còn không nhanh chút trở về, đến lúc đó thì không cần lo lắng vấn đề thu nhập rồi, chúng ta cùng đi nghiền ép thổ tài chủ Diệu Dương kia."

Ám Dạ cười hì hì, trong mắt tràn đầy nghiêm túc. Cái người này, còn chưa có chết tâm nha.

"Anh nha, cũng đừng đánh chủ ý đến tôi. Đi, bán đấu giá bắt đầu rồi, nhớ nâng chút giá cả cho tôi đó."

Ta phất phất tay với hắn, tiến vào phòng bao phía sau phòng đấu giá. Nơi đây có thể thấy tình huống bên trong phòng đấu giá, là phòng VIP chuyên biệt chuẩn bị cho người bán.

Do người tới đều là người quen, giữa đôi bên thiếu chút mùi thuốc súng, bán đấu giá tiến hành không nhanh không chậm. Tất cả mọi người như là có ăn ý, quyết sẽ không ác ý nâng giá cả, mỗi người dựa vào bản lĩnh đến tranh. Sau cùng giá cả bảy viên nội đan bán ra không có giá trên trời như trong tưởng tượng của ta, bất quá cũng không tính là ít, chí ít có thể bảo đảm sinh hoạt sâu gạo của ta trong hai năm. Vì vậy vẫn khiến cho ta rất thỏa mãn.

"Du Nhiên, lần này cảm tạ tin tức của cậu."

Gần tan cuộc, Thu Thủy Trường Thiên cùng Kinh Cức Chi Hoa đều phát truyền âm đến. Ta hàn huyên vài câu cùng bọn họ, thấy một thủ hạ của Kinh Cức nhỏ giọng nói gì đó với cô. Kinh Cức vội hừng hực nói lời từ biệt với mọi người, đi ra ngoài. Lưu lại mấy người tiếp cận với nhau liên lạc cảm tình. Ta cự tuyệt lời mời ăn cơm của mấy vị lão đại, dù sao khẳng định bọn họ sẽ muốn nói chuyện thiên hạ đại thế gì đó, cái đó không có quan hệ tới ta, có thời gian ta còn không bằng trở lại luyện thêm mấy lần phi hành.

Thời gian mấy ngày thoáng cái đã qua. Kỳ hạn một tháng đã tới. Khi Lăng Thiên lần nữa xuất hiện ở Phong Minh Các, bộ dáng đại biến. Màu da nguyên bản khỏe mạnh hiện tại mang theo xám nhạt, tứ chi có lân phiến tinh mịn màu xanh đen phân bố, như là một tầng giáp mỏng bó thân. Nhìn anh ta vẻ mặt đắc chí huyền diệu cánh tay của anh ta với ta, ta không khách khí sờ sờ, tuyệt không cứng rắn như trong tưởng tượng, sờ lên xúc cảm trơn mịn, ấm ấm áp áp, còn mang theo nhịp đập. Thế nhưng so với da bình thường lại kiên cố hơn rất nhiều.

"Cũng không được tốt lắm a. Chỉ có một tầng hơi mỏng như thế, có thể có bao nhiêu tác dụng."

"Cậu đừng xem thường nó, nhìn mỏng. Nếu thực sự phát động nó có thể làm một kiện giáp phòng hộ, sở dĩ năng lực kháng đả kích của ma tộc cao là bởi vì có thêm một tầng thứ này đấy."

"Vậy sao. Vậy chính là nói chỗ không mọc lân phiến chính là nhược điểm phòng thủ?"

Ta không có ý tốt nhìn nhìn mặt anh ta. Lăng Thiên nhếch nhếch mi, cười tà:

"Cậu thử xem sẽ biết."

Thử. Đương nhiên phải thử, hơn nữa phải đặc biệt thử lớn nữa kìa. ^^

"Đi nơi nào đánh? Nói trước, Ma giới với Vọng Tiên Thành đều không được, tốt nhất là tìm một địa phương chúng ta chưa từng đi qua."

Ta mặc vào sáo trang tu chân mới, mang vào pháp bảo cùng ma pháp tiễn mới làm ra, lòng tin tràn đầy ước chiến với Lăng Thiên. Lăng Thiên sờ sờ cằm, nói:

"Đi Ác Hồn Uyên. Nghe nói trong hết thảy địa đồ mới thì nơi đó ít người nhất, vừa vặn không bị người quấy rầy."

"Được, đi thôi."

Trên đường đi Ác Hồn Uyên, Lăng Thiên chú ý tới quần áo mới của ta, hỏi:

"Bộ y phục này của cậu mới lấy được? Thoạt nhìn không tồi a."

"Đương nhiên không tồi, y phục này là bảo khí đó."

Ta hếch đầu, làm dáng khổng tước. Lăng Thiên cười xì:

"Đắc ý cái gì, tôi chỉ thấy nó nhẹ bay bay, sợ là không có phòng ngự gì đi."

"Anh đừng xem thường nó, đây chính là món đặt làm theo thân của tôi đấy, chuyên biệt phối hợp thuộc tính của tôi. Có thể đề thăng 20% tốc độ hành động, tụ hợp linh lực gió, đẩy nhanh tốc độ hồi phục linh lực cũng giảm thiểu linh lực hao tổn khi sử dụng kỹ năng của tôi. Mặc bộ y phục này, năng lực sinh tồn của tôi mạnh hơn so với trước đây ít nhất ba thành. Về phần phòng ngự, hừ, y phục này tự mang thuộc tính mượn lực, mạnh hơn nhiều so với mấy món có điểm số phòng ngự chính xác."

"Không tồi a, còn tốt hơn so với Huyết Lũ Y của tôi."

"Đó là đương nhiên."

Nói thật, khi ta mới lấy được bộ Thanh Văn Bào này cũng bị nó làm cho kinh hách nhảy dựng, đề cao 30% tốc độ hồi phục linh lực cũng giảm thiểu 10% linh lực tiêu hao khi sử dụng kỹ năng, thuộc tính như vậy ở thời điểm mấu chốt đó chính là thứ có thể cứu mệnh. Vì vậy tuy rằng bộ y phục này hoàn toàn là do vật liệu vải sa màu lam với màu xanh chế thành, thoạt nhìn nhẹ nhàng mềm mềm mặc vào vạt áo bay bay lay lay, ta vẫn không hề chùn bước mặc trên người. Từ đầu đến chân, dây cột tóc nền xanh hoa bạc, trường sam không tay nền xanh hoa văn màu lam dài đến đầu gối, đai lưng thêu hoa văn lam, quần màu xanh, giày vải sa lam móc khóa bạc, bao tay không ngón, tổng cộng sáu kiện Thanh Văn sáo trang, lấy màu xanh làm chủ phối thêm sa mềm màu thủy lam, lại khảm thêm chỉ bạc, nút buộc tinh tế, thoạt nhìn thập phần xinh đẹp, chỉ nhìn hình dáng thì cho ta mặc thực sự có chút đáng tiếc, ta hoàn toàn có thể tưởng tượng được biểu tình của các nữ người chơi yêu cái đẹp sau khi thấy thân y phục này.

Một đường nói chuyện phiếm, chúng ta thông qua hai đạo truyền tống đến Ác Hồn Uyên phía tây. Tới nơi đây ta mới biết được vì sao người chơi tới sẽ ít như vậy, địa phương này thực sự quá buồn nôn. Mặt đất là tầng nham thạch màu đen, khắp nơi đều có kẽ nứt với lỗ hổng. Một loại dịch thể dinh dính màu đỏ tựa như máu chảy xuôi trong đó, phân cách mặt đất thành mấy khối nhỏ như mạng nhện. Khắp nơi tràn ngập khí tức nóng rực, tương đỏ bốc lên nhiệt khí sẽ từ trong lỗ hổng dưới đất phun ra rồi hợp lại vào trong dịch thể nguyên bản, thoạt nhìn phi thường tương tự với huyết trì bốc lên bong bóng sùng sục ở địa ngục trong truyền thuyết.

Quái nơi đây cũng rất máu tanh, không phải cương thi mọc đầy giòi bọ thì là ác quỷ có cái cổ bị treo ra rất dài, phối hợp với tiếng lưu động rì rì do niêm dịch phát sinh đặc hữu của nơi đây, ta thấy mà trong lòng đều dựng tóc gáy, khẳng định sẽ càng không có người chơi nữ nguyện ý tới nơi này. So sánh với địa phương này, những khô lâu khung xương các loại trước đây đã từng đánh qua thật sự là đã gặp được sư phụ rồi.

"Được rồi, người ở đây ít, ở chỗ này so đấu đi. Anh chọn chỗ, tôi đặt quy tắc. Một giờ, xem ai giết quái nhiều hơn, trong đó cương thi với ác quỷ mỗi loại phải chiếm phân nửa. Thế nào?"

"Được, động thủ đi."

Lăng Thiên không nói hai lời, rút kiếm liền xông đi. Ta thì chọn một phương hướng khác, giương cung xuất tiễn. Một hồi đọ sức của tu sĩ kết đan cùng Địa Ma bắt đầu.

Nếu như nói công kích tựa như gió của ta là lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai cùng số lượng che trời phủ đất thủ thắng, vậy Lăng Thiên thì hoàn toàn đi lộ tuyến rút gọn. Ta trong lúc khoảng trống khi giết quái bớt thời giờ nhìn anh ta xuất thủ, chiêu chiêu tàn nhẫn đánh thẳng yếu hại, hơn nữa đại thể góc độ xảo trá cổ quái khiến người ta khó lòng phòng bị. Nhìn anh ta phá thủng bụng cương thi mặt không đổi sắc, chém đầu ác quỷ dứt khoát lưu loát, để cho ta hồi tưởng lại thời điểm lúc đầu gặp anh ta, anh ta cũng dùng kiếm thuật phong cách như vậy mặt không chút thay đổi giết địch. Hiện tại anh ta ở trước mặt ta không cứng mặt gỗ nữa, nói giỡn, chơi xấu thậm chí làm nũng cũng nhiều hơn, thế nhưng khi chân chính nghiêm túc lại vẫn là tác phong lãnh khốc không thay đổi, phong cách kiếm thuật ngược lại càng rực rỡ hơn.

Quái vật ngã dưới kiếm Lăng Thiên càng ngày càng nhiều, ta đương nhiên sẽ không để cho anh ta một mình chơi nổi, gọi ra Chiến Văn, tiễn xuất ra dưới tay tựa như gió cuốn qua chiến trường phía trước.

176. Quyển 5 - Chương 1: Tây Phương Uy Hiếp Luận - Tiết 1

Editor: Toujifuu

Giết được nhiều rồi, mấy thứ ruột a, giòi bọ a khiến cho ta buồn nôn kia, toàn bộ bị ta coi như không thấy, ngay cả mùi hôi thối tràn ngập trong mũi tựa hồ cũng phai nhạt đi không ít. Điều ta quan tâm chỉ là vấn đề tiễn của ta có đủ chuẩn hay không, có đủ nhanh hay không, hiệu suất có đủ cao hay không; địch nhân trước mắt còn có bao nhiêu máu, mục tiêu kế tiếp phải chọn con nào. Không hổ là địa đồ mới, mấy con cương thi với ác quỷ này chịu đòn khá hơn so với quái ngoài Vọng Tiên Thành nhưng chưa đủ nhanh nhẹn, để cho ta có thời gian sung túc ôn tập hết thảy tiễn kỹ đã học: Bắn Tỉa, Tán Xạ, Nhị liên xạ, Tam liên xạ, Tiễn Dẫn Hướng, Vô Ảnh Tiễn… Thế mới gọi là bắn đến mức hoa trời bay loạn đặc sắc hiển lộ.

Trận thi đấu của chúng ta mới vừa vào gay cấn, bỗng nhiên Lăng Thiên ngừng lại, xông ra ngoài vòng quái vật, đứng ngốc. Ta cảm thấy kỳ quái, hai tiễn giải quyết ác quỷ trong tay, chạy tới phát hiện anh ta chau mày, đang truyền âm. Nói truyền âm chưa được vài câu, Lăng Thiên bắt đầu trầm tư. Ta tiếp cận qua hỏi:

"Làm sao vậy?"

"Đại Sơn phát thư tới, nói là phía tây xuất hiện chút chuyện lạ."

"Trong trò chơi này còn ít chuyện lạ xuất hiện? Ngày nào mà không có một số phát hiện mới. Thế nào, hắn không đối phó được nên cầu viện binh?"

Ta vui vẻ, Đại Sơn không phải là muốn kéo chúng ta qua đánh không công đấy chứ?

"Không, nghe hắn nói xác thực có chút quái lạ. Thời điểm Đại Sơn bọn họ làm một nhiệm vụ phát hiện một địa đồ mới chưa bao giờ xuất hiện qua, bọn họ ở bên trong thấy một tòa pháo đài quân sự, là tòa thành trống. Nghe nói cơ sở thiết bị phi thường đầy đủ, nhưng một người cũng không có. Then chốt chính là, tòa thành đó gọi là Gia Dụ Quan."

Đầu mi ta nhảy nhảy:

"Không nhìn lầm chứ? Quan ải đầu tiên ở đoạn phía tây Trường Thành! Trong trò chơi này có Trường Thành sao?"*

* Gia Dụ quan là một cửa ải ở cực tây của Vạn Lý Trường Thành, gần trung tâm đô thị của thành phố Gia Dụ Quan tại tỉnh Cam Túc. Cùng với Cư Dung quan và Sơn Hải quan, đây là một trong các cửa ải chính của Vạn Lý Trường Thành.

"Trường Thành thì tôi không thấy, bất quá Gia Dụ Quan là quan ải đầu tiên ở tây bộ, có thể nghĩ, nó là dùng để phòng bị người nào đó. Đặc biệt nó bây giờ còn là một tòa thành trống, điều này nói rõ cái gì. Đoán được không?"

Sắc mặt của ta có lẽ có chút khó coi:

"Thông đạo đại lục Đông Tây sắp mở…"

"Rất có thể. Kinh Cức Chi Hoa đã dẫn người đi qua, bên đó cách địa bàn của cô ấy tương đối gần. Đại Sơn nói nếu chúng ta có thời gian, cũng đi xem thì tốt hơn. Dù sao cũng chỉ có chúng ta đã từng đến nước ngoài."

"Vậy còn nói cái gì nữa, đi thôi."

Hăng hái của ta dâng cao. Một khi thông đạo đại lục Đông Tây mở ra, sự trùng kích mà toàn bộ trò chơi phải đối mặt không thể nghi ngờ là cực đại, mỗi một người chơi đều trốn không thoát bị nó ảnh hưởng. Trong giây phút quan trọng thế này, có thể ở tuyến đầu trước tiên thấy được sự phát triển biến hóa của tình thế, là một chuyện cực kỳ may mắn. Vẫy tay với Tiểu Hắc cùng Ám Ảnh nằm úp sấp ở một bên dưỡng thần. Hai con thú màu đen xinh đẹp duỗi duỗi thắt lưng chạy tới. Cũng không biết Lăng Thiên làm như thế nào, tên nhóc Ám Ảnh lại lớn hơn một vòng so với lần trước ta nhìn thấy, phần cổ cùng bốn trảo mọc ra vài miếng vảy nhỏ bé giống y như chủ nhân của nó, răng nanh trong miệng dài dài, càng thêm diện mục hung ác. So sánh với tốc độ mà Tiểu Hắc mượn dùng lực lượng lôi điện để thăng, Ám Ảnh hoàn toàn dựa vào lực bạo phát cơ bắp tứ chi cường kiện của bản thân cư nhiên cũng có thể chạy hoà nhau với Tiểu Hắc,

thực sự là một tên nhóc rất khá. Chúng ta chạy hết tốc lực một đường, nhanh như điện chớp chạy đến tòa thành thị ở rìa phía tây nhất: Lai Thành.

Lai Thành là một tòa thành thị nhỏ nằm dưới sự quản hạt của chủ thành Lộc Thai phía tây, bởi địa thế cực tây. Hướng tiếp ra phía ngoài chính là biển sương cùng bức tường chắn đại lục không qua được, trước kia ít có người đến. Hiện tại địa đồ mới mở ra, những khu ven đó thoáng cái thành chỗ gần địa đồ mới nhất. Lai Thành cũng thành đường giao thông lui tới quan trọng, bổ cấp đạn dược, nhận phát nhiệm vụ đều có thể hoàn thành được ở đó. Ngược lại có vẻ càng ngày càng náo nhiệt.

Ta cùng Lăng Thiên sau khi bước ra truyền tống trận không có dừng lại một giây. Đi thẳng đến cửa thành tây, Tiểu Hắc cùng Ám Ảnh linh hoạt xuyên qua trên đường phố. Dùng tư thế gần như xông ngang tông thẳng cấp tốc xông ra một con đường. Loại cách làm này đương nhiên dẫn tới rất nhiều người chơi chú ý, thế nhưng phần lớn đều thập phần khắc chế yên tĩnh xem biến hóa. Có mấy người giậm chân mắng, ta hoàn toàn coi như là gió thoảng bên tai, nói giỡn, hiện tại thời gian của ta rất quý giá, ai có thời gian rỗi phản ứng những người đó, có bản lĩnh thì tự mình đuổi theo tìm ta lý luận, không có bản lĩnh thì không nên kêu to. Liếc liếc nhìn Lăng Thiên, tên kia ở trước công chúng lại khôi phục bộ dáng tiêu chuẩn mặt không chút thay đổi, chỉ có đôi mắt sáng đến dọa người, có thể nhìn ra được sự khẩn thiết trong lòng anh ta. Vừa ra cửa thành, cái tên đó đã bắt đầu kêu Ám Ảnh thả hết bốn chân toàn lực chạy vội, Tiểu Hắc khởi bước chậm một nhịp, thiếu chút nữa bị cho rơi. Hai con cự thú kéo ra hai luồng ánh đen, đảo mắt vứt Lai Thành lại phương xa nhìn không thấy.

Trong khi nhanh chóng chạy vội, gió đến trước mặt thường thường sẽ làm cho người ta ngay cả miệng cũng mở không ra. Đương nhiên, với ta mà nói đó không phải là vấn đề, những luồng gió cuồng bạo đó tới trong vòng năm mét trước mặt ta sẽ tự động hoá thành "gió dương liễu" thổi mặt mà không rét, nhiều nhất có thể khiến cho tóc ta nhẹ nhàng lay động vài cái, mang đến cho Tiểu Bích đang dán ở trên đó chút lạc thú ngoài định mức. Trái lại Lăng Thiên không có loại đãi ngộ tốt đó, một đầu tóc dài đỏ sậm gần với màu đen tung bay phần phật về phía sau, như một lá cờ bay múa trong gió. Trên mặt anh ta không biết lúc nào đã hiện ra vảy mảnh tương tự như tứ chi, bao lấy hết ngoại trừ phần môi với mắt, đối mặt cuồng phong tựa như đao cắt lại nhàn nhã không sợ hãi, mắt cũng không chớp.

"Lăng Thiên, hẹn với bọn họ gặp ở chỗ nào?"

Gió quá lớn, thanh âm truyền không qua được, ta chỉ đành mở ra truyền âm trò chuyện với người bên cạnh. Lăng Thiên không trả lời, chỉ chỉ một lối rẽ nhỏ ở phía trước, Tiểu Hắc theo Ám Ảnh nhẹ chuyển hướng một cái chạy qua. Đường nhỏ phi thường hẹp, chỉ có thể cho một người một ngựa thông hành. Lăng Thiên dẫn đường ở phía trước, ta cùng Tiểu Hắc gắt gao đuổi theo. Chạy thêm ước chừng nửa tiếng đồng hồ, ta chú ý tới bốn phía đều là hoang sơn dã lĩnh không có người ở, thật không biết Đại Sơn bọn họ tìm tới được nơi này thế nào.

Lại đi đến phía trước, chúng ta bước trên một con đường núi. Đường núi còn hẹp hơn so với đường nhỏ trước đó, một bên là vách núi chót vót, một bên khác lại là dốc núi vực sâu dần dần lên cao. Lăng Thiên thả chậm lại tốc độ, đối mặt quan ải nguy hiểm của thiên nhiên, dù Ám Ảnh cùng Tiểu Hắc lợi hại thế nào cũng không dám thả tốc độ chạy nhanh.

Đoạn đường nguy hiểm này vòng quanh núi mà lên, ở chỗ đỉnh núi có một cây cầu treo nối tiếp đến đỉnh núi đối diện. Qua cầu treo, đường xuống phía dưới là một đoạn đường núi dốc đứng thẳng tắp chật hẹp, góc nghiêng hơn năm mươi độ khiến người ta nhìn cũng quáng mắt. Một trước một sau xuống núi, xuất hiện ở trước mắt chúng ta chính là một vùng thung lũng rộng mở thoáng mát, thung lũng cực rộng, nhìn ra hai bên trái phải đều chỉ thấy bóng dáng của vài ngọn núi màu xanh nhạt chỗ ven rìa xa xa. Thế nhưng nó tuyệt không dài, đi tới phía trước ước chừng hơn tám trăm mét chính là một dãy núi cực đại chắn ngang trước mắt. Dãy núi như một tấm bình phong, hoàn toàn chặn đường đi tới, chỗ một phần ba bắt đầu từ trên đỉnh núi xuống phía dưới chính là mặt vách núi trơn bóng bằng phẳng như đao gọt búa bổ không có một ngọn cỏ, trừ phi biết bay, bằng không không có bất cứ thông lộ nào có thể đi lên. Núi này cao còn cao đến mức dọa người, ta cách mấy trăm mét xem nó còn cần dùng sức ngẩng đầu ngước nhìn. Tính toán độ cao của nó một chút, hiện tại cho dù ta dùng thuyền bay (cái pháp bảo phi hành Thuyền Phù Vân của ẻm ấy), muốn bay lên cũng phải cần phí chút tay chân.

Giữa tấm chắn thiên nhiên này, có một khe nứt, đến gần nhìn thì chiều rộng hơn trăm mét, khoảng chừng

là thông lộ duy nhất của ngọn núi này. Trước khe nứt đó, ta nhìn thấy Đại Sơn, Kinh Cức cùng mấy đồng bạn của bọn họ đang chờ ở nơi đó.

Thấy chúng ta, Đại Sơn vẫy vẫy tay, Tiểu Hắc cùng Ám Ảnh chạy đến trước mặt bọn họ rồi vội phanh lại, ta cùng Lăng Thiên nhảy xuống.

"Các cậu tới thật đúng là nhanh."

Đại Sơn đánh một quyền lên trên vai Lăng Thiên, lại vỗ vỗ thân vảy mảnh của anh ta, tán thưởng nói:

"Tiểu tử không tồi a, Địa Ma, hiện tại đánh cậu cũng không phá phòng được."

"Anh không phải cũng vậy sao."

Mặt Lăng Thiên không đổi sắc, ta mới biết được Đại Sơn cũng chuyển ma tộc, bất quá so với đặc thù ma tộc rõ ràng như của Lăng Thiên thì hắn thật đúng là một chút cũng không thay đổi, không biết thời điểm hắn thành ma thì ưu hoá phương diện nào. Ngẫm lại dựa theo tính cách của hắn, sẽ chọn ma tộc cũng là chuyện hiển nhiên.

"Được rồi, không nên nói nhảm nhiều như vậy. Đi thôi."

Kinh Cức không kiên nhẫn lắp kín lại cái 'máy hát' của Đại Sơn, Đại Sơn hắc hắc cười hai tiếng, nói:

"Vậy đi thôi, tôi dẫn đường."

Đoàn người chúng ta bắt đầu đi tới "Gia Dụ Quan" trong truyền thuyết.

177. Quyển 5 - Chương 2: Tiết 2

Editor: Toujifuu

Khe nứt kéo dài ra rất xa, chúng ta đi trong đó chỉ thấy có một đường sắc trời trên đỉnh đầu chiếu xuống, xung quanh có vẻ âm lãnh u ám. Ta càng đi càng thấy kỳ, xuất ngôn hỏi:

"Đại Sơn, các anh phát hiện bên trong đó có thành thế nào? Địa phương bí ẩn như thế, nếu như không phải các anh dẫn theo, tôi khẳng định sẽ không nghĩ đến việc đi vào."

Đại Sơn cười ha ha, thanh âm quanh quẩn trong cốc:

"Chúng tôi cũng là trong lúc vô tình đi vào. Lúc đó chỉ cảm thấy địa thế nơi đây hiểm yếu, sơn cốc còn trông rất cổ quái, muốn xem một chút thông đến nơi nào, kết quả phát hiện thứ khó lường."

Kinh Cức thúc tọa kỵ sáp qua thấp giọng hỏi:

"Du Nhiên, cậu cảm thấy địa phương này đột nhiên xuất hiện một tòa thành trống như thế là có ý gì?"

"Chẳng phải là ý mà cô nghĩ sao, đừng nói với tôi cô không đoán được."

Ta cười, Kinh Cức trước mắt sáng ngời:

"Cậu cũng cảm thấy là thông đạo đại lục?"

"Vốn không có gì nắm chắc, chẳng qua đi đến con đường này tôi ngược lại càng nhìn càng thấy giống. Cô không cảm thấy địa hình nơi đây hung hiểm đến quá mức sao? Hơn nữa dọc theo đường đi không có một con quái, tôi cảm thấy sẽ khác thường như thế ngoại trừ thông đạo đại lục thì hẳn là không còn có khả năng nào khác."

Ngắm ngắm Lăng Thiên, ta nuốt trở vào câu nói kế tiếp. Trên thực tế dọc theo đường đi tới nơi này ta với Lăng Thiên còn thảo luận qua một loại khả năng khác: Sở dĩ vùng này không có quái cũng không có tụ điểm NPC, rất có thể là vành đai giảm xóc mà trò chơi thiết trí chuyên biệt. Về phần giảm xóc cái gì… Ta nghĩ nếu hai đại lục Đông Tây tương giao, điều mang đến có lẽ tuyệt không chỉ đơn giản như giao lưu lẫn

nhau cùng đến địa bàn đối phương ngắm cảnh du ngoạn. Xung đột văn hóa, xung đột kiến giải quan điểm thậm chí còn có các loại xung đột đầu não trò chơi cố ý thiết trí, cộng thêm dã tâm của các người chơi bị phóng đại rất nhiều lần ở trong trò chơi, có lẽ sẽ dẫn phát rất nhiều vấn đề, thậm chí là —— chiến tranh. Bằng không, thế nào có thể giải thích được tòa pháo đài quan khẩu hùng vĩ dần dần xuất hiện ở trước mắt chúng ta kia chứ? Cái gọi là 'không phải tộc loại ta thì tâm nhất định khác'. Không thể không phòng a.

Đứng ở dưới tường thành cao tới hai ba trăm mét, ta hít ngược một hơi. Tòa cửa ải hiểm yếu này cao lớn đến mức khiến người ta tán thán không thôi, mỗi một khối cự thạch màu than chì cứng rắn dày nặng đều cao gần mười mét. Trọng lượng cùng lực độ mà nó sản sinh sau khi xếp chồng tầng tầng lớp lớp khiến người ta nhìn đều sẽ cảm thấy chấn động, tâm cũng sinh khiếp đảm. Đây, mới là cửa ải hiểm yếu chân chính! Ta không biết Gia Dụ Quan hiện thực trông thế nào. Bất quá ta tin tưởng tòa pháo đài vững vàng kẹt trong đường núi trước mắt này hoàn toàn có tư cách 'nhất phu đương quan vạn phu mạc khai' (chỉ một người canh cửa vạn người đều không thể phá), dù cho đến đánh chính là người chơi đại lục phương tây có được các loại năng lực cũng như vậy thôi.

"Lần trước khi chúng tôi tới, cửa nơi đây đóng, chúng tôi dùng rất nhiều phương pháp cũng không thể mở ra. Nếu như lúc này đánh không ra được nữa, tôi chuẩn bị đi vào từ phía trên."

Đại Sơn chỉ chỉ đầu tường. Nửa híp mắt nói. Ta nhếch nhếch mi:

"Nếu các anh đều chưa tiến vào, thế nào biết bên trong không có người?"

Đại Sơn cười, ngón tay cái chỉ chỉ thích khách bên cạnh, trên người hắn có một con ưng toàn thân tuyết trắng đang đứng, đang nhanh nhạy nhìn xung quanh. Thực sự là một vật nhỏ linh khí, ta tán thưởng một câu dưới đáy lòng, Tiểu Bạch ở bên tai ta chi chi hai tiếng không phục, ta thầm nghĩ:

"Tiểu Bạch, người ta biết bay. Điều này đích xác mạnh hơn so với nhóc a. Không nên không phục, nhóc cũng có chỗ mạnh hơn so với nó a."

Đưa tay đâm đâm quai hàm nhỏ phình ra của Tiểu Bạch, tên nhóc con nhe răng trợn mắt về phía bạch ưng.

Ở thời điểm Tiểu Bạch cùng bạch ưng mắt to trừng mắt nhỏ. Đại Sơn mang theo người của hắn lại một lần nữa thử đi mở ra cánh cửa chính cực đại kia.

"Không được, khẳng định bên trong bị khóa rồi. Có lẽ là cơ quan các loại."

Đại Sơn vung tay. Tổng hợp lực lượng của hai Địa Ma hắn cùng với Lăng Thiên, kiếm tu Kết Đan Kỳ Kinh Cức Chi Hoa cùng với mấy vị kiếm sĩ ở đây đều đẩy không ra được cửa, cũng chỉ có một lời giải thích này.

"Hiện tại chính là vấn đề đi lên thế nào."

Mọi người lần lượt ngẩng đầu. Đứng ở dưới thành nhìn lên trên, tường thành có vẻ càng thêm cao không thể leo.

"Bay lên thì được rồi."

"Cậu biết?"

Mọi người quay đầu lại nhìn ta, ta đắc ý cười cười, phất tay quăng ra một vật hình toa xanh đậm tựa như mầm non đầu xuân. Vật chỉ lớn bằng bàn tay sau khi bay ra đón gió liền dài ra, phần phật vài cái liền thành một con thuyền nhỏ dài hơn hai mét rộng một mét.

"Đây là cái gì?"

Mấy ma tộc cùng yêu tộc lấy Đại Sơn dẫn đầu đều kinh ngạc đầy mặt, mấy người tu chân lấy Kinh Cức Chi Hoa dẫn đầu thì lại càng thêm kinh ngạc. Căm giận trừng ta hai cái, Kinh Cức có chút đố kị giải thích:

"Đây là pháp bảo, phi hành khí (khí = khí cụ, thiết bị)."

"Phi hành khí? Tu chân các cô không phải đều là dùng phi kiếm sao?"

Kinh Cức cho hắn một cái nhìn như nhìn tên ngốc, nói:

"Thông thường kiếm tu mới dùng phi kiếm, cũng chính là kiếm sĩ chuyển thành người tu chân. Chức nghiệp khác đều là dùng phi hành khí, nó với phi kiếm là pháp bảo cùng đẳng cấp, hiện tại người chơi có thứ này trong tay toàn bộ giới tu chân mà nói theo tôi biết thì đây là món đầu tiên."

Ta đón ánh mắt hâm mộ của mọi người, cười đến mức phải nói là sướng cuồng, còn thiếu chút nữa không đội trên đầu cái chữ lớn "Thần may mắn" sáng vàng.

"Các anh chờ, tôi đi lên xem."

Nhảy lên phi thuyền, ta hào khí can vân nói, phi thuyền đột ngột phóng lên, chở ta càng lên càng cao.

Tốc độ phi thuyền không chậm, rất nhanh đã lên tới vị trí cao mấy trăm mét, vượt xa khỏi độ cao của đầu thành. Từ trên nhìn xuống, ta thấy được một cảnh tượng khiến người ta khó có thể quên —— Miệng pháo dài nhỏ màu đen thành hàng rậm rạp đầy đầu tường, bên cạnh mỗi một đài pháo đều đặt một rương gỗ cao nửa người, không cần nhìn cũng biết bên trong chính là đạn dược, số lượng nhiều đến mức khiến cho ta nhất thời không cách nào tính toán. Lướt qua tường thành, phía sau là một tòa thành thị có kích cỡ không khác biệt bao nhiêu so với thành nhỏ bình thường, trong đó phân bố đường hẻm chật hẹp tựa như mê cung, tựa như mạng nhện trùm lấy cả tòa thành thị, thẳng đến tường thành ở đầu kia của thành thị tựa hồ càng thêm cao lớn hơn so với bên này mới thôi. Hết thảy phòng ốc đều được xây vừa cao vừa nhọn, từ trên xuống dưới trơn bóng chót vót không có chỗ có thể leo lên, tựa như từng mũi tiễn sắc nhọn chỉ thẳng lên trời, cả tòa thành thị đều chọn dùng đá xanh xây nên, nên có vẻ xanh mênh mông. Đó là một loại màu xanh tươi mới, tuy rằng mang theo khí tức bụi bặm, nhưng đều tươi mới từ trong xương cốt, khiến cho ta vững tin đây khẳng định là một tòa thành trống sau khi xây xong đã bị phủ đầy bụi không người vào ở, mới có loại cảm giác mới mẻ không có khí người này. Nó, dường như đang chờ đợi chủ nhân của nó đến, đã đợi rất nhiều năm.

Lắc đầu, ta quăng rớt một loại gì đó gọi là "khí phách" dâng lên trong lòng trong nháy mắt kia, bởi vì ta tinh tường biết loại chuyện tranh bá thiên hạ tuyệt không thích hợp ta, trong nội tâm ta chính là một người bình thường đến lười biếng, chỉ hy vọng mỗi ngày vô ưu vô lự bình ổn qua ngày, nếu như có thể có người một lòng yêu bên cạnh, thì càng mỹ mãn hơn. Có lẽ có đôi khi ta sẽ bởi vì tiếng tăm nho nhỏ của bản thân mà đắc ý, cũng sẽ bởi vì ánh mắt hâm mộ của người khác mà hưng phấn, cũng sẽ như hiện tại bởi vì hùng tâm đến đột nhiên mà cảm xúc dâng trào, thế nhưng chẳng qua cũng chỉ là trong nháy mắt, qua lúc đó, bệnh làm biếng của ta sẽ phát tác, không muốn tiêu hao tâm lực cùng tinh thần vì việc đó nữa. Nghĩ đến vẫn nên lưu những việc này cho mấy vị lão đại kia đến suy nghĩ đi, ta thì làm một người dân nhỏ tiêu dao cũng rất tốt.

"Này, tôi sắp tiến vào."

Phất phất tay với người ở phía dưới, ta điều khiển phi thuyền đáp xuống trong thành.

178. Quyển 5 - Chương 3: Tiết 3

Editor: Toujifuu

Lướt qua tường thành rộng chừng mấy chục mét, ta tìm một khối đất trống ở nội sườn cửa thành đáp xuống.

Đi xuống rồi mới phát hiện đường phố hai bên càng hiển lộ sự chật hẹp, chỗ rộng chỉ có thể để cho hai người song song, hẹp nhất chỉ có thể để cho một người thông qua. Nhà lầu hai bên cũng một trời một vực so với dân cư bình thường. Nhà lầu hoàn toàn do đá xanh đắp nên cao lớn kiên cố, cửa sổ rất ít, nhưng phần tường nửa dưới lại xây rất nhiều lỗ nhỏ hình vuông, mỗi một cái đều cỡ bằng bàn tay của nam nhân thành niên. Ở cạnh địa phương gần cửa thành có một phần đất trống nhỏ, ngựa khổng lồ bằng sắt cùng với cường nỏ quân dụng bày thành hàng, đầu tiễn sáng loáng, góc nhọn bắn ra hàn quang.

Ta cẩn thận vòng qua những "hung khí" đó, đi đến dưới cửa thành. Cánh cửa sắt cực đại kia bị mấy cây côn sắt to bằng một người chắn khóa vững vàng, côn sắt lại nối tiếp với cơ quan bên cạnh, mấy bánh răng to

lớn nhất nhất cắn chặt, khó trách bọn họ ở bên ngoài nghĩ hết biện pháp cũng đẩy không động được. Thứ này mở thế nào đây? Ta nhìn xung quanh mọi nơi, phát hiện một bên có một cánh cửa nhỏ, đi qua thử đẩy đẩy, cửa khép hờ theo đó mở ra.

Trong cửa là một trụ sắt cực đại, phía trên trụ sắt nối tiếp với một số bánh răng cùng cơ quan nhỏ, vị trí có chút cao, đen nhánh trông không rõ lắm. Bên cạnh trụ sắt là một thang lầu vừa vặn đủ một người leo lên, ta leo lên bên trên phát hiện một đài vuông nho nhỏ, đối diện đài vuông là một cần kéo, ta dùng sức kéo cần kéo, cơ quan đối diện chi chi cạc cạc bắt đầu chuyển động. Đội đám bụi phần phật rớt xuống trên đỉnh đầu, ta chạy ra ngoài cửa, từng cây từng cây côn sắt trên cánh cửa sắt kia được thu hồi vào trong tường thành, cửa chầm chậm nghiêng ra một đường khe hướng vào phía trong.

Người bên ngoài hợp lực đẩy, cửa thành mở ra, đồng thời tin tức hệ thống truyền đến:

"Đinh —— Người chơi Du Nhiên phát hiện Gia Dụ Quan biên tái (chốt hiểm yếu ở vùng biên cương) tây bộ Đông đại lục, đạt được kinh nghiệm: 5000, thu được một tấm giấy thông hành biên tái. Hòa bình cùng phồn vinh của đại lục phương đông sẽ do các bạn đến bảo vệ, chúc võ vận hưng thịnh."

Mọi người nhìn nhau cười, nghe ngữ khí này thì suy đoán của chúng ta không thể nghi ngờ là chính xác. Nơi đây quả nhiên chính là một quan khẩu trong thông đạo Đông Tây đại lục. Về phần phía trước còn có thứ gì không biết hay không, nhưng chỉ nội việc phát hiện tòa thành thị này thôi cũng đủ khiến cho người ta hưng phấn.

"Đi, vào xem."

Kinh Cức Chi Hoa đầu tàu gương mẫu. Chạy vào trong thành. Ta ở phía sau vội vàng hô một tiếng:

"Chờ một chút, đường bên trong rất phức tạp. Đừng chạy tản."

Lời còn chưa dứt, người chuyển qua một chỗ rẽ đã không còn thấy.

"Đừng lo lắng, chúng tôi đi theo, đi tản rồi thì dùng truyền âm liên hệ."

Một nam đạo sĩ phụ tá Kinh Cức vỗ vỗ vai ta, dẫn người đuổi theo. Đại Sơn cũng hưng phấn ồn ào "Chúng tôi cũng đi xem", dẫn người chạy mất, sau cùng chỉ còn lại có ta với Lăng Thiên còn ở lại tại chỗ.

"Chúng ta hiện tại làm sao?"

Ta nhìn chằm chằm Lăng Thiên bày cái khuôn mặt khúc gỗ kia, Lăng Thiên thấy tất cả mọi người chạy hết, bỗng nhiên cười, hỏi:

"Món đồ kia của cậu có thể mang người cùng bay không?"

"Hình như có thể, bất quá tôi chưa từng thử qua."

Ta triệu ra phi thuyền, Lăng Thiên nhảy lên, lung lay lắc lắc mạo hiểm vạn phần.

"Anh cẩn thận a. Thứ này bay lên rất nhanh, nếu như ngã xuống nói không chừng sẽ có tai nạn chết người đó."

Ta cười hì hì hù dọa anh ta, Lăng Thiên cẩn cẩn thận thận đứng thẳng thân thể. Ngẩng đầu nói:

"Không thành vấn đề, tôi xuất thân từ đảng đua xe đó."

"Vậy sao."

Ta cười âm hiểm. Thứ này còn kích thích hơn nhiều so với đua xe đó. Chờ lát nữa sợ là sẽ có người hô to gọi nhỏ. Tức thì không nói gì nữa, đứng lên phi thuyền. Giao phó:

"Đứng ổn ôm chặt, tôi sắp đi."

Tay Lăng Thiên vòng lên thắt lưng ta, ôm chặt lấy, linh lực ta khẽ động, phi thuyền vù cái bay lên, trực tiếp cất cao hơn trăm mét. Lăng Thiên "A" kêu một tiếng, lập tức lại ngậm chặt miệng, không lên tiếng nữa.

"Đứng ổn, tôi sắp gia tốc."

Ước số đùa dai của ta phát tác, cưỡi lớn chỉ huy phi thuyền bay nhanh xuyên qua khoảng cách giữa những phòng ốc, khi thì lên khi thì xuống khi thì trái khi thì phải, khi thì chuyển vòng tròn, khi thì xông ngang đụng thẳng, cảm giác nhanh như điện chớp ở không trung khiến cho ta trầm mê. Lăng Thiên nửa tiếng cũng không phát, bản thân ta thì ngược lại oa oa hét to một đường. Đã nghiện xong, ta ngừng ở bên bệ cửa sổ của một tòa nhà lầu nghỉ ngơi, thở phì phò hỏi người phía sau:

"Này, thế nào, chơi vui chứ?"

"Tiểu Du, cổ họng của cậu đau không?"

Thanh âm của Lăng Thiên nghe ra rất là lo lắng. Ta lật cái bạch nhãn cho anh ta:

"Như vậy mới kích thích, anh vậy mà còn được xưng xuất thân đẳng đua xe, cái này mà cũng không hiểu."

"Được rồi, chúng ta đi xuống đi, tôi thấy cậu cũng mệt mỏi rồi, nghỉ một chút rồi lại tiếp."

"Xuống nơi nào?"

Lăng Thiên thăm dò nhìn nhìn phía dưới, chỉ vào một chỗ nói:

"Nơi đó đi."

Anh ta chỉ chính là chỗ phòng ốc lớn nhất phụ cận nơi này, đồng dạng là xây dựng từ đá xanh, rồi lại nhiều hơn chút tạo hình tân trang so với gian nhà khác, phía trước có một quảng trường lớn, sau cửa nhà cao lớn chia làm vài sân viện, có trồng cây cối hoa cỏ tươi tốt. Trên tường ngoại vi sân viện với phòng xá khác đều được xây thành góc nghiêng sắc nhọn, nhếch lên trên, chúng ta đáp xuống trên quảng trường trước cửa phát hiện trên cửa lớn treo tấm biển Phủ Thành Chủ.

"Hóa ra nơi này chính là phủ thành chủ, nếu không phải chúng ta nhìn từ phía trên thì thật đúng là khó phát hiện."

"Nó cần hẳn chính là hiệu quả này đi. Cậu không thấy cả tòa thành thị này đều là phong cách đồng dạng sao, ở loại địa phương này phi thường thích hợp chiến đấu trên đường phố, cho dù bị kẻ địch công phá, không có người quen thuộc dẫn đường cũng rất khó đi ra khỏi đường phố tựa như mê cung, càng không cần nói đến tìm được phủ thành chủ ẩn núp ở chỗ này. Chỉ cần phủ thành chủ không mất, tòa thành này sẽ không được coi là bị công hãm. Nhìn nhìn những phòng ở này xây đến mức…"

Lăng Thiên đập tường đá của phủ thành chủ,

"Rắn chắc như vậy, trừ phi lấy pháo đến nổ, bằng không sợ là rất khó mở ra được một lỗ."

"Nói cứ như anh đã từng công thành qua rồi vậy."

"Tôi đương nhiên đã từng công qua."

Lăng Thiên trừng mắt:

"Trước đây khi tôi chơi trò chơi cũng là lão đại hiệu lệnh một phương, chẳng qua hiện tại ẩn sơn mà thôi."

Ta há to miệng, cái bộ dáng mặt lạnh tâm lạnh thế này của anh ta cũng có thể làm lão đại? Ngoại trừ đối với ta, cái tên này ngay cả đối với Sâm bọn họ cũng đều là một tấm mặt gỗ, chỉ cần có mặt người ngoài, lời nói anh ta có thể lược bớt thì lược bớt, trong miệng quyết sẽ không nhảy ra thêm được nửa chữ, làm lão đại cũng có thể không cần phải nói sao? Vì sao nhóm lão đại mà ta từng gặp được, mỗi người đều như là diễn thuyết gia chứ?

"Biểu tình cậu thế này là sao, sẽ không phải đang hoài nghi tôi đấy chứ?"

Đầu mi Lăng Thiên thắt cái nút, ta vội vàng nói:

"Không có, anh lại không có lý do gạt tôi. Được rồi, chúng ta hiện tại đi vào?"

Ta chỉ vào cửa lớn phủ thành chủ hỏi. Lăng Thiên hừ hừ, nói:

"Nếu như cậu không muốn làm thành chủ ngốc ở chỗ này thủ thành, thì tốt nhất để cho người khác vào trước."

Ta nghĩ lại cũng đúng, thiếu chút nữa đã quên một số quy tắc về chiếm lĩnh dã thành trong trò chơi. Aiz, ai biểu năm đó Đông Long là do chúng ta tự mình xây chứ, người chưa từng có động qua suy nghĩ đến dã thành sẽ quên một số chuyện không quan trọng là rất bình thường a. (-.-)

Ta cúi đầu mở ra truyền âm gọi hai tốp người khác không biết đã chuyển tới địa phương nào trong thành.

"Đại Sơn? Chúng tôi tìm được phủ thành chủ, anh qua đây đi."

"Kinh Cức, chúng tôi tìm được phủ thành chủ, các cô hiện tại ở nơi nào? Nhanh một chút qua đây."

Hai người vừa nghe thấy tìm được phủ thành chủ, lập tức biểu thị chạy vội tới. Trên thực tế, chúng ta đợi gần đủ một giờ, mới nhìn thấy hai đội nhân mã lần lượt xuất hiện ở hai phía đông tây, như vậy mà vẫn còn là ở dưới tình huống chúng ta tổ đội với nhau, bọn họ có địa đồ tham chiếu. Tòa thành mê cung này đích xác xây rất có tiêu chuẩn nha.

179. Quyển 5 - Chương 4: Tiết 4

Editor: Toujifuu

Đại Sơn cùng Kinh Cức nhìn cửa chính của phủ thành chủ, trong mắt hiện lên một loại quang mang gọi là "dã tâm". Ta cùng Lăng Thiên bảo trì im miệng không nói, đứng ngoài xem sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt giữa hai người đó. Tràng diện nhất thời an tĩnh lại, tất cả mọi người đang xem chừng hành động của hai vị lão đại. Hai người không hề lên tiếng, nhìn nhau, chắc hẳn đang dùng truyền âm ngầm cò kè mặc cả.

Ước chừng qua một khắc, hai người lòng hiểu không nói nhìn nhau cười, Kinh Cức gật đầu với ta, tiến lên đẩy ra cửa chính.

Phía sau cửa là một vùng đất bằng rất lớn, hai bên xếp đặt giá binh khí: đao, xiên, kiếm, kích đầy đủ mọi thứ, rõ ràng là một diễn võ trường. Đi tiếp vào trong, vừa vào sau thính đường có một tiểu viện, cầu nhỏ nước chảy rực rỡ gấm hoa, bốn phía có phòng ngủ, thư phòng các loại, tiếp về phía sau là nhà kho trọng địa, tìm được một gian tầng hầm ở chỗ bí mật nhất, phía dưới là địa phương quan trọng nhất của cả tòa thành —— Thành Cơ Thạch (hòn đá nền tảng của tòa thành, đánh phá nó tương đương với việc phá được thành). Chúng ta cùng Đại Sơn đều dừng bước chân ở cửa tầng hầm, Kinh Cức một mình đi vào. Sau một lúc lâu, thông cáo hệ thống đột nhiên vang lên:

"Hệ thống thông cáo: Gia Dụ Quan biên thành tây bộ đại lục phương đông hiện thế. Đây là cửa thứ nhất của tây bộ, do người chơi Kinh Cức Chi Hoa phát hiện đầu tiên cùng mở ra, Kinh Cức Chi Hoa trở thành thành chủ Gia Dụ Quan, thu được lệnh bài thành chủ Gia Dụ Quan cùng lệnh bài trưng binh Gia Dụ Quan. Nhiệm vụ thông đạo đại lục mở ra, ở hướng tây đại lục của chúng ta, có thế giới mới nào đang chờ chúng ta đi thăm dò? Là cự long, ma pháp sư hay là kỵ sĩ? Là tinh linh, người lùn hay là thú nhân? Thả bước chân của bạn thoả thích đi phát hiện đi, kỳ ngộ cùng khiêu chiến mới, thế giới cùng đồng bạn mới, đều ở phía trước chờ bạn."

Lại là một trái bom nặng phân lượng không nhẹ, sợ là trong trò chơi đã bắt đầu sôi trào rồi. Tin tức mới mà gần đây mọi người tiếp nhận một cái so với một cái càng làm cho người ta "kinh hỉ" hơn, trong trò chơi thật đúng là rất náo nhiệt nha, chỉ không biết các người chơi có thể bị sự kiện trọng đại nối nhau mà đến lăn qua lăn lại đến mức hưng phấn quá độ hay không. ^^

"Thành chủ Kinh Cức, mới ra lò. Chúc mừng."

Ta cười hì hì vẫy vẫy tay với Kinh Cức đang đi ra, trên mặt Kinh Cức có loại thần thái hăng hái, nhìn chung tự có loại hào khí mà ngày xưa không có. Cô ngẩng đầu nói:

"Việc này cũng cần phải đa tạ mọi người. Bằng không làm sao tôi có thể đảm đương được chức thành chủ này. Du Nhiên, Lăng Thiên. Nơi đây cũng là do các cậu phát hiện trước, tôi nhặt được một tiện nghi, muốn tôi cảm tạ các cậu thế nào?"

Cô nói, không đợi ta trả lời, đã phát đến một lời truyền âm:

"Tôi cho các cậu mỗi người 1% cổ phần thế nào? Tòa thành thị này về sau khẳng định là một địa phương kiếm tiền tốt."

Ta nhìn nhìn Lăng Thiên. Anh ta tỉnh bơ. Kéo kéo tay anh ta, Lăng Thiên nhẹ nhàng gật đầu.

"Được a, đa tạ Kinh Cức. Lời khách khí chúng tôi sẽ không nói, về sau nếu như muốn thủ thành, chúng tôi sẽ đến."

Kinh Cức mỉm cười, tuyên bố với mấy thủ hạ của cô:

"Gửi thư về, kêu các huynh đệ tỷ muội trong lâu qua đây hết, nhìn xem thành mới của chúng ta!"

Mấy người của Tinh Nguyệt Lâu hoan hô một tiếng, nhao nhao vùi đầu gửi tin tức đi. Khó trách bọn họ cao hứng như thế. Ở trong trò chơi này, bang phái có thể độc chiếm được một tòa thành thị đều có thể chen chân lên được hàng ngũ nhất lưu, thực lực của bản thân Tinh Nguyệt Lâu vốn đã không yếu, có thêm một trú địa như thế nữa. Khẳng định sẽ tiến vào thời kì phát triển nhanh chóng. Tuy tòa thành thị này không phải thành thị thương nghiệp, nhưng nó ở biên cương. Ngày sau dòng người thông qua sẽ có bao nhiêu ngay cả tưởng tượng cũng tưởng tượng không nổi. Chỉ lưu lượng người thôi cũng có thể để cho bọn họ kiếm được đầy bồn đầy bát. Về phần khả năng chiến tranh giữa hai đại lục ngày sau, Kinh Cức cũng không phải loại người sẽ có suy nghĩ một mình cố kháng chết. Khẳng định sẽ tìm người đến cùng cô phòng thủ. Tỷ như ta cùng Lăng Thiên, không phải bị 1% cổ phần của cô buộc ở nơi đây sao, còn có Đại Sơn, khẳng định cũng chiếm đi không ít phân ngạch ở trong đó.

"Lăng Thiên, các cậu kế tiếp chuẩn bị làm gì?"

Đại Sơn hỏi. Lăng Thiên quay đầu nhìn ta, ta chỉ chỉ tường thành phía tây nói:

"Có địa phương chơi vui như vậy, đương nhiên phải đi xem một chút, nói không chừng chúng tôi cứ đi một đường sẽ đến được Tây đại lục đấy."

Đại Sơn gật đầu nói:

"Ý hay, thông đạo đại lục, là một địa phương lữ hành tốt. Vậy chúc các cậu may mắn, chúng tôi phải dạo quanh chỗ này trước. Nếu có gì cần thiết, cứ gửi tin đến, chúng tôi gần đây đều sẽ ở ngay phụ cận nơi đây."

"Được a, nếu như chúng tôi có phát hiện mới, sẽ thông báo cho các anh."

Nói tạm biệt với bọn họ, ta lôi kéo Lăng Thiên bay về phía cửa thành tây. Tiểu Hắc cùng Ám Ảnh chạy theo trên mặt đất, do bay qua từ không trung nên đã không còn có mạo hiểm bị lạc đường, chúng ta rất nhanh đã ra khỏi thành.

Tường thành phía tây đích xác như lúc trước ta đã thấy, càng thêm cao lớn hơn, cũng càng thêm dày hơn so với tường thành phía đông. Cự nỏ cùng đài pháo hàn khí dày đặc xếp đặt rậm rạp trên tường thành, là trang bị đáng sợ nhất, thành thị hoàn thiện nhất mà ta từng thấy qua, so sánh với nó thì phòng ngự ở đầu tường Đông Long gần như có thể được coi là mộc mạc.

=Lướt qua tường thành, bên ngoài vẫn là đường trong cốc, thế nhưng rộng rãi hơn rất nhiều so với đoạn trước, không quá bao xa đã tới cửa ra của đoạn cốc dài này. Hai bên cửa cốc là hai tòa tiễn tháp cao cao, phía trước còn có vô số chiến hào. Lướt qua chiến hào chính là một mảng lớn sườn cỏ bằng phẳng, tiếp ra phía ngoài là rừng bạch dương xanh um tươi tốt. Đều nói bạch dương cao lớn thẳng tắp tú lệ bất phàm, hiện tại vừa thấy quả thế. Bạch dương thành phiến thành phiến, ở trong ngày thu này đều ánh vàng rực rỡ. Nhìn thấy chúng nó, ta mới chú ý tới hiện tại đã là tiết thu vàng trong trò chơi. Thời gian trong trò chơi này trôi qua nhanh hơn nhiều so với bên ngoài, mà ta lại chung quy luôn dừng ở Vọng Tiên Thành hoặc là Phong Minh Các bốn mùa xanh tươi, làm sao có thể chú ý tới sự biến ảo của mùa, cũng chỉ khi vào loại thời điểm này, mới có thể cảm thụ được một chút trôi qua của thời gian trong trò chơi.

Nguyên bản chuẩn bị cùng với Lăng Thiên xâm nhập nội địa thông đạo đại lục tra xét một chút phía trước còn có quan khẩu hiểm địa nào không, ai biết còn chưa đi được mấy bước, đã bị một trận truyền âm triệu trở về.

Tiểu Lộ ở đầu kia truyền âm ba hoa chích chòe một đống lời hay, tổng hợp lại không ngoài một việc: Kêu ta trở lại giúp Triêu Triêu Mộ Mộ của nhà nhỏ truyền đạt kinh nghiệm cộng thêm hộ giá hộ tống, để xông qua được cửa ải kết đan ngay trong một lần. Mặc kệ ta giảng giải với nhỏ thế nào, kết đan đó căn bản là chuyện của bản thân, không có quan hệ gì tới người khác, thế nhưng nhỏ căn bản không nghe, cứng rắn nói có người có kinh nghiệm canh ở bên cạnh sẽ làm cho người ta có lòng tin hơn. Ta tức, thầm mắng đó cũng không phải sinh con, chẳng lẽ còn cần người đã từng sinh đến xem xem thì càng dễ thuận sản? (XD

)

Thế nhưng ta chỉ có một tiểu muội này, mà bình thường nhỏ lại rất hiểu chuyện, hiếm thấy có một yêu cầu như thế ta vẫn ngượng ngùng cự tuyệt, đành phải nói xin lỗi với Lăng Thiên, quay ngược hồi phủ. Lăng Thiên nghe xong chuyện ta nói cười cười, cũng không nói gì, theo ta cùng trở lại Đông Long Thành.

Thấy Tiểu Lộ, ta biết ngay mình bị lừa, tiểu cô nương le lưỡi với ta, ngượng ngùng trốn ra phía sau Ám Dạ. Ta liếc ngang nhỏ một cái, cư nhiên bán đứng ca ca của nhỏ, thái quá rồi.

"Xin lỗi a, ca, là Ám Dạ lão đại kính nhờ em, người ta ngượng ngùng cự tuyệt a. Ca, anh sẽ không giận em chứ?"

Ngượng ngùng cự tuyệt Ám Dạ, thì không biết ngượng ngùng gạt anh?

"Thôi đi, bọn anh sớm nên nghĩ đến."

Lăng Thiên ôm vòng lấy vai ta, nhẹ giọng nói. Ta hừ một tiếng, rốt cục cũng kéo không được khuôn mặt lạnh kia nữa, thở dài nói:

"Thôi đi, anh cũng không trách em, dù sao khẳng định là người kia kích động em làm."

Ám Dạ đối mặt sự lên án của ta cười khổ, liên tục thở dài:

"Xin lỗi xin lỗi, tôi là người xấu có được không? Du Nhiên cậu đại nhân không nên trách lỗi tiểu nhân, đừng tức giận."

"Nói đi, chuyện gì."

Ta hừ hừ, tự mình tìm cái ghế ở trong phòng khách nhà Ám Dạ ngồi xuống. Kỳ thực hắn không nói, ta cũng có thể đoán được, không phải là chuyện thông đạo sao, tin tức của bọn họ thật đúng là đủ linh thông, nhanh như vậy đã tìm tới cửa.

180. Quyển 5 - Chương 5: Tiết 5

Editor: Toujifuu

"Chúng tôi muốn mời hai cậu gia nhập đội thăm dò do chúng tôi tổ chức, nỗ lực tra xét thông đạo đại lục một chút. Thông đạo này mới ra, trong đó có kỳ ngộ khẳng định cũng có nguy hiểm, chúng tôi hy vọng có thể nhanh chóng nắm giữ được tư liệu trực tiếp."

Ám Dạ cũng không lôi thôi dài dòng, vừa bắt đầu đã nói rõ. Ta lắc lắc đầu, không nhanh không chậm trả lời:

"Cho giá thế nào? Chúng tôi rất đắt tiền đó nga."

"Tôi thấy cậu cải danh thành Liều Chết Cần Tiền được rồi."

Ám Dạ cười mắng một câu,

"Được rồi, tôi thiếu ai cũng không dám thiếu cậu a, điều này cậu còn lo lắng sao. Nếu như tôi định giá ít, đừng nói cậu không để ý, quay đầu lại đã có người cho tôi xem sắc mặt rồi."

"Hừ hừ, anh biết là được rồi. Có những ai?"

"Hai người các cậu khẳng định là chủ lực, nhân tài duy nhất từng đi qua Tây đại lục. Bên chúng tôi có Nam Cực với Tiểu Vũ dẫn đội, cộng thêm Triêu Triêu Mộ Mộ của Ngự Thú Đường, Tư Ninh của Đạo Sĩ Đường. Yêu thân của Tiểu Vũ đã huyễn hình được một lần, Tư Ninh đã kết đan, Nam Cực vừa mới tu thành Địa Ma, cộng thêm hai người các cậu, tôi nghĩ chỉ là đi dò đường hẳn vấn đề cũng không lớn."

"Cũng được đấy."

Lòng ta nghĩ thực lực của đoàn đội mà Đông Long phái ra này trước mắt xem như là nhất lưu, chỉ là đi một chuyến, hoàn toàn đủ rồi. Bất quá nghĩ lại cái tên Ám Dạ này lừa ta từ địa phương xa như vậy trở về, hại ta còn phải chạy lại thêm một lần, trong đầu liền không thoải mái, chung quy muốn tìm một chút phiền phức cho hắn.

"Bọn họ đều chuẩn bị xong rồi, lập tức có thể đi."

Ám Dạ ân cần nhìn ta, ý tứ đó chính là: đi đi đi đi, các cậu càng nhanh càng tốt.

Ta ngoài cười nhưng trong không cười nhìn hắn hai lượt, nói:

"Đừng nóng vội a, chúng tôi mới từ nơi đó trở về, thế nào cũng phải để cho chúng tôi nghỉ ngơi một chút a, đường bên đó không dễ đi. Như vậy đi. Vì để cho chuyện lần này càng có chắc ăn, để cho Triêu Triêu Mộ Mộ kết xong đan rồi chúng tôi đi. Dù sao tôi trở về cũng là để hộ giá cho cậu ta, chung quy không thể một chuyến tay không. Hơn nữa ở Đông Long mấy chức nghiệp khác đều có người chơi tiến cấp, duy độc ngự thú sư không có, điều này cũng không quá tốt đúng không?"

Ám Dạ trố mắt trừng ta. Ta không chút nào tỏ ra yếu kém trừng lại, sau cùng hắn xì hơi trước, không biết làm thế nào gật đầu:

"Được được được, hiện tại cậu là đại gia, cậu định đoạt còn không được sao."

Ta lúc này mới thỏa mãn. Cười:

"Vậy chờ cậu ta kết đan thành công, rồi hẵng kêu chúng tôi."

Ta túm Lăng Thiên, quay về Phong Minh Các. Trước khi ra khỏi cửa, ta nói với Ám Dạ mặt khổ qua:

"Chờ lát nữa tôi đi tìm Mê Lộ, nếu như anh ta rảnh rỗi có thể đến hẳn sẽ tốt hơn."

"Cậu có liên hệ với anh ta sao? Vậy đương nhiên là tốt nhất, anh ta là chuyên gia, nếu có thể vẽ được một phần địa đồ vậy sẽ có lợi rất lớn đối với chúng ta về sau."

Vẻ mặt Ám Dạ kinh hỉ. Nghĩ đến từ sau nhiệm vụ chủng tộc lần trước Mê Lộ xảy ra sơ suất, giữa bọn họ với Mê Lộ liền không còn có chuyện gì để nói, hiện tại ta chủ động giúp bọn họ mở miệng đương nhiên là tốt nhất.

"Tôi hỏi một chút xem. Không biết anh ta hiện tại có việc không."

Ta khoát khoát tay, đi về nhà nha.

Mê Lộ phi thường cao hứng đối với đề nghị của ta, miệng đầy đáp ứng. Khi đợi hắn tới. Ta ngồi ở dưới cự mộc chế ma pháp tiễn. Trên bàn đá bày đầy bình thủy tinh nhỏ màu sắc các loại, sáng trong suốt rất là đẹp. Lăng Thiên nằm sải lai trên bàn. Loay hoay bình nhỏ của ta. Lật đi lật lại tụi nó, thập phần nhàm chán.

"Tiểu Bạch. Nguyên tố Mộc."

Ta phân phó, Tiểu Bạch xoạch xoạch chạy tới, rút ra từ trong tay Lăng Thiên một bình nhỏ màu xanh đưa cho ta. Lăng Thiên bĩu môi, cầm lên một bình xanh lam.

"Tiểu Bạch, nguyên tố Thủy."

Tiểu Bạch xoạch xoạch chạy tới, túm qua bình nhỏ màu xanh lam trong tay Lăng Thiên chạy về. Lăng Thiên giật giật khóe miệng, cầm đi một bình đỏ.

"Tiểu Bạch, nguyên tố Hỏa."

Tiểu Bạch xoạch xoạch chạy tới, kéo đi bình nhỏ màu đỏ trong tay Lăng Thiên, bị Lăng Thiên đánh một chưởng ấn ở trên bàn, tàn bạo nói:

"Cái tên nhóc nhà ngươi chuyên biệt giỡn mặt với anh đây đúng không?"

"Đó là bởi vì ngay cả Tiểu Bạch cũng cảm thấy anh quá nhàm chán."

Ta cứu ra tên nhóc chi chi kêu loạn từ dưới tay anh ta, mắt to Tiểu Bạch ngập nước dùng ánh mắt nhìn ác ma lên án Lăng Thiên.

"Vậy cậu nói tôi còn có thể làm gì."

"Anh đừng nói với tôi anh thực sự không có nửa điểm ý nghĩ đối với thông đạo kia? Tôi không tin anh không nhìn ra được địa phương đó về sau sẽ dùng để làm gì. Bây giờ còn không chuẩn bị cho mấy huynh đệ kia của anh đi chuẩn bị cơ sở, về sau chờ nước đục rồi mò cá thế nào?"

"Mò cái gì cá, chờ đến khi mấy đại bang phái cùng mấy tên phương tây tới đánh túi bụi rồi đi nhặt tiện nghi?"

"Có gì không thể, tuy rằng tôi không phải người có dã tâm gì, cũng chưa nói tới loại tư tưởng cao thượng như ái quốc, bất quá tôi còn chưa có độ lượng đến mức mặc cho người ta giương oai ở cửa nhà. Lại nói, 1% cổ phần kia của Kinh Cức chính là do anh đáp ứng."

"Phải phải phải, đại thiếu gia của tôi, cậu nói tôi làm thế nào giờ có được không?"

Lăng Thiên hi cười dựa qua, đặt đầu lên trên vai ta.

"Yên tâm đi, ban nãy tôi ở trên đường đã kêu Sâm bọn họ đi trước một bước. Nhiệm vụ tôi cho bọn họ chính là tìm một doanh địa tạm thời ẩn mật ở trong thông đạo, cùng tận lực tìm ra hết thảy chi nhánh đường nhỏ. Xa thêm nữa tôi không dám nói, nhưng về sau phụ cận Gia Dụ Quan khẳng định phải ở dưới sự khống chế của chúng ta mới được."

"Tay chân rất nhanh a, tôi đều không phát hiện được."

"Đó đương nhiên, cậu nghĩ tôi lăn lộn ở trong trò chơi lâu như vậy đều là lăn lộn giả sao?"

Lăng Thiên đắc ý đến mức lông mi đều nhếch lên, lòng ta nghĩ, thực nên để cho những người chơi nữ bên ngoài đến xem loại vẻ mặt này của anh ta, xem ai còn sẽ nói cái người này là nam cool mặt lạnh nữa không.

"Đinh —— Kinh nghiệm thuật chế tiễn (trung cấp) của ngài đã đầy, thăng thành thuật chế tiễn (cao cấp)."

Thực sự là kinh hỉ, cư nhiên thăng cấp. Có lẽ là sau lần trước ta dùng hết ma pháp tiễn rồi một lần nữa chế tạo gấp gáp rất nhiều, tăng được không ít kinh nghiệm, ta rốt cục đã có thể chế được ma pháp tiễn cao cấp rồi, sự khác biệt giữa uy lực nhánh tiễn cao cấp với trung cấp không phải chỉ là một điểm nửa điểm. Kéo ra bảng biểu thật dài dưới thuật chế tiễn, năm loại cách làm của nhánh tiễn cao cấp mới xuất hiện rõ ràng được liệt ở bên trên. Nhìn một hồi, tâm tình hưng phấn của ta bị hiện thực đả kích đến mức không còn lại bao nhiêu. Ma pháp tiễn cao cấp, có quan hệ trực tiếp tới uy lực tăng trưởng của nó chính là đẳng cấp nguyên liệu với số lượng của nó. Số lượng dịch nguyên tố cần khi chế một mũi tiễn bằng gấp ba lần nhánh tiễn trung cấp, sử dụng mộc tiễn nhất định cũng phải là tiễn do vật liệu gỗ cao cấp chế thành, hơn nữa còn có hạn chế thuộc tính, mộc tiễn do vật liệu gỗ có thuộc tính bất đồng chế thành thì chỉ có thể dùng để chế ma pháp tiễn thuộc tính vốn có của nó, trời biết vật liệu gỗ cao cấp không phải là củ cải trắng, tùy tiện nơi nào cũng có thể tìm được.

"Không sao, có được tất có mất. So sánh với uy lực của nhánh tiễn cao cấp, chút phiền phức ấy cũng có thể khắc phục được."

Ta thở dài dưới đáy lòng tiếp nhận hiện thực này, ngược lại tính toán mấy cây gỗ cao cấp mà ta sớm đã tồn trữ trước trong thương khố có thể làm ra bao nhiêu tiễn. Đang nghĩ ngợi, Ám Dạ thông tri tới, nói là Mê Lộ đã ngồi ở nhà hắn, Triêu Triêu Mộ Mộ cũng kết đan hoàn tất, không có xuất hiện chuyện gì bất ngờ, kêu chúng ta qua hội hợp. Nghe cách nói của hắn, thì địa điểm tập hợp là ở nhà hắn, ta nghĩ có thể là cần thiết để che tai mắt người. Bất quá chờ khi mọi người vừa xuất phát, thực sự che được sao? Chỉ cần người có tâm, hoàn toàn có thể phát hiện, hơn nữa hiện tại không biết có bao nhiêu người đã chạy đến nơi

đó rồi, chuyến này sợ là chẳng phải thái bình đâu. Ta thu hồi hết thảy chai chai lọ lọ với ma pháp tiễn đã chế xong, chuẩn bị xuất phát.

181. Quyển 5 - Chương 6: Tiết 6

Editor: Toujifuu

Nhà ở của Ám Dạ ngay trên đỉnh núi của ngọn núi chỗ Phong Minh Các, cả vùng này là khu tụ cư của cao tầng hạch tâm Đông Long, hơn mười tòa tiểu lâu đủ loại kiểu dáng, dùng một bức tường thật dài vây lại, được xưng là Đông Long sơn trang. Bởi vì cách Phong Minh Các không xa, ta với Lăng Thiên kêu Tiểu Hắc với Ám Ảnh theo, chậm rãi đi lên. Tới cửa sơn trang, vừa vặn gặp phải Mộng Điệp mang theo một đám người từ bên ngoài đi vào. Nhìn bộ dáng cô ta tiền hô hậu ủng, những người đó khoảng chừng là thân vệ của cô ta, nữ nhân Hân Nhiên Nhập Mộng kia đang kề sát cô ta nói nhỏ, cũng không biết nói gì, mặt mày rạng rỡ. Ta không chớp mắt đi qua bên cạnh mấy cô ả, không dự định phản ứng đoàn người đó, ai biết Mộng Điệp lên tiếng kêu ta trước:

"Du Nhiên tiên sinh."

"Mộng Điệp tiểu thư có chuyện gì sao?"

Mặt ta không chút thay đổi quét nhìn cô ta một cái. Mộng Điệp như là không hề phát hiện sự không kiên nhẫn của ta, kéo Hân Nhiên Nhập Mộng đi tới nói:

"Các anh là Ám Dạ mời tới đúng không, lần này Hân Nhiên cũng sẽ đi cùng hai vị, trên đường xin chiếu cố cô ấy nhiều một chút. Hân Nhiên không thể so với các anh đều là cao thủ đứng đầu, có chỗ nào sơ sẩy, xin hai vị chỉ điểm nhiều."

Sắc mặt ta lạnh lẽo, Mộng Điệp nháy mắt ra hiệu cho Hân Nhiên Nhập Mộng, Hân Nhiên Nhập Mộng giả giả cười:

"Lần trước tiểu muội không hiểu chuyện, xin Du Nhiên đại ca không nên tính toán. Em cái gì cũng không hiểu, hy vọng có thể nghiêm túc học tập với hai vị."

Nếu đã biết mình cái gì cũng không hiểu cô còn chen vô làm gì, tìm phiền toái có phải hay không? Chúng ta cũng không phải đi dạo chơi ngoại thành, còn mang thêm cái bao quần áo đi. Ta ngẩng đầu vừa định nói chuyện, Ám Dạ chạy đến:

"Du Nhiên, Lăng Thiên, động tác của các cậu thực chậm, nhanh chút nhanh chút, tất cả mọi người đang chờ kìa."

Ta lạnh lùng nhìn hắn. Ám Dạ thấy chúng ta đứng chung một chỗ với hai nữ nhân kia, lập tức hiểu rõ, lập tức thay đổi biểu tình. Vẻ mặt nghiêm túc nói:

"Mộng Điệp, các cô tới rồi. Cô thực sự muốn để cho cô ta đi?"

Mộng Điệp cười:

"Đương nhiên là thật. Các anh không phải luôn nói em tìm không được cao thủ sao? Ai mà từ khi sinh ra đã là cao thủ chứ. Em thấy Hân Nhiên cũng rất có tiềm lực, chỉ là các anh bình thường đều nói bận bịu, ai cũng không dạy cô ấy, thế nào sẽ có tiến bộ. Dù sao lần này cũng chỉ là đi dò đường, cũng không phải đi đánh nhau. Để cho cô ấy đi theo rèn đúc một chút có gì không tốt. Lại nói, đẳng cấp của cô ấy coi như cũng cao, giết không được người chẳng lẽ còn giết không được quái? Để cho cô ấy đi làm tay chân cho các anh cũng tốt a. Nói không chừng ngày sau Hân Nhiên sẽ là một đại chủ lực của Đông Long đó. Triêu Triêu Mộ Mộ, cô ấy với cậu đều là cùng một chức nghiệp, chỉ điểm chỉ điểm nhiều, đừng cất giấu mấy kĩ xảo nho nhỏ của cậu đấy."

Triêu Triêu Mộ Mộ theo Ám Dạ đi ra nhìn nhìn ta lại nhìn nhìn Ám Dạ, không nói chuyện. Ám Dạ thấy biểu tình ta càng ngày càng lạnh, nói:

"Các cô đi vào ngồi một chút trước đi, đợi lát nữa chúng ta xuất phát."

Hắn kéo ta. Mang ta qua hoa viên bên cạnh.

"Du Nhiên, tôi thế này cũng là bất đắc dĩ, cậu đừng nóng giận."

"Tôi có gì phải tức giận. Mộng Điệp nói đúng, lần này chỉ là đi dò đường. Lại chẳng phải là nhiệm vụ quan trọng gì. Mang thêm một người cũng không sao, dù sao chúng ta còn có vị trí. Hơn nữa đây là nội vụ của Đông Long các anh. Để ai đi không để ai đi các anh tự mình quyết định là được rồi, tôi với Lăng Thiên chỉ là người các anh dùng tiền mời tới hỗ trợ, việc này không có quan hệ với chúng tôi. Bất quá nói trước, tôi với Lăng Thiên đều không biết chiếu cố người, anh cho người của Đông Long các anh tự mình chiếu cố cô ta đi, hiện tại địa giới kia không phải quá thái bình đâu."

"Tiểu Du nói đúng, chuyện của Đông Long các anh tự mình quyết định, chúng tôi chỉ để ý chính chúng tôi."

Ban nãy Lăng Thiên cũng đứng ở bên cạnh nghe, hiện tại vứt ra một câu như thế, kéo ta đi. Ám Dạ ở phía sau ta thở dài một tiếng, một bộ dáng rất bất đắc dĩ.

Đi vào phòng khách nhà Ám Dạ, một đám người đều có mặt. Bên trái là mấy người sớm đã định ra muốn cùng xuất phát, bên phải là một đám người chơi lấy Mộng Điệp dẫn đầu, hai đám người phân chia rõ ràng. Ta liếc mắt một cái liền thấy Mê Lộ đứng ở bên cạnh Tiểu Vũ, đi qua chào hỏi với hắn:

"Mê Lộ, anh đã đến rồi."

"Du Nhiên, cảm tạ cậu mời tôi, tôi đang muốn qua bên đó xem xem, vẫn sợ tìm không được đội ngũ thích hợp."

"Anh mà còn tìm không được người tổ đội? Chỉ cần thả ra chút tin tức, đầy người muốn đi theo chuyên gia như anh, chỉ sợ anh còn chướng mắt. Đừng khách khí, lần này là Đông Long tài đại khí thô tài trợ, anh có yêu cầu gì cứ đề cập, cơ hội hiếm thấy, giết mổ một lần thì được một lần."

Ta nói giỡn, Ám Dạ cùng vào lập tức tiếp nối câu chuyện:

"Đúng, Mê Lộ là chuyên gia phương diện này, lần này anh phải xuất lực mạnh vào, đừng khách khí với chúng tôi."

Mê Lộ ngượng ngùng cười, nói:

"Tôi cũng chỉ biết phân biệt đường vẽ chút địa đồ, giết quái xông ải hoàn toàn không được, đến lúc đó còn cần mọi người các cậu bảo hộ tôi. Ngoại trừ mấy chuyện đó thì không còn gì nữa."

"Mê Lộ anh quá thiện lương."

Ta cố ý than thở, mấy người cùng cười rộ lên, vô hình trung cự ly giữa mọi người lại tiến thêm một bước. Lãnh nhãn đảo qua nhóm Mộng Điệp, đối với sự náo nhiệt bên chúng ta mấy cô ả cũng không lưu tâm, chỉ vùi đầu nói thầm với hai người Hân Nhiên Nhập Mộng cái gì đó, Hân Nhiên Nhập Mộng liên tiếp gật đầu. Ta có chút ít ác ý nghĩ, khẳng định hai nữ nhân đó lại đang đánh chủ ý quỷ gì đây, bất quá dựa vào trình độ của Hân Nhiên Nhập Mộng muốn nhấc lên sóng gió, sợ là rất khó, cô ta trước hãy chiếu cố tốt bản thân đừng bị người chơi thế lực khác đang điên cuồng tập hợp tới nơi đó tiêu diệt rồi hẵng nói.

"Được rồi các vị, chuẩn bị xuất phát đi. Hy vọng các vị một đường thuận lợi."

Ám Dạ tuyên bố. Vốn hẳn là do Nam Cực xuất tổ, hiện tại có Mê Lộ tới, liền thành hắn làm đội trưởng. Chúng ta lần lượt gia nhập đội ngũ của Mê Lộ, một nhóm tám người đi đến ngoài cửa gọi ra tọa kỵ, tuyệt trần mà đi.

Như chúng ta suy đoán, Lai Thành náo nhiệt hơn không chỉ gấp đôi so với lần trước ta đến, trong truyền tống trận không lớn không ngừng tuôn ra người chơi, bọn họ vừa đến đã thẳng tiến cửa thành tây. Do nhiều người, giai đoạn ra khỏi thành chúng ta không còn có khả năng tuỳ ý chạy băng băng giống như lần trước nữa, chỉ có thể chậm rãi theo dòng người đi về phía trước. Cũng may sau khi ra khỏi cửa thành đường lớn

còn tương đối rộng rãi, mấy người chúng ta cưỡi lại đều là tọa kỵ đẳng cấp cao, sau khi thả hết tốc độ vượt được một ít người chơi, cuối cùng cũng vượt trước đại đội dòng người đi lên con đường hẹp quanh co kia.

Ta với Lăng Thiên là lần thứ hai đến, vì vậy do chúng ta suất lĩnh, Mê Lộ theo chúng ta, đám người Nam Cực lại ở tút phía sau. Nam Cực là người rất nghiêm túc, tuy rằng cơ hồ không nói chuyện, nhưng khi bắt đầu làm chuyện gì thì rất phụ trách. Hiện tại hắn an bài hết Tiểu Vũ, Triêu Triêu Mộ Mộ, Tư Ninh ở chính giữa, bản thân đi sau cùng. Mặc dù Hân Nhiên Nhập Mộng không được người ưa, bất quá dù sao cũng coi như là đã theo đội chúng ta, Nam Cực vẫn đưa cô ta vào hàng ngũ được bảo hộ, để cho cô ta đi theo phía sau Triêu Triêu Mộ Mộ. Ta một bên giới thiệu với Mê Lộ địa hình phụ cận, một bên nhìn sự an bài của Nam Cực, trong lòng tính toán nếu như nữ nhân đó dọc theo đường đi an phận thủ mình, chúng ta mang cô ta theo một đường thì cũng không có gì. Nếu như cô ta có mánh khoé gì… Vậy đừng trách ta không khách khí, ta đến bây giờ còn nhớ mối thù lần trước cô ta khi dễ Tiểu Lộ. Đừng nói ta keo kiệt, ta chỉ nhìn không được chuyện người khác khi dễ người ta coi trọng, huống hồ cái kiểu làm bộ làm tịch của cô ta không có gì khác biệt so với Mộng Điệp khiến cho ta nửa điểm hảo cảm cũng không có.

Sau khi có nhiều người, tốc độ đi tới của chúng ta cũng chậm, đi một hồi lâu, mới đi đến con đường hẹp lên núi. Lăng Thiên trước một bước đi đến phía trước mở đường, ta giải thích với những người khác:

"Phía trước chính là đoạn nguy hiểm nhất của con đường này, chỉ có thể đi từng người từng người. Tới phía trên còn có mấy chỗ ngoặt gấp, mọi người cẩn thận."

Ta tỏ ý bọn họ theo sau ta, từng người từng người bước lên. Theo con đường càng ngày càng hướng lên trên, tình hình giao thông cũng càng ngày càng không tốt, tất cả mọi người cẩn cẩn thận thận dựa vào vách núi bên trái đi tới, sợ không cẩn thận một cái sẽ rớt xuống dốc núi.

"Phía trước còn có một ngã ngoặt sau cùng, sau khi rẽ qua chính là đỉnh núi, tiếp qua một cây cầu treo thì đường sẽ dễ đi hơn."

Ta nói, chạy nhanh vài bước chuyển qua ngã ngoặt, đột nhiên phát hiện Lăng Thiên đứng ở cuối đường núi, đang đối diện giằng co với vài người.

182. Quyển 5 - Chương 7: Tiết 7

Editor: Toujifuu

Lăng Thiên lãnh nhãn nhìn mấy người chơi yêu tộc đối diện, đầu lĩnh chính là người quen.

"Hùng Bá thành chủ, đã lâu không gặp."

Ta ở phía sau Lăng Thiên cười đánh tiếng chào hỏi, Hùng Bá Thiên Hạ nhìn thấy ta không có cảm thấy kinh ngạc, nhưng sau khi một đội người xuất hiện phía sau ta vẫn sửng sốt một chút. Gã động động miệng, nhẹ giọng phân phó một câu, mấy người chơi canh giữ ở cửa vào đài cao nơi đỉnh núi đều lui ra, một nhóm chúng ta đi lên.

Hai bên nhân mã ở trên đài cao đỉnh núi không lớn đối diện giằng co, khoảng cách chỉ có hơn mười mét, lại lặng ngắt như tờ. Tất cả mọi người biết đối phương là tới làm gì, cũng biết hiện tại tuyệt không phải thời cơ tốt để tranh đấu với nhau, thế nhưng do mối hận cũ lâu dài tới nay khiến cho đôi bên đều không thể mở miệng đánh vỡ cục diện bế tắc trước. Ta nháy mắt ra hiệu với Tiểu Vũ, muốn kêu cô xuất khẩu trước, tên đầu gỗ Nam Cực kia ta không dám trông cậy vào. Ai biết Tiểu Vũ trái lại chớp chớp mắt với ta, rõ ràng muốn kêu ta tới ra mặt. Lăng Thiên ở một bên lặng lẽ kéo tay ta, thấp giọng nói:

"Cậu đi tốt nhất."

Ngay cả anh ta cũng cảm thấy như thế, ta liền không thể nói gì. Kiên trì nghênh đón Hùng Bá Thiên Hạ, trời biết trước đây ta cũng từng đi tìm cái tên này với thủ hạ của gã gây phiền phức không ít lần, may mắn gã không biết ta là ai.

"Hùng Bá thành chủ tới thật nhanh."

"Các cậu cũng không chậm a. Du Nhiên, tôi thế nào nghe nói cậu cùng đồng bạn gì kia của cậu không có gia nhập một phương thế lực nào, làm sao lại luôn thấy các cậu trộn lẫn với người của Đông Long. Có muốn suy nghĩ hợp tác với tôi một chút hay không?"

"Thành chủ nói giỡn, thủ hạ của ngài nhân tài đông đúc nơi nào còn dùng đến được chúng tôi. Chúng ta đều là người sáng không nói tiếng ngầm, đều rõ ràng mọi người là tới làm gì. Địa phương trong thông đạo này rất rộng rãi, cũng không nhất định phải tranh đoạt, mỗi người hành động là tốt nhất. Hiện tại bắt chặt thời gian đều quan trọng hơn so với bất cứ cái gì, thành chủ thấy thế nào?"

Hùng Bá hiển nhiên cũng là mang tâm tư này. Có bậc thang ta cho gã đi xuống rất nhanh:

"Tôi ngày hôm nay liền cho Du Nhiên mặt mũi, chúng ta mỗi người đi mỗi đường, mọi người cũng đừng tranh. Dù sao tới bên trong. Mỗi người dựa vào bản lĩnh. Tôi ngược lại muốn xem tổ tinh anh của Đông Long có năng lực gì."

Gã khiêu khích hừ hừ với mấy người Nam Cực, tay giương lên. Mang theo người của gã xông qua cầu treo tiến vào con đường xuống sườn núi trước. Thẳng đến khi mấy người Hùng Bá đi không còn nhìn thấy nữa, Nam Cực mới dùng thanh âm không có nửa điểm lên xuống của hắn nói:

"Chuẩn bị, chúng ta đi."

Sau Hùng Bá Thiên Hạ, dọc theo đường đi chúng ta không hề gặp người chơi nào khác nữa, thuận thuận lợi lợi đi đến dưới thành Gia Dụ Quan. Chẳng qua chỉ là thời gian ngắn. Tòa thành thị này đã hoàn toàn biến thành một bộ dáng khác. Người chơi của Tinh Nguyệt Lâu đến đây rất nhiều, cũng có không ít người chơi khác. Động tác của Kinh Cức Chi Hoa phi thường nhanh, lưu lượng người chơi đột nhiên dũng mãnh vào đã được cô khống chế rất tốt, cửa thành cùng mấy giao lộ quan trọng đều có người của Tinh Nguyệt Lâu gác, cũng đánh dấu mở ra hai tuyến đường, phong tỏa lại hết những đường nhỏ còn lại. Cách làm của cô khiến cho ta cùng Lăng Thiên nhìn nhau cười, tâm trạng phi thường bội phục quyết định quả quyết của cô. Tòa thành thị này hoàn toàn không giống với thành thị khác, tất cả phương tiện kiến trúc bên trong đều có ý vị chuẩn bị cho chiến tranh, nếu như để người ta tùy ý đi lại, trời biết về sau có thể có di chứng hay không. Một nguyên nhân khác, cũng là do địa phương này quá dễ lạc đường, Kinh Cức bản thân các cô ấy cũng không thể khống chế được toàn bộ nội thành. Muốn làm được điều đó sợ còn phải tốn không ít tâm tư cùng thời gian.

Cũng may hiện tại người chơi đến đại đa số đều là đoàn đội tinh anh của các thế lực lớn, cũng chỉ có bọn họ mới có thể đến nơi đây bằng tốc độ nhanh nhất. Cục diện hiện tại, khiến cho những quan hệ có oan, có thù, có giao tình, có hợp tác rắc rối phức tạp thường ngày đều nén xuống ân ân oán oán bình thường. Lược bớt cho Kinh Cức không ít chuyện. Những người đó cũng không dừng lại, sau khi thông qua địa bàn của Kinh Cức lại chạy về phía thông đạo không biết phía trước.

"Du Nhiên. Các cậu tới rồi."

Phụ tá của Kinh Cức Chi Hoa thấy chúng ta, cười chào đón. Ta thấy một đám người bọn họ, đang chắn ở một giao lộ tương đối rộng, hướng dẫn người chơi khác đi đường vòng từ đường nhỏ bên cạnh.

"Các anh làm thế này là cố ý để cho người ta đi đường vòng nhiều hơn chút sao?"

Đối phương cười:

"Nào phải, là Kinh Cức đại tỷ phân phó, lưu lại con đường này, chúng tôi chung quy không thể để người ta mò hết những thứ trong bụng thành."

"Kinh Cức lợi hại a, vậy chúng tôi cũng đi bên kia?"

"Du Nhiên khách khí rồi, cậu với Lăng ca là người một nhà, chúng tôi thế nào có thể chặn đường của các cậu, hơn nữa Đông Long cũng là minh hữu của Tinh Nguyệt Lâu, thì không cần phải đi lượn một vòng nữa. Tôi biết các cậu đang chạy nước rút, đi từ chính giữa đi. Cần tôi tìm người dẫn đường cho các cậu không?"

"Được, vậy phiền phức huynh đệ các anh rồi."

Ta gật đầu với một người chơi Tinh Nguyệt Lâu đang cưỡi ngựa chạy tới, quay đầu lại kêu gọi mọi người đuổi theo.

Đường bảy rẽ tám ngoặt khiến cho Mê Lộ rất là tán thưởng một phen, mấy người Đông Long vẫn luôn trầm mặc, ta đoán bọn họ đều đang quan sát tòa thành thị này từ góc độ bất đồng. Người chơi Tinh Nguyệt Lâu dẫn đường tuyệt không có dẫn chúng ta đi qua phủ thành chủ, mà là rẽ vòng một đường ngoặt nhỏ qua sát biên giới tung tâm thành trực tiếp đến cửa thành tây.

"Đến nơi đây là được rồi, kế tiếp chúng tôi tự mình đi. Cảm tạ vị huynh đệ này, cũng giúp chúng tôi chuyển lời hỏi thăm đến Kinh Cức."

Người chơi dẫn đường quay đầu trở về, cả đội chúng ta một lần nữa ra cửa thành tây đi tới vùng đất rộng rãi ngoài cốc. Rừng bạch dương đan xen giữa màu trắng cùng màu vàng phía trước vẫn mỹ lệ như trước, lẳng lặng lay động trong gió, thoạt nhìn còn chưa có người đến phá hư cảnh trí nơi đây, ban nãy chúng ta trực tiếp đi xuyên qua thành hẳn là tiết kiệm được không ít thời gian, vậy mà chặn trước đại đội nhân mã tới được nơi đây.

"Lần trước tôi cùng Lăng Thiên đi đến nơi đây, về phía trước nữa chúng tôi cũng chưa từng đi qua, kế tiếp liền trông cậy vào anh."

Ta nói với Mê Lộ, Mê Lộ lòng tin mười phần nói:

"Yên tâm đi, muốn nói đến tìm đường chuyển địa đồ tôi vẫn có chút nắm chắc. Bất quá trên đường không biết sẽ có quái vật nguy hiểm gì, đến lúc đó phải dựa vào các cậu rồi."

Trong tiếng cười thiện ý của mọi người, Mê Lộ thúc bạch lộc hắn ngồi, đầu tiên chạy về phía rừng bạch dương.

Trên mặt đất của cánh rừng tích một tầng lá rụng dày dày, giẫm lên mềm mại khó có thể dùng sức, có chút tương tự với rừng rậm tinh linh. Ở bên ngoài nhìn còn không cảm thấy gì, thẳng đến khi đi đến bên trong mới phát hiện cánh rừng này lớn đến mức có chút thái quá. Từ một khe núi nhỏ phân bố đến vành đai đất rừng phi thường rộng lớn, chúng ta đi gần hai giờ ở bên trong còn chưa đi ra ngoài được. May mắn chính là trong đất rừng này không có quái, trên đường đi tới chúng ta chỉ nghe thấy thanh âm chân giẫm lên lá rụng với gió thổi lá cây vang nhẹ sàn sạt. Càng là như thế, càng khiến cho lòng ta sinh bất an, thấp giọng hỏi Lăng Thiên sóng vai với ta:

"Anh có cảm giác được gì hay không?"

Lăng Thiên lắc đầu, nói:

"Đừng suy nghĩ nhiều, xem trọng Mê Lộ là được. Cùng lắm thì trở về thành đi lại."

Nghe xong lời nói của anh ta, ta cũng chỉ đành như thế, trong lòng lại không tránh khỏi bắt đầu nghi hoặc, nhìn chằm chằm Mê Lộ đi ở phía trước, chỉ sợ đột nhiên xuất hiện vật gì miểu sát hắn. Nghĩ nghĩ, ta kêu Tiểu Bạch nhảy lên trên vai Mê Lộ, có nó ở đó cho dù có quái tiếp cận cũng có thể sớm cảnh báo. Mê Lộ rất thích đối với việc Tiểu Bạch chạy tới, cao hứng thu nhận nó.

183. Quyển 5 - Chương 8: Tiết 8

Editor: Toujifuu

Đi tiếp về phía trước gần nửa tiếng đồng hồ, Mê Lộ đột nhiên nói:

"Các vị, chúng ta đang lên núi."

Ta nhìn nhìn bốn phía, tất cả đều là cây, cũng không có cảm giác được nhấp nhô rõ ràng, bất quá lời nói của chuyên gia cũng không do chúng ta không tin.

"Mê Lộ, có thể nhìn ra vùng rừng này còn rộng bao nhiêu không? Rừng cây như vậy khắp nơi đều giống nhau như đúc, chúng ta có cần làm chút ký hiệu hay không? Bằng không sợ là sẽ lạc phương hướng."

Tiểu Vũ kiến nghị nói. Mê Lộ nói:

"Cô muốn làm ký hiệu cũng được, vùng rừng rậm này đích xác dễ lạc đường."

Tiểu Vũ nhảy đến bên cạnh một thân cây, ở dưới rễ cây của nó loay hoay một hồi, đặt lên ba tảng đá bày thành hình tam giác. Đội ngũ lần nữa đi tới, lần này chúng ta đã cảm giác được ý tứ "lên núi" theo như lời Mê Lộ. Địa thế dần dần nghiêng lên trên, rừng cây cũng từ rừng bạch dương đơn thuần bắt đầu hỗn tạp vào loại cây khác. Càng đi hướng lên, địa thế càng dốc, phần lớn thảm thực vật đổi thành bụi cây thấp, cây thấp có phiến lá hẹp dài màu xanh đậm xuất hiện thành vùng thành vùng, bên trên nở đầy Đỗ Quyên rừng với các loại màu sắc. Màu đỏ, màu trắng, hồng nhạt, màu tím… Không biết lúc nào, chúng ta như đi vào đại hoa viên rực rỡ gấm hoa.

"Chủ nhân, phía trước có thứ gì đó đang động!"

Tiểu Bạch bỗng nhiên truyền âm cho ta. Nó "tăng" cái lủi đến giữa không trung, đáp xuống trên cành cây một gốc Đỗ Quyên hồng nhạt. Chỉ chốc lát sau, ta cũng thấy được thứ đang động theo như lời Tiểu Bạch, đó là một con hồ điệp cực kỳ lớn. Từ xa xa nhìn ra, khoảng chừng bằng cỡ hai bàn tay của nam nhân thành niên, toàn thân hồng nhạt, nằm trong tảng lớn bụi rậm Đỗ Quyên bất động, rất khó phát hiện.

"Mọi người cẩn thận, có quái xuất hiện."

Nam Cực thấy ta phát hiện dị dạng, trước tiên ẩn thân lẻn qua, người khác cũng dựa theo chức nghiệp phối hợp cấu thành đội hình chiến đấu, bảo hộ Mê Lộ ở sau người. Không bao lâu sau. Nam Cực lẻn về, báo ra một chuỗi tin tức:

"Cao Sơn Thủy Văn Điệp, cấp một trăm mười ba. Quái chủ động, phương thức công kích không biết. Chuẩn bị chiến đấu."

Hồ điệp cực đại lảo đảo bay qua. Nhìn chậm trên thực tế tốc độ cực nhanh, hơn nữa lộ tuyến phi hành không ngừng biến hóa, rất khó nhắm chuẩn. Ta phóng ra một cái Tam Liên Xạ, chẳng qua cũng chỉ bắn trúng một nhánh, hồ điệp kia như không có việc gì ngay cả lắc cũng chưa từng lắc một chút.

Nam Cực lần nữa tiến vào trạng thái tiềm hành. Không biết mò đến nơi nào rồi. Lăng Thiên vung trường kiếm nghênh đón, đánh giáp lá cà với bướm phấn, Triêu Triêu Mộ Mộ xem thời cơ triệu ra ba con Phong Lang phối hợp Lăng Thiên vây hồ điệp vào một vòng vây.

Mấy thủy cầu bay tới, bọc đầu bọc não nện lên trên người bướm phấn. Tư Ninh hoàn toàn tập theo chiến thuật "vô sỉ" của Ám Dạ, làm đạo sĩ chủ yếu phát ra thương tổn, tiểu tử đó cho tới bây giờ nghĩ đều là "âm" địch nhân thế nào ('âm' = hãm hại =))), mà không phải giết chết. Dùng nguyên lời của Ám Dạ, "So đấu giữa cao thủ đạo sĩ không phải có thể giết chết bao nhiêu, mà là có thể hại chết bao nhiêu. Mới có thể hiển lộ ra rõ ràng tiêu chuẩn cao siêu của người đó."

… Tư Ninh có lẽ cũng là người ủng hộ kiên định của loại tư tưởng này của hắn, vì vậy vừa ra tay không phải đại hỏa cầu lực công kích mạnh nhất, mà là liên tiếp thủy cầu; không lấy sát thương làm mục đích. Mà gắng đạt tới khiến cho cái con không ngừng đập cánh đối diện kia biến thành hồ điệp rớt nồi canh chạy không thoát.

Pháp phù của đạo sĩ, nhánh tiễn của ta bay loạn đầy trời, Lăng Thiên gần người giáp lá cà cộng thêm Phong Lang phối hợp anh ta vây khốn bướm phấn cùng với Nam Cực thường thường ở sau lưng vạch ra một mạt huyết quang. Dưới sự phụ trợ của tiếng đàn của Tiểu Vũ, chúng ta rất nhanh đã trảm con bướm phấn đó dưới đao.

Bướm phấn không có mang cho chúng ta thu hoạch gì. Chỉ để lại một bao độc phấn, cũng để cho chúng ta hiểu rõ một chút tiêu chuẩn của quái nơi đây. Hiện tại xem ra. Còn không khó đối phó.

Khiến người ta kinh ngạc chính là, khi chúng ta chuẩn bị rời khỏi, Tiểu Bích thật lâu không có động tĩnh đột nhiên nói cho ta mang thi thể bướm phấn đi. Ta nhớ lại lần trước chuyện tiểu hồ điệp để cho ta làm khi nó tiến cấp mà trong lòng khẽ động:

"Tiểu Bích, nhóc chuẩn bị tiến cấp sao?"

"Ừh, em cảm thấy có thể chuẩn bị. Bất quá em lần này tiến cấp, có thể cần thời gian rất dài, bởi vì phải thu thập rất nhiều thứ."

"Không sao, chỉ cần có mục tiêu là được rồi."

Trong lòng ta phải nói là đắc ý a, hình thái cấp cuối cùng của Tiểu Hắc là sức chiến đấu tăng lên, Tiểu Bích tiến vào hình thái cấp cuối cùng còn không biết sẽ có kinh hỉ gì chờ ta. Còn có viên nội đan mà Đông Long thiếu ta kia, lần này chuyện ba tên nhóc con tiến cấp đều đã có tin tức. Sướng rơn túm bướm phấn lên cất vào trong bao, Hân Nhiên Nhập Mộng rơi lại phía sau thấy được, hỏi:

"Du Nhiên đại ca có sở thích thu thập hồ điệp sao?"

Cô ta hỏi cái này để làm gì? Ta không kiên nhẫn giải thích, quay đầu không để ý tới cô ta. Nữ nhân đó đi theo lên, lải nhải nói:

"Lần trước nghe người ta nói Du Nhiên đại ca còn có một danh hào tao nhã, được xưng là Sát Thủ Hồ Điệp, nguyên lai là bởi vì anh có loại hứng thú này, Du Nhiên đại ca thực sự là một người thú vị. Lúc nào đó cũng để cho em xem xem bộ sưu tập của anh được không?"

Ta cười thầm, nghĩ thầm:

"Nếu như cô biết bọn họ kêu tôi Sát Thủ Hồ Điệp là bởi vì tôi đã từng ở Tình Nhân Cốc ngây người ba ngày chuyên giết Hồ Điệp, sợ là sẽ không cảm thấy đó là một danh hào tao nhã đâu."

Không để ý tới cô ta, ta chạy đến phía trước đi cùng với Lăng Thiên. Lăng Thiên thấy sắc mặt ta đầy vẻ vui mừng, nhỏ giọng hỏi:

"Làm sao vậy?"

"Tiểu Bích chuẩn bị thăng cấp, về sau nếu như giết hồ điệp đẳng cấp cao, lưu lại hết thi thể cho tôi."

"Ừ."

Lăng Thiên lộ ra một tia mỉm cười.

Trải qua một trận chiến kia, chúng ta lại gặp vài con bướm phấn, còn có các loại quái vật như thảo tinh, thụ quái, mọi người ý thức được bắt đầu từ nơi này, đã tiến vào khu quái. Một đường giết một đường đi, tốc độ khó tránh khỏi chậm lại. Lại đi ước chừng hai tiếng đồng hồ, rừng cây vẫn luôn luôn kéo lên trên. Mê Lộ phía trước sau khi lại một lần dò xét địa hình bỗng nhiên kinh hỉ hô to:

"Mọi người mau tới, chúng ta đã leo đến đỉnh!"

Mọi người phần phật nhào qua, tầm nhìn phía trước rộng mở thoáng mát, không còn cành lá, nhiều hoa rậm rạp nữa, chỉ thấy trời xanh mây trắng mênh mông vô bờ.

Đầu cùng rừng cây là một vực núi chắn ngang, đường bị ngăn ra từ nơi này, kéo dài ra hai sườn. Đứng ở trên vực núi nhìn ra xa, tuyệt không phải trống không, phía trước là mấy đỉnh núi thiên nhiên hình vuông hình thạch trụ như đao gọt búa chém dựng đứng, từ chân núi mây mù mênh mang dâng thẳng lên, cùng một mặt phẳng với đỉnh núi vị trí chúng ta đứng. Những trụ đá đó có to có nhỏ, mặt trên đỉnh to thì có hơn một nghìn mét vuông, bên trên có xây tòa thành ốc xá nho nhỏ; đỉnh nhỏ thì chỉ có mấy chục mét vuông, không có cỏ dại cây hoang, chỉ có thể để người ta ở trên đó đứng nghỉ ngơi. Vô luận là to là nhỏ, chúng nó đều có một đặc điểm cộng đồng —— thẳng. Thẳng trên thẳng dưới, từ chân núi đến đỉnh núi tất cả đều là góc vuông chín mươi độ, không có bất kỳ đường sá nào có thể đi lên. Đường đi duy nhất có thể đi thông những trụ núi đó, chính là vài cọng xích sắt treo treo ở không trung, đen đen nhỏ mảnh lay động ở không trung. Nhìn tiếp về nơi xa, cũng chỉ thấy một mảnh mây mù mờ ảo, mơ hồ có bóng đen cao lớn ở trong đó, thấy không rõ lắm. Tình hình trước mắt, tựa hồ chúng ta chỉ có thể theo xích sắt từ từ đi qua.

"Mê Lộ, đi như thế nào?"

Tất cả mọi người trông cậy vào vị chuyên gia này cho một ý kiến, Mê Lộ nhìn nhìn trái phải, nói:

"Hiện tại có hai phương án."

184. Quyển 5 - Chương 9: Tiết 9

Editor: Toujifuu

"Hiện tại có hai phương án, một là đi ven theo vách núi, có lẽ chúng ta có thể tìm được lối ra khác, nhưng có nhiều khả năng là sẽ vòng về điểm khởi đầu. Phương án thứ hai là thông qua những xích sắt này, bất quá dựa theo kinh nghiệm của tôi mà xem, xích sắt này sợ là không có đơn giản như nhìn bề ngoài. Hai phương án mỗi loại đều có chỗ tốt, đi ven vách núi có thể kiểm tra được địa hình vùng Gia Dụ Quan này, qua xích sắt thì có thể dò xét địa phương xa hơn. Mọi người quyết định đi."

Mê Lộ nhìn chúng ta, chủ yếu là nhìn Nam Cực cùng Tiểu Vũ. Đối với Đông Long Thành mà nói, Gia Dụ Quan đã trở thành địa bàn của minh hữu, tốn hao khí lực trên địa bàn của người khác thực chẳng có lợi hơn so với đi về phía trước thăm dò khu vực mới, đặc biệt là vùng địa bàn này còn thuộc về minh hữu của bản thân, trắng trợn tra xét khó tránh khỏi sẽ làm lòng người sinh ra hiểu lầm. Nam Cực cùng Tiểu Vũ không cần suy nghĩ nhiều, trực tiếp chỉ tay về phía trước:

"Qua xích sắt."

Vậy vấn đề hiện tại chính là ai qua trước. Lần này không đợi người hỏi, ta chủ động nhảy ra. Còn có gì thích hợp làm công tác dò đường hơn so với hầu tử chứ? Ta buộc lên trên đùi cho Tiểu Bạch một sợi thừng mảnh, thân mình màu trắng nho nhỏ nhanh chóng lủi đi. Đối với chúng ta mà nói xích sắt tương đối mảnh nhưng Tiểu Bạch bò lên trên đó lại thập phần thích hợp, rất nhanh nó đã chạy tới trung bộ đoạn xích sắt trước mặt.

Chúng ta khẩn trương nhìn chằm chằm nó, Tiểu Bạch nguyên bản chạy phi thường thuận lợi bỗng nhiên bắt đầu lay động. Đó là hiện tượng phi thường cổ quái, xích sắt tuyệt không có di động, thế nhưng thân mình Tiểu Bạch đứng ở bên trên lại như là bị gió thổi đến lắc lư trái phải, lấy thị lực của ta có thể tinh tường thấy bộ lông trên người nó đều bị thổi dựng đứng lên. Tiểu Bạch lại bò một đoạn về phía trước, rốt cục vẫn không thể kiên trì được, lui về. Nó thở phì phò leo lên đầu vai ta, nói:

"Chủ nhân, trung gian đó gió quá lớn. Hơn nữa đứng càng lâu lực cản càng lớn, đến về sau căn bản không qua được."

"Vậy làm sao giờ?"

Ta chuyển đạt cảm thụ của Tiểu Bạch cho nhóm đồng bạn, tất cả mọi người nhíu mày trầm tư. Mê Lộ có chút khó xử nói:

"Nếu như là tình huống như vậy. Vậy đã nói lên gió nơi đây là loại hình cảm ứng, người vừa bước vào trong phạm vi nhất định nó sẽ tự động phát động. Cũng sẽ càng ngày càng mạnh, trừ phi cường hành lao ra khu vực nó cảm ứng. Nếu như là cơ quan ám khí gì đó thì còn dễ làm, loại nhìn không thấy sờ không được này khó đối phó nhất, ngoại trừ cố xông qua, phá cũng không có biện pháp phá."

"Hiện tại làm sao giờ? Chẳng lẽ chúng ta không đi nữa?"

Mê Lộ đối mặt vấn đề của người khác. Gãi gãi đầu, ánh mắt quét tới quét lui giữa mấy người, sau cùng nhìn thẳng Nam Cực:

"Cậu là thích khách, tốc độ nhanh, cậu đi thử xem có thể tiến lên hay không."

Nam Cực gật đầu, đi tới buộc dây thừng lên thắt lưng mình. Mê Lộ một bên giúp hắn buộc dây thừng, một bên căn dặn nói:

"Tôi nghĩ có lẽ một đoạn trung gian kia là sức gió mạnh nhất, bất luận thế nào cậu đều phải dùng tốc độ nhanh nhất tiến lên, nghìn vạn lần đừng dừng lại. Dừng lại khẳng định sẽ qua không được."

Nam Cực trầm mặc gật đầu, nhìn xích sắt một cái, dưới chân dùng một chút lực như tia chớp tiến lên. Nhẹ nhàng linh hoạt, mau lẹ, khiến cho người ta trở tay không kịp. Thật không hổ là thích khách đứng đầu toàn trò chơi. Khi xông tới trung bộ, Nam Cực rõ ràng lắc lư một cái. Chúng ta nhao nhao khẩn trương lên. Tay

Lăng Thiên kéo dây thừng căng thẳng, Nam Cực tự mình ở trên xích sắt nhảy một bước nhỏ về phía trước. Điều chỉnh thân hình tiếp tục xông về phía trước. Từ trên vẻ mặt của hắn chúng ta rõ ràng có thể nhìn ra được, ở trong một đoạn đường rất dài hắn đều đang cắn răng kiên trì, thẳng đến khi sắp tiếp cận chỗ đỉnh núi đối diện mới lại khôi phục tốc độ như khi mới bắt đầu.

Bước trên đài cao đối diện, Nam Cực xoay người lại phất phất tay với chúng ta, tất cả mọi người cao hứng lên.

"Thứ hai ai tới?"

Có một người ở đối diện tiếp ứng, phía sau liền dễ hơn rất nhiều. Nam Cực ở đối diện dùng một dây thừng dắt kéo, ta với Lăng Thiên ở bên này cầm dây thừng để đảm bảo, rất nhanh đã tiễn được mấy người qua, sau cùng chỉ còn lại có hai người ta cùng Lăng Thiên.

"Cậu đi trước đi, tôi ở đây giúp cậu đưa Tiểu Hắc qua."

Lăng Thiên nửa ôm thắt lưng mảnh của ta buộc dây thừng an toàn, cũng nhẹ giọng nói ở bên tai ta:

"Khi đi qua cẩn thận một chút."

"Biết biết, thực lực của tôi anh còn chưa rõ sao?"

Ta cười, thật không biết người này cũng thích quan tâm như thế.

Khi mới bước lên xích sắt ta cảm thấy tuyệt không có khó đi như thoạt nhìn, xích sắt dưới chân phi thường kiên cố, không có nửa điểm lay động. Mặc dù không thể nói là như giẫm trên đất bằng, thế nhưng chỉ cần người chơi có chút thực lực muốn đi qua đều không khó. Khi chạy sắp đến trung gian, ta dần dần cảm thấy sức gió gia tăng, chúng nó vờn quanh ở bốn phía ta, dường như muốn ngăn cản ta đi tới, nhưng tuyệt không có cái loại cảm giác cật lực như mấy người trước đó biểu hiện ra. Chẳng lẽ là bởi vì ta tu tập là lực gió? Sớm biết có chỗ tốt như vậy, để ta đến dò đường không phải tốt hơn sao. Đang nghĩ ngợi, chỉ cảm thấy thắt lưng có một luồng lực lượng lôi kéo ta về phía trước, ta theo quán tính đó nhanh chóng xông qua một đoạn đường lớn, vài cái đã tới đối diện. Bọn họ đều chỉ nhìn thấy ta thuận lợi đi qua, không có chú ý tới ta ở trong quá trình qua xích sắt biểu hiện ra sự dễ dàng khác thường, ta cũng vui vẻ giấu đi bí mật nhỏ này. Cao thủ a, chung quy cũng phải có chút gì đó áp đáy hòm đúng không?

Kế tiếp là Tiểu Hắc, nó không giống tọa kỵ khác có thể thu được vào trong thẻ bài tọa kỵ, đành phải để cho nó tự mình chạy tới. Tiểu Hắc không có để cho ta thất vọng, tốc độ của bản thân nó đã rất nhanh, lực lượng cũng không nhỏ, có thêm ta cùng Lăng Thiên trợ giúp nữa, xích sắt nho nhỏ đương nhiên không để được vào mắt. Lăng Thiên tên kia thì theo sát ở phía sau Tiểu Hắc, cũng cùng xông qua đây.

Mọi người đến đông đủ, chúng ta nhìn quanh bốn phía, đây là một trụ núi chỉ dùng để quá độ, phạm vi đỉnh chóp đài cao chỉ có mấy chục mét, ngoại trừ tảng đá với cỏ dại cái gì cũng không có. Ở bên kia đài cao là hai cọng xích sắt kéo ra tiếp, chia ra đi thông tới hai trụ núi bất đồng. Cọng bên trái liên thông một đài cao cỡ trung, bên trên có xây mấy gian phòng ốc. Cọng bên phải nối tiếp vẫn là một đài cao nhỏ dùng để quá độ, tiếp sau đó nữa thì thông hướng một trụ núi phi thường rộng rãi to lớn, trên đó có xây một tòa trang viên, tường viện cao lớn rất dài, quy mô bên trong nhất định không nhỏ.

"Đi bên nào?"

Mê Lộ hỏi Nam Cực, Nam Cực cùng Tiểu Vũ nhỏ giọng thương lượng hai câu sau nói:

"Hai bên đều đi. Phân tổ."

Mê Lộ bày vẻ mặt "tôi biết mà", dẫn đầu bày tỏ thái độ:

"Tôi muốn đi trang viên."

Tư Ninh cùng Tiểu Vũ nhao nhao hưởng ứng. Triêu Triêu Mộ Mộ nhìn ta một cái, vẫn còn do dự khó xử, biểu tình phi thường cổ quái. Ta lắc đầu, nói:

"Cậu cũng đi đi."

Triêu Triêu Mộ Mộ ngượng ngùng gật đầu đối với ta, lại thật cao hứng đứng tới bên cạnh Mê Lộ. Tiểu Vũ đi trang viên, vậy Nam Cực cũng chỉ có thể lựa chọn phòng nhỏ bên trái. Hân Nhiên Nhập Mộng cái gì cũng không nói, tự động đến phía sau Nam Cực, cũng không biết cô ta đang suy nghĩ cái gì. Sau cùng phân phối liền thành ta, Lăng Thiên, Nam Cực cùng Hân Nhiên Nhập Mộng đi bên trái, mà bốn người Mê Lộ thì đi bên phải, mọi người chào tạm biệt xong nói sau khi tra xét thông qua truyền âm liên hệ.

Có kinh nghiệm trước đó, xích sắt không còn có thể trở thành cửa ải khó khăn trở ngại chúng ta đi tới nữa, chẳng qua chỉ chớp mắt, hai tổ nhân mã đã mỗi người đạp xích sắt xuất phát hướng mục tiêu.

185. Quyển 5 - Chương 10: Tiết 10

Editor: Toujifuu

Nhà nhỏ không phụ cái chữ "nhỏ" này, một hàng ba gian, mỗi một gian đều được xây vừa thấp vừa chật, khi chúng ta vào cửa còn nhất định phải cúi đầu khom lưng.

Cửa nhà nhỏ lần lượt treo một khối chiêu bài, viết "Tiệm thợ rèn", "Tiệm tạp hóa" cùng "Tiệm dược". Ba cửa hàng mặt tiền rất nhỏ, đi vào lại càng nhỏ, bởi vì bên trong bị ngăn thành trước sau hai nửa, phân nửa trước chính là địa phương xếp đặt hàng hóa, gần như chỉ có thể để cho một người ở bên trong chọn, nếu như tiến vào thêm một người nữa thì ngay cả xoay người cũng trắc trở. Ba đại nam nhân chúng ta mỗi người một gian chui đi vào, gian ta tra xét là tiệm tạp hóa. Bởi vì không gian rất nhỏ, vì vậy ở trên bốn mặt tường đều có đóng ngăn gỗ, vật phẩm đủ loại kiểu dáng tán loạn đặt ở bên trong, thoạt nhìn căn bản là không có tận tình chỉnh lý phân loại.

"Có người ở đây không?"

Ta giương giọng hỏi, từ trong cánh cửa cách hai gian nhà trước sau truyền đến một thanh âm vênh vang:

"Mua cái gì tự mình tìm, giá đã ghi rõ không cho trả giá. Chọn xong rồi thì kêu ta."

Thanh âm này lanh lảnh lanh lảnh, lại một bộ mùi vị muốn chết không sống, ta nhìn thẳng màn vải xám xịt trên cửa suy nghĩ nếu không thì vào xem xem ông chủ là dạng người gì một chút. Bàn tay đến phân nửa ta lại thu về, ngẫm lại hay là thôi đi, dù sao ông chủ này trông thế nào đều không liên quan đến ta, vẫn nên xem xem nơi này có vật gì hay hơn.

Một bộ phận sự vật rất lớn trong ngăn gỗ đều là những vật phẩm bổ cấp đều có thể mua được trong bất kỳ một gian tiệm tạp hóa nào trong thành, nếu như không nhìn giá cả niêm yết khiến người ta líu lưỡi, nơi đây tựa hồ chỉ là một điểm bổ cấp tầm thường. Còn có một số đồ vật tất nhiên không thể thông thường, tỷ như ta lục ra được từ trong một góc một khối gỗ ngô đồng trăm năm, lại tìm ra được nửa bình Bích Lưu Thanh Tuyền từ trong một góc khác, trời biết mấy nguyên liệu chế tiễn với ủ rượu này thế nào sẽ chạy đến nơi đây.

Đặt hai món dùng được qua một bên, ta lại một đầu đâm vào trong đống tạp vật không biết đã đặt bao lâu kia, kỳ vọng có thể tiếp tục tìm được chút vật hữu dụng từ bên trong.

"Thứ này…"

Ngẫu nhiên lấy ra một hòn đá dạng đinh ốc có chút gai tay. Thứ này trông thật đúng là quen mắt a. Đúng rồi, trong thương khố của ta không phải cũng đặt hai khối gần giống vậy sao? Một khối màu lục một khối màu vàng, đều là đánh quái tuôn ra. Cộng thêm khối màu lam này, lần này có ba khối. Bất quá thứ này dùng để làm gì? Hệ thống ngoại trừ cho cái xưng hô "hòn đá không biết tên". Cái gì cũng không hề nói, cũng chưa thấy giám định sư nào có thể nói rõ được lai lịch của thứ này. Quét nhìn giá cả niêm yết của tảng đá một cái, hình như không coi như quá mắc, dứt khoát mua, về sau nếu như tìm được cách dùng thì hay rồi. Nếu như tìm không được bất quá cũng chỉ là lỗ chút kim tệ mà thôi. (Người nào đó hiện tại là tài đại khí thô a!)

"Ông chủ, đi ra bán đồ!"

Ta hô một tiếng, rèm cửa vải xám động động, thân ảnh nhỏ gầy từ từ đi ra:

"Hô cái gì hô cái gì, không phải tới rồi sao."

Nhìn thấy ông chủ này ta rốt cục hiểu rõ vì sao gian nhà nơi đây đều xây nhỏ như vậy, hóa ra đối với ông chủ nơi đây mà nói độ cao như vậy hoàn toàn đủ rồi. Ông chủ nhỏ gầy chỉ cao tới ngực ta, bộ dáng tay nhỏ chân nhỏ, khiến cho ta trước tiên liên tưởng tới tộc Chu Nho của Tây đại lục (Dwarf), nhưng nơi này còn chưa tới tây đại lục mà? Cho dù là thông đạo đại lục thì chung quy cũng không có khả năng đặt nhân chủng phương tây tới địa bàn phương đông chứ. Ông chủ bị ta nhìn chăm chú đến mức không kiên nhẫn. Lười biếng đi đến sát bên quầy:

"Mua cái gì, trả tiền đi."

Ta đặt gỗ ngô đồng với nước suối lúc trước nhìn trúng qua, cộng thêm khối đá cổ quái kia. Ông chủ Chu Nho hư hư thực thực một tiếng báo ra giá cả của ba dạng vật phẩm. Ta lúc này mới chính thức cảm thấy được ông ta đích thật là ông chủ của nơi đây, đối với định giá mỗi một kiện hàng hóa của mình đều thuộc lòng trong ngực.

Ta bị ông chủ vóc dáng nhỏ lấy đao giết mổ đau đớn một trận xong khi đi ra cửa tiệm vẫn còn vì bản thân gặp được những món đồ có thể gặp mà không thể cầu kia mà vui vẻ không tự kìm hãm được. Ra cửa liền thấy hai người Lăng Thiên với Nam Cực một đầu gỗ đối một băng sơn mắt to trừng mắt nhỏ đứng. Hiển nhiên đã có được một lúc rồi.

"Tiểu Du."

Thấy ta đi ra. Lăng Thiên hơi hơi cong lên khóe miệng, biểu tình thoáng cái liền trở nên ôn hòa hơn không ít. Ta bước nhanh đi đến bên cạnh anh ta. Nói:

"Mấy món trong tiệm tạp hóa kia rất mắc, bất quá có một số món ở chỗ khác tìm không được, chỉ là quá nhỏ. Còn có ông chủ kia, tôi đang đoán ông ta sẽ không phải là Chu Nho đấy chứ."

"Không phải Chu Nho, là một nhánh của yêu tộc."

Nam Cực giải thích nghi vấn của ta, ta mới biết được hóa ra yêu tộc cũng không phải đều là trai tuấn gái đẹp, cũng có loại hình xấu xí này.

"Hóa ra các anh cũng đã gặp, ba tiệm đều là yêu tộc mở sao?"

"Hẳn là phải."

Ha ha, tiệm này mở ngược lại cũng thực thú vị.

"Chúng ta bên này hẳn là không có chuyện gì, chỉ là ba điểm bổ cấp. Bọn họ có tin chưa?"

Nam Cực lắc đầu, trông về phương hướng của đội người còn lại. Cách đến xa như vậy, căn bản ngay cả chỗ trụ núi của tòa trang viên kia cũng chỉ còn lại có cái bóng màu xanh, càng miễn bàn người bên trên, đó là căn bản không có khả năng thấy.

"Chúng ta là chờ thư của bọn họ hay là tiếp tục đi tới một chút?"

Ta chỉ chỉ xích sắt dưới chân bên kia đài cao, đó rõ ràng là đường đi thông đến ngọn trụ núi kế tiếp. Nam Cực thoáng do dự một chút, rất nhanh làm ra quyết định:

"Chúng ta đi."

Dọc theo xích sắt, chúng ta bắt đầu hành trình. Một đạo xích sắt nối tiếp hai ngọn núi, đến ngọn núi kế tiếp lại sẽ xuất hiện xích sắt mới, nhiều lần như thế. Chúng ta dọc theo đường đi thấy qua đất hoang cỏ dại mọc thành bụi, cũng thấy được quảng trường có vết tích nhân công tu chỉnh rất nặng, còn có rực rỡ gấm hoa trên đỉnh trụ núi nghiễm nhiên là một hoa viên nhỏ.

Càng đi về phía trước, ta lại càng kinh ngạc, trước mắt xuất hiện trụ núi to to nhỏ nhỏ xa xa không chỉ có vài cây như chúng ta thấy ở vách đá, phóng mắt nhìn qua xung quanh tất cả đều là những trụ núi cao lớn dường như được cắt này, trên đài cao mỗi một đỉnh núi đều sẽ có vài cọng xích sắt kéo dài đi, phân chia thông hướng đài cao gần sát, thật giống như lấy những trụ núi đó làm điểm, dùng xích sắt bắc thành một

bàn cờ thật to. Mà bàn cờ này chúng ta còn lâu mới đi đến đầu cùng, phía trước trong sương khí mang mang, còn có vô số cái bóng ngọn núi như ẩn như hiện.

"Lăng Thiên, tôi cảm thấy tiếp tục đi như thế nữa, chúng ta rất có thể sẽ lạc đường."

Ta có chút lo lắng, Lăng Thiên nhàn nhã tự tại đi về phía trước, đối với sự lo lắng của ta chỉ cho một nụ cười cùng hai chữ:

"Có tôi."

Được rồi, người chủ sự như Nam Cực người ta còn không lo lắng đến vấn đề có thể thất lạc với tổ còn lại hay không, lại có thêm một tên tự tin nổ xù lời thề son sắt, ta đây cần gì phải buồn lo vô cớ.

"Chủ nhân, bên kia có cái gì nga."

Tiểu Bạch kéo tóc ta, chỉ hướng phía nam. Ta dừng lại bước chân nhìn qua, một cọng xích sắt màu đen cô đơn duỗi hướng phương xa, sau cùng bị mây mù màu trắng che lấp, nhìn không thấy đầu cùng.

"Tiểu Du, làm sao vậy?"

Lăng Thiên phát hiện ta dừng lại sững sờ với một mảnh mây mù, chạy về bên cạnh ta hiếu kỳ hỏi. Ta vuốt đầu Tiểu Bạch, nói:

"Tiểu Bạch nói bên kia có thứ gì đó. Tiểu Bạch, là cái gì có thể thấy rõ không?"

Loại thời điểm này kỹ năng Thần Giác của Tiểu Bạch dùng tốt vô cùng, nó nhắm mắt không quá vài giây liền thấy rõ tình hình đại khái bên trong, hưng phấn nói:

"Đó là một đài cao thực lớn, bên trên dường như còn có thành thị, em nhìn thấy tường thành."

"Có thành thị?"

Ta lắp bắp kinh hãi, thế này cần đài cao lớn bao nhiêu mới có thể xây ra được tòa thành thị a!

"Làm sao vậy?"

Nam Cực vô thanh vô tức đi tới phía sau chúng ta, khoảng chừng hắn cũng phát hiện sự khác thường của ta cùng Lăng Thiên. Ta chỉ vào sương khí trắng xoá nói:

"Tôi cảm thấy chúng ta nên đi qua xem."

Nam Cực hơi trầm lặng, gật đầu đồng ý. Chúng ta lấy ra dây thừng làm chuẩn bị qua xích sắt. (Về phần thành viên nữ tính duy nhất trong đội này, bởi vì quá không được người ngó ngàng, vì vậy bị người lược qua, đáng thương!)

186. Quyển 5 - Chương 11: Tiết 11

Editor: Toujifuu

Cọng xích sắt này lớn ngoài dự đoán của mọi người, gió trên đường cũng càng thêm điên cuồng hung mãnh hơn so với nơi khác. Vì để bảo đảm, Nam Cực xung phong nhận việc đi dò đường trước, ai biết tới giữa đường lại không thể không lui về.

"Gió quá lớn, chỉ dựa vào lực lượng của tôi xông qua không được."

Nam Cực thở phì phò sắc mặt trắng bệch. Lăng Thiên vừa định nói chuyện, ta trước tiên đã đoạt lấy dây thừng trong tay Nam Cực:

"Để tôi đi đi. Tôi tu tập chính là công pháp hệ Phong, đối phó mấy làn gió này lành nghề hơn so với các anh."

Lăng Thiên tiếp nhận dây thừng giúp ta buộc lên, ta thấy mặt anh ta không chút biểu cảm, liền cười nói:

"Anh bên này phải bắt chặt a, vạn nhất tôi ngã xuống thì phải trông cậy vào anh cứu mạng rồi."

Lăng Thiên hừ hừ, quấn một đầu dây thừng còn lại ở trong tay hai vòng, túm lấy.

Khi mới bước lên xích sắt cũng không khó đi, bởi vì cọng xích sắt này thô to hơn một vòng so với trước đó chúng ta vượt qua, chỉ cần tính cân đối không phải quá kém đều có thể bước đi như bay ở bên trên. Khi đi ra ước chừng hơn hai trăm mét, ta bắt đầu cảm giác được áp lực. Càng đi tới trước, lực cản đến từ gió lại càng lớn, tuy rằng chúng nó tuyệt sẽ không trực tiếp nhào tới trên người ta, chỉ là vờn quanh ở xung quanh, nhưng từ trong gió rít có chút sắc nhọn kia ta có thể đoán ra được áp lực gió mà ban nãy Nam Cực đối mặt tất nhiên là tựa như đao cắt kiếm đâm, như vậy mà hắn còn có thể đi ra xa được như vậy, chỉ có thể nói thật không hổ là Nam Cực.

Ta ở trong gió mạnh vờn quanh bước bước tiếp theo đi tới phía trước, có chút chậm, nhưng còn không đến mức đi không nổi. Cũng không biết đi bao xa, phía trước xuất hiện một cái bóng cao lớn loáng thoáng, lúc này sức gió đạt tới mạnh nhất, ta bắt đầu có cảm giác nửa bước khó đi. Thở sâu, ta vận lên công pháp, cũng đem tơ linh lực lộ ra bên ngoài cơ thể, lợi dụng chúng nó đến phân cách, khống chế sức gió cuồng bạo phía trước, có chút cật lực. Bất quá vẫn miễn cưỡng mở ra được một con đường có thể thông qua.

Bóng đen cao lớn càng ngày càng gần, chậm rãi bày ra ở trước mắt ta toàn cảnh của nó. Tường thành cổ cực có phong vận phương đông, do một loại chất liệu đá màu trắng mang màu xám lấm tấm không biết tên xây thành. So sánh với tường thành Gia Dụ Quan. Nó cũng không cao lắm, ước chừng chỉ có trên dưới trăm mét. Nền phía dưới là một trụ núi hình tròn. So với hết thảy trụ núi chúng ta đã từng thấy qua trước đó đều lớn hơn rất nhiều, tường thành xây lên dọc theo ven trụ núi, gần như nối liền thành một thể. Địa phương ở đối diện xích sắt là một đài cao nho nhỏ, thông hướng cửa thành hình vòm, ta hiện tại đang đứng ở chỗ đó. Phía trên cửa thành chạm khắc tên thành. Trên viết ba cái chữ lớn "Phù Nham Quan". Cửa thành không có đóng, rộng mở chờ người tiến vào.

"Lăng Thiên, tôi tới rồi."

Phát một đạo truyền âm cho đầu bên kia, Lăng Thiên hỏi:

"Đầu kia là cái gì?"

"Nơi này có tòa thành, kêu Phù Nham Quan. Các anh tự mình lại đây xem đi."

Ngoại trừ Hân Nhiên Nhập Mộng bởi vì chịu không nổi sức gió trên đường tự mình lui trở lại, Lăng Thiên cùng Nam Cực đều thuận lợi đến dưới thành Phù Nham Quan dưới sự trợ giúp của ta, chẳng qua bộ dáng của bọn họ đều không dễ coi lắm. Nam Cực cũng chẳng thèm để ý chỉnh lý một chút cái đầu như tổ chim, vùi đầu liền vào xông vào trong thành.

Ta nhìn bóng lưng vội vội vàng vàng của hắn, hỏi người đứng ở bên cạnh:

"Anh nói xem chúng ta lần này để cho Đông Long ra cái giá gì thì được?"

Lăng Thiên đánh giá cả tòa thành thị một chút. Cười đến phi thường âm hiểm:

"Tòa thành lớn như vậy, để cho bọn họ ra cái giá gì cũng không quá đáng. Hoặc là vẫn lấy cổ phần? Chọn loại chỉ lấy tiền không làm việc."

"Chỗ này là chúng ta phát hiện đầu tiên, lấy nhiều chút cũng có thể được mà, 10%?"

"20%."

Lăng Thiên thật đúng là dám mở miệng. 20% thu nhập thuần của một tòa thành thị, vậy còn không khiến hai chúng ta no chết. Số tiền này nha. Có đôi khi tới chính là dễ dàng như vậy. Tựa như từ trên trời rơi xuống vậy.

"Được, anh nói bao nhiêu thì bấy nhiêu đi."

Ta thông minh mà không có phản đối ý kiến của Lăng Thiên. Dù sao tiền thì dù là ai cũng không sẽ ngại nhiều.

"Hệ thống thông cáo: Người chơi Nam Cực phát hiện đầu tiên cùng mở ra thành thị biên giới 'Phù Nham Quan', người chơi Nam Cực trở thành thành chủ của Phù Nham Quan, thu được 'Lệnh bài thành chủ Phù Nham Quan' cùng 'Lệnh bài trưng binh Phù Nham Quan'."

"Hệ thống thông cáo: Người chơi thành chủ Nam Cực đem thành thị 'Phù Nham Quan' quy thuộc vào dưới Đông Long Thành thành thị Đông đại lục, trở thành thành thị cấp dưới thuộc Đông Long Thành. Đông Long Thành mở ra quyền hạn thành thị cấp hai. Thành lập thuộc địa của bản thân, thành tựu bá nghiệp của bản thân, mong các vị người chơi có thể đạt thành mộng tưởng của ngài trong Thế Giới."

So sánh với sự xuất hiện của Gia Dụ Quan, Phù Nham Quan mở ra theo ta xem ra thì giá trị của tin tức này hoàn toàn không thể so sánh với lần trước. Bất quá có một số người có tâm vẫn ngửi được một số tin tức hữu dụng từ đó. Tỷ như Ám Dạ, làm một trong những người chủ sự Đông Long nhân vật chính của sự kiện lần này, khi tiểu tử đó truyền âm qua đây mỗi một chữ đều là mang theo ý cười, không chút nào che giấu tâm tình kích động của hắn. Ta một bên lang thang ở đầu đường Phù Nham Thành, một bên tính toán như thế nào đề xuất với hắn về món "thù lao lớn" mà Lăng Thiên mở công phu sư tử ngoạm yêu cầu, ta sợ cái người này sau khi nghe xong sẽ gác truyền âm trực tiếp từ đầu kia bổ nhào lại đây bóp chết ta.

"Hiện tại chúng ta nói chút chuyện nghiêm chỉnh. Này, Du Nhiên, cậu có còn đang nghe không?"

Ám Dạ lôi thôi dài dòng một trận xong, rốt cục chuẩn bị bắt đầu nói chính sự, ta hừ hừ hai tiếng, biểu thị bản thân còn chưa có bị hắn thôi miên.

"Vậy cậu nghe a, tôi ban nãy đã hiểu rõ mọi chuyện từ chỗ Nam Cực, Phù Nham Quan là cậu tìm được trước, theo lý tòa thành thị đó nên có một phần của cậu, muốn chạy cũng đừng nghĩ. Vì vậy tôi dự định cho cậu một bộ phận cổ phần của Phù Nham Quan, thứ nhất xem như là thù lao đưa cho cậu, thứ hai cũng là nhắc nhở tiểu tử cậu, về sau nếu như đánh nhau, cậu cũng đừng hòng không đếm xỉa đến, tận tình ra sức cho tôi."

"Hồ ly chết bầm, anh tùy tiện đưa mấy cổ phần đó, không sợ lão đại nhà anh đem anh ra khai đao a?"

"Yên tâm, hắn còn chưa có lá gan đó. Nếu như làm tôi tức chạy, hắn ta sẽ tìm lại không được người giúp việc tài giỏi như thế nữa đâu."

Ám Dạ thằng nhãi này vẫn là tự đại như xưa.

"Được, bất quá nói trước, cổ phần đó cho ít tôi cũng không làm."

"Cậu nói muốn bao nhiêu?"

"20%."

Ta cắn răng một cái, phồng lá gan đề xuất cái "ý nghĩ phi thực tế" kia. Đang lo lắng Ám Dạ ở bên kia không biết có thể trực tiếp cầm thanh đao giết qua hay không, ai ngờ hắn lại một hơi đáp ứng:

"Được."

"Anh nghe rõ rồi chưa, không phải 2%, là 20%!"

"Tôi biết, 20% a, không thành vấn đề."

"Ám Dạ, Diệu Dương sẽ đồng ý anh làm như thế? Anh là cái tên bại gia tử!"

Ám Dạ cười:

"Du Nhiên, là cậu đưa ra con số, tôi đáp ứng rồi vậy mà thế nào hình như cậu còn mất hứng? Cho cậu nhiều chút tiền không tốt sao. Cậu chính là quá có lương tâm, mới có thể luôn bị người ta khi dễ."

"Hừ, tôi chỉ nhớ rõ trong mấy người khi dễ tôi anh là số một! Được rồi, anh đáp ứng rồi thì không cho lật lọng, chờ lát nữa truyền tống mở thì lập tức ký ước lại đây cho tôi."

"Được, tôi sẽ chuẩn bị xong hết văn kiện trước, đến lúc đó hệ thống công chứng, cậu sẽ không cần sợ tôi đổi ý. Chờ a."

Ta lăng lăng mà đóng truyền âm, Lăng Thiên hỏi:

"Hắn đáp ứng rồi?"

"Hừ, rất sảng khoái đáp ứng rồi. Tôi còn chuẩn bị tận tình cò kè mặc cả với hắn nữa kìa, hắn thế nào đáp ứng rồi? Ám Dạ ngày hôm nay rất khác thường a, có thể là có người giả trang hay không?"

Lăng Thiên ác hình ác trạng mài mài răng, nói:

"Quản hắn vì sao, dù sao hiện tại cậu không có quan hệ với bọn họ, có người nguyện ý đưa tiền cho cậu xài còn không tốt sao? Có tiền chỉ cần lo xài, có việc đừng để ý đến hắn."

Người này càng ngày càng vô lại, hóa ra bộ dáng thành thục ổn trọng trước kia của người này đều là giả trang để hù người a.

187. Quyển 5 - Chương 12: Tiết 12

Editor: Toujifuu

Phù Nham Quan nhỏ hơn rất nhiều so với Gia Dụ Quan, tổng cộng chỉ có hai con đường hình chữ thập tương giao nối liền bốn cánh cửa chính đông tây nam bắc. Chỗ giao nhau trung tâm có một quảng trường nho nhỏ, làm người khác chú ý nhất chính là quy mô truyền tống trận ở chính giữa có thể so với chủ thành. Bên cạnh truyền tống trận có một tòa nhà lầu nhỏ cao ba tầng bằng gỗ, treo tấm biển Phủ Thành Chủ.

Ta đi dạo một vòng cả tòa thành, cũng không cần dùng đến hai mươi phút. Hết thảy cửa hàng trong thành đều chỉ mới treo chiêu bài, tuyệt không có mở cửa, trong cả tòa thành cũng chỉ có ta với Lăng Thiên hai người rảnh rỗi không có việc gì mà tản bộ. Lại một lần nữa quay lại truyền tống trận, vừa vặn gặp được quang hoa truyền tống trận chớp động, chính thức mở ra. Ta vẫy vẫy tay với Nam Cực đứng ở lầu ba, Nam Cực vậy mà hiếm thấy mỉm cười tỏ ý với ta, khiến cho ta cảm thấy kinh ngạc. Người đầu tiên đi ra từ truyền tống trận đương nhiên là Ám Dạ, đương nhiên còn có Diệu Dương. Nhìn lướt qua Mộng Điệp treo ở trên cánh tay Diệu Dương, khuôn mặt tươi cười giả tạo làm ra vẻ của nữ nhân này vẫn khiến cho người ta phản cảm như vậy. Diệu Dương nhìn thấy ta, sau khi gật đầu tỏ ý trực tiếp kéo Mộng Điệp đi vào phủ thành chủ, Ám Dạ chào đón dùng sức vỗ vai ta, nói:

"Tiểu tử giỏi, tôi biết ngay tìm các cậu đến là chuẩn không cần chỉnh. Lần này cảm tạ, thực sự là giúp chúng tôi một việc lớn."

"Cảm tạ cái gì, chúng tôi cũng là lấy tiền làm việc, đương nhiên phải khiến cho ông chủ thỏa mãn mới được."

Lăng Thiên đứng ở một bên, trắng trợn khoác tay lên trên vai ta, tay kia đưa về phía trước:

"Đưa đây."

Ám Dạ trừng lớn mắt:

"Cái gì?"

"Hiệp ước cổ phần."

Ám Dạ lắc đầu cười:

"Không đến mức vội như vậy chứ, chúng ta đi vào nói?"

Lăng Thiên bày một tấm mặt lạnh, ôm lấy ta đi vào trong lầu. Ta đập tay anh ta ra, sự độ lượng của người này cũng quá nhỏ rồi, thế này là chuẩn bị đi vào thị uy? Làm cho ai xem? Cho anh ta một ánh mắt xem thường. Ta tự mình xông vào.

Diệu Dương cùng Mộng Điệp đang mang theo Nam Cực dạo quanh ở trong lầu, thấy chúng ta đi vào, tay phải dẫn qua bên cạnh bàn. Hoàn toàn là một bức tư thế chủ nhân. Mấy người phân hai bên ngồi xuống, Ám Dạ ở chính giữa mang lên hai phần công văn dùng khi hệ thống công chứng. Tỏ ý chúng ta xem xem điều khoản bên trong trước. Lăng Thiên phi thường tự nhiên cầm hiệp ước qua, xem kỹ từng tờ, bộ dáng

rất chuyên nghiệp. Ta thở phào nhẹ nhõm, bởi vì bản thân gần như chưa từng ký qua hiệp ước gì với người ta, hoàn toàn mò không được đầu mối đối với mấy thứ này. Hiện tại có người hiểu biết, liền không cần lo lắng chôn chính bản thân vào trong cạm bẫy. (Chí ít bộ dáng của người này thoạt nhìn rất hiểu biết.)

Hiệp ước không có mấy tờ giấy, không quá vài phút Lăng Thiên đã xem xong. Anh ta cầm hiệp ước ở trong tay trầm tư một chút, cau mày, ánh mắt di động qua lại giữa hiệp ước cùng Diệu Dương đối diện.

Chẳng lẽ có vấn đề? Trong lòng ta bồn chồn, cúi đầu xuống sáp qua nhỏ giọng hỏi:

"Có phải có chỗ nào không đúng hay không?"

Lăng Thiên nhìn ta một cái lắc đầu, nửa ngày nói hai chữ:

"Ký đi."

Hiệp ước chuyển qua trong tay ta, Lăng Thiên lại âm trầm đầy mặt. Ta không hiểu ra sao, nếu không có vấn đề thì anh ta kỳ quái như thế làm gì?

Tìm được phần ký tên của bên B. Ta vài nét bút viết lên tên trò chơi. Giao cho Ám Dạ xem, lại bị đưa trở lại:

"Còn cần tên thật nữa. Đây xem như là sản nghiệp trò chơi của cậu, là có hiệu lực pháp luật như sản nghiệp hiện thực. Vì vậy nhất định phải có tính danh chân thực của bản nhân ở bên trên."

Còn có loại chuyện này? Ta quay đầu lại, Lăng Thiên gật đầu:

"Năm ngoái pháp lý sản nghiệp giả thuyết có đưa ra luật này."

Hay a. Nguyên lai ta thế này coi như là người đã có sản nghiệp. Có phải nói rõ chí ít khi Đông Long còn chiếm lấy Phù Nham Thành thì ta còn không cần phải lo lắng sẽ đói bụng nữa hay không? Lại bổ sung tên thật "Hạ Lam", sau cùng hai phần hiệp ước để cho đại thần hệ thống đóng dấu. Chính thức có hiệu lực.

"Phần này cậu cất kỹ, còn có thể thông qua thiết bị chuyển vận truyền tới máy vi tính của cậu in ra."

Ám Dạ trả lại một phần hiệp ước đã biến thành màu vàng sậm cho ta, ta lật lật, tên của bản thân cùng tên của Hàn xếp cùng chỗ, luôn luôn có loại cảm giác quái quái.

"Ám Dạ, như vậy xem ra nhiệm vụ của chúng tôi có phải được coi như hoàn thành rồi hay không? Hiện tại sợ là các anh cũng không có tinh lực tiếp tục dò xét về phía trước đi."

"Tôi rất muốn xem xem phía trước nữa có cái gì, bất quá đích thật là rút không ra được nhân thủ."

Ám Dạ cười khổ ánh mắt nhìn nghiêng phương hướng Diệu Dương. Ta cũng không nhìn hai người đối diện, quay đầu lại gọi:

"Vậy chúng ta liền đi đi. Lăng Thiên?"

Cái người bên cạnh này từ ban nãy đã rất không thích hợp, ta quay đầu lại vừa vặn thấy anh ta lấy một loại ánh mắt hung mãnh dị thường, mang theo sát khí đối diện với nam nhân đối diện kia, nghe ta gọi, lập tức chuyển ánh mắt qua, nói:

"Ừ, đi thôi."

Có cổ quái! Ta khẳng định, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó mà ta không biết. Rất muốn hỏi Lăng Thiên một chút đến tột cùng là làm sao, thế nhưng nhìn vẻ mặt "đánh chết cũng không mở miệng" kia của anh ta, ta biết hỏi cũng là bằng không, hơn nữa đây cũng không phải nơi nói chuyện. Có lẽ ta gần đây nên lưu tâm nhiều hơn đi?

Do tâm sự của Lăng Thiên trọng trọng, bầu không khí của một đoạn đường chúng ta đi rất nặng nề. Hai người đều không nói lời nào, mỗi người đều đang suy nghĩ. Thẳng đến khi trước mắt xuất hiện một tòa cửa thành, mới phát hiện chúng ta trong chút bất tri bất giác đã đi trở về tới cửa bắc. Trước mắt vẫn là xích sắt kia, duỗi đi phương hướng khi chúng ta đến.

"Lăng Thiên, kế tiếp làm cái gì?"

Ta quyết định trước tiên đặt nghi hoặc trong lòng qua một bên, đường trước mắt còn phải tiếp tục đi tiếp.

Lăng Thiên phục hồi tinh thần lại, như là nghĩ thông suốt cái gì đó, đột nhiên cười, nói:

"Cậu muốn đi nơi nào, tôi không hề có ý kiến."

Liếc nghiêng anh ta một cái, ta suy nghĩ tính khả năng của việc hai người đi hết thông đạo đại lục. Truyền âm vang lên, là Mê Lộ phát tin tới.

"Mê Lộ."

"Du Nhiên, các cậu bây giờ còn ở Phù Nham Thành không?"

"Còn, làm sao vậy?"

"Ban nãy Ám Dạ cho tôi biết nói là tạm dừng nhiệm vụ. Tôi muốn tiếp tục đi phía trước, muốn hỏi một chút cậu với Lăng Thiên đi không?"

"Được a, chúng tôi cũng có quyết định này. Cần chúng tôi đi đón anh không?"

"Không cần, tôi đã ở ngay đối diện Phù Nham Thành rồi. Bất quá nơi đây gió quá lớn, tôi không qua được. Nếu không các cậu lại đây đi."

"Anh lợi hại a, nhanh như vậy đã tìm đến đây. Ở ngoài cửa thành nào?"

"Xem phương vị Phù Nham Thành thì là ở phía nam của tôi, vậy hẳn là cửa thành bắc."

"Vừa vặn, anh ở nơi đó đừng đi, chúng tôi lập tức qua đó."

Ta đang nói với hắn, thấy Lăng Thiên lấy ra dây thừng. Chỉ chỉ bên hông mình, Lăng Thiên vươn tay buộc lên cho ta. Lại một lần nữa thông qua xích sắt, ta trở lại trụ núi lúc ban đầu phát hiện Phù Nham Thành, thấy Mê Lộ đang chờ ở nơi kia.

"Mấy người bọn họ đâu?"

"Ban nãy còn ở đây, tôi nói các cậu sẽ tới đón tôi, bọn họ liền đi về trước. Con đường này không dễ đi, mấy người đó muốn thông qua truyền tống của Đông Long Thành đi qua."

Đang khi nói chuyện Lăng Thiên với Tiểu Hắc cũng tới. Nhìn thấy Mê Lộ, Lăng Thiên rốt cuộc cũng mang theo mỉm cười chào hỏi, tốt hơn quá nhiều so với khối mặt băng khi anh ta đối mặt người ngoài. Ta nhớ lại ban đầu Mê Lộ vẫn là do Lăng Thiên giới thiệu cho mọi người quen biết, có lẽ giao tình nguyên bản của bọn họ cũng không tồi đi.

"Mê Lộ, địa đồ vẽ bao nhiêu rồi?"

Lăng Thiên không chút khách khí hỏi, Mê Lộ vừa nói đến mặt mạnh của bản thân cũng không khỏi đắc ý lên:

"Yên tâm, phàm là địa phương tôi đã đi qua, khẳng định sẽ không để sót, cho dù không đi qua, cũng có thể đoán ra vài phần. Đường kế tiếp các cậu theo tôi là được rồi, chỉ cần không gặp cửa ải khó khăn không qua được, bảo chứng mang các cậu trực tiếp đi đến Tây đại lục."

Trong tuyên cáo hào hùng vạn trượng của Mê Lộ, chúng ta lại một lần bước trên con đường đi đến phương tây.

188. Quyển 5 - Chương 13: Tiết 13

Editor: Toujifuu

Mê Lộ không có nuốt lời, trên đường chúng ta đi qua bất kể phòng xá hay là cảnh vật, khí tức phương đông càng lúc càng mờ nhạt, phong cách dị vực chậm rãi bày biện ra. Cùng tương đối, thực lực của quái vật cũng

đang từng bước đề cao, tựa như một đám Kiến Máu diệt sạch ban nãy kia, khiến ta cùng Lăng Thiên mệt chịu không nổi.

"Không được, nghỉ ngơi cái."

Ta dẫn đầu giơ cờ đầu hàng, mấy thứ này thực sự là quá biến thái, thành quần kết đội xuất hiện, không chú ý một chút sẽ có cá lọt lưới chạy tới cắn một ngụm. Tuy nói chất lượng sáo trang mới của ta rất tốt, nhưng cắn cũng sẽ đau a, hơn nữa đám nhóc đó khi cắn còn đặc biệt ác.

"Mê Lộ, chúng ta đi bao xa rồi?"

"Có thể đã có nửa cái Đông Thủy Sơn rồi đi."

"Nửa cái Đông Thủy Sơn là bao nhiêu?"

Mê Lộ ngẩng đầu lên từ trong đống địa đồ của hắn không kiên nhẫn nói:

"Chính là cự ly từ Đông Long đến Tử Đồng."

Tử Đồng Thành là một tòa thành lớn của hệ thống lân cận Đông Long, cự ly cách Đông Long nếu như cưỡi Tiểu Hắc khoảng chừng phải chạy một ngày một đêm. Như thế tính ra, đích thật là rất xa.

"Vậy anh cảm thấy chúng ta còn có bao lâu mới có thể đến Tây đại lục?"

Mê Lộ nhìn xa phía trước, khoan thai nói:

"Chưa rõ. Tôi nghĩ có thể không còn xa đi, nhiều nhất đi tiếp thêm đại khái một đoạn như vậy nữa cũng sẽ tới."

"Thực sự? Vậy tốt quá."

"Đoán."

Trừng Lăng Thiên chôn đầu cười trộm một cái, ta cưỡi lên Tiểu Hắc đến phía trước dò đường.

"Grào ——"

Một tiếng hổ gầm, truyền đến từ phía trước.

"Tiểu Bạch!"

Lời ta còn chưa dứt, Tiểu Bạch đã lủi đi. Rất nhanh truyền đến hồi báo:

"Chủ nhân, phía trước có người đang giết Kiếm Tích Hổ."

Quả nhiên là cái loại quái hổ đáng sợ đó, khi ta cùng Lăng Thiên lần đầu gặp phải nó thì thiếu chút nữa đã diệt đoàn. May mắn Tiểu Hắc cản một kích cho ta, bằng không chúng ta nào chạy đến được nơi đây.

"Tiểu Du, là Kiếm Tích Hổ?"

Lăng Thiên xông lên.

"Ừ, đằng trước có người đang giết quái. Mê Lộ. Anh nói đúng, nơi đây khoảng chừng chính là chính giữa thông đạo."

Mê Lộ nhún nhún vai:

"Tôi chính là chuyên gia."

"Được, chuyên gia, chờ lát nữa trốn kỹ, đừng bị hổ ngậm đi."

Ta cười lớn. Chuẩn bị đi trợ giúp một chút những bằng hữu rất có thể là đến từ phương tây kia.

Mò mẫm hướng về địa phương hổ gầm, ước chừng mười phút chúng ta liền nghe thấy tiếng đánh nhau. Nghe thanh âm thì người chơi đối diện có chức nghiệp hệ phép, cũng có hệ cận chiến, tiếng nổ mạnh thỉnh thoảng truyền đến, đánh rất là náo nhiệt, thỉnh thoảng còn kèm theo mấy tiếng la lên —— ngoại ngữ. Ta cùng Lăng Thiên nhìn nhau cười, ta điều chỉnh hệ thống phiên dịch ngôn ngữ, truyền vào trong tai chính là Trung văn có chút hương vị cổ quái:

“Carew, dẫn con nhỏ kia rời đi!”

“Ger. Ger, chúc phúc!”

Chúng ta lẻn đến trong lùm cây bên cạnh chiến trường, từ trong khe trông ra. Phát hiện một đội bốn người chơi đang quấn đấu cùng hai con Kiếm Tích Hổ. Vận khí của bọn họ thật đúng là không tốt, mấy con hổ hình thể lớn hơn gấp hai so với hổ bình thường này một con đã đủ phiền phức rồi. Bọn họ vậy mà gặp phải hai con.

Trong bốn người chơi kia có ba nam một nữ. Tất cả người chơi nam đều mang mũ giáp nhìn không thấy mặt mũi, người chơi nữ thì có một mái tóc dài màu lam nhạt. Mang một vật trang sức màu vàng kim hình dáng như vương miện.

“Kiếm sĩ kia là máu trâu, lực khống chế rất mạnh.”

Lăng Thiên nhìn chằm chằm chiến sĩ cao tráng tay cầm đại kiếm hai tay, hai mắt không ngừng tỏa ra kim quang, ta biết ước số hiếu chiến của người này lại phát tác rồi.

“Lăng Thiên, chuẩn bị ra tay đi, tôi thấy bọn họ sắp chống đỡ không được nữa.”

“Không vội không vội, tôi xem xem nữa. Kiếm sĩ kia chỉ cần không cho con hổ đực mất khống chế, bọn họ sẽ còn có thể chống đỡ được một trận. Chiến lực của hổ cái không mạnh bằng hổ đực, còn chưa đến mức nhanh như vậy đã diệt được thích khách.”

Lăng Thiên đang xem cao hứng, kéo ta không cho xuất thủ. Ta nhịn. Lại đợi thêm một chút, ta lần nữa nhắc nhở:

“Ra tay đi, thích khách kia sắp không được rồi. Thừa dịp pháp sư còn có pháp lực, chúng ta một hơi giải quyết hai con đó, sẽ nhẹ nhàng hơn một chút.”

Lăng Thiên rõ ràng ý vẫn còn chưa hết, tròng mắt đều không chuyển một chút. Giận, chẳng lẽ anh ta chuẩn bị chờ bốn người kia đều nằm úp sấp xuống rồi mới kéo ta ra mỗi người chống một con sao? Một cước đá lên sau lưng anh ta:

“Động thủ!”

Lăng Thiên ngã ra khỏi lùm cây, đã dẫn tới sự chú ý của bốn người hai hổ đang chiến đấu. Ai oán nhìn sang ta, sắc mặt thoáng chỉnh lại rút ra Tru Thiên Phá Tà liền xông lên. Có viện quân đầy đủ sức lực như Lăng Thiên gia nhập, áp lực của kiếm sĩ cao lớn kia nhất thời thoáng hòa hoãn, khí thế của hổ đực nhất thời bị đả kích xuống. Lúc này ta nhìn thấy thích khách dẫn con hổ cái còn lại bởi vì cục diện đột nhiên biến hóa mà động tác chậm lại, bị lợi trảo của hổ cái xẹt qua bắp đùi, tốc độ lập tức giảm mạnh. Ta vội vàng bắn một tiễn qua, lại gia tăng hai đạo phong nhận đồng thời oanh đến trên người hổ cái, hấp dẫn sự chú ý của nó. Hổ cái dừng một chút, nhìn liếc qua bên ta một cái, tựa hồ đang tiến hành phán định cừu hận, thích khách kia bắt lấy một khoảng trống này chạy xéo ra vài bước kéo ra cự ly. Một luồng quang mang màu trắng sữa chợt lóe ở trên người hắn, mục sư của bọn họ đúng lúc xuất thủ cứu người, thích khách rốt cục có cơ hội thở dốc.

Hổ cái cuối cùng vẫn nhận định thích khách kia mới là người đáng hận nhất, tung ra bốn chân lần nữa triển khai truy sát đối với thích khách. Thích khách đáng thương một hơi còn chưa có thở được, đã không thể không tiếp tục bắt đầu chạy trốn vong mệnh. Ta không đi quản thích khách kia nữa ngược lại trợ giúp người khác tiêu diệt hổ đực, chỉ là khi hắn sắp bị đuổi kịp thì xuất thủ quấy rầy hành động của hổ cái một chút.

Có sự trợ giúp của ta cùng Lăng Thiên, hơn nữa nguyên bản hổ đực đã bị đánh rớt không ít lượng máu dưới sự công kích của kiếm sĩ cùng pháp sư đối phương, rất nhanh chúng ta đã đánh ngã hổ đực. Về phần hổ cái càng không cần phải nói, đã không còn sự kiềm chế của hổ đực mọi người đánh rất là nhẹ nhõm, không bao lâu sau đã bước theo gót hổ đực.

Thích khách chạy nửa ngày đặt mông ngồi xuống trên mặt đất, kêu to “Mệt chết rồi mệt chết rồi”, kiếm sĩ kia thì buông kiếm trụ trên mặt đất dựa vào thở dốc. Mục sư như là đội trưởng của bọn họ, đi tới nói lời cảm tạ với Lăng Thiên, khi ta đi qua thì nghe thấy hắn đang giới thiệu thành viên của bọn họ:

"Tôi là đội trưởng của đội mạo hiểm, mục sư, Ger. Vị tiểu thư pháp sư mỹ lệ này là Lucy, vị đạo tặc ngồi kia kêu Carew."

Tay trái pháp sư đặt bằng trước ngực, hướng chúng ta làm một cái hẳn gọi là lễ tiết pháp sư, đạo tặc thì lấy xuống mũ giáp cười đến đầy mặt dương quang. Mục sư ngoắc kêu kiếm sĩ lại đây, ta mới phát hiện nhìn gần kiếm sĩ này càng thêm cực đại, so với Lăng Thiên còn cao hơn hai cái đầu, ta nhìn hắn còn phải ngước nhìn. —_—!!

"Vị này là chiến sĩ Barbarian của chúng tôi Reo, phi thường cường tráng." (Barbarian là tên 1 loại chủng tộc)

Lăng Thiên đánh giá người Barbarian kia, sau khi hắn lấy xuống mũ giáp thoạt nhìn mặt đích xác so với nhân loại càng thêm thô lỗ, toàn thân cơ bắp quấn quýt, lực lượng mười phần, ngay cả thanh cự kiếm hai tay hắn cầm kia cũng lớn hơn rất nhiều so với kiếm bình thường, Tru Thiên Phá Tà kiếm chỉ có độ rộng không đến phân nửa của nó, dài bằng trên dưới hai phần ba. Lăng Thiên làm một cái lễ tiết nắm tay thông hành tiêu chuẩn của kiếm sĩ phương đông với chiến sĩ phương tây để cho trước mắt anh ta sáng ngời kia, đây chính là đãi ngộ mà người bình thường không có.

"Kiếm sĩ phương đông, Lăng Thiên. Cung tiễn thủ, Du Nhiên."

Bởi vì ngoại ngữ của ta thực sự quá be bét, đành phải giả bộ câm điếc, đứng ở phía sau Lăng Thiên không nói một lời, nghe anh ta cùng vị Ger kia nói chuyện vài câu, hai đội người ngồi xuống tiến hành nghỉ ngơi hồi phục. Lúc này Tiểu Hắc che chở Mê Lộ lại đây cùng chúng ta hội hợp.

189. Quyển 5 - Chương 14: Tiết 14

Editor: Toujifuu

Do sự xuất hiện của chúng ta, tránh khỏi kết cục diệt đoàn của tổ bốn người phương tây, vì vậy thái độ của bốn người kia đối với chúng ta vô cùng tốt, trên cơ bản là có hỏi tất đáp. Mê Lộ đã hỏi được rất nhiều tình hình của nửa con đường còn lại từ trong miệng bọn họ. Cuối cùng còn than thở một câu:

"Thực sự là quá không chuyên nghiệp, quá nhiều tình hình đều không thăm dò rõ."

"Người ta lại không giống anh, là chế đồ sư chuyên nghiệp. Có cái gì chưa rõ chờ khi chúng ta đi qua tự anh xem là được rồi."

Ta cười nói, tràn ngập chờ mong đối với con đường phía trước.

"Ou, các bằng hữu phương đông thân ái của tôi, tôi nhớ tới còn có một việc chưa nói cho các bạn."

Đạo tặc Carew kia đột nhiên chạy tới nói:

"Tại địa phương không xa phía trước, chúng tôi còn phát hiện một số di tích, đáng tiếc quái thú nơi đó quá lợi hại, chúng tôi không có đi vào. Có lẽ thêm các bạn thì sẽ có thể vào xem rồi."

Carew dùng ánh mắt rất "đáng yêu" nhìn Lăng Thiên, Lăng Thiên quay đầu nhìn ta, trước mắt ta sáng ngời:

"Đi a, vì sao không đi. Hiếm thấy có cơ hội hợp tác cùng người chơi phương tây."

Lăng Thiên nói với Carew:

"Chúng tôi đi."

Carew hoan hô một tiếng, nhảy lên làm một cái thủ thế OK với nhóm người bọn họ. Ba người còn lại cũng dựa qua, chúng ta ngồi vây quanh thành một vòng tròn, Ger bắt đầu miêu tả tình hình bọn họ đã thấy cho chúng ta:

"Phiến di tích đó ở phía sau một ngọn núi phía trước. Địa phương đó rất hiểm, là một sơn cốc rất lớn, hai bên tất cả đều là vách núi, chỉ có trong sơn cốc có thể thông qua. Sơn cốc có vài con đường, chúng tôi là thông qua từ một con đường nhỏ sát bên cạnh nhất, nhìn thấy chỉ là một bộ phận nhỏ của di tích. Ở chính giữa còn có một con đường, quái bên trong đó quá lợi hại, chúng tôi thử một chút, không nắm chắc có thể giết vào, cũng chỉ đành lui trở về. Vốn nghĩ thông qua từ mặt bên đi vào, thế nhưng đến cửa vào đầu bên đó mới phát hiện cũng giống hệt tình hình bên kia. Ngay cả chủng loại của quái thú cũng không có thay đổi. Vì vậy chúng tôi chỉ có thể căn cứ tình hình ven khu vực di tích để phán đoán, quy mô bên trong hẳn là phi thường lớn. Về phần cụ thể lớn bao nhiêu. Thì phải chờ sau khi đi vào mới biết được."

Mê Lộ sau khi nghe xong lời nói của Ger lại hỏi một số tình hình cụ thể khi bọn họ trải qua, sau đó vẽ ra một tấm địa đồ đại khái, sau khi để cho mấy người Ger xem qua bọn họ đều gặt đầu, liên tục nói vẽ quá giống. Có địa đồ, chúng ta liền có mục tiêu rõ ràng. Mọi người sau khi thương lượng xác định một vị trí tiến vào, liền xuất phát hướng về nơi đó.

Càng đi về phía trước, thế núi hai bên càng có vẻ hiểm trở, thỉnh thoảng sẽ phát hiện có đường nhỏ như sông vào biển, hội tụ đến trên con đường này, khiến đường càng ngày càng rộng, từ đường bình thường nguyên bản rộng vài mét biến thành đường lớn rộng mấy chục mét, đến sau cùng dứt khoát liền thành một bãi đất bằng phẳng rộng rãi giữa núi. Chúng ta đứng trên vùng đất rộng rãi này, là có thể thấy cửa vào của sơn cốc bên kia.

"Thông qua cửa vào này, phía sau sẽ chia làm mấy con đường. Ba con đường nhỏ một con đường lớn. Sau cùng toàn bộ sẽ tới cửa cốc ở đầu còn lại. Di tích chính là ở bên trong đó, đi từ đường lớn trung gian hẳn chính là vị trí của chủ thể di tích, bất quá quái của nơi đó cũng là lợi hại nhất."

Ger cẩn thận tỉ mỉ giải thích. Dễ dàng cho chúng ta khi ngoại trừ xem địa đồ thì lại càng có cảm thụ trực quan hơn.

"Mọi người chuẩn bị xong chưa?"

Ger lên tiếng hỏi mọi người, kỳ thực chỉ là nhìn chúng ta. Lăng Thiên giương cằm lên:

"Đi."

Bảy người cẩn thận mò mẫm đi đến cửa cốc. Carew đi trước một bước đến phía trước dò đường. Lăng Thiên cùng Reo đi ở phía trước chúng ta. Ta cùng Lucy theo bọn họ, mục sư Ger thì xếp sau cùng. Về phần đồng chí Mê Lộ không có sức chiến đấu gì. Thì lại do Tiểu Hắc theo cùng tụt lại phía sau, một bên cẩn thận mạng nhỏ của hắn một bên vẽ địa đồ dọc đường.

Ở cửa cốc chúng ta gặp phải một số quái nhỏ, sau khi thanh lý tiến vào trong cốc. Nói là quái nhỏ, kỳ thực thực lực cũng tuyệt không yếu, sáu người chúng ta cùng nhau động thủ cũng phải tốn chút thời gian mới thông qua nơi đây. Bởi vậy có thể thấy được bên trong sẽ là hung hiểm cỡ nào.

Rất nhanh chúng ta liền gặp phải địa phương chia đường, từ xa xa nhìn qua, ngã tư đường đường nào cũng có quái đang bồi hồi, khác nhau chỉ là vấn đề nhiều hay ít lớn hay nhỏ. Carew rất nhanh lẻn về, nói:

"Đường lớn quái quá dày đặc, tất cả tôi đều nhìn không thấy đẳng cấp. Muốn dẫn ra không?"

Mọi người nhất thời trầm mặc, lần này chúng ta mới phát hiện đã xem nhẹ một vấn đề quan trọng —— ai tới chỉ huy. Trong một chi đội ngũ không thể có hai người chỉ huy, đây là chuẩn tắc mà đi đến bất kể nơi nào đều thông dụng, như vậy nhánh đội ngũ mà chúng ta tạm thời góp lại này do phương người nào đến chỉ huy tốt hơn đây? Ger đưa ánh mắt nhìn về phía Lăng Thiên, Lăng Thiên lắc đầu: "Anh tới."

Anh ta chỉ chỉ Ger, đối phương từng có một lần kinh nghiệm, là người thích hợp hơn không cần nghi vấn. Chính Ger cũng hiểu rõ điều này, không có chối từ tiếp nhận quyền chỉ huy.

"Carew, thử dẫn một con ra xem, chúng ta từ từ đến."

Trong nháy mắt Carew biến mất thân hình, địa phương hẳn đứng trống rỗng không có nửa điểm vết tích, ta chỉ thấy mấy vết chân nhợt nhạt đang kéo dài về phía trước. Khoảng chừng qua vài giây đồng hồ, một con đang du đãng trong đàn quái ở bên ngoài cùng nhất của đường lớn chính giữa mạnh nhìn ra phía ngoài, tựa hồ phát hiện điều gì đó dị thường. Đây là một con quái vật có cái cổ rất dài trông giống như đà điểu,

nó trừng nhìn xung quanh trái phải đoàn không khí bên cạnh, không có phát động công kích nhưng toàn thân căng chặt, chậm rãi hoạt động hai bước ra phía ngoài. Chúng ta nắm chặt vũ khí, chỉ chờ nó rời khỏi vòng quái vật liền động thủ, ai biết tên nhóc đó lại ngừng lại, thậm chí còn làm ra động tác lui về. Ta đoán đồng chí đạo tặc đã nóng nảy rồi, âm thầm kêu Tiểu Bích một tiếng, tiểu hồ điệp động động cánh, ánh sáng nhạt chớp động trước mắt ta, cái bóng như nước của Carew xuất hiện. Carew đương nhiên không có khả năng để cho quái vật lui về, ta thấy hắn lần nữa đi vào "câu dẫn", làm ra các loại động tác khiêu khích, để cho quái vật tuy rằng nhìn không thấy, cũng có thể cảm giác được sự tồn tại của hắn. Loại phương pháp dẫn quái này là phi thường chú ý kỹ thuật, động tác lớn sẽ bị quái khác phát giác, còn có thể thoát ly trạng thái tiềm hành, động tác nhỏ thì con quái muốn dẫn lại không cảm giác được. Ta trước đây từng thấy Nam Cực vì luyện loại kỹ thuật này mà tốn rất nhiều công phu, không ngờ tới Carew này cũng tinh thông đạo này. Nghĩ lại, ta cũng liền bình thường trở lại, người có thể giành trước tiến đến thông đạo đại lục còn có thể có tay yếu sao? Mấy người này ở Tây đại lục khẳng định cũng là nhân vật danh tiếng vang dội.

Carew biểu diễn nửa ngày, con đà điểu trì độn kia hình như mới phản ứng lại, lần nữa bước chân ra đi qua chỗ hắn. Carew đầu tiên là chậm rãi thối lui, dẫn đà điểu từng bước một đi ra khỏi vòng quái, sau đó chậm rãi gia tốc, động tác cũng càng lúc càng lớn, dứt khoát chạy lên. Đà điểu kia lúc này coi như đã chân chính phát hiện được "địch tình", không chần chừ nữa mà nhanh chóng đuổi theo Carew. Ger nhìn đúng thời cơ ra lệnh một tiếng:

"Đánh!"

Tiễn sắt cộng ma pháp cùng bay, cùng nhau oanh lên trên người đà điểu.

Đà điểu đáng thương than khóc một tiếng, hiển nhiên là bị đánh đau. Ánh mắt tràn ngập lửa giận của nó chuyển về phía ta cùng Lucy, hai cánh giương ra như bay chạy tới. Lăng Thiên cùng Reo đã sớm chờ ở nơi kia, chắn trên đường nó đi tới mỗi người cho một kiếm. Kích thước của Reo vốn đã lớn, gắt gao ngăn chặn đường đà điểu đi tới, Lăng Thiên thì triển khai thân pháp không ngừng gia tăng vết thương trên thân chim, hai người hợp tác ăn ý, rất nhanh đã dẫn đi cừu hận của quái vật, đánh quái tiến vào trình tự theo bước mà làm.

190. Quyển 5 - Chương 15: Tiết 15

Editor: Toujifuu

Cùng lực lượng của mấy người chúng ta, con đà điểu đó không thể lật lên được sóng gió gì thì đã cống hiến ra một đống lông chim, thành kinh nghiệm cho chúng ta. Bất quá thông qua một trận này chúng ta coi như đã thăm dò được, thực lực của con đà điểu đó không dưới Kiếm Tích Hổ, chúng ta đối phó một con còn không có vấn đề, đối phó hai con thì có chút giật gấu vá vai, phiền phức chính là nơi đó lại có một đám……
-_-

"Đi từng chút một đi, hy vọng tốc độ bọn chúng nảy sinh mới sẽ không quá nhanh."

Ger cười khổ, chỉ huy toàn đội chậm rãi di động đến chỗ đường lớn.

Carew cẩn thận dẫn từng con từng con quái ra ngoài, chúng ta từ buổi trưa đánh tới khi trời sắp tối, mới cuối cùng cũng thanh lý ra được đầu đường. Những con quái đó có cận chiến: Đà Điểu, Sư Tử, Tinh Tinh Đen, cũng có loại viễn chiến: Heo Kiếm, Thanh Ngao; còn có biết bay: Chim Cánh Lửa, Quạ Hàn… Để cho chúng ta đại khai nhãn giới. Mê Lộ không cần động thủ, xem náo nhiệt mà mặt mày hớn hở:

"Hey, địa giới này náo nhiệt a, cho tới bây giờ tôi còn chưa thấy được địa phương nào có thể có nhiều chủng loại quái như vậy. Chúng nó sống một chỗ còn không đánh nhau, thực sự là thế giới hài hòa, quái này cũng hài hòa a."

Ta tức giận móc hắn một câu:

"Anh xem cao hứng quá ha, mới mẻ như thế vậy sao anh không đi thử sự sâu cạn của chúng nó?"

"Đừng, tôi cũng không thuộc về nhân viên chiến đấu, không nên đi đoạt kinh nghiệm của các cậu a."

Mê Lộ vội vàng lấy lòng làm dạng đầu hàng. Tổ bốn người thấy chúng ta cười đùa, cũng đều cười rộ lên. Ger tìm đến Lăng Thiên, ta nghe bọn họ thương lượng hành trình đêm nay, ý của Ger là muốn tìm một địa phương an toàn chút đóng trại, hừng đông lại đi —— Hắn lo lắng trời tối năng lực của một số quái sẽ tăng cường. Lăng Thiên thì lại không thấy như thế, ta thấy bọn họ có chút tranh chấp nho nhỏ, sau cùng đôi bên mỗi người nhường một bước, quyết định tiếp tục đi phía trước, chờ sau khi đi đến lúc năng lực quái trở nên mạnh hơn thì hẳng dừng lại nghỉ ngơi.

"Mọi người nghỉ ngơi xong thì xuất phát đi. Chúng ta tranh thủ trước khi trời tối đi được nhiều hơn một chút."

Ger kêu gọi, chúng ta theo đường lớn đi vào trong.

Sau khi thông qua giao lộ, quái bên trong không còn dày đặc đến nửa bước khó đi như trước nữa. Chỉ là vẫn phi thường mạnh, hơn nữa có xu thế càng ngày càng mạnh. Giống như con Thanh Ngao mà hiện tại chúng ta đối phó này. Chính là con quái thú có cánh tay dài trông rất giống hầu tử, phương thức nó công kích là ngưng kết ra cục băng ném đi. So sánh với con Thanh Ngao lúc trước gặp phải, vóc người của con này lớn hơn gần một phần ba, đồng thời tốc độ ném mạnh nhanh hơn rất nhiều, trên cơ bản không có dừng lại. Khi hội đồng ném ra sáu, bảy cục băng, phương thức công kích nở hoa đầy đất. Biện pháp tốt nhất đối phó quái viễn trình chính là công kích gần người, điều này ai cũng biết. Vì để cho ba vị cận chiến có thể gần người, ta cùng pháp sư tiểu thư phí không ít khí lực áp chế hỏa lực của Thanh Ngao. Dù như vậy, bọn họ vẫn trúng không ít đợt mới tiếp cận được Thanh Ngao.

Nếu như ngươi cho rằng chỉ cần ba người tiếp cận được quái vật đó thì không còn việc gì nữa thì hoàn toàn sai rồi. Khổ người Thanh Ngao cao lớn như vậy, da cũng rất dày, vậy mà ngoại trừ thủ đoạn viễn trình thì cận chiến cũng là một tay tài giỏi. Ta phát một Tán Xạ triệt tiêu ba cục băng đánh úp về phía Reo, lập tức phát hiện tiết tấu công kích của Thanh Ngao có biến hóa.

"Chủ nhân, nó muốn phát đại chiêu!"

Dưới sự nhắc nhở của Tiểu Bạch vẫn luôn chú ý thế cục, ta cũng phát hiện cử chỉ cổ quái của Thanh Ngao. Vội vàng hô:

"Cẩn thận lông của nó!"

Lông dài toàn thân Thanh Ngao không gió tự động, từng cọng dựng đứng, đảo mắt bắn ra như châm. Tiếng hô của ta cứu ba người cận chiến một mạng. Reo nhìn nhìn lỗ nhỏ rậm rạp trên mặt đất cười cảm kích với ta, Lăng Thiên thì nhổ xuống châm lông đâm trên người mình lạnh mặt bày trường kiếm lại xông lên. Ta mạnh mẽ bắn một trận với Thanh Ngao vừa mới phát chiêu thuật. Chỉ sợ nó lại phát thêm một lần châm lông kia nữa. Cũng may Thanh Ngao thở một ngụm khí xong lại bắt đầu ngưng cục băng. Khoảng chừng loại chiêu thuật đó cũng không phải tùy tiện có thể phát sinh ra.

Vì không cho đại chiêu của Thanh Ngao có cơ hội xuất thủ, ta cùng Lucy càng thêm cẩn thận. Thay phiên tạo áp lực với nó, thẳng đến khi gần đây nhất nó bị mấy người Lăng Thiên chém chết cuối cùng cũng không thể phát thêm một lần mưa châm nữa.

"Grào, tên nhóc này thật là khó đối phó."

Reo dùng tiếng hô đặc hữu của Barbarian biểu đạt sự kích động của bản thân, đây xem như là con quái lợi hại nhất mà chúng ta gặp phải cho tới bây giờ. Lăng Thiên yên lặng bình phục khí tức trở lại bên cạnh ta, ta có thể nhìn ra được sự kích động từ trong thần sắc của anh ta. Nhỏ giọng hỏi:

"Đánh rất sảng đúng không?"

Đáy mắt Lăng Thiên hiện lên một tia đắc ý, nhẹ nhàng cào tay của ta một cái (ve vãn nha =))). Carew ngồi xổm xuống bên cạnh Thanh Ngao thu thập da thú, bỗng nhiên kêu lên:

"Mau đến xem, nơi này có đồ."

Hắn giơ lên cao một viên bảo thạch long lanh như nước màu xanh trong tay, mọi người vây xem, Lucy kinh thán:

“Thật xinh đẹp!”

Ta nghĩ khoảng chừng bất kể nữ nhân dạng gì cũng đều không có sức chống cự nào đối với các loại vật phẩm bảo thạch, cô gần như là đoạt lấy bảo thạch từ trong tay Carew, tinh tế thưởng thức.

“Thật đẹp, cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy qua viên bảo thạch lớn như vậy, còn có loại màu sắc này, thực sự là một kỳ tích.”

Ta nhìn trái nhìn phải, cũng không cảm thấy bảo thạch kia có khoa trương như cô nói, lớn thì có chút lớn, lớn hơn trên gấp đôi so với bảo thạch thuộc tính trong trò chơi, cỡ bằng một nắm tay của nữ nhân thành niên. Màu sắc xanh trong suốt đích xác tương đối hiếm thấy, nhưng đây là trò chơi, chỉ có nghĩ không ra không có làm không được, vì vậy bảo thạch này với bảo thạch thuộc tính bình thường thì chẳng qua cũng chỉ là một đoạn trình tự mà thôi, nếu bàn về tác dụng, sợ là còn so không bằng mấy bảo thạch thuộc tính kia, ít nhất người ta còn có thể đề thăng tính năng trang bị.

“Bảo thạch này có ích lợi gì?”

Mê Lộ “không biết điều” mà đưa tay muốn đi lấy bảo thạch kia, bị một cái nhãn đao của Lucy giết trở về. Tiểu thư pháp sư thay đổi hẳn hình tượng tiểu thư khuê các ôn nhu văn nhã, lấy tư thái quyết đối cường hãn bảo vệ vật sở hữu của mình túm bảo thạch:

“Hệ thống không có nói rõ bất kỳ thuộc tính gì, chỉ có tên: Thú Kết Tinh. Đội trưởng, bảo thạch này phân thế nào?”

Ta mồ hôi, cô đều đã bày vẻ mặt chết cũng không buông tay, chẳng lẽ chúng tôi còn dám đem nó phân cho người khác sao? Quả nhiên, mọi người cùng nhau lắc đầu, Ger vung tay lên:

“Em cầm đi đi.”

Lucy cười rực rỡ tựa như dương quang:

“Thật tốt quá, cảm tạ các anh.”

Lưu luyến thu bảo thạch vào trong bao, tiểu thư pháp sư lại biến thân về bộ dáng cao quý hiền thục. Ta lau lau mồ hôi lạnh, nhớ tới nhạc sĩ tiểu thư Tâm Khúc đã từng gặp qua, đó cũng là một người biến sắc mặt còn nhanh hơn so với lật sách a, chẳng lẽ đây là kỹ năng đặc biệt thông dụng của hết thảy sinh vật nữ tính? Thực sự khiến người ta tán thán không thôi.

“Được rồi, mọi người đi thôi.”

Ger ngẩng đầu nhìn trời, cơ bản đã nhìn không thấy mặt trời, chỉ có một ánh dư quang vẫn còn bồi hồi ở chân trời. Mà hai bên địa phương chỗ chúng ta cây rừng um tùm, âm u trọng trọng, không khỏi khiến người ta có cảm giác âm hàn. Đi tiếp về phía trước, trời càng đi càng tối, đường càng ngày càng ám, khi một tia sáng sau cùng chìm xuống chúng ta không thể không đốt đuốc. Trong bao trang bị của Mê Lộ phi thường đầy đủ, hắn phát cho mỗi người một nhánh, rọi sáng đường phạm vi mấy chục mét. Đất rừng dưới sự tôn lên của ánh lửa thoạt nhìn càng thêm hắc ám, ngay cả quang mang cũng thấm không vào được nửa điểm. Chúng ta đã có hơn mười phút không có gặp phải quái, đường sá trước mặt so ra yên bình đến mức có chút không bình thường. Ta giao cây đuốc cho Tiểu Bạch trên vai, hai tay trống ra một tay nắm cung một tay cầm tiễn, xốc lại toàn bộ tinh thần đề phòng.

“Sàn sạt, sàn sạt ——”

Không biết từ chỗ nào truyền đến tiếng sàn sạt nho nhỏ, đội ngũ chúng ta hơi dừng lại. Carew vẫn luôn luôn dò xét đường khoảng trên dưới năm mươi mét ở phía trước, lúc này hắn khẩn trương hết nhìn đông tới nhìn tây, thân ảnh lắc lắc liền dung nhập vào trong bóng tối. Lòng ta khẽ động, phân phó Tiểu Bạch:

“Vứt đuốc đi.”

Tiểu Bạch nhẹ buông tay, cây đuốc rớt xuống trên mặt đất, bị ta một cước giẫm lên tắt. Cùng đồng thời, những người khác cũng làm ra phán đoán đồng dạng, chúng ta lần nữa rơi vào tối đen không có nửa điểm tia sáng, mọi người chỉ có thể dựa vào thân thể để cảm giác tình hình bốn phía. Thanh âm gió thổi qua,

cành lá nhẹ vang, tiếng sàn sạt ban nãy biến mất tựa như là ảo giác. Carew phía trước vẫn luôn không có truyền lại tin tức, thời gian từng chút trôi qua, đột nhiên Carew kêu to một tiếng:

"Cẩn thận!"

Nguy hiểm ngay trong nháy mắt đã tới.

191. Quyển 5 - Chương 16: Tiết 16

Editor: Toujifuu

Mấy bóng đen lướt qua từ không trung, mang theo tiếng gió rít nhào tới. Phía trước, phía sau, bên trái, bên phải xung quanh đều có, chúng ta rốt cuộc trong bất tri bất giác đã đi vào vòng vây của đàn quái.

Nhìn không thấy hành động của quái khiến cho chúng ta phi thường bị động, hiện tại chỉ có thể dựa vào thần niệm của Tiểu Bạch để giúp ta xác định mục tiêu. Tiểu Bạch trước tiên đã phóng ra thần niệm, khi bọn quái vật xuất hiện nó báo ra một chuỗi phương vị, ta căn cứ sự gợi ý của nó bắn ra vài nhánh tiễn. Nói thật loại bắn mù này thực sự quá khó, ta căn bản không ôm hy vọng lớn, chỉ là vô ý thức tiến hành công kích, không ngờ tới nghe thấy hai tiếng chim kêu đau, mới biết được hóa ra chúng ta gặp phải một đàn chim. Xung quanh truyền đến tiếng leng keng binh khí giao nhau, bọn họ cũng đều giao thủ cùng đàn chim, ta thậm chí nghe thấy Tiểu Hắc thấp giọng rít gào, khoảng chừng nó là vì bảo hộ Mê Lộ, động thủ rồi. (động trảo?)

Có Tiểu Hắc bảo hộ, sự an toàn của Mê Lộ tạm thời không cần lo lắng, việc cấp bách là thoát khỏi loại cục diện bị vây này như thế nào. Ở trong một vùng bóng tối, địch trong tối ta ngoài sáng là rất nguy hiểm, nhưng chúng ta lại không dám tùy tiện đốt đuốc sợ trở thành mục tiêu tập trung công kích, vậy cũng chỉ còn cách nghĩ biện pháp tìm nguồn sáng khác. Rút ra một nhánh Hỏa Diễm Tiễn, đây là phương pháp tốt nhất ta có thể nghĩ đến.

Ánh tiễn màu đỏ xẹt qua, trên đại thụ bên cạnh nổ lên một đoàn ánh lửa, oanh một tiếng đốm lửa tứ tán, rọi sáng phạm vi mấy thước. Trong nháy mắt đó ta thấy được hai bóng đen bị rọi sáng, diện mục thực hóa ra là Quạ Hàn sớm đã gặp phải trước đây. Quạ Hàn là sinh vật quần cư, lúc trước chúng ta gặp phải chính là một đàn chim loại nhỏ do mười con Quạ Hàn cấu thành. Cánh của chúng nó phi thường sắc bén, khi công kích dựa vào lông nhọn hai cánh đến đả thương người, phiền toái nhất chính là mấy con này biết bay, một kích không trúng sẽ bay cao lên, lượn một vòng lại đến. Phương pháp tiến công vô lại này khiến cho chúng nó trên cơ bản đứng vào thế bất bại. Ta cũng từng nghĩ qua bay lên trên trời đánh với chúng nó, thế nhưng ở nơi đây có thể bay chỉ có một mình ta (Tổ bốn người không nhắc tới chuyện phương diện này. Có lẽ là không biết.), để cho một mình ta đi đối phó một đàn, ta tự nhận không có kỹ thuật tốt như vậy. Chạy trốn thì còn may ra. Về sau, vẫn là Lucy phát hiện nhược điểm của mấy con chim, mới đánh hạ được bọn nó. Mà hiện tại chúng ta gặp phải, dựa vào thanh âm phán đoán thì không dưới hơn mười con… Nếu như chết ở chỗ này, coi như là vận khí của chúng ta không tốt đi.

Lão tổ tông nói rất hay a, "tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu", thấy hai con Quạ Hàn nhao nhao né tránh đốm lửa tuôn ra, ta quyết định kiên quyết quán triệt tư tưởng này. Có nhược điểm thì không nên bỏ qua. Trước mắt sống chết ta cũng không để ý đến tàng tư nữa, phân thân xuất hiện, Chiến Văn trên thân, trong túi tiễn toàn bộ thay bằng loại nhánh tiễn Hỏa Diễm Tiễn có ưu thế bẩm sinh đối với mấy con chim đáng chết đó, một bên dựa vào gợi ý của Tiểu Bạch né tránh lông chim sắc của đám Quạ Hàn, một bên cùng phân thân cùng phát sinh từng đạo ánh đỏ phản kích. Nhất thời ánh lửa nổi lên bốn phía, tốc độ bắn của hai "ta" là tương đối kinh người, phân thân gắng sức bức Quạ Hàn vây công ta qua một bên, ta thì chuyên tâm phóng lửa lên trên cành cây bên đường. Ta cũng từng nghĩ qua nếu như có thể hợp tác cùng Lucy, hiệu suất rõ ràng sẽ càng sáng hơn. Ma pháp sư, tuy rằng không phải chủ tu hệ hỏa, thế nhưng phóng hỏa cũng có thể nói là một phen lành nghề, chí ít mạnh hơn nhiều so với nửa giọng điệu thay đổi giữa chừng như ta đây. Thế nhưng tình hình trước mắt là người người đều thân mình còn lo chưa xong. Bị đàn Quạ Hàn xông đến chỉ có trời biết những người đó đã chạy đi đâu. Khiến cho ta chỉ có thể tự mình nỗ lực.

Phí không ít nhánh tiễn, ta rốt cục cũng châm lên được một tán cây trước khi bị mấy con chim tối như mực đó giết thành bạch quang. Ở trong đêm đen. Cây đại thụ bốc cháy lên đó thành "một khối Niết Bàn sau cùng" xua tan đàn quạ tốt nhất, ta triển khai thân pháp xông tới dưới tàng cây đứng trong ánh lửa, mới được xem như có thể thở một hơi. Cùng lúc đó, phân thân vẫn luôn luôn bảo hộ ta lại hao hết một giọt máu sau cùng, không tiếng động tiêu tan trong không khí. Ta cảm thấy toàn thân đều mềm nhũn, lượng máu vốn thiếu hơn phân nửa lần nữa rút đi, đây khoảng chừng chính là cái giá phải trả khi ta để cho phân thân "tiêu tán không bình thường" đi.

Thừa dịp một chút uy hiếp mang tính tạm thời của ánh lửa cháy lên đối với Quạ Hàn vẫn còn có tác dụng, ta một bên lấy ra vài viên bổ huyết đan từ trong bao nuốt vào, sau đó dùng nhánh tiễn viện trợ Tiểu Hắc, để cho nó bảo hộ Mê Lộ thối lui qua bên này. Một cây ánh lửa này trở thành đánh dấu, không đến nửa phút, nhóm đồng bạn của ta cũng đột phá trọng trọng trở ngại đi tới dưới tàng cây.

Lăng Thiên là liều mạng một thân đầy vết thương xông thẳng qua đây, anh ta vừa đến liền đứng ở trước người ta, vị trí mà khi mỗi lần chúng ta phối hợp đều đứng. Công kích trên tay ta không dám đứt đoạn, đành phải lên tiếng nhắc nhở:

"Uống thuốc trước đã."

Lăng Thiên cầm ra một nắm dược hoàn nhìn cũng không nhìn liền nhét vào trong miệng, tiếp tục vung Tru Thiên Phá Tà cùng bay đến gần chỗ Quạ Hàn xé giết. Ta dùng dư quang thấy trên người anh ta màu đỏ đỏ lam lam loạn thành một đống, trời biết ban nãy anh ta ăn cái gì, sẽ không xuất hiện việc trúng độc dược vật đấy chứ? (cười) Ừm, hiện tại ta còn có tâm tư nghĩ những chuyện này, có phải nói rõ cảm giác nguy cơ của ta còn chưa đủ hay không đây?

Lucy cùng Ger được Reo che chở qua, toàn thân người cao to Barbarian đều là vết thương, Ger dọc đường gia tăng đầu máu cho hắn, để bảo chứng hắn sẽ không ngã xuống nửa đường. Lucy thì phóng ra từng cái hỏa cầu, thanh lý ra một thông đạo. Sau khi hội hợp, có Lucy trợ giúp chúng ta cũng đón được Mê Lộ qua, chỉ có Carew còn chưa thấy bóng dáng —— Hắn vốn cách chúng ta hơi xa, lại là trạng thái tiềm hành, ai cũng không phát hiện hắn đã chạy tới nơi nào rồi, chỉ hy vọng không có việc gì.

"Có đếm rõ còn có bao nhiêu con Quạ Hàn không?"

Ger lo lắng đầy mặt, công kích của đàn quạ càng ngày càng mãnh liệt, chỉ một cây hỏa diễm thì lực uy hiếp đối với chúng nó vẫn còn xa mới đủ. Đặc biệt là sau khi chúng ta hội hợp, đàn quạ nguyên bản chia ra tập kích mọi người cũng sẽ tập hợp lại cùng nhau, thanh thế càng thêm lớn, mắt thấy càng ngày càng nhiều Quạ Hàn xâm nhập bên trong sóng nhiệt cây lửa.

"Đàn này có hai mươi bảy con."

Đây là chữ số ban nãy Tiểu Bạch báo cho ta, chắc sẽ không sai, nó thấy rõ ràng hơn nhiều so với chúng ta. Ger không hỏi ta làm sao mà biết được, hắn lựa chọn tin tưởng phán đoán của ta. Việc cấp bách nên quyết định là giết hay là trốn, Ger rất nhanh làm ra quyết định:

"Mọi người chuẩn bị, các chiến sĩ cấu thành vành đai phòng ngự, đừng để cho chim đen bay qua, pháp sư cùng cung tiễn thủ kích sát từng con, động tác phải nhanh!"

Ger dùng tốc độ nhanh nhất thêm cho Lăng Thiên cùng Reo các loại tăng thuộc tính như "Da Đá, Sức Sống", lại toàn lực bảo trì lượng máu của bọn họ. Có hai chiến sĩ bảo hộ, cộng thêm cây lửa phía sau chúng ta đúng là vẫn còn ngăn trở được cho chúng ta một phương hướng, khiến sự vây công của đàn quạ biến thành đón đánh chính diện, xem như là tốt hơn rất nhiều so với ban nãy. Ta cùng Lucy không nói hai lời bắt đầu tập trung hỏa lực oanh giết từng con Quạ Hàn.

Hỏa Diễm Tiễn nhanh chóng bắn ra, đâm vào trong cơ thể một con Quạ Hàn, theo sát ở phía sau chính là ba cây Ô Thiết Tiễn. Quạ Hàn bị Hỏa Diễm Tiễn phá phòng trúng Tam Liên Xạ than khóc một tiếng, quay đầu vừa định chạy, đã bị đại hỏa cầu đỏ tươi đánh trúng giữa lưng, thành một con hỏa điểu rớt trên mặt đất, giãy dụa hai cái liền chết. Đây là con Quạ Hàn thứ tư ta cùng Lucy giết chết, nếu như thật sự có thể vẫn luôn đánh tiếp như vậy, có lẽ chúng ta thực sự có lúc sẽ tiêu diệt hết từng con từng con trong đàn quạ. Bất quá hiện thực là Hỏa Diễm của ta chỉ có lác đác mấy cây, tiểu thư pháp sư cũng đã sớm thở hồng hộc

mệt chịu không nổi. Nếu như đã không còn đại hỏa cầu cùng Hỏa Diễm Tiễn – hai loại lợi khí đối phó Quạ Hàn, muốn giết chết chúng nó căn bản là mơ giữa ban ngày.

Chẳng lẽ thực sự tuyệt vọng rồi? Ta dâng lên dự cảm diệt đoàn mà đã thật lâu không có cảm thụ được.

192. Quyển 5 - Chương 17: Tiết 17

Editor: Toujifuu

Áp lực càng lúc càng lớn, nhìn ra được tất cả mọi người đang cắn răng kiên trì. Chiến Văn của ta sớm đã biến mất, linh lực trong cơ thể cơ bản thấy đáy, hiện tại hoàn toàn dựa vào uống thuốc duy trì.

"Pháp sư, hỏa cầu đừng gián đoạn!"

Barbarian hô to, uy lực đại hỏa cầu của Lucy thoáng giảm hẳn liền gặp nạn, cảm thụ khi bị ba con Quạ Hàn đồng thời vây công rất không dễ chịu. Ta rút tiễn nghiêng đầu vừa vặn thấy vẻ mặt Lucy cười khổ, cây pháp trượng của cô chống trên mặt đất, nửa thân trên đều tựa lên trên còn có vẻ lung lay sắp đổ, cũng rất tận lực rồi. Nghe thấy tiếng la của Reo, cô lại miễn cưỡng phóng ra một hỏa cầu, bất kể kích cỡ hay là độ sáng đều hoàn toàn không thể so sánh với lúc mới bắt đầu, có chút ít còn hơn không mà thôi.

Đã không còn đả kích cường lực của pháp sư, không những là tình hình của Barbarian nguy cấp, tình hình của Lăng Thiên cũng đồng dạng chuyển tiếp đột ngột. Ta thấy một lỗ hổng rất dài trên tay trái anh ta không ngừng chảy ra máu tươi mà trong lòng nôn nóng, cảm giác thấy linh lực trong cơ thể hồi phục một chút, ta lập tức rút tiễn chuẩn bị phát một đạo Tam Liên Xạ giải khẩn cấp cho Lăng Thiên trước. Bàn tay sờ vào trong túi tiễn, ta sửng sốt, túm qua túi tiễn phát hiện bên trong thực sự chỉ còn một mũi tiễn, vành đai hoa văn đỏ sậm biểu hiện cho nhiệt độ cao hiện tại thoạt nhìn lại khiến cho ta cảm thấy lạnh —— Đây là nhánh Hỏa Diễm Tiễn cuối cùng, đã không còn chúng nó lực sát thương của ta đối với Quạ Hàn sẽ giảm xuống một mảng lớn, làm sao bây giờ? Thực sự phải ngồi chờ chết sao? Hay là… Ý nghĩ chạy trốn chợt lóe mà qua ở trong đầu ta, lại bị ta ép xuống, bây giờ còn chưa phải thời điểm. Nếu như thực sự sơn cùng thủy tận, nói không chừng ta cũng chỉ đành mang theo Lăng Thiên bay đi rồi nói sau. Lấy tốc độ của phi thuyền, bầy Quạ Hàn không nhất định có thể đuổi theo được. Chỉ là không biết đến lúc đó ta còn có nhiều linh lực như vậy để khởi động phi thuyền nữa hay không.

Một dải đốm lửa lướt qua tuyến phòng ngự của hai người cận chiến đâm vào thân thể một con Quạ Hàn trước người Lăng Thiên, theo ánh lửa nổ tung, Quạ Hàn bay ra thực xa, "oa oa" kêu xiêu xiêu vẹo vẹo rơi xuống mặt đất, giãy dụa trên mặt đất. Một tiễn đó không thể giết được nó có chút ngoài dự liệu của ta. Ở trong tính toán lượng máu của con Quạ Hàn đó tuyệt không quá nhiều, trúng một nhánh Hỏa Diễm Tiễn không nên còn có máu dư, xem ra thể lực của ta cũng đã giảm tới cực hạn rồi, lực công kích mới có thể giảm xuống.

Hiện tại làm sao đây? Ta dùng Ô Thiết Tiễn bắn từng tiễn. Rõ ràng có thể cảm giác được lực công kích hoàn toàn không bằng trước, đối với bầy Quạ Hàn mà nói mạnh hơn không được bao nhiêu so với gãi ngứa. Ngay khi ta hết đường xoay sở. Chỉ nghe thấy bên cạnh có người khẽ quát một tiếng, Lucy cư nhiên cao lên một mảng lớn. Ta kinh hách nhảy dựng, nhìn kỹ mới phát hiện cô không phải cao lên, mà là di động lên, toàn thân được một vòng sáng vờn quanh. Tóc dài màu lam bay lượn ở sau người, phía sau có hai dải quang mang mơ hồ bay múa. Cái dạng này, xem như là biến thân đi, kỹ năng chủng tộc của Lucy? Ta lúc này mới nhớ tới tổ bốn người phương tây này cũng đều là người chơi đứng đầu, thông đến được trung gian thông đạo khẳng định cũng là đã xông qua đại quan ải chuyển chủng tộc trăm cấp, tựa như vị Barbarian kia thu được phòng ngự mạnh mẽ cùng lực lượng biến thái mà người thường không có khả năng có vậy, ba người khác hẳn cũng đều có tuyệt chiêu áp đáy hòm của mỗi người, chỉ không biết là cái gì. Lucy hiện tại biến thân, nghĩ đến cũng là bị buộc đến không còn có biện pháp nào. Thực sự phải liều mạng.

Chỉ thấy sau khi Lucy biến thân tựa như uống thuốc kích thích vậy, tinh thần thoáng cái đã tăng lên, phất tay là một chuỗi hỏa cầu nhỏ. Chia ra tấn công vào mấy con Quạ Hàn ở chỗ gần. Những hỏa cầu đó tuyệt

không có bắn trúng, mà lại là bày ra một đạo phòng tuyến ở trước người hai cận chiến bức Quạ Hàn ra. Để cho hai người có thể thở một hơi. Cũng cho Ger một số thời gian lần lượt bổ sung thêm nguyên bộ tăng phúc cho bọn họ. Sau đó Lucy lại quăng ra hai cái đại hỏa cầu, đồng thời tìm tới con Quạ Hàn phía trước nhất. Ta không biết loại trạng thái dũng mãnh này của cô có thể duy trì bao lâu. Thông thường mà nói uy lực của một kỹ năng càng lớn chịu hạn chế cũng lại càng nhiều, tựa như Thuật Phân Thân của ta cũng chỉ có hai mươi phút, Chiến Văn một ngày cũng chỉ có thể sử dụng nửa giờ. Nếu như kỹ năng này của Lucy là kỹ năng cùng chủng loại với Thuật Phân Thân, như vậy nhiều nhất chắc cũng sẽ không vượt quá thời gian đó.

"Tôi chỉ có mười phút, mọi người phối hợp tôi."

Quả nhiên, Lucy lập tức liền hô lên. Mười phút, nếu như cô có thể bảo trì loại trạng thái vô địch này vậy nói không chừng cũng đủ rồi. Trước mắt ta sáng ngời, nghĩ đến một kỹ năng chưa từng dùng qua. Túm ra từ trong vòng tay mộc tiễn còn chưa kịp tiến hành gia công sau cùng với mấy cái bình nhỏ có chứa tinh hoa nguyên tố hỏa, một nắm mộc tiễn cùng tinh hoa trong mấy cái bình nhỏ đồng thời dung hợp. Đây là kỹ năng mới xuất hiện sau khi thuật chế tiễn của ta lên tới cao cấp "Gia công lượng lớn", chỉ có thể chế tạo nhánh tiễn sơ cấp, thắng ở chỗ tốc độ sản xuất cực nhanh. Không đến một phút đồng hồ, trong tay ta đã có thêm một xấp dày ma pháp tiễn hệ hỏa sơ cấp đỏ au. Uy lực của những nhánh tiễn này hoàn toàn không thể so sánh với nhánh tiễn trung cấp, nhưng ta cũng chỉ cần có thể phá phòng mà thôi. Dù sao chỉ là theo ở phía sau hỏa cầu của pháp sư thêm vào giá trị thương tổn, nếu có thể đánh ra thương tổn chồng đồng hệ thì càng tốt hơn.

Có sự phát huy vượt xa người thường của Lucy, Lăng Thiên lập tức cải biến đấu pháp. Barbarian Reo vẫn là phòng tuyến kiên cố mạnh mẽ nhất của chúng ta, thế nhưng Lăng Thiên đã từ nhân vật phòng thủ chuyển thàng phụ trợ tiến công. Anh ta chuyên chọn Quạ Hàn đã bị Lucy công kích qua mà hạ thủ, theo sát hỏa cầu xắt vào, có lúc còn có thể cùng tiễn của ta đồng thời đả kích tạo thành thương tổn. Đại hỏa cầu của Lucy tựa như trời mưa, phóng ra từng chuỗi, thỉnh thoảng còn có thể đánh ra một bức tường lửa, hỏa long các loại, cộng thêm Lăng Thiên gia nhập, lực công kích đề thăng rất lớn, tốc độ chúng ta tiêu diệt Quạ Hàn càng lúc càng nhanh.

Mười phút nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, ở dưới sự "điên cuồng" của Lucy, đàn Quạ Hàn trong mười phút này xem như là xui tận mạng. Vốn chúng ta nỗ lực lâu như vậy mà vẫn còn có gần mười lăm, mười sáu con Quạ Hàn đang xông ngang đụng thẳng giương nanh múa vuốt, sau khi thông qua mười phút "đại đồ sát" này, liền chỉ còn lại có ba con thất kinh bay loạn ở tràng diện. Chúng nó không biết chạy trốn, nhưng cũng hiểu rõ sự lợi hại của Lucy, đối mặt hỏa cầu ùn ùn kéo đến kia ba con Quạ Hàn như là bị kinh hách ngốc vậy, một hồi công kích bên này một hồi lại bay đến bên kia, hoàn toàn không mục đích.

Mắt thấy thắng lợi trước mắt, trên mặt mọi người rốt cục cũng có chút nụ cười. Lúc này Lucy đã đến giờ. Cô lung lay lắc lắc bay xuống đất, dùng pháp trượng cống trên mặt đất chống đỡ thân thể như nhũn ra, hết thảy quang mang đều thối lui khỏi người cô, cả người thoáng cái ảm đạm xuống. Khuôn mặt cô tái nhợt cười, nói:

"Kế tiếp thì giao cho các anh, chúc mọi người vận may. Khối bảo thạch này có lẽ kế tiếp các anh còn dùng tới, thu lấy đi."

Cô lấy ra bảo thạch màu xanh lúc trước lấy được vứt cho Ger, sau đó hóa thành một đạo bạch quang biến mất ở phía chân trời. Chúng ta khó nén kinh ngạc, Reo điên cuồng gào thét một tiếng, tựa như phát điên xông lên chém giết Quạ Hàn sau cùng. Dưới sự trợ giúp của ta cùng Lăng Thiên ba người chúng ta rất nhanh giải quyết hết Quạ Hàn còn lại. Khi con Quạ Hàn cuối cùng rơi xuống đất ta bắt lấy Ger há miệng liền hỏi:

"Lucy làm sao vậy?"

Ger mờ mịt nhìn ta, hắn lần đầu tiên nghe thấy ta nói với hắn, hoàn toàn không có nghe hiểu, ta mới nhớ tới bản thân nói chính là Trung văn. May mắn Ger rất nhanh phản ứng lại, làm mấy cái động tác, khoảng chừng là điều chỉnh hệ thống phiên dịch, sau đó hỏi:

"Có chuyện gì sao?"

"Lucy xảy ra chuyện gì?"

Ta lại hỏi một lần, Mê Lộ cùng Lăng Thiên cũng nhìn qua, Ger thở dài nói:

"Kỹ năng kia của cô ấy là phải dùng sinh mệnh làm cái giá phải trả, hiện tại Lucy đã quay về chủ thành của chúng tôi rồi, khoảng chừng đang tiếp thu lễ rửa tội ở thần điện sống lại."

Thì ra là thế, khó trách kỹ năng đó mạnh mẽ như thế, Lucy trong mười phút đó giống như là pháp thần nhập thân, ta đã nói a, kỹ năng càng mạnh mẽ trả giá cũng càng lớn. Nói như vậy, lúc này đây là vị tiểu thư pháp sư kia dùng sinh mệnh của bản thân cứu chúng ta rồi. Dù cho trong trò chơi này tuyệt sẽ không thực sự tử vong, nhưng ta nghĩ thông thường cũng sẽ không có bao nhiêu người đồng ý làm như vậy, điều này làm cho hảo cảm của ta đối với vị nữ pháp sư kia đột nhiên tăng trưởng.

Đàn Quạ Hàn rốt cục bị tiêu diệt, chúng ta cũng may mắn sống sót. Đường kế tiếp, còn không biết có bao nhiêu nguy hiểm, mọi người nắm chặt thời cơ thở dốc khó có được nghỉ ngơi khôi phục, phía trước hắc ám đường sá mang mang, thật không biết chúng ta còn có thể đi bao xa nữa.

193. Quyển 5 - Chương 18: Tiết 18

Editor: Toujifuu

Do Lucy tự mình hi sinh, cuối cùng cũng bảo toàn đại bộ đội chúng ta. Thanh lý sau trận chiến, hết thảy tài liệu, trang bị đánh ra được đều để cho Ger thu hồi mang về cho tiểu thư pháp sư của chúng ta, tạm dùng để bồi thường tổn thất mà một lần tử vong cô phải chịu. Trong hài cốt đàn Quạ Hàn, chúng ta lại tìm thấy một viên Thú Kết Tinh màu đen, cùng kích cỡ, hình dạng với viên bảo thạch màu lam mà Lucy lưu lại. Có lẽ chính theo như lời Lucy, thứ này chắc là có tác dụng lớn ở trong đường sá kế tiếp, nhưng chúng ta thực sự có thể đi đến được địa phương dùng tới chúng nó sao? Ta nửa điểm lòng tin cũng không có. Tổng cộng bảy người, sáu chiến lực, hiện tại thất tung một người trở về thành một người, còn lại bốn người tiêu hao cũng không nhỏ, nếu như đi tiếp về phía trước lại gặp phải đàn Quạ Hàn hoặc là mấy tên khó đối phó như chúng nó nữa, cũng không có Lucy thứ hai tới cứu trận.

Mỗi người chỉnh lý vật phẩm một chút, mọi người ngồi vây quanh thành một vòng tròn, thương lượng bước hành động tiếp theo.

"Còn đi tiếp phía trước nữa không?"

Vấn đề Ger đề xuất là nan đề lớn đầu tiên mà trước mắt chúng ta nhất định phải quyết định. Đi, con đường phía trước không biết hung hiểm bao nhiêu, rất có thể lần tiếp theo tương ngộ với quái chính là kết cục diệt đoàn; không đi, lại không cam lòng, chúng ta trả giá lớn như vậy ngay cả bên trong là cái gì cũng chưa thấy thì đã đánh trống lui binh, sợ là nơi đây không ai có thể chấp nhận.

Tất cả mọi người trầm mặc, không ai tiếp lời. Ger khẽ thở dài, đội trưởng như hắn cũng không biết làm thế nào mới tốt. Ta quay đầu nhìn về phía Mê Lộ, do có Tiểu Hắc dốc hết sức bảo hộ lại vẫn luôn trốn ở phía sau chúng ta, tình hình của hắn trái lại thoạt nhìn là tốt nhất trong mọi người ở đây.

"Mê Lộ, chúng ta đi bao xa rồi?"

Đánh nhau thì Mê Lộ giúp không được gì, vừa nói đến chuyên nghiệp của hắn thì tác dụng ngược lại cực lớn. Hắn nhanh chóng trải ra một tấm địa đồ lớn, nét mực bên trên chưa khô, rõ ràng là vừa mới vẽ thành.

"Tấm địa đồ này là tôi căn cứ dựa theo đường chúng ta đã đi qua cùng tình hình đường nhỏ mà Ger bọn họ miêu tả để vẽ, có một bộ phận là suy đoán của tôi. Không nhất định chính xác, chỉ có thể dùng để tham khảo."

Ta vừa nhìn, trên bản đồ quả nhiên còn có tảng lớn chỗ trống. Vẽ tỉ mỉ nhất chính là một con đường lớn chính giữa cùng một con đường nhỏ uốn lượn phía bên phải. Đường nhỏ rất dài, gần như xuyên suốt nguyên

vùng cốc. Mà con đường lớn chúng ta đi qua ở giữa thì lại phi thường ngắn. So sánh đôi bên thì ngay cả một phần tư đường nhỏ cũng không đến, một tảng lớn phía trước đều là khu vực không biết.

"Hiện tại chúng ta ở chỗ này, căn cứ phương vị cùng tình hình đường mà chúng ta đã đi qua để xem, nếu như tòa di tích kia ở trung bộ vùng cốc, như vậy ít nhất chúng ta phải đi đến vị trí này mới có thể thấy nó. Mà hiện tại gần như phân nửa chúng ta còn chưa có đi được. Đương nhiên. Đây chỉ là suy luận của tôi, chẳng qua tôi tổng hợp rất nhiều nhân tố, tin tưởng xác suất chính xác hẳn là trên 60%."

Lời nói của Mê Lộ cho chúng ta một hiện thực nghiêm trọng, cũng giúp Ger hạ quyết tâm:

"Trước mắt xem ra, chỉ dựa vào mấy người chúng ta muốn xông qua là không quá có khả năng. Nơi đây không có ai còn chiến lực hoàn chỉnh, hơn nữa thiếu chức nghiệp phát ra đại hỏa lực như pháp sư, quái phía trước phải đánh thế nào tôi cũng không có cách nào nghĩ. Tôi đề nghị lui về, chờ lần tiếp theo chuẩn bị đầy đủ rồi lại đến." Trên mặt Ger khó nén thất vọng, than thở:

"Có lẽ lúc trước chúng ta đều nghĩ quá đơn giản. Con đường này căn bản không phải cùng một cấp bậc với đường nhỏ chúng ta đã đi qua."

Quyết định của Ger trên lý trí chúng ta đều biết đây là lựa chọn tốt nhất, thế nhưng khi thực sự phải làm như vậy khó tránh khỏi trong lòng vẫn sẽ có chút vướng mắc. Đặc biệt là người sát tính xông lên đầu thì cái gì cũng không còn chiếu cố như Lăng Thiên, không biết anh ta có thể phản đối hay không? Ta lấy mắt nhìn Lăng Thiên. Mới phát hiện tiểu tử này đang hồn bay trên mây, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Lăng Thiên."

Ta cầm mộc tiễn trong tay đâm cánh tay anh ta. Lăng Thiên phục hồi tinh thần lại:

"A? Làm sao vậy?"

"Ger nói muốn lui về. Anh cảm thấy thế nào?"

"Nga. Đây là điều khẳng định a, loại bộ dáng như chúng ta hiện tại nếu đi tiếp vào bên trong không phải là tự mình đi tìm chết sao."

Hey. Không nghĩ tới người này cũng sẽ có thời điểm lý trí lãnh tĩnh a. Mi ta thoáng giương lên, Lăng Thiên liếc nghiêng ta một cái:

"Biểu tình này của cậu là thế nào, sẽ không phải cho rằng tôi là tên ngu ngốc biết rõ đi không được còn muốn chạy tới đi tìm chết đấy chứ?"

"Đương nhiên không phải."

Ta phủ nhận, ha ha, may mắn không đem những lời nghĩ trong lòng kia nói ra, bằng không nếu như anh ta biết ta nhìn anh ta như thế còn không tức chết sao.

"Nếu như mọi người đều không phản đối, vậy chúng ta chỉnh lý một chút rồi trở về thôi. Hy vọng ở trên đường hồi trình vận khí không quá kém, lại gặp phải mấy con quái khó đối phó đó nữa."

Ger vỗ vỗ Barbarian vẫn luôn vùi đầu lau đại kiếm hai tay, thoạt nhìn hắn thực rất không cam lòng.

Khoảng chừng nghỉ ngơi mười phút, chúng ta chỉnh lý vật phẩm, quay đầu bước trên đường về. Trời vẫn tối như vậy, chúng ta cũng không dám dừng lâu ở tại chỗ, vạn nhất lại nảy sinh một đám Quạ Hàn mới ra, mới thật là muốn khóc cũng không kịp.

Đuốc đã không dám đốt nữa, sợ lại dẫn quái khác đến, chúng ta hoàn toàn dựa vào Tiểu Bạch chỉ đường, sờ soạng đi tới. Đột nhiên Tiểu Bạch chi hai tiếng với bên trái, ta lập tức giương cung chỉ về phương hướng đó:

"Có cái gì đó!"

Nghe thấy tiếng cảnh báo của ta, Lăng Thiên cùng Reo lập tức chạy tới chắn ở phía trước ta, Ger vung lên pháp trượng, ba vòng sáng lần lượt rơi xuống trên người chúng ta.

"Đừng động đừng động, là tôi!"

"Carew?"

Thanh âm quen thuộc khiến cho mọi người sửng sốt, Ger đốt lên một mồi lửa, thấy Carew chui ra từ trong bụi cỏ.

"Cậu chạy đi nơi đâu? Chúng tôi còn tưởng rằng cậu bị Quạ Hàn đưa trở về rồi."

Ger mừng rỡ, Reo lại càng trực tiếp đi lên cho Carew một cái hùng ôm.

"Được rồi được rồi, cậu sắp ghìm chết tôi rồi."

Carew rút đầu ra từ trong ngực Reo, hồng hộc thở phì phò:

"Tôi không bị quái vật giết chết cũng sẽ bị cái tên Barbarian nhà cậu hại chết."

Reo ha ha cười, Ger vội hỏi:

"Cậu tránh thoát được thế nào? Quạ Hàn không có vây công cậu sao?"

"Thế nào không có, tôi thiếu chút nữa đã chết dưới móng vuốt của chúng nó rồi."

Carew nghĩ lại mà sợ, nói:

"Chẳng qua vận khí của tôi tốt, vốn vị trí của tôi ngay ven vòng vây, phần lớn Quạ Hàn đều xông đến chỗ các cậu, đuổi theo tôi rất ít. Khi bên các cậu châm lửa tôi có thấy, thế nhưng dựa vào một mình tôi căn bản không có khả năng thông qua đàn Quạ Hàn, đành phải nghĩ biện pháp khác. Có hai con chim đáng chết vẫn luôn đuổi theo tôi không tha, tôi liền dẫn chúng nó đi vòng vèo ở trong rừng. Thông thường mà nói địa phương có đàn của một loại quái cường đại đều không có quái vật khác xuất hiện, kết quả để cho tôi thành công, hơn nữa tôi còn phát hiện một địa phương tốt."

Carew đắc ý, ta cười khổ, kết quả chúng ta làm bia ngắm giết quái mệt chết mệt sống, hắn lại trộm một chỗ trống rất tiêu dao.

"Địa phương nào để cho cậu cao hứng như thế, đừng nói cậu tìm được đường tắt thông hướng di tích đấy."

Ger nói giỡn, Carew giương đầu lên:

"Không phải đường tắt chẳng qua cũng không kém là bao nhiêu. Có muốn xem xem hay không? Bên đó không có quái nào hết, còn rất thái bình."

Thực sự có đường tắt? Mọi người cậu nhìn nhìn tôi tôi nhìn nhìn cậu, Reo vỗ mạnh một chưởng lên vai Carew:

"Còn chờ cái gì, mau dẫn đường a, chúng tôi đi xem xem."

Carew hắc hắc cười dẫn chúng ta đi vào rừng cây.

194. Quyển 5 - Chương 19: Tiết 19

Editor: Toujifuu

Đường Carew dẫn đi căn bản là xuyên qua trong rễ cây dây cỏ, có lúc cần thiết cùng sử dụng tứ chi, có lúc còn phải học vượn khỉ nắm lấy dây mây đu một đoạn, cũng thật khó cho hắn vòng tới vòng lui như vậy vậy mà còn có thể phân biệt rõ được phương hướng. Theo như lời hắn, vùng đất rừng này khoảng chừng là lãnh địa của Quạ Hàn, tuyệt không có quái vật khác xuất hiện, ước chừng hơn hai mươi phút sau chúng ta không kinh không hiểm đi tới địa phương theo như lời hắn.

"Tới rồi, mọi người cẩn thận dưới chân."

Carew đẩy một bụi rậm cỏ dại cao nửa người, lộ ra một cửa động nho nhỏ phía dưới. Tình cảnh như vậy khiến cho ta cảm thấy quen thuộc, không khỏi thấp giọng cười nói:

“Tiểu tử này sẽ không phải là khi chạy trốn hoảng không chọn đường, không cẩn thận rơi vào đấy chứ.”

“Khi tôi bị hai con Quạ Hàn đáng chết kia đuổi theo, một cước giẫm phải chỗ trống không, còn tưởng rằng bản thân chết chắc rồi, ai biết đi xuống mới phát hiện phía dưới có một vùng thiên địa khác.”

Carew có chút đắc ý giới thiệu “vận may” của hắn, ta ngẩn người, không thể nào, thật là ngã xuống mà kiếm ra được? Thế này cũng quá khéo rồi.

Tiến vào cửa động, phía dưới là một đài cao nho nhỏ chỉ chứa được một người đứng, bốn phía tối đen một mảnh không thể thấy mọi vật. Ba mặt khiến người ta có cảm giác bế tắc, chỉ có một mặt có không khí lưu động, bên đó hẳn chính là cửa vào. Bất quá kỳ quái chính là Barbarian vào trước đó nửa điểm thanh âm cũng không có, hắn không có khả năng chạy xa được như thế trong vài giây. Ta nghi hoặc bước ra một bước về phía phương hướng có thể hành tẩu duy nhất, một cỗ sức kéo mạnh mẽ túm ta xuống phía dưới, trong nháy mắt ta mất đi cân đối ngã xuống. Do chuyện xảy ra đột nhiên, ta cả kinh kêu một tiếng, kinh ngạc phát hiện thanh âm của bản thân tuyệt không có truyền vào trong tai, dường như đột nhiên mất tiếng vậy. May mắn chính là sau khi ta ngã xuống tuyệt không có rớt vào hố sâu, mà là nhanh chóng trượt xuống theo một sườn dốc, như vậy chí ít ta không cần lo lắng vào thời điểm bản thân “vừa điếc vừa câm” ngã chết bất minh.

Trượt ước chừng nửa phút, ta ở trên nửa đường nỗ lực điều chỉnh tư thế bất lợi đầu dưới chân trên của bản thân, để có thể thuận lợi chạm đất. Sau khi rơi xuống đất xúc cảm dưới chân mềm mại, không kiên cố như mặt đất bình thường, hơn nữa gập ghềnh. Theo một tiếng kêu đau đớn, “mặt đất” rung động lên. Ta vội vàng nhảy dựng qua bên cạnh. Nghĩ thầm:

“Hỏng rồi.”

Một bóng đen cao lớn đứng lên từ vị trí ban nãy ta đứng, trong miệng lầm bầm. Có kim loại xẹt qua mặt đất.

“Cái địa phương gặp quỷ này, Carew đáng chết cũng không nhắc nhở một tiếng.”

Cái giọng nói sang sảng của Barbarian khiến cho hắn dù là nhỏ giọng nói chuyện, ta cũng vẫn nghe thấy rõ ràng. Thẹn thùng nho nhỏ một chút, thừa dịp Reo còn chưa có phát giác có người lấy hắn làm đệm kê, ta vội vàng đề xuất chủ đề:

“Reo. Biết đi như thế nào không?”

“Hửm?”

Tay Reo nhẹ đập trước người vài cái, mới nói:

“Là Du đúng không? Cậu nói cái gì?”

“Anh biết kế tiếp đi như thế nào không?”

“Không biết, tiểu tử Carew đó cái gì cũng không nói.”

Ta nghĩ cũng đúng. Lúc này, lại có một người trượt xuống từ phía trên, ngay sau đó lại là một người, người xuống thứ hai từ dưới đếm lên ta liếc mắt một cái nhận ra đó là Lăng Thiên. Sau khi Lăng Thiên xuống, sau cùng chính là Carew. Cái tên này một đường cười ha ha cứ như ngồi cầu tuột trượt ra, còn cố ý mô phỏng ra tiếng gõ “bang bang”.

“Hey, mọi người. Thế nào? Cầu tuột dài này kích thích đúng không? Khi lần đầu tiên tôi tới đã bị dọa nhảy dựng rất lớn đó.”

Reo trầm tiếng nói:

“Cậu là cố ý muốn làm chúng tôi sợ đúng không?”

Hắn sờ sờ đầu, ta cười thầm, cái tên này ban nãy khi xuống bị đụng choáng, trên đầu khẳng định mọc một cục u rất lớn. Carew hi cười, nửa điểm cũng không để vào mắt sự tức giận của Reo. Hắn lấy ra một mồi lửa. Thoáng châm lên. Cùng sử dụng một loại ngữ điệu khoa trương xướng lên:

“Hoan nghênh các vị đi tới thông đạo Thủy Tinh.”

Một chút nguồn sáng của mồi lửa khi mắt chúng ta đã thích ứng với hắc ám là đột nhiên sáng đến gai mắt, theo phản xạ nhắm mắt lại một hồi lâu mới mở ra. Phát hiện xung quanh sáng rõ. "Thông đạo Thủy Tinh" theo như lời Carew có chút khoa trương, nhưng cũng không phải không có lý: Trên vách nguyên cả thông đạo hình vuông rải vô số thủy tinh cỡ nắm tay, một chút ánh sáng của mồi lửa trong tay Carew chiếu lên thủy tinh được phóng đại mấy lần, từ một khối thủy tinh chiết xạ đến một khối khác, chiếu rọi lẫn nhau khiến cho thông đạo hoàn toàn sáng lên.

"Mọi người đi thôi, dọc theo đường đi này không có gì nguy hiểm, chỉ là có mấy chỗ không dễ đi lắm, cẩn thận không nên đi nhầm."

Đi tới ước chừng mười phút trong thông đạo rạng rỡ sinh huy, ta đã hiểu rõ được cái gì kêu "không dễ đi lắm". Đây là quan ải đầu tiên chúng ta gặp phải, dưới hố sâu dài năm mươi mét đầy đao nhọn, toàn bộ mũi đao hướng lên trên lấp lóe hàn quang chờ chúng ta ngã xuống. Mà phía trên cũng không yên ổn, rất nhiều mũi nhọn hình tam giác giắt ở trên đỉnh, dài ngắn không đồng nhất, dài thì gần như có thể chạm đến ngang bằng mặt đất, ngắn thì cũng chỉ lưu lại một vị trí chỉ cao bằng một người. Trong đó đối ứng phía dưới những mũi nhọn ngắn rải rác đó là những cọc đá có thể cung cấp cho người đặt chân, phân bố lung tung rối loạn, nhất định phải cẩn thận mới sẽ không giẫm phải chỗ trống không.

"Bước lên cọc đá đi qua là được, chỉ là phải cẩn thận một chút, đừng ngã xuống."

Carew không hổ là đạo tặc, thân thủ linh hoạt, không thấy dừng lại thế nào thì đã nhanh như chớp đi qua rồi, đứng ở đối diện ngoắc hướng chúng ta. Ta nhún nhún vai, nhảy qua theo cũng không tốn bao nhiêu thời gian, thân thủ của Lăng Thiên thì càng không cần phải lo lắng, ngay cả Mê Lộ cũng qua dễ dàng vô cùng. Để cho chúng ta lo lắng chẳng qua là Reo với Ger. Khổ người Reo quá lớn, lại là chiến sĩ loại hình máu trâu, làm loại chuyện linh xảo này rõ ràng không phải sở trường của hắn. Ger thân là mục sư, đương nhiên cũng sẽ không tinh thông thể thuật. May mắn cọc đá nơi đây tuy khó đi, thế nhưng chỉ cần cẩn thận một chút thì còn không phải đặc biệt khó có thể thông qua, bọn họ phí chút công phu cũng coi như là có kinh không hiểm.

Cứ như thế chúng ta lại thông qua vài quan ải nữa, cái gì mà xích sắt đường trượt, biển lửa thuyền đơn các loại, đều là một số địa phương tương đối mạo hiểm nhưng tốn chút thời gian vẫn có thể thông qua. Sau cùng đi tới trước một cánh cửa lớn.

Cửa lớn nối tiếp với một hàng lan can bằng sắt, do một nguyên một khối nham thạch màu đen cực đại chế thành, bên trên có điêu khắc rất nhiều loại đồ án quái thú, mỗi một con quái thú đều là diện mục dữ tợn, giương lớn miệng muốn chọn người mà ăn. Ta tỉ mỉ đếm, tổng cộng mười hai loại.

"Cánh cửa này tôi không biết mở thế nào, bất quá chúng ta có thể nhìn qua từ những lan can này. Các cậu xem xem phía sau kia là cái gì."

Carew hưng phấn mà chỉ phía sau lan can, ta tiếp cận qua nhìn, mới phát hiện phía sau đó có càn khôn khác.

Đó là một vùng bình địa rộng hơn rất nhiều cũng cao lớn hơn rất nhiều so với bên này, kéo dài đi không biết bao xa. Dùng hết thị lực có thể thấy chỗ đầu cùng là một mảnh kiến trúc, phòng xá nhà cửa, đài cao phố dài, nghiễm nhiên là một tòa thành thị nho nhỏ. Chỉ là tòa thành thị này hoàn toàn không có sinh khí, không có nửa bóng người, ngay cả cái bóng của một con động vật cũng nhìn không thấy, nhìn về nơi xa xám cũ kỹ một vùng, như là tòa thành trống sớm đã bị vứt bỏ.

"Đó là một tòa thành? Đây là di tích sao?"

Ger ngơ ngác nhìn, khả năng sau khi tuyệt vọng đột nhiên đến được mục tiêu khiến cho hắn không thể phản ứng lại. Mê Lộ lắc đầu giội nước lã:

"Từ vị trí mà xem thì không phải. Tuy rằng địa phương này là ở trên phương hướng đi tới di tích, bất quá căn bản chúng ta không có đi xa được như vậy."

"Vậy chính là nói nơi này là tòa thành thị dưới đất khác?"

Carew thoạt nhìn rất hưng phấn, Mê Lộ trải hai tay:

"Tôi lại chưa từng tiến vào thế nào biết. Thế nhưng theo đạo lý mà nói trong một khu vực thì sẽ không xây hai tòa thành thị, bất quá đây là trò chơi, có lẽ cũng có khả năng này đi."

Carew ha ha cười, Ger thu hồi ánh mắt si ngốc nhìn phía tòa thành dưới đất, thở dài nói:

"Nếu có thể đi vào thì tốt rồi."

"Anh cũng đừng suy nghĩ nữa, chúng ta không có khả năng đi vào."

"Vì sao?"

Ta chỉ vào cánh cửa lớn kia nói:

"Các anh không phát hiện sao, trên cửa này có mười hai loại đồ án quái thú, trong đó thì có Thanh Ngao với Quạ Hàn. Ger, đưa hai viên Thú Kết Tinh kia cho tôi."

Ger đưa qua hai viên bảo thạch, ta cầm bọn nó lần lượt sắp đặt vào trong miệng giương lớn của đồ án quái thú Thanh Ngao với Quạ Hàn, hai cái miệng há chậm rãi khép lại, đầu thú dữ tợn rốt cuộc thong thả nhắm mắt lại, thoạt nhìn yên bình hơn rất nhiều.

"Xem, đây là chìa khoá, chúng ta còn phải đánh mười viên bảo thạch nữa mới có thể."

Mọi người không nói gì, Ger ủ rũ xua tay:

"Đi thôi, không có gì hay mà xem. Carew, cậu đi lên thế nào?"

"Nga, ngay địa phương vào còn có cây thang, bất quá chỉ có thể mở ra từ bên trong, trở ra rồi thì đi vào không được."

Không nói gì mà nhìn lại tòa cổ thành chỉ có thể nhìn mà không thể gần kia, chúng ta mất hết hăng hái bước trên đường về.

195. Quyển 5 - Chương 20: Tiết 20

Editor: Toujifuu

Chui về lại mặt đất, vận khí của chúng ta tốt hơn rất nhiều, không bao lâu sau đã quay về lại cửa vào đường cốc, lúc này sắc trời đã hơi sáng, một đêm đã đi qua.

Trải qua một ngày tẩy trừ trước đó, quái nơi đây còn chưa có hoàn toàn nảy sinh lại, chúng ta chuồn qua từ trong khe phân bố của một số quái, thực sự qua không được nữa mới ra tay kích sát, cứ như vậy không dùng hết bao nhiêu thời gian đã trở về đến cửa cốc lúc mới xuất phát.

Do có một tòa di tích phá không được chắn ngang trước mặt, chúng ta ai cũng không có hứng thú đi tiếp về phía trước nữa. Thương lượng cùng Lăng Thiên một chút, quyết định trước tiên quay về triệu tập chút nhân thủ đến thăm dò di tích tương đối tốt hơn. Cũng giống như chúng ta, Ger cùng Reo, Carew đối với lữ đồ đi phương đông cũng cho rằng nên để sau, mục tiêu của bọn họ rõ ràng cũng là tòa di tích kia. Khi hai đội nhân mã nói lời từ biệt với nhau thì trong lòng đều biết rõ mà cười, rất có ý tứ so đấu với nhau. Đối với những người chơi phương tây ngẫu nhiên gặp gỡ này, ta cùng Lăng Thiên đều rất có hảo cảm, bất kể là Ger thao tác chính xác chỉ huy hợp lý hay là Barbarian lực lượng cường đại máu dày phòng cao hoặc là đạo tặc kỹ thuật dẫn quái nhất lưu, đều là người hợp tác không tồi, hơn nữa pháp sư Lucy được cho là có "ân cứu mạng" đối với chúng ta, càng làm cho hảo cảm của ta thăng lớn. Bởi vậy khi chia tay mọi người cũng không khỏi làm một hồi thi đấu hữu nghị, ý vị gặp lại ở trong di tích.

Sau khi thêm hảo hữu với Ger bọn họ rồi chia tay, mỗi người chúng ta đi trên đường về. Kỳ thực nếu như không phải chúng ta nhất định phải trở lại bổ sung vật phẩm, hoàn toàn có thể ở tại chỗ chờ nhóm quân chi viện tự mình lại đây. Hiện tại bất đắc dĩ, đành phải tự mình chạy lại thêm một lần.

Điểm hồi thành đương nhiên là ở nhà mình, bất kể là đến Vọng Tiên Thành hay là Đông Long Thành, đều là điểm bổ cấp loại lớn tương đối tốt, có thể thỏa mãn các loại nhu cầu của ta. Trước khi xuất môn, ta cùng Lăng Thiên còn làm một việc quan trọng nhất trước —— tìm người. Nghĩ lại sự cường đại cùng sự đáng sợ của quái vật trên con đường kia, chúng ta biết chỉ cần vài người là khẳng định không được. Ta cùng Lăng Thiên mỗi người ra mặt, lần lượt mời ra cao thủ mà bản thân hiểu biết cùng có thể phối hợp với chúng ta.

Người đầu tiên ta tìm tới đương nhiên là Chi Ảnh. Tiểu tử đó còn thiếu ta một ân tình rất lớn đó. Chẳng lẽ còn dám nói không với ta? Ta biết gần đây tiểu tử đó khẳng định đang vì cái "Tinh hoa của thiên địa" kia của hắn mà hao tổn tâm trí, quả nhiên, đầu kia truyền âm Chi Ảnh hứng thú đối với thông đạo đại lục theo như lời của ta tuyệt không phải quá lớn. Nếu như không phải ta ra mặt kéo hắn, sợ là nói không được ba câu hắn đã gác. Ta cũng không trách hắn. Bất kỳ một cung tiễn thủ nào lấy được Lạc Nhật Tiễn đại danh đỉnh đỉnh mà không thể dùng, đều sẽ sốt ruột bốc lửa, nếu đặt trên người ta, sợ là còn phát tính tình lớn hơn so với hắn. Thế nhưng điều này tuyệt không thể cấu thành lý do hắn trốn tránh sự "triệu hoán" của ta, cái gọi là 'một giọt ân tình phải dốc cả suối báo đáp'. Ta cũng không muốn hắn dốc suối, làm một hồi tay chân cho ta là được rồi. Chi Ảnh đấu tranh nửa ngày đối với sự kiên trì của ta, rốt cục vẫn là cố mà đáp ứng. Có một tay chân cường lực này, cộng thêm hai vị đồng chí tốt Lão Đạo cùng Tâm Khúc đồng dạng thiếu ân tình của ta, ta cũng đã coi như lôi ra được nửa nhánh đội mạo hiểm. Cộng thêm mấy đồng bạn (thủ hạ?) ngày xưa mà Lăng Thiên gọi tới, một đám đội mạo hiểm do tu sĩ kết đan với ma tộc mới thành lập ma thể cấu thành, chính thức thành lập. Sơ bộ thoạt nhìn sự phối hợp chức nghiệp của tiểu đội này cũng tương đối hoàn chỉnh, thực lực cá nhân đều là tương đối thâm hậu, ta rất có lòng tin đối với năng lực chiến đấu sinh tồn lần này, lại trải qua sự mài hợp dọc theo đường đi thông đạo. Lần này hẳn là có thể đến được di tích kia đi. Nếu chúng ta không thể đánh đủ mười hai viên Thú Kết Tinh, đi xem tòa thành dưới đất kia cũng không tồi.

Cuối cùng xác định đội thăm dò di tích tổng cộng chín người, hai nhạc sĩ: Tâm Khúc, Chiến Ca; một thích khách: Sâm; hai cung tiễn thủ: ta cùng Chi Ảnh; một ngự thú sư: Trầm Mặc; một kiếm sĩ: Lăng Thiên; một đạo sĩ: Lão Đạo; đương nhiên còn có đồng chí Mê Lộ chuyên gia tìm đường ắt không thể thiếu nhất. Sáu đại chức nghiệp đầy đủ hết. Lần này năng lực sinh tồn hẳn là mạnh hơn rất nhiều. Xác định xong nhân viên, chúng ta phân công nhau đi làm chuẩn bị. Làm nhiệm vụ thì đi hoàn thành nhiệm vụ, chế trang bị thì chế cho xong trang bị. Toàn thành viên đến nhà của ta tập hợp.

"Lăng Thiên, đây là đồ tôi cần. Anh mua về giúp tôi. Tôi phải làm chút tiễn, không đi được."

Ta liệt ra một phần tờ đơn vật phẩm thật dài giao cho Lăng Thiên, sau khi thấy anh ta xuất môn thì bắt đầu bận rộn chế làm ma pháp tiễn. Ma pháp tiễn trung cấp là vật phẩm tiêu hao thiết yếu, đương nhiên phải chuẩn bị lượng lớn, mà ma pháp tiễn cao cấp cũng là đồ vật cứu mạng ở thời khắc quan trọng, khẳng định cũng không thể bỏ qua. Ma pháp tiễn trong tay ta gần như đã tiêu hao không còn, tất cả đều phải làm từ đầu, công trình lớn a.

Các hệ nguyên tố đầy đất với mộc tiễn thành bó ở trong tay ta biến thành từng nhánh ma pháp tiễn màu sắc khác nhau, được phân ra từng loại thu hồi. Bởi vì biết con đường phía trước hung hiểm, ta đã có dự định xem ma pháp tiễn coi như là nhánh tiễn thường dùng. Mà ma pháp tiễn cao cấp, vật liệu gỗ cao cấp trong tay ta cũng không nhiều, độ thuần thục của thuật chế tiễn cao cấp của ta cũng không cao, sau cùng chỉ chế thành ba nhánh Hỏa Diễm Tiễn, hai nhánh Phong Dực Tiễn cùng một nhánh Hàn Băng Tiễn. Cộng thêm hai nhánh Trầm Nê Tiễn còn sót lại ta mang về từ rừng rậm tinh linh, tổng cộng bất quá cũng chỉ có tám nhánh tiễn cao cấp, phải tính toán sử dụng.

"Tiểu Du, làm xong rồi thì nghỉ ngơi một chút, bọn họ lập tức sẽ lại đây."

Lăng Thiên nói rồi phát qua tin tức giao dịch, rất nhiều Ô Thiết Tiễn cùng dược phẩm tiến vào trong ô vật phẩm của ta, cộng thêm ma pháp tiễn nguyên bản chứa ở bên trong khiến vòng tay bị điền đầy hơn phân nửa. Ta đang suy nghĩ có nên thanh lý ô vuông còn lại để chứa thêm chút bổ cấp vào hay không, lúc này cửa vang lên tiếng gõ, Lăng Thiên mở cửa ra, mấy người Chi Ảnh nối đuôi nhau đi vào.

"Các cậu tới thực đúng lúc, vừa vặn chúng tôi cũng mới chuẩn bị xong."

Ta cười đi lên tiếp đón, đếm số người, phát hiện thiếu hai:

"Lăng Thiên, Trầm Mặc với Chiến Ca đâu?"

"Bọn họ vốn đã ở trong thông đạo, tôi kêu bọn họ đến chỗ bổ cấp gần Phù Nham Thành, sau đó ở nơi đó chờ chúng ta."

"Phù Nham Thành mở ra rồi?"

"Ừ, ban nãy khi tôi đi ra ngoài đã liên hệ với bọn họ, Gia Dụ Quan cùng Phù Nham Thành đều mở ra điểm bổ cấp, hiện tại rất nhiều người đã đi đến bên đó. Vì vậy chúng ta phải nhanh một chút, bằng không nói không chừng sẽ bị người khác giành trước."

"Điều này tôi ngược lại không lo lắng. Trước tiên không nói đường đi trong thông đạo kia rắc rối phức tạp, nếu như không có chuyên gia tìm đường như Mê Lộ dẫn dắt cực dễ lạc phương hướng, hơn nữa cho dù bọn họ tới tòa sơn cốc kia, không có chuẩn bị đầy đủ cũng sẽ bị quái trong đó giết trở về. Trừ phi biết nội tình giống như chúng ta, bằng không không phải diệt đoàn cũng chỉ có thể lui lại. Chờ lát nữa Mê Lộ quay lại nói một chút về địa đồ cho mọi người xong, chúng ta liền xuất phát."

Đang nói, Mê Lộ liền đi vào:

"Tôi tới rồi. Nhanh, tôi chỉnh lý địa đồ một chút, cho các cậu mỗi người một phần."

Địa đồ của Mê Lộ phi thường tường tận, bắt đầu từ Lai Thành đến sơn cốc di tích mới thôi, toàn bộ địa phương chúng ta đã đi qua đều có biểu đồ lộ tuyến rõ ràng, cũng đánh dấu ra đẳng cấp cùng đặc điểm công kích của đàn quái lui tới phụ cận. Một tấm địa đồ như vậy hiện tại trên thị trường căn bản là giá trên trời, Mê Lộ coi như là có nghĩa khí, biết chúng ta muốn đi thăm dò di tích, nên không có bán nó đi, để cho chúng ta ít đi được rất nhiều đối thủ cạnh tranh.

"Mọi người, chuẩn bị xong chưa?"

Ta cao giọng hỏi, mọi người cười vang ứng tiếng, đoàn người cưỡi các loại tọa kỵ cao cấp xông hướng truyền tống trận của Đông Long.

196. Quyển 5 - Chương 21: Tiết 21

Editor: Toujifuu

Ta sớm đã chào hỏi với Kinh Cức, cô mở ra truyền tống trận Gia Dụ Quan cho chúng ta, chúng ta trực tiếp truyền tống đến Gia Dụ Quan. Ở cửa thành đón được Trầm Mặc cùng Chiến Ca, một người vẫn là tích chữ như vàng, một người khác vẫn là vẻ mặt ngây ngô cười ngây ngô. Xuất phát từ truyền tống trận Gia Dụ Quan, chúng ta lại truyền tống đến Phù Nham Thành, trên đường tiết kiệm không ít thời gian.

Ám Dạ ở bên cạnh truyền tống trận Phù Nham Thành nghênh tiếp chúng ta, ta đầu tiên là nói lời cảm tạ:

"Ám Dạ, anh giúp chúng tôi mở truyền tống, cảm tạ."

"Chúng ta là quan hệ gì chứ, nói cái này làm gì. Hơn nữa cậu cũng là một phần tử của nơi đây mà."

Ám Dạ cười vỗ vỗ vai ta, lại lần lượt chào hỏi với đoàn người, dẫn mọi người đi đến cửa thành bắc. Trên đường nhỏ giọng hỏi ta:

"Du Nhiên, các cậu thế này đây là có phát hiện lớn?"

"Anh biết cái gì?"

"Nhiều người như vậy không một tay yếu, tôi còn nhìn không ra được sao? Nếu như các cậu không có mười phần nắm chắc khẳng định sẽ không làm ra trận thế lớn như vậy. Không thể tiết lộ chút sao?"

"Khó mà làm được, anh lại không cho tôi chỗ gì tốt."

"Đừng như vậy, chúng ta là anh em tốt mà, tiết lộ một chút đi?"

Ta lắc đầu, loại chuyện này không thể thương lượng. Ám Dạ rõ ràng chưa từ bỏ ý định, chớp mắt, lại tiếp cận qua:

"Nếu không như vậy đi, tôi thấy trong đội ngũ của các cậu chức nghiệp viễn chiến nhiều, cận chiến chỉ có một mình Lăng Thiên, tôi tìm thêm cho các cậu một kiếm sĩ cùng đi, cũng dễ giúp Lăng Thiên chia sẻ một chút?"

"Ám Dạ, anh thật đúng là chưa đến Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định, a?"

Ta than thở, Lăng Thiên quay đầu nói:

"Để cho hắn đến đi."

Ta rất bất ngờ Lăng Thiên sẽ đáp ứng, có lẽ anh ta cũng thấy được chúng ta thiếu cận chiến? Bất đắc dĩ ta chỉ đành đáp ứng Ám Dạ:

"Vậy anh kêu Nhạc Thiên Phái đến. Người khác tôi chướng mắt."

"Được, nghe lời cậu."

"Nói trước, hắn đến chỉ có thể đại biểu chính hắn. Không có quan hệ tới Đông Long các anh."

"Được, cậu nói cái gì thì là cái đó."

Ám Dạ vui tươi hớn hở, dường như đã chiếm được đại tiện nghi. Bất quá trên thực tế hắn xác thực cũng là chiếm tiện nghi. Theo một chuyến đi này của chúng ta, có thể lược bớt được bao nhiêu chuyện cho bọn họ về sau a.

Nhạc Thiên Phái tới rất nhanh. Nghe nói có di tích mới chờ khai phá, hắn đều tích cực hơn so với bất kỳ ai khác. Tiểu tử này cho tới bây giờ chính là cái tên tự đến tự quen, trà trộn vào trong đội ngũ không bao lâu sau, đã lập được quan hệ mật thiết với mọi người. Đặc biệt là đối với Lăng Thiên, hắn lại càng dùng ra thế võ toàn thân để kết giao. Lăng Thiên tuyệt không cảm thấy quá hứng thú đối với Nhạc Thiên Phái đều là kiếm sĩ, kiếm sĩ của Đông Long có thể khiến cho anh ta cảm thấy hứng thú sợ cũng chỉ có vị kia. Điều này làm cho rất nhiều "mị nhãn" của Nhạc Thiên Phái đều bị ném tới chỗ trống không, không làm gì được.

Thông đạo xích sắt ngoài Phù Nham Thành đã hoàn toàn bất đồng với khi chúng ta lần đầu tiên đến. Trên cọng xích sắt thô to nguyên bản kia xuất hiện một màn ánh sáng màu xám, cong thành một thông đạo hình vòng tròn, ven theo xích sắt duỗi hướng mây mù mang mang bờ bên kia. Đi bên trong đó, gần như không cảm thấy lực cản của gió, chỉ cần bản thân nắm chắc không rớt xuống xích sắt là có thể an toàn thông qua. Đương nhiên, nếu như ở trên xích sắt gặp phải người đến đối diện, đương nhiên phải khảo nghiệm bản lĩnh của bản thân người chơi, vì vậy muốn ra vào Phù Nham Thành vẫn là cần chút thực lực.

Do có một lần kinh nghiệm trước đó hơn nữa chúng ta đi tắt trực tiếp truyền tống đến Phù Nham Thành lược bớt một đoạn đường rất lớn. Vì vậy lần thứ hai khi đi tới sơn cốc di tích chúng ta vẫn đi ở đằng trước phần lớn người chơi.

Khi đến cửa cốc, ta phát hiện có một số ít người chơi đến trước chúng ta một bước, đang chém giết với quái đầu đường. Xem bọn họ phần lớn đều lựa chọn đột phá cửa vào đường nhỏ, là biết ngay khẳng định đã bị dọa trở về hoặc là chịu thiệt ở cửa đường lớn. Cũng có người không tin tà đang khiêu chiến cửa vào đường lớn, đánh cũng là rất chật vật.

"Không tồi a. Lần này có người giúp chúng ta thanh lý chút quái. Có thể không cần cố sức như trước nữa."

Ta vui tươi hớn hở mà nói.

Nhánh đội ngũ binh hùng tướng mạnh của chúng ta xuất hiện, rất hấp dẫn nhãn cầu của những người đó. Hơn nữa chúng ta có chuẩn bị mà đến. Mọi người trước đó đã có lý giải về phương thức công kích cùng nhược điểm của mỗi loại quái, cho nên trực tiếp liền chọn quái ở cửa vào con đường lớn, không tốn bao nhiêu thời gian đã dẫn đến đánh được không ít. Loại hiệu suất cao này đương nhiên là cực bắt mắt, ta phát hiện có vài chi đội ngũ người chơi chậm rãi nhích lại gần về phía chúng ta, cũng không biết là dự định đi theo nhặt chút tiện nghi hay là tham khảo một chút đấu pháp của chúng ta. Nếu như là tới lấy kinh nghiệm, ta

ngược lại hoan nghênh bọn họ học tập, nếu như là cái loại muốn nhặt tiện nghi, hừ hừ, đàn quái bên trong sẽ khiến cho những kẻ đó biết cái gì gọi là trên trời sẽ không rớt bánh thịt xuống.

Lúc này đây tốc độ thanh lý nhanh hơn rất nhiều so với lần trước đến, một là chúng ta có kinh nghiệm, hai là phía trước đã có một số người chơi giúp chúng ta hấp dẫn đường nhìn của một bộ phận quái, không quá bao lâu chúng ta đã vào bên trong thông đạo. Vẫn như lần trước, sau khi tiến vào quái gặp phải còn mạnh mẽ hơn so với lối vào, mỗi một con đều phải phí không ít tinh thần của chúng ta. Đi không bao lâu về phía trước, chúng ta liền liên tiếp gặp phải ba con quái vật tập kích. Dù đã chuẩn bị sung túc, mấy cục xương cứng này gặm xuống cũng thấy mệt. Dưới sự chỉ dẫn của Mê Lộ, chúng ta lại một lần nữa đi tới địa phương lần trước gặp phải Thanh Ngao. Lúc này đồng dạng là Thanh Ngao, nhưng nhỏ hơn rất nhiều so với Thanh Ngao đợt trước, cũng không có mạnh như lần trước, sau khi đánh rơi ra tuyệt không có phát hiện Thú Kết Tinh ở trên người nó, chúng ta nhận định những quái này tuyệt không phải mỗi hồi đều có thể gặp phải đại quái có kết tinh.

Ngay khi chúng ta dây dưa cùng con Thanh Ngao này, có một đội người chơi rốt cục lựa chọn vượt qua chúng ta, chạy đến đằng trước. Thấy bọn họ đi qua, ta cùng Lăng Thiên đồng thời lộ ra nụ cười quỷ dị. Nhạc Thiên Phái sốt ruột nói:

"Hey, những người đó thế nào như vậy, chúng ta giúp bọn họ mở đường, bọn họ ngược lại chạy còn nhanh hơn so với chúng ta."

"Đông Long tiểu tử, nghe lời này của cậu người ta không biết còn tưởng rằng cậu là con gà mờ mới tới đấy. Trò chơi này a, vốn chính là như vậy, đường rộng thênh thang mỗi người đi một bên, đường này cũng không phải của nhà cậu, cậu sao có thể quản được người khác qua hay không qua."

Lão Đạo quái thanh quái khí nói, chém ra một đạo hỏa phù chấm dứt một tia máu cuối cùng của Thanh Ngao. Nhạc Thiên Phái kêu:

"Vậy chúng ta còn không đuổi theo? Vạn nhất để cho bọn họ đoạt trước thì làm sao?"

"Ai nha, Nhạc thiếu hiệp, cậu lo lắng cái gì. Nhìn biểu tình của tiểu bại hoại Du Nhiên kia thì biết, cười đến âm hiểm như vậy, những người đó khẳng định không có trái cây ngon ăn rào~."

Ta rùng mình một cái, tránh ra hai bước rời xa nữ nhân Tâm Khúc kia, cái loại ngữ điệu này thực sự quá đáng sợ, mỗi lần nghe ta đều sẽ nổi một thân da gà.

"Du Nhiên, phía trước còn có cường quái sao?"

Nhạc Thiên Phái không nghe theo không buông tha mà đuổi theo ta hỏi, ta còn chưa đáp lời, chợt nghe phía trước có tiếng kêu của quái truyền đến.

"Nhạ, nghe thanh âm là biết rồi."

Nhạc Thiên Phái le lưỡi, nhỏ giọng hỏi:

"Quái đó rất lợi hại? Trông mấy tên kia cũng không phải quá yếu a."

Đâu chỉ là mạnh? Mấy tên nhóc đó thiếu chút nữa khiến cho chúng ta diệt đoàn đó. Lần này có mấy trái trứng không may đi trước đâm tổ ong vò vẽ giúp chúng ta, không biết chừng sẽ dễ chịu hơn chút nha.

"Mọi người cẩn thận, phía trước là địa bàn của Quạ Hàn. Loại quái này quần cư đồng thời biết bay, nhược điểm là tương đối sợ lửa."

Mê Lộ giới thiệu đặc tính của Quạ Hàn, chúng ta mò mẫm đến bên địa bàn của Quạ Hàn.

197. Quyển 5 - Chương 22: Tiết 22

Editor: Toujifuu

Nhóm người chơi tới trước đó quả nhiên đã bị đàn Quạ Hàn tập kích. Tương đối may mắn chính là hiện tại khí trời còn sáng, không đến mức trong bóng đêm địch trong tối ta ngoài sáng chỉ biết chịu đòn. Bất quá xem ra bọn họ cũng không rõ nhược điểm của Quạ Hàn, rất nhiều công kích đều làm không công, tràng diện hỗn loạn một đoàn.

"Ha, mấy con Quạ Hàn này lợi hại a."

Nhạc Thiên Phái nhỏ giọng ồn ào, hơi có chút cười trên nỗi đau của người khác mà xem kịch hay của mấy người chơi đó.

"Đừng xem nữa, làm việc đi."

Ta chuyển đưa một ánh mắt cho Chi Ảnh, hai chúng ta đồng thời nâng tiễn, đồng dạng Ô Thiết Tiễn đồng dạng Tam Liên Xạ, đánh trúng cùng một con Quạ Hàn. Con Quạ Hàn đó ở vào ngoại vi đàn Quạ Hàn, vốn đã không bị bao nhiêu công kích của mấy người kia, cừu hận rất dễ bị dẫn qua. Gần như là lập tức, Quạ Hàn chuyển qua ánh mắt hung ác độc địa ném về phía chúng ta, hai cánh thoáng giương, nhanh chóng bay qua.

Quạ Hàn là động vật quần cư, khi chúng nó phát động công kích quần thể khiến người ta hoa cả mắt khó ứng phó, nhưng nếu như chỉ có một con, vậy hoàn toàn không giống, công kích của nó kém hơn không ít so với quái thú Thanh Ngao mà chúng ta gặp phải trước đó. Có đội người chơi phía trước giúp chúng ta hấp dẫn sự chú ý của đàn Quạ Hàn, chúng ta dễ dàng dẫn từng con từng con qua đánh, chênh lệch như trời với đất với tình hình một đường sinh tử lần trước.

Người chơi làm mồi đương nhiên là không phục, thế nhưng loại tình huống này có thể trách ai được? Nếu không phải bọn họ trước hết muốn nhặt tiện nghi của chúng ta, đương nhiên sẽ không gặp phải loại chuyện này. Ta đã nói, thực cho rằng thông đạo này giản đơn như thế? Có lá gan xông vào bên trong thì phải lấy ra bản lĩnh thật sự, bằng không vẫn nên sớm về nhà thì tốt hơn. Mấy người chơi kia ngược lại cũng kiên cường, thấy chúng ta dẫn từng con ra bên ngoài cũng không hỗn loạn, trực tiếp làm thành một vòng tròn áp dụng đấu pháp loại tử thủ. Phản ứng như vậy ngược lại khiến cho đánh giá của ta đối với bọn họ đề cao hơn được một đường, chí ít điều này có thể để cho bọn họ kiên trì được lâu hơn một chút. Nếu như thật có thể đợi được đến khi chúng ta giết sạch Quạ Hàn, ta cũng không ngại thuận tiện cứu bọn họ một mạng.

Giết đến sau cùng, mấy người trong đội ngũ chúng ta đều hơi có chút bội phục hơn đối với tính nhẫn nại của mấy người chơi đó —— Bọn họ cố chống đến khi trận chiến đấu của chúng ta kết thúc, đã chết hai người, còn có bốn người còn sống. Cho dù là Nhạc Thiên Phái rất bất mãn đối với việc bọn họ chiếm tiện nghi của chúng ta lúc trước, lúc này cũng không nói gì, hai đội người phân ra ngồi hai bên nghỉ ngơi hồi phục.

Chiến đấu của chúng ta tổn hao rất nhỏ, không bao lâu sau liền thu thập xong hiện trường. Số lượng của đàn Quạ Hàn này ít hơn một chút so với Quạ Hàn lần trước chúng ta gặp phải, cũng không phải ở đêm tối, thực lực cũng yếu hơn, ta đã đoán có thể sẽ không tìm được Thú Kết Tinh, kết quả đích xác như thế. Điều này làm cho ta liên tưởng đến hai viên Thú Kết Tinh đã bị nuốt mất ở cánh cửa lớn của tòa thành dưới mặt đất. Có lẽ Thú Kết Tinh đã đánh qua một lần thì sẽ không xuất hiện nữa? Càng nghĩ càng cảm thấy có loại khả năng này.

Lướt qua bốn người chơi còn ngồi dưới đất thở dốc, chúng ta đi về phía con đường không biết. Càng đi vào trong lại càng khó, thế nhưng tin tưởng lúc này đây chúng ta có chuẩn bị mà đến, nhất định có thể nhìn thấy diện mục thực sự của di tích.

"Này, chờ một chút."

Kiếm sĩ trong bốn người chơi đứng lên. Gọi lại chúng ta.

"Tôi làm người không muốn thiếu ân tình người ta, món đồ này cho mấy người."

Hắn vứt qua một viên cầu nhỏ màu đỏ, được Mê Lộ đi ở phía sau cùng nhận được. Mê Lộ nhìn nhìn thứ trong tay, báo ra thuộc tính:

"Nội đan hệ hỏa, cấp năm."

Thứ tốt a. Hiện tại trên thị trường nội đan trên cấp ba đều phi thường ít, bằng không ta cũng không cần phải để cho Đông Long đi tìm giúp Tiểu Bạch nội đan dùng để thăng bậc, viên cấp năm này có thể xem như là một cực phẩm nhỏ.

"Làm sao giờ?"

Mê Lộ giơ nội đan hỏi Lăng Thiên. Anh ta là đội trưởng lần này của chúng ta. Lăng Thiên dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn quét một vòng, Lão Đạo nhún nhún vai:

"Tôi đã có một viên nội đan, lấy nó tác dụng không lớn."

"Vậy cho tôi đi."

Chi Ảnh đưa tay lấy nội đan, nhìn nhìn chất lượng của nó, cười khổ một chút thu hồi lại.

"Đi thôi."

Phân phối nội đan xong, Lăng Thiên quyết định không chậm trễ thời gian nữa, dẫn đầu đi vào trong.

Sau lãnh địa của Quạ Hàn, đường càng ngày càng hoang vu. Đường lớn trước đó coi như bằng phẳng tới nơi đây cỏ dại mọc thành bụi, gần như che lấp hết mặt đường. Tương đối, thực vật hai bên cũng cao lớn hơn, có dáng dấp của rừng rậm nguyên thủy.

"Mọi người cẩn thận, phía trước bên trái có một đàn đà điểu. Đang đi về phía bên này."

Sâm đột nhiên xuất hiện ở phía trước đội ngũ, nhắc nhở chúng ta. Tiểu Bạch ngồi trên vai hắn. Để cho Sâm mang theo Tiểu Bạch đến phía trước dò đường, tăng mạnh rất lớn năng lực biết trước địch tình của chúng ta. Nhận được tin báo của Sâm, chúng ta nấp đi, chờ đàn đà điểu đi qua. Xa xa, liền thấy một con đà điểu cực đại mang theo vài con đà điểu nhỏ hơn một chút đi tới. Thấy bộ dáng không nhanh không chậm của bọn nó, hiển nhiên là còn chưa có phát hiện những "người xâm lấn" chúng ta đây. Mắt thấy đàn đà điểu tiến vào phạm vi công kích của chúng ta, Lăng Thiên nhẹ nhàng phất tay, Lão Đạo tức thì bắn ra Băng Phù Trận, kèm theo vài mũi tên nhọn gào thét, vây săn bắt đầu.

Đàn đà điểu mang đến cho chúng ta một số phiền phức, may mắn chúng ta là 'có tâm tính toán vô tâm', lại có ưu thế nhân số, phí chút công phu vẫn thuận lợi bắt được. Tại trên người con đà điểu kia, chúng ta tìm được viên Thú Kết Tinh đầu tiên của lần vào này. Điều này càng chứng thực phỏng đoán của ta —— Thú Kết Tinh chỉ có thể rơi ra trên người quái lần đầu tiên đánh, mà loại quái này thông thường càng khó đối phó hơn so với quái nảy sinh sau này. Trong ánh mắt vô cùng thèm thuồng của Tâm Khúc, Lăng Thiên qua tay liền giao viên bảo thạch màu xám bạc đó cho ta, ta nhịn xuống cảm giác gai gai phía sau mà bảo quản nó thích đáng, cái này không phải là trang sức phẩm cho các cô nương chơi.

Đường sá kế tiếp cũng tuyệt không thoải mái, các loại quái thú mang đến cho chúng ta phiền phức vô tận, vài lần còn thiếu chút nữa khiến cho chúng ta hao binh tổn tướng.

"Một, hai, ba... chín, mười. Lăng Thiên, ngoại trừ Thanh Ngao với Quạ Hàn, chúng ta đã thu thập đủ mười loại Thú Kết Tinh khác, nếu muốn, có thể đi nơi đó xem xem. Thanh Ngao cùng Quạ Hàn đã bị nuốt, có thêm mười viên này nữa, có lẽ chúng ta có thể đi vào tòa thành dưới đất kia."

Ta ngồi ở bên người Lăng Thiên nhẹ giọng nói, Lăng Thiên một bên lau chùi trường kiếm của anh ta, một bên nhìn vùng đất rộng rãi xa xa, nói: "Đi dò xét di tích này trước rồi lại nói."

Không sai, sau khi chúng ta chỉnh lý hết thảy quái thú dọc theo đường đi, trước mắt rốt cục xuất hiện cái bóng của di tích. Ngay trên vùng đất rộng rãi đột nhiên xuất hiện kia, có kiến trúc bằng đá bị dây mây các loại quấn lấy. Chúng nó lộ ra từ giữa cỏ dại cây cối hỗn tạp, tạo thành một vành đai loạn thạch xám trắng, kéo dài về phía trước. Những hòn đá xám trắng đó có cái có chứa hoa văn mỹ lệ cổ xưa, có cái còn bảo lưu khung phòng xá, một số hòn đá dạng dài trải trên mặt đất, thoạt nhìn như là chuyên biệt dùng để trải đường.

Chúng ta dừng ở lối vào vùng di tích này làm một lần nghỉ ngơi hồi phục sau cùng, ai biết còn sẽ gặp phải cái gì trong di tích, nhất định cần phải có chuẩn bị nguyên vẹn mới có thể bước vào.

"Du Nhiên, vật liệu gỗ cậu cần."

Chi Ảnh đưa cho ta một đống vật liệu gỗ tiêu chuẩn, ta một bên tiếp tục công tác trong tay, chỉ chỉ mặt đất để cho hắn đặt ở bên cạnh ta. Rất nhanh một nhánh Hàn Băng Tiễn đã thành hình, ta đặt nó lại cùng với một số Hàn Băng Tiễn khác buộc thành bó giao cho Chi Ảnh:

"Mười hai nhánh Hàn Băng Tiễn, cộng thêm Hỏa Diễm Tiễn ban nãy, tất cả đều là trung cấp, dùng tiết kiệm chút."

Chi Ảnh nhìn nhìn ma pháp tiễn trong tay, lại ngắm một hàng bình nhỏ đủ mọi màu sắc bày trước mặt ta vài lần, muốn nói lại thôi. Ta thấy kỳ quái liếc hắn một cái:

"Có gì không đúng sao?"

"Không phải, không có gì."

Quái nhân. Không để ý tới hắn nữa, ta nhặt lên vật liệu gỗ tiếp tục tiến hành đại nghiệp chế tiễn, ma pháp tiễn hiện tại thành nhánh tiễn chủ yếu của ta, không chuẩn bị làm nhiều chút thì không được, đi vào trong di tích sợ là sẽ không còn có thời gian nghỉ ngơi nhàn nhã như thế nữa.

Một đêm qua đi, khi bầu trời chiếu ra luồng quang mang đầu tiên Lăng Thiên đã đứng lên:

"Mọi người, chuẩn bị xong chưa?"

Ta nhanh tay nhanh chân thu hồi ma pháp tiễn với bình nguyên tố bày đầy đất, điều chỉnh trường cung với túi tiễn đứng đến bên cạnh anh ta. Nhóm đồng bạn lần lượt đứng dậy, trên mặt mọi người mang theo vô cùng tự tin cùng hùng tâm, xuất phát về phía di tích.

198. Quyển 5 - Chương 23: Tiết 23

Editor: Toujifuu

Càng đi vào trong, chúng ta càng cảm thấy kỳ quái. Trong di tích này rất không giống với trong tưởng tượng của chúng ta. Tuy rằng cũng là bụi bặm trải rộng, nhưng hết thảy phòng xá đại thể còn tốt, thậm chí còn có dụng cụ hằng ngày được xếp đặt chỉnh tề, nửa điểm cũng không giống như vỡ nát, thật giống như các chủ nhân chỉ là đi xa nhà, nhiều ngày không về vậy thôi. Mê Lộ đẩy ra một cánh cửa nửa khép, trên bàn cơm trong thính đường có vài cái bát, vết tích màu mực khô cạn bên trong thoạt nhìn giống như là đã từng chứa tàn dư của thức ăn. Vài cái muôi bị đặt tùy ý, cái ghế bên cạnh bàn còn bảo trì bộ dáng khi các chủ nhân đứng dậy rời đi.

"Người nơi đây là có việc gấp tự mình đi ra, sau đó hẳn là không còn trở về nữa."

Mê Lộ lấy ngón tay lau một chút ở trên mặt bàn, giơ lên xem, trên đầu ngón tay đều là bụi đen, mặt bàn lưu lại một vết lau rõ ràng. Hắn đánh bay bụi trên tay, ngẩng đầu phi thường khẳng định nói:

"Người nơi đây đều là tự mình rời khỏi, cũng không có thiên tai nhân họa gì, khi bọn họ đi có lẽ cũng không ngờ đến sẽ một đi không trở lại. Không biết bọn họ đi nơi nào, dựa theo trực giác của tôi, tòa thành thị này khẳng định có một bí mật lớn."

"Đi thôi."

Lăng Thiên đứng ở ngoài cửa kêu gọi, tất cả người chen chúc vào trong phòng đều dũng mãnh tiến ra, chúng ta tiếp tục đi về phía trước. Trong cổ thành vắng lặng, ngoại trừ gió vang côn trùng kêu, thì là tiếng bước chân của chúng ta. Một đường thuận lợi khiến cho người ta nghi ngờ, chỉ có Mê Lộ không có nửa điểm ý thức nguy hiểm, vẫn còn vừa đi vừa hưng phấn giải thích bố cục các nơi.

"Dựa theo bố cục mà nói, nơi đây hẳn là ngoại thành, cũng chính là vùng ngoại thành thành thị. Thành thị chân chính vẫn còn ở phía trước. Thông thường mà nói ngoại thành đều là khu người nghèo khó tụ tập, sinh kế của bọn họ chủ yếu là phục vụ cho những người giàu có ở nội thành. Thế nhưng nhìn quy mô ngoại thành này, sinh hoạt của những người đó hẳn đều cũng không tệ lắm, nói rõ tòa thành thị này là cực kỳ

phát đạt, trước đây chỉ sợ cũng là đại thành nổi danh. Còn có, kiến trúc nơi đây đều là được xây dựa theo địa thế, trên thiết kế bất kể là đường sá hay là rãnh dẫn nước đều rất đầy đủ, có thể thấy được kỹ thuật kiến thiết của thành thị lúc đó đã phi thường cao minh. Lại nhìn bên kia…"

"Mê Lộ. Anh không thể yên tĩnh một hồi không?"

Ta than thở cắt ngang thao thao không dứt của hắn. Mê Lộ vuốt đầu hắc hắc cười ngu:

"Ngượng ngùng, thói quen nghề nghiệp, thói quen nghề nghiệp."

Lão Đạo cùng Tâm Khúc cười vang, trải qua lần ồn ào này ngược lại cũng hòa hoãn được một chút bầu không khí khẩn trương trong đội ngũ.

"Nè, mau đến xem, tôi tìm được tường thành rồi!"

Sâm dò đường phía trước hưng phấn vẫy tay hướng chúng ta, mấy người phần phật tiến lên. Theo phương hướng ngón tay của hắn quả nhiên có một bức tường thành nguy nga, trên đầu tường lộ ra đỉnh tháp cao nhọn, lầu canh miệng pháo, là một tòa đại thành quy mô không nhỏ.

Cũng như hết thảy thành phố lớn, nơi đây cũng có kiến trúc phòng ngự đầy đủ, tỷ như rãnh sâu rộng chừng hơn mười trượng chắn ngang trước mắt chúng ta, sâu không thể thấy đáy. Phía dưới có nước hay không ta không biết. Chỉ là nhìn qua tối om om, khiến người ta có cảm giác như nối thẳng đến dưới nền đất. Ở đối diện rãnh sâu có một cây cầu treo, bị dây thừng thô kéo lên nghiêng nghiêng chỉ về phía bầu trời.

"Đi qua buông cầu treo xuống." Mê Lộ vừa nói xong, mấy người Chi Ảnh, Lão Đạo liền quăng ánh mắt nhìn ta. Ta phi thường tự giác mà nhấc tay:

"Tôi đi."

Mở phi thuyền, bay qua rãnh sâu này bất quá cũng chỉ là chuyện nhảy mắt. Tới bờ bên kia ta mới nhìn rõ cầu treo đó sử dụng dây thừng cực thô to. Nếu như tìm không được cơ quan, chỉ chém dây thừng này thôi cũng phải phí không ít công phu của ta. Ta không phải quá tinh thông đối với cơ quan thuật, trái tìm phải tìm cũng không thấy được cơ quan khống chế cầu treo ở nơi nào. Đang phát sầu, bỗng nhiên nghe thấy có người cảnh báo:

"Tiểu Du mau tránh ra!"

Ngữ khí vội vàng kia vừa vào tai, ta theo trực giác nhảy qua một bên, không đợi ta đứng vững, địa phương trước kia đứng có một cái bóng đỏ thoáng vụt qua. Tốc độ của bóng đỏ phi thường nhanh, vài tiễn liên tiếp của ta vậy mà chưa từng có thể bắn trúng nó, Chi Ảnh đầu bên kia cũng xuất cung giúp ta, mới cuối cùng cũng bức nó tới trên đỉnh cầu treo.

Bóng đỏ kia nhe răng trợn mắt hướng về phía ta, rất giống một con mèo hoang lớn dựng thẳng lông.

"Hung cái gì. Chờ lát nữa xem ta xử lí nhóc mày thế nào."

Ta hừ hừ, hiện tại bóng đỏ chiếm cầu treo, ta muốn buông cầu xuống phải đề phòng bị đánh lén. Không có biện pháp, đành phải chạy thêm hai lần chuyển thêm hai người qua đây giúp ta.

Sau khi ta thối lui cách cầu treo một khoảng cách, triệu ra phi thuyền đang chuẩn bị bay trở về, lại nghe thấy thanh âm của Nhạc Thiên Phái ở đối diện:

"Mau nhìn, trên thành có người!"

Ta mạnh quay đầu lại nhìn về phía đầu tường. Quả nhiên có vài bóng người lay động ở bên trên. Ta cách gần nên cũng có thể thấy rõ, chỉ thấy những người đó đều mặc áo giáp kiểu Tây Âu rất không giống với hình thức của phương đông, tóc hoặc kim hoặc đỏ lộ ra từ trong mũ giáp. Bọn họ đang tựa trên đầu tường nhìn xuống phía dưới, có người chỉ về phía chúng ta rồi quay đầu lại hô cái gì đó, không quá một hồi trên đầu tường liền náo nhiệt lên, từng cái đầu người toát ra, nhìn xung quanh, rõ ràng là người chơi.

Những người đó là ai? Tư thái lớn như vậy, chẳng lẽ là Ger bọn họ dẫn đến?

Ta nghi hoặc, thoáng tính toán một chút, hiện tại ở trên đầu tường có không dưới ba mươi người, bọn họ còn thỉnh thoảng quay đầu lại nói nói với người khác, có thể thấy được không chỉ có bấy nhiêu đó. Nếu quả

thật là nhân mã do Ger bọn họ kéo đến, ta phải nhìn tiểu tử đó với cặp mắt khác xưa rồi, năng lượng không nhỏ a.

Vừa nghĩ đến những người đó có thể là bằng hữu của Ger bọn họ, ta hữu hảo vẫy vẫy tay với người chơi đầu tường, trong đầu tính toán chúng ta cũng phải nhanh hơn bước chân vào thành, cũng không thể để cho mấy tiểu tử đó đắc ý quá lâu.

Lúc này trên tường thành lại tới mấy người nữa, xem ra là chủ sự, người chơi khác đều nhường chỗ cho bọn họ, nam nhân tóc vàng ở trung gian đầu tiên là thăm dò nhìn nhìn ta, lại nhìn sang Lăng Thiên bọn họ đối diện rãnh sâu, thì thầm vài câu với người chơi bên cạnh. Ta thấy hắn không có ý muốn chào hỏi, đơn giản không để ý tới, mở phi thuyền lại quay về bờ bên kia.

"Thấy quái đỏ bên kia không? Tôi phải mang hai người đi qua hỗ trợ mới có thể buông cầu treo xuống."

Nhạc Thiên Phái thập thò nhìn chằm chằm đầu tường, hỏi:

"Du Nhiên, cậu quen biết những người đó? Tôi thấy bọn họ không quá giống người phương đông a."

"Vốn không phải là người phương đông. Đó là người chơi Tây đại lục. Lần trước người hợp tác với chúng tôi chính là bốn người tới từ Tây đại lục, những người này hẳn là do bọn họ trở lại tìm đến để thăm dò di tích."

"Thật là người phương Tây?"

Ánh mắt Nhạc Thiên Phái lập lòe phát sáng, mấy người Chi Ảnh cùng Tâm Khúc cũng hiếu kỳ mà nhìn qua.

"Đừng nhìn nữa, chờ chúng ta vào thành gặp gỡ bọn họ, các cậu nhìn nữa cũng không muộn. Hiện tại người ta đang ở trong thành, chúng ta ngay cả cửa thành cũng còn chưa có vào được kìa. Còn có con thú đỏ kia, chúng ta một đường đi tới không gặp quái, hiện tại đột nhiên nhảy ra một con, hơn phân nửa khó đối phó."

Ta chọn người ở trong đội ngũ theo ta đi qua, sau cùng chọn Lăng Thiên cùng Sâm, bên này Chi Ảnh chi viện thêm một chút, không nói giết chết, ngăn chặn thú đỏ kia chắc cũng không thành vấn đề.

Ngay khi ta kéo Lăng Thiên lên phi thuyền, Chi Ảnh bỗng nhiên ngăn chúng ta lại:

"Du Nhiên chờ một chút, bên kia hình như có vấn đề."

Chi Ảnh nhíu mày, chúng ta theo ánh mắt hắn nhìn qua, phát hiện các người chơi phương tây ban nãy còn ghé vào trên tường thành xem náo nhiệt lúc này thế mà đầy đủ vũ trang dựa vào tường thành bày một dãy tất cả đều là cung tiễn thủ. Ta nhìn mà kinh hách nhảy dựng:

"Bọn họ thế này là chuẩn bị làm gì? Đánh thành chiến sao?"

Nhìn bộ dáng tiễn đã lên dây lập lòe hàn quang kia, thật đúng là có chút bộ dáng thủ thành. Bất quá không có nghe thấy hệ thống thông báo nói tòa thành này thuộc về ai a, bọn họ thế nào lại đang chuẩn bị đối phó chúng ta?

"Rất rõ ràng, bọn họ là không muốn để cho chúng ta vào thành."

Lăng Thiên lạnh mặt nói, nửa híp mắt nhìn chăm chú một hàng cung tiễn thủ trên đầu tường.

"Vậy làm sao giờ? Chẳng lẽ cứ như vậy đưa di tích này cho bọn họ?"

Nhạc Thiên Phái giận dữ, trong lòng mọi người đều bốc lửa.

199. Quyển 5 - Chương 24: Tiết 24

Editor: Toujifuu

"Hiện tại làm sao giờ, muốn đi qua không?"

Ta lạnh giọng hỏi, trong mắt Lăng Thiên chợt lóe hàn quang,

"Vì sao không đi?"

Chúng ta nhìn nhau cười, thấy ý chí chiến đấu đồng dạng ở trong mắt đối phương. Lăng Thiên đưa tay gắt gao ôm lấy thắt lưng ta, ta khẽ động ý niệm, phi thuyền rời mặt đất, thăng lên giữa không trung đối diện với tường thành xa xa.

Ta thấy những tên lông vàng phương tây đó rõ ràng đã rối loạn, mũi tên nhao nhao chỉ hướng chúng ta. Muốn đưa cho ta chiêu đó? Hừ, cũng quá coi thường người khác rồi. Ta khinh miệt mà bĩu môi, thoáng đưa tay, Phong Lê Nhã Vận xuất hiện trong bàn tay.

"Lăng Thiên, tôi đưa anh lên trên đầu tường, tự mình cẩn thận."

"Biết."

Lăng Thiên một tay ôm ta một tay cầm Tru Thiên Phá Tà kiếm, trong thanh âm ẩn mang hưng phấn. Dưới sự chỉ huy của ta, phi thuyền nhanh chóng dựa vào tường thành. Vừa mới tiến vào tầm bắn của cung tiễn, mấy chục nhánh tiễn sắt đối diện cùng lúc soàn soạt bay ra. Ha, còn là xạ kích giao nhau nữa chứ, những người này thực không tồi a. Ta bỗng nhiên tăng tốc, thân thể nhẹ nhàng lách qua trái, trước khi nhánh tiễn giao nhau đã xông qua điểm công kích.

Sự đột nhiên tăng tốc cùng lộ tuyến phi hành phiêu hốt sau đó của ta khiến cho nhóm cung tiễn thủ lãng phí không ít nhánh tiễn. Ai biểu chính ta cũng là dùng cung chứ, rõ vô cùng đối với dạng phương pháp trốn nào mới khiến cho các xạ thủ đau đầu. Đồng thời ôm ý nghĩ "nhận mà không đáp là phi lễ", ta một bên xoay quanh vòng tròn ở trên trời, một bên chọn lỗ thủng của đối phương để đánh trả. Qua lại không ngừng trong vũ tiễn, thiểm điện màu đen vẩy ra từ trong tay va chạm với lợi khí của đối phương, không ngừng phát sinh thanh âm réo rắt, đinh đinh đang đang, khiến tim người ta đập gia tốc. Loại cảm giác đi dạo bên bờ sinh tử này làm sôi trào lên nhiệt huyết toàn thân ta, cuối cùng cũng thể hội được một phen vui sướng lâm li khiến cho Lăng Thiên trầm mê.

"Này, xem xét được chưa, anh xuống thuyền ở đâu?"

Ta bớt thời giờ hỏi người phía sau, Lăng Thiên theo ta bay nửa ngày, rõ ràng đã hưng phấn đến mức không nhịn được nữa, chỉ vào một góc phía trước tường thành:

"Nơi đó."

Góc đó ít người hơn, lại có vài khối đá vụn che chắn. Anh ta khi tiến thì có thể công kích cung tiễn thủ của địch quân, khi lùi thì có thể dựa đá mà thủ, thật đúng là biết chọn chỗ, thế nhưng điều này cũng là ra nan đề cho ta, ta thả anh ta xuống thế nào đây? Ta chỉ huy phi thuyền tránh thoát một nhánh trường tiễn phóng tới, đang suy nghĩ biện pháp thả người phía sau xuống bình an, Lăng Thiên tiến đến bên tai ta cảnh báo:

"Pháp sư của bọn họ sắp xuất thủ."

Dư quang đảo qua. Quả nhiên có vài pháp sư cũng đi tới trên tường thành, đang ngưng tụ ma lực. Hừ, thực xem ta là bia ngắm?

"Lăng Thiên, chuẩn bị nhảy."

Ta chuyển nhanh trên không trung, khi xoay người lại trong tay đã có vài nhánh tiễn màu sắc bất đồng. Hai luồng ánh đỏ đánh úp về phía trận doanh cung tiễn thủ. Hai luồng ánh vàng thì bay về phía vài pháp sư đứng ở đầu cầu thang tường thành. Tiếng nổ vang mạnh, loạn thạch bay tán loạn trong đội ngũ cung tiễn thủ, tường thành cổ xưa chịu không nổi uy lực của Hỏa Diễm Tiễn trung cấp, đá vụn đánh trên thân các ngươi chơi, tiễn trận nguyên bản như bóng với hình có một khoảng dừng lại ngắn. Tất cả mọi người bị tiếng nổ mạnh hấp dẫn, ai cũng không chú ý tới dưới ánh đỏ chói mắt kia có hai nhánh tiễn màu vàng không quá hiển lộ chợt lóe mà qua. Trầm Nê Tiễn ta tuyệt không thường dùng. Nó cần thiết mượn dùng địa lợi mới có thể phát huy ra được công hiệu lớn nhất. Hiện tại, địa phương những pháp sư đó đứng, liền vừa vặn cho ta một cơ hội tốt sử dụng nó.

Hai ánh vàng im hơi lặng tiếng đâm vào mặt đất. Lộ ra nửa đoạn thân tiễn khiến một pháp sư đầu lĩnh kinh hách nhảy dựng, tay run lên, một băng cầu mới ngưng ra bị vứt tới xa xa ở bên trái của ta. Giữa lúc các pháp sư lén cười nhạo độ chính xác của ta quá kém, khi chuẩn bị vứt ra ma pháp đủ mọi màu sắc trong tay, chỉ thấy mặt đất dưới chân bọn họ mềm nhũn, tường đất nguyên bản đã không đầy chặt trong nháy mắt cát hóa, các pháp sư đáng thương lập tức mất đi cân đối, quang mang ma pháp trong tay không phải tiêu tán, thì là bị vứt đến không biết chỗ nào. Ta thấy bọn họ thất kinh rút hai chân ra phía ngoài, cười ha hả.

Thân mình pháp sư còn lo chưa xong, nhóm cung thủ lại bị ta trên cao nhìn xuống điên cuồng bắn phá một trận tạm thời ngăn chặn sự kiêu căng, Lăng Thiên trông đúng cơ hội, nhảy xuống từ trên phi thuyền của ta. Phía sau ta thoáng nhẹ. Tốc độ đương nhiên lại nhanh hơn một phần. Bay lượng ở không trung, phía sau là một vùng vũ tiễn đen nhánh. Không giống như là chúng nó bắn ta, ngược lại giống như ta đang dắt chúng nó đi. Lượn nửa vòng, không có ưu phiền phía sau ta càng càn rỡ hơn, quay người lại đối diện với người phía dưới bắt đầu bắn.

Tốc độ tay của ta lần nữa được kéo lên, nhanh đến cực hạn, trên cơ bản một túi tiễn tràn đầy của ta trong vài giây đã trống không, may mắn có thiết lập tự động bổ sung. Tiễn bay ra từ trong tay ta nối liền thành một khu vực màu đen, cắt ngang phía chân trời, đâm thành một đống với tiễn điên cuồng bắn lên từ phía dưới. Tam Liên Xạ, Tứ Liên Xạ, thậm chí là Ngũ Liên Xạ, ta cảm thấy tiễn của bản thân càng lúc càng nhanh. Vừa mới bắt đầu còn có một bộ phận vũ tiễn bắn tới bên người ta, về sau ngay cả một nhánh cũng không có, phàm là tiễn có thể tiếp cận ta đều bị ta chặn ở nửa đường. Loại hành vi kiêu ngạo cực không nể tình này của ta khiến cho người phía dưới tức đến kêu to, hơn nữa Lăng Thiên đáp xuống đất tựa như cá vào nước, hổ lên núi, giết đến mức phải nói là sinh động mãnh liệt, mấy pháp sư bị Trầm Nê Tiễn của ta vây khốn đứng mũi chịu sào xui xẻo mốc meo, hai người cách anh ta gần nhất bị một kiếm lau cổ, trở về thành miễn phí. Pháp sư còn lại may mắn hơn so với hai bọn họ, bất quá cũng không tốt hơn được chỗ nào, cận chiến căn bản không phải là đối thủ của cái tên kiếm sĩ điên cuồng như Lăng Thiên, ngăn chặn đỡ trái hở phải, liều mạng la to về phía nhóm cung tiễn thủ. Nhóm cung thủ bị ta kích ra lửa nghe thấy tiếng kêu của pháp sư không thể không phân ra vài nhân thủ chi viện bọn họ. Bên ta thì lại càng vui vẻ nhẹ nhõm, xuyên qua trong tiễn trận, từng nhánh từng nhánh Hỏa Diễm Tiễn, Hàn Băng Tiễn, Phong Dực Tiễn, Trầm Nê Tiễn, Linh Mộc Tiễn được vẩy ra, khiến cho phía dưới luống cuống tay chân nguyên một trận, bọn họ tức giận đến mức oa oa kêu to.

Có lẽ là bởi vì bên chúng ta đánh cho quá náo nhiệt, đầu lĩnh của đối phương ngồi không yên, ta thấy một đội chiến sĩ nối đuôi nhau bước lên cầu thang đá tường thành ở xa xa, vội vàng hô to:

"Lăng Thiên!"

Lăng Thiên vung một kiếm đánh bay tiễn bắn về phía anh ta, xoay tay lại đâm ngược một cái ở giữa ngực một pháp sư. Pháp sư kêu to một tiếng bưng ngực ngã xuống. Ta vừa thấy người của địch quân càng ngày càng nhiều, ba cây Hỏa Diễm Tiễn đồng thời rời tay, lại dẫn tới một trận hỗn loạn, ta thừa dịp loạn hạ phi thuyền xuống. Lăng Thiên múa động trường kiếm, bức ra pháp sư của đối phương đang dây dưa muốn nhảy lên trên thuyền. Lúc này, trong lòng ta căng thẳng, trực giác bất thường bỗng nhiên tăng cao, hỏa cầu cùng hai nhánh vũ tiễn sượt qua góc y phục của ta oanh đến vị trí lúc trước ta đứng.

Nguy hiểm thật, ta thở hổn hển một ngụm khí, lửa trong lòng tăng tăng bốc lên. Lăng Thiên tránh thoát nhánh tiễn cùng ma pháp, lại không còn có cơ hội lên thuyền của ta nữa. Đối phương nhìn ra ý đồ của chúng ta, gia tăng hỏa lực, nói rõ không cho chúng ta hội hợp. Ta thoáng nhìn, đội chiến sĩ kia đã sắp leo lên tường thành, nếu như không đi nữa sợ sẽ có phiền phức.

"Du Nhiên!"

Lăng Thiên đột nhiên kêu to tên ta, bỏ qua đối thủ, chân đạp lên trên đầu tường, bổ nhào một cái, nhảy ra ngoài tường. Anh ta ở giữa không trung làm động tác giương cánh, đầu óc ta thoáng mê mang, không chút suy nghĩ dùng tốc độ nhanh nhất xông qua, trông đúng vị trí anh ta rơi xuống rồi chặn ngang ôm lấy, hiểm hiểm đón được anh ta.

Cảm giác được trọng lượng nặng trĩu trong tay, ta mới hồi phục lại tinh thần, chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo một mảnh. Lăng Thiên xoay tay lại ôm lấy ta cười ha ha, ta tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch hung hăng trừng anh ta.

Bình an trở lại bên người nhóm đồng bạn, nghênh tiếp chúng ta chính là tiếng vỗ tay nhiệt liệt đối với anh hùng. Mọi người có thể xem như là đã xả được một cục bực tức rồi.

"Được rồi, hiện tại chúng ta nói một chút bước hành động tiếp theo."

Lăng Thiên quay đầu lại nhìn cổ thành nói, mọi người bắt đầu trầm tư, đúng vậy, bước tiếp theo làm sao đây? Không cam lòng nha.

200. Quyển 5 - Chương 25: Tiết 25

Editor: Toujifuu

"Mau nhìn, bọn họ ra khỏi thành rồi."

Sâm chỉ vào đối diện hô. Chúng ta nhất tề quay đầu, thấy trên tường thành cổ được buông xuống vài cọng dây thừng, một số người trượt xuống từ phía trên.

"Bọn họ thế nào không đi cửa?"

Nhạc Thiên Phái lầm bầm, Lão Đạo sờ sờ cằm, nghi ngờ nói:

"Đại khái bọn họ cũng không mở ra được đi, không phải không có nghe thấy thông cáo thành này bị chiếm lĩnh sao?"

"Tôi cảm thấy mặc kệ vì sao bọn họ không đi từ cửa chính, quan trọng là bọn họ đi ra muốn làm gì."

Ta nhíu mày.

"Chi Ảnh, cậu có thể từ bên này công kích đến bên kia không?"

Chi Ảnh lật cái bạch nhãn:

"Cậu nói mớ cái gì đó, một mũi tiễn bắn ra xa như vậy sớm đã không còn uy lực, nhiều nhất hù dọa người mà thôi, căn bản không có khả năng tiến hành công kích hữu hiệu. Chẳng lẽ cậu có thể?"

"Vậy là được rồi, ngay cả cung tiễn thủ tầm bắn xa nhất của chúng ta đều không thể từ bên kia đánh tới bên này, vậy bọn họ xuống làm gì? Chẳng lẽ là đến hạ cầu treo giúp chúng ta? Không có lòng tốt như vậy chứ."

Lăng Thiên hắc hắc hai tiếng, tiến đến bên tai ta nhỏ giọng nói:

"Tiểu ngu ngốc, những cung thủ đó căn bản không xuống, vẫn còn ở bên trên đề phòng chúng ta kìa, người ta không phải tới tìm cậu."

"Vậy bọn họ tới làm gì?"

Ta trừng mắt đối diện, Lăng Thiên nhếch nhếch mi, lại biến trở về một tấm mặt người chết không biểu cảm.

Chúng ta lẳng lặng quan tâm những người đối diện kia, bọn họ sau khi ra khỏi thành tuyệt không có hướng phía chúng ta, mà là đi thẳng đến chỗ cầu treo.

"Ha, thực sự là đến hạ cầu treo giúp chúng ta?"

Nhạc Thiên Phái kêu, tất cả chúng ta đều không hiểu ra sao, không rõ dụng ý của đối phương. Chờ bọn họ bày ra trận thế ở trước cầu treo, ta mới phát hiện bản thân đã quên mất một tên nhóc:

"Bọn họ là tới giết nó!"

Ta chỉ vào cái bóng đỏ treo ở trên đỉnh cầu treo kia, nhớ tới bản thân ban nãy không phải là muốn đón người qua giúp ta đối phó con quái đỏ đó sao, hóa ra mấy tên đối diện cũng đang đánh chủ ý đến nó. Thế

nhưng con quái này lại không có trở ngại chuyện của bọn họ, vì sao phải phí công sức lớn như vậy ra khỏi thành tới giết nó chứ?

Từng nghi vấn không thể lấy được giải đáp. Chiến đấu đối diện đã bắt đầu. Thực lực của thú đỏ phi thường mạnh, không kém hơn so với bất kỳ một con quái nào mà chúng ta gặp phải dọc đường, thậm chí còn mạnh hơn. Mà những người chơi tới từ phương tây đối diện kia hoàn toàn ỷ vào ưu thế nhân số, đánh tiến thoái có trật tự, phân công rõ ràng, đích thật là bộ dáng được huấn luyện nghiêm ngặt. Đôi bên ngươi tới ta đi, công kích của người chơi sắc bén đáng tiếc do nguyên nhân vị trí địa lý không thể tiến hành vây công đối với thú đỏ. Mà thú đỏ thế đơn lực cô, cũng không có năng lực đột phá trận tuyến của người chơi. Đánh tới sau cùng. Hơn phân nửa con thú đỏ đó vẫn sẽ là vật trong tay của bọn họ.

Ta nghĩ đến mục đích của đối phương sắp đạt thành, trong lòng liền không thoải mái, cho dù không thể kết thành đồng minh với địch nhân của địch nhân, thế nhưng thêm dầu cho người ta vẫn có thể được chứ.

"Tiểu Hắc, kêu tên nhóc ngu ngốc đó chạy mau."

Ta sai Tiểu Hắc nhà ta rống to vài tiếng hướng về phía đối diện. Cũng không biết thú đỏ kia nghe hiểu hay là không nghe hiểu, bỗng nhiên thấy nó lui ra phía sau vài bước, xoay người nhảy xuống từ trên cầu treo kéo nghiêng nghiêng.

Dưới cầu là hố sâu không thấy đáy, thú đỏ chợt lóe trong bóng đêm, biến mất không còn thấy. Ta khẽ nhếch miệng. Trừng mắt nhìn nó biểu hiện "anh dũng" như thế, chẳng lẽ nó thực sự nghe hiểu?

"Hay nga, chạy rồi."

Nhạc Thiên Phái cười ha hả trên nỗi đau của người khác. Người đầu lĩnh ở đối diện nổi giận đùng đùng hô cái gì đó, chúng ta cũng chẳng có tâm nghe, rời khỏi một khoảng cách bên hố. Mê Lộ mở ra địa đồ, sau khi thận trọng so sánh đối chiếu rồi nói với chúng ta:

"Có lẽ chúng ta có biện pháp khác có thể đi đến đối diện."

"Đi như thế nào?"

Mọi người xúm qua, Mê Lộ chỉ vào một điểm trên bản đồ, đường vẽ thẳng tắp:

"Chúng ta có thể thử đi phía dưới."

"Phía dưới?"

"Đúng. Dựa theo tôi đoán, dưới khe nứt kia hẳn không phải là nước, có lẽ là một thông đạo dưới đất. Mà nó thông tới rất có thể là nơi đây."

Tay hắn gõ gõ trên địa đồ, ta thấy một điểm đó trông thập phần quen mắt. Bỗng nhiên nhớ ra, đó không phải là tòa thành dưới đất sao?

"Mê Lộ, anh là nói tòa thành dưới đất đó rất có thể sẽ thông đến trong thành cổ?"

"Tôi chỉ là suy đoán, bất quá tính khả năng rất lớn. Lần trước trở lại tôi đã suy nghĩ, thông thường trong một khu vực sẽ không xây hai tòa thành thị. Như vậy rất nhiều công trình đều có hiềm nghi trọng điệp. Nếu như nói bản thân tòa thành dưới đất kia chính là một bộ phận của thành cổ, là có thể nói thông được. Mà ban nãy con thú đỏ kia nhảy xuống. Càng chứng thực được tính khả năng suy đoán của tôi. Con thú đó chắc chắn thập phần quen thuộc đối với vùng này, nếu như phía dưới không có thông lộ, tôi nghĩ nó sẽ không nhảy dứt khoát như thế đâu."

Ta khắc sâu cảm nhận được, chuyên gia chính là chuyên gia, đây mới là tố chất chuyên nghiệp a! Lăng Thiên vung tay lên:

"Đi thành dưới đất."

Cửa vào đã tới một lần kia vẫn là nhỏ hẹp như vậy, ẩn tàng tại sâu bên trong rừng cây không người biết. Chúng ta ngồi cầu tuột xuống dưới nền đất. Thông đạo đồng dạng không có sinh khí gì chỉ có những quan khẩu nhỏ hẹp kia ngăn trở bước chân của chúng ta. Rất nhanh, chúng ta đã đi tới trước cánh cửa sắt kia.

"Nga, cái này thực khiến người ta kinh thán."

Hai mắt Lão Đạo phát sáng nhìn cửa kia, Sâm khẩn cấp đi lên vuốt đầu của đám quái thú. Phần miệng của Quạ Hàn cùng Thanh Ngao nuốt vào Thú Kết Tinh lần trước vẫn đóng chặt, để cho ta buông tâm, bởi vì trong tay ta duy độc không có kết tinh của chúng nó có thể dùng.

Chiến Ca đập đầu thú, hỏi:

"Thứ này mở thế nào?"

"Các anh đứng ra một chút, tôi đến mở cửa."

Ta cầm lấy một nắm bảo thạch đứng đến trước cửa, điền từng viên kết tinh vào trong miệng thú tương ứng. Khi viên bảo thạch cuối cùng bị nuốt vào, cửa sắt rung rung một chút, một số bụi "lã chã" rơi xuống.

Trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, cánh cửa không biết bị trầm đóng bao lâu này im hơi lặng tiếng trượt mở, lộ ra một giao lộ không lớn không nhỏ cùng không gian hắc ám rộng rãi bên ngoài, dường như một con cự thú, chiếm cứ trong bóng đêm chờ một ngụm nuốt chúng ta vào.

Đối mặt khu vực không biết, chúng ta không có nửa điểm sợ hãi trái lại hưng phấn không thôi, Sâm cắm đầu đâm vào, nhoáng lên cái đã không thấy bóng dáng. Lăng Thiên cùng Nhạc Thiên Phái đi ở phía trước, Lão Đạo cùng Trầm Mặc đi theo phía sau bọn họ, ta thì rơi phía sau đội ngũ cùng Tiểu Hắc theo bên người, bảo hộ Tâm Khúc, Chiến Ca cùng Mê Lộ ở chính giữa. Đội ngũ đi tới không nhanh, bởi vì ai cũng không biết trong không gian tầm nhìn rất thấp này có vật thể nguy hiểm bất minh gì không.

Tiếng bước chân ở trong tràng địa trống trải mang theo hồi âm, chúng ta cẩn thận lại thận trọng. Không đi hết bao lâu, Sâm hiện ra thân ảnh ở trước mặt chúng ta:

"Phía trước không có dị thường, mãi cho đến tòa thành dưới đất kia đều rất yên bình. Hắc, thành đó thật không tồi."

"Toàn lực đi tới."

Lăng Thiên ra lệnh một tiếng, chúng ta mạnh đề thăng tốc độ, chạy băng băng về phía trước.

Thành dưới đất ở trong tầm mắt càng ngày càng gần, bóng đen đan nhau từ từ rõ ràng hơn, thành từng căn phòng xá. Chúng ta dừng lại bước chân ở trước thành thị, tòa thành dưới đất trước mặt nửa điểm cũng không bố trí phòng vệ, không có tường thành cũng không có chiến hào càng không có tiễn tháp, ngay cả hàng rào cũng không có, hoàn toàn trần trụi ở trước mặt mọi người. Hai bên mấy con đường nhỏ lát đá phiến nhỏ hẹp có xây phòng ốc thấp bé, sắp hàng lung tung, thoạt nhìn lộn xộn. Đường nhỏ thông thẳng đến bên trong tòa thành dưới đất, mọi người cẩn cẩn thận thận bước vào.

201. Quyển 5 - Chương 26: Tiết 26

Editor: Toujifuu

Càng đi vào trong ta càng cảm thấy kỳ quái, bố cục của tòa thành dưới đất này không giống với tất cả những thành thị từng thấy qua trước đây. Sau khi đi qua mấy tầng nhà trệt bằng đá, kiến trúc bên trong càng lúc càng đơn sơ, về sau dứt khoát liền thành nhà lều phòng cỏ. Những nhà lều này xây cũng rất cổ quái, vài tòa làm thành một vòng tròn, không có cửa sổ chỉ có cửa, toàn bộ cửa đều hướng vào bên trong vòng tròn, chỉ để lại một thông lộ chỉ dung được hai người có thể sóng vai ra vào, thoạt nhìn rất giống là từng cái hũ lớn.

"Các anh nhìn nơi đó."

Tâm Khúc dọc đường đều trầm mặc khác thường, lúc này bỗng nhiên dừng lại bước chân nhìn phía quảng trường bên cạnh. Nói quảng trường tuyệt không quá thích hợp, đó chỉ là một bãi đất bằng có dựng mấy chục cây cọc gỗ. Trên cọc gỗ đại thể treo xiềng xích hoặc thừng thô, lẳng lặng lộ ra mùi vị âm trầm. Mê Lộ sau khi đến gần đánh giá một phen rất khẳng định nói:

"Đây là dùng để trói người, nhìn bố cục của tòa thành này, hẳn là một tòa nô lệ doanh. Có lẽ là nô lệ của quý tộc hoặc là thành chủ ở thành cổ bên trên, bị thống nhất giam giữ ở nơi đây."

Khó trách sẽ có kết cấu cổ quái như thế, như vậy những nhà đá tốt hơn một chút ở ngoại vi kia chính là nơi ở của nhóm người trông coi, mà nhà lều lộn xộn vòng tròn bên trong chính là địa phương các nô lệ nghỉ ngơi. Những nhà lều này được phân bố đông một khối tây một vòng phi thường tán loạn, khiến cho đường bên trong cả tòa thành dưới đất rối loạn tựa như mê cung, chuyển không đến mấy vòng ta đã không còn biết đông tây nam bắc, hoàn toàn dựa vào Lăng Thiên đầu lĩnh cùng Mê Lộ đi tới, cũng lại một lần nữa cảm thán cảm giác phương hướng không có người thường nào có thể so bằng của hai người này. Tòa thành này không có một bóng người đồng dạng với thành cổ bên ngoài, ngay cả cỗ thi thể cũng không có, chúng ta chui tới chui lui ở bên trong, ngoại trừ bụi, tường đất, trụ gỗ thì chưa thấy qua thứ gì khác.

Ta một bên đi theo, một bên nhìn xung quanh trái phải, rất nhanh choáng đầu, trong lòng dứt khoát nói thầm, thoạt nhìn mấy cái này đều không có gì khác biệt a. Lúc này một cánh tay lặng lẽ đưa qua kéo ta, trong lòng ta nhảy dựng, lập tức cảm giác ra đó là tên Lăng Thiên kia.

"Anh làm gì?"

Ta xoay xoay cổ tay muốn thoát ra, bị anh ta túm chết chặt. Trước mặt nhiều người như vậy ta lại không thể làm động tác quá lớn. Chỉ có thể âm thầm tiến hành chống lại với anh ta. Sự mờ ám phía dưới của chúng ta tất cả mọi người đều không phát hiện, trái lại là thanh âm kinh hỉ của Mê Lộ hấp dẫn sự chú ý của mọi người:

"Nhìn, có ánh sáng rồi!"

Ngẩng đầu trông, một đường ánh sáng mặt trời rơi xuống từ phía trên, cho thế giới hắc ám dưới đất được nửa điểm quang minh. Thật vất vả thấy chút cảnh sắc bất đồng, mọi người không tự chủ được nhanh hơn bước chân. Ta cũng bất chấp kéo đến lôi đi với Lăng Thiên, vội vàng chạy theo. Mê Lộ mang chúng ta rẽ đến rẽ đi ở trong đường nhỏ như mê cung. Rất nhanh đã đi tới dưới sợi ánh sáng kia, mới biết là một vách núi nứt ra, hướng lên cũng không biết cao bao nhiêu, chỉ thấy có ánh sáng chiếu xuống, hơn phân nửa là nối thẳng đến mặt đất. Mê Lộ cầm địa đồ lại là một trận so sánh đối chiếu đo đạc. Sau đó rất khẳng định nói:

"Đây là bờ vực cắt ngang ở ngoài thành cổ kia."

"Không thể nào, bờ vực đó rộng như vậy, nơi đây mới có chút khoảng cách như thế. Có thể tính sai rồi hay không?"

Sâm hỏi, Mê Lộ không thích người khác đề xuất nghi vấn đối với "lĩnh vực chuyên nghiệp" của hắn nhất, lật cái bạch nhãn nói:

"Bờ vực đó không thể trên lớn dưới nhỏ sao? Thấy qua cái phễu chưa?"

Sâm không nói nữa. Xám xịt lui ra phía sau, không dám đối nghịch với nhân sĩ quyền uy này nữa. Mà Lăng Thiên đã sớm thâm tín không nghi ngờ đối với bản lĩnh của Mê Lộ, anh ta hiện tại chỉ quan tâm một vấn đề:

"Đường vào thành ở nơi nào?"

"Tôi cũng không phải thần tiên. Tìm đi. Khẳng định sẽ có."

Mê Lộ nhún nhún vai, bĩu bĩu môi với vách núi cách không xa phía trước.

"Được rồi, chúng ta phân công nhau tìm. Hai người một tổ, đừng cách quá xa, tìm được thì truyền âm liên hệ."

"Vâng, lão đại."

Sâm cười hì hì nâng tay hành lễ, Lăng Thiên túm chết ta đang chuẩn bị hành động, Tiểu Bạch ở đầu vai ta "tăng" cái đứng lên. Chuyển động cái đầu nho nhỏ của nó, nhìn chằm chằm thông đạo hắc ám bên tay trái.

"Tiểu Bạch, làm sao vậy?"

"Có người."

Móng vuốt Tiểu Bạch thoáng chỉ, chúng ta tức khắc an tĩnh lại. Trong không khí quanh quẩn ra tiếng bước chân nhỏ vụn, có chút hỗn độn. Hình như không chỉ có một người. Lăng Thiên vẫy tay, chúng ta lặng yên không một tiếng động thối lui đến trong bóng râm của nhà lều phía sau. Bắt đầu ẩn núp như cái bóng trong đêm tối, không lộ nửa điểm dấu tích.

Không bao lâu sau, tiếng bước chân tới gần, cùng bay tới còn có tiếng nói chuyện của mấy người ngoại quốc:

"Cái địa phương quỷ quái này, kêu chúng ta xuống tìm một con quái vật, thế nào tìm được, lớn như vậy."

"Đừng kêu nữa, cậu cũng không phải không biết, trên người tên nhóc đó có khối đá cuối cùng mở ra truyền tống trận, lão đại phân phó nhất định phải bắt được nó."

"Trời ạ, địa phương lớn như vậy, chúng ta tổng cộng chỉ có mấy chục người, Ger cùng Carew bọn họ lại không chịu xuất lực, kêu chúng ta tìm tới khi nào!"

"Có biện pháp nào, ai biểu đẳng cấp của mấy tên Ger kia cao hơn so với chúng ta chứ, người ta chính là người mạo hiểm xếp hạng top mười đấy, đương nhiên sẽ không đến làm loại việc này. Hơn nữa bọn họ còn là đội hữu của Lucy, các cậu cũng không phải không biết lão đại có bao nhiêu sủng ái đối với Lucy."

"Hừ, sợ không riêng gì chút nguyên nhân ấy đi, tôi nghe nói hình như Ger không quá đồng ý quyết định của lão đại. Tôi không rõ, Ger làm gì giúp đỡ những người phương đông đó như vậy. Chỉ cần chúng ta chiếm lĩnh tòa thành thị ở tuyến giữa này, về sau có thể trực tiếp công kích Đông đại lục, đến lúc đó công hội Thánh Thiên Sứ của chúng ta chính là công hội mạnh nhất trong trò chơi, để cho mấy tiểu tử phương đông đó cũng nếm thử sự lợi hại của chúng ta."

"Vì vậy, chúng ta phải nhanh lên tìm được con quái vật kia một chút."

"Đúng rồi, các cậu thấy hai người phương đông tới ban nãy kia không?"

"Hai người bay đến trên tường thành?"

"Đúng, cái đạo cụ biết bay kia của bọn họ thực xịn, tôi cũng có một cái thì hay rồi. Đúng rồi, tôi thế nào cảm thấy hai tiểu tử đó trông rất quen mắt?"

"Tôi đã sớm phát hiện, bọn họ chính là hai người đại náo Sư Tâm Thành. Người biết bay kia dùng chính là ma pháp tiễn của tinh linh tộc, nghe nói hiện tại trong những người chuyển tới tinh linh tộc cũng chỉ có vài người mua được loại ma pháp tiễn đó, mắc đến dọa người, người bình thường còn không bán. Thật không biết tiểu tử phương đông đó có được thế nào, sử dụng cứ như không cần tiền ấy."

Nghe lời này ta chua nha, ai nói không cần tiền? Món đồ đó rất quý đó. Ta phản bác trong lòng. Nắn nắn tay Lăng Thiên đang dắt ta, ta làm một động tác cắt cổ với anh ta, Lăng Thiên bật cười, lắc đầu tỏ ý ta đợi một chút, đừng sốt ruột.

Mấy tên phương tây khốn kia đi xa, ta thở ra một hơi, nhỏ giọng hỏi:

"Hiện tại làm sao giờ?"

Lăng Thiên nhìn nhìn nhóm đồng bạn tụ lại đây nói:

"Sâm, cậu đi theo mấy tên đó, nếu bọn họ gặp được con thú đỏ kia, cậu liền lập tức cho tôi biết. Những người còn lại, ngoại trừ tôi cùng Tiểu Du đi cùng một chỗ, các cậu tìm thú đỏ ở phụ cận một chút, nếu có thể gặp phải nó lập tức giết chết. Nói chung một câu, chúng ta nhất định phải bắt được con thú đỏ đó, đặc biệt là đều phải cướp về tất cả vật nó tuôn ra. Bằng không để cho bọn họ mở ra truyền tống trận, chúng ta sợ sẽ không còn cơ hội. Tôi cùng Tiểu Du đi tìm đường phía trên, nếu có thể được chúng ta sẽ dò xét thành hết từ trong ra ngoài. Được rồi, hiện tại phân công nhau hành động."

Lăng Thiên quyết định thật nhanh chia chúng ta làm ba tổ, sau khi thấy thân ảnh Sâm cùng bảy người còn lại biến mất, ta quay đầu lại nhìn thẳng vào Lăng Thiên:

"Anh có kế hoạch gì, hiện tại có thể nói rồi chứ?"

Lăng Thiên cười khổ:

"Vẫn là không thể gạt được cậu. Kế hoạch của tôi, kỳ thực..."

202. Quyển 5 - Chương 27: Tiết 27

Editor: Toujifuu

"Kế hoạch của tôi, kỳ thực..."

Lăng Thiên quay đầu đi, mang chút ngữ khí không cam lòng nói:

"Tiểu Du, cậu thông tri Diệu Dương dẫn người lại đây đi."

"Cái gì?"

Ta cho rằng bản thân nghe lầm.

"Hiện tại chỉ có Đông Long là bang hội loại lớn cách nơi đây gần nhất, cũng có thực lực quyết tranh hơn thua với những người phương Tây đó nhất. Người của chúng ta vẫn quá ít."

Lăng Thiên khi nói lời này sắc mặt thối thối, thực sự là làm khó anh ta trong lòng không thoải mái, mà vẫn đề xuất ý kiến này.

"Lăng Thiên..."

Ta không biết nói cái gì cho phải, chần chừ, hít ngụm khí cười nói:

"Anh từ trước đến nay không phải không hợp với Diệu Dương sao? Hắn tới anh không lo lắng?"

Lăng Thiên trừng mắt:

"Lo lắng cái gì? Nếu hắn dám động suy nghĩ lệch lạc gì, xem tôi còn không chém hắn!"

Ta vùi đầu cười không thành tiếng, không ngờ cái tên này cũng sẽ có vẻ mặt đáng yêu như thế. Lăng Thiên thấy ta cười, bỗng nhiên lại cao hứng lên, đắc ý nói:

"Hơn nữa khẳng định hắn không có can đảm làm loại chuyện đó."

"Chuyện gì?"

Ta cười đến mức có chút dừng không được, muốn nghe một chút anh ta còn có luận điệu hoang đường gì nữa, Lăng Thiên nhếch khóe miệng, đột nhiên thấp thân xuống tiếp cận qua. Ta chỉ cảm thấy trên môi có một xúc cảm mềm nhẹ như lông chim thoáng lướt qua, tại chỗ ngây ra như phỗng. Tên tiểu nhân đánh lén kia chép chép miệng, càn rỡ nói:

"Loại chuyện này."

Máu toàn thân ta đều đang xông lên trên mặt, da mặt nóng hừng hực chưa từng có cảm thụ qua, khẳng định đỏ đến mức không còn ra bộ dáng gì nữa.

"Lăng..."

Hít sâu một hơi, ta vừa muốn kêu to ra tiếng, Lăng Thiên nhanh tay lẹ mắt che lại miệng ta:

"Xuỵt —— Nhỏ giọng chút, đừng dẫn địch nhân lại đây, chúng ta hiện đang ở chiến khu của địch."

Ta lấy mắt hung hăng trừng qua, Lăng Thiên nửa điểm cũng không có ý ăn năn, trái lại hơi có chút xuân phong đắc ý.

"Tiểu Du, chúng ta phải nắm chặt thời gian. Đi mau đi mau."

Cái tên da mặt dày không để ý đến sự tức giận của ta, túm tay ta liền chuồn đi, một đường chạy đến dưới vách núi kẽ nứt. Ta nhịn nhịn, hiện tại đích xác không phải thời điểm tính toán sổ sách với anh ta, tuy rằng nhớ tới khiến ta vẫn cảm thấy bản thân bị chiếm tiện nghi lớn (Ta ngay cả nữ nhân cũng chưa từng hôn qua a!).

"Này, hiện tại đi như thế nào?"

Ta tức giận hỏi, Lăng Thiên làm dạng lấy lòng:

"Tôi tìm xem. Đừng nóng vội."

Chúng ta mò mẫm về phía trước theo vách núi, không bao lâu sau quả nhiên tìm được một con đường hướng lên. Đường rất rộng, lại được xây phi thường thô ráp, không dễ đi lắm. Chúng ta dọc theo đường mà lên, không bao lâu sau liền đi tới cửa ra. Đó là một tòa thạch điện tương đối hẻo lánh. Chỗ cửa ra có xây hàng rào kiên cố, cửa nửa mở ra, bên ngoài là một quảng trường hình nửa cung tròn.

Ta cùng Lăng Thiên cẩn thận lẻn đến cạnh cửa, bên ngoài gió êm sóng lặng, không có tiếng người.

"Tòa thành thị này không nhỏ. Khẳng định nhân thủ của bọn họ không có khả năng khống chế được hết thảy địa phương, chúng ta cẩn thận một chút hẳn là sẽ không bị phát hiện."

Lăng Thiên từ trước đến nay rất có lòng tin đối với vận khí của bản thân. Ta sờ sờ đầu Tiểu Bạch, một đường này phải dựa vào nó giúp chúng ta phòng bị địch nhân rồi. Tiểu Bạch toét miệng vung vẩy nắm tay nhỏ hai cái. Vẻ mặt dũng khí mười phần.

"Tiểu Hắc, nhóc cũng phải cẩn thận, theo sát bọn anh."

Tiểu Hắc im hơi lặng tiếng đi theo phía sau ta, giấu bản thân ở trong bóng tối, gật gật cái đầu to với ta. Lăng Thiên thấy chúng ta đều chuẩn bị xong, thoáng cong thân lủi ra trước. Trước mắt quan trọng nhất với chúng ta chính là tìm được tòa truyền tống trận kia, nếu có thể, ta sẽ thông tri người của Đông Long trực tiếp truyền tới từ truyền tống trận. Biện pháp này là Lăng Thiên lập. Anh ta ngược lại nửa điểm cũng không suy nghĩ đến việc chúng ta có thể cướp được truyền tống trận từ trong mấy chục nhân thủ của đối phương hay không, không biết điều này nên tính là càn rỡ hay là tự tin?

Không có địa đồ của thành cổ, ta cùng Lăng Thiên chỉ có thể dựa vào cảm giác xông loạn, hoàn toàn dựa vào Tiểu Bạch, chúng ta mỗi lần gặp phải địch nhân đều sẽ tránh ra xa xa. Cho tới bây giờ còn chưa có phát sinh "xung đột đổ máu". Mượn vận khí siêu cấp tốt cường hãn đến mức khiến người ta trợn mắt há hốc mồm của Lăng Thiên, chúng ta vậy mà thuận thuận lợi lợi mò đến quảng trường trung tâm thành cổ. Liếc mắt một cái thấy một đài cao khổng lồ hình vuông được dựng tại trung gian nhất, mấy người chơi phương tây canh giữ ở bên đài, trên đài còn có bốn người đứng. Ta liếc mắt một cái nhận ra một người trong đó là Ger, một nữ pháp sư khác là Lucy, nam nhân tóc vàng ôm cô hơn phân nửa chính là vị lão đại dã tâm bừng bừng kia rồi.

"Lăng Thiên, bên trên kia khẳng định là truyền tống trận."

Ta cùng Lăng Thiên kề tai nói nhỏ, lại đẩy cái tay không thành thật của anh ta từ trên thắt lưng xuống. Chúng ta hiện tại đang làm tổ ở lầu hai của một gian nhà cũ bên quảng trường, cửa sổ của gian nhà đối diện đài cao, thuận tiện cho chúng ta nhìn rõ. Lăng Thiên sau khi bị ta lấy ánh mắt đe dọa phẫn nộ thu hồi móng vuốt sói, bắt bẻ một phen đối người phương Tây bên ngoài, sau cùng cho ra kết luận:

"Tiểu Du, thông tri người của Đông Long chuẩn bị đi, tôi kêu Sâm bọn họ lại đây chuẩn bị đoạt truyền tống trận."

Chuyện liên quan lợi ích của toàn bộ đại lục, ta nửa điểm cũng không dám qua loa, lập tức lôi ra bảng hảo hữu. Vốn theo thói quen muốn chọn tên Ám Dạ, không biết vì sao thấy một cái tên khác kề bên hắn lại bắt đầu chần chừ.

"Loại đại sự này, vẫn là nên tìm lão đại đi…"

Do dự, ma xui quỷ khiến ta liền nhấn chọn cái tên kia.

"Tiểu Lam? Thật hiếm thấy cậu sẽ tìm tôi."

Thanh âm của Diệu Dương nghe ra có vài phần vị đạo kinh hỉ, hoàn toàn bất đồng với lần trước khi gặp mặt ở Phù Nham. Ta thầm than dưới lòng, người này, sợ là ta vĩnh viễn cũng không có khả năng phân rõ được trong lòng hắn đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì.

"Tiểu Lam thế nào không nói lời nào, cậu gặp phải phiền phức? Có phải cần tôi làm gì đó hay không?"

Diệu Dương hỏi, ta tận lực dùng ngữ khí thản nhiên nói:

"Diệu Dương, tôi hiện đang ở trung bộ thông đạo đại lục, chúng tôi phát hiện một tòa thành cổ, có người của một bang hội Tây đại lục đang ở chỗ này, bọn họ chuẩn bị chiếm lĩnh tòa thành thị này, thế nhưng cho tới bây giờ còn chưa có thành công. Chỗ anh có thể phái ra người được không?"

"Bọn họ có bao nhiêu người?"

"Hẳn là mấy chục người, đều là qua trăm."

"Tôi lập tức triệu tập nhân mã. Chúng tôi đi qua thế nào?"

"Tôi truyền một phần bản đồ lộ tuyến cho anh. Bất quá rất xa, sợ là đợi không được các anh chạy tới. Nơi này có tòa truyền tống trận, chúng tôi đang suy nghĩ biện pháp đoạt lấy nó, nếu có thể thành các anh có thể trực tiếp truyền tống đến."

"Được, tôi chờ tin tức của cậu. Tiểu Lam, cảm tạ cậu."

Ta yên lặng gác truyền âm, gật đầu với Lăng Thiên vẫn luôn nhìn ta. Lăng Thiên phức tạp mà nhìn ta một cái, quay đầu lại liên hệ mấy người còn dưới mặt đất kia. Ta tựa ở bên cửa sổ nhìn ra phía ngoài, suất ca tóc vàng trên đài cao đang đắc ý nói giỡn với nữ pháp sư, Ger trầm mặc đứng ở bên cạnh bọn họ.

"Được rồi, Sâm bọn họ nói người của đối phương đang đánh với thú đỏ, mấy người bọn họ chuẩn bị tùy thời xuất thủ nhặt tiện nghi. Tôi kêu bọn họ lấy được đồ thì lập tức lại đây."

"Cho dù bọn họ tới, khẳng định đối phương cũng sớm đã có chuẩn bị, đồ vừa mất bọn họ không có khả năng không có phương sách ứng đối. Đến lúc đó anh chuẩn bị đoạt truyền tống trận thế nào?"

Lăng Thiên than nhẹ:

"Loại thời điểm này còn có thể làm sao, nói không được cũng chỉ có thể cường đoạt, chung quy không thể mắt nhìn đối phương mở truyền tống, đến lúc đó chúng ta mới thực sự xong rồi."

Cũng như ta nghĩ. Ta lấy ra Thanh Lê Nhã Vận, chờ trận chiến tranh đoạt truyền tống trận lát nữa tất sẽ là một phen khổ chiến.

203. Quyển 5 - Chương 28: Tiết 28

Editor: Toujifuu

Thời gian lẳng lặng trôi qua trong chờ đợi, nam nhân tóc vàng kim trên quảng trường ngoài cửa sổ sau khi nhận một truyền âm thì biểu tình rõ ràng biến hóa, phân phó vài câu với trợ thủ của gã, mục sư kia vội vã chạy đi. Cùng lúc đó Lăng Thiên cũng nhận được truyền âm báo tin, ném một ánh mắt qua, ta biết mọi chuyện đã thành.

"Bọn họ hiện tại ở nơi nào?"

"Đang trên đường tới."

"Tiểu Bạch, đi tiếp ứng bọn họ một chút. Trên đường chú ý, hơn phân nửa địch nhân đang đi đến bên đó."

Tiểu Bạch lủi ra khỏi cửa phòng, nhảy mấy cái biến mất giữa mái hiên trùng điệp. Hiện tại ta cùng Lăng Thiên có thể làm, chính là chờ đợi.

Nhóm địch nhân ngoài cửa sổ đang điều động tới tấp, có đi ra ngoài, có trở về, ta phát hiện bọn họ ẩn ẩn có dự định vây quanh đài cao. Lăng Thiên tựa ở bên người ta, bình luận hành động của những người đó, cuối cùng tổng kết một câu:

"Hay cho tiểu tử tóc vàng còn có chút đầu óc, hắn thế này là dự định dùng khoẻ ứng mệt, chờ chúng ta tự chui đầu vào lưới."

"Vậy làm sao giờ? Hiện tại bọn họ nhiều người, nếu như đối phương thực sự chuyên tâm tử thủ, kéo cũng có thể kéo sụp được chúng ta."

"Xem ra chúng ta phải nghĩ biện pháp dẫn một bộ phận người của bọn họ đi ra ngoài."

Lăng Thiên bắt đầu trầm tư. Ta thấy địch nhân phía dưới càng ngày càng nhiều, trong lòng sốt ruột.

"Tích ——"

Ta kinh hách nhảy dựng, lúc này ai sẽ truyền âm cho ta? Mở ra phát hiện không phải thỉnh cầu truyền lời từ kênh hảo hữu. Một cái tên khiến cho ta không tưởng được đang chớp lóe trong kênh người xa lạ: Hùng Bá Thiên Hạ. Ta kinh ngạc nói cho Lăng Thiên, Lăng Thiên cũng thấy kỳ quái, ngẫm lại nói:

"Trước nghe gã nói cái gì đã."

"Chào anh, Hùng Bá thành chủ."

"Du Nhiên, đã lâu không gặp."

"Thành chủ tìm tôi có chuyện gì sao?"

Hùng Bá trực tiếp nói:

"Đương nhiên có chuyện. Tôi đoán, cậu hiện tại sợ là đang gặp phải phiền phức đúng không."

"Thành chủ nói vậy là ý gì?"

"Hừ, đừng coi như tôi không biết, các cậu hiện đang ở trong thành di tích cổ đúng không?"

Ta trầm mặc, tin tức của gã thật đúng là linh thông.

"Tôi biết. Cậu đang đoán tôi làm sao biết được. Nói thật cho cậu biết, tôi hiện tại ngay ở phụ cận các cậu."

"Vậy sao."

Thì ra là thế. Thế nhưng gã vào từ đâu? Khẳng định sẽ không là dưới đất, chẳng lẽ đi từ cửa thành? Nơi đó cũng không giống như đã từng có người đi qua a, hơn nữa còn có người của lão đại tóc vàng canh, đáng lý không dễ dàng để người ta vào được như vậy.

"Hùng Bá thành chủ thế nào biết tôi ở chỗ đó chứ?"

"Hừ, hầu tử kia của cậu người khác không nhận ra, thế nhưng tôi biết."

Hóa ra là Tiểu Bạch bị gã thấy được. Vận khí của người này thật đúng là tốt. Ta xỉ vả một ngụm nho nhỏ, nghĩ lại hiện tại hẳn là gã không đến mức muốn khai chiến với chúng ta đấy chứ, cho dù không phải nhất trí đối ngoại, Hùng Bá cũng nên chiếu cố đại cục đừng tới kéo chân sau của chúng ta.

"Thành chủ hiện tại tìm tôi là có chuyện gì đúng không."

"Tôi sẽ nói rõ, hiện tại tôi không có tâm tư tranh cái gì dài ngắn với các cậu. Trước tiên chỉnh lý những tên phương tây khốn nạn bên ngoài đó rồi nói. Thế nào?"

"Chúng tôi cũng đang có ý này. Tôi đã thông tri người, chỉ cần chờ tới cơ hội đoạt lấy truyền tống trận, bọn họ có thể trực tiếp truyền tống vào thành cổ. Thế nhưng hiện tại địch quân người đông thế mạnh, chúng tôi không chắc có thể lấy được, vì vậy vẫn còn chờ thời cơ. Thành chủ có cao kiến gì không?"

"Hừ. Sợ là các cậu không thể đợi được nữa. Nói rõ, tôi là vào từ cửa thành tây, phía tây lại có người tới. Hơn phân nửa là cùng một nhóm với những tiểu tử đó. Người của tôi ở trên nửa đường dẫn dắt bọn chúng rời đi, thế nhưng khẳng định kiên trì không được bao lâu, nếu động tác của chúng ta không nhanh chút, viện quân của bọn chúng vừa đến thì chúng ta liền ngồi chờ đánh thành chiến đi."

Vậy mà còn có viện quân! Trong lòng ta nhảy dựng, vội hỏi:

"Vậy thành chủ cảm thấy làm sao giờ?"

"Như vậy đi, tôi dẫn người đi ra ngoài dẫn dắt rời đi sự chú ý của bọn chúng, người của các cậu nhân cơ hội đoạt truyền tống trận, để cho người Đông Long truyền tới. Bất quá cậu phải nói cho tiểu tử Diệu Dương kia. Sau khi chuyện thành công tôi muốn chiếm phân nửa cổ phần của tòa thành thị này."

Hóa ra là gã đánh chủ ý này, khó trách sẽ chủ động tìm chúng ta hợp tác. Bất quá thế nào gã biết ta tìm Diệu Dương?

"Tôi sẽ chuyển đạt ý của anh cho Diệu Dương thành chủ, đến lúc đó anh có thể trực tiếp bàn với anh ta."

"Thành giao. Người của các cậu chuẩn bị xong thì cho tôi biết."

Hùng Bá dứt khoát cắt đứt truyền âm, gã ở trên chuyện này ngược lại thống khoái hiếm thấy. Lăng Thiên sau khi nghe xong lời của ta rất cao hứng, sự xuất hiện của Hùng Bá Thiên Hạ không thể nghi ngờ đã giải khẩn cấp cho anh ta. Không bao lâu sau. Tiểu Bạch nhảy vào từ bên ngoài, thoáng cái nhào tới trên người ta khoa chân múa tay tranh công. Một luồng gió nhẹ theo vào phía sau nó.

Sâm hiện ra thân hình ở trước mặt chúng ta, báo cáo hướng Lăng Thiên:

"Lão đại, bọn họ đều đã tới, núp ở trong phòng phụ cận. Đây là đồ đánh thú đỏ tuôn ra, bọn chúng tìm hẳn chính là thứ này."

Trong tay hắn là một khối tinh thể đỏ lửa, trên truyền tống trận ở quảng trường ngoài cửa sổ cũng sắp đặt vài khối đồng dạng.

"Tiểu Du cậu cất kỹ. Chờ lát nữa nắm được cơ hội liền đi mở ra truyền tống trận."

Ta rất thận trọng cất kỹ đồ, bảo bối này cũng không thể rớt. Lăng Thiên lại dùng truyền âm liên hệ một chút với Hùng Bá, sau đó liền kéo ta trốn ở bên cửa sổ chờ xem kịch vui.

Chúng ta trước hết nghe thấy chính là một trận sói tru, xuất hiện ở phía tây nam quảng trường. Thanh âm này một trận lại tiếp qua một trận, lập tức dẫn tới sự chú ý của địch nhân phía dưới. Ta nghe thấy lão đại tóc vàng rống lên vài câu với thủ hạ của gã, mấy tên thủ hạ tìm thanh âm đi qua. Lúc này lão đại tóc vàng lại nói gì đó với Ger bên cạnh, Ger thoạt nhìn đáp lại không nóng không lạnh, Lucy bị kẹp ở chính giữa khuyên bảo trái phải.

Lúc này ở phương hướng sói tru xuất hiện lủi ra mấy bóng đen, một kiếm sĩ phương đông đứng trên nóc nhà oai vệ sử dụng kiếm vạch một đường, thẳng chỉ lão đại tóc vàng, vòng quanh bên người hắn là mấy tên nửa người nửa sói, làm ra các loại động tác khiêu khích với người trong quảng trường. Lão đại tóc vàng rống lớn vài tiếng, một bộ phận người chơi trong quảng trường đuổi theo hướng Hùng Bá bọn họ. Hùng Bá khinh miệt cười, tung người nhảy xuống nóc nhà, dẫn người đi. Ta không nói gì nửa ngày, cười khổ:

"Hùng Bá dự định dẫn rời đi như thế? Chỉ cần không phải ngu ngốc đều có thể nhìn ra được gã đang điệu hổ ly sơn, cái tên khỉ lông vàng phương tây kia sẽ không bị lừa."

"Gã đương nhiên sẽ không bị lừa, đáng tiếc có đôi khi quá thông minh cũng không tốt."

Lăng Thiên ha ha cười, ôm thắt lưng ta nhỏ giọng nói:

"Đừng nóng vội, Hùng Bá không phải cái loại ngu ngốc đó, kịch hay vẫn còn ở phía sau."

Trước mặt Sâm ta không thể làm động tác quá lớn, chỉ có thể lặng lẽ túm cái tay của Lăng Thiên kéo ra. Cũng may Sâm đang chuyên tâm chú ý cục diện biến hóa, không có phát hiện lão đại nhà hắn đang ý đồ gây rối. (Sâm: cho dù tôi phát hiện cái gì cũng phải làm bộ không thấy được a, bằng không lão đại còn không chém tôi. -_-)

Ngay khi chúng ta yên lặng xem kịch, khỉ lông vàng phía dưới lại có hành động mới. Gã gọi mấy tên thủ hạ tới phân phó vài câu, ta thấy bọn họ cũng dẫn theo những người còn lại trong quảng trường đi ra ngoài, ngay cả con khỉ lông vàng đó đều kéo Lucy đi, giữa sân chỉ còn lại có Ger còn có mấy tiểu binh canh truyền tống trận. Rất nhanh, vài đạo bóng đen giết ra từ một phương hướng khác, hình thái sói cao gần bằng một người, tốc độ nhanh đến mức có thể so sáng với Tiểu Hắc, thẳng tắp đi về phía truyền tống trận. Ta liếc mắt một cái nhận ra đó không phải là mấy người chơi người sói bên cạnh Hùng Bá ban nãy sao? Hóa ra gã dùng là dương đông kích tây.

"Xem đi, đây mới là điệu hổ ly sơn chân chính, kế trong kế, Hùng Bá Thiên Hạ, tôi trước đây thật đúng là xem thường gã."

Mấy người chơi người sói không thể tiếp cận đài cao, đã bị người chơi phương tây đồng thời tuôn ra từ mấy phương hướng bức lui. Bọn họ chần chừ, thấy chuyện không thể thành, xoay người bỏ chạy. Khỉ lông vàng vung tay lên, một nửa người chơi đuổi theo bọn họ. Cứ như vậy, số lượng người chơi còn lại giữa sân cũng đã không còn khác biệt mấy với chúng ta.

"Hùng Bá làm không tồi, kế tiếp liền xem chúng ta. Tiểu Du, chuẩn bị xong chưa?"

Ta làm một thủ thế "OK"với Lăng Thiên, nhìn nhau cười, Lăng Thiên mở ra truyền âm:

"Động thủ!"

204. Quyển 5 - Chương 29: Tiết 29

Editor: Toujifuu

Theo một tiếng ra lệnh của Lăng Thiên, từ trong gian nhà hai sườn trái phải chúng ta lần lượt bay vụt ra một con hỏa long cùng mấy đạo ô quang. Hỏa long giương nanh múa vuốt hùng hổ ẩn mang tiếng sấm nổ mạnh; ô quang rít gào mà qua cắt đứt không khí cuộn lên trận trận cuồng phong. Song trọng đả kích một pháp thuật một vật lý, tất cả đều nhắm ngay mấy người chơi canh giữ ở bên cạnh truyền tống trận. Dưới sự hữu tâm tính vô tâm, dù địch nhân phản ứng nhanh thế nào cũng không khỏi bị tổn thất, lại càng có một tên quỷ không may bị một nhánh Ô Thiết Tiễn trúng ngay giữa ngực đánh ra được công kích yếu hại lại bị dư uy của hỏa long quét trúng, tại chỗ hóa ánh sáng.

Chi Ảnh thực sự là làm rất tốt, ta tán thưởng một câu trong lòng. Trọng tiễn của hắn xuất thủ bất phàm, thương tổn của nhánh đơn tiễn cùng dạng thì chí ít cao hơn một tầng so với ta. Hai đạo công kích viễn trình mở màn chiến đấu: một tiếng hổ rống, hai con quái hổ hai cánh hai đầu đập ra từ trong căn phòng bên trái, trong phòng phía bên phải thì truyền đến tiếng hét lớn của Nhạc Thiên Phái, trực tiếp nhảy đến từ trên tầng lầu hai, giết vào trận địa địch.

Lão đại tóc vàng phía dưới rống giận liên tục, rút ra trường kiếm tùy thân liền dẫn người xông qua. Lăng Thiên nắn nắn tay ta, đạp lên trên lan can cửa sổ cười to:

"Đối thủ của ngươi là ta!"

Tru Thiên Phá Tà vạch ra hào quang lóa mắt ở giữa không trung, Lăng Thiên mang theo xung lực từ trên cao rơi xuống hung hăng bổ một kiếm về phía lão đại tóc vàng. Nam nhân đó không cam lòng tỏ ra yếu kém giơ kiếm chống đỡ, kiếm cùng ánh mắt của hai nam nhân đồng thời va chạm ở một điểm, ta gần như có thể nghe thấy tiếng đốm lửa lách tách lách tách. Bên cạnh có gió thổi qua, Sâm theo sau Lăng Thiên đi ra, trời biết hắn chuẩn bị hạ độc thủ ở phía sau ai. Tiểu Hắc cũng đi ra theo, mục tiêu của nó ngược lại rõ ràng không lầm —— Ba người trên đài cao vẫn canh truyền tống trận không bỏ.

Tiểu Hắc phải đi mở đường cho ta, nó quấn đấu với một địch nhân, hai người còn lại không có gia nhập chiến đoàn, chỉ là cảnh giác nhìn quét bốn phía. Về phần người quen cũ của ta Ger, thì lại đứng ở ven khu vực bàng quang, cơ bản không có ý động thủ. Ta nhìn chằm chằm hai người chơi chiến sĩ phương tây kia cười lạnh, hai người có thể ngăn được ta sao? Sợ là không quá đủ đi.

Không khí bên người chấn động một chút, bóng người như gợn sóng rất nhanh ngưng tụ thành thực thể. Phân thân giống ta như đúc xuất hiện. Không cần ta chỉ huy, cậu ta dị thể đồng tâm với ta đương nhiên biết bản thân nên làm gì. Phân thân tựa như gió xông đi, bay trên không trung phủi tay ra một cái Nhị Liên Xạ chia ra tấn công vào hai người chơi lưu thủ. Hai tiễn đó không phải là nhánh tiễn bình thường, quang mang màu băng lam xẹt qua mang theo một mảnh bông tuyết. Hai người chơi đều không phải là tay tầm thường, đồng thời khi phân thân xuất tiễn bọn họ đã chuẩn bị né tránh. Nhưng phân thân có được gần như toàn bộ thực lực của ta, tiễn đó làm sao dễ trốn như vậy được? Lam quang ở giữa không trung khẽ

biến phương hướng, đầu đuôi đụng nhau gia tốc. Lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đâm vào phần chân của hai người chơi tính toán sai lầm.

Hai tiễn được bắn tới trên mặt đất có thể kết ra tảng lớn hàn khí tầng băng, toàn bộ truyền vào phần chân của hai người, trong nháy mắt khiến cho hai người thay đổi sắc mặt. Động tác một chân hành động bất tiện đương nhiên lộ rõ kẽ hở. Phân thân nhân cơ hội đáp xuống đài cao, mũi chân thoáng nhấn liền bay hướng về phía truyền tống trận. Hai người chơi kia nôn nóng, đồng thời xuất kiếm chặn lại. Một thanh đại kiếm hai tay một thanh trường kiếm một tay chém về phía phân thân. Phân thân đột nhiên nghiêng người ngã xuống đất, tay phải chống đất bay ngang ra, nửa đường lật xoay người Ngũ Liên Xạ xuất thủ. Đây là số liên xạ lớn nhất của ta trước mắt. Liền thấy năm đạo hàn mang thành hình sao năm cánh bắn ra, kéo đuôi cánh do phiến băng nhỏ vụn cấu thành tựa như sao sa đánh úp về phía địch nhân. Hai người chơi phương tây biết lợi hại không dám thờ ơ, vội vàng sử dụng kiếm đi chặn, lại làm sao chống đỡ được, hai người lại một lần nữa bị "đóng băng" một hồi. Tốc độ tiếp tục bị giảm xuống. Mắt thấy phân thân sắp thoát ly vòng khống chế của bọn họ, hai vị đó sốt ruột, một người trong đó dừng lại bước chân dùng sức hít khí. Thân thể chậm rãi phồng lên, toàn thân mọc ra lông dài thú văn, ha, vậy mà là Thú nhân tộc. Người dùng kiếm một tay còn lại thì lại là bốc lên khói đen toàn thân, rất nhanh thân thể trở nên tối đen một mảnh, trên đầu mọc ra hai nhánh sừng cong, ma tộc? Ha, ta biết mà. Tiểu tử tóc vàng kia tâm tư thâm trầm, hai người trông coi lưu lại sau cùng khẳng định có bản lĩnh, thế này không phải đã bị ta thử ra rồi sao?

Liếc nhìn cục diện dưới đài một cái, Lăng Thiên cùng lão đại của đối phương đánh đến mức khó phân thắng bại, Lão Đạo chiếm địa lợi viễn trình áp chế không ít tay chân của đối phương. Chi Ảnh thì nhìn chết dính vào ma pháp sư của đối phương. Thú triệu hoán của Trầm Mặc ở trong đây cũng sinh động vô cùng, hai nhân viên lưu thủ sau cùng của địch nhân lại đuổi theo phân thân. Hiện tại có thể trở ngại ta chỉ còn lại có một mình Ger vẫn luôn xem diễn. Hắn có thể ngăn được ta sao? Ha ha, hình như tốc độ không phải mặt mạnh của hắn đi.

Hoa văn băng lam nổi lên mặt ta, sau khi Huyết Thống Tinh Linh được kích hoạt ta chỉ cảm thấy thân thể mình nhẹ đến mức sắp bay đi. Có thể cảm giác được linh lực gió lượn xung quanh ta, ta tin tưởng giờ khắc này, người có thể đuổi theo ta trong toàn bộ trò chơi đều có thể đếm được trên đầu ngón tay. Trên chân dùng chút lực, tiễn ta như thường bắn về phía truyền tống trận trung ương đài cao.

Mọi người đang đánh đến náo nhiệt đại thể đều không phát hiện hành động của ta, có mấy người phát hiện cũng là thân mình còn lo chưa xong chỉ có thể không làm gì được. Ger đứng ở một bên ngược lại thấy được ta, mục đích của hành động kiêu ngạo như thế không cần nói cũng biết. Sắc mặt Ger thay đổi mấy lần, tiến lên trước hai bước như là muốn ngăn cản ta, ta nhìn cũng không nhìn lướt qua bên người hắn. Chỉ dựa vào tốc độ của hắn, có thể kéo được ta? Vậy mới gặp quỷ.

Chân nhẹ đạp mặt đất, ta ngay ngắn đáp xuống trung gian truyền tống trận. Ban nãy ở phía trên đã quan sát qua, trên khối truyền tống trận hình tròn này đã bày mười một khối thủy tinh đỏ máu, vị trí một khối sau cùng cũng rất rõ ràng. Tay ta cầm thủy tinh vừa định đặt lên, gió động phía sau, ta lách mình trong nháy mắt đổi vị trí, một đạo băng nhận nổ tung trên chỗ cũ.

Lucy! Dư quang khóe mắt ta quét thấy một pháp sư khác giúp cô chống tiễn của Chi Ảnh, để cho cô rảnh tay đến đối phó ta. Bất quá điều này hữu dụng sao? Ger nguyên bản đã nhắc lên pháp trượng thấy Lucy xuất thủ liền chần chừ một chút, mang theo biểu tình phức tạp thối lui qua một bên. Cái người này, chắc hẳn trong lòng hắn cũng vẫn có ý kiến đối với cách làm của bạn trai Lucy đi, cũng thật khó cho hắn.

Chân ta nhẹ nhàng, dễ dàng lách qua mấy đạo băng tiễn Lucy phát tới, thân hình thoáng giương, lách đến vị trí đặt thủy tinh. Ma pháp của Lucy ngay cả góc áo của ta cũng chưa từng đụng tới được, sắc mặt cô có chút trắng bệch. Điều này cũng khó trách, pháp sư vốn là không lấy tốc độ tăng trưởng, huống hồ là so tốc độ với cung tiễn thủ như ta. Hiện tại sau khi ta thả ra tốc độ cao nhất là có thể tạo ra được nửa đạo tàn ảnh, Lăng Thiên khi đối mặt ta cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, trừ phi cô dùng ma pháp diện tích lớn áp chế, bằng không căn bản vô dụng với ta.

Một tay ấn thủy tinh xuống, mười hai khối tinh thể đồng thời phát sáng ánh đỏ, mười hai trụ ánh sáng xông lên trời, dựng thành một lồng ánh sáng hình vòng tròn bao lấy truyền tống trận ở bên trong. Người chơi phương tây thấy một màn như vậy tựa như điên rồi muốn xông qua bên này, mấy người Lăng Thiên nửa bước cũng không nhường, hoàn toàn là đấu pháp liều mạng gắt gao kéo bọn họ lại tại chỗ.

Ta biết rõ thời gian hữu hạn, một giây đồng hồ đều có thể quan hệ tới thắng bại. Nửa điểm cũng không dám kéo dài, kéo ra kênh thiết lập của hệ thống liền bắt đầu thao tác. Cảm tạ kinh nghiệm mà ta tích lũy được khi xây thành trước đây, hiện tại thiết lập thứ này còn không tính là xa lạ, nhanh chóng đưa tiêu độ của Phù Nham Thành vào. Khi gõ tới tên thành cuối cùng, đột nhiên nghe thấy một tiếng hét thảm, trong lòng ta nhảy dựng, thanh âm này là của Sâm. Bỗng nhiên ngẩng đầu, vừa vặn thấy một màn Sâm hóa thành bạch quang.

"Sâm!"

Lăng Thiên một kiếm bức lui lão đại tóc vàng lại phi lên một cước đá ngã một cung tiễn thủ khác nhắm chuẩn ta, hô:

"Nhanh lên một chút!"

Ta hít khí ngón tay nhấn một cái xuống, xác định thiết lập ban nãy.

"Đinh —— Truyền tống trận thành cổ thừa nhận đặt ra hoàn thành, phương hướng tiếp nối: truyền tống trận Phù Nham Thành. Truyền tống sẽ bắt đầu sau năm giây, hiện tại tiến vào thời gian đếm ngược…"

Ta mở ra truyền âm chọn liên kết với Diệu Dương, rống to một câu với bên kia:

"Thông rồi!"

Phía sau lại là vài tiếng gió, ta lăn ngay tại chỗ, một mũi tiễn bay qua sát bờ vai ta. Mấy người phương Tây kia như nổi cơn điên, căn bản không để ý đến công kích phía sau một lòng muốn xông lên truyền tống trận. Ta túm ra một bó tiễn dày cũng không để ý được là lấy cái gì, gác trên dây cung liền vẩy ra.

Tốc độ tay của ta nhanh đến mức chỉ nhìn thấy hư ảnh tay, nhánh tiễn bay ra các màu đỏ vàng lam lục xanh đều có, phân bố thành quang mang ngũ sắc ngăn trở bước chân đi tới của địch nhân. Bắn loạn bất kể hậu quả như vậy mang ra các loại dòng chảy nguyên tố bay loạn, cộng thêm sự nỗ lực của đám người Lăng Thiên, kiên định bức người chơi của đối phương ở dưới đài cao.

Rất nhanh, ta cảm thấy truyền tống trận phía sau bắt đầu hoạt động, có người xuất hiện ở trên truyền tống trận. Những người mới xuất hiện đó vừa đến, lập tức vung đao kiếm lướt qua bên người ta gia nhập chiến đoàn phía dưới, thân ảnh của kiếm sĩ dẫn đầu cực quen thuộc.

205. Quyển 5 - Chương 30: Tiết 30

Editor: Toujifuu

Người chơi Đông Long đi ra từ truyền tống trận càng ngày càng nhiều, cuối cùng thế chỗ những "tiên phong" chúng ta. Ngoại trừ tên cuồng nhân đánh nhau Lăng Thiên kia, mấy người khác đều thối lui đến một bên để ý bản thân. Một trận này chúng ta hoàn toàn là cứng đối cứng, xài hết vô số các loại tiêu hao phẩm không nói, Sâm còn bị giết trở về thành, thật sự là tổn thất thảm trọng. Quay đầu thấy đám "xương cứng" gặm qua ban nãy trái chống phải vụng dưới sự chèn ép ưu thế tuyệt đối của người chơi phe mình, rất có cảm giác giải hận.

Nhìn thấy người của chúng ta cuồn cuộn không ngừng thông qua truyền tống trận dũng mãnh tiến ra, nam nhân tóc vàng biết chuyện không thể làm gì được nữa. Gã phẫn hận gầm lên vài câu, các người chơi phương tây bắt đầu rõ ràng lui về phía sau. Do đường bốn phía quảng trường này thông suốt, chúng ta cũng không có biện pháp ngăn cản mấy tên một lòng muốn chạy đó chuồn vào hẻm nhỏ. Số lượng các người chơi Đông Long theo vào không ít, bọn họ lần đầu giao thủ với nhân chủng bất đồng đại lục, mỗi người đều hưng phấn không thôi, hiển nhiên sẽ có một hồi chiến đấu kích thích kịch liệt phát sinh trên đường phố.

Chiến đấu giữa Lăng Thiên cùng lão đại tóc vàng đang đánh say mê, đối phương đột nhiên chém một chiêu giả bứt ra liền đi, điều này khiến cho anh ta khó chịu đến cực điểm. Ta thấy anh ta mang theo kiếm đuổi theo, nghĩ thầm sợ là người này vừa đi thì không đánh cho đã nghiền là sẽ không trở về. Ai biết ta vừa mới

chuyển thân chuẩn bị đi hội hợp cùng đám người Chi Ảnh, liền cảm giác thấy một bóng người đáp xuống phía sau ta.

"Lăng Thiên? Anh không phải…"

Khi quay đầu thấy người vốn không nên xuất hiện ta kinh ngạc một chút, theo ánh mắt hung ác độc địa của anh ta trông qua —— Diệu Dương cách ta chỉ có vài bước.

"Tiểu Lam, cậu vất vả rồi."

Diệu Dương trước mặt người khác luôn là một bộ biểu tình xuân phong hòa nhã, chỉ có ta bị kẹp ở chính giữa mới có thể cảm giác được sự hung hiểm nhãn đao chém nhau ngươi tới ta đi giữa hai nam nhân.

"Khụ, Diệu Dương thành chủ, chào anh."

Ta thấy bộ dáng hai bên đều rất không hợp nhau, nghĩ thầm chuyện này là thế nào a, chẳng lẽ còn cần ta đến làm người giảng hòa cho bọn họ? Đây không phải ở chủ thành nhà mình, bên ngoài còn có nhóm phương tây hỗn đản nhìn chằm chằm kìa, chẳng lẽ bọn họ chuẩn bị đánh cho người ta xem?

"Diệu Dương thành chủ vẫn nên nhanh chóng an bài nhân mã của anh một chút đi. Ban nãy Hùng Bá Thiên Hạ cũng tới, cũng may mà có anh ta mang người dẫn rời đi một bộ phận địch nhân chúng tôi mới có thể đoạt được truyền tống trận. Chờ lát nữa hình như anh ta muốn nói chuyện vấn đề sau khi chiếm lĩnh thành thị với anh nữa. Lăng Thiên. Chúng ta đi chỉnh lý bổ cấp một chút, tôi sợ những người phương Tây kia sẽ không hết hy vọng như thế."

Lôi kéo một con trong hai con "đấu bò", ta đi về phía phòng nhỏ nơi Chi Ảnh bọn họ nghỉ ngơi. Nếu không tách xa hai người, ta sợ sẽ phải trước tiên xem một hồi kịch hay nội đấu rồi. Diệu Dương ở phía sau giương giọng nói:

"Tiểu Lam, thứ cậu cần tôi đã kêu người lấy được, chờ lát nữa đưa tới cho cậu."

Trên cánh tay Lăng Thiên nhảy lên một cọng gân xanh, thấp giọng hỏi ta:

"Cậu tìm hắn lấy vật gì?"

"Một viên nội đan tám trăm năm. Phần thưởng nhiệm vụ trong Vọng Tiên Thành. Là thù lao mà bọn họ đáp ứng khi tìm tôi mua tình báo kết đan lần trước."

Lăng Thiên nhỏ giọng hừ hừ, bỗng nhiên đưa tay đến ôm ta, dưới sự trừng mắt của ta, mới lại sửa thành khoác lên trên vai ta. Cuối cùng còn khiêu khích mà quay đầu lại nhìn một cái, ta dở khóc dở cười trở lại giữa nhóm đồng bạn. Ta đều phát hiện được không khí vui mừng ở trên mặt mọi người. Tuy rằng tổn thất rất nhiều, nhưng thắng lợi cuối cùng để cho tất cả mọi người cảm thấy đáng giá. Ta ở sau lưng đâm đâm Lăng Thiên, tỏ ý anh ta nói chút gì đó. Lăng Thiên chọn một khối đá cùng mọi người ngồi thành một vòng, mở miệng liền thẳng đến chủ đề:

"Hiện tại người Đông Long đã đến, tôi nghĩ những người phương Tây kia cứ giao cho bọn họ là được rồi. Chúng ta ít người cũng không cần phải đi tranh vũng nước đục đó. Chúng ta lúc này xem như là đã tặng Đông Long một đại lễ, lợi ích nên có hẳn sẽ không thể ít, tôi muốn hỏi ý kiến của mọi người trước. Các vị muốn dạng thù lao gì? Cổ phần tòa thành hoặc là kim tệ, trang bị, muốn cái gì đều có thể nói ra, đừng tiết kiệm tiền cho Đông Long."

Tâm Khúc đầu tàu cười rộ lên:

"Kim tệ nha, người ta thích nhất thứ đó."

Lão Đạo cho cái ánh mắt xem thường:

"Tục khí, lấy kim tệ có ích lợi gì? Còn không bằng lấy bộ trang bị cực phẩm. Ừm, hiện tại sáo trang tu chân cũng không dễ tìm, Đông Long nhà lớn nghiệp lớn, hẳn có thể lấy được một bộ giúp tôi đi."

Nói đến chủ đề này. Mọi người đều thích thú, Lăng Thiên chuyên biệt truyền âm đi hỏi ý kiến của Sâm, ngay cả Trầm Mặc trầm mặc nhất cũng hiếm thấy thốt ra mấy chữ:

"Sách triệu hoán."

Trong không khí nhất phái vui vẻ náo nhiệt, Chi Ảnh rõ ràng không yên lòng. Ta nhặt khối đá nhỏ đánh qua, Chi Ảnh nghiêng đầu nhanh chóng tránh ra. Ánh mắt trông qua.

"Nghĩ cái gì? Có phải đang suy nghĩ bắt chẹt thổ tài chủ Đông Long kia một món lớn thế nào hay không a?"

Chi Ảnh cười khổ, lắc đầu nói: "Tôi nghĩ thứ tôi cần sợ là bọn họ cũng không có."

Vật gì khó lấy như vậy? Ta nhớ lại nhánh thần tiễn khiến người ta vô cùng hâm mộ lại vô hạn đồng tình trong tay hắn. Hiểu rõ.

"Cậu còn chưa tìm được cái tinh hoa thiên địa gì kia sao?"

"Có chút manh mối, thế nhưng không biết làm ra được thế nào."

"Nga, nói xem, làm sao tìm được?"

Ta tỉnh táo tinh thần, tiếp cận qua ngồi xuống cạnh hắn. Chi Ảnh lấy ra một viên cầu màu đỏ lửa đưa cho ta,

"Nội đan?"

"Ừ, tôi tra xét một số điển tịch, cộng thêm dự đoán của bản thân, hơn phân nửa bao hàm trong nội đan này chính là cái gọi là tinh hoa thiên địa. Lạc Nhật Tiễn thuộc Hỏa, dùng nội đan thuộc tính hỏa hẳn là không sai. Thế nhưng tôi không biết dẫn nó ra thế nào. Suy nghĩ rất nhiều biện pháp cũng vô dụng."

Ta nắn viên cầu nghĩ nghĩ, nếu theo đúng như lời Chi Ảnh, bao hàm trong nội đan chính là tinh hoa thiên địa, vậy nói cách khác nó là vật chất không khác biệt mấy so với linh khí, nguyên tố trong không khí. Nếu là như thế, nói không chừng ta có thể dùng biện pháp chiết xuất dịch nguyên tố thử xem. Nghĩ đến liền làm, ta yên lặng vận hành kỹ năng lấy tinh túy nguyên tố trong thuật chế tiễn, cũng nỗ lực tập trung tuyến cảm tri tứ tán tới trên viên cầu nhỏ trong tay. Lần đầu tiên thí nghiệm, tuyến cảm tri tản ra một số, đây là chuyện không biết làm thế nào. Cũng may phần lớn vẫn dựa theo ý chí của ta dò xét vào trong đan. Cả viên nội đan tròn hơi hơi nhấp nhô dao động lên, dường như bên trong có vật gì còn sống muốn chui ra, chợt trái chợt phải nổi lên một khối.

"Cậu đang làm gì?"

Thanh âm của Chi Ảnh nghe ra kinh ngạc cực kỳ, lúc này trong một luồng ven tuyến cảm tri của ta, một dòng ánh sáng màu đỏ gian nan nhô đầu ra từ trong nội đan. Tay trái ta khẽ đảo, một bình trống nho nhỏ đưa đến phía dưới sợi dịch thể kia, theo chỉ dẫn của ta, nó chảy vào trong bình. Kiên trì ước chừng nửa phút, toàn thân ta buông lỏng, thở ra một hơi thật dài. Theo sự đứt gãy của tuyến cảm tri, trong nội đan không chảy ra dịch đỏ nữa, trong bình nhỏ có nửa bình linh dịch như lửa như khói cuồn cuộn.

"Nào, thử xem."

Ta đưa non nửa bình dịch thể cho Chi Ảnh đang trợn mắt há hốc mồm, hắn như đột nhiên tỉnh lại, một phen rút ra Lạc Nhật Tiễn cẩn cẩn thận thận xối dịch đỏ lên. Dịch đỏ như sống lại ở trên thân tiễn, đi dạo xung quanh, bôi lên cho thân tiễn một tầng ánh đỏ hơi mỏng.

"Thành rồi, thành rồi!"

Chi Ảnh kích động đến tột đỉnh, ôm ta kêu to:

"Du Nhiên, cậu thực sự là phúc tinh!"

"Được được, biết rồi, cậu buông ra trước."

Ta nhe răng trợn mắt kêu, người này vừa hưng phấn lên là quên hết tất cả, thiếu chút nữa không ghì chết ta. Lăng Thiên dựng mi trừng mắt giải cứu ta ra từ trong tay Chi Ảnh, ta ho khan vài tiếng, nói với cái tên rõ ràng hưng phấn quá mức kia:

"Khôi phục mấy tầng uy lực?"

Chi Ảnh sờ sờ nhánh tiễn thân vàng kim hoa văn đỏ kia, dựng lên một ngón tay:

"Một tầng?"

Lòng ta nghĩ Lạc Nhật Tiễn uy lực vô cùng, có thể phát huy ra một tầng uy lực của nó coi như cũng là kiện bảo bối hiếm có. Chi Ảnh thán:

"Chỉ có 1%."

"Vậy cậu kích động cái gì?"

Hại ta cao hứng không công một hồi. Chi Ảnh cười:

"Trước đây là không biết phương pháp, hiện tại đã biết làm sao, chung quy tốt hơn nhiều so với để cho tôi tìm lung tung như con ruồi không đầu, tôi tin tưởng tinh hoa càng nhiều, uy lực của nó sẽ càng lớn."

Ánh mắt hắn sáng quắc, nhìn ta tựa như nhìn một con gà biết đẻ trứng vàng. Tóc gáy ta dựng thẳng, vội vàng nói:

"Cậu cũng thấy rồi, tôi rút một chút như vậy ra cũng đã đủ khó, còn muốn tôi giúp cậu rút thứ đó, dù sao cậu cũng phải lấy chút gì đó đến để đổi chứ."

Chi Ảnh hào phóng vung tay lên:

"Nói đi, cậu muốn cái gì?"

Ta tính toán một chút, hiện tại hình như là một cơ hội tốt lừa đảo a,

"Mỗi khi tôi rút một lọ dịch tinh hoa như thế cho cậu, cậu phải mang một khối vật liệu gỗ cao cấp đến đổi với tôi. Thuộc tính không hạn chế, nhưng nhất định phải là tiêu chuẩn đánh giá."

"Không thành vấn đề."

Chi Ảnh không chút nghĩ ngợi đáp ứng, ta âm thầm vui vẻ, xem ra về sau vật liệu gỗ cao cấp có nguồn cung rồi a.

206. Quyển 5 - Chương 31: Tiết 31

Editor: Toujifuu

"Chỗ các cậu thực náo nhiệt a."

Trước cửa xuất hiện một bóng người, chặn ánh sáng, trong phòng tối xuống. Ta không cần quay đầu lại cũng có thể nhận ra thanh âm này, không khỏi thầm than, quả nhiên, Lăng Thiên quay đầu lại gắt gao nhìn hắn.

"Tiểu Lam, đây là lần trước thiếu cậu."

Diệu Dương đi đến bên cạnh ta rất tự nhiên ngồi xuống, đưa tay đưa cho ta một viên nội đan màu vàng.

"Thuộc tính thổ, tám trăm năm."

"Cảm tạ."

Ta lấy nội đan qua nhìn cũng không nhìn thu vào vòng tay, hai kiếm sĩ mỗi người một bên ngồi trái phải ta.

"Diệu Dương thành chủ, những người phương Tây kia đều giải quyết rồi?"

Lời nói của Lão Đạo đánh vỡ bầu không khí có chút tắc nghẹn giữa ba người chúng ta. Sự chú ý của Diệu Dương chuyển dời đến trên người nhóm đồng bạn của ta. Hắn trải tay, làm dạng bất đắc dĩ nói:

"Tôi rất muốn trực tiếp đưa bọn họ về nhà, thế nhưng đám khách nhân đó chơi đến mức quá lưu luyến quên về không chịu đi, tôi cũng không có biện pháp. Không những bọn họ không chịu đi, còn mời nhiều người hơn tới nơi này tham quan, hiện tại bọn họ đang đóng trại ở phụ cận cửa thành tây, xem ra là có dự định trường kỳ đóng giữ."

Chiến Ca lớn giọng thở hổn hển, thanh âm nói chuyện như sét đánh:

"Vậy cứ để cho bọn chúng ở nơi đó mãi?"

"Đây là mục đích tôi tìm đến các vị."

Diệu Dương mỉm cười dẫn vào chính đề:

"Nếu như chúng ta có thể lấy được quyền sở hữu của tòa thành thị này, có thể lợi dụng hệ thống thiết trí bài trừ bọn họ ra ngoài. Vấn đề trước mắt là chúng tôi tìm hết thảy địa phương, cũng không tìm được phủ thành chủ, càng đừng nói hạch tâm thành thị. Các vị tới sớm hơn so với chúng tôi, hẳn càng quen thuộc hơn đối với nơi đây, tôi muốn mời các vị hỗ trợ tìm xem, như thế nào? Đương nhiên, bất kể tìm được hay không, tôi đều sẽ không bạc đãi mọi người."

"Vậy nếu chúng tôi sư tử ngoạm thì sao?"

Lão Đạo hi cười, Diệu Dương định liệu trước nói:

"Hết thảy nỗ lực mà các vị làm ở nơi đây tôi đều sẽ không quên, khẳng định sẽ cho các vị một giá cả hợp lý. Các vị có yêu cầu gì hiện tại có thể nói ra."

Mọi người bảy mồm tám lưỡi bắt đầu ồn ào, Diệu Dương nhất nhất ghi nhớ những thứ cùng con số mà bọn họ muốn. Cũng không có cò kè mặc cả, sau cùng quay đầu hỏi ta:

"Tiểu Lam muốn cái gì?"

Ta cười khổ trong lòng, sát thần mặt tối sầm ngồi bên cạnh, tôi còn dám muốn cái gì? Nhớ lại bộ dáng khó chịu của Lăng Thiên ban nãy khi Diệu Dương cho ta nội đan, lần này nếu như ta tiếp tục tìm Diệu Dương lấy thứ gì khác nữa, trời biết nam nhân không được tự nhiên này sẽ bày sắc mặt cho ta xem bao lâu đây.

"Cái kia, tôi hình như cũng không có thứ gì đặc biệt cần. Nếu không anh trực tiếp cho tôi tiền mặt đi."

Anh em ruột cũng phải tính toán rạch ròi, giao dịch tiền tài trắng trợn thế này hẳn Lăng Thiên sẽ không nói cái gì đi.

"Cũng được. Trở về chúng ta sẽ thương lượng con số cụ thể, cậu đưa mã số ngân hàng cho tôi, tôi kêu bọn họ đưa tới sổ sách của cậu. Lăng Thiên huynh thì sao?"

Lăng Thiên lạnh lùng quét nhìn hắn một cái, nói:

"Chờ tôi nghĩ xong rồi nói cho anh."

"Vậy được rồi. Điều kiện của các vị chúng tôi sẽ tận lực thỏa mãn, tôi cũng hy vọng có thể nghe thấy tin tức tốt các vị mang về."

Diệu Dương vỗ vỗ cái mông đi, chỉ để lại hứa hẹn tốt đẹp. Có bảo chứng thu nhập, tinh thần của nhóm đồng bạn tăng gấp bội, xúm lại với nhau hăng hái bừng bừng thảo luận chỗ hạch tâm của thành thị này.

Sau cùng trải qua suy luận của mọi người cùng suy đoán của đại sư Mê Lộ, chúng ta định mục tiêu tới dưới đất. Nguyên nhân rất đơn giản. Thứ mà nhân mã song phương Đông Tây đánh trống tìm trên mặt đất nửa ngày cũng không có cái bóng, hơn phân nửa đã bị giấu đi rồi. Món đồ lớn như vậy, ít nhất phải có một gian nhà để chứa. Làm sao có thể giấu được? Lại so sánh với tòa thành dưới đất trước đó đã thấy qua, chúng ta tự nhiên liền nghĩ đến loại khả năng này.

"Được rồi, mọi người xốc lại tinh thần, khẳng định cửa vào tòa thành dưới đất đó không chỉ có một cái, chúng ta phải tận lực tìm xem."

Mê Lộ quơ bản bố cục thành cổ mà hắn chưa hoàn thành, hùng tâm vạn trượng la to xuất phát —— Vừa nhắc tới chuyện có quan hệ tới dò xét địa đồ là hắn liền hưng phấn.

Mê Lộ cho rằng, nơi đặt kiến trúc cửa vào hạch tâm của thành thị dưới đất phải là ở một chỗ đặc biệt, như vậy mới phù hợp thói quen suy nghĩ của mọi người ở xã hội nô lệ.

"Tỷ như những nơi như thần điện, miếu thờ, hoàng cung, tế đàn các loại. Đều là địa điểm dễ dàng dùng để làm cửa vào bí mật nhất vào thời điểm đó."

Khi Mê Lộ nói lời này, chúng ta mới tìm được một thần điện của thành cổ. Địa phương này được xây cũng không cao lớn lắm, ngoại trừ diện tích rộng hơn một chút so với địa phương khác, cũng chỉ có điêu khắc tương đối tinh mỹ trên trụ hành lang san sát mới có thể hiện ra sự khác nhau với nơi khác. Sở dĩ chúng ta nhận định nó là thần điện, hoàn toàn bởi vì nghi thức cùng nội dung mà bích hoạ trên vách tường trong điện biểu hiện ra cùng loại với phương diện tôn giáo.

"Các anh xem cái này."

Tâm Khúc dẫn tất cả mọi người tới bên cạnh cô. Chỉ vào một bộ bích hoạ. Chúng ta ngưng thần nhìn. Bích hoạ này do niên đại lâu đời, rất nhiều chỗ đều không được trọn vẹn, chúng ta chỉ nhìn ra được đại khái nội dung trong bức vẽ là một nữ nhân áo đen tay cầm quyền trượng đang bay lên, trên bầu trời có thần linh cúi đầu quan sát, mọi người trên mặt đất tay nâng các loại tế phẩm, cúi đầu bái lạy với nữ tử áo đen.

"Tranh này có thể nói rõ cái gì? Nhân loại cuối cùng có thể thành thần, ngang vai ngang vế với thần?"

Ta cười nhạt với loại luận điệu này, cho dù trò chơi tới hậu kỳ thực sự có người chơi có thể làm được dời cúi lấp biển hô gió gọi mưa, vậy cũng tuyệt không phải là hiện tại.

Nơi đây ngoại trừ chúng ta thì không còn vết chân nào khác, trái lại thuận tiện mọi người lục soát. Công phu không phụ lòng người, chúng ta rốt cuộc thật sự tìm ra được một thông đạo bí mật từ trong thần điện không lớn không nhỏ này.

Thông đạo lâu chưa sử dụng, khi mới mở ra bụi giương lên đều rơi xuống nguyên một lúc. Mê Lộ ở đầu đường châm mồi lửa vứt vào trong đó, đốm lửa chớp động hai cái liền tắt. Mê Lộ lắc đầu, đợi vài phút lại vứt mồi lửa vào trong, thẳng đến khi mồi lửa thứ năm kiên trì được trên năm phút đồng hồ ở bên trong, hắn mới đồng ý cho chúng ta đi xuống.

"Cẩn thận một chút, không khí nơi đây không tốt lắm, mọi người phải chú ý đừng bị quái trong bóng tối đánh lén."

Mê Lộ nửa là hưng phấn nửa là khẩn trương nói, chúng ta nối đuôi nhau xuống. Sâm không có ở đây, hiện tại dò đường liền thành ta —— Kỹ năng đặc biệt của Tiểu Bạch thực sự dùng rất tốt.

Tiễn vẫn luôn gác trên dây cung, ta luôn bảo trì tư thái giương nửa cung chậm rãi đi về phía trước. Thông đạo càng đi càng rộng, càng đi không gian càng cao, hai bên ngoại trừ mặt tường đá xanh gạch xây bằng phẳng, bắt đầu từ ban nãy còn xuất hiện đồ hình giản đơn.

Phất mạng nhện phía trước ra, khi đặt chân ta nghe thấy tiếng "rắc rắc". Vật gì? Ta khom lưng nhìn kỹ, rõ ràng là một nhánh xương tay người.

"Mọi người mau tới đây!"

Ta triệu mọi người đến, đây vẫn là một khối thân thể người đầu tiên mà chúng ta thấy sau khi tiến vào khu thành cổ, nói không chừng là một đầu mối trọng đại.

Mê Lộ nhặt lên xương khô vê một chút, xương khô vừa chạm liền vỡ.

"Cái này có chút niên đại, nói không chừng là dân nguyên trụ của thành cổ. Chẳng lẽ bọn họ đều tới nơi đây?"

Ta nhớ tới suy luận của Mê Lộ khi mới vừa vào di tích, nếu như hắn nói đúng, tưởng tượng một chút nhiều người như vậy, vậy cần địa phương lớn bao nhiêu mới chứa hết được!

"Đi, chúng ta đến phía trước xem."

Mê Lộ gấp không thể chờ chạy về phía trước, ta kéo hắn một phen:

"Chậm một chút, cẩn thận có quái."

Mê Lộ cười hắc hắc, đứng đến phía sau ta, càng không ngừng giục ta đi nhanh một chút. Sự vội vàng của hắn, dẫn tới tốc độ của nguyên nhánh tiểu đội chúng ta đều đề thăng lên một đoạn.

207. Quyển 5 - Chương 32: Tiết 32

Editor: Toujifuu

Tiểu Bạch ngồi ở đầu vai ta đột nhiên kêu lên "chi chi", trong thanh âm mang theo kinh hoảng trước nay chưa từng có, dúi đầu vào trong tóc ta, lấy hai cái móng vuốt gắt gao che đầu.

"Tiểu Bạch làm sao vậy?"

Ta vội vàng hỏi, sự khác thường của nó chẳng lẽ biểu thị con đường phía trước hung hiểm?

"Tiểu Bạch, nói chuyện a."

Tiểu Hắc chạy nhanh hai bước đến bên cạnh ta, ngẩng đầu nhìn Tiểu Bạch một cái, nghe nó kêu loạn chi nha một trận, giúp ta phiên dịch:

"Nó cảm giác được phía trước có tử khí rất đáng sợ, oan linh oan hồn vô số âm phong không ngừng."

Chỉ vì cái đó? Lúc nào lá gan của Tiểu Bạch lại nhỏ như vậy? Lần trước khi ở Ác Hồn Uyên ta thấy nó còn rất hưng phấn a.

"Không có nguy hiểm khác sao?"

Tiểu Hắc lắc lư đầu:

"Nó chưa nói."

"Vậy chúng ta liền đi tiếp thôi."

Ta bước đi về phía trước, Lăng Thiên đi nhanh hai bước sóng vai với ta, rút ra Tru Thiên Phá Tà cầm nơi tay.

"Shs, thực lạnh."

Tâm Khúc nhỏ giọng nói thầm, ta quay đầu lại hỏi:

"Làm sao vậy?"

"Tâm Khúc nói lạnh."

Ta thấy bộ dáng cô không ngừng vuốt ve cánh tay, tựa hồ thực sự toàn thân phát lạnh.

"Cái này cho cô, nắm trong tay thử xem."

Ta đưa cho cô một bình thủy tinh nhỏ, dịch thể đỏ bên trong là nguyên tố hỏa tinh hóa ngưng kết mà thành, phát sinh trận trận ấm áp.

"Cảm tạ."

Tâm Khúc tiếp nhận cái chai hai tay cầm ôm ở trước ngực.

"Đang êm đẹp thế nào sẽ lạnh chứ?"

Lão Đạo đi bên cạnh cô kỳ quái nói, hỏa phù trên tay nhoáng lên, trống rỗng toát ra một cục lửa nổi trong lòng bàn tay hắn. Tâm Khúc liếc ngang hắn một cái, không nói lời nào. Lăng Thiên không kiên nhẫn nói:

"Nhỏ giọng chút."

Lão Đạo ấp úng giữ cục lửa, chúng ta lại bắt đầu đi tiếp. Trải qua chuyện của Tâm Khúc, ta đi tới rốt cuộc cũng cảm thấy âm hàn khí lạnh bò lên trên cơ thể ta.

"Lăng Thiên, anh có phát hiện nơi đây không thích hợp hay không?"

"Âm khí quá nặng, có mùi vị thối rữa. Điển hình nơi tử linh lui tới."

"Không đúng, tôi cũng không phải chưa từng đi qua nơi tử linh, thế nhưng không có một chỗ nào khiến người ta đều lạnh từ trong nội tâm như nơi đây. Còn có Tiểu Bạch…"

Ta sờ sờ tên nhóc lui thành một cục ở đầu vai ta, run rẩy đến mức càng ngày càng lợi hại.

"Tiểu Bạch, nếu không nhóc trốn ra phía sau đi?"

Nhóc con gắt gao túm sợi tóc ta, lắc lư đầu nhỏ giọng nói:

"Không sao, em không sợ."

Nghe thanh âm của nó run rẩy đến vậy. Thế này còn kêu không sợ?

"Thực sự không có việc gì? Nếu như nhóc chịu không nổi thì nói a."

Nhóc con trên vai một bên run rẩy, một bên kiên định tỏ vẻ muốn đi theo, ta rất bất đắc dĩ. Lại đi một hồi về phía trước, lần này không những ta cảm thấy âm khí tập kích người, người khác cũng đều nghe thấy âm phong trận trận. Dường như quỷ khóc sói gào.

Ta mơ hồ cảm thấy sắp đến nơi rồi, vội đi hai bước muốn tới phía trước dò xét. Đột nhiên dưới chân thoáng mềm, thân thể trong nháy mắt mất đi cân đối.

"Cẩn thận!"

Lăng Thiên nhanh tay lẹ mắt ôm lấy tay ta kéo ta trở về, ta dựa vào anh ta tim đập đến mức rung động thình thịch.

"Đó là cái gì?"

Ta quay đầu lại nhìn xung quanh, tình cảnh trước mắt khiến cho sắc mặt ta trắng bệch rùng mình một cái.

Dưới chân ta là một cái hố khổng lồ sâu đạt trăm mét. Một cầu thang dốc đứng kéo dài xuống từ dưới chân ta, ở giữa đường đột nhiên gãy, treo trên bầu trời mấy chục mét phía dưới. Khiến hố sâu thành tuyệt địa lên xuống không được. Đáy hố chi chít những thứ gì đó trắng bóng dày dày, nhìn kỹ sẽ phát hiện tất cả đều là xương. Một tầng chồng một tầng, không thể tính toán. Khí đen mắt thường có thể thấy được như ác quỷ bay tới lay đi ở phía trên xương trắng.

"Những thứ này đều là xương người."

Thanh âm Mê Lộ khô cạn khẽ run, hắn nuốt ngụm nước bọt, tiếp theo nói:

"Xem bộ dáng của bọn họ, bên này rõ ràng nhiều hơn so với bên kia, bọn họ trước khi chết muốn bò ra, lại không thành công."

Theo ngón tay hắn, ta nhìn thấy rất nhiều xương người khô cạn một cái leo một cái. Tựa lên trên vách núi đá. Xương sọ ngưỡng lên, xương tay duỗi thẳng tắp về phương hướng chúng ta, có một số còn cắm ở trong khe đá. Giờ khắc này, ta vậy mà tình nguyện bản thân không có thị lực tốt như vậy, không cần thấy những chi tiết đó rõ ràng như thế. Cái này làm sao là 'hố vạn người'*. Sợ là mười vạn cũng còn hơn.

*danh từ bên Trung để chỉ các ngôi mộ tập thể.

"Vậy mà có loại địa phương này."

Lão Đạo bĩu môi, chạy đi chiếu cố Tâm Khúc ngồi xổm một bên nôn khan. Chỉ có Lăng Thiên tỉnh táo nhất. Còn chuyên tâm nghĩ mục đích chúng ta tới:

"Chúng ta đi qua thế nào?"

Anh ta chỉ vào đối diện hố xương trắng, nơi đó có một thông đạo tương ứng với vị trí chỗ chúng ta, chỉ là do cầu thang trung gian gãy, không cách nào từ bên này đến bên kia.

"Tôi mang từng người các anh đi qua."

Ta chấn tỉnh lại một chút, tận lực xem nhẹ vô số xương trắng tản ra khí đen dưới chân. Gọi ra phi thuyền, ta hỏi:

“Ai đến trước?”

Lăng Thiên nhìn mọi người không có phản ứng gì, nháy mắt với Trầm Mặc, Trầm Mặc liền trầm mặc đứng đến phía sau ta.

“Nắm chặt.”

Phi thuyền lên không bay về phía đối diện. Do Trầm Mặc là lần đầu tiên bay, ta cũng không dám bay quá nhanh, chỉ đành thả chậm tốc độ lướt qua phía trên hố xương.

“Chi ——”

Tiểu Bạch thét chói tai một tiếng, da đầu ta đau xót, bị nó túm lảo đảo một cái.

“Tiểu Bạch!”

Ta đang điều khiển phi thuyền căn bản phân tâm không được, Tiểu Bạch nhảy lên kêu:

“Tới rồi tới rồi.”

“Cái gì tới rồi?”

Ta vô ý thức cúi đầu nhìn, phi thuyền dưới chân đang phát sinh ánh sáng xanh mờ mờ.

“Xảy ra chuyện gì, vì sao phòng ngự tự động của phi thuyền lại khởi động?”

Ta kinh ngạc nhìn dị tượng của phi thuyền, không chỉ như thế, ngay cả vòng phòng ngự vẫn luôn ẩn núp trong cơ thể ta cũng tự động nhảy ra, nhả ra nuốt vào quang mang ở quanh người ta.

Có kẻ địch! Ta phản ứng đầu tiên chính là tìm kiếm hành tung địch mọi nơi, sau đó thấy khí đen dây dưa với ánh sánh xanh của phi thuyền dưới chân. Hóa ra những khí đen này cũng không phải vật bình thường, vậy mà dựa vào một luồng tử khí có thể bức hai kiện pháp bảo của ta mở ra trạng thái phòng ngự, có thể nghĩ lúc đó nơi đây đã chết bao nhiêu người, lại có bao nhiêu oán khí tụ tập không tiêu tan. May mắn tuy rằng uy lực của những khí đen đó bất phàm, nhưng đều là vật chết không có trí tuệ, nhiều nhất cũng chỉ có thể dây dưa một chút với tầng phòng ngự của ta. Sau khi ta nhanh hơn tốc độ xông tới đối diện, khí đen liền không cam lòng rơi xuống lại.

Chân vừa chạm đất, ta vội vàng thu hồi phi thuyền kiểm tra một phen. May mắn may mắn, ngoại trừ độ bền bị mài mất một chút, không có tổn thương khác. Có kinh nghiệm lần thứ nhất, khi ta trở lại đón người liền tiếp thu giáo huấn, tận lực lấy tốc độ nhanh nhất thông qua hố xương, để tránh khỏi thực sự bị khí đen quấn lên. Nhiều lần như thế, tất cả mọi người chúng ta đều qua hố sâu đi tới đối diện. Thông đạo bên này không dài, rất nhanh bị một cánh cửa sắt đóng chặt ngăn trở lối đi. Mê Lộ tựa lên trên cửa tìm cơ quan, ta vỗ vỗ vai Tâm Khúc nhẹ giọng hỏi:

“Tốt hơn chút chưa?”

Tâm Khúc gật đầu nói:

“Không có việc gì, em chỉ là nhất thời chịu chút kích thích. Đừng lo lắng, địa phương quái vật nào trong trò chơi này mà chưa từng thấy qua, chút thứ đó không kinh hách em ngã được.”

Thực là nữ hài tử kiên cường, ta nghĩ nếu như đổi lại là mấy nhỏ Tiểu Lộ đến, sợ là sớm đã kinh hách khóc rồi.

“Hắc, mau đến xem, tôi tìm được cơ quan rồi.”

Tin tức Mê Lộ mang đến là điều duy nhất khiến người ta cảm thấy cao hứng trước mắt. Chúng ta phần phật vây qua, Mê Lộ đang di chuyển vài khối ô vuông.

“Đây là khối cuối cùng, đặt lên cửa sẽ mở.”

Lăng Thiên kêu Mê Lộ chờ một chút trước, chúng ta xếp thành một đội hình chiến đấu ở trước cửa. Lăng Thiên gật đầu với Mê Lộ, khối vuông cuối cùng trong tay Mê Lộ rơi xuống vị trí nó nên ở, cửa thong thả mở ra trong tiếng ầm ầm, lộ ra một đường khe khiến người ta có thể thăm dò bên trong. Lăng Thiên tiến lên cẩn thận đẩy cửa ra một chút, ta ở phía sau nắm chặt dây cung.

Trong cửa không có gì dị dạng, Lăng Thiên ngoắc, chúng ta bảo trì đội hình trước mắt đi vào.

208. Quyển 5 - Chương 33: Tiết 33

Editor: Toujifuu

Đập vào mắt là một đàn tế, tuyệt không lớn nhưng phi thường cao, chỉ thẳng bầu trời.Hướng lên nữa, chúng ta thấy chính là một cái giếng trời cực đại, trên vài trăm thước có một miệng cửa hình tròn, từ mặt đất nhìn qua lộ ra một vùng bầu trời nho nhỏ. Thoạt nhìn sắc trời đã có chút tối, một đường ánh nắng chiều đỏ vàng giao nhau treo ở bên trên, ánh sáng màu quýt vẽ ra ở cửa giếng trời một vệt bóng nghiêng.

Ánh dư huy mặt trời lặn kia tuyệt không có mang đến cho tế đàn dưới nền đất thật sâu này được bao nhiêu ánh sáng, bốn phía vẫn rất âm u, dù cho chúng ta tìm được mấy giá cắm nến xung quanh châm lên, ánh sáng phát sinh cũng là màu u lam thanh lãnh.

"Cái địa phương đáng chết này thế nào quỷ khí dày đặc."

Lão Đạo oán giận, lại lấy ra một tấm hỏa phù châm lên, cục lửa đỏ tươi kia thoạt nhìn đích xác ấm áp hơn nhiều. Chúng ta mượn chút ánh sáng ấy chuyển một vòng ở bốn phía đàn tế, ngoại trừ tranh vẽ điêu khắc trên vách cái gì cũng không phát hiện được. Những tranh vẽ này vì niên đại lâu đời rất nhiều chỗ đều không được trọn vẹn, đại thể có thể thấy được nhân vật chính trong đó đều là một nữ nhân áo đen, bày các loại tạo hình, giống như chúng ta đã từng nhìn thấy qua ở trong thần điện trước đó. Mê Lộ suy đoán cô ta có thể chính là thần mà tòa thần điện này cung phụng, chỉ không biết là thần gì, ở địa phương khác cũng chưa từng nghe nói đến cô ta, rất có thể là một vị độc hữu trong văn minh bản địa.

"Muốn lên xem không?"

Ta chỉ vào đàn tế hỏi Lăng Thiên. Địa phương này ngoại trừ đàn tế kia, thoạt nhìn cũng không có địa phương nào giống như là đặt vật phẩm quý giá.

Lăng Thiên nhấc chân liền đi đến bên trên. Bậc thang rất dài lại rất cao, càng hướng lên càng có loại cảm thụ bao trùm trên người khác, khó trách mấy đế vương thần sứ kia đều thích xây đài cao cúi xuống nhìn chúng sinh. Lên đến đỉnh, chúng ta phát hiện bên trên đàn tế này tuyệt không chật hẹp, trung gian bày một cái vương tọa do hoàng kim chế thành, tám người chúng ta đứng ở trên đài còn có thể tự do hoạt động trong phạm vi nhỏ.

Thứ trên đàn tế vừa nhìn là thấy hết, tuyệt không có mục tiêu của chúng ta. Mọi người khó tránh khỏi thất vọng, đang chuẩn bị quay đầu lại tìm đường khác, chợt nghe trên vương tọa hoàng kim tự dưng phát ra tiếng vang. Đầu tiên là tiếng sàn sạt, sau biến thành ken két rung động. Lại về sau, dứt khoát là vù vù thổi đến.

Vật gì đó? Chúng ta quay đầu lại nhưng nửa cái bóng cũng không thấy được, ngược lại gió xung quanh đàn tế không biết khi nào thì thổi lên, đảo quanh dàn tế. Từ trong gió truyền đến thanh âm, bắt đầu nghe không rõ lắm, về sau nó càng lớn lên, chúng ta liền nghe thấy rõ ràng. Đó là thanh âm một nữ nhân, không ngừng la lên:

"Ta không cam lòng, ta không cam lòng……"

Cô ta có cái gì không cam lòng? Chẳng lẽ là oán khí của một trong những xương khô bên ngoài kia sau khi chết biến thành?

Gió càng lúc càng lớn, Lăng Thiên quyết định thật nhanh bảo chúng ta lui xuống. Không đi được hai bước, những âm phong chuyển động xung quanh kia hội tụ thành một cục. Nổi trên vương tọa hoàng kim, đong đưa, khàn giọng gào thét:

"Mấy tên khốn nạn các ngươi dám phản bội ta, ta muốn xé các ngươi thành mảnh vỡ!"

Thanh âm đó rất khàn, nhưng nửa điểm cũng không trở ngại chúng ta nghe rõ nội dung của nó. Lúc này âm phong rốt cục hội tụ hoàn thành. Hóa thành một hình tượng nữ nhân. Vóc người cô ta cao gầy khuôn mặt diễm lệ, biểu tình dữ tợn nhìn chằm chằm chúng ta. Vóc người nhấp nhô tinh tế choàng một bộ váy dài màu đen, đai lưng cùng vòng cổ do bảo thạch khâu thành lập lòe phát sáng trên người. Tay trái cầm một thanh mộc trượng dài màu đen không có gì khác với cành cây khô. Trên đỉnh là một vật hình cầu màu xám không ngừng chuyển động bị khói đen cổ quái bao lấy, thỉnh thoảng hiện lên một ánh đỏ.

"Những dân đen thấp hèn các ngươi, thấy nữ vương còn không quỳ xuống!"

Nữ vương? Không phải thần sao? Ta kỳ quái nhìn cô ta, một thân trang điểm của cô ta đích xác giống như đúc nữ nhân áo đen trên bích hoạ, hóa ra chúng ta vẫn luôn đoán sai, nữ nhân kia không phải thần, mà là nữ vương của nơi đây. Bất quá nữ vương vì sao muốn xây một tòa tế đàn quái dị như thế, bên ngoài nhiều xương khô như vậy lại là chuyện gì xảy ra chứ? Không đợi ta suy nghĩ cẩn thận. Nữ nhân đối diện kia đã nhịn không được động thủ.

Xạ tuyến xám đen bay về phía Lăng Thiên, Lăng Thiên tránh qua bên cạnh, xạ tuyến đánh trúng mặt đất, trên mặt đất bốc lên một luồng khí đen, tảng đá cứng rắn xuất hiện một cái lỗ không nhỏ. Tính ăn mòn thật lợi hại. Ta thấy Lăng Thiên đang nỗ lực tiếp cận nữ vương áo đen. Nâng tay phóng ra hai cây Linh Mộc Tiễn. Ánh xanh bay qua bên người Lăng Thiên, bức thẳng mặt nữ vương. Mộc trượng trên tay trái nữ vương vung lên. Một bức tường do xương trắng cấu thành xuất hiện ở trước mặt cô ta. Hai nhánh tiễn đâm ở bên trên, vang một trận soạt rào rào, sinh khí cùng tử khí quấn quýt, hòa tan ra hai cái lỗ nhỏ ở trên tường xương trắng. Hừ, ta biết mà, sinh khí bao hàm trong Linh Mộc Tiễn chính là khắc tinh của tử khí nơi đây. Tuy rằng tường xương trắng rất nhanh đã tu bổ hai cái lỗ nhỏ, nhưng điều này tuyệt không trở ngại sự tiến công của ta. Ta lần nữa lấy tiễn đồng thời gác bốn nhánh Linh Mộc Tiễn lên dây, nhẹ buông tay, hai nhánh bay ra, hai nhánh khác thì theo sát ở phía sau chúng nó. Chờ khi hai nhánh tiễn đầu đâm lên tường xương đánh ra hai cái lỗ, hai nhánh tiễn sau cũng tới, chui vào từ hai cái lỗ nhỏ.

Ta nghe thấy nữ vương các hạ sau tường xương hét thảm một tiếng, ta thỏa mãn cười, vừa vặn Lăng Thiên chạy tới dưới tường xương, giơ kiếm chém lên. Ta cũng không nhàn rỗi, từng nhánh Linh Mộc Tiễn vẩy lên tường xương như không cần tiền, rất nhanh biến tường xương vốn nguyên vẹn thành tổ ong vò vẽ. Tường có lỗ dù cứng rắn thế nào cũng chịu không nổi va chạm, Lăng Thiên rất nhanh chém nó ngã, mảnh vỡ vẩy đầy đất.

Nữ vương thấy Lăng Thiên đột nhiên xuất hiện ở trước mặt kinh hoảng kêu một tiếng, xoay người bỏ chạy. Diện tích đàn tế không lớn, nữ vương cùng Lăng Thiên một đuổi một chạy chuyển vòng tròn, nữ vương bên chạy bên còn phóng ra tia sáng màu xám ra bay loạn. Một đạo trong đó bay đến bên chúng ta, ta cũng không lưu ý nó đánh trúng ai hoặc là không đánh trúng. Ta cùng Chi Ảnh đang cậu một tiễn tôi một tiễn tiếp sức, chúng ta khiến phạm vi hoạt động của nữ vương thu nhỏ lại từng chút một, sáng tạo điều kiện cho công kích pháp thuật của Lão Đạo cùng công kích gần người của Lăng Thiên.

Không biết có phải nữ vương các hạ bị chúng ta đánh cho nôn nóng hay không, cô ta không quan tâm mặc cho kiếm của Lăng Thiên cùng pháp thuật của Lão Đạo đánh lên trên người, trong miệng rít gào một tiếng, ánh sáng đen trên mộc trượng rộ lên mãnh liệt, ta nghe thấy có thanh âm gợn sóng quay cuồng nho nhỏ. Tiểu Bạch trên vai ta kinh hoảng trừng mắt to nhìn chằm chằm thẳng tắp phía sau ta, ta chung quy cảm thấy không đúng, mạnh quay đầu lại, kinh hách nhảy dựng —— Từng luồng sóng triều do khí đen cấu thành nhào trước tiếp sau tuôn qua từ trong thông đạo, nhảy vào trong tòa tế đàn này, còn có xu thế không ngừng dâng lên. Khói đen kia vừa nhìn đã biết không phải là thứ tốt, nếu như bị nó dính lên một chút hơn phân nửa không chết cũng lột da.

"Tâm Khúc, cô có biện pháp nào áp chế những luồng khói đó một chút không?"

Ta lớn tiếng hỏi, Tâm Khúc không có đáp lại ta, chỉ bày ra một cây đàn cổ đánh ra một từ khúc. Từ khúc tươi mát du dương, ta phân tâm liếc nhìn khói đen một cái —— Dưới tiếng đàn của Tâm Khúc rốt cuộc thực sự dừng dâng lên, chỉ là vẫn không ngừng có khói đen mới tuôn đến, tích tụ ở phía dưới, lúc nhấp lúc nhô rất náo nhiệt.

Lòng ta biết tiếp tục như thế cũng không được, nhất định phải nhanh chóng giải quyết đầu lĩnh tai họa kia mới là biện pháp căn bản. Tiễn trên tay ta càng bắn càng nhanh, chúng ta đều toàn lực ứng phó

209. Quyển 5 - Chương 34: Tiết 34

Editor: Toujifuu

Sự truy đuổi của Lăng Thiên cùng nữ vương còn đang tiến hành, nữ vương là do oán khí hóa thành, mặc dù thân pháp của Lăng Thiên nhanh như sét đánh cũng rất khó đuổi kịp. Cũng may diện tích đàn tế này không lớn, không biết vì sao nữ vương lại không chịu rời khỏi phạm vi này, mới hình thành cục diện đôi bên giằng co hiện tại.

Trận chiến kéo dài đang tiếp tục, tình hình chậm rãi phát triển về phía bất lợi cho chúng ta. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, khí đen dưới đài chính là lợi khí của nữ vương, một khi Tâm Khúc áp chế không được khí đen dâng lên nữa, chỉ sợ vấn đề chúng ta cần suy nghĩ là phải trốn thế nào. Tiếp tục như vậy không phải biện pháp, chỉ là nhất thời mọi người đều không có ý kiến hay để thoát khỏi khốn cảnh.

Lăng Thiên lui về đình chỉ sự truy đuổi không ngừng, ta hiểu rõ anh ta là muốn tìm phương pháp khác. Nữ vương càn rỡ cười lớn, đắc ý bay tới lay đi ở trên không. Lăng Thiên quay đầu lại hỏi:

"Tâm Khúc, có biện pháp nào mở ra một con đường trong mấy khí đen đó không? Có thể để cho hai người đi ra ngoài là được."

Tâm Khúc một bên đánh đàn một bên nói:

"Rất khó, trừ phi em buông ra áp chế toàn diện đối với chúng nó để chuyên tấn công một phương hướng."

Chiến Ca vuốt đầu tràn đầy áy náy nói:

"Tôi chỉ biết từ khúc gia tăng phòng gia tăng công kích, mấy cái đó tôi không học, một chút cũng không giúp được gì."

Lăng Thiên xua tay phân phó:

"Đại Hùng cậu chờ lát nữa gia tăng phòng cho toàn bộ chúng tôi, Tâm Khúc cô buông áp chế ra để cho những khí đen đó lên, chỉ cần đả thông đường đi ra ngoài là được rồi. Tiểu Du cùng Lão Đạo chuẩn bị lao ra."

"Làm gì?"

"Nguồn gốc những khí đen này là hố xương kia, các cậu nghĩ hết thảy biện pháp hủy nó đi."

Trước mắt ta sáng ngời, chiêu rút củi dưới đáy nồi này thật sự là diệu. Lập tức không nói gì nữa, triệu ra phi thuyền kéo Lão Đạo đứng lên.

Tiếng đàn Tâm Khúc thoáng chuyển, đồng thời khi khí đen thoát ra lồng giam cuồn cuộn mà lên, một thông lộ chật hẹp phá vỡ tảng lớn màu đen bày ra ở trước mặt ta.

"Nhanh, em chống đỡ không được bao lâu."

Thanh âm Tâm Khúc phi thường dồn dập, ta túm Lão Đạo điều khiển phi thuyền ven thông đạo nho nhỏ kia lao ra khỏi tế đàn. Khí đen lan tràn ra từ hố xương, như vật còn sống bò sát ở trong thông đạo. Đường Tâm Khúc mở ra chỉ tới phân nửa thông đạo liền không còn. Mắt thấy chúng ta sắp rơi vào vòng vây của khí đen, trên phi thuyền phát sáng hai đạo quang mang một trước một sau. Một đạo đến từ trên người ta, luồng gió xanh mênh mông hình thành một bức tường che chắn ở bên cạnh ta bảo hộ ta. Đạo còn lại thì ở phía sau ta, hơi nước hơi mỏng màu băng lam nổi ở bên ngoài thân thể Lão Đạo, khiến khói đen nửa điểm cũng không tới gần được. Hắc, nhìn không ra Lão Đạo còn có chút của cải a.

Lão Đạo thấy ta quay đầu lại, cho ta một ánh mắt cậu biết tôi biết. Được a. Dù sao trên đời này người có vận khí tốt khẳng định không có khả năng chỉ có một mình ta. Phi thuyền thoáng gia tốc, chúng ta thẳng đến hố xương.

Trong nháy mắt lao ra khỏi đoàn khí đen, ta đều có cảm giác thấy lại ánh mặt trời. Xương khô trắng bóng một mảnh phía dưới bởi vì phần lớn khí đen bị rút đi nên thoạt nhìn càng thêm trắng bệch đến thấm người.

"Lão Đạo, pháp thuật hệ hỏa đại diện tích. Anh chỉ cần để ý phóng hỏa, tôi đến cảnh giới."

Mục đích Lăng Thiên để cho ta cùng Lão Đạo cùng đi khoảng chừng chính là vì như thế đi. Ta có thể mang theo hắn bay, có thể cảnh giới ở trên cao, mà Lão Đạo thì chỉ cần chuyên tâm phóng hỏa là được rồi. Lão Đạo cũng không phải lần đầu tiên hợp tác cùng ta, đáp tiếng nâng tay thử thử hướng gió, chỉ vào một góc nói:

"Chúng ta bắt đầu từ nơi đó."

Phi thuyền trong chớp mắt thay đổi phương hướng. Chúng ta xuất hiện trên không ở góc đó. Lão Đạo nâng tay vẩy ra một xấp hỏa phù, biến thành vài đoàn hỏa cầu thật to giữa không trung, phần phật nện xuống. Hoa lửa văng khắp nơi. Cũng không biết có phải xương khô thật sự là tài liệu dễ châm lửa hay đây vốn là bí kỹ qua cửa ải mà hệ thống đặt ra? (Theo lẽ thường suy luận, hệ thống đại thần chắc không có lòng tốt như vậy đâu.) Nói chung thế lửa phát triển rất nhanh, gió trợ lửa lên vừa thiêu đã là một tảng lớn.

"Ha ha ha, thực sự là… Quá sung sướng!"

Lão Đạo hét lớn một tiếng như thần kinh, "kích tình bừng bừng" tựa như uống thuốc kích thích, các loại pháp thuật hệ hỏa như hỏa cầu, tường lửa, hỏa lưu tinh, hỏa vũ vung ra từ trong tay hắn. Nhiệt độ trong không khí đang không ngừng tăng lên, linh khí thuộc tính hỏa vì những pháp thuật này mà tụ tập đến càng ngày càng nhiều, thậm chí địa phương gần sát còn chưa bị pháp thuật dính lên đã tự động bốc cháy.

Hố xương rất nhanh biến thành hố lửa. Chúng ta treo phía trên hố lửa này, dùng cảm thụ thực tế nghiệm chứng một hồi lý luận "chỗ nhiệt độ cao nhất của lửa không ở trung tâm mà ở ngoài tầng" mà thầy dạy vật lý giáo dục ở trung học. Tuy rằng chúng ta đều có pháp bảo hộ thân, bất quá vẫn nhất trí cho rằng không nên đứng ở địa phương nguy hiểm so ra tốt hơn, để tránh khỏi không cẩn thận một cái biến thành heo sữa nướng. Ta mang theo Lão Đạo tán loạn ở không trung, châm lửa khắp nơi. Rất giống hai tên phóng hỏa điên cuồng. Đến sau cùng ngay cả chính chúng ta cũng bị bức đến không còn chỗ đứng, mới quay đầu bay trở về.

Khí đen trong thông đạo ít đi rất nhiều. Chúng ta xuyên qua khí thể loãng thấy trong tế đàn vẫn đang đánh rất náo nhiệt. Vị nữ vương kia biến tử linh oan hồn thành khí đen ngưng tụ thành một dây đai đen thật dài, đang đấu khó phân thắng bại với đám người Lăng Thiên. Tiểu Hắc cùng Lăng Thiên chống đỡ ở phía trước nhất, ta đứng ở cửa thỉnh thoảng có thể thấy bọn họ nhảy lên chạm đánh cùng nữ vương. Tiễn của Chi Ảnh vạch ra tiếng xé gió thì lúc nào cũng có thể nghe thấy, còn có trống của Chiến Ca cùng cầm của Tâm Khúc, Mê Lộ đứng ở tầng thứ hai bên trên cầu thang, một con thú như là vật triệu hoán của Trầm Mặc canh giữ ở bên cạnh hắn. Thấy ta cùng Lão Đạo xuất hiện, Mê Lộ phất tay tỏ ý, kêu lên:

"Cẩn thận dây đai đen kia!"

Theo tiếng kêu của hắn, nữ vương kia cũng phát hiện hai chúng ta. Có thể cô ta biết là chúng ta đi đốt nguồn gốc lực lượng quan trọng của cô ta, bởi vậy thét chói tai bắt đầu vung cánh tay, hai dây đai đen linh hoạt như rắn đánh về phía chúng ta, chỉ thẳng nơi yếu hại. Phi thuyền của ta xuyên qua trái phải chui qua từ giữa khe, đáp xuống đàn tế, cũng xoay người lại bắn ra hai tiễn đánh lệch dây đai theo đuổi không bỏ.

Lăng Thiên thấy chúng ta trở về phân tâm cười cười với ta, ta thả Lão Đạo xuống rồi tự một mình bay đến giữa không trung bắt đầu giằng co với nữ vương. Đai dài của cô ta linh hoạt đa biến, tiễn của ta nhanh như tia chớp, trong một chốc ngược lại ai cũng không làm gì được ai. Chỉ là cứ như vậy Lăng Thiên bọn họ liền thoải mái hơn nhiều.

"Mọi người nắm chắc, lực lượng của nữ quái vật này yếu bớt rồi!"

Nghe thanh âm là Mê Lộ ở phía dưới rống lên một tiếng, người xuất công không xuất lực như hắn ngược lại thấy rõ hơn so với chúng ta. Theo như lời hắn, lực lượng của nữ vương đích xác đang chậm rãi yếu bớt, theo thời gian trôi qua xương trắng bên ngoài càng thiêu càng ít, lực lượng của nữ vương cũng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng không cam lòng thét chói tai ở trong thiểm điện màu đỏ của Lạc Nhật Tiễn của Chi Ảnh tiêu tán không còn thấy bóng dáng.

Ta hạ xuống từ giữa không trung, phát hiện tất cả mọi người đều thoát lực ngồi xuống, ngay cả Tâm Khúc cũng chiếu cố không được phong phạm "thục nữ" của cô nữa, tựa ở trên người Lão Đạo há miệng thở dốc.

"Lần này, lần này phải để cho Diệu Dương thành chủ phát tiền thưởng cho chúng ta, quái vật như thế, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua khó đánh như vậy."

Tâm Khúc vừa nói vừa cười, Lão Đạo liên tục gật đầu:

"Phải đó phải đó, phải lấy nhiều tiền hơn."

Ta lắc đầu, hai cái sọt tiền này.

"Còn chưa tìm được."

Trầm Mặc đột nhiên lạnh lùng nói. Ta thập phần bất ngờ việc hắn sẽ mở miệng, chợt nghe Lăng Thiên ha ha trầm thấp hai tiếng, giải thích:

"Cậu ta là nói mục tiêu nhiệm vụ lần này của chúng ta còn chưa tìm được, nhiệm vụ chưa hoàn thành, nơi nào lấy được thù lao."

Mọi người thoáng cái nhớ lại hình như chúng ta đích xác không phải đến đánh quái mà là tìm đồ, lập tức phiền muộn phi thường. Mê Lộ nhảy ra an ủi nói:

"Không sao, chúng ta rất nhanh có thể tìm được."

"Sao anh biết?"

Lão Đạo tức giận hỏi, Mê Lộ gật đầu nghiêm túc nói:

"Đó là đương nhiên, tôi là ai a? Tôi chính là chuyên gia tìm bảo đấy!"

"Vậy anh nói ở nơi nào?"

"Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt." Mê Lộ đưa tay thoáng chỉ, chúng ta lần lượt há to miệng.

210. Quyển 5 - Chương 35: Tiết 35

Editor: Toujifuu

Mê Lộ chỉ chính là vương tọa hoàng kim trung gian đàn tế, đang khi chúng ta kinh ngạc, Tiểu Bạch kéo theo vài món vật phẩm nhặt về từ chỗ nữ vương tiêu tán đang 'đinh đang' một đường chạy về.

Trong mấy thứ Tiểu Bạch tìm về có một cái khuyên tai tinh xảo, một cây mộc trượng, một quyển sách cùng một khối lệnh bài. Khuyên tai cùng mộc trượng đều là trang bị chức nghiệp hệ phép, Lão Đạo cùng Trầm Mặc mỗi người lấy đi một món. Lệnh bài một mặt viết một chữ "Thành" thật to, một mặt khác lại là chữ "Iro", chúng ta suy đoán có thể là vật phẩm chiếm lĩnh thành cổ. Tương đối đặc biệt chỉ có quyển sách kia, sách tên là 《Truyện Ký Thành Iro》, mở ra xem, bên trong viết chính là lịch sử thành cổ cùng một số truyền thuyết thần thoại. Kỳ quái, vì sao sẽ tuôn ra thứ này? Kết quả mọi người xem thứ này vài lần cũng không phải công pháp cũng không phải kỹ năng liền không còn hứng thú, sau cùng ta thu nó lại. Tâm Khúc còn thấy kỳ quái ta lấy nó làm gì, ta cười nói:

"Khi không có chuyện gì lấy ra xem như chuyện xưa cũng hay a."

Mê Lộ loay hoay một hồi ở trên vương tọa hoàng kim, kết quả chứng thực vương tọa thực sự chính là vật phẩm then chốt trở thành thành chủ —— Mặt trái của nó có một ngăn ngầm, chỉ cần khảm nạm lệnh bài tuôn ra vào, có thể chế định người chiếm lĩnh của thành này. Phát hiện này khiến cho tinh thần chúng ta rung lên, cuối cùng nhiệm vụ cũng có tin tức rồi.

"Hay rồi hay rồi, lúc này cuối cùng cũng có thể báo cáo kết quả công tác rồi."

Lão Đạo vỗ tay cười to, nhìn bộ dáng hai mắt hắn bốc lên kim quang, hơn phân nửa nghĩ tới thù lao mà Diệu Dương đáp ứng hắn, đang tâm động không thôi.

"Hiện tại kêu bọn họ xuống sao?"

"Vẫn là do chúng ta đi lên đón một chút đi, đường nơi đây không dễ đi lắm."

Trên đường trở về đi ngang qua hố to kia, lửa bên trong trên cơ bản đã tắt, khắp nơi bốc lên khói trắng, tro tàn đầy đất. Thời điểm chúng ta bay qua phát hiện hết thảy xương khô ở đáy hố đều đã bị đốt sạch, hóa thành đất cát màu xám trắng, trải một tầng dày dày, có địa phương còn xuất hiện chất keo dạng tinh thể. Ra bên ngoài địa cung trăng sáng sao thưa ánh bạc đầy đất. Tìm được Diệu Dương tuyệt không tốn công phu gì, Mê Lộ dẫn hắn đi xuống tế đàn. Chúng ta thì chờ ở ngoài thần điện. Rất nhanh dưới đất truyền ra tiếng nổ vang, kèm theo rung động rất nhỏ, từ sau chỗ rào chắn nguyên bản sau thần điện dâng lên một tòa đàn tế cao cao. Đàn tế trên nhỏ dưới lớn hình kim tự tháp kéo ra bóng đen thật dài dưới sự chiếu rọi của ánh trăng, chỉ có bảo tọa lập lòe kim quang trên đỉnh chóp dị thường chói mắt. Diệu Dương trên đó uy phong nhất thời vô nhị, ở nơi cao cúi xuống nhìn chúng sinh, hơi có chút khí chất quân vương.

"Tiểu Du, cậu đang cười cái gì?"

Lăng Thiên kề bên cạnh ta thấp giọng nói. Ta sửng sốt, ta cười sao?

"Không có gì, chỉ là cảm thấy người kia thực sự không phải cùng một thế giới với tôi. Nhìn hắn ngồi ở trên đó thích hợp như thế, xem ra người khác nói có một số người trời sinh nên là người trên người, thật sự cũng có chút đạo lý."

Lăng Thiên ôm lấy tay ta gắt gao kéo, cũng không nói gì. Một lát sau ta bỗng nhiên nhớ tới thường ngày nếu như anh ta nghe thấy ta tán thưởng người đối địch của anh ta như thế nhất định sẽ mở miệng phản bác. Ngày hôm nay thế nào ngoan như thế? Nghiêng đầu nhìn lại, mới phát hiện nam nhân bên cạnh mặt đen giống như đáy nồi, một bộ dáng người lạ chớ gần, toàn thân tản ra hàn khí.

"Lăng Thiên, làm sao vậy?"

Ta buồn cười. Chẳng lẽ là anh ta nghe thấy ta nói hay cho Diệu Dương nên tức đến quá độ? Lăng Thiên hừ hừ, đột nhiên một phen ôm lấy ta, còn đè đầu ta lên trên ngực. Ở đỉnh đầu ta trầm thanh nói:

"Hắn muốn giang sơn, tôi muốn mỹ nhân. Hắn tốt nhất từ đây đừng đến trêu chọc cậu, mỗi người đi đường riêng của mỗi người."

Nghe nghe thế này gọi là nói cái gì a! Bất quá không thể phủ nhận trong lòng ta vẫn có chút cảm động, tuy rằng ta phi thường khó chịu anh ta dùng từ ngữ như "mỹ nhân" để hình dung ta.

Bỗng nhiên bên cạnh truyền đến một trận ho khan, ta kinh hách nhảy dựng vội vàng đẩy Lăng Thiên ra, Lăng Thiên tàn bạo trừng cách không xa phía sau ta, Lão Đạo "chuyên chú" nhìn chằm chằm đàn tế cảm thán:

"Đông Long này chính là tài đại khí thô, nhanh như vậy đã đưa tới thứ chúng ta muốn."

Nói. Hắn còn làm bộ làm tịch nâng tay sờ sờ trang bị mới hắn đang mặc ở trên người.

"Hắc, Lăng Thiên, Du Nhiên, hóa ra các cậu ở chỗ này a, tôi không thấy được các cậu. Các cậu lấy được thù lao của Đông Long cho chưa? Chậc chậc. Thuộc tính thực không tồi."

Cái gì kêu cố làm ra vẻ? Nhìn hắn sẽ biết. Ta có chút xấu hổ cười hai tiếng với Lão Đạo, cũng ở sau lưng kéo mạnh góc áo Lăng Thiên tỏ ý anh ta thu hồi biểu tình nhe răng trợn mắt đi. Lão Đạo ha ha với chúng ta. Lại lắc lư đến địa phương khác. Lăng Thiên bất mãn nói thầm:

"Người này đến tột cùng là tới làm gì?"

"Mặc kệ hắn tới làm gì, lần sau xin anh không nên chủ động như thế trước mặt người khác, bằng không sẽ bị người khác thấy."

Ta thở dài, vì sao Lăng Thiên khi mới quen vẫn luôn biểu hiện thành thục lãnh tĩnh ổn trọng hiện tại càng ngày càng như một đứa trẻ chứ?

"Có sao đâu? Thấy thì thấy."

Lăng Thiên hừ hừ:

"Nếu như thực để cho người ta thấy được mới tốt, đến lúc đó ai cũng biết cậu là của tôi, tiểu tử Diệu Dương kia cũng đừng mong đến cắm một chân vào."

Ta thật sự ngây ngẩn cả người, cho tới bây giờ thực không ngờ tới anh ta sẽ có ý nghĩ như vậy.

"Anh… anh đừng nói tầm xàm."

"Nếu biết là tầm xàm, còn để ý nó làm cái gì."

Lăng Thiên khẽ đảo hai mắt, thừa dịp khi ta ngốc lăng còn chưa phục hồi tinh thần lại lại duỗi ra cái móng vuốt sói của anh ta, đặt trên thắt lưng ta. Cũng trách ta, lúc đó vì sao đầu óc bị lời nói của tiểu tử đó hồ lộng chứ? Thế cho nên để cho Diệu Dương cùng Ám Dạ đi qua tìm chúng ta vừa vặn đụng phải.

Sắc mặt của Ám Dạ phải nói là đặc sắc a, ánh mắt nhìn chằm chằm đổi tới đổi lui giữa Lăng Thiên cùng ta kinh ngạc không thôi, về phần Diệu Dương… Thẳng thắn mà nói ta không dám nhìn, chỉ nội sát khí truyền tới từ đầu kia đã khiến ta sợ đến quá sức rồi, cũng bỗng nhiên hiểu rõ lão đại chính là lão đại, thực lực phi phàm không phải phàm nhân như chúng ta có thể so bằng, cũng chỉ có vị nhân sĩ biến thái Lăng Thiên này mới có thể đối diện trừng với hắn mà không rơi xuống hạ phong.

Tay Lăng Thiên ôm ta chết chặt, ta tránh cũng không được không tránh cũng không xong, đành phải ngược lại tìm kiếm đột phá từ chỗ Ám Dạ.

"Cái kia, Ám Dạ, các anh có việc sao?"

Ám Dạ lòng còn sợ hãi mà tránh xa lão đại nhà hắn hai ba bước, mới đáp lại ta:

"Chúng tôi đến nói chuyện thù lao của Du Nhiên cậu cùng Lăng Thiên, thuận tiện nói lời cảm tạ, lần này xem như các cậu đã giúp chúng tôi một việc lớn rồi."

"Nga, không có việc gì không có việc gì, các anh cho tiền rồi a."

Ta liếc nghiêng nhìn Lăng Thiên, hai vị lão đại vẫn còn đang trong "nhìn" nhau.

"Lăng Thiên, Lăng Thiên?"

Lăng Thiên đột nhiên mở miệng:

"Tiểu Du, tôi có chút chuyện nói với Diệu Dương, cậu chờ tôi một chút."

Xong tiếp cận qua hôn một cái ở trên trán ta, cho Diệu Dương ở đối diện một ánh mắt khiêu khích. Khí thế hung ác đối diện đại thịnh, thanh âm Diệu Dương kéo căng chặt chẽ:

"Lăng Thiên huynh muốn nói với tôi chuyện gì?"

"Anh đến thì sẽ biết."

Hai vị lão đại đi vào một góc hắc ám, ta lo lắng nhìn bên đó:

"Bọn họ sẽ không đánh nhau đấy chứ?"

Ám Dạ nhún nhún vai:

"Trời mới biết được. Bất quá Du Nhiên, cậu cùng Lăng Thiên thực sự…?"

Đối mặt ánh mắt nghi vấn của Ám Dạ, ta thản nhiên cười:

"Anh ấy thích tôi, tôi cũng có hảo cảm với anh ấy. Có lẽ về sau thực sự sẽ trở thành người yêu đi."

"Vậy cậu thực sự hết hy vọng với lão đại?"

"Tôi không thể không hết hy vọng không phải sao? Đó hẳn cũng là điều Diệu Dương hy vọng. Hơn nữa người a, luôn luôn phải nhìn về phía trước. Ai đối tốt với bản thân, ai đối không tốt với bản thân, tôi cũng không phải là tên ngốc muốn thắt cổ chết trên một thân cây. Đây đối với tôi cùng Diệu Dương mà nói là

lựa chọn tốt nhất. Lại nói, Lăng Thiên thực sự rất tốt đối với tôi, cảm tình là song phương, người khác đối tốt với tôi, tôi đương nhiên sẽ muốn đối tốt với anh ấy, đây là sự bắt đầu của cảm tình. Đặc biệt là đối với loại người như chúng tôi mà nói, có thể tìm được một người thật tình đối với bản thân là vận khí khó có được cỡ nào, anh hẳn là hiểu rõ. Ám Dạ, không chúc mừng tôi một chút sao?"

Ám Dạ cười khổ:

"Tôi nên nói cái gì? Lão đại có thể sẽ tức điên."

Lắc đầu thở dài:

"Ám Dạ anh còn muốn gạt tôi? Diệu Dương đích thật là biểu hiện giống như ghen vì tôi, thế nhưng anh đừng quên tôi cũng là người đã theo anh ta hơn một năm, anh thực cho rằng tôi nhìn không ra? Diệu Dương làm như vậy là có mục đích, tuy rằng tôi không biết mục đích là gì, bất quá khẳng định sẽ không phải là bởi vì loại nguyên nhân giản đơn như thích tôi."

Ám Dạ á khẩu không trả lời được, giờ khắc này ta cảm thấy bản thân vô cùng thanh tỉnh.

211. Quyển 5 - Chương 36: Tiết 36

Editor: Toujifuu

Về sau Lăng Thiên ngậm miệng không nói về cuộc nói chuyện của anh ta cùng Diệu Dương, ta nghĩ hết biện pháp cũng không thể đào ra được đôi câu vài lời từ trong miệng anh ta, đành phải thôi.

Dù sao ta cảm thấy Lăng Thiên sẽ không làm chuyện bất lợi đối với ta, ta lựa chọn tin tưởng anh ta. Có lẽ ở trong cảm nhận của ta, sớm đã đặt anh ta tới hàng ngũ đặc biệt rồi, chỉ là mạnh miệng không có thừa nhận mà thôi.

Nhóm đồng bạn đến nói lời từ biệt, lúc này đây cuộc thăm dò di tích cứ như vậy hạ màn. Chi Ảnh đi thu thập vật liệu gỗ cao cấp, hẹn với ta khi tìm được sẽ tới đổi tinh hoa hắn cần với ta. Chúng ta chia tay trước quảng trường thành Iro, mọi người chọn hồi trình mỗi người đi đường của mỗi người, về phần số phận sau đó của tòa thành thị này, thì không còn do chúng ta phụ trách.

Trở lại Phong Minh Các, ta đứng dưới cự mộc hít sâu một hơi, cảm giác toàn thân đều thả lỏng. Vẫn là trong nhà tốt hơn a, nhìn nơi nào cũng thuận mắt. Ba hai cái leo lên phòng cây, bên trong nồng đậm linh khí hỗn hợp khí vị tươi mát của cây cỏ, khiến người vui vẻ thoải mái. Tiểu Bạch nhảy xuống từ đầu vai ta, nằm sấp trên mặt đất lăn mấy cái, duỗi duỗi móng vuốt nhỏ động động cẳng chân nhỏ, cái bụng hướng lên trời nhắm mắt lại vẻ mặt hạnh phúc.

"Này, Tiểu Bạch, trước tiên đứng lên anh có đồ cho nhóc nè."

Đưa tay đâm cái bụng nó, trên cái bụng của nhóc con lông mềm mềm sờ rất đã. Tiểu Bạch mở ra một con mắt nhìn ta, trên mặt một bộ thần sắc "Anh thực phiền", ta tức, lấy ra viên nội đan tám trăm năm kia lắc lư nơi tay:

"Có thứ tốt cho nhóc, không muốn?"

Tiểu Bạch thoáng cái lăn lông lốc đứng lên liền bổ nhào lên trên tay ta, ta giương tay lên, nội đan được đổi đến tay kia, giơ lên cao cao. Tiểu Bạch với không tới, nhào vào trong lòng ta không ngừng cọ, cười đến mức phải nói là nịnh nọt, ta cười mắng:

"Nhóc ngược lại rất biết thấy gió đẩy đà a? Cầm đi đi."

Vứt nội đan màu vàng cho nó, nội đan này lớn không khác biệt bao nhiêu với Tiểu Bạch, thấy thân mình nho nhỏ của nó cật lực ôm viên cầu như thế, bộ dáng đó đặc biệt buồn cười.

“Anh biết kinh nghiệm của nhóc đã đầy, hai ngày này anh không ở đây, nhóc cứ thành thành thật thật mà ở nhà tiến cấp. Anh sẽ kêu Tiểu Hắc cùng Tiểu Bích canh cho nhóc.”

Tiểu Bạch gật cái đầu nhỏ, vừa sờ vừa cọ viên nội đan kia, vui sướng cực kỳ. Ta thấy nó đã không còn chiếu cố đến chủ nhân ta đây nữa, liền kêu Tiểu Hắc lên, để cho nó cùng Tiểu Bích canh giữ ở trong phòng cây phòng vạn nhất, bản thân nhảy xuống cây tìm Lăng Thiên nói:

“Tôi muốn out, quá nhiều ngày liên tục ở trên mạng rồi. Tôi phải đi ra ngoài hít thở không khí.”

Lăng Thiên nói:

“Được a, tôi cũng out. Chờ lát nữa đi tìm cậu.”

“Amh muốn làm gì a?”

“Cuộc thi đấu kia của chúng ta không phải nói sau cùng phải mời ăn cơm sao?”

Ta nhớ lại hình như là có chuyện như vậy.

“Anh lại không thắng.”

“Nhưng tôi cũng không có thua a.”

Lăng Thiên hì hì cười, dùng bộ dáng vô lại mà người ngoài tuyệt đối nhìn không thấy quấn lên.

“Chờ lát nữa tôi sẽ đi mua rau lái xe mang qua, cậu chỉ cần phụ trách nấu một chút là được rồi.”

Ngẫm lại hình như ta cũng không chịu thiệt, dù sao ta vốn cũng dự định tự mình làm chút đồ ăn ngon để giải thèm.

“Được. Vậy anh đến đi. Động tác nhanh một chút a.”

“Không thành vấn đề, bảo chứng rất nhanh!”

Ta bật cười, nhìn bộ dáng cao hứng của anh ta, thực giống một đứa trẻ. Giao phó với Lăng Thiên một chút cần mua những thứ nào, ta logout nghỉ ngơi. Có lẽ là đã bị mỹ thực dụ dỗ. Lăng Thiên tới phi thường nhanh, ta mới quét tước trong phòng xong tắm rửa một cái, chợt nghe thấy chuông cửa vang. Lăng Thiên xách bao lớn bao nhỏ đứng ở cửa.

“Vào đi.”

Ta lấy rau qua đặt vào nhà bếp, Lăng Thiên quen thuộc đổi giày vào nhà, nửa điểm cũng không xem bản thân như khách nhân.

Làm cơm hai người phiền phức hơn một chút so với một người, đặc biệt là còn có một “khách nhân”, ta cố ý kêu Lăng Thiên mua nhiều một chút, dự định làm một bàn ngon. Đang bận rộn trong phòng bếp, cái tên không chịu ngồi yên kia tiến vào.

“Anh tới làm gì?”

“Tôi đến xem có thể giúp cậu làm chút gì hay không.”

“Giúp tôi gọt mấy củ khoai tây kia đi.”

Cho anh ta một con dao, Lăng Thiên cầm khoai tây khoa tay múa chân một chút. Lả tả vận đao như bay. Ta một bên xử lý miếng thịt trong tay một bên dùng dư quang liếc động tĩnh của anh ta, nghĩ thầm người này không hổ là chơi kiếm, dao pháp này không tầm thường a. Chờ ta xử lý xong tài liệu trong tay đi qua xem, mặt lập tức liền đen. Khoai tây cỡ nắm tay bị anh ta gọt chỉ còn lại có phân nửa, một nửa còn lại hoàn toàn theo vỏ khoai tây vào thùng rác. Lăng Thiên hắc hắc cười nói:

“Xem tôi gọt nó sạch sẽ bao nhiêu a.”

“Sạch sẽ?”

Ta cảm thấy trán bản thân nhảy lên một cọng gân xanh:

“Nếu như cứ dựa theo cách gọt của anh. Buổi tối chúng ta liền không cần ăn cơm.”

Tịch thu dao của anh ta, ta mặt hổ đuổi cái tên càng giúp càng bận bịu này ra phòng khách. Không có anh ta quấy rối ta có thể làm còn nhanh hơn.

Hai giờ sau cơm nước lên bàn, Lăng Thiên quét sạch hơn phân nửa như gió gió cuốn mây tan, cuối cùng sờ sờ cái bụng vô hạn thỏa mãn ợ một cái. Ta chậm rãi uống canh, thấy anh ta ngồi ở đối diện chép chép miệng, chuyển cái ghế lại gần ta nói:

"Tiểu Du, tôi thương lượng một chuyện với cậu."

"Chuyện gì?"

Liếc nghiêng anh ta một cái, người này lại đang đánh chủ ý gì?

"Cái kia, tôi muốn chuyển qua đây sống ở chỗ cậu."

Ta quay đầu trừng qua, Lăng Thiên vội la lên:

"Đừng hiểu lầm, không phải tôi muốn làm chuyện xấu gì. Kỳ thực cho dù nghĩ cũng không phải chuyện xấu a."

"Anh nói cái gì?"

"A, không, không có gì. Là như vậy, Tiểu Du a, cậu xem tôi sống một mình, mỗi lần muốn ăn chút gì còn phải chạy thật xa, đáng thương bao nhiêu. Tôi sống ở chỗ cậu về sau tôi mua rau, cậu liền giúp tôi nấu một chút là được rồi, chúng ta cùng nhau ăn cũng náo nhiệt hơn một chút a. Hơn nữa tôi còn có thể làm bảo tiêu miễn phí của cậu, còn có thể giúp cậu làm việc nhà, cậu để tôi ngủ phòng khách cũng được. Tôi bảo chứng hết thảy nghe cậu phân phó, trong nhà này cậu chính là lão đại, được không?"

"Anh lại muốn làm gì?"

"Tiểu Du, đừng không tín nhiệm tôi như thế a, cho tới bây giờ tôi chưa từng hại cậu không phải sao? Tôi muốn ăn ké chút cơm ở chỗ cậu. Hơn nữa, người ta không phải nói 'lầu các gần nước'* sao, coi như cậu cho tôi một cơ hội được không?"

* lầu các gần nước, sẽ nhìn thấy được ánh trăng trước tiên, ý chỉ nơi gần dễ đi thu hoạch được cơ hội ưu tiên.

Ha, người này thật đúng là dám nói. Thấy Lăng Thiên như vậy, nếu như ta không đáp ứng, có phải anh ta sẽ chuẩn bị ở lỳ nhà ta hay không?

"Vì sao tôi phải cho anh 'lầu các gần nước' a? Anh cũng không phải mỹ nữ."

"Nếu như mỹ nữ sợ là cậu ngay cả nhìn cũng sẽ không nhìn một cái đi."

Lăng Thiên nhỏ giọng nói thầm, ta thoáng nhấc mắt, anh ta vội vàng nhấc tay nói:

"Tôi đi rửa chén."

Người đoạt cơ hội biểu hiện thu chén vào nhà bếp, ta thích thú nghe động tĩnh đinh đinh đang đang anh ta ở bên trong gây ra, suy đoán anh ta sẽ làm hư mấy cái bát của ta. Lúc này, chuông điện thoại vang lên. Ta thuận tay nhận,

"Xin chào, tôi là Hạ Lam, xin hỏi các hạ tìm ai?"

Đối diện điện thoại truyền đến một thanh âm khiến cho ta thấy quen tai:

"Tiểu Lam, là tôi."

"… Diệu Dương?"

"Tôi ở dưới lầu nhà cậu, có thể xuống một chút không? Tôi có món đồ cho cậu, thuận tiện muốn nói chút chuyện."

Ta cầm điện thoại đi đến bên cửa sổ, một chiếc xe thể thao màu sẫm dừng ở một góc dưới lầu, một bóng người tựa ở bên trên đang ngẩng đầu nhìn lên.

“Có chuyện gì không thể thảo luận trong điện thoại sao?”

“Chỉ cần vài phút là được rồi.”

Ta nhìn nhìn cái tên vui vẻ hát ca trong phòng bếp còn đang bận việc, nghĩ nghĩ, nói:

“Vậy được rồi, anh chờ.”

Tới cửa thay giày, ta giương giọng gọi:

“Lăng Thiên, tôi đi ra ngoài một chút.”

Không đợi người ở bên trong trả lời, ta mở cửa đi ra. Khi xuống lầu, ta hạ quyết định, vẫn nên để cho Lăng Thiên vào ở đi, nếu như anh ta thực sự có thể làm được những bảo chứng của anh ta. Coi như là để phòng bị những chuyện chưa xảy ra.

212. Quyển 5 - Chương 37: Tiết 37

Editor: Toujifuu

Diệu Dương đứng ở trong bóng tối, chỉ lộ ra thân hình đại khái. Một điểm ánh đỏ ngậm trên miệng hắn, lúc sáng lúc tối. Thấy ta chậm rãi đến gần, hắn đứng thẳng thân thể nghênh đón.

“Tiểu Lam.”

Trong hiện thực hắn gọi là Hàn, ta còn nhớ rõ, bất quá nhìn dung mạo gần như giống nhau như đúc kia, ta càng quen gọi hắn là Diệu Dương. Diệu Dương đầu tiên là rất yên bình nhìn ta một hồi, khi ta sắp không còn kiên nhẫn nữa hắn mới đưa qua một túi văn kiện:

“Đây là hiệp ước lần trước chúng ta ký ở trong trò chơi, tôi in ra, cậu có thể thu hồi làm phần dự bị.”

Ta rút văn kiện ra nhìn lướt qua, đích thật là thứ đó. Hắn đến chỉ vì cái này?

“Cảm tạ anh chuyên biệt đưa lại đây cho tôi. Còn có việc sao?”

“Ừm, còn có tiền đáp ứng cậu, tôi đã kêu người đưa vào tài khoản của cậu, cậu tùy thời có thể đi kiểm tra.”

“Được.”

Diệu Dương trầm mặc xuống, ta cũng không biết nên nói cái gì, hai người nhìn nhau, một tia xấu hổ lan tràn trong yên tĩnh.

“Cái kia…”

“Anh…”

Đột nhiên chúng ta đồng thời mở miệng, ta nhìn hắn, tỏ ý hắn nói trước. Diệu Dương ngẩng đầu nhìn đèn trên lầu một cái, hỏi:

“Lăng Thiên ở nhà cậu?”

“Phải.”

Ta rất dứt khoát thừa nhận, trong lòng phỏng đoán kế tiếp hắn sẽ nói cái gì. Không nghĩ tới Diệu Dương chỉ như có chút đăm chiêu cười cười, nói:

“Anh ta rất lợi hại, tuy rằng tôi không muốn thừa nhận. Có đôi khi, tôi thực sự rất hâm mộ anh ta, có thể không hề bận tâm, theo đuổi thứ bản thân muốn.”

Khi Diệu Dương nói lời này nhìn ta thẳng tắp, ta không biết nên làm phản ứng gì, đành phải cười gượng hai tiếng, nói:

“Chẳng lẽ còn có thứ gì là anh truy cầu không được sao?”

“Có. Nhưng không phải truy cầu không được, mà là bị chính bản thân tôi bỏ lỡ, vì vậy liền không còn cơ hội nữa.”

“Vậy sao.”

Ta dời ánh mắt nhìn thẳng hòn đá nhỏ ở đầu ngón chân, trong đầu một đoàn gai loạn.

“Tiểu Lam, tôi nghĩ cậu có thể nghe hiểu tôi đang nói gì. Bất quá cậu yên tâm. Tôi không phải muốn làm gì với cậu, chỉ là cảm thấy nếu như hiện tại không nói, về sau sợ sẽ không còn cơ hội.”

Không biết vì sao, thanh âm của Diệu Dương nghe ra có chút tịch mịch, đây là tâm tình mà ta chưa bao giờ thấy qua ở trên người hắn. Diệu Dương không có chờ ta trả lời, tự mình nói tiếp:

“Nói thật, khi cậu vẫn là Mạc Ly. Tôi rất sớm đã biết cậu thích tôi. Vừa mới bắt đầu tôi cũng không để ý, thế nhưng về sau cậu làm rất nhiều chuyện cho tôi, tôi phát hiện bản thân vậy mà đã quen với sự tồn tại của cậu, thậm chí chậm rãi đặt cậu ở vị trí bất đồng với người khác. Có lẽ cậu không tin, bất quá là thật. Nhưng một số tình hình lúc đó không cho phép tôi và cậu có liên hệ như thế. Vì vậy tôi chỉ có thể làm ra lựa chọn. Cậu nói đúng, trò khôi hài đó là tôi an bài, bất quá khi đó tôi tuyệt không nghĩ đến cậu sẽ cắt đứt dứt khoát như thế, ra đi một chút vết tích cũng không lưu lại. Lại về sau khi nhìn thấy cậu, cậu đã gặp được người khác. Tôi không cam lòng. Đại khái cũng là lòng tự trọng quấy phá đi, mới phát hiện hóa ra bản thân trong bất tri bất giác đã từ bỏ thứ quý giá. Đối mặt Lăng Thiên, tôi lần đầu tiên thừa nhận bản thân không có nắm chắc thắng được trận chiến tranh đoạt này. Bởi vì hiện tại một chút cơ hội cậu cũng không muốn cho tôi. Có lẽ cậu nói đúng, Mạc Ly thuộc về tôi đã không còn.”

Diệu Dương dừng dừng, nhỏ giọng nói:

“Kỳ thực tôi chỉ muốn nói với cậu mà thôi, không có ý khác. Tiểu Lam, bất kể sau cùng cậu làm ra dạng lựa chọn gì, tôi đều chúc cậu hạnh phúc. Còn có, mặc kệ hiện tại cậu nhìn tôi thế nào, đều xin tin tưởng tôi thêm một lần nữa được không? Bất kể về sau phát sinh chuyện gì. Xin tin tưởng tôi sẽ không hại cậu.”

Ta buồn bực gật đầu, xoay người trở về. Diệu Dương phía sau hô một tiếng:

“Mạc Ly!”

Mạnh quay đầu lại, nam nhân kia nhẹ giọng nói:

“Tạm biệt.”

Ta ngơ ngác nhìn hắn sau một lúc lâu, chậm rãi nói:

“Tạm biệt.”

Khi đi tới cửa, ta nghe thấy thanh âm xe thể thao bên ngoài phát động. Dừng một chút. Tiếp tục đi vào trong. Vừa đến đầu cầu thang, đột nhiên thấy một bóng người nhỏ xinh đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích. Mượn ngọn đèn yếu ớt bên ngoài ta nhìn rõ mặt cô. Kinh hách nhảy dựng:

“Tiểu Lộ?”

Tiểu Lộ không có ứng tiếng, ta đến gần vỗ bờ vai nhỏ,

“Tiểu Lộ, làm sao vậy?”

“Ca, anh chính là Mạc Ly?”

Tiểu Lộ cầm lấy tay ta hỏi, ta cả kinh, nhỏ nghe thấy rồi?

“… Phải.”

“Người ban nãy kia là thành chủ Diệu Dương?”

“… Phải.”

“Anh thích thành chủ?”

Vấn đề của Tiểu Lộ tới quá đột nhiên, ta chần chừ vẫn là thừa nhận:

"Đã từng."

Tiểu Lộ hít ngược một hơi, nhìn ta không nói. Ta cắn răng một cái, đơn giản nói rõ:

"Tiểu Lộ, anh trước đây từng thích anh ta, vì nguyên nhân này đương nhiên còn có một số việc khác, anh mới có thể chém acc Mạc Ly. Anh biết loại chuyện này rất nhiều người khó có thể tiếp nhận, nếu như em muốn nói gì, hiện tại có thể nói cho anh biết."

Tiểu Lộ lắc lắc đầu, nói:

"Em không biết nên nói cái gì. Ca, anh sẽ rất vất vả."

Ta cười khổ:

"Đây cũng không phải điều chính anh có thể khống chế a."

"Aiz, điều này cũng đúng."

Tiểu Lộ than thở, xoay người lên lầu. Ta đuổi theo đi tới sóng vai với nhỏ, rốt cục vẫn nhịn không được hỏi:

"Tiểu Lộ, em sẽ không cảm thấy anh rất…"

"Rất cái gì?"

Ngữ khí của Tiểu Lộ rất thoải mái, hai ánh mắt sáng sáng nhìn ta, nói:

"Em thực có chút giật mình, bất quá anh cũng không phải muốn giết người phóng hỏa, thích ai không thích ai hẳn chỉ là vấn đề lựa chọn của bản thân đi, điều này cũng không phải chuyện tội ác tày trời gì. Đương nhiên, nói hoàn toàn không để ý khẳng định không có khả năng, bất quá anh là ca em a, thương em lâu như vậy, yên tâm đi, tiểu muội em đây sẽ không vì chút chuyện ấy liền vứt bỏ anh."

Ta nhất thời cảm thấy cảm động đến cực kỳ, kéo tay nhỏ nói:

"Tiểu Lộ, em thực sự là một muội muội tốt."

"Đó là đương nhiên. Vì vậy ca, anh phải đối tốt với muội anh một chút nga, tỷ như mua cho em nhiều thêm chút thứ tốt a, làm cho em nhiều thêm chút đồ ăn ngon a, chuẩn bị giúp em nhiều trang bị, bảo thạch a. Còn có, anh là Mạc Ly a, nhân vật truyền kỳ giới ngự thú sư, truyền dạy nhiều thêm chút kinh nghiệm a, thuận tiện chỉ điểm chỉ điểm A Mộ, không phải trước đây anh ấy chính là đồ đệ của anh sao."

Chút cảm tính trong lòng ta rất nhanh biến mất không còn thấy bóng dáng, ta đã coi như thấy rõ được bản chất của nha đầu này rồi, chính là một tiểu quỷ hút máu sống sờ sờ, còn là cái loại khuỷu tay gập ra ngoài nữa.

Đang khi nói chuyện, chúng ta trở lại cửa nhà ta. Mở cửa ra một "sinh vật" cao lớn chạy vội ra từ bên trong:

"Tiểu Du, cậu đã trở về!"

Thanh âm kia muốn bao nhiêu nhiệt tình thì có bấy nhiêu nhiệt tình, sau đó ta liền thấy người bổ nhào tới cùng Tiểu Lộ đứng ở ngoài cửa mắt to trừng mắt nhỏ, tất cả đều dại mặt ra.

"Khụ, Tiểu Lộ? Mời đến."

Vẫn là Lăng Thiên phản ứng nhanh nhất, lập tức nhường ra huyền quan vào cửa. Tiểu Lộ bị ta vỗ bờ vai nhiều lần sau cũng mạnh bừng tỉnh, không quá xác định gọi:

"Lăng Thiên đại ca?"

"Ừ, là anh."

Tiểu Lộ nhìn tới nhìn lui giữa ta cùng Lăng Thiên, tương đối có thâm ý giương lên khóe miệng. Ta đẩy nhỏ một phen:

"Mau vào đi, chắn ở cửa làm gì."

Tiểu Lộ hắc hắc cười rộ lên, trước khi vào cửa lưu cho ta một ánh mắt ý vị sâu xa, khiến cho trong lòng ta nhảy nhảy. Cuối cùng, đêm nay ba chúng ta mỗi người mang một tâm sự "trò chuyện rất vui", mà Lăng Thiên thì khi Tiểu Lộ đi rồi nhận được sự cho phép của ta, vô cùng cao hứng chuẩn bị chuyển vào phòng cho khách nhà ta.

213. Quyển 5 - Chương 38: Tiết 38

Editor: Toujifuu

Lăng Thiên chỉ tốn một ngày đã chuyển giường trò chơi cùng vật dụng hàng ngày của anh ta vào phòng cho khách nhà ta, rõ ràng chính là hành vi đã có dự mưu. Ta nhìn anh ta ở trong phòng trên trên dưới dưới điều chỉnh thử giường trò chơi, mấy cái thùng giấy vứt tán loạn ở một bên. Đi qua đá đá thùng giấy, hỏi:

"Mấy thứ này anh tính làm sao?"

"Chất ở đó là được. Nếu không cậu giúp tôi tùy tiện tìm một chỗ đặt một chút?"

Lăng Thiên cũng không quay đầu lại.

Ta ngồi xổm xuống mở thùng giấy trong tay ra, y phục, đồ vật bên trong không nhiều, trên cơ bản đều là áo chữ T cùng quần jean. Ta lấy chúng ra bỏ vào tủ quần áo, phát hiện phía dưới cùng có một bộ âu phục rõ ràng không đồng nhất với y phục khác. Áo khoác cùng quần màu xám tro sậm, phối với cà vạt cùng màu, còn có một nút áo kim cương lóe sáng, vừa nhìn đã biết không phải là hàng rẻ. Đáng tiếc nhìn ra được chủ nhân của nó tuyệt không quá để ý đến nó, vò thành một cục nhét ở đáy thùng, nhăn không khác gì giẻ lau.

"Hey, y phục này của anh là thứ tốt a, thế nào đặt ở phía dưới cùng."

Ta xách lên áo khoác phất phất, Lăng Thiên quay đầu lại nhìn một cái, nói:

"Thế nào lại mang nó đến, tôi lại không mặc. Cậu tùy tiện nhét ở chỗ nào đó là được."

Ta đại thán, lãng phí a lãng phí. Đi đến tủ tạp vật tìm một cái mắc áo treo lên.

Lăng Thiên điều chỉnh xong giường trò chơi, chúng ta lại quét tước một chút chỉnh lý xong hết thảy đồ vật, lần nữa tiến vào trò chơi đã là ngày hôm sau. Một đi là hai ngày, trong trò chơi đã có nửa tháng. Vừa lên, truyền âm của hai chúng ta đồng thời vang lên. Đầu tiên là Tiểu Lộ ở trong truyền âm líu ríu nói nửa ngày chuyện nhỏ theo Triêu Triêu Mộ Mộ thủ thành ở Iro, mắng một lần từ đầu tới đuôi những người chơi phương tây không ngừng đến quấy rầy kia, cũng nhiều lần căn dặn ta có thời gian đi qua xem xem, thuận tiện truyền thụ chút kinh nghiệm. Thật vất vả gác được bên đó, Chi Ảnh lại truyền âm đến nói đã tìm được vật liệu gỗ ta cần, lập tức đi qua đổi dịch tinh hoa với ta. Không có biện pháp, ta chỉ đành thành thật ngốc ở nhà chờ hắn, khai ra một tờ đơn để cho Lăng Thiên đi mua vật phẩm bổ cấp giúp ta.

Chi Ảnh tới rất nhanh. Mang đến hơn mười khối vật liệu gỗ cao cấp. Ta tốn nửa ngày công phu rút ra hơn mười bình tinh hoa hỏa cho hắn, nhìn hắn vô cùng cao hứng nâng đi. Khi Lăng Thiên trở về ta đang làm ma pháp tiễn.

"Đã trở về."

"Ừ, những thứ cậu cần."

Lăng Thiên giao dịch cho ta một đống dược phẩm cùng vài bó Ô Thiết tiễn, ngồi đến bên cạnh ta rút ra Tru Thiên Phá Tà thận trọng lau chùi. Ta một bên đổ dịch nguyên tố lên mộc tiễn một bên hỏi:

"Hiện tại bên ngoài thế nào? Nghe nói rất nhiều người đều đã đi Iro, hẳn là người không nhiều đi."

Lăng Thiên nghĩ nghĩ, nói:

"Người vẫn không ít, bất quá người chơi đẳng cấp cao đích xác không có nhiều như trước đây. Trong Đông Long Thành đại đa số đều là còn chưa có phá trăm."

“Nói như vậy người ở địa phương khác khẳng định cũng không nhiều.”

Ta cao hứng lên. Lăng Thiên cười:

“Lại muốn đi luyện cấp? Cậu mặc kệ tên nhóc kia nhà cậu?”

Ta giương mắt nhìn hướng phòng cây, một bóng thú màu đen nằm sấp không nhúc nhích ở cửa phòng.

“Ban nãy Tiểu Hắc nói hẳn là sắp được rồi. Chờ Tiểu Bạch xuất quan chúng ta có thể đi. Tôi muốn luyện luyện Vô Ảnh Tiễn của tôi. Uy lực của tiễn pháp này không nhỏ, tôi muốn trước tiên luyện nó xong rồi đi học cái khác nữa.”

“Được, cậu muốn đi chỗ nào tôi đều theo cậu.”

Làm ma pháp tiễn cao cấp chậm hơn rất nhiều so với tiễn trung cấp, ta mới làm xong nhánh tiễn cao cấp thứ mười hai của bó thứ nhất. Đã thấy Tiểu Bích lảo đảo bay xuống từ trên cây đáp xuống trên tóc ta.

“Chủ nhân, Tiểu Bạch tiến cấp hoàn thành.”

“Thực sự?”

Ta buông xuống đồ trong tay đứng lên, một hư ảnh màu trắng đi tới trước người ta. Tiểu Bạch nhào tới trong lòng ta treo ở trên y phục, có vẻ đặc biệt hưng phấn. Ta xách nó lên nhìn, vẫn là kích cỡ ban đầu. Chỉ là ở trên tứ chi cùng đỉnh đuôi mỗi chỗ mang một nhúm lông vàng kim, không còn là tuyết trắng một mảnh nữa.

“Tiểu Bạch, nhóc tiến cấp rồi. Có năng lực gì mới không?”

“Đương nhiên là có.”

Tiểu Bạch cho ta ánh mắt xem thường, đắc ý giương cái đầu nhỏ:

“Em hiện tại có thể thấy địa phương xa hơn, Thần Giác không tiếp tục bị hoàn cảnh hạn chế nữa, chỉ cần là trong phạm vi cảm ứng của em, cho dù là cấm chế cũng ngăn không được sự tra xét của em. Hơn nữa em còn có thể thấy những thứ trước đây nhìn không thấy.”

“Thứ gì?”

Ta nghĩ nghĩ, hình như không phát hiện Tiểu Bạch có cái gì là nhìn không thấy a.

“Quỷ a, linh thể hư tượng trước đây em nhìn không thấy!”

Tiểu Bạch bĩu môi, vẻ mặt bất mãn. Dùng ánh mắt khiển trách ta quá không quan tâm đối với nó. Ta ngượng ngùng cười, chuyển hướng chủ đề:

“Còn có năng lực khác không?”

Tiểu Hắc dùng nội đan hệ lôi sau khi tiến cấp lấy được năng lực sử dụng lực lượng lôi điện di động không trung gia tốc, Tiểu Bạch dùng chính là nội đan hệ thổ, hẳn cũng có một chút chỗ tốt đi.

“Ừh, có a.”

Nhóc con cao hứng lên, giương móng vuốt nhỏ khoe khoang nói:

“Xem. Em có linh lực hệ thổ, có thể độn thổ.”

Nói xong, Tiểu Bạch nhảy xuống đất, đâm đầu vào trong đất. Chân chính đâm vào chỗ đó, nhìn nó cứ như nhảy cầu, đầu chôn vào trong đất trước, sau đó thân mình ủi ủi cũng tiến vào, sau cùng đuôi chít một tiếng cũng chui vào, không để lại nửa điểm vết tích trên mặt đất bằng bằng phẳng phẳng. Ta ngồi xổm xuống gõ gõ chỗ mặt đất kia, không có gì khác với địa phương khác.

“Tiểu Bạch? Đi nơi nào rồi?”

Nghe thấy thanh âm của ta, địa phương ba bước bên tay phải đột nhiên toát ra một cái đầu:

“Chủ nhân, em ở chỗ này đây.”

Tiểu Bạch toét miệng lộ ra một hàng răng trắng, mắt to đều híp thành hai cái khe. Kêu một tiếng, nó lại vù cái không thấy nữa, rất nhanh lẻn về nhảy ra từ trước mặt ta, nói:

"Xem, chỉ cần địa phương có đất là em có thể đi."

"Được a, Tiểu Bạch nhà anh càng ngày càng lợi hại."

Ta cao hứng sờ sờ đầu nó, xách tên nhóc lên đặt lên vị trí cũ trên vai ta.

"Đi, chúng ta đánh quái đi."

Tiểu Hắc thong thả chạy bộ đến bên cạnh ta, ta thu hồi chai chai lọ lọ trên bàn cưỡi Tiểu Hắc kéo theo Lăng Thiên, kích động ra cửa.

Hành động luyện kỹ năng (hiện tại đều không còn thăng cấp nữa) lúc này đây kéo dài gần một tháng. Đã lâu không có chân chính an tâm đánh quái, mới phát hiện có đôi khi làm chút lao động máy móc vẫn rất cần thiết, ít nhất kinh nghiệm Vô Ảnh Tiễn của ta đề cao được một mảng lớn, tuy rằng thời gian chuẩn bị vẫn dài hơn xa so với tiễn pháp khác, nhưng ít nhất xem như đã có thể sử dụng được ở trong thực chiến, không đến mức để cho ta mỗi khi phóng một tiễn đều phải ngưng thần tĩnh khí nửa ngày.

Nhắm mắt, hít khí, cài tên, nhắm chuẩn, bốn động tác liền mạch lưu loát, mục tiêu của ta là con Tích Long hai chân ở ngoài ba trăm mét có thừa kia. Hai giây sau, ta buông ra dây cung, một nhánh tiễn trong suốt im hơi lặng tiếng bay về phía mục tiêu. Không có gió động, không có ánh tiễn, ngực Tích Long hai chân tuôn ra một đóa hoa máu khó hiểu. Nó hô đau, chuyển động đầu tìm kiếm người đánh lén, mà ta sớm đã thay đổi vị trí, trốn ở sau một thân cây khác chuẩn bị nhánh Vô Ảnh Tiễn thứ hai. Lúc này đây Tích Long rốt cục đã phát hiện được tung tích của ta, nó kêu to xông qua. Trên cung của ta gác lên ma pháp tiễn đỏ tươi, tiễn bay vụt ra trong tiếng rít hóa thành một viên hỏa cầu hừng hực thiêu đốt va đụng vào Tích Long. Quái vật cao hơn ba mét bị lực lượng nổ tung cực đại đẩy đến mức liên tục lăn lộn, sau khi bay ra mấy chục mét đụng lên trên một thân cây, cành gãy lá rơi. Thoạt nhìn Tích Long bị thương không nhẹ không thể động đậy, chính là thời điểm ra sức 'đánh quái rớt nước'. Ta không lưu tình chút nào vẩy ra mưa tiễn, Tích Long ra sức bò lên chạy vài bước về phía phương hướng của ta, cuối cùng không thể chống đỡ được nữa nặng nề ngã xuống đất, chết không nhắm mắt.

Tiểu Bạch chuồn xuống từ trên vai ta lẻn vào trong đất, rất nhanh lại nhảy ra từ bên cạnh Tích Long, thu nạp chiến lợi phẩm. Lăng Thiên nhảy xuống cây đi tới bên cạnh ta, nói:

"Lợi hại, mạnh hơn rất nhiều so với mấy ngày hôm trước."

"Đó là đương nhiên, Vô Ảnh Tiễn thăng cấp là kỹ năng tương đối lợi hại thực dụng, dùng để đánh lén là tốt nhất."

"Nói như vậy không phải tôi nên cẩn thận một chút, miễn cho không minh bạch bị cậu một tiễn bắn ngã?"

"Biết là được rồi."

Ta cười hắc hắc, tâm tình rất tốt.

214. Quyển 5 - Chương 39: Tiết 39

Editor: Toujifuu

Lần nữa đứng trước tàng thư các của Vọng Tiên Thành, ta có dự cảm lần này đại khái tiểu lão đầu kia sẽ yêu cầu ta thực hiện hứa hẹn trước đây.

Đi vào, bên trong người đến người đi cơ bản nhìn không thấy địa phương thanh tĩnh. Phần sát tường của cầu thang xoắn ốc hướng xuống thì gần như mỗi một bước đều có người đứng, một người sát một người lật xem thư tịch trên tường. Phần rìa bên ngoài thì có hơi trống một chút, nhưng cũng chỉ là tương đối mà nói. Ta đi một đoạn xuống phía dưới, luôn luôn sẽ bị dòng người lên lên xuống xuống ngăn trở mà không

thể không thường thường dừng lại chờ đợi, cứ như là đường cái vào giờ cao điểm đi làm tan tầm —— chật đến lợi hại. Sau cùng ta rốt cục bị mài sạch kiên trì, vỗ vỗ đầu Tiểu Hắc thoáng chuyển thân ngồi lên, Tiểu Hắc bổ nhào ra phía ngoài, treo ở chính giữa không trung, hạ xuống thẳng tắp, một đường dẫn tới kinh hô không ngừng.

Cũng không biết hạ xuống bao nhiêu mét, người chung quanh dần dần ít đi, chỉ có lác đác mấy người đứng phi thường phân tán, đều không có phản ứng với nhau. Ta tìm một địa phương cách xa người khác đáp xuống, nhìn sách trên giá sách phát hiện bản thân chưa từng thấy qua, hẳn là đã tới địa phương phía dưới cùng rồi.

"Lão đầu, Thư lão đầu, có ở đây không?"

Ta nhỏ giọng kêu, trực giác biết lão đầu cổ quái kia nhất định nghe thấy. Quả nhiên, không kêu quá mấy tiếng thì bên cạnh đùng cái xuất hiện một quyển sách biết bay, tiểu lão đầu bên trên đang múa quải trượng mắng:

"Tiểu tử không lễ độ, không cho phép kêu ta lão đầu!"

"Vậy phải gọi ông là gì?"

"Kêu ta Thư trưởng lão đi."

Tiểu lão đầu sờ sờ râu bạc, ngồi nghiêm chỉnh. Ta thấy chẳng có gì đáng kể, dù sao chỉ là một xưng hô mà thôi, không nhất thiết phải phân cao thấp với lão, liền theo ý của lão kêu:

"Thư trưởng lão."

"Ừ, lúc này mới đúng a. Tiểu tử, tìm ta có việc sao?"

"Đúng vậy, tôi muốn nhờ trưởng lão tìm xem giúp tôi có kỹ năng phương diện cung tiễn mà Kết Đan Kỳ có thể sử dụng hay không."

"Thuật pháp phương diện cung tiễn a, đương nhiên là có. Nói đến Hậu Nghệ trong thượng cổ chính là tiễn thủ nổi danh, tiễn pháp của hắn chí cương chí dương uy lực vô cùng. Từ sau hắn, giới tu hành cũng có rất nhiều cao thủ lấy tiễn thuật nghe tiếng, tỷ như Tuân Giai, Chư Nhan…"

"Thư trưởng lão. Có thích hợp tôi không?"

"Ngươi?"

Tiểu lão đầu đánh giá ta trên dưới, ngẫm lại nói:

"Nếu như là ngươi, có thể quyển kia sẽ tương đối hữu dụng."

Lão vẫy tay:

"Đi theo ta."

Ta theo lão lần nữa tiến vào thư phòng trước đây đã từng tới, bên trong vẫn là phóng sách thưa thưa thớt thớt. Kỳ thực nói đến cùng thì sách nơi đây cũng không tính là ít, chẳng qua thư phòng quá lớn, thế cho nên thoạt nhìn giống như trống trải.

Thư lão đầu đi vào đã không thấy tăm hơi bóng dáng đâu, ta chỉ đành tự mình nhìn nhìn mọi nơi. Ở trong ngăn hệ Thủy tìm được thư tịch hệ Phong. Cũng không nhiều, có một số mở ra xem được thì đối với ta mà nói tác dụng cũng không lớn, còn có vài bản mở ra không được, ta biết khẳng định là cảnh giới của ta còn chưa đủ. Đổi tới đổi lui phát hiện sách trên giá sách đều không quá thích hợp với ta, lại chuyển đi xem mấy thứ trên thư trác ở trung gian. Trung gian bị chất lung tung lộn xộn. Nghĩ chắc là lão đầu kia cho tới bây giờ cũng chưa từng chỉnh lý qua. Đẩy một chút, thật đúng là phát hiện không ít thứ tốt, thế nhưng không phải chúng nó yêu cầu Nguyên Anh Kỳ thì là thuộc tính không hợp, nếu không thì là kỹ năng loại phụ trợ ta không dùng được, thứ duy nhất ta còn có thể xem xem chỉ có Vọng Tiên Thành chí kể chuyện xưa. Mở ra xem nội dung bên trong. Rất tương tự với bản Truyện ký thành Iro lần trước ta lấy được, đều là ghi chép lịch trình phát triển thành thị cùng những đại sự từng trải. Nhìn không ra những sách này có trợ giúp

gì tới việc đề cao thực lực của bản thân, chẳng qua chuyện xưa bên trong rất thú vị. Ta xem mà bất tri bất giác trầm mê.

"Hắc, tiểu tử, đến xem cái này."

Tiểu lão đầu không biết chui ra từ nơi nào, một quyển sách bay bên người. Ta tiếp nhận xem, tên sách rất là cổ quái: Thiên Nữ Tán Hoa .

"Thư trưởng lão, cái này là tiễn thuật?"

Tiểu lão đầu lật cho ánh mắt xem thường nhỏ:

"Đương nhiên là tiễn thuật. Không nên thấy tên nó quái, uy lực không nhỏ đâu. Hơn nữa lấy thực lực hiện tại của ngươi, một ngày tối đa chỉ dùng được một lần."

"Nó có hiệu quả gì?"

"Có thể biến ảo tiễn ngươi bắn ra thành một nghìn lần đồng thời đả kích hết thảy sự vật trong phạm vi trăm mét. Nói cách khác ngươi bắn một nhánh tiễn xuất hiện chính là một nghìn nhánh. Bắn hai nhánh tiễn xuất hiện chính là hai nghìn nhánh. Hơn nữa đều là công kích thực thể."

"Cường hãn như thế!"

Ta nghe thấy mà mắt đều thẳng, vội vàng mở ra sách xem kỹ. Tiểu lão đầu đắc ý nói:

"Đó là đương nhiên, nếu như không mạnh ta thế nào sẽ cất giấu nó. Bất quá nó cũng có một nhược điểm lớn nhất."

Lão đầu ưỡn ẹo một chút, tiếp theo nói:

"Kỹ năng này phi thường tổn hại nguyên khí. Cội nguồn hỗ trợ nó là chân nguyên bản mạng của ngươi mà không phải linh lực. Phải biết rằng người tu hành chúng ta tu chính là chân nguyên bản mạng, chỉ có khi nó đạt được trình độ nhất định mới có thể đi vào cảnh giới tiếp theo. Thế nhưng sau khi dùng chiêu này. Sẽ khiến ngươi tổn thất không ít chân nguyên bản mạng. Nói cách khác tu hành trong một đoạn thời gian của ngươi đều sẽ thành không công, cần phải trùng tu lại. Vì vậy ngoại trừ người sáng lập nó chưa từng có ai tu tập."

Ý nói chính là nếu như ta dùng nó, kinh nghiệm sẽ biến mất, đẳng cấp sẽ giảm xuống (Tuy rằng hiện tại ta không có đẳng cấp, bất quá đạo lý là như nhau a).

"Dùng một lần sẽ tổn thất bao nhiêu chân nguyên?"

"Nếu như dựa theo tiến độ tu hành của người bình thường mà xem, khoảng chừng là thành quả mười ngày tu hành."

Mười ngày, ta tính toán một chút, lần trước khi Vu Mạch đến nhà ta nói chỗ ta linh khí nồng đậm, tu hành có thể làm ít công to, nói cách khác tốc độ ta tu hành ở nhà sẽ nhanh hơn so với người bình thường. Cho dù chỉ nhanh hơn hai phần, thì cũng chính là tám ngày tu luyện có thể đổi một lần kỹ năng cường đại này, bất kể nghĩ như thế nào đều đáng giá!

"Tôi lấy nó."

Khi nói chuyện ta một phen ôm lấy sách kia, hạ quyết tâm không buông tay. Tiểu lão đầu thấy ta nguyện ý học, cũng rất rộng rãi tỏ vẻ có thể chép một phần cho ta.

"Bất quá sau khi học, hứa hẹn của ngươi lần trước cũng nên thực hiện mới phải."

Ta biết mà, cuối cùng cũng nói tới chủ đề của hôm nay.

"Đây cũng là một trong những mục đích tôi tới. Nói đi, muốn tôi đi tìm vật gì?"

"Ừm, món đồ đó cũng không dễ tìm. Ngươi lại đây."

Tiểu lão đầu lắc lư bay đến trên thư trác lộn xộn trung gian, cầm lấy chính là bản Vọng Tiên Thành chí mà ban nãy ta xem hứng khởi. Lão rào rào lật đến một tờ chính giữa, chỉ vào một nhóm chữ trong sách thì thầm:

"Vừa nghe tiên nhạc động thiên chuông kêu triệt địa, Cửu Thiên Vân Giá một roi nhanh nhẹn mà tới... Người đương thời có nói, đạo thăng tiên, ở chỗ một lòng, tĩnh xem, nhìn thấu, hành trình Y Xích Thủy, La Thiên Chí xa mà gần... Đàm tiếu cùng chư thánh phương Tây, cùng giao tiếp trí đạo, nói hai thế giao hảo lẫn nhau vì bổ ích. Cùng hậu nhân bởi vậy mà thường gặp Tây di nơi ranh giới thông tiên có vãng lai với nhau."

"Có ý gì?"

Ta nghe mà chả hiểu mô tê. Tiểu lão đầu nói:

"Ngươi xem không hiểu là đương nhiên. Đây là nói, khi thượng cổ hai phương Đông Tây giao hảo, thiết lập một con đường đi thông tiên giới ở nơi tương giao hai khối đại lục. Về sau không biết vì sao con đường này biến mất, đồng thời người tu hành chúng ta cũng không còn có biện pháp đến được tiên giới. Aiz."

"Cho dù tu đến cảnh giới cũng không được?"

"Không được, đã rất lâu không có thiên kiếp giáng xuống, chưa có trải qua thiên kiếp thì vô pháp thăng tiên. Vì vậy chúng ta chỉ có thể đánh chủ ý đến thông đạo đó."

"Ông sẽ không phải là kêu tôi đi tìm thông đạo đó chứ?"

"Ngươi có thể tìm được mới là lạ."

Tiểu lão đầu lật cho cái ánh mắt xem thường, nói:

"Ta chỉ là kêu ngươi đi địa phương đó tìm một khối tín vật. Căn cứ trong sách ghi chép, thứ đó là chìa khoá ắt không thể thiếu để mở ra thông đạo."

"Đi đâu tìm?"

"Thành Iro."

215. Quyển 5 - Chương 40: Tiết 40

Editor: Toujifuu

Thành Iro náo nhiệt hơn rất nhiều so với lần trước chúng ta tới. Hệ thống tuyên bố nhiệm vụ thủ thành, Đông Long cũng lấy ra rất nhiều thứ tốt để dẫn tới một nhóm minh hữu, khiến cho người chơi cao cấp nơi đây càng tụ càng nhiều, nghiễm nhiên thành nơi người chơi đẳng cấp cao hoạt động nhiều nhất của Đông đại lục trước mắt.

Đi trên đường có thể thấy người chơi ma tộc, nhân tộc, yêu tộc rộn ràng nhốn nháo mỗi người đi làm chuyện mỗi người, mấy cửa hàng hai bên con đường chính khai trương gần đây, cung cấp bổ cấp tất yếu. Xung quanh quảng trường truyền tống trận mà lúc trước chúng ta liều chết với người phương Tây lại càng náo nhiệt hơn, phòng nhỏ ẩn thân lúc đó cũng được chỉnh lý ra biến thành nơi giao dịch tạm thời của mỗi một người chơi. Cả tòa thành thị chỉ có khu vực phụ cận thần miếu bị người chơi Đông Long giới nghiêm, tòa bảo tọa hoàng kim cao cao tại thượng kia dưới ánh mặt trời càng thêm chói mắt.

"Nhanh, nhanh, người phương Tây lại chuẩn bị tiến công!"

Không biết ai rống lớn một tiếng ở trên đường, người đầy đường phần phật tuôn qua hơn phân nửa. Một số còn lại tựa hồ tập mãi thành quen đối với điều này, nên làm gì thì làm đó, không thấy một chút hoang mang. Ám Ảnh dựa sát vài bước qua chỗ ta, nhường đường cho một đội người chơi xông qua trên đường, Lăng Thiên nhân cơ hội hỏi:

"Có đi xem xem không?"

“Không đi.”

“Cậu không hiếu kỳ?”

“Có gì phải hiếu kỳ, cũng không phải chưa từng đánh qua với bọn họ. Hơn nữa thành chiến a, còn không phải là mấy thứ kia, cho dù là người phía tây tới cũng không có khả năng biến ra thứ mới mẻ đa dạng gì. Thế nào, anh muốn đi xem?”

Lòng ta nghĩ người này không phải ngứa tay đấy chứ?

“Nếu như anh muốn đi thì đi, dù sao tôi ở trong thành không đi, anh xem xong thì gọi tôi là được.”

Biểu tình Lăng Thiên dường như giãy dụa một chút, gật đầu nói:

“Tôi đi xem, chính cậu phải cẩn thận.”

“Tôi cũng không phải đứa con nít. Đi đi đi đi, nếu như ngứa tay thì đi xuống chơi chơi cũng không tồi, căn cứ tình báo của Tiểu Lộ thì có lẽ những người phương Tây đó bất quá cũng chỉ là tới thăm dò một chút mà thôi.”

Ám Ảnh chở Lăng Thiên chạy vội hướng đầu tường. Ta sau khi nhìn bóng lưng anh ta biến mất, móc ra một quyển giấy từ trong lòng. Trên quyển giấy chỉ viết một câu nói:

“Thiên Hòa năm một nghìn bảy trăm tám mươi sáu, trưởng lão Vọng Tiên Tu Chân Minh cùng dị tộc phương tây chiến đấu ở ngoại ô Iro, lưỡng bại câu thương không ai sống sót. Tiên bảo bị đánh mất trong chiến dịch đó. Không biết tung tích.”

Đầu mối khiến người ta bất đắc dĩ này theo như Thư lão đầu nói là do lão tốn vô số tinh lực mới khảo chứng ra được. Về phần bảo bối kia rớt đến nơi nào, lại tra không ra được nữa. Kết quả là, người chơi số khổ xui xẻo bị lão bắt như ta đây cũng chỉ đành chạy đến nơi đây mò kim đáy biển.

Thu hồi quyển giấy, ta quyết định không làm con ruồi không đầu, vẫn là trước tiên nghiên cứu một chút địa phương nào có khả năng rồi hẵng hành động đi. Về phần đối tượng nghiên cứu, đương nhiên là bản Truyện ký thành Iro trong bao của ta.

Từ sau khi Thư lão đầu tìm được đầu mối thăng tiên trên Vọng Tiên Thành chí cho ta xem, ta mới phát hiện hóa ra ghi chép trong những quyển sách này tuyệt không phải chuyện xưa. Mà là lịch sử chân chính của trò chơi. Lúc này đây đến thành Iro tìm đồ vật, trong sách này sẽ cho ta được đầu mối gì đó cũng nói không chừng. Ta tìm được quán rượu duy nhất ở Iro, tìm một vị trí sát cửa sổ ngồi xuống, kêu một hũ trà chuẩn bị hưởng thụ một chút lạc thú “trà thơm nhàn đọc sách”.

“Thiên Hòa, lịch Thiên Hòa là năm bao nhiêu.”

Ta mở sách ra mới phát hiện lịch pháp mà Iro dùng tuyệt không giống với Đông đại lục. Dự định ban đầu muốn căn cứ vào niên đại tìm đến đầu mối của ta còn chưa có bắt đầu, đã rơi vào cục diện bế tắc. Gãi gãi đầu, quyết định tìm người xin giúp đỡ. Trong tất cả người quen biết hiểu rõ nhất đối với mấy thứ này sợ vẫn là Mê Lộ. Trong khoảng thời gian gần đây càng ngày càng cảm thấy tuy rằng người này đánh nhau không được, thế nhưng ở phương diện khác thật đúng là một bách khoa toàn thư dùng tốt a.

“Này, Mê Lộ. Có việc hỏi anh.”

Truyền âm vừa nối được, ta vội vã hỏi. Mê Lộ ở đầu kia cười, nói:

“Lại có chuyện gì? Sẽ không phải là còn muốn tìm tôi đi tìm bảo tàng đấy chứ. Tôi gần đây cũng không có thời gian.”

“Biến, lấy từ đâu ra nhiều bảo tàng như vậy cho anh tìm. Tôi chỉ muốn hỏi một chút anh có quen thuộc đối với lịch pháp trong trò chơi hay không?”

“Cũng biết một chút. Cậu thế nào quan tâm đến cái này?”

“Tra chút chuyện. Tôi muốn biết lịch Thiên Hòa cách hiện tại bao nhiêu năm?”

“Thiên Hòa? Lịch pháp rất cổ xưa a. Cậu chờ một lát tôi đi tra một chút.”

Đối diện truyền đến thanh âm lục lọi. Đợi một hồi, Mê Lộ một lần nữa tiếp nối trò chuyện:

"Du Nhiên, tôi tìm được rồi. Nghe, lịch Thiên Hòa là lịch pháp được sử dụng trước lịch Thái Nguyên trải qua tổng cộng hai nghìn một trăm sáu mươi hai năm, lịch Thái Nguyên tiếp nối chín trăm ba mươi bốn năm, sau đó quá độ đến lịch Đại Đồng hiện tại. Năm nay là năm một nghìn không trăm bốn mươi bảy lịch Đại Đồng, cộng thêm số năm của lịch Thái Nguyên. Chính là thời gian lịch Thiên Hòa cách thời nay. Bất quá tôi không biết cậu muốn tra là năm bao nhiêu của Thiên Hòa, nếu như muốn tính một năm nào đó cụ thể mà nói còn phải dùng tổng số năm của lịch Thiên Hòa trừ đi năm lúc đó cộng thêm lịch Thái Nguyên cùng lịch Đại Đồng, có thể cho ra năm cậu muốn biết cách hiện tại bao lâu. Rất đơn giản."

Đơn giản? Ta thế nào nghe thấy mà choáng đầu a? Đặc biệt là Mê Lộ nói rất nhanh, một xâu chuỗi chữ số kia ta thực không có nghe rõ.

"Nếu không anh giúp tôi tính đi. Tôi muốn tra năm một nghìn bảy trăm tám mươi sáu Thiên Hòa."

Mê Lộ rất nhanh báo ra chữ số:

"Cách hiện tại là hai nghìn ba trăm năm mươi bảy năm."

"Hai nghìn ba trăm năm mươi bảy…"

Ta đọc chữ số này mở ra Truyện ký thành Iro trong tay, phát hiện lại thêm vấn đề mới nữa.

"Mê Lộ. Anh biết lịch pháp của địa phương khác không?"

"Địa phương khác? Nơi nào?"

"Cái kia, lịch Iro."

"Iro? Phương tây hình như cũng không có lịch pháp này a. Iro… Sẽ không phải là lịch pháp thành Iro đấy chứ?"

"Đúng."

"Hắc. Tiểu tử cậu đến tột cùng muốn làm gì? Tôi thật sự có chút muốn hỏi. Được rồi, cậu chờ tôi lập tức qua đó. Lịch pháp thành Iro, tôi thực chưa từng chú ý qua."

"A? Nga, tôi ở quán rượu Iro chờ anh."

Mê Lộ kích động gác truyền âm, có lẽ là đang chạy qua bên này. Nghĩ đến lập tức sẽ có chuyên gia đến hỗ trợ, ta cũng không vội, chậm rãi uống trà quan sát bốn phía. Xa xa truyền đến tiếng kêu, xem ra đánh cũng rất náo nhiệt, không biết có phải Lăng Thiên đang giết đến hứng khởi hay không đây? Ta suy nghĩ có nên phát một truyền âm đi quấy rối anh ta hay không. Đang buồn chán, ngoài lầu một đám người chơi đi ngang qua. Ta chỉ nhìn người dẫn đầu một cái thôi đã hoàn toàn không còn tâm tình tốt. Thầm than như thế nào đến nơi đây rồi còn gặp phải cô ta, đồng thời ta lùi đầu về không muốn đối mặt với đối phương. Ai biết cô ta lại đột nhiên xoay người vào quán rượu.

Lãnh nhãn nhìn nữ nhân kia mang theo một đám người đi vào, ta ngồi cách cạnh cửa không xa, đương nhiên bị cô ta liếc mắt một cái nhìn thấy. Quả nhiên đối phương cũng không ngờ tới ta sẽ ngồi ở nơi đây, bất quá cô ta cũng không biết ta là ai, rất tự nhiên liền đi tới, một bộ quen thuộc ngồi xuống ở đối diện ta.

"Du Nhiên tiên sinh, thực khéo. Tôi còn tưởng rằng những cao thủ như các anh đều đi đánh nhau trên tường thành kìa."

"Tôi hẹn với bằng hữu chờ ở chỗ này."

"Ha ha, tôi đây thật đúng là vận khí tốt. Hình như A Dương không biết anh đã đến rồi, anh ấy hiện tại đang trên đầu tường, anh có muốn đến xem không?"

"Thành chủ Diệu Dương đang bận bịu, tôi không nên đi quấy rầy thì tốt hơn. Ngược lại phu nhân không đi động viên cho người của Đông Long?"

Mộng Điệp phong tình vạn chủng than nhẹ:

"Tôi lại không có bản lĩnh giết địch giúp bọn họ, vẫn không nên đi thêm phiền. Đúng rồi, nghe nói thành Iro cũng là do anh cùng mấy vị bằng hữu hỗ trợ lấy được, thực sự là cảm tạ anh."

"Làm sao. Thành chủ cũng đã cho thù lao."

"Việc này không giống, anh giúp Đông Long nhiều chuyện như vậy, về tình về lý đều nên tạ ơn. Đúng rồi, nghe nói A Dương cho anh 20% cổ phần a? Vậy về sau chúng ta còn không phải là người một nhà."

"Lần trước khi ký ước Phù Nham Thành không phải phu nhân cũng có mặt sao."

Kỳ quái cô ta thế nào sẽ đột nhiên nhắc tới chuyện này, chẳng lẽ là tiếc?

"Đúng vậy. Aiz, A Dương anh ấy, cũng chỉ đối với những huynh đệ các anh tốt nhất, như tôi, anh ấy cho tới bây giờ lại chưa bao giờ chịu cho cổ phần nhỏ tí tẹo nào. Được rồi, tôi không quấy rầy Du Nhiên tiên sinh chờ bằng hữu của anh, thời gian không còn sớm tôi cũng nên đi. Nếu như có thời gian mời anh đến chỗ chúng tôi ngồi chơi đi."

Nữ nhân kia ra vẻ gượng ép mà đi, làm cho ta không hiểu ra sao, không biết đến tột cùng cô ta tới làm gì. Buồn bực một hồi lâu, ta quyết định không nghĩ đến nó nữa, dù sao cũng không muốn có gì liên quan với cô ta. Vừa vặn, Mê Lộ đã đến.

216. Quyển 5 - Chương 41: Tiết 41

Editor: Toujifuu

Mê Lộ cầm truyện ký xem gần một giờ, còn thỉnh thoảng lấy ra tư liệu khác tiến hành so sánh. Trên bàn phủ kín trang giấy cùng sách vở, chọc các người chơi đi ngang qua hoàn toàn dùng ánh mắt cổ quái nhìn chúng ta. Rốt cục, Mê Lộ lộ ra một nụ cười, kinh hỉ nói:

"Tìm được rồi!"

"Tìm được cái gì?"

"Tôi đã tìm được điểm có thể liên hệ lịch Iro cùng lịch pháp Đông đại lục lại với nhau. Cậu xem nơi đây, trong truyện ký có ghi chép vào thời điểm năm tám trăm năm mươi ba lịch Iro có sứ giả Thánh Triều phương đông tới chơi, nữ vương Iro tiếp kiến hắn cũng ký khế ước hai nước giao hảo qua lại. Chuyện này cũng có ghi chép trong sử ký thượng cổ phương đông, cái gọi là Thánh Triều chỉ chính là Hoa Triều, sau khi nó thành lập sáng lập lịch Thánh Minh, vừa vặn là lịch pháp trước lịch Thiên Hòa. Thời điểm năm bảy mươi sáu lịch Thánh Minh phái ra sứ giả đi sứ nước Iro, mang về lượng lớn trân bảo. Chúng ta có thể bắt đầu đổi từ năm này, năm một nghìn bảy trăm tám mươi sáu lịch Thiên Hòa, đổi thành lịch Iro, vừa vặn là thời điểm năm ba nghìn không trăm mười một."

"Thật tốt quá!"

Ta kéo trang giấy mà Mê Lộ tiến hành tính toán qua, chữ số được Mê Lộ cố ý khoanh tròn kia cho ta hy vọng rất lớn.

"Mê Lộ anh quá lợi hại, thực cảm tạ anh."

"Được rồi, tôi nhận lời này, dù sao cũng phải có chút bản lĩnh thật sự mới xuất thủ được a. Đúng rồi, cậu tra cái này làm gì?"

"Tôi nhận được một nhiệm vụ, phải tìm một món đồ ở ngoại ô Iro. Đầu mối duy nhất chỉ biết món đồ đó thất tung vào thời điểm năm một nghìn bảy trăm tám mươi sáu Thiên Hòa. Tôi muốn xem một chút năm đó thành Iro có phát sinh đại sự gì hay không."

"Đây cũng là một biện pháp. Nếu không cần tôi giúp cậu tra một chút không?"

"Vậy đương nhiên tốt, anh tới tra khẳng định nhanh hơn so với tôi."

Mê Lộ lại cúi đầu tìm kiếm.

Nghe tiếng lật sách soàn soạt đối diện, không qua một hồi tựa hồ cảm thấy trên đường cũng náo nhiệt hơn. Ngẩng đầu nhìn, rất nhiều người chơi tuôn lại đây. Đại đa số người đều mặt mang vẻ vui mừng, ta biết chúng ta khẳng định thắng. Hơi lưu tâm một chút, rất nhanh thấy một kiếm sĩ cao lớn xuyên qua đoàn người chạy tới. Anh ta tuyệt không đi cửa, nhẹ nhàng nhảy qua cửa sổ vừa vặn đáp xuống bên cạnh ta, một con báo màu đen theo ở phía sau.

Lăng Thiên kéo cái ghế ngồi xuống bên cạnh ta. Ta thấy vết máu còn chưa bị xóa đi trên người anh ta, hỏi:

"Cảm giác thế nào?"

"Đối phương rõ ràng là thăm dò, tuyệt không xuất toàn lực. Tôi có thấy cái tên tóc vàng kim lần trước, bên người gã còn có mấy người nữa, hẳn là mấy lão đại khác, có lẽ là tổ chức liên minh gì đó. Mặt khác, còn có một người có lẽ cậu sẽ cảm thấy hứng thú. Là nữ, mang theo một đàn hồ điệp thoạt nhìn cũng rất cao cấp. Vốn tôi dự định chém chút hồ điệp trở về giúp cậu, ai biết chưa đợi tôi tiếp cận cô ta đã lui về."

"Vậy sao, vậy lần sau nếu như gặp nhớ kêu tôi."

Chúng ta bên này nhỏ giọng nói chuyện, Mê Lộ đối diện gõ sách liên tục gật đầu:

"Ừm. Hẳn chính là cái này đi."

"Tìm được rồi?"

Ta duỗi dài cái cổ thăm dò nhìn, Mê Lộ đẩy sách qua, chỉ vào một nhóm chữ trong đó nói:

"Xem nơi đây. Năm ba nghìn không trăm mười lịch Iro nữ vương Shaman lên ngôi… Mùa thu năm đó, quốc sư cùng với người đến từ phương đông chiến đấu ở núi Thụ Cầm tây bắc thành Iro, sau quốc sư không biết tung tích. Đồ đệ của quốc sư Sith tiếp nhận chức vụ quốc sư… Nếu như muốn nói đại sự phát sinh ở ngoại ô Iro năm đó, trên sách có ghi chép cũng chỉ có một việc này. Có lẽ chính là điều cậu muốn tìm."

"Núi Thụ Cầm tây bắc. Rất tốt. Mê Lộ, lần này thực sự phải cảm tạ anh. Chờ tôi hoàn thành nhiệm vụ sẽ mời anh uống rượu."

Mê Lộ cười nói:

"Uống rượu thì miễn đi. Lần sau nếu như có di tích gì muốn dò xét nữa nhớ kêu tôi là được."

Cáo biệt Mê Lộ, ta cùng Lăng Thiên đến thẳng cửa thành.

Ngoài cửa thành Tây bị địch nhân lấp kín chặt chẽ, chúng ta không có khả năng đi từ nơi đó, cũng chỉ đành cuộn một vòng. Ra khỏi thành từ cửa thành Đông, lại xuyên qua rừng cây ngoài thành, chúng ta đi tới ngoài thành Tây. Xa xa thấy trú địa của các người chơi phương tây, thoáng nhìn thì người ở trướng bồng di động kia cũng thực rất nhiều.

Cho dù ta cùng Lăng Thiên cuồng vọng thế nào, cũng không cho rằng dựa vào lực lượng của hai người có thể đi khiêu chiến đại quân của người ta. Vì vậy không chút do dự lựa chọn lặng lẽ vòng qua. Căn cứ tấm bản đồ cổ thành Iro có trong sách mà xem, núi Thụ Cầm cách không xa ngay phía tây bắc thành Iro, cách Iro một con sông. Hiện tại ta cùng Lăng Thiên đang đứng ở bờ sông đó, thế nhưng khiến người ta không thể giải thích được là đối diện lại không có nửa điểm cái bóng của núi, ngược lại là khe rãnh ngang dọc mặt đất nhấp nhô không bằng. Bất quá nghĩ lại ta cũng liền hiểu rõ. Cái gọi là núi Thụ Cầm chỉ là cách gọi của thành Iro khi thượng cổ, lực lượng cao thủ của vị quốc sư đại nhân, trưởng lão tu chân kia cộng thêm sau một phen tranh đấu của bọn họ, nếu như còn có thể lưu lại được tòa núi mới thực sự là chuyện lạ. Sợ là đã sớm bị san bằng, từng rãnh sâu trên mặt đất hẳn chính là lúc đó lưu lại. Bất quá…

"Thế này kêu tôi tìm thế nào a!"

Ta hét thảm một tiếng, trong lòng mắng cái lão đầu đáng chết kia một lần từ đầu tới đuôi. Lăng Thiên ôm vai ta an ủi nói:

"Không sao, chúng ta cùng nhau tìm. Tôi tin tưởng nếu đã có loại nhiệm vụ này xuất hiện, thì nhất định sẽ có biện pháp tìm được."

"Cũng chỉ đành như vậy."

Ta mặt ủ mày chau, Lăng Thiên lại tâm tình tốt vỗ vỗ vai ta, nhảy qua đối diện sông. Tới giữa sông, liền thấy anh ta tiện tay vứt ra một cành cây, đầu ngón chân thoáng đạp ở bên trên, lại lướt ra thêm một khoảng cách, vừa vặn đáp xuống bờ sông đối diện. Đó là gì, khinh công sao? Ta kinh ngạc nhìn, tiểu tử này lúc nào học được chiêu này, thực sự là càng ngày càng không thể xem thường.

Triệu phi thuyền qua sông, chúng ta phát ngốc với một mảng lớn hoang dã. Nơi đây không những địa hình phức tạp hơn nữa cỏ dại mọc thành bụi, giống như là một cục xương khó gặm, hạ khẩu thế nào?

"Tiểu Bạch, có phát hiện gì không?"

"Không có. Em lượn một vòng trước đã."

Tiểu Bạch đi xuống từ trên vai ta, nhảy vào trong đất. Ta cùng Lăng Thiên nhìn nhau, Lăng Thiên thán:

"Được rồi, đi từng chút một, động thủ đi."

Nhún nhún vai, chúng ta cũng gia nhập hàng ngũ lùng tìm.

Có lẽ là bởi vì trận đại chiến kia, tuy rằng địa phương này cũng thuộc về khu di tích, thế nhưng cơ bản không có đồ cổ gì tồn tại, ngoại trừ đá chính là cỏ, thế nhưng đó là tin tức tốt duy nhất trước mắt của chúng ta, chí ít không cần lo lắng bị tạp vật khác làm hoa mắt.

Tìm từ lúc mặt trời chiếu cao đến trăng treo trời đông, khi ta, Lăng Thiên cùng Tiểu Bạch hội hợp đến bờ sông thì trước mắt chất một đống đồ vật nhỏ. Có cục đá hình trạng cổ quái, có kiếm gãy niên đại lâu đời, cũng có mảnh vỡ của vật phẩm không biết tên, một đống phế phẩm sống sờ sờ.

"Được rồi, hiện tại chúng ta đến xem đã tìm được những thứ gì đi. Tiểu Du, lão đầu kia có nói cho cậu phân biệt món đồ kia thế nào không?"

"Ông ta nói là có khí tiên linh. Về phần khí tiên linh là cái gì, tôi cũng không biết. Hẳn là thứ không giống với linh lực mà chúng ta hiện tại sử dụng. Vì vậy biện pháp ngốc nhất, tôi dự định mang về hết tất cả những vật phẩm chúng ta cảm thấy khả nghi để cho tự ông ta tìm."

Ta tiện tay nhặt lên một khối đá, dùng linh lực thử dò xét một chút, không có nửa điểm phản ứng, bỏ qua, lại lấy một món. Lăng Thiên không có linh lực có thể dùng, đành phải ngồi ở một bên nhìn ta chọn đến chọn đi trong đống phế phẩm. Đang rất bận, ta đột nhiên cảm thấy Lăng Thiên đứng lên kín đáo đi về phía đối diện sông. Ngẩng đầu nhìn, người đã không còn thấy.

217. Quyển 5 - Chương 42: Tiết 42

Editor: Toujifuu

"Tiểu Bạch, đi xem xảy ra chuyện gì."

Tiểu Bạch chui vào trong đất đi theo. Ta một lần nữa chuyên chú vào tạp vật trên mặt đất, không bao lâu sau Tiểu Bạch đã trở về, nói:

"Chủ nhân, bên kia phát hiện một tòa đàn tế cổ quái, rất nhiều người đang tụ ở nơi đó."

"Đàn tế? Thế nào gần đây luôn gặp phải thứ đó. Lăng Thiên ở bên đó sao?"

"Ừ, đang nhìn chằm chằm những người đó."

"Đi, đi qua xem."

Tiểu Hắc thoáng khom thắt lưng, ta bước lên, nó mang theo ta im hơi lặng tiếng chạy vội đi.

Dưới sự chỉ dẫn của Tiểu Bạch, ta rất nhanh đã thấy Lăng Thiên. Anh ta ngồi xổm phía sau hai khối đá đang nhìn trộm ra phía ngoài từ trong khe. Cẩn cẩn thận thận lẻn qua, Lăng Thiên cũng không quay đầu lại ôm lấy ta kéo đến bên người. Anh ta chỉ vào kiến trúc cao lớn dưới ánh trăng đối diện, cắn tai ta:

"Cái đó rõ ràng là mới xây lên. Không biết những người phương Tây đó phí công phu lớn như vậy xây thứ này có ích lợi gì."

"Mặc kệ có ích lợi gì, nói chung có lợi với kẻ địch thì là bất lợi với chúng ta."

Ta ngưng thần nhìn qua, tòa kiến trúc kia trong ánh trăng nhìn không rõ lắm, chỉ có một đường nét mơ hồ. Thoạt nhìn thứ đó ngay ngay ngắn ngắn, chiếm diện tích không nhỏ. Chẳng lẽ những người phương Tây đó từ sau khi thành Iro bị đánh thì đã lập tức bắt đầu chuẩn bị cái này? Nghĩ nghĩ, ta tiếp nối truyền âm với Ám Dạ.

"Du Nhiên, đã lâu không gặp."

"Được rồi, ngày hôm nay không phải ôn chuyện với anh. Có người ở phía dưới mí mắt Iro các anh xây dựng rầm rộ, anh biết không?"

"Thế nào, cậu chạy đến chỗ nào rồi?"

"Xem ra anh biết. Xảy ra chuyện gì, bọn họ muốn làm gì?"

"Chúng tôi đã sớm phát hiện. Những người đó từ khi chúng ta tiến vào chiếm giữ Iro không bao lâu sau đã bắt đầu, hơn nữa làm còn rất nhanh. Chúng tôi cũng từng nghĩ qua phá hư hoặc là tra xét địa phương đó một chút, thế nhưng bọn họ phòng thủ rất chặt, một khi có số người vượt quá mức tiếp cận, sẽ lập tức lấy đại bộ đội bao vây tiễu trừ. Vì vậy cho tới bây giờ chúng tôi cũng chỉ có thể phái tiểu đội nhân mã giám thị ở xung quanh."

"Không nghĩ tới phái mấy cao thủ qua đột phá một chút?"

"Vốn là có ý đó, thế nhưng bị lão đại phủ quyết. Cậu biết Đông Long hiện tại có chút mùi vị của nơi đầu sóng ngọn gió. Nhìn chằm chằm chúng tôi cũng không phải chỉ có một người hai người, vì vậy lão đại không thể tùy ý mạo hiểm."

Ám Dạ cười khổ, ta chung quy cảm thấy trong lời của hắn có ý khác.

"Du Nhiên cậu hiện tại ở cùng Lăng Thiên đúng không, chỉ có hai người các cậu?"

"Ừ."

"Vậy các cậu vẫn nên nhanh chóng rời khỏi thì so ra tốt hơn, đối phương canh phòng rất nghiêm, tôi sợ các cậu dừng lại lâu sẽ bị phát hiện. Thường trú nơi đó ít nhất có hai trăm người."

"Được. Cứ như vậy, tôi gác."

"Được. Tự mình cẩn thận."

Ta thuật lại lời nói của Ám Dạ cho Lăng Thiên, kỳ thực cho dù hắn không nói, chúng ta cũng nhìn ra được xung quanh kiến trúc kia được bố trí đầy người chơi canh phòng, cho dù chúng ta có ý nghĩ gì căn bản cũng không có khả năng thực thi.

"Đi thôi, chúng ta vẫn nên trở lại tìm đồ. Nơi đây lưu cho người của Đông Long hao tâm tổn trí là được rồi."

Ta kéo kéo Lăng Thiên. Cẩn thận lui về phía sau.

Chúng ta mới rời khỏi hơn hai mươi mét, bỗng nhiên Tiểu Bạch phát sinh tiếng kêu cảnh báo, trong lòng ta căng thẳng, trực giác ngã nằm về phía sau, Lăng Thiên ở bên trái ta thì vung lên Tru Thiên Phá Tà không biết đã rút ra lúc nào công kích tới bên phải ta.

"Đinh ——"

Một tiếng giòn vang. Trong ban đêm yên tĩnh có vẻ đột ngột dị thường. Lăng Thiên theo thế kiếm bổ nhào qua bắt đầu xé giết cùng một đạo tặc áo đen đột kích. Ta sau khi lộn ngược ra sau nhảy lên mũi chân đạp đất bay thẳng lên cây. Mặt đất có Lăng Thiên, ta vẫn nên lấy được điểm cao trước rồi mới dễ ứng biến.

Như ta dự liệu, thanh âm tranh đấu lập tức dẫn tới sự chú ý của đối phương. Tựa như theo lời Ám Dạ, lực lượng phòng thủ nơi đây mạnh, tính cảnh giác của địch nhân cao, tốc độ ứng biến cực nhanh, đều không phải là điều người chơi bình thường có thể làm được, người phương Tây thật đúng là hạ vốn gốc ở chỗ này.

Mắt thấy mấy chục bóng đen chạy tới từ chỗ kiến trúc trong rừng, lòng ta biết dựa vào hai người ta cùng Lăng Thiên, nếu bị bọn họ vây lấy vậy ngày hôm nay thực sự phải giao phó ở chỗ này. Dù cho ta có phi thuyền, thế nhưng nghĩ cũng biết người ta không có khả năng không có thủ đoạn khống chế tương ứng.

"Lăng Thiên, nhanh lên một chút!"

Tuy rằng thân thủ của đạo tặc áo đen kia cũng không yếu. Thế nhưng đối mặt Lăng Thiên vẫn kém rất nhiều. Đặc biệt là sau khi Tiểu Hắc cũng gia nhập chiến đoàn, rất nhanh đã bị Lăng Thiên giết thành bạch quang. Lăng Thiên cũng nhảy lên trên cây nhìn ra phía ngoài, đại đội người chơi phương tây đã tiếp cận ven vùng đất rừng này.

"Đi mau, đừng để bị bọn họ vây lấy."

Chúng ta xuống cây lần lượt nhảy lên tọa kỵ quay đầu lại bỏ chạy.

Chơi trốn tìm trong đất rừng, dựa vào không chỉ là tốc độ, còn có cảm giác phương hướng cùng tính linh hoạt. Tính linh hoạt ta không thiếu Tiểu Hắc của ta cũng không thiếu, mà cảm giác phương hướng… Dù sao theo Lăng Thiên là được rồi. Ta buồn bực không lên tiếng đi theo phía sau Lăng Thiên băng băng một đường. Chui tới chui lui trong rừng rậm.

"Dừng!"

Lăng Thiên đột nhiên phanh gấp một cái, Tiểu Hắc thu thế không được, đành phải nhảy một bước nhỏ qua bên cạnh mới hiểm hiểm né qua Ám Ảnh. Trong rừng tĩnh mịch, ta điều động hết thảy cảm tri, phát hiện phía trước có thanh âm bước chân chạy truyền đến.

"Kẻ địch!"

Ta cùng Lăng Thiên liếc nhau, Lăng Thiên chỉ chỉ bên trái, chúng ta điều chỉnh phương hướng né tránh phía trước. Nhưng chạy tiếp mấy trăm mét nữa, chúng ta vậy mà lần nữa gặp địch. Sau ba bốn lần như thế, ta cùng Lăng Thiên đều biết sự việc không đúng.

"Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ những người đó mỗi lần đều có thể đoán ra được hướng đi của chúng ta? Vậy cũng quá thần rồi."

"Sẽ không, bọn họ hẳn là đoán không ra, tôi tin dựa vào lực cảm ứng hai của chúng ta đều có thể xếp được hàng đầu ở trong trò chơi, không có khả năng có người cảm tri chính xác hướng đi của chúng ta dưới tình huống chúng ta hoàn toàn không phát hiện được như thế."

Lăng Thiên cúi đầu nghĩ nghĩ, còn nói:

"Khả năng lớn nhất là căn bản bọn họ đã sớm bố trí trận bao vây này, vừa phát hiện tình hình không đúng sẽ phong tỏa lại hết toàn bộ khu vực, khiến cho người ở bên trong trốn không thoát, chỉ có thể bị bọn họ tiêu diệt."

"Đổi một câu nói khác, bọn họ muốn bảo vệ món đồ quan trọng kia đến mức không tiếc tốn nhân lực vật lực lớn như vậy. Đến tột cùng là thứ gì quan trọng như vậy?"

Nghi vấn này lan tràn trong lòng ta, ta cảm thấy đàn tế chúng ta thấy, có lẽ sẽ là uy hiếp lớn của thành Iro.

"Tiểu Du, muốn đi xem thứ kia đến tột cùng là đang làm gì không?"

Lăng Thiên đột nhiên cười nói.

"Đi xem?"

Ta sửng sốt, phản ứng lại,

"Anh muốn quay lại?"

"Cái gọi là nguyên lý dưới đèn thì đen, hiểu không?"

Ta cười,

"Hiểu rõ. Bất quá, nếu như vậy cái giá chúng ta phải trả cũng quá lớn a. Không khiến cho bọn họ chịu chút tổn thất vậy thực có lỗi với bản thân."

"Vậy đi thôi."

Chúng ta quay đầu lại chạy về.

Dọc đường trở về chúng ta chứng thực phỏng đoán lúc trước, phòng ngự của địch nhân đích thật là ngoài chặt trong lỏng, vì vậy chúng ta một đường phi thường thuận lợi quay về bên đàn tế. Nhưng đối phương cũng không phải kẻ ngốc, phòng ngự xung quanh đàn tế vẫn phi thường nghiêm mật, ít nhất có trên dưới trăm người vây quanh tòa đàn tế này. Nếu như không phải ta cùng Lăng Thiên đã sớm nhìn rõ hình thức căn bản không dự định sống ra ngoài, vậy thực không dám nghĩ đến kế hoạch điên cuồng như vậy.

"Tiểu Hắc Tiểu Bạch Tiểu Bích, hiện tại mấy nhóc tìm chỗ trốn đi, chờ lát nữa sau khi bọn anh chết trở về anh sẽ triệu mấy nhóc về nhà. Vì vậy trước lúc đó không nên chạy loạn khắp nơi, bảo mệnh quan trọng nhất biết chưa?"

Tiểu Bích cùng Tiểu Bạch rất nghe lời chuyển từ trên người ta đến trên người Tiểu Hắc, ta nghĩ nghĩ lại kêu Tiểu Bích gọi ra phân thân của ta, sau đó liền nhìn chúng nó lẻn vào trong rừng hắc ám biến mất không còn thấy.

"Lăng Thiên, chuẩn bị xong chưa?"

"Còn cần nói sao, động thủ đi."

218. Quyển 5 - Chương 43: Tiết 43

Editor: Toujifuu

Phân thân nắm chặt trường cung cùng Ám Ảnh lẻn vào trong rừng. Ta vẫn luôn nhìn theo chúng nó đến khi biến mất, mới cùng Lăng Thiên leo lên trên cây bên cạnh trốn kỹ. Rất nhanh, một mặt khác của kiến trúc cách chúng ta hơn hai trăm mét, tiếng người ồn ào, trong những người chơi phòng thủ ở chỗ rẽ trước mặt chúng ta cấp tốc bị phân ra một bộ phận chạy qua mặt kia.

Ta dựng ngón cái với Lăng Thiên, ánh mắt của tên này thật đúng là độc, vậy mà đoán được ứng biến của đối phương chuẩn như thế. Mở ra vòng tay, ta thấy Hỏa Diễm Tiễn cao cấp bên trong giảm thiểu từng nhánh, khi nguyên một bó Hỏa Diễm Tiễn cao cấp bị dùng hết, ta làm một thủ thế với Lăng Thiên, tốc độ của hai chúng ta trong nháy mắt đề thăng tới cực chí, đánh tới đàn tế đối diện.

Đã có giác ngộ hẳn phải chết, chúng ta cũng không cần thiết phải bảo lưu thực lực. Biến thân tinh linh ba mươi phút ngay từ đầu đã kích hoạt, ta mềm mại như gió, nhanh nhẹn như điện, mục tiêu chỉ thẳng tầng cao nhất đàn tế. Hết thảy chặn đường phía trước, đều sẽ bị vũ tiễn của ta tẩy rửa, sau đó kiếm quang theo sau của Lăng Thiên sẽ trở thành tuyên cáo thu đi sinh mệnh của bọn họ. Do điều đi gần một nửa nhân thủ, thủ vệ của chỗ mà chúng ta chọn làm điểm đột phá này xuất hiện nhiều kẽ hở, đủ cho ta cùng Lăng Thiên giết xuyên qua. Huống hồ chúng ta tuyệt không ham chiến, sau khi xuyên qua vành đai phòng thủ của kẻ địch xong liền thẳng tắp xông lên bậc đàn tế.

Ta chuyên tâm leo lên chỗ cao, không để ý đến người truy kích phía sau chút nào, bởi vì ta biết có Lăng Thiên ở phía sau ta, sẽ không để bất kỳ người nào thông qua phòng tuyến của anh ta. Thẳng đến khi ta leo lên trên phân nửa đàn tế, mới đột nhiên xoay người, Thanh Lê Nhã Vận trong tay kéo căng hết cỡ, năm nhánh Trầm Nê Tiễn cao cấp nâu sậm vận sức chờ phát động. Lăng Thiên hất một kiếm nghiêng nghiêng qua phần eo của hai người chơi đối diện, ba kiếm quang rõ ràng có thể thấy được rít lên lượn vòng bay ra, oanh vào trận doanh đối phương mang theo một mảnh huyết quang bay lượn. Bước chân đi tới của kẻ địch bị áp chế, cho dù chỉ có thời gian nháy mắt, cũng đủ cho ta phóng ra lợi tiễn trong tay.

Năm nhánh Trầm Nê Tiễn cao cấp sắp hàng thành hình trước ba sau hai đâm vào nền đàn tế, cát hóa đại diện tích không còn là im hơi lặng tiếng giống như khi ta sử dụng nhánh tiễn trung cấp trước đây nữa. Có lẽ là do hiệu quả ma pháp chồng của năm tiễn, lúc này đây hiệu quả của Trầm Nê Tiễn lại có vài phần ý vị oanh oanh liệt liệt. Cát bụi do mỗi nhánh ma pháp tiễn tuôn ra va chạm lẫn nhau, nơi tương giao vung lên suối cát cao mấy mét. Sau khi hạ xuống không khỏi tràn đầy thành một vùng sương cát. Mà vành đai cát hóa trên mặt đất lại càng rộng chừng hơn mười mét, trực tiếp khiến cầu thang phần dưới với một bộ phận mặt tường của đàn tế tan ra trong đất cát, ngay cả nguyên tòa đàn tế cũng có cảm giác rung động. Hậu quả thế này ta ngược lại không có dự liệu đến, nghĩ đến thật đúng là việc vui bất ngờ. Tuy rằng không thể nói là đã phá huỷ được tòa kiến trúc quan trọng này của kẻ địch, thế nhưng có thể phá đi một góc trong đó, cũng là một loại thành tựu a. Đương nhiên, trong lòng cũng không khỏi ước mơ nếu như thứ này là chú ý hiệu quả chỉnh thể, thiếu mất đi một góc sẽ khiến cho nó mất đi tác dụng, vậy thì càng tốt. ^^ (Bất quá ta biết bản thân luôn không có loại vận khí tốt trên trời rớt bánh xuống để cho ta nhặt đó.)

Lăng Thiên trước khi cát hóa đã sớm rời khỏi chiến đấu, không chút nào chần chừ xông lên. Khi lướt qua bên người ta, kình phong bám theo gào thét qua bên cạnh. Mà ta lúc này, thì lại đang toàn lực ứng phó mượn ưu thế của vành đai lưu sa để chặn bước chân đi tới của kẻ địch. Địch quân rõ ràng phản ứng lại ý đồ của chúng ta. Hỏa lực chi viện cũng nhanh chóng đúng lúc. Thế nhưng ta hiện tại ở chỗ cao, bên người lại có phong trận tận lực triệu tập tương trợ, tiễn cùng ma pháp của bọn họ muốn đánh trúng ta thực sự không quá dễ.

Lăng Thiên xông qua bên người ta đã gần một phút đồng hồ, dựa theo tốc độ bình thường anh ta hiện tại sớm đã leo đến đỉnh đàn tế. Bất quá kẻ địch cũng không phải ngu ngốc, địa phương quan trọng như thế đương nhiên sẽ có thủ vệ. Bắt đầu từ ban nãy phía sau ta đã không ngừng có tiếng đánh nhau truyền tới. Lại là sau nửa phút, kẻ địch phía dưới rốt cục đã có người thông qua vành đai lưu sa. Có một đương nhiên sẽ có hai, không chỉ như thế, hai sườn khác của đàn tế hình tứ phương cũng có người nỗ lực đột nhập đến bên mặt chỗ ta.

Lòng ta nghĩ đã đến lúc, quả quyết từ bỏ dự định ngăn trở địch, ngược thân xông lên đỉnh đàn. Ngay chỗ cách đỉnh đàn không xa, Lăng Thiên đang lấy lực một người cố chống ba cao thủ địch quân. Chỉ thấy toàn thân anh ta lấp lánh kiếm quang, cơ bắp thân thể rõ ràng phồng lên, chỗ cánh tay bao trùm vảy phiến tinh mịn, thoạt nhìn kiên cố hữu lực.

Lăng Thiên cũng xuất toàn lực a. Ta cảm thán trong lòng, động tác trên tay cũng không dám chậm hơn nửa điểm. Cung tiễn thủ cùng kiếm sĩ phối hợp vốn là một trong những tổ hợp kinh điển. Huống hồ ta cùng Lăng Thiên đã trải qua thời gian dài mài hợp như vậy, chỉ từ một số động tác rất nhỏ cũng đã có thể ngầm hiểu ý đồ của đối phương. Có sự trợ giúp của ta, Lăng Thiên liền càng có thể thả tay chân gia tăng lực độ tiến công mà không còn là phòng thủ một mặt nữa. Cứ như vậy, rốt cục bị chúng ta mở ra một chỗ hổng, xông lên đỉnh chóp đàn tế.

Sau khi lên đỉnh. Ta mới có thể nhìn thấy diện mục thực của bộ vị hạch tâm nhất của tòa đàn tế này —— Đó là một trận đồ được tinh tế khắc trên mặt đất, phần ngoài là hình vòng tròn, trong thì khảm ba đồ án sao năm cánh. Bố cục cực phức tạp, khiến cho ta thất kinh. Ở mỗi một góc trận đồ, khảm nạm bảo thạch màu trắng bạc, một người chơi nữ đang đứng ở trung tâm trận đồ, còn là người quen của ta, Lucy.

Hiện tại đương nhiên không phải thời cơ tốt tìm người quen ôn chuyện, vừa thấy tư thái của Lucy cùng quang mang lưu động trong trận đồ ta đã biết không tốt. Có lẽ chính là bởi vì chúng ta cường hành xông ải, mới khiến cho đối phương mở ra trận đồ. Mà tác dụng của thứ này tuy rằng ta không biết, chẳng qua nghĩ cũng biết không phải là thứ có lợi đối với chúng ta.

Ta quyết định thật nhanh bắn ra một tiễn, nhánh Phong Dực Tiễn ngưng tụ lượng lớn linh lực gió kia bị một bức tường phòng ngự nhìn không thấy ngăn trở, sau khi chỉ kích lên được một trận sóng gợn ở không trung liền bị đẩy lùi ra. Cười khổ, đây vẫn là tình huống lần đầu tiên ta gặp phải, nếu như ngay cả Phong Dực Tiễn tốc độ nhanh nhất lực xuyên thấu mạnh nhất cũng phá không được phòng của đối phương, vậy ta thực sự không còn biện pháp.

Ta không đối phó được cô, mà xem ra nhất thời đối phương cũng rút không ra được tay đối phó chúng ta, vậy tạm thời không cần quản cô, trước tiên vượt qua nguy hiểm trước mặt rồi lại nói.

Càng ngày càng nhiều kẻ địch tuôn lên từ bốn phương hướng đàn tế, cho dù có ta ở điểm chí cao ngăn chặn chẳng qua cũng chỉ có thể ngăn cản được nhất thời. Hơn nữa ba người chơi phương tây ở đỉnh đàn cũng đều không phải ngồi không, một mình Lăng Thiên muốn kéo ba bọn họ cũng phi thường cật lực. Bất quá không sao, người tới càng nhiều trái lại ta càng cảm thấy cao hứng, vì bước kế hoạch tiếp theo, ta hận không thể kéo hết thảy người chơi của đối phương đến đàn tế này mới tốt đây. Lăng Thiên cũng biết dự định của ta, cho nên mới sẽ bất kể hậu quả gần như là đang lấy máu đổi máu tranh thủ thời gian cho ta.

Mắt thấy người xông tới càng ngày càng nhiều, tốc độ nhanh nhất đã sắp lên đỉnh, ta lộ ra nụ cười, năm nhánh Hỏa Diễm Tiễn cao cấp được tận lực lưu lại gác lên dây cung, trường cung được kéo thành trăng rằm giơ lên cao hướng trời.

Lăng Thiên ở phía sau ta cười một tiếng, nói:

"Tiểu Du, tôi về trước."

Theo anh ta hóa bạch quang bay lên, tay của ta thoáng buông ra, năm đạo quang mang đỏ lửa xông lên bầu trời.

219. Quyển 5 - Chương 44: Tiết 44

Editor: Toujifuu

Năm đường ánh đỏ chợt lóe qua không trung, biến thành năm ngôi sao đỏ trên trời cao. Ta nhìn lên chúng nó, lộ ra nụ cười. Kiếm phong phía sau tới người, hết thảy đường lui đều đã bị phong kín. Bất quá hiện tại ta cũng không cần lui, ngay khi trên lưng ta đau xót, trên đỉnh đầu dâng lên chữ số máu tổn hại đỏ tươi, năm ngôi sao nổ tung trên không trung, biến thành một tảng lớn điểm sáng màu đỏ, tuôn rơi xuống.

Điểm sáng càng rớt càng nhanh, càng ngày càng nhiều, phạm vi trăm mét bầu trời lấy đàn tế làm trung tâm đều đầy điểm đỏ rậm rạp, hình thành một hình tròn quy tắc.

Hiện tượng có thể nói là quỷ dị hấp dẫn đường nhìn của mọi người. Liền thừa dịp cơ hội đối phương hoảng hốt này, ta lách mình ra khỏi phạm vi công kích của bọn họ. Nói giỡn, khi còn chưa thấy kết quả của bố cục mà ta cùng Lăng Thiên liên thủ bày ra thế nào có thể đã trở về thành được chứ? Ban nãy cố chống đối phương chỉ bởi vì không có đường lui, hiện tại là cơ hội người khác cho, ta đương nhiên phải nỗ lực nắm chắc.

Trái ngược với cái tên "Thiên Nữ Tán Hoa" quê mùa đến cực điểm, là uy lực của chiêu này cường hãn đến mức khiến người ta thất thần. Cung tiễn thủ cuối cùng cũng không phải pháp sư, công kích diện tích không phải mặt mạnh của chúng ta. Thế nhưng một chiêu ta mới học này lại là tiễn kỹ công kích diện tích lớn chân chính, hơn nữa còn bảo trì lực công kích cường đại của tiễn thuật, đương nhiên hiệu quả tạo thành không thể đem ra so sánh chung với tiễn thuật khác. Ánh đỏ từ bầu trời hạ xuống tới phụ cận trước mắt là có thể thấy rõ, đó là từng nhánh tiễn màu đỏ, như châu chấu đập xuống, đâm thẳng tắp vào trong đoàn người.

Uy lực của Hỏa Diễm Tiễn nhân gấp một nghìn là bao nhiêu? Đương nhiên, không có khả năng khoa trương như vậy, hệ thống đại thần sẽ không để cho kỹ năng phá vỡ cân đối trò chơi như thế xuất hiện. Bất quá cho dù uy lực của mỗi nhánh tiễn đều bị suy yếu một tầng, thế nhưng cũng chịu không nổi số lượng nhiều a! Đó chính là tròn năm nghìn nhánh Hỏa Diễm Tiễn cao cấp, lại chỉ bao trùm khu vực phạm vi trăm mét, đủ cho chúng nó đâm cho mỗi một tấc của khu vực trăm mét này đầy lỗ tiễn lại thêm nổ banh một tầng đất. Về phần người chơi đứng ở trong phạm vi đó, ha ha, có thể sống sót sợ chỉ là lông phượng sừng lân thôi.

Tiếng nổ vang cực đại, trong nháy mắt xua đi hết thảy âm sắc khác, đầu óc ta lập tức thoáng mê mang. Trước mắt mờ mịt như tuyết. Chuyện sau đó ta đều không biết nữa, chỉ cảm thấy bản thân lộn đến ngã đi trong gió bão mạnh đến mức khiến cho người ta không thể chống cự, không cần nói đi khống chế linh lực

gió, căn bản ngay cả nửa điểm sức gió cũng rút ra không được, ngay trong bất tri bất giác về tới điểm sống lại thiết lập.

Khi bạch quang trước mắt tiêu tán, hiện ra cành lá sinh cơ bừng bừng của cự mộc, ta rốt cục phục hồi tinh thần lại. Lắc lắc đầu. Lần này có phải gọi là tự mình đào hầm chôn mình hay không đây? Vậy mà không phải bị kẻ địch chém chết mà là bởi vì gió áp dẫn ra của chiêu thức của mình mà hóa ánh sáng, để người ta biết còn không bị cười chết.

Lăng Thiên sớm đã trở lại, đang ngồi dưới tàng cây nhàn nhã uống rượu. Thấy ta, anh ta lật tay nhấc lên ấm trà trên bàn rót chén trà nóng cho ta, ta đặt mông ngồi xuống ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

"Anh nhàn nhã quá ha. Bỏ tôi ở bên đó liều chết liều sống."

"Ha ha, thế nào, uy lực của chiêu thức mới không nhỏ chứ?"

Ta nhớ lại hình ảnh mới nhìn thấy liền hưng phấn, cười nói: "Đó là đương nhiên. Chỉ tiếc tôi không xem được đến sau cùng, cụ thể tạo thành bao nhiêu tổn thất cho đối phương cũng không rõ. Bất quá không sao. Dù sao rất nhanh sẽ có người đến báo cáo cho chúng ta."

Như là đáp lại lời của ta, truyền âm đột nhiên vang lên.

"Ám Dạ."

Ta mới chào hỏi, Ám Dạ đối diện gấp không thể chờ đã kêu la lên:

"Các cậu đã làm gì? Thế nào có thanh âm lớn như vậy?"

Ta ngoáy ngoáy lỗ tai. Cái tên bình thường không ấm không nóng này khi quýnh lên hóa ra cũng không có kiên nhẫn như thế.

"Các anh cũng nghe thấy a?"

"Nói thừa, thanh âm lớn như vậy, chúng tôi cũng không phải người điếc. Nói đi, xảy ra chuyện gì, tôi nghe ra hình như là thanh âm nổ, có phải hai người các cậu nổ vật gì của người ta hay không?"

Tâm tình của Ám Dạ bình phục một chút, truy hỏi. Ta chép chép miệng, nói:

"Đích thật là nổ chút đồ. Chính là cái đàn tế mà các anh vẫn luôn không có biện pháp tra kia. Bất quá không phải tôi muốn nổ nó. Chỉ là dự định hao mòn thực lực của đối phương một chút mà thôi. Cụ thể chiến quả như thế nào tôi cũng không biết, bởi vì chính tôi cũng bị nổ trở về."

Ám Dạ ở đầu kia truyền âm cứng họng, sau cùng bất đắc dĩ thở dài:

"Cậu nói xem kêu tôi nên nói gì với cậu thì tốt đây? Thực sự là người điên. Được rồi, chiến quả của cậu tôi sẽ đi xem giúp cậu. Tôi đang trên đường, chờ lát nữa gửi tin cho cậu."

Ngươi xem. Ta đã nói có người sẽ tự động báo cáo công việc sau chiến cho ta nghe mà. Đợi không bao lâu sau, Ám Dạ truyền âm tới. Há mồm liền nói:

"Hai tin tức. Một tốt một xấu. Cậu muốn nghe cái nào?"

"Tùy tiện đi."

"Vậy vẫn là nói tin tức tốt trước đi. Tôi nói Du Nhiên, cậu cùng Lăng Thiên lúc này đã đắc tội người phương Tây rất lớn rồi có biết không? Đồ mà người ta đã phí tâm cố sức tốn nhiều tháng tạo ra bị hai người các cậu náo loạn, hoàn toàn làm hỏng rồi, chỉ để lại đá vụn đầy đất. Chỉ sợ địa vị của các cậu ở trong mắt người phương Tây sắp sánh vai với ác ma rồi."

Ám Dạ cười trên nỗi đau của người khác nói, ta càng nghe càng không rõ, hỏi:

"Cái gì kêu chỉ để lại đá vụn? Uy lực tiễn của bản thân tôi bao nhiêu tôi rõ nhất, thanh thế của chiêu kia đúng thực không nhỏ, chẳng qua ở trong tính toán của tôi sau khi đả kích qua người chơi thành đàn thì tác dụng trực tiếp đối với đàn tế cũng không còn nhiều, nhiều nhất có thể cạo xuống một tầng da của đàn tế đó, nhưng chưa tới mức phá hư chỉnh thể đi."

"Đây chính là tôi tận mắt nhìn thấy. Bất quá cậu nói đúng, công kích của cậu chỉ là một kíp nổ, chân chính hủy đàn tế chính là bản thân nó. Cũng không biết có phải vận khí của tiểu tử cậu quá tốt hay không, có thể là tiễn của cậu vào lúc nổ tung phá hủy nền móng của một mặt đàn tế, tạo thành đàn tế ở trong gió bão khi nổ tung diện tích lớn bởi vì nền bất ổn mà nghiêng, tự mình đổ xuống. Tuy rằng đây là suy đoán sau khi tôi thấy hiện trường, bất quá tôi cảm thấy cũng chỉ có nguyên nhân này mới có thể giải thích vì sao cái món đồ lớn đó đột nhiên sụp."

Nghe xong miêu tả của Ám Dạ, ta không khỏi nhớ tới vài nhánh Trầm Nê Tiễn cùng vành đai cát rộng hơn mười mét kia. Sẽ không thực sự khéo như vậy chứ? Ha, chẳng lẽ gần đây ta đang được nữ thần may mắn chiếu cố?

"Vậy tin tức xấu thì sao?"

Ám Dạ thở dài, nói:

"Tin tức xấu a. Du Nhiên, chúng tôi rốt cục đã biết rõ đàn tế kia dùng để làm gì."

Ám Dạ dừng một chút, còn nói:

"Thiên sứ phương tây nghe nói qua rồi chứ? Thứ kia chính là vật phẩm khiến người chơi có huyết mạch thiên sứ chuyển hóa thành thiên sứ chân chính. Căn cứ tình báo chúng tôi thu thập được cho thấy, lựa chọn chủng tộc của đại lục phương tây là tiến hành dựa theo phương thức thức tỉnh huyết mạch. Trong đó cái gọi là sau khi thức tỉnh huyết mạch thiên sứ thì có thể trở thành bán thiên sứ, tương đương với Kết Đan Kỳ bên này của chúng ta. Bất quá điều này tuyệt chưa hết, sau khi huyết mạch của bọn họ hoàn toàn thức tỉnh, có thể trở thành thiên sứ chân chính, có được sức chiến đấu cường đại, hẳn là tương đương với Nguyên Anh Kỳ của chúng ta. Thứ mà cậu hủy diệt kia chính là vật phẩm có thể hoàn toàn kích hoạt huyết mạch bán thiên sứ, hơn nữa bọn họ thật đúng là đã thành công chuyển hóa ra được một thiên sứ chân chính. Nghe nói thực lực của nữ pháp sư đó vốn không yếu, hiện tại có thân phận thiên sứ, khẳng định thực lực sẽ cao hơn một tầng. Đặc biệt là cô ta còn là một pháp sư, ở trên chiến trường đó căn bản là một đầu đạn hạt nhân! May mắn các cậu đã hủy thứ đó, nếu không thực để cho bọn họ kích hoạt ra một nhóm lớn thiên sứ, chúng ta liền không cần đánh trực tiếp đầu hàng cho xong, hiện tại đại lục phương đông căn bản không có người chơi có thể khống chế cô ta tồn tại. Kẻ địch nắm giữ lợi khí cường đại như thế, tuy rằng chỉ có một, lực uy hiếp cũng đủ rồi. Nếu như chúng ta không thể nhanh chóng tìm được biện pháp đột phá thực lực, sẽ vẫn luôn bị bọn họ kiềm chế."

Ta đầu tiên nhớ tới biến thân thiên sứ của Lucy khi bị Quạ Hàn vây khốn, một chút thời gian ngắn thực lực của cô mạnh mẽ rõ như ban ngày, hiện tại huyết mạch của cô đã được kích hoạt liền đại biểu tùy thời cô có thể dùng ra loại thực lực đó, trên đầu ta bốc lên một trận mồ hôi lạnh. Đầu đạn hạt nhân, hình dung này thật đúng là sâu sắc.

Ám Dạ vẫn còn oán giận:

"Vì vậy cậu nói a, thật vất vả chúng ta đạt được một chút ưu thế, lần này đều bị đối phương bẻ lại, lại phải tiến vào đánh giằng co, trận này thực không dễ đánh."

Đánh giằng co? Sợ còn không chỉ như vậy đâu. Đối phương đã có thể làm ra tòa đàn tế thứ nhất, đã nói rõ bọn họ cũng có thể làm ra tòa thứ hai, tòa thứ ba, cho dù thời gian mà mỗi tòa đàn tế tiêu tốn rất dài, nhưng Đông Long thực muốn thoát khỏi loại cục diện bị động này, thì thời gian có vẻ rất eo hẹp. Chẳng lẽ chúng ta thực sự không có biện pháp đề thăng thực lực lên thêm một bước sao? Sau Kết Đan chính là Nguyên Anh, Nguyên Anh này đến tột cùng phải như thế nào mới có thể hình thành đây?

220. Quyển 6 - Chương 1: Tìm Kiếm Con Đường Lên Trời - Tiết 1

Editor: Toujifuu

Từ sau sự kiện "đàn tế" qua đi, trong trò chơi ngược lại yên lặng một đoạn thời gian. Chúng ta dựa vào thành Iro thủ vững, đối phương thì có được "đầu đạn hạt nhân" cấp thiên sứ duy nhất trong toàn trò chơi làm uy hiếp, song phương thật đúng là ai cũng không làm gì được ai.

Biên cảnh không chiến sự, tiện lợi đương nhiên chính là bách tính tóc húi cua chúng ta. Gần đây người chơi đến phụ cận thành Iro luyện công, đánh bảo ngày càng tăng nhanh. Ta cùng Lăng Thiên cũng theo đại đội nhân mã trở lại nơi đây, ở trong cái vùng rãnh rãnh mương mương nguyên danh là "núi Thụ Cầm" này làm chuột đào đất một tuần, vật phẩm to to nhỏ nhỏ cổ quái được lục ra không dưới nghìn món. Sau khi vứt đi một phần kha khá món đồ mà ta có thể khẳng định quyết không có khả năng trong đó, "vật phẩm khả nghi" mà ta mang về cũng có hơn trăm món. Về phần đến tột cùng cái nào mới là cái Thư lão đầu muốn tìm vậy cứ để cho tự lão đi phân biệt đi.

Ở trong mật thất Tàng Thư Lâu, Thư lão đầu điều khiển sách bay của lão chui tới chui lui trong một đống đồ vật ta mang về, trong miệng vẫn luôn lầm bầm mấy câu gì đó. Ta thấy lão trong một chốc cũng sẽ không có động tác khác, đơn giản tự mình tìm một góc ngồi xuống lật xem bản Vọng Tiên Thành chí khiến cho ta vẫn luôn thấy hứng thú kia.

Không xem không biết, vừa xem kinh hách nhảy dựng. (⁀‿⁀) Hóa ra trong quyển sách này còn ghi chép không ít tư liệu tân bí của Vọng Tiên Thành, ngay cả những truyền thuyết vẫn luôn bị người ta xem là chuyện nghìn lẻ một đêm đó cũng có thể tra ra được ở trong này. Ta dần dần xem trầm mê, xem đến chỗ cao hứng thỉnh thoảng hắc hắc cười hai tiếng.

"Này, ta nói tiểu tử ngươi thật đúng là biết lười biếng, thấy lão nhân gia ta bận tối mày tối mặt ngươi ngược lại chạy tới đọc sách. Nói với ngươi, quyển sách này chính là bí mật bất truyền ở chỗ ta, nếu không phải thấy tiểu tử ngươi còn có chút tác dụng, mới sẽ không cho ngươi tùy tiện lấy ra xem."

Thư lão đầu lơ lửng trước mặt ta, túm bộ râu bạc của lão mà con mắt nhỏ đảo tới lui.

"Trưởng lão tìm được thứ muốn tìm chưa?"

Trên mặt tiểu lão đầu phiếm ra vẻ vui mừng, nhưng muốn giả trang bộ dáng nghiêm túc nghiêm mặt nói:

"Ừ, trải qua sự phân biệt thận trọng của ta, cuối cùng cũng có chút manh mối. Nhưng chuyện này có chút kỳ quái, thanh chìa khoá mà ngươi mang về chỉ có phân nửa."

Ta thấy lão lấy ra miếng kim loại hình bán nguyệt, thận trọng hồi tưởng một chút. Rất khẳng định nói:

"Chúng tôi trên cơ bản xem như đã quật đất ba thước địa phương đó rồi, vật như vậy chỉ có một khối này, chưa từng phát hiện qua cái khác nữa."

"Chẳng lẽ là thời điểm tranh đấu năm đó bị hủy? Thế nhưng không đúng a, nhìn ven vết nứt bên này không giống như là bị ngoại lực phá hư, trái lại như là tự mình rơi ra. Vì sao sẽ tìm không được nửa còn lại chứ?"

Tiểu lão đầu gõ đầu, đi qua một bên hao tâm tổn trí. Không có sự quấy rầy của lão, ta vừa vặn an tâm xem sách. Bỗng nhiên lại nghĩ tới chuyện thiên sứ kia. Thuận miệng hỏi:

"Thư trưởng lão, ông biết Kim Đan tu thành Nguyên Anh cần bao nhiêu thời gian không?"

"Nguyên Anh? Hiện tại tu không thành."

"Vì sao?"

"Hừ, ngươi cho rằng Nguyên Anh là cái gì? Tu thành Nguyên Anh, đó chính là nửa tiên thể bất tử bất diệt, làm sao dễ tu như vậy. Hơn nữa ở thời điểm kết thành Nguyên Anh cần hấp dẫn linh lực khổng lồ vô bì. Dựa vào sự phân bố linh lực hiện tại của Vọng Tiên Thành mà nói, căn bản không có khả năng đạt được nồng độ linh lực như vậy."

"Vậy chúng tôi vĩnh viễn đều không thể kết thành Nguyên Anh?"

Ta mới không tin, phương tây đều đã làm ra được thiên sứ, nói như thế nào phương đông chúng ta cũng không có khả năng không có thủ đoạn thăng bậc tương ứng.

“Cũng không phải không được, chẳng qua hiện tại làm không được. Vì vậy ta mới kêu ngươi đi tìm chìa khoá a. Chỉ cần mở ra thông đạo tiên giới, chúng ta có thể đến tiên giới. Linh lực nơi đó đủ sử dụng để kết Nguyên Anh.”

Hiểu rõ rồi, ý tứ chính là nhất định phải tìm được thông đạo tiên giới mới có thể lần nữa thăng bậc. Không phải là hình thức nhiệm vụ thăng bậc mà hệ thống quen dùng sao. Chẳng qua là thay đổi loại phương pháp mà thôi.

“Thông đạo tiên giới a…”

Ta nhìn lướt qua quyển sách trên tay, vận khí không tồi, vừa vặn thấy thứ đó. Lần nữa mở ra tờ kia, xác nhận bản thân không có nhìn sót cái gì, mới khép sách lại, đặt lại trên bàn.

“Thư trưởng lão, chuyện tôi đáp ứng ông đã làm được rồi, tôi đi trước.”

Tiểu lão đầu còn ngẩn người với miếng kim loại kia. Không quay đầu lại. Ta nhún nhún vai, nghĩ chắc lão cũng không nghe thấy lời của ta.

Ra Tàng Thư Lâu, bên ngoài khí trời tốt. Kế tiếp làm gì đây?

“Lăng Thiên, anh đang làm gì a?”

“Tiểu Du, đưa đồ xong rồi?”

“Ừh. Lão đầu nói chỉ có phân nửa, bất quá chuyện không liên quan đến chúng ta. Tự ông ấy nghĩ biện pháp đi. Anh đang làm gì?”

“Ha, tôi ở phòng đấu giá Đông Long. Nơi này có vài món thú vị. Cậu muốn đến xem không?”

“Được a, dù sao tôi cũng không có chuyện gì.”

Thời điểm ta đến bắt kịp món áp trục của hội đấu giá, một kiện bảo giáp bảy màu được đông đảo người chơi náo nhiệt nâng lên. Ta một bước tiến vào phòng bán đấu giá đã thấy Lăng Thiên ở một góc vẫy tay với ta. Sau khi ngồi xuống bên cạnh Lăng Thiên anh ta lập tức tiếp cận qua nói:

“Ban nãy có năm khối gỗ Kim Diệp Ngô Đồng bán đấu giá, tôi đã đấu giá được cho cậu rồi.”

“Kim Diệp Ngô Đồng? Thứ tốt a.”

Ánh mắt ta sáng lên. Kim Diệp Ngô Đồng là tài liệu thuộc tính hỏa tinh khiết phi thường hiếm thấy trong vật liệu gỗ cao cấp, trong truyền thuyết chỉ có ngô đồng ngàn năm được phượng hoàng giáng lâm qua mới có thể hóa thành kim diệp (lá vàng kim). Không ngờ tới lần này sẽ có loại thu hoạch bất ngờ này, xem ra Hỏa Diễm Tiễn của ta lại có thể đề thăng được một chút uy lực rồi.

“Còn có thứ khác không?”

Ta thăm dò xem bảng biểu vật đấu giá trên tay Lăng Thiên, đại đa số đều xuất hiện màu xám, biểu thị đã bị người mua. Ta nhanh chóng xem lướt qua, đột nhiên một vật phẩm khiến người ta bất ngờ xuất hiện ở trong mắt ta:

“Thứ này cũng có người đem đi bán?”

Đó là một cục đá dạng đinh ốc màu tím, mặt ngoài nổi đầy điểm nhỏ, ngoại trừ màu sắc thì giống như đúc ba cục ta đặt trong thương khố. Ta vừa nhìn giá cả thành giao của thứ đó, ha, giá không thấp a, gần như gần bằng một món vũ khí cực phẩm nhỏ.

“Lăng Thiên, thứ này là ai mua?”

Lăng Thiên nhìn lướt qua, nhìn xung quanh trong phòng đấu giá một cái, chỉ chỉ một thích khách áo đen trong một góc, chẳng lẽ thứ này là vật phẩm có thể hữu dụng với thích khách? Thật đúng là “vật không thể nhìn tướng mạo”, một cục đá không biết tác dụng cũng có thể bán ra giá cao như thế. Có cơ hội ta đi hỏi Nam Cực xem, nếu quả thật là thứ hữu dụng đối với thích khách, coi như bán rẻ chút cho hắn đi.

“Coong ——”

Bán đấu giá sư gõ một tiếng, hết thảy những thứ trên bảng biểu đều biến thành màu xám, đại biểu bán đấu giá lần này đã hoàn thành. Cục gỗ mà Lăng Thiên đấu giá được rất nhanh đã đưa đến bảng vật phẩm của anh ta, anh ta mở ra xem xem, kéo ta ra khỏi phòng đấu giá.

Khi đi ra đã gần đến giữa trưa, Lăng Thiên bỗng nhiên nói:

"Đã lâu không tận tình ăn một bữa. Chúng ta đi kiếm chỗ ăn cơm đi."

"Được a, anh muốn ăn gì, tôi mời."

Nhìn ở trên phần anh ta đấu giá được thứ tốt cho ta, ta quyết định hào phóng một hồi. Lăng Thiên sờ sờ cằm, khó xử:

"Hiếm thấy Tiểu Du mời khách a, tôi nên nghiêm túc chọn. Ăn cái gì tốt đây?"

Biến, nói cứ như ta vắt cổ chày ra nước không bằng.

Chúng ta mới đi ra từ phòng đấu giá, truyền tống trận của Đông Long Thành đối diện bên ngoài. Lúc này truyền tống trận đều đặc biệt bận bịu, ra ra vào vào như nước chảy. Ta đột nhiên nhớ tới Gia Dụ Quan cùng Phù Nham Thành đều có cổ phần của ta, nếu như hai tòa thành thị đó cũng như Đông Long, không nói cái khác, chỉ nội thu phí truyền tống trận thôi đã đủ cho ta ăn không chờ chết qua nửa đời sau rồi. Vừa nghĩ đến hoa hồng có thể là con số thiên văn, ta nhịn không được nước bọt tràn lan.

"A, xin lỗi." Một người chơi nữ vội vã chạy tới truyền tống trận đụng lên trên người ta, ta vừa quay đầu lại, kinh hách nhảy dựng:

"Mã Não? Em thế nào ở chỗ này, không phải nói các em gần đây đều ở Iro thủ thành sao?"

Ta nhìn một thân trang bị của tiểu cô nương chung quy cảm thấy không thích hợp, hai bao cổ tay rõ ràng thiếu mất một cái, bên góc y phục cũng có vết tích tổn hại. Ta kéo cô bé vội hỏi:

"Thế này là làm sao?"

Mã Não khẽ cắn môi, nói:

"Du Nhiên đại ca, không có gì, chúng em gặp phải một đám người phương tây, đánh nhau."

"Vậy Trân Châu đâu?"

"Trân Châu bạn ấy duy trì được lâu hơn chút so với em, ban nãy em thấy bạn ấy vẫn còn trong miếu chuyển sinh, có thể cũng sắp ra rồi."

Đang nói, ta đã thấy Tiểu Lộ vội vội vàng vàng xông qua.

221. Quyển 6 - Chương 2: Tiết 2

Editor: Toujifuu

"Trân Châu!"

Tiểu nha đầu vừa nhìn thấy ta rõ ràng sửng sốt, vô ý thức giấu tay ra phía sau, cười chào hỏi:

"Ca."

Ta hừ hừ, túm tay nhỏ ra, quả nhiên thứ kia đã không còn.

"Nhẫn của em đâu?"

Tiểu Lộ biết ta hỏi cái nào, nhẫn kia là thứ tốt gia tăng thuộc tính mị lực chuyên dụng của ngự thú sư, còn là do Triêu Triêu Mộ Mộ chuyên biệt đi đánh cho nhỏ, tiểu nha đầu khoe khoang vài lần ở trước mặt ta, cho tới bây giờ đều không rời khỏi người.

Tiểu Lộ bĩu môi, nói:

"Rớt ra rồi. Ai biết vận khí sẽ kém như vậy a, mới hai lần đã rơi mất."

"Hai lần?"

Ý nói chính là thời gian trận đánh của mấy nhỏ thực không ngắn a.

"Em đều đã chết trở về hai lần thế nào không tìm người hỗ trợ?"

Thanh âm của ta không tự giác giương lên. Tiểu Lộ rụt rụt cái cổ, nhỏ giọng nói:

"Thế nhưng Triêu đại ca không cho."

Triêu Triêu Mộ Mộ? Nghĩ lại, ta có chút hiểu ý của cậu ta.

"Được rồi, bọn họ có điều bận tâm, anh thì không có. Nha đầu đi, ca báo thù cho em."

Ánh mắt Tiểu Lộ sáng lên, mạnh gật đầu.

Ta chuẩn bị đi báo thù cho tiểu muội nhà mình, tay chân cường lực như Lăng Thiên là ắt không thể thiếu. Túm Lăng Thiên cùng hai tiểu cô nương thông qua truyền tống trực tiếp tiến vào thành Iro, sau đó ra cửa thành bắc tiến vào vùng rừng rậm xanh um ngoài thành. Tới nơi thoáng nhìn, nơi này vậy mà cách di chỉ núi Thụ Cầm không xa, vừa vặn đan xen giữa đàn tế thiên sứ sụp trước kia với núi Thụ Cầm. Cũng thấy được mấy đối thủ của Tiểu Lộ, sáu người phương Tây, dẫn đầu chính là một người chơi nữ, vóc người nóng bỏng trang điểm xinh đẹp. Vừa nhìn thấy chúng ta, nữ nhân đó cười duyên:

"Ôh, còn chưa từ bỏ ý định nha, lần này có tiến bộ, biết mang giúp đỡ đến. Bất quá mới có hai người. Đủ sao?"

Không thể trách người ta đắc ý, tràng diện bên chúng ta xác thực có chút thảm. Tiểu Lộ nói nhóm mấy nhỏ đi ra hẳn còn có mấy người nữa, hiện tại cũng chỉ còn Triêu Triêu Mộ Mộ cùng A Đạt vẫn còn nỗ lực chống đỡ, người khác có lẽ đều đã bị giết về rồi. Xuất thủ lúc này chế tạo một cơ hội cho hai người, để cho bọn họ lui về, hai phương nhân mã trên đất trống trong rừng này bắt đầu đối diện giằng co.

Ta phát hiện nam nhân bên người thấp trầm cười khẽ một tiếng, hiếu kỳ quay đầu. Hỏi:

"Cười gì?"

Lăng Thiên nhẹ giọng nói:

"Còn nhớ nữ nhân mang theo một đám hồ điệp mà tôi đã nói với cậu không?"

Ánh mắt anh ta thoáng chỉ, ta bừng tỉnh đại ngộ:

"Chính là cô ta?"

"Cậu nói có phải vận khí chúng ta tốt hay không?"

Ta giương lên khóe miệng, lần này thật đúng là 'khi lấy được không phí công phu' mà. Nhẹ nhàng lay động tóc, Tiểu Bích dán trên đỉnh tóc ta truyền lại thanh âm nghe ra rất hưng phấn:

"Chủ nhân, em có thể cảm giác được những hồ điệp đó ở ngay phụ cận."

"Vậy tốt. Chờ lát nữa anh sẽ chuẩn bị nhiều cho nhóc."

Vừa nghĩ đến nữ nhân phương tây này đưa tới cho ta nhiều "lương thực" mà Tiểu Bích cần như vậy, ta bỗng nhiên cảm thấy cô ta cũng không phải diện mục khó ưa như trước nữa. Ta hiếm thấy có lòng tốt chỉ chỉ người chơi đối diện:

"Mấy người các ngươi, nếu như không muốn chết thì mau lăn đi, chỉ cần lưu lại nữ nhân kia là được."

Ta nghe thấy bên người truyền đến thanh âm khùng khục kiềm nén, liếc ngang một cái. Giận dữ nhìn Lăng Thiên:

(Có gì buồn cười, xem tôi giả công tử ca ngu ngốc giống bao nhiêu a.)

Hô hấp của Lăng Thiên rõ ràng trở nên nặng hơn, cưỡng chế biểu tình phần mặt bất biến. Nháy mắt với ta. Chúng ta bên này đang mắt đi mày lại, người đối diện cũng không nóng.

"Ha, vị tiểu ca này muốn lưu tôi lại làm gì đây?"

Nữ hồ điệp lắc lắc thân hình như rắn nước tiến lên hai bước, đột nhiên thay đổi sắc mặt:

"Ta ngược lại muốn xem ngươi có bản lĩnh gì!"

Cô ta ra lệnh một tiếng, năm người chơi phía sau đồng thời nhào lên. Cùng tiến cùng đi, còn có bóng điệp bay lượn đầy trời.

Những hồ điệp này ban nãy đều thu cánh ẩn núp ở sau cành lá trong bụi cỏ, mắt thường khó có thể tìm được. Lần này tuôn ra từ bốn phương tám hướng, mới phát hiện hóa ra chúng ta đã sớm ở trong vòng vây của người ta. Tiểu Lộ lớn tiếng nhắc nhở ta:

"Ca các anh cẩn thận. Những hồ điệp đó có độc, sẽ làm người ta sản sinh ảo giác."

Sẽ có ảo giác, đây là nguyên nhân Tiểu Lộ bọn họ bị bại thảm như vậy đi. Thế nhưng với ta mà nói hình như không có tác dụng gì a.

"Lăng Thiên, mấy tên kia giao cho anh, tôi đối phó mấy hồ điệp kia."

Tiểu Bích từ khi nháy mắt đàn điệp tuôn ra đã kích động đến mức sắp bay lên. Ta một bên trấn an nó, một bên xuất tiễn bắn chết đàn hồ điệp, trong lúc nhất thời cánh điệp bay tán loạn. Gần như tiễn tiễn đều có thu hoạch.

"Chủ nhân, người điều khiển những hồ điệp đó biến mất rồi."

Tiểu Bích ngoài hưng phấn còn không quên nhiệm vụ ta giao phó cho nó, đúng lúc chỉ ra động hướng của nữ hồ điệp. Ta đã nói a, trận hồ điệp lớn như vậy, không có khả năng chỉ có một tác dụng tán độc, khẳng định còn có hậu chiêu. Ngươi xem, thế này không phải đã tới rồi sao.

Ta một bên bảo trì tốc độ tương đồng với lúc bắt đầu bắn chết hồ điệp, một bên dùng ánh mắt nhìn quét xung quanh.

"Chủ nhân bên phải!"

Tiểu Bích đúng lúc nhắc nhở, ta liếc mắt một cái nhìn qua mới nhìn thấy một hình người trong suốt nhàn nhạt thoáng qua trong mê trận hồ điệp. Phong Dực Tiễn trên tay trực tiếp điều hướng bắn thẳng đến chỗ đó, bóng người còn chưa kịp di động, tiễn quang màu lục trúng thẳng mục tiêu, ở địa phương thoạt nhìn trống rỗng không có vật gì tràn ra một đóa hoa máu, đồng thời dâng lên một chữ số rớt máu rực rỡ.

Nữ đạo tặc bị một tiễn của ta đánh vỡ trạng thái tiềm hành kinh ngạc đầy mặt, không thể tin tưởng nhìn ta, trong miệng liên tục kinh hô:

"Không có khả năng, ngươi thế nào có thể phát hiện ta! Cho dù là Thuật Ưng Nhãn mãn cấp cũng không có khả năng nhìn thấu hành tung của ta!"

Ta xì cười:

"Vì sao không có khả năng? Cho dù phương tây các cô không ai có thể nhìn thấu cô, cũng không đại biểu phương đông cũng không có."

Không cho cô ta thời gian nói nhảm nữa, nâng tay là một cái Tán Xạ. Nữ đạo tặc dựa vào thân thủ nhanh nhẹn né qua, thế nhưng những hồ điệp kia của cô ta lại không có bản lĩnh tốt như vậy, lại có vài con rơi xuống. Từ sau đó, trên cơ bản chiến đấu không còn gì hồi hộp nữa, Lăng Thiên mang theo mấy người Tiểu Lộ giết cùng một chỗ với năm người chơi khác của đối phương, mà ta đơn độc đối phó nữ hồ điệp. Nếu như không phải ta muốn thu thập nhiều hồ điệp hơn một chút, đã sớm tiễn vị mỹ nhân hồ điệp này trở về thành miễn phí rồi.

Tựa hồ nữ hồ điệp chưa từng gặp phải người có thể hoàn toàn nhìn thấu năng lực tiềm hành của cô ta như ta, khi giao thủ cùng ta hoàn toàn không có sự ứng đối thân là một cao thủ nên có, tự rối loạn đầu trận tuyến. Tương phản, người của bên chúng ta lục tục sống lại quay lại, hồ điệp trên không trung bị ta bắn

rơi từng con, dưới tình huống này, cán cân thắng lợi gần như đã nghiêng về bên phía chúng ta. Không ngờ tới ngay khi sắp phân ra thắng bại, một nhân vật không tưởng được xông vào chiến trường.

"Xin các vị dừng tay."

Thanh âm của người đến thanh thúy thân thể ưu nhã, hoàn hoàn là một tiểu thư quý tộc Châu Âu cổ đại. Dung mạo mỹ lệ, tóc dài lam nhạt, không phải tiểu thư thiên sứ duy nhất thì còn là ai?

Bộ dáng của Lucy gần đây được rất nhiều người chơi nhớ kỹ, đặc biệt là người lăn lộn ở phụ cận thành Iro, người người đều nhận ra. Có tiểu thư thiên sứ ra mặt, song phương đều rất nể tình, dừng lại tranh đấu. (Không ngừng cũng không được a, lực uy hiếp của vũ khí hạt nhân vẫn rất mạnh đó!)

Ta tiếc nuối nhìn hồ điệp chẳng còn lại mấy con trên bầu trời một cái, xem ra ngày hôm nay không có khả năng một lưới bắt hết bọn nó rồi. Phân phó Tiểu Bạch đi nhặt chiến lợi phẩm của ta, ta cùng Lăng Thiên đứng đối diện Lucy.

222. Quyển 6 - Chương 3: Tiết 3

Editor: Toujifuu

"Du Nhiên tiên sinh, Lăng Thiên tiên sinh. Chào các anh."

Nói thật, Lucy là loại nữ hài tử nhìn qua ôn nhu như nước khí chất cao thượng, đối mặt ý cười dịu dàng của cô, ta muốn tức giận cũng khó.

"Tiểu thư thiên sứ thế nào rảnh rỗi đến nơi đây xem đánh nhau?"

"Ha ha, Du Nhiên tiên sinh cùng Lăng Thiên tiên sinh đều đã tới, tôi đương nhiên phải đến xem mới được a. Từ sau khi chia tay lần trước, chúng tôi đều vô cùng bội phục đối với thực lực của hai vị. Đặc biệt là Ger, anh ta vẫn luôn nói đáng tiếc không còn cơ hội hợp tác với các anh nữa kìa."

Ta cười nhạt không nói, loại tình huống này hình như là do các cô tự mình tạo thành đi, nếu như không phải các cô động thủ với chúng tôi trước, tôi thật không nghĩ tới muốn khiến thế cục của hai khối đại lục thành bộ dáng hiện tại.

Lucy thấy cục diện hiện trường, áy náy cười với ta cùng Lăng Thiên, nói:

"Hiện tại mọi người thật vất vả mới có thể cùng yên ổn được chút, nếu như các bằng hữu của tôi có nơi thất lễ, tôi thay bọn họ nhận lỗi, chuyện này dừng ở đây thế nào?"

Tuy rằng ta có chút không cam lòng, vừa nghĩ đến Tiểu Lộ bị giết hai lần thì có ý muốn giết lại, ai biết Tiểu Lộ làm một thủ thế cho ta, biểu thị không muốn truy cứu. Có lẽ nhỏ cũng thấy vương bài của đối phương ra mặt sợ thực sự dẫn tới "tranh cãi quốc tế" gì đó sẽ có ảnh hưởng không tốt, muốn chuyện lớn hóa nhỏ. Ta bất đắc dĩ thở dài, xem ra cũng chỉ đành như vậy. Trên thực tế ta cũng hiểu rất rõ, lấy thực lực hiện tại của Lucy, ta cùng Lăng Thiên cùng tiến lên nhiều nhất chẳng qua cũng chỉ là lưỡng bại câu thương, thực sự không cần thiết.

"Vậy được rồi, nhìn trên mặt mũi của tiểu thư Lucy, chuyện này chúng tôi không truy cứu. Chỉ là hy vọng tiếp theo nếu như quý phương có người ngẫu ngộ với mấy vị bằng hữu này của tôi nữa, không nên tiếp tục làm ra chuyện khiến người ta hiểu lầm."

Lucy hơi hơi hạ thấp người hành lễ, xoay người đi về phía doanh địa phía tây, mấy người chơi phương tây đi theo phía sau cô. Nữ hồ điệp rơi lại sau cùng, trước khi đi còn quay đầu tàn bạo trừng ta, nói:

"Còn tưởng rằng các ngươi có gì đặc biệt hơn người chứ, nhìn thấy tiểu thư thiên sứ của chúng ta cũng không phải ngoan ngoãn nhường đường sao."

Đầu mi ta thoáng nhếch, một nhánh Ô Thiết Tiễn đảo mắt đâm đến phía sau chân cô ta. Nữ hồ điệp kinh hách nhảy dựng. Không dám làm gì nữa vội vã đi theo người một nhà. Nhưng câu nói sau cùng của cô ta, vẫn làm cho ta không thoải mái. Có một thiên sứ thì mấy tên phương tây đó đã đắc ý đến mức không coi ai ra gì, thực cho rằng Đông đại lục chúng ta không có ai? Không phải là thăng một cấp thôi sao, chúng ta cũng có thể.

"Ca."

Tiểu Lộ cẩn cẩn thận thận gọi ta, ta cúi đầu hỏi:

"Làm sao vậy?"

"Ca, anh mất hứng?"

"Vì sao nói như vậy?"

Tiểu Lộ lắc đầu nói:

"Anh mỗi lần mất hứng đều là loại bộ dáng mặt không biểu cảm này."

"Nha đầu ngốc, ca anh đây không có thể giả thâm trầm một hồi sao?"

"Sắc. Anh giả thâm trầm cho ai xem? Thật muốn nói đến thâm trầm cũng nên là Lăng Thiên đại ca đi."

Ta vô cùng bất mãn trong lòng, tên Lăng Thiên kia bất quá chỉ là khoác một tầng da anh trai mặt lạnh mà thôi, tâm địa gian xảo sau lưng cũng không ít hơn bao nhiêu so với người ta đâu.

"Được rồi, tiểu nha đầu, em vẫn nên lo lắng cho mình đi."

Xoa xoa tóc nhỏ. Ta hỏi Triêu Triêu Mộ Mộ:

"Đông Long các cậu gần đây đều là áp dụng loại thái độ này sao?"

Triêu Triêu Mộ Mộ đương nhiên hiểu rõ ta đang nói gì, cười khổ nói:

"Phía trên phân phó xuống, hiện tại tốt nhất không nên bùng nổ xung đột quá lớn với đối phương, để tránh khỏi cục diện càng không thể vãn hồi. Vốn lần này em cũng tính toán hai ngày này song phương đều coi như khắc chế, nơi đây lại không thuộc về phạm vi thế lực của bọn họ. Đi dạo ở xung quanh hẳn không sao, không ngờ tới sẽ gặp nữ nhân kia, kỹ năng rất cổ quái. Gần như là áp đánh bọn em."

"Vậy mấy lão đại kia của các cậu không nghĩ biện pháp thoát khỏi loại cục diện này? Cũng không thể cứ vẫn luôn tiếp tục như thế, để cho người của chúng ta vẫn luôn chịu đòn?"

Ta thừa nhận ta là đang giận chó đánh mèo, thù của tiểu muội nhà mình không báo được triệt để, trong lòng ít nhiều vẫn có oán khí. Hơn nữa hiện giờ mấy người Ám Dạ vậy mà một mặt thoái nhượng, thực sự khiến cho ta rất thất vọng. Diệu Dương cũng vậy, nếu như trước đây gặp phải loại chuyện này, sợ là hắn sớm đã nghĩ biện pháp dẫn người giết qua rồi. Thực sự bị một thiên sứ kinh hách ngã? Lừa quỷ đi. Thật không biết bọn họ đang suy nghĩ cái gì.

Triêu Triêu Mộ Mộ sờ sờ mũi cười khổ, chỉ là không nói lời nào. Tiểu Lộ kéo kéo tay ta. Nhỏ giọng nói:

"Ca, anh cũng đừng trách Ám Dạ đại ca bọn họ, bọn họ cũng có khó xử. Lần này thật sự là tự chúng em không muốn làm lớn chuyện mới không tìm các anh ấy đến hỗ trợ, bằng không thành chủ bọn họ cũng sẽ không bỏ chúng em mặc kệ."

Ta liếc ngang nhỏ một cái,

"Em thực biết nói chuyện thay bọn họ. Cho em chỗ tốt gì rồi?"

"Nào có, là chính muội muội của anh em đây thâm minh đại nghĩa có được không?"

Tiểu Lộ cau mũi. Xoay người nhảy đến bên người Triêu Triêu Mộ Mộ kéo tay bạn trai, nói với ta:

"Hiện tại chúng em muốn đi đánh lại nhẫn của em, ca các anh không có việc gì thì đi đi."

Tiểu nha đầu, có bạn trai thì vứt ca ca một bên.

"Được rồi, muốn đi hẹn hò thì nói rõ, tìm mượn cớ làm gì. Đi đi đi đi, anh không có hứng thú làm bóng đèn."

Mấy người đi xa, trong rừng chỉ còn lại có hai người ta cùng Lăng Thiên. Lăng Thiên giúp ta cất đi hết tàn phiến hồ điệp được thu thập, ta đếm đếm số lượng, cách yêu cầu của Tiểu Bích còn thiếu một chút.

"Còn chưa đủ sao?"

Lăng Thiên hỏi. Ta gật đầu nói:

"Ừ, cũng không kém bao nhiêu. Lần trước Sâm bọn họ ký gửi qua một số cho tôi, là anh nói với bọn họ đúng không? Cộng thêm số đó, rồi nỗ lực thêm một chút nữa cũng đủ rồi."

"Vậy đi thôi."

"Đi đâu?"

"Đi tìm biện pháp tiến cấp a. Biểu tình ban nãy của cậu không phải đang suy nghĩ chuyện đó sao."

"Lăng Thiên, anh chừng nào thì thành con sâu trong bụng tôi rồi? Tôi nghĩ cái gì anh cũng biết."

"Đó là bởi vì cậu quá ngốc, liếc mắt một cái đã có thể nhìn rõ."

"Anh nói ai ngốc a? Này, đừng chạy, chờ một chút, giải thích rõ ràng cho tôi!"

***

Trăng mờ gió lớn, chính là thời điểm tốt giết người phóng hỏa làm chuyện xấu.

Ta cùng Lăng Thiên lén lút từ chân tường chuồn đến chỗ bóng râm của một tòa kiến trúc bỏ hoang nấp vào. Không có biện pháp, phòng thủ của thần điện đối diện thật sự là khá nghiêm, hơn nữa trên đường đèn đuốc sáng trưng, tuy nói đêm đã khuya nhưng dòng người vẫn không ngừng, mang đến không ít phiền phức cho hai chúng ta lẻn vào hành động. Lăng Thiên đâm lưng ta, tựa qua hỏi:

"Vì sao chúng ta không trực tiếp đi vào?"

"Ngốc, tôi cũng không có nắm chắc tuyệt đối, vạn nhất đoán sai thì làm sao? Hơn nữa loại chuyện này anh muốn huyên náo cho cả thành đều biết sao? Đương nhiên phải lặng lẽ mà làm."

Ta còn nhớ ban nãy anh ta nói ta ngốc, ngươi xem lần này lập tức đã bị ta mắng lại rồi.

Lăng Thiên không nói gì nữa, cổ quái mà nhìn ta một cái, yên lặng đứng yên. Ta tiếp tục quan sát tình hình thủ vệ của người chơi Đông Long đối diện. Chế độ thay ca thủ vệ của Đông Long ta rất rõ, hiện tại xem ra không có nhiều biến hóa lớn so với khi ta còn là Mạc Ly, thực sự là cảm tạ trời đất. Không bao lâu sau rốt cục để cho ta tìm được một cơ hội, chúng ta từ một góc ẩn mật tránh thoát hết thảy đường nhìn của người chơi thủ vệ, chui vào trong thần điện.

223. Quyển 6 - Chương 4: Tiết 4

Editor: Toujifuu

Phòng thủ trong thần điện không nghiêm mật bằng bên ngoài, trên thực tế nơi này trống rỗng cũng không có gì để canh. Cần coi trọng chân chính chỉ có tòa bảo tọa hoàng kim dâng lên cao cao kia, người chơi bên ngoài canh cũng chỉ là nó mà thôi.

Ta quen thuộc tìm được thông đạo dưới đất, cùng Lăng Thiên chuồn xuống.

Dưới đất vẫn yên bình như khi lần đầu tiên chúng ta tới, chỉ có tiếng bước chân của hai người chúng ta đang vang vọng. Điều duy nhất bất đồng với lúc đó, là lần này đã không còn âm hàn tràn ngập toàn bộ không gian như lúc đó nữa, Tiểu Bạch nhảy lên lủi xuống chạy phải nói là vui vẻ. Một đường xuôi gió xuôi

nước ngay cả cái bóng người cũng không thấy một cái đã tới hố sâu bị ta cùng Lão Đạo một phen hỏa thiêu thành đất trống. Nhiệt khí lưu lại sau khi đại hỏa đốt cháy đã không còn, chỉ có tầng đất màu đen sẫm đã hóa thành tinh thạch cứng rắn tỏ rõ cường độ lửa khi đó.

Xuyên qua hố sâu cùng hàng lang, cửa tế đàn mở rộng. Bên trong tối đen một vùng, nguồn sáng duy nhất —— cái giếng trời kia cũng bị đàn tế sau khi dâng lên phá hỏng, chúng ta chỉ có thể dựa vào đuốc để rọi sáng.

"Những giá cắm nến kia đều không thể dùng."

Lăng Thiên kiểm tra giá cắm nến mà chúng ta đã dùng qua lần trước khi đến, những giá cắm nến đó hiển nhiên là do khí tử linh chống đỡ hiện tại không có nguyên liệu đương nhiên là đốt không sáng được nữa.

"Không sao, chúng ta cứ tìm như vậy là được rồi."

Ta hồi ức đôi câu vài lời xem được trong sách, lần mò đến vị trí đàn tế trước đây. Đàn tế dâng lên phía trên, phía dưới thêm ra một đoạn trụ rất dài. Trụ tổng cộng có năm cây, đen thành một cục nhìn không rõ là màu sắc gì, chỉ có thể mơ hồ biết vị trí của chúng nó. Năm cây cột tuyệt không to, xếp thành một đường hình tròn, trung gian lưu lại chỗ khe có thể tiến vào. Giơ cây đuốc chui vào trong không gian cây cột bao lấy, ta ngồi xổm xuống tỉ mỉ kiểm tra dưới chân.

Đầu tiên là đưa tay sờ sờ, mặt đất nơi đây cứng rắn, ngay cả vài cây cột cũng nối tiếp với mặt đất không chỗ hở, giống như là ngay từ đầu đã sinh trưởng bên trên đó vậy. Hơn nữa mặt ngoài bằng phẳng như đao gọt, không có một chút vết tích lồi lõm. Gõ gõ, truyền lại thanh âm dày nặng. Cũng không có gì khác với địa phương khác.

"Tiểu Bạch, đi xuống xem."

Tiểu Bạch cắm đầu đâm xuống, rất nhanh lại di động lên, lộ ra nửa cái đầu nói:

"Phía dưới có một cấm chế, hình tròn, niêm phong rất nghiêm em vào không được."

Trên sách viết quả nhiên không sai. Mặt mày ta rạng rỡ, xem ra tìm đúng chỗ rồi.

"Đến đến đến. Mọi người đều đứng đến bên cạnh tôi, tôi mang mọi người đi vào."

Phương pháp tiến vào cấm địa hình tròn kia kỳ thực rất đơn giản, ở trong sách cũng viết phi thường dễ hiểu. Ta điều động linh lực gió trong cơ thể mình chuyển vòng trong năm cây cột, khi đi qua một cây trong đó, cây cột đó có phản ứng đối với linh lực gió, hết thảy linh lực gió tuôn qua. Lập tức cây cột đó phát sinh ánh xanh mênh mông, dưới chân chúng ta đột nhiên xuất hiện một lỗ tròn màu đen, ào rào rào bất kể người hay là động vật đều rớt xuống.

Khi ta điều khiển phi thuyền chậm rãi hạ xuống mặt đất, Lăng Thiên đang nỗ lực chui ra từ trong đống lớn cát sỏi tuyết trắng trên mặt đất, hố sâu bị đập ra ở dưới thân anh ta đang từ từ phục hồi như cũ. Tiểu Hắc chạy đến bên người Ám Ảnh đang bị vùi nửa thân mình trong cát. Ngậm đuôi nó kéo về phía sau, tên nhóc đáng thương này, do chuyện xảy ra đột nhiên chủ nhân của nó chưa kịp thu hồi nó. Thế cho nên hiện tại hãm sâu trong hố cát không thể động đậy.

Nhìn quanh bốn phía, nơi này là một đồ hình thái cực cự đại, cát đen cùng cát trắng trải thành hai con cá âm dương cắn hợp lẫn nhau hình thành một vòng tròn hoàn mỹ. Trong mắt hai con cá đều có dựng một tòa tháp kim loại cao ba mét, cái giá phía trên rỗng tuếch, không biết vốn được đặt vật gì.

"Nơi đây chính là thông đạo thăng tiên?"

Lăng Thiên cuối cùng cũng rút được bản thân ra từ trong đất, vỗ vỗ bụi trên người đi đến bên cạnh ta. Anh ta không có linh lực, cảm thụ không được đối với linh khí lưu động tràn đầy nơi đây, chỉ thấy nơi đây không có gì không giống với địa phương khác.

"Căn cứ ghi chép bên trên Vọng Tiên Thành chí . Hẳn là nơi đây không sai. Lúc ban đầu địa phương này chỉ là một thôn xóm nho nhỏ, chính bởi vì nhân vật thượng tầng của hai phương Đông Tây thiết lập thông đạo có thể đến tiên giới phương đông cùng thần vực phương tây ở chỗ này, mới phồn vinh lên hình thành

thành thị lớn như vậy. Chuyện này cũng có miêu tả trong Đại Sự Ký Iro , chẳng qua không có ghi rõ cụ thể vị trí thông đạo."

"Nói như vậy thông đạo tiên giới ở chỗ này, vậy thông đạo thần vực thì sao?"

"Điều này tôi nào biết. Khẳng định chỉ có trong truyện ký phương tây mới có thể ghi rõ đi."

Tiểu Bạch rải chân chạy loạn trên mặt cát, rất nhanh lăn một thân cát trở về.

"Chủ nhân. Chỗ trung gian kia có đồ vật." Tiểu Bạch kéo chúng ta đi tới chính giữa thái cực đồ, nơi này có một lỗ tròn nhàn nhạt, phân nửa trắng phân nửa đen, không chú ý sẽ bị xem nhẹ.

Sờ sờ hoa văn trong lỗ tròn, ta cười:

"Hóa ra món đồ kia là dùng ở chỗ này. Hình như thật sự không chỉ có phân nửa."

"Đồ gì?"

"Chính là món đồ lần trước tôi tìm về cho Thư lão đầu, chỉ có nửa hình tròn. Ông ta nói không hoàn chỉnh, hiện tại xem ra đích xác như thế."

"Vậy hiện tại làm sao giờ?"

"Còn có thể làm sao giờ, trở lại nói với lão nhân đó, ông ta hẳn sẽ có hứng thú. Nếu không được, tôi trực tiếp đi tìm minh chủ Tu Chân Minh Vọng Tiên Thành, những người đó khẳng định càng muốn mở ra thông đạo thăng tiên hơn so với chúng ta."

"Minh chủ kia có thể gặp cậu?"

Lăng Thiên hoài nghi, ta nhếch da mi cười:

"Anh không xem xem tôi là ai, Thần Ngữ Giả duy nhất, danh hào này vẫn có thể hù người, đặc biệt là trong NPC."

Ta có một dự cảm, từ lúc ban đầu khi làm nhiệm vụ chức nghiệp ta đã không giống với người khác, một đường đi tới tất cả nhóm những NPC đều mịt mờ ám chỉ ta có một nhiệm vụ quan trọng chỉ có ta có thể làm, nói không chừng chính là vì thông đạo này. Bằng không vì sao Thư lão đầu kia muốn chủ động tìm tới ta, còn muốn ta tìm chìa khoá thông đạo chứ? Nói không chừng để cho ta xem bản Vọng Tiên Thành chí kia đều là đã được an bài. Bằng không, thế nào mà ở dưới tình huống người khác cái gì cũng còn chưa biết ta lại có thể hiểu rõ được nhiều bí mật như vậy.

Từ tế đàn dưới đất trở lại thần điện, nguyên bản ta cùng Lăng Thiên cũng không chuẩn bị kinh động người khác, thầm muốn lặng lẽ chuồn đi. Không ngờ tới vận khí không tốt, mới tới cửa đã gặp phải một đám thành viên hạch tâm của Đông Long lại đây. Xông vào khu trọng phòng của người khác không xin phép còn bị chủ nhân người ta bắt gặp, ta nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải. Người đối diện rõ ràng cũng phi thường kinh ngạc đối với sự xuất hiện của chúng ta, yên lặng quỷ dị một hồi lâu.

"Cái kia, mọi người chào buổi tối a."

Ta cười gượng, Ám Dạ ngược lại rất nhanh phản ứng lại, tiếp nhận lời của ta:

"Hai vị đã lâu không gặp. Thế nào, đến tham quan thành Iro? Sớm biết các cậu cũng ở trong thành, ban nãy nên lôi đi cùng nhau ăn cơm. Tới cũng không kêu một tiếng, quá không phải bằng hữu rồi. Có muốn đi phủ thành chủ tạm thời của chúng tôi ngồi hay không?"

Đối với lời nói rõ ràng đang giúp chúng ta che lấp của Ám Dạ, mấy thành viên khác của Đông Long không rõ nội tình của ta đều hơi lộ ra kinh ngạc. Điều này rất bình thường, cho dù là bằng hữu không tồi, vào thời điểm chủ nhà không có mặt lén lút chạy đến đi loạn vào trọng địa trái tim của người khác, là chuyện phi thường khả nghi. Huống hồ đại đa số thời điểm chúng ta cùng Đông Long chỉ là đồng bọn hợp tác, hành vi như vậy lại càng kiêng kỵ. Bởi vậy đối với sự che chở trắng trợn cho chúng ta của nhân vật thực quyền thứ hai trong bang cùng với sự cam chịu nửa chữ cũng không phát của nhân vật thực quyền thứ nhất, bọn họ đương nhiên sẽ cảm thấy cổ quái cực kỳ. Đặc biệt là Mộng Điệp treo trên cánh tay Diệu Dương, ánh mắt nhìn ta có nhiều ý vị điều tra nói không rõ tỏ không tường.

"Vậy không cần. Chúng tôi đi trước."

Kéo Lăng Thiên ta vội vã rời đi trong một đống ánh mắt cổ quái, trên mặt đỏ đỏ hiếm thấy. Trời ạ, hiếm thấy làm kẻ trộm một lần còn bị người ta bắt tại trận, lần này mất mặt đến tận nhà rồi.

224. Quyển 6 - Chương 5: Tiết 5

Editor: Toujifuu

Nghe thấy ý đồ đến của ta, Thư lão đầu kích động đến mức râu vểnh vểnh, liên tục nói ta đạo tâm kiên định, biết suy nghĩ vì đại cục. Sau khi ca ngợi trắng trợn, đương nhiên liền tới thời điểm để cho ta xuất lực.

"Du Nhiên đạo hữu a, (Nghe đi, ngay cả xưng hô cũng thay đổi rồi.) muốn mở ra thông đạo thăng tiên quan trọng nhất vẫn là thanh chìa khoá kia. Lần trước cậu mang về chỉ có nửa thanh chìa khoá, còn có phân nửa không biết nơi đâu, như vậy là không có khả năng mở được cửa. Ta thông qua sự nghiên cứu trong đoạn thời gian này, phát hiện giữa hai nửa chìa khoá có liên hệ nào đó, căn cứ nó chế ra thứ này, cậu đến xem."

Tiểu lão đầu thận trọng lấy ra một khay đồng hình vuông, bên trên đặt một cái thìa nhỏ lập lòe ánh bạc. Ta vừa thấy mặt liền đen, mấy nhân viên thiết kế trò chơi cũng quá lười đi, đây không phải là một la bàn sao? Ngay cả thay đổi cũng không thay đổi một chút.

"Trưởng lão a, ông cầm la bàn này là có thể tìm được nửa thanh chìa khoá còn lại?"

Lão đầu trừng mắt:

"Cái gì la bàn la bắc, đây là linh khí ta mới luyện chế, chuyên vì tìm nửa thanh chìa khoá kia mà chế. Ta kêu nó là Tầm Tiên Nghi (thiết bị tìm tiên)."

Tên này thật đúng là nhân phẩm a, bát tự còn chưa biết đâu, đã muốn thành tiên.

"Được rồi, ngươi đi theo nó đi, phương hướng nó chỉ chính là chỗ chìa khoá."

"Bắt đầu đi từ nơi nào?"

"Nơi nào cũng được. Ngươi muốn bắt đầu tìm từ nhà ngươi cũng được."

Nói xong, Thư lão đầu vội vã một cước đá ta ra cửa, còn giao phó chưa tìm được đồ thì đừng trở về.

Kéo Lăng Thiên, chúng ta bắt đầu hành trình từng ngày từng đêm tìm bảo. Theo "Tầm Tiên Nghi" chỉ thị, chúng ta một đường hướng tây lại hướng tây, lướt qua núi cao, chuyển qua sông lớn, xuyên qua thành trấn ^^… Khi đi tới Gia Dụ Quan Lăng Thiên rốt cục nhịn không được bạo phát:

"Cái la bàn rách nát này của cậu vẫn luôn chỉ đến phía tây, sẽ không phải là muốn để cho chúng ta đến tây đại lục mà tìm đấy chứ?"

Lườm anh ta một cái:

"Điều này tôi nào biết, dù sao đi theo là được."

"Không đi, trực tiếp truyền tống qua, tôi không tin nó thật sự để cho chúng ta đến tây đại lục."

Lăng Thiên phát cáu, kéo ta lên truyền tống trận.

Khi bước ra từ truyền tống trận Iro mới phát hiện Lăng Thiên đúng thật là cái miệng quạ đen.

"Nó còn chỉ tây. Làm sao giờ? Đi xông doanh địa của người phương Tây?"

Ta tức giận nói, Lăng Thiên cau mày nói:

"Cũng không phải là không thể được, bất quá hình như hiện tại bọn họ canh rất nghiêm, tính khả năng có thể đi qua không lớn."

"Mặc kệ thế nào, chúng ta đi xem trước rồi nói."

Cửa thành Tây đương nhiên là không thể đi nữa, nơi đó đối diện đại doanh của người chơi phương tây, bất cứ lúc nào cũng bị đối phương nhìn chăm chú chết chặt. Ta cùng Lăng Thiên đi ra ngoài từ cửa thành bắc. Cuộn một vòng hướng tây, bất đắc dĩ phát hiện đối phương bố trí quá chặt chẽ, gần như mỗi một địa phương đều có người sử dụng thuật Trinh Trắc kiểm tra bất định kỳ, ta cùng Lăng Thiên muốn đi qua trong một chốc có thể còn được, nhưng nếu như muốn hoàn toàn xuyên qua phòng tuyến của đối phương, hơn phân nửa sẽ bị phát hiện.

Bất đắc dĩ lui trở về. Ta tàn bạo nhìn chằm chằm những người chơi tuần tra đối diện kia, nhỏ tiếng mắng:

"Mấy tên đó tìm được nhiều người như vậy từ chỗ nào, bọn họ đều không cần đi làm việc khác sao?"

Lăng Thiên nhỏ giọng cười:

"Bởi vì lão đại đối phương có tiền a. Còn nhớ rõ cái tên tóc vàng lần trước kia chứ? Chính là cái tên đánh một trận với chúng ta ở Iro. Tiểu tử đó là con thứ hai của nhà đại phú hào xếp hạng top mười nước M (Mỹ), tiền của gã có thể cho gã nằm tiêu xài ba đời cũng dùng không hết, lấy ra một chút thuê những người đó cùng gã chơi trò chơi còn không phải một việc nhỏ sao. Nói đến cùng. Những lão đại xuất đầu trong trò chơi này có mấy ai là không có tiền? Thật muốn nói tiếp, trong nhà tiểu tử Đông Long kia cũng không kém hơn so với gã, bất quá tiểu tử đó muốn không phải là xài tiền như thế nào. Mà là kiếm tiền ở chỗ này thế nào mà thôi."

"Anh thế nào biết rõ như thế?"

Ta thập phần nghi hoặc tin tức của Lăng Thiên có được từ chỗ nào, linh thông như thế, ngay cả bối cảnh người thật của người ta cũng điều tra được rõ rõ ràng ràng. Lăng Thiên cười mà không nói, xoa tóc ta chuyển hướng chủ đề:

"Hiện tại đi qua thế nào?"

"Tôi cũng không có biện pháp. Nếu không về Iro trước, thực sự không được thì đi tìm Ám Dạ, để cho hắn xuất chút người nghĩ biện pháp dẫn dắt rời đi tuần tra của đối phương rồi chúng ta lại đi. Bất quá như vậy dễ dẫn người chú ý, xem như là hạ sách. Nếu như có biện pháp có thể trà trộn qua thì hay rồi. Đúng rồi, không phải chúng ta thấy ở Iro có người chơi thương nhân thông thương hai bên sao? Có lẽ có thể giả dạng làm thương nhân đi qua."

"Trà trộn qua?"

Lăng Thiên xì cười. Vỗ vỗ mặt ta nói:

"Đừng nằm mơ, những người phương Tây đó mỗi người khôn khéo vô cùng, mỗi thương nhân đi qua đều phải kiểm tra ID với tên. Giống như hai chúng ta, có lẽ sớm đã lên bảng thập đại ác nhân, sổ đen trong sổ đen của người ta rồi. Cậu cảm thấy bọn họ sẽ thả phần tử cực độ nguy hiểm như hai chúng ta tiến vào địa bàn của bản thân?"

"Vậy anh nói làm sao giờ?"

"Về thành trước rồi nói đi."

Không bao lâu sau, chúng ta trở lại Iro. Ngồi xổm trên thành lâu cửa thành tây, xa xa nhìn doanh địa Tây đại lục đối diện suy sâu nghĩ sa.

"Hửm?"

Ta đột nhiên phát hiện doanh địa đối diện có chút hiện tượng kỳ quái, duỗi dài cái cổ thận trọng quan sát một chút, xác định không nhìn lầm. Vội vàng vỗ vỗ Lăng Thiên, chỉ vào một đội nhân mã đối diện:

"Anh xem những người đó, cũng là thương nhân, thế nhưng người chơi phương tây tuyệt không có tra tỉ mỉ từng người."

Lăng Thiên nhìn nhìn, nói:

"Những người đó không phải người chơi của nước Z (Trung), hình như là từ đảo Bình An tới, nếu không thì là từ những nơi khác nhau tới. Bởi vì người chơi của bọn họ so ra khá ít, không phải chủ lực của Đông đại lục, vì vậy người phương Tây tra lỏng một chút. Kỳ thực nếu như có thể trà trộn vào trong thương đội của bọn họ ngược lại cũng có thể không kinh động người khác thông qua doanh địa phương tây. Thế nhưng thương đội của người ta thế nào có thể tùy tiện để cho chúng ta đi vào."

Ta giật mình, cười nói:

"Không nhất định nga, không có thương đội chúng ta có thể tự mình tạo một nhánh ra a, chỉ cần có người đồng ý hỗ trợ."

Quay đầu truyền âm cho Chi Ảnh:

"Chi Ảnh, cậu có biện pháp nào tìm được Yamaga không?"

"Yamaga?" Chi Ảnh bên kia có lẽ đang đánh quái, sau khi binh lách cách bang một trận vang loạn mới tiếp lời của ta:

"Du Nhiên cậu tìm anh ta làm gì? Người nọ rất cô tịch, bình thường không giao tiếp nhiều với người ta."

"Tôi có chút việc muốn nhờ anh ta hỗ trợ. Anh ta rất cô tịch sao? Lần trước không nhìn ra a. Là có chút không thích nói chuyện mà thôi."

"Tôi nói với anh ta một tiếng, tự cậu truyền âm cho anh ta nói chuyện đi."

"Được."

Động tác Chi Ảnh rất nhanh, không bao lâu sau ta đã thấy tên của Yamaga phát sáng trong kênh người xa lạ:

"Chào cậu, Du Nhiên tiên sinh."

Vẫn là loại tiếng nói trầm thấp thanh lãnh đặc biệt đó, thẳng thắn chính trực như đao pháp của hắn vậy.

"Chào anh, Yamaga tiên sinh, đã lâu không gặp. Ngày hôm nay mạo muội quấy rầy là có chút việc muốn nhờ anh hỗ trợ."

Ta suy nghĩ một chút, quyết định giao tiếp với người như thế vẫn nên gọn gàng dứt khoát so ra tốt hơn. Lập tức nói đơn giản một chút chuyện chúng ta muốn mượn dùng thương đội của đảo Bình An thông qua doanh địa phương tây, không ngờ tới Yamaga sảng khoái bất ngờ:

"Gia tộc của tôi có một nhánh thương đội vừa lúc ở nơi đó. Các cậu có thể đi cùng bọn họ."

"Thật tốt quá, thập phần cảm tạ anh, Yamaga tiên sinh."

"Không cần khách khí. Tôi luôn luôn rất kính phục đối với cường giả, hy vọng lần sau chúng ta còn có cơ hội hợp tác."

Gác truyền âm, ta cười miệng đầy răng trắng với Lăng Thiên.

225. Quyển 6 - Chương 6: Tiết 6

Editor: Toujifuu

Ninja là chức nghiệp đặc sắc của đảo Bình An, đối với chúng ta mà nói chỗ tốt lớn nhất chính là trang phục của chức nghiệp này bao từ đầu đến chân, ngay cả mặt cũng bao hơn phân nửa, người ngoài căn bản nhìn không ra ai là ai. Thương đội nhà Yamaga nghĩ phi thường chu đáo, ta cùng Lăng Thiên thay trang phục Ninja đối phương cố ý chuẩn bị, trên cơ bản ngay cả chính mình cũng nhận không ra bản thân. Trà trộn vào trong một đàn lớn Ninja đen thui thui, căn bản không làm người khác chú ý.

Quy mô nhánh thương đội này không nhỏ, võ sĩ Ninja đi theo bảo hộ cũng không ít. Đầu lĩnh của bọn họ tựa hồ rất quen thuộc với người chơi trông coi thông đạo của người phương tây, không phí bao nhiêu khí lực đã mang chúng ta qua tuyến phong tỏa. Sau khi rời khỏi vòng cảnh giới của đại doanh phương tây, bọn họ còn đưa chúng ta đến trong đất rừng an toàn mới chia tay. Ta nghĩ, lúc này khoảng chừng đã thiếu một ân tình không nhỏ rồi.

Qua doanh địa phương tây, đuôi "la bàn" cuối cùng cũng lệch phương hướng, không chỉ vào chính tây nữa. Chúng ta đi về phía núi rừng tây bắc một buổi tối, đến bình minh ngày thứ hai cuối cùng cũng tìm được địa phương "la bàn" chỉ thị.

Đó là một mảng lớn nham động cao lớn liên miên, sắp xếp thập phần quy tắc —— trung gian lớn nhất, hai đầu nhỏ nhất, lần lượt sắp xếp ra, như khung xương của động vật to lớn nào đó sau khi tử vong.

Trong nham động có loài chim sống, khi chúng ta đến vừa vặn thấy đàn chim dậy sớm rời tổ kiếm ăn, phần phật một mảng lớn, tiếng đập cánh vang tận mây xanh.

Đợi đến khi đàn chim kêu to đi xa, chúng ta cẩn thận đến gần nham động cao lớn nhất cũng là nơi duy nhất không có loài chim ra vào. Bên trong rất khô ráo, không ngừng có gió âm lãnh thổi ra từ sâu bên trong, mang theo mùi tanh nhàn nhạt.

Đi tiếp vào trong, trên vách bắt đầu ướt át hơn, mang theo khí tức lạnh lẽo. Lăng Thiên bỗng nhiên ngồi xổm xuống, nắm bùn đất trên mặt đất tỉ mỉ xem xét, lại ngẩng đầu quan sát xung quanh một chút, trầm giọng nói:

"Bên trong hơn phân nửa là sào huyệt của một động vật loại lớn, có mùi tanh, có lẽ là cự thú ăn thịt. Có thể không dễ đối phó lắm."

"Không sao, chúng ta cẩn thận một chút trước tiên lẻn vào xem."

Ta điều động linh lực gió, để cho bản thân càng thêm mềm mại, tiến thêm một bước hạ thấp cảm giác tồn tại của bản thân. Lăng Thiên lại càng phát động năng lực ẩn thân của anh ta, triệt để biến mất không còn thấy.

Động này rất sâu, thế nhưng chỗ ngã rẽ rõ ràng lại không nhiều, ngay cả người được chứng thực là "mù đường" ta đây cũng có thể phi thường rõ ràng nhớ kỹ chúng ta rẽ hai ngã ngoặt. Sau cùng đi theo hướng tương đồng với phương hướng như khi bắt đầu tới. Sau khi xâm nhập huyệt động hơn hai trăm mét, chúng ta rốt cục nhìn thấy chủ nhân của huyệt động này.

Nuốt ngụm nước bọt, ta xin giúp đỡ với đại sư trinh sát của chúng ta:

"Tiểu Bạch, con rắn mối bự mọc cánh đối diện kia có bao nhiêu cấp?"

Sắc mặt Tiểu Bạch có chút xanh, sau khi ngắm lại ngắm. Vẫy tay tỏ ý ta thối lui xa một chút. Ta kéo Lăng Thiên lui về phía sau năm mươi mét, Tiểu Bạch áp đến bên tai ta nhẹ giọng nói:

"Đó là con Lục Long, không phải rắn mối!"

"Anh biết, bản thăng cấp của rắn mối. Kém quá xa so với Thanh Long của chúng ta. Cấp bao nhiêu?"

"… Em nhìn không ra."

Tiểu Bạch ỉu xìu trả lời. Ta cả kinh:

"Nhìn không ra?"

Tiểu Bạch vội vàng dựng móng vuốt lên làm động tác im tiếng. Nó nghiêng tai nghe động tĩnh một chút, thở phào nhẹ nhõm. Đạp chân hạ giọng kêu lên:

"Tên đó đúng là so không bằng thần thú Thanh Long, thế nhưng đẳng cấp cao hơn nhiều so với chúng ta, ít nhất cũng là nửa thần thú. Nếu như để cho nó phát hiện. Chúng ta ngay cả một người cũng chạy không thoát!"

Không thể nào? Chẳng lẽ muốn cho chúng ta tìm chìa khoá trên người loại sinh vật nguy hiểm đó? Lão đầu đáng chết kia sẽ không phải là để cho chúng ta đi tìm cái chết đấy chứ?

“Nếu như anh cùng Lăng Thiên chống lại với nó, có khả năng thắng không?”

Tiểu Bạch mạnh lắc đầu:

“Đừng nghĩ, không có khả năng. Trừ phi là năm mươi người đẳng cấp như các anh đến bao vây tiễu trừ, còn có khả năng.”

BOSS mà cần năm mươi cao thủ trên Kết Đan Kỳ đến bao vây tiễu trừ, tên nhóc bự a! Nếu đặt ở bình thường, ta khẳng định hưng phấn đến mức hai mắt bốc lên ánh xanh, đây là núi vàng cùng bảo khố lớn! Thế nhưng hiện tại, ta lại chỉ có thể cùng Lăng Thiên nhìn nhau cười khổ. Chúng ta đây đang ở sau địch đó. Thế đơn lực cô lại không có nửa điểm bảo đảm hậu cần, nếu thực bị người khác phát hiện, muốn chạy cũng không nhất định chạy được. Càng đừng nói bao vây tiễu trừ BOSS, động tĩnh đó căn bản là chán sống thông báo người khác tới giúp chúng ta trở về thành miễn phí.

“Làm sao giờ?”

Ta cùng Lăng Thiên đồng thời ở trong mắt hỏi ra ba chữ này, sau đó mọi người vùi đầu khổ nghĩ.

Qua không bao lâu sau. Lăng Thiên vỗ vỗ vai ta, kéo ta ra huyệt động này. Tới ngoài động. Chúng ta tiến vào trong rừng tương đối an toàn, Lăng Thiên nói:

“Tôi đang suy nghĩ món đồ kia chắc là giấu trong góc nào đó. Có lẽ chúng ta có thể thừa dịp khi nó ngủ trộm ra.”

“Tiểu Bạch, nhóc ban nãy có phát hiện bên trong đó có thứ gì kim loại hay không?”

Ta quay đầu hỏi. Tiểu Bạch cau mày lắc đầu:

“Không chú ý. Ban nãy em chỉ chiếu cố nhìn con rồng kia.”

“Nếu không nhóc trở lại xem kỹ xem?”

Lòng ta nghĩ dù sao Tiểu Bạch biết độn địa, nếu dùng thần giác có thể tìm ra được đồ vật có lẽ chúng ta còn có thể nghĩ biện pháp. Tiểu Bạch khẽ cắn môi đồng ý, cắm đầu đâm vào trong đất, lẻn vào trong động.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, ta nhìn cửa động càng ngày càng khẩn trương. Theo lý thuyết nơi đây cách nơi đó cũng không xa, thế nào mà nhóc con đi vào liền không có động tĩnh? Ta động động thân mình, Lăng Thiên nắm kéo:

“Cậu muốn làm gì?”

“Tôi vào xem.”

“Đừng xung động. Hiện tại không động tĩnh thì là chuyện tốt, nói rõ chí ít Tiểu Bạch không bị phát hiện. Nó có thể độn địa nhưng cậu lại không làm được, đừng đi để rồi trái lại hỏng chuyện.”

“Thế nhưng lâu như vậy…”

Ta còn chưa nói xong, chợt nghe thấy một tiếng rống kêu trong động, thanh âm khiến chim thú trong núi rừng phụ cận đều cả kinh chạy trốn xung quanh. Rất nhanh, thanh âm thùng thùng vang lên từ trong động, một cái đầu cực đại màu xanh lá của cự long phương tây dò xét ra từ cửa động. Ta cùng Lăng Thiên tựa sau lùm cây trong rừng, một cử động cũng không dám. Lục Long quan sát trái phải một lần, bốn phía do chim thú đều sợ chạy mất, chậm rãi an tĩnh lại, chỉ có tiếng hồng hộc thở dốc của chính Lục Long. Sau khi nhiều lần xác định Lục Long mới rốt cục yên tâm, chậm rãi rụt đầu trở lại. Chúng ta lẳng lặng nằm sấp, vẫn không động. Ước chừng nửa phút sau Lục Long lại mạnh đưa đầu ra nhìn một lần nữa, mới rốt cục quay đầu lại.

Chúng ta dán lỗ tai trên mặt đất nghe thấy tiếng bước chân thùng thùng đi xa, mặt đất run rẩy một trận khôi phục yên bình.

Cẩn thận thở phào nhẹ nhõm, Lăng Thiên nâng ta dậy, vỗ vỗ đất trên mặt với trên người ta, nói:

“Tên nhóc đó đủ giảo hoạt, không hổ là BOSS cao cấp.”

“Nó thì cao cấp, vậy chìa khoá của chúng ta làm sao giờ? Còn có Tiểu Bạch.”

Đang nói, Tiểu Bạch chui ra từ trong đất, nhảy vào trong lòng ta há mồm thở dốc, nói:

"Làm em sợ muốn chết, em còn tưởng lần này chết chắc rồi."

"Chuyện gì xảy ra, nhóc thế nào lại đánh thức nó?"

"Em chỉ là muốn chạy gần một chút xem xem phía sau nó có cái gì, ai biết tên đó quá nhanh nhạy, thoáng cái đã phát hiện em. May mắn em phản ứng nhanh, lập tức lẻn xuống dưới đất, bằng không khẳng định bị nó bắt được. Động tác tên nhóc đó quá nhanh, còn có thể nôn dịch chua, đất đều bị nó thiêu ra từng cái hố."

"Vậy có thấy rõ không, bên trong đó có chìa khoá hay không?"

"Không, cái gì cũng không có. Em nghĩ nó khẳng định mang trên người."

Tiểu Bạch lắc đầu, không lưu tình chút nào đập chết một chút hy vọng sau cùng của chúng ta. Trời ạ, chẳng lẽ thực muốn chúng ta mang theo một đám người đến đánh BOSS? Trước tiên không nói đánh thắng được không, cho dù chỉ là qua cửa ải tuyến phong tỏa của người phương Tây cũng không phải chuyện dễ a!

226. Quyển 6 - Chương 7: Tiết 7

Editor: Toujifuu

"Tiểu Du, tôi nghĩ mục đích của chúng ta chỉ là cần thanh chìa khoá kia, mà không phải giết BOSS, đúng không?"

Lăng Thiên như có chút đăm chiêu nói. Ta gật đầu:

"Thế nhưng nếu như không giết nó, chúng ta thế nào lấy được chìa khoá chứ?"

Lăng Thiên mỉm cười, một câu nói khiến trước mắt ta sáng ngời:

"Chúng ta có thể trộm. Dù sao chỉ là cần đồ."

"Trộm?"

Ta mừng rơn, đó là một biện pháp hay a.

"Bất quá nếu muốn trộm được tên nhóc trong động kia, chí ít cần thuật ăn cắp mãn cấp mới được. Chúng ta đi đâu tìm thích khách như vậy, Sâm có thể chứ?"

"Cậu ta không được, bất quá có chỗ của một người khẳng định có không ít người như thế, chúng ta có thể đi mượn."

Ta cúi đầu nghĩ nghĩ, rốt cục nhớ tới:

"Anh là nói… Vô Ảnh?"

"Đúng, tên Vô Ảnh kia chiêu mộ được vô số thủ hạ cao thủ thích khách, Vô Ảnh Thành nhiều thích khách như vậy, khẳng định có thể tìm được loại chúng ta cần. Then chốt là phải như thế nào mới có thể đả động được hắn, để cho mượn người."

Ta gãi đầu, hao tâm tổn trí a. Giao tình với Vô Ảnh không tính là sâu, còn chưa đến trình độ khiến nhà người ta giúp chúng ta vô điều kiện, vậy cũng chỉ còn trao đổi đồng giá.

"Mặc kệ, tìm hắn trước đã, nghe một chút hắn có điều kiện gì rồi lại nói."

Sau khi nhận được truyền âm của chúng ta, Vô Ảnh không có nóng lòng trả lời, mà là hỏi trước đối thủ của chúng ta có đặc điểm gì, hành động ở nơi nào, có yêu cầu gì, hỏi rất tỉ mỉ, ta không ngờ tới thủ tịch thích khách lấy sự lạnh lùng yên lặng mà trứ danh cũng có một ngày nói nhiều như vậy, đủ để thấy được tố chất chuyên nghiệp. Sau cùng hắn tổng kết một câu:

"Người các cậu cần nhất định phải có năng lực ẩn thân rất mạnh cùng kỹ năng ăn cắp mãn cấp, còn cần phải có kinh nghiệm phong phú, thực lực tổng hợp cũng nhất định phải xếp được hạng. Người như vậy trong tay tôi cũng không nhiều. Hơn nữa chúng tôi đang làm một nhiệm vụ quan trọng phi thường, nhân thủ rất eo hẹp. Vì vậy chào giá của tôi rất cao."

"Anh định giá đi, nếu như chúng tôi có thể tiếp nhận thì bàn tiếp."

"Tôi không cần tiền, tôi cần một loại tảng đá. Nếu như cậu có thể tìm được một viên, tôi sẽ phái cho cậu một người."

"Tảng đá gì?"

"Gọi là Độc Linh Thạch. Màu sắc bất đồng tổng cộng bảy viên. Hình đinh ốc."

Ta thế nào cảm thấy càng nghe càng quen?

"Anh nói tổng cộng có bảy viên, vậy các anh thu thập được mấy viên rồi?"

"... Bốn viên."

Còn thiếu ba viên! Ta hít sâu một hơi. Sẽ không khéo như thế chứ?

"Chờ một chút trước, màu sắc bất đồng đúng không? Vậy ba viên các anh thiếu có phải màu lam, màu lục với màu vàng hay không?"

"Tôi không rõ, bất quá trong tay chúng tôi đích xác không có ba loại màu sắc đó."

Vậy là phải rồi! Ta gần như có thể khẳng định, cái gọi là Độc Linh Thạch 99% chính là ba cục đá quái lạ không biết tên nằm ở trong thương khố của ta vẫn luôn không hiểu rõ công dụng kia. Cái này gọi là cái gì? Vận khí tới chặn cũng chặn không được a! Ta có phải nên đi mua vé số hay không? Ta ngăn chặn sự mừng như điên, cò kè mặc cả với Vô Ảnh:

"Vô Ảnh, nếu như tôi giúp anh tìm đủ hết ba cục đá còn lại, anh ra giá cả gì?"

Có lẽ Vô Ảnh nghe thấy lời nói của ta vừa rồi phát hiện cái gì. Rất dứt khoát nói:

"Nếu như cậu có thể tìm được ba viên, tôi sẽ phái hết mười thích khách mạnh nhất trong tay qua cho cậu, trong đó có bốn người ăn cắp mãn cấp, còn có sáu người là cao thủ dẫn quái."

Lời nói của Vô Ảnh chứng minh quyết tâm của hắn, cũng biểu lộ thành ý của hắn. Có sáu đồng bạn thích khách phối hợp thành thạo tương trợ. Lại do bốn người thay phiên xuất thủ, tỷ lệ đồ vật đắc thủ lớn hơn nhiều.

"Một lời đã định. Nói rõ, thứ anh nói trong tay tôi có ba món. Tôi không biết nó gọi là gì, tôi đi tìm giám định sư, nhìn không ra. Tôi nghĩ hẳn là cần thiết thủ đoạn giám định đặc biệt. Hiện tại chúng nó đều gọi là tảng đá không biết tên. Màu lam, màu lục cùng màu vàng mỗi loại một viên. Hai viên trong đó là tôi có được khi đánh quái, hai con đều là loài thú độc tính rất lớn. Còn có một viên là tôi trong lúc vô tình khi thăm dò thông đạo đại lục mua được, ở điểm bổ cấp dã ngoại ngoài Phù Nham Thành. Hình đinh ốc. Mặt ngoài thô ráp có dạng viên hạt nổi lên. Mỗi viên ước chừng bằng non nửa bàn tay tôi."

Vô Ảnh đối diện trầm mặc một chút, sau đó khẳng định nói:

"Tôi sẽ phái người qua, chậm nhất sáng sớm ngày mai sẽ đến, các cậu chú ý tiếp ứng. Sau khi đồ vật tới tay chúng ta đến Đông Long Thành giao hàng."

Đối diện không còn thanh âm, ta cùng Lăng Thiên kích một chưởng với nhau, lần này thật đúng là buồn ngủ nhặt được gối mềm, khéo cực kỳ.

Thích khách thủ hạ của Vô Ảnh không hổ là nhân vật tinh anh đi ra từ trong thành của thích khách, động tác cấp tốc. Im hơi lặng tiếng đã đột phá phòng tuyến của người chơi phương tây. Chiêu thức tiềm hành bản lĩnh đột nhập ấy, ta với Lăng Thiên đích thật là học không được.

Lấy ta cùng Lăng Thiên làm tọa độ, sau khi mười người đến đông đủ, ta rốt cục may mắn gặp được mười vị nhân vật phong vân trên Bảng chức nghiệp thích khách phương đông. Tuy rằng toàn bộ bọn họ không phải

đều là xếp hạng top mười trên bảng, thế nhưng tuyệt đối cũng là top hai mươi. Hơn nữa nổi bật ở trong đoàn thích khách thủ hạ như mây của Vô Ảnh, bản lĩnh của bản thân không cần phải nói. Lại trải qua thời gian dài mài hợp, phối hợp lại làm ít công to.

Ta giải thích với bọn họ một chút tình hình của Lục Long trong động cùng bộ dáng vật phẩm cần ăn cắp, cũng yêu cầu giảm động tĩnh tới mức nhỏ nhất, tận lực không nên dẫn người khác chú ý, dù sao nơi đây vẫn là khu phòng thủ của kẻ địch.

Mười thích khách tổ đội vào động, ta cùng Lăng Thiên ở bên ngoài ngoan ngoãn chờ. Thuật nghiệp có chuyên công, đối với loại chuyện trộm đồ này, hai chúng ta đi cũng giúp không được việc, còn không bằng ở bên ngoài nhìn chằm chằm, vạn nhất có người tới còn có thể ứng biến.

Không bao lâu sau, chợt nghe thấy trong động truyền ra động tĩnh. Âm hưởng đó vội vàng hơn nữa không ngừng gia tăng, Lục Long tựa hồ đang bị làm tức giận, cùng với tiếng bức đi là tranh đấu truy đuổi kịch liệt. Ta rất là toát mồ hôi cho người bên trong, đáng tiếc ta không quen thuộc chiến đấu như vậy cũng không cách nào tham dự, vẫn là không nên đi giúp thêm phiền thì tốt hơn, huống hồ bên chúng ta cũng xuất hiện một số tình hình.

"Chủ nhân, khoảng chừng trên dưới một nghìn hai trăm mét phía đông nam có một đội người xuất hiện, ở phía sau ngọn núi phía trước."

"Người chơi phương tây sao?"

"Trông bộ dáng của bọn họ hẳn là phải."

"Bao nhiêu người?"

"Mười người."

"Vậy chính là một tiểu đội tiêu chuẩn."

Lăng Thiên vỗ vỗ vai ta, nói:

"Chúng ta đi xem xem."

Dưới sự trợ giúp của Tiểu Bạch chúng ta im hơi lặng tiếng tiếp cận đội người chơi kia. Trông bộ dáng của bọn họ có thể là người chơi tự do tự mình tổ đội đi ra luyện cấp xung quanh. Xem phương thức tiến lên của bọn họ tuyệt không được tính là phối hợp phi thường ăn ý, có lẽ là đội ngũ tạm thời cấu thành. Thời điểm chúng ta đến bọn họ vừa vặn đánh xong một con khủng long ấu sinh đầu nhọn giống chim, trong đó thân thủ của pháp sư cùng đạo tặc không tồi, hai kiếm sĩ cùng cung tiễn thủ chỉ có thể nói là bình thường, mục sư là hạng yếu, không có phát huy tác dụng quá lớn.

"Hiện tại làm sao giờ? Muốn đánh lén sao?"

Lăng Thiên đưa lỗ tai qua hỏi. Ta lắc đầu, hiện tại chúng ta tốt nhất vẫn là không nên làm người khác chú ý.

"Xem xem rồi nói. Nếu như bọn họ muốn đi đến chỗ huyệt động chúng ta sẽ xuất thủ dẫn người đi. Nếu như tự bọn họ chuyển hướng, vẫn là đừng kinh động so ra tốt hơn."

Có người giúp đỡ là Tiểu Bạch, khiến chúng ta có thể xa xa quan sát động tĩnh của những người đó, kết quả phát hiện đội người đó thực sự đi về phía phương hướng long động. Ta bất đắc dĩ cười, hóa ra muốn bớt chút chuyện, nhưng ai biết người ta thật sự muốn tiếp cận qua, có biện pháp nào chứ? Trao đổi một ánh mắt với Lăng Thiên, ta nhẹ nhàng kéo dây cung, hai nhánh Phong Dực Tiễn màu lục dần dần biến mất thân ảnh.

227. Quyển 6 - Chương 8: Tiết 8

Editor: Toujifuu

Ngưng thần tĩnh khí, ánh mắt của ta nhìn chằm chằm ngực của mục tiêu, chờ đợi trong nháy mắt đối phương phân thần chính là thời cơ tốt nhất ta xuất thủ.

Đột nhiên bên tai vang lên "Đinh ——" một tiếng, ta cả kinh, dây cung trong tay thiếu chút nữa buông ra. Truyền âm sẽ đến lúc này, nếu như ta không đoán sai, hơn phân nửa là nhóm thích khách phát. Lập tức cũng chiếu cố không được địch nhân tiến vào tầm bắn nữa, ta luống cuống tay chân mở ra bảng truyền âm. Không có thỉnh cầu trò chuyện, chỉ có một tin nhắn:

"Đắc thủ."

Ta mừng như điên một trận, làm một thủ thế với Lăng Thiên, chúng ta lập tức trở về thành.

Khi chúng ta chạy tới tiền trang Đông Long, Vô Ảnh đã chờ ở nơi đó. Ta nhìn thoáng qua "la bàn" trong tay, mũi la bàn chỉ thẳng tắp phương hướng của hắn. Vô Ảnh lấy ra một mảnh kim loại nửa cung tròn lắc lắc, xác nhận không sai. Ta không nói hai lời lấy ra ba cục đá quái lạ cất trong thương khố, ánh mắt Vô Ảnh khẽ động, khóe miệng giương lên nụ cười.

Song phương lấy vật đổi vật không thiếu nợ nhau, sau đó mỗi người đi một hướng. Mục tiêu của ta là Vọng Tiên Thành.

Lăng Thiên không phải người tu chân, vào không được Vọng Tiên Thành, đành phải ở nhà chờ tin tức. Mà ta thì lại mang theo phân nửa chìa khoá trực tiếp tìm tới Thư lão đầu. Thứ ta mang về dẫn tới một hồi địa chấn lớn ở Vọng Tiên Thành, kinh động hết thảy đầu đầu lĩnh lĩnh. Ngày này, hết thảy người chơi cùng NPC ở trong thành đều thấy từ trên ngọn núi bồng bềnh trên bầu trời của tòa thành đánh xuống mấy đường hào quang, ngay cả cửa chính Xuân Dung Môn trung tâm đại điện Vọng Tiên Thành chưa từng mở ra cũng đã chầm chậm mở rộng trong một mảnh ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

Có lẽ là bởi vì công lao lúc này của chúng ta cực đại, dưới sự yêu cầu cực lực của ta lão đại số một Tu Chân Minh rốt cuộc ngoại lệ để cho ma tộc Lăng Thiên bước trên địa bàn Vọng Tiên Thành, còn cùng với ta đi qua Xuân Dung Môn tiến vào đại điện. Khi ta cùng Lăng Thiên đi lên các bậc thang ở cửa chính, đều có thể nghe thấy tảng lớn tiếng hít khí cùng tiếng nghị luận ong ong như đàn ong vỡ tổ phía sau.

Chúng ta thấy được hết thảy cao tầng của Tu Chân Minh ở trong đại điện. Từ minh chủ đến trưởng lão lại đến các cấp quản sự, một người cũng không thiếu, đen thui lui một mảnh, mỗi người đều thân mang thụy quang (vầng sáng tốt lành) thực lực phi phàm. Mà khi chúng ta được hai trưởng lão dẫn theo lăng không bay lên lao tới thành Iro, thanh thế càng thêm hùng vĩ, các loại pháp bảo phi hành dẫn ra quang mang bất đồng. Như tốp sao băng màu sắc rực rỡ xẹt qua bầu trời.

So sánh với khí cụ phi hành của người ta, phi thuyền của ta thật sự là quá chưa đủ đẳng cấp. Cái gì kêu thoáng qua thiên lý? Xem tốc độ hiện tại đi tới của chúng ta sẽ biết. Không thông qua truyền tống trận, chúng ta vậy mà đã trực tiếp bay từ dải đất trung tâm Thập Vạn Đại Sơn đến thành Iro nơi giao hội của hai đại lục chỉ trong nửa tiếng đồng hồ! Sau khi một đoàn những cao thủ tu chân công khai đáp xuống ở trung tâm thành Iro, cả tòa thành thị đều lặng ngắt như tờ.

"Thư trưởng lão, cửa vào kia ở nơi nào, mau dẫn chúng ta đi vào."

Minh chủ Tu Chân Minh là một vị văn sĩ mặt trắng không râu, khí chất nho nhã. Có vài phần tương tự với Vu Mạch mà ta quen biết. Sau khi ông đáp xuống đất không có nửa phần xem nhìn xung quanh, trực tiếp phân phó người bên cạnh. Thư trưởng lão vẫn là bộ dáng nho nhỏ ngồi trên quyển sách của lão bay tới bay lui, hiện tại nghe thấy minh chủ phân phó, chạy nhanh chóng.

"Ở bên này."

Ta cùng Lăng Thiên bị Thư lão đầu kéo qua cùng dẫn đường, rất nhanh đi tới thần điện.

Động tĩnh của chúng ta lớn như vậy. Đám người Diệu Dương, Ám Dạ làm chủ nhân đương nhiên sẽ không không biết. Mới vừa đến trước thần điện, đã thấy thành viên hạch tâm của Đông Long đứng thành một hàng ở cửa.

"Du Nhiên, các cậu thế này là?"

Ám Dạ trầm giọng hỏi. Ta bước lên phía trước hai bước giải thích:

"Những người này đều là cao tầng của Tu Chân Minh Vọng Tiên Thành. Chúng tôi là tới mở ra thông đạo thăng tiên. Muốn đi tế đàn dưới đất của thần điện các anh."

Ta chuyển đưa một ánh mắt cho hắn, những người này không thể đắc tội, tất cả những người đó đều là cao thủ nhất đẳng đó. Sợ rằng lấy ra bất kỳ một người nào cũng có thể phá hủy được nửa tòa thành. Ám Dạ quay đầu lại nhìn Diệu Dương một cái, Diệu Dương giương lên tay, tỏ ý mọi người Đông Long thối lui:

"Tôi là Diệu Dương thành chủ thành Iro. Các vị tiên trưởng đường xa mà đến vất vả. Mời đến, có gì cần hỗ trợ xin đứ đề xuất."

Minh chủ Tu Chân Minh đánh giá Diệu Dương hai lượt, gật đầu nói:

"Yêu tộc? Tu vi rất không tồi. Yêu tộc có nhân tài mới xuất hiện như ngươi, cũng là may mắn của minh tộc chúng ta."

Có thể có được sự tán dương của NPC có thể nói là địa vị đẳng cấp cao nhất trước mắt, sắc mặt của mọi người Đông Long đẹp hơn rất nhiều. Diệu Dương làm thành chủ, việc nhân đức không nhường ai cùng chúng ta đi tế đàn dưới đất. Lần nữa đi tới trước năm cây cột, Thư trưởng lão tràn đầy kinh thán xuyên qua đến xuyên qua đi ở trong đó, kích động đông sờ tây ngóng:

"Không sai. Không sai, đây là ngũ hành trụ, là cửa vào đi đến thông đạo!"

Ta cùng Lăng Thiên là lần thứ hai đến, thuần thục kích hoạt cây cột, rất nhanh một đám người đều xuất hiện tại trong khay cát âm dương.

Tương đối với biểu tình vui mừng lộ rõ trên nét mặt của một đám đầu đầu lĩnh lĩnh Tu Chân Minh. Ta cùng Lăng Thiên do đã tới một lần, cũng không cảm thấy mới mẻ. Chúng ta hiện tại quan tâm chỉ là hai nửa chìa khoá kia có phải thực sự có thể mở ra được thông đạo hay không.

Ngay khi ta suy nghĩ có nên nhắc nhở các vị đại nhân rõ ràng đã rơi vào trạng thái hưng phấn mà quên mục đích ban đầu một chút hay không. Diệu Dương nhích lại gần.

"Tiểu Lam, lần trước các cậu đến cũng là vì địa phương này đúng không?"

"Đúng, ngượng ngùng, không có nói rõ với các anh."

"Không sao."

Diệu Dương cười cười với ta, vươn tay ra, thoạt nhìn như là muốn vỗ vỗ vai ta. Lăng Thiên đột nhiên di một bước chắn giữa ta với Diệu Dương, lạnh lùng trừng hắn một cái, nói:

"Sau khi thông đạo này mở ra khẳng định sẽ có một trận đại loạn, anh tốt nhất vẫn nên suy nghĩ ứng phó thế nào so ra tốt hơn."

Đầu mi Diệu Dương thoáng nhếch, trả lời:

"Mặc kệ loạn thế nào, chỉ cần thứ này ở bên trong thành Iro tôi, thì là vật trong tay tôi, sẽ chỉ mang đến chỗ tốt cho Đông Long. Có gì phải lo lắng."

Mùi thuốc súng nồng đậm trong lời nói của hai người, ánh mắt song phương chém mười tám đao với nhau.

Ta thở dài không tiếng động, lần trước thấy hai người này thần thần bí bí trốn đi nói chuyện không cho ta nghe, còn tưởng rằng bọn họ ngấm ngầm có quan hệ nào đó, hiện tại xem ra, vẫn là cừu nhân gặp mặt bất hòa a.

"Được rồi được rồi, hình như các trưởng lão muốn mở ra thông đạo rồi."

Ta kéo Lăng Thiên đi qua một bên, hiện tại đang có chính sự phải làm đây.

Trình tự mở ra thông đạo rất phức tạp, bất quá chuyện này không liên quan đến chúng ta, có bao nhiêu vị trưởng lão tu chân cướp làm rồi. Ba người chơi chúng ta chỉ cần nhàn nhàn đứng ở một bên xem náo nhiệt là được rồi. Loại cơ hội nhìn một đám đại nhân vật nhảy lên lủi xuống này vẫn là không nhiều, thật vất vả đặt xong chìa khoá, hỏa diễm hai màu vàng bạc trên hai cái giá cũng được đốt lên, sau khi bùm bùm vang loạn một trận, một mặt gương vạn đường hào quang nghìn dải thụy khí (khí tốt lành)xuất hiện trước mắt

ở chúng ta. Cái gương phân hai mặt, nhìn qua từ bất kỳ góc độ nàu cũng sẽ nhìn thấy bên trong có một thang mây duỗi đến biển mây mênh mang xa xa.

Thế này được xem là mở ra rồi? Ta lắc đầu, không có nghe thấy động tĩnh, chứng minh còn có trình tự chưa làm. Thế nhưng nhìn bộ dáng của các trưởng lão, vây bắt cái gương quẹo trái quẹo phải u sầu đầy mặt, chẳng lẽ bọn họ cũng không biết kế tiếp nên làm gì?

"Thư trưởng lão, làm sao vậy?"

Ta tiếp cận qua nhỏ giọng hỏi, tiểu lão đầu gấp đến độ sắp khóc:

"Chúng ta đều đã dựa theo ghi chép trong sách mà làm a, làm sao lại không có hồi âm chứ? Thế nào sẽ chứ? Chẳng lẽ con đường này phong bế quá lâu, sứ giả tiếp dẫn đã không còn ở đây nữa sao?"

Sứ giả tiếp dẫn? Hóa ra còn có người tới đón mới được a. Nhưng mà cái gì kêu là không có hồi âm? Đang nghĩ ngợi, dư quang của ta quét thấy sâu bên trong biển mây trong gương có một vật nhanh chóng tới gần. Lại nhìn lại, hóa ra là một con tiên hạc. Sau khi tiên hạc tới gần dừng ở trên thang mây, gật đầu hành lễ với chúng ta nói:

"Các vị đạo hữu. Các vị hôm nay mở ra thông đạo này, có muốn từ nơi đây đăng nhập tiên giới hay không?"

Thanh âm tiên hạc trong sáng, thập phần êm tai. Kỳ quái chính là các trưởng lão tu chân mỗi người đều hình như nghe không hiểu, tất cả đều ngơ ngác vấn an nó. Minh chủ đứng trước mặt tiên hạc hành một lễ, nói:

"Xin hỏi vị tiên thú này có phải là người trông coi của thông đạo này hay không? Không biết chúng ta có thể từ đây tiến vào tiên giới hay không?"

Tiên hạc nghiêng nghiêng đầu nhìn ông ta, lại hỏi:

"Các vị có muốn từ đây tiến vào tiên giới hay không? Ta có thể dẫn đường cho các vị."

Vẻ mặt minh chủ mờ mịt, hỏi lại:

"Không biết tiên thú có tiện đường hay không?"

Nghe thấy loại đối thoại ông nói gà bà nói vịt này ta nhất thời nhịn không nổi, cười ra tiếng. Nói:

"Minh chủ, tiên hạc đang hỏi có phải chúng ta muốn đi vào tiên giới hay không, nó nói có thể dẫn đường."

Minh chủ Tu Chân Minh kích động cầm lấy tay ta:

"Ngươi có thể nghe hiểu tiên thú đang nói gì?"

"Đúng, nghe thấy rất rõ."

Lòng ta nghĩ hóa ra bọn họ thực sự nghe không hiểu a, nói không chừng nhiệm vụ này chính là để cho Thần Ngữ Giả ta đây đến làm phiên dịch.

"Thật tốt quá. Xin chuyển cáo tiên thú chúng ta muốn tiến vào tiên giới."

Ta đem lời của ông ta nói cho tiên hạc nghe, tiên hạc rõ ràng rất cao hứng, gật đầu với ta nói:

"Hóa ra là Thần Ngữ Giả đại nhân đời này, thất lễ. tu vi của mấy vị này đã đạt được điều kiện tiến vào tiên giới, ta lập tức mở ra thông đạo cho các vị."

Nói xong, tiên hạc vẫy cánh, cái gương bắt đầu lay động như gợn sóng.

228. Quyển 6 - Chương 9: Tiết 9

Editor: Toujifuu

Minh chủ đại nhân cùng mấy vị trưởng lão bước vào trong gương, đàn người tu vi chưa đủ chúng ta chỉ có thể ngóng trông nhìn. Tiên hạc mang theo mấy người càng bay càng xa, biến mất trong tầng mây.

"Hệ thống thông cáo: Người chơi Du Nhiên, Lăng Thiên cơ duyên xảo hợp, mở ra thông đạo thăng tiên. Hệ thống tam giới sắp mở ra. Trò chơi sẽ tiến hành canh tân hai mươi bốn tiếng đồng hồ thời gian hiện thực, xin các vị người chơi logout trong vòng nửa tiếng đồng hồ."

"Hệ thống thông cáo: Người chơi Du Nhiên, Lăng Thiên cơ duyên xảo hợp…"

Canh tân a. Lăng Thiên sờ sờ đầu ta, nói:

"Logout đi, chúng ta cũng nhân cơ hội nghỉ ngơi một chút."

"Ừ."

Gật đầu, ta cười nói:

"Vậy chúng ta đi mua rau, làm chút đồ ăn ngon."

"Được a, mua nhiều chút, tôi làm công nhân vận chuyển cho cậu."

Lăng Thiên lộ ra bộ dáng mừng rỡ, kéo ta chọn ra mục chọn logout. Lúc rời khỏi, ta thấy trên người Diệu Dương cũng phát sáng bạch quang.

Cùng Lăng Thiên ra khỏi cửa, anh ta vốn định lái chiếc xe thể thao của anh ta đi, ta ngại ở nơi đây quá rêu rao, không để cho anh ta lái. Lăng Thiên cũng không phản đối, vẫn là vui rạo rực theo sát ta như đi tản bộ đến chợ rau phụ cận.

"Tiểu Du, nơi đây thật nhiều người."

Lăng Thiên nhìn ngang nhìn dọc, hình như thấy cái gì cũng mới mẻ. Ta thấy anh ta lộ ra một bộ biểu tình mang tính trẻ con hiếm thấy, không khỏi buồn cười.

"Anh chưa từng tới chợ rau đúng không? Thông thường người ở trung tâm thành thị đều vào siêu thị lớn, mua đồ nơi đó thì thuận tiện. Bất quá địa phương nhỏ chỗ chúng tôi không có loại siêu thị loại lớn đó, tất cả mọi người đều mua rau trong chợ rau này. Kỳ thực rau ở chợ rau tươi mới lại rẻ, cũng không có gì không tốt."

Chúng ta theo dòng người dạo qua một vòng, Lăng Thiên dáng cao lại trông rất đẹp trai, dọc đường không ít đại cô nương tiểu tức phụ làm lễ chú mục với anh ta. Người này thì ngược lại như không cảm thấy gì, chỉ lo tìm kiếm rau anh ta thích.

"Tiểu Du, bên kia có tôm, tôi muốn ăn cái đó."

"Vâng vâng vâng, lão đại. Tôm của anh sẽ không chạy, đừng nóng vội. Đến, cầm lấy cái này."

Ta tiếp nhận một túi măng tươi từ trong tay người bán hàng treo lên trên tay Lăng Thiên. Đừng nói, người này thân thể khoẻ mạnh, kéo đến xách đồ thật đúng là dùng tốt.

Chuyển một vòng lớn, chúng ta mua về không ít bao lớn bao nhỏ, ta tính toán buổi trưa ngày hôm nay sẽ phải bận bịu rồi. Về đến nhà. Ta đến thẳng phòng bếp.

"Lăng Thiên, dấm hết rồi, đi xuống mua một lọ."

Ta giương giọng phân phó, Lăng Thiên đáp tiếng, mở cửa đi ra ngoài. Ta bên này chuyên tâm chỉnh lý rau. Không qua mấy phút nghe thấy tiếng gõ cửa.

"Hắc, tên đó ra khỏi cửa không mang theo chìa khoá?"

Lau lau tay trên tạp dề, ta một tay cầm bắp cải được bóc phân nửa, một tay mở cửa ra.

"Anh chìa khoá cũng không mang…"

Mấy người đứng ngoài cửa rõ ràng không phải là người ta tưởng.

"Mấy người là?"

Nữ nhân cao gầy mang kính râm dẫn đầu nhìn ta từ trên xuống dưới, sau đó cười ngạo nghễ:

"Hạ Lam tiên sinh? Chào anh. Tôi kêu Phương Điệp."

Phương Điệp? Ta hình như chưa từng nghe qua tên này.

"Xin lỗi. Xin hỏi chúng ta quen biết sao?"

Người đến nhẹ giọng hừ hừ, nói:

"Đương nhiên quen biết."

Nói xong, cũng không chờ ta có phản ứng. Giương giương cằm với nam nhân bảo tiêu thân hình cao lớn bên cạnh cô ta, bảo tiêu đưa tay đẩy ra chủ nhân ta đây, để cho nữ kính râm bước vào nhà.

Ta thấy tư thế này của bọn họ, hình như rất kiêu ngạo a. Nhếch nhếch mi, ta cảm thấy không cần phải xem những người này là khách. Lập tức mở rộng cửa thật to, trở về phòng khách tiện tay đặt rau xuống cởi tạp dề, đi đến sô pha ngồi xuống:

"Xem ra Tiểu thư Phương Điệp tìm tôi có việc. Tôi bề bộn nhiều việc, có chuyện mời nói."

Phương Điệp thấy ta không có ý mời cô ta ngồi xuống. Cũng không có hành động bưng trà rót nước cho cô ta, rất mất hứng lạnh giọng nói:

"Xem ra đạo đãi khách của Hạ Lam tiên sinh thực sự là kỳ lạ đây, quả nhiên không hổ là cao thủ trên bảng thực lực, lễ tiết này cũng bất đồng với người thường."

Trong lòng ta khẽ động, thì ra là thế. Đã nói dân chúng tóc húi cua ta đây làm sao sẽ khiến những tiểu thư có tiền này chú ý. Hóa ra là có quan hệ với trò chơi. Nói như vậy, nữ nhân này cũng là người trong trò chơi. Nếu tính ra như vậy. Ta ngược lại cảm thấy bộ dáng cô ta sau khi gỡ xuống kính râm nhìn có chút quen mắt.

"Tôi đương nhiên sẽ lấy lễ đối đãi với khách nhân. Bất quá Phương tiểu thư cho rằng mình là khách nhân sao? Hơn nữa ngày hôm nay cô tìm tôi cũng không phải đến uống trà đúng không, có gì muốn nói thì nói rõ đi, không nên làm lỡ thời gian của mọi người."

Khoảng chừng Phương Điệp không ngờ tới ta sẽ không khách khí đối với cô ta như thế. Lạnh mặt, ngồi trên chiếc ghế bảo tiêu kéo qua.

"Tôi đây sẽ nói rõ. Du Nhiên tiên sinh, hoặc là tôi nên xưng hô anh Mạc Ly tiên sinh? Tôi nghĩ anh đại khái cũng nhận ra, tôi chính là Mộng Điệp."

Quả nhiên là cô ta. Khóe miệng của ta hơi hơi nhếch lên, liếc nghiêng cô ta một cái:

"Tiểu thư Mộng Điệp có gì chỉ giáo?"

"Ngày hôm nay tôi tới là muốn thảo luận một cuộc giao dịch với anh."

"Ha, tôi không biết bản thân có thứ gì mà cô cần, còn cần trực tiếp tìm đến nhà tôi. Nếu như là vật phẩm trong trò chơi, chúng ta có thể nói ở trong trò chơi."

Mộng Điệp cười lạnh:

"Anh không cần đi vòng vèo với tôi. Thứ tôi muốn chỉ có một, chính là cổ phần của anh ở Đông Long."

"Cổ phần?"

Lúc này ta thực sự sửng sốt. Ta có cổ phần ở Đông Long sao?

"Cô là nói phần ở Phù Nham Thành?"

"Tôi là nói Đông Long. Đừng nghĩ lấy Phù Nham Thành để qua loa tắc trách. Tôi đã điều tra qua, cổ phần của Đông Long Diệu Dương cùng Ám Dạ Vô Thanh chiếm 80%, còn có 20% ngay trên danh nghĩa của anh. Đó là lúc xây thành Đông Long đã phân, ba người thành chủ các anh mỗi người một phần. Sau khi anh rời khỏi Đông Long cũng không buông nó ra."

Mộng Điệp hòa hoãn ngữ khí, còn nói:

"Tôi biết ở sơ kỳ xây thành Đông Long anh cũng đã tốn nhiều khí lực, làm phó thành chủ lúc đó, anh giữ lấy 20% cổ phần là đương nhiên. Thế nhưng hiện tại anh đã không phải là người Đông Long nữa, chiếm một phần đó nữa không phải có chút không thích hợp sao? Yên tâm đi, tôi cũng sẽ không khiến anh chịu thiệt, anh có thể ra một giá cả. Tôi sẽ lấy giá thị trường của Đông Long hiện tại thu mua bằng tiền mặt."

Ta híp híp mắt, hỏi:

"Trước tiên không nói tôi có hay không. Cho dù tôi có phần cổ phần đó, vì sao phải cho cô chứ? Nếu như là Đông Long muốn thu hồi, vậy cũng nên là Diệu Dương tới tìm tôi nói chuyện không phải sao?"

Mộng Điệp hung hăng trừng ta:

"Anh cảm thấy tôi sẽ để cho Diệu Dương tới tìm anh sao? Anh vì sao sẽ rời khỏi Đông Long trong lòng mọi người chúng tôi đều biết rõ. Chẳng lẽ anh còn muốn bôi một vết nhơ lên uy tín mà Diệu Dương thật vất vả mới thành lập được? Hơn nữa tôi làm phu nhân thành chủ Đông Long, do tôi đến thu hồi cổ phần trên tay anh cũng là theo lý thường phải làm."

Không thể không nói, nữ nhân dễ nhìn thế nào đi nữa một khi ngang ngược lên thì hình tượng cũng sẽ biến xấu. Đặc biệt là ta vốn không thích vị này, theo ý ta thì càng không vừa mắt.

"Tiểu thư Mộng Điệp, tôi nghĩ cô cần biết rõ một điều. Cô chỉ là bạn gái của Diệu Dương, bất kể là trong trò chơi hay là hiện thực, hình như hai người đều còn chưa có kết hôn đúng không? Vì vậy cô còn chưa đảm đương nổi hanh hào thành chủ phu nhân Đông Long. Bởi vậy, vấn đề quyền lợi của Đông Long chỉ có quan hệ với bạn trai của cô, không có quan hệ gì với cô. Vì vậy, xin cô không nên nhìn bản thân quá cao. Hơn nữa, tôi với Diệu Dương có quan hệ gì, muốn ở chung hay không, vậy nên là vấn đề do đôi bên tôi với Diệu Dương quyết định, cho dù cô là bạn gái của Diệu Dương, cũng chỉ có thể ảnh hưởng hắn từ trên tình cảm, mà không có quyền lợi quyết định thay hắn với tôi, bởi vì Diệu Dương không phải sủng vật nhà cô."

Mộng Điệp xanh cả mặt, giọng căm hận nói:

"Ý của anh là nói, anh không làm giao dịch này?"

"Chính xác mà nói tôi không muốn làm giao dịch với cô. Nếu như thật sự muốn nói chuyện, kêu Diệu Dương tự mình đến."

"Anh nghĩ thực hay, tôi hiện tại thảo luận giao dịch với anh chính là có lợi với anh. Nếu như anh thật muốn cứng rắn đấu tiếp, nói không chừng một phân tiền cũng lấy không được."

"Cô uy hiếp tôi?"

Ta lạnh lùng nhìn chằm chằm cô ta, cơn tức trong lòng dần dần dâng lên.

229. Quyển 6 - Chương 10: Đại Kết Cục – Đôi Tay Nắm Chặt Nhau

Editor: Toujifuu

"Ba ba ba ——"

Tiếng vỗ tay vang lên từ cửa. Ta quay đầu nhìn, Lăng Thiên tựa nghiêng trên khung cửa, cười với chúng ta.

"Anh đã trở về."

Ta nhìn anh ta, Lăng Thiên đi tới ngồi xuống kế ta, đưa tay ôm lấy vai ta:

"Tiểu Du, lời nói vừa rồi của cậu thực đặc sắc."

Mộng Điệp thập phần bất ngờ với sự xuất hiện đột nhiên của anh ta, cô ta đứng lên chỉ vào Lăng Thiên nói:

"Anh, anh là ai?"

Lăng Thiên nhìn nhìn cô ta, như cười như không nói:

"Phương Điệp, ánh mắt của cô càng ngày càng kém. Thế nào, một năm không gặp đã nhận không ra tôi?"

Mộng Điệp nhìn kỹ anh ta, đột nhiên kêu lên:

"Anh là Lâm Dương của Lâm gia?"

Lăng Thiên cười gật đầu:

"Xem ra trí nhớ của cô còn chưa có sút giảm a. Thế nào, thừa dịp tôi không ở nhà, đến khi dễ Tiểu Du nhà tôi? Tôi nói rõ với cô, nếu như cô dám làm gì với cậu ấy, tôi sẽ không khách khí với cô nga."

Ngữ khí của Lăng Thiên rất yên bình, lời nói ra lại rõ ràng mang theo uy hiếp. Mặt Mộng Điệp xanh một trận trắng một trận, sau cùng hừ lạnh phủi tay đi. Ba người đột nhiên xâm nhập nhà lại đột nhiên biến mất, ta day day trán, thế này gọi là chuyện gì a?

"Lăng Thiên, hiện tại có thể nói với tôi thế này là chuyện gì không?"

"Cái gì chuyện gì?"

Lăng Thiên giả vô tội, ta lườm anh ta một cái:

"Nói!"

"Được rồi, tôi nói tôi nói. Cậu muốn bắt đầu nghe từ đâu a?"

"Nói trước cái gì kêu Lâm gia, cái gì kêu Phương gia đi."

"Aiz, cái gọi là Lâm gia thì là chỉ nhà tôi. Phương gia thì là nhà của Phương Điệp cô ta. Phương gia có một công ty tập đoàn ở trong thành, nhà tôi cũng là làm ăn, đôi bên có chút vãng lai. Thực lực Phương gia không yếu, chẳng qua nhà tôi cũng không sợ cô ta thế thôi."

Đâu chỉ là không sợ, nhìn khí thế của anh ta, căn bản là mạnh hơn rất nhiều so với người ta mới đúng.

"Sau đó thì sao? 20% cổ phần Đông Long lại là chuyện gì? Vì sao ngay cả bản thân tôi cũng không biết mà nữ nhân kia liền nhận định là ở trong tay tôi? Tôi không nhớ khi xây thành trước đây có phân chia cổ phần gì."

"Cậu cũng không biết vì sao hỏi tôi?"

"Hừ. Đừng cho là tôi nhìn không ra. Lần trước ở Iro anh với Diệu Dương hai người lén lút nói chuyện nửa ngày, không phải là nói chuyện đó sao? Còn có, vì sao anh muốn vào ở nhà tôi, hiện tại nhớ lại cũng rất khả nghi."

"Tiểu Du, cậu có thể không nên thông minh như thế hay không a?"

Lăng Thiên bất đắc dĩ kêu to.

"Được rồi, sợ cậu rồi. Tôi nói hết cho cậu nghe còn không được sao?"

"Nói đi, nói rõ mới có cơm ăn."

"Vâng. Vương tử điện hạ!"

Lăng Thiên bắt đầu một năm một mười giải thích ngọn nguồn cho ta. Hóa ra trong tay ta thực sự có 20% cổ phần của Đông Long. Làm một đại bang hội trong trò chơi, Đông Long chiếm cứ ba tòa đại thành, phía dưới có vô số hạng mục có thể kiếm lời, loại mạng lưới thương nghiệp này trong chút bất tri bất giác đã trở thành sản nghiệp mới phát lợi nhuận cực đại. Diệu Dương đã sớm nhìn ra thương cơ trong đó, phát triển mạnh Đông Long. Cũng làm nó thành một tập đoàn thương nghiệp trò chơi. Thế nhưng Đông Long phát triển càng tốt, hắn lại càng sợ người khác sẽ muốn đến cắm một tay, đặc biệt là một số người của Hàn gia hắn, có lẽ sẽ trực tiếp cướp đoạt thành quả của hắn. Vì bảo chứng không để cho người khác chiếm tiện nghi, Diệu Dương chia cổ phần Đông Long thành ba phần. Chính hắn chiếm phần lớn nhất, ta với Ám Dạ Vô Thanh mỗi người có một phần. Ngoại trừ hắn với Ám Dạ, còn có phần cổ phần còn lại ở trong tay ai

hắn vẫn luôn không để cho người ta biết (Ngay cả đương sự ta đây cũng không biết.). Điều này lưu lại cho hắn rất nhiều không gian có thể vòng quanh với các loại thế lực muốn nhúng tay vào. Lại dùng thế lực nhà Phương Điệp làm yểm hộ. Ngăn trở giúp hắn một phần áp lực, do đó để cho hắn có thời gian bố trí hết thảy, vững vàng nắm Đông Long trong tay.

"Vậy hiện tại khẳng định anh ta đã làm xong hết vạn toàn chuẩn bị?"

"Hẳn là phải đi. Vì vậy cậu không cần sợ, tôi sẽ nói với hắn ta, để cho hắn ta xem chừng nữ nhân đó. Tôi nghĩ về sau hẳn sẽ không còn ai đến tìm cậu gây phiền toái nữa."

"Thế nhưng tôi ký giấy chứng nhận cổ phần lúc nào, tôi thế nào không biết?"

Lăng Thiên nhìn nhìn ta, than thở:

"Cậu ký rồi mà."

Nghĩ tới nghĩ lui, a, sẽ không phải là lần đó chứ?

"Là thời điểm tôi ký cổ phần của Phù Nham Thành?"

"Đúng. Kỳ thực phần đó chính là giấy chứng nhận cổ phần của Đông Long."

"Hóa ra là đã sớm dự mưu. Khi đó anh đã nhìn ra không đúng có phải không?"

Ta trợn mắt trừng anh ta. Lăng Thiên trấn an ta nói:

"Tôi cũng là tốt cho cậu a. Chuyện này đối với cậu mà nói chỉ có chỗ tốt không phải sao? Cậu làm bao nhiêu chuyện vì Đông Long, bọn họ cho cậu những cổ phần đó, cậu có thể lấy được tiền hoa hồng. Về sau doanh thu của Đông Long tuyệt đối không nhỏ, có số tiền đó, cậu không cần vất vả như trước nữa."

"Được rồi. Tôi thừa nhận anh nói có đạo lý. Khó trách biểu hiện của Diệu Dương ở đoạn thời gian đó cổ quái như vậy, còn cần phải tìm đến tôi. Tôi đã nói mà. Anh ta thế nào có thể thực sự đối với tôi… Ha, vậy chuyện này chỉ như vậy?"

"Ừ, chỉ như vậy."

Không biết vì sao hình như biểu tình của Lăng Thiên có chút cao hứng lại mang chút đồng tình. Ta quái quái nhìn anh ta, đứng lên nói:

"Tôi đây đi làm cơm. Tôi thấy anh đến ở nhà tôi cũng là vì chuyện đó đúng không? Nếu như có người tìm tới cửa nữa, liền giao cho anh."

"Vâng, vương tử điện hạ! Vậy cậu chuẩn bị an ủi kỵ sĩ vất vả của cậu thế nào đây?"

Lăng Thiên quấn lên ôm ta, ta cười cười với anh ta, chạy vào nhà bếp. Hai người làm cơm cũng là chuyện rất thú vị.

———— phân cách tuyến chào cảm ơn ————-

Lần nữa tiến vào trò chơi, đã là một ngày sau. Địa phương ta cùng Lăng Thiên xuất hiện vẫn ở tòa khay cát âm dương kia. Mặt gương trước mặt đang chậm rãi chuyển động, tiên giới đối diện gương khiến người ta hướng tới vô hạn. Ta cùng Lăng Thiên nắm tay nhau, nhìn nhau cười.

Cửa tiên giới mở ra, trong trò chơi lại có địa phương mới chờ chúng ta đi mạo hiểm.

Lữ đồ của chúng ta vẫn còn tiếp tục, hai người cùng nhau đi, nhất định sẽ có rất nhiều phong cảnh tốt đẹp. Ta có dự cảm, ta cùng nam nhân bên cạnh ta đây, hẳn là sẽ cùng nhau đi qua con đường rất dài, có lẽ lúc này đây, ta có thể thấy được dáng vẻ của hạnh phúc.

Giữa đôi tay cài chặt nhau truyền đến sự ấm áp, ta cúi đầu cười khẽ, giương giọng nói:

"Xuất phát!"

.(Toàn văn hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/vong-du-chi-than-ngu-gia